

Dokument nr. 15 - Bind II

(2005–2006)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 630 - 1247

16. mars 2006 - 29. september 2006

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15 - Bind II

(2005-2006)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 630 - 1247

16. mars 2006 - 29. september 2006

Innhold

Spørsmål	Side
630. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. opprettholdelse av lokale akuttfunksjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	31
631. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. utlån som reguleres av kredittkjøpsloven, besvart av justisministeren.....	32
632. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. etiske retningslinjer for statstjenesten, besvart av kunnskapsministeren.....	33
633. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Stiftelsen Døves Media, besvart av kultur- og kirkeministeren	34
634. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. kraftledninger i luften gjennom boligfelt, besvart av olje- og energiministeren.....	35
635. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. tilskuddordningen for bygg til trossamfunn utenfor Den norske kirke, besvart av kultur- og kirkeministeren	36
636. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. tobakksavgift, besvart av finansministeren	36
637. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. reservasjon mot reklame, besvart av nærings- og handelsministeren.	37
638. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. ansatte i Landbruks- og matdepartementet med landbrukseiendom som mottar offentlige tilskudd, besvart av landbruks- og matministeren...	38
639. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. industribedrifter, besvart av finansministeren.....	39
640. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Vikersundbakken kontra Rødkleiva, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	40
641. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. kraftunderskuddet i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	40
642. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. gasskraftverk på Tjeldbergodden, besvart av olje- og energiministeren	41
643. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. forsvarsutstyr, besvart av forsvarsministeren.....	42
644. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. opplæringsmidler til domstolene, besvart av justisministeren	43
645. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rutinene i forhold til tildeling av våpenkort, besvart av justisministeren.....	44
646. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. investeringstilskudd til bygging av barnehage uavhengig av momskompensasjon, besvart av kunnskapsministeren	45
647. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. slakting av rein, besvart av justisministeren	45
648. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Antidoping Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	46

	Side
649. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. dieselaygift ved norske fiskefartøy, besvart av finansministeren	47
650. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. energikostnadene for veksthusnæringen i Rogaland, besvart av olje- og energiministeren	48
651. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. registreringsavgift for lastebiler med totalvekt mellom 3 500 og 7 500 kg, besvart av finansministeren.....	49
652. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. konkurranse på avfallstjenester, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.	50
653. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. Stad skipstunnelen, besvart av fiskeri- og kystministeren	51
654. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. finansieringen av Stad skipstunnel, besvart av fiskeri- og kystministeren	52
655. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. vaskehjelp og annet servicepersonell i Skattedirektoratet, besvart av finansministeren	53
656. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. takstmenn og eiendomsselskap, besvart av finansministeren.....	53
657. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. overskudd av høy oljepris, besvart av finansministeren.....	55
658. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. energiverk på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	55
659. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. skadeerstatningsloven, besvart av justisministeren.....	56
660. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. veileder for myndighetsutøvelse for norske feiere, besvart av justisministeren.....	57
661. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. stopp av operasjoner av Cochlea-implantat ved St. Olavs Hospital i Trondheim, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	58
662. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. båthavnen på Bygdøy, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	58
663. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. dårlig husdyrhold i det norske landbruket, besvart av landbruks- og matministeren.....	59
664. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. dødsstraff for en afghansk mann for å ha konvertert fra islam til kristendommen, besvart av utenriksministeren.....	61
665. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. barnetrygd, besvart av barne- og likestillingsministeren	62
666. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. frivillighetsentralene, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	63
667. Fra stortingsrepresentant Marit Nybakk, vedr. presidentvalget i Hviterussland, besvart av utenriksministeren	64
668. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. inngåelse av partnerskap ved norske ambassader, besvart av utenriksministeren ...	65
669. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Sivildforsvarets fredsinnsettingsgrupper (FIG), besvart av justisministeren	65
670. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. nettleien, besvart av olje- og energiministeren.....	67

	Side
671. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. utleiere av fast eiendom, besvart av utenriksministeren.....	68
672. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ny Lysaker stasjon, besvart av samferdselsministeren.....	69
673. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. skolenes ekstrakostnader ved studieturer, besvart av kunnskapsministeren.....	70
674. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. tilleggspensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	71
675. Fra stortingsrepresentant Åse M. Schmidt, vedr. salg av en eiendom fra NRK til Kristiansand kommune, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	72
676. Fra stortingsrepresentant Åse M. Schmidt, vedr. avtaler om bruk av statlige eiendommer., besvart av kultur- og kirkeministeren	72
677. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. rettssikkerheten for skattytere, besvart av finansministeren.....	74
678. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. servicen i skatteetaten, besvart av finansministeren.....	75
679. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. useriøse telefonselgere, besvart av barne- og likestillingsministeren	76
680. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kraft til konkurransedyktig pris, besvart av olje- og energiministeren	77
681. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. svarteliste for useriøse aktører i luftfarten, besvart av samferdselsministeren	78
682. Fra stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum, vedr. Folldal kommune, besvart av kommunal- og regionalministeren	79
683. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. overføring av styring og drift av Longyearbyen skole til Longyearbyen lokalstyre, besvart av kunnskapsministeren.....	80
684. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forskrifter for bruk av bompengefinansiering, besvart av samferdselsministeren.....	80
685. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. habilitet i forbindelse med håndteringen av E. coli-saken., besvart av landbruks- og matministeren.....	82
686. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. sikkerhetssoner ved norske flyplasser, besvart av samferdselsministeren.....	82
687. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. svensk-norsk sertifikatmarked, besvart av olje- og energiministeren .	84
688. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. regional kraftpris i Møre og Romsdal, besvart av olje- og energiministeren	84
689. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. trosfriheten i Afghanistan, besvart av utenriksministeren	86
690. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. salg av Studentehuset i Schultzgate 7, besvart av kunnskapsministeren	87
691. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. eiendomsverdi, besvart av finansministeren.....	88
692. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. oppbevaringstiden for regnskapsmateriale, besvart av finansministeren.....	89
693. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. lærerstreik, besvart av kunnskapsministeren	90
694. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. dispensasjon fra alderskravet om førerkort, besvart av justisministeren	90

	Side
695. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. de regionale helseforetakens ansvar for spesialisert arbeidsrettet rehabilitering, besvart av helse- og omsorgsministeren	91
696. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. nedleggelse av Heggen og Frøland tingrett i Østfold, besvart av justisministeren	92
697. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. Norges mulighet til å omgå andre lands lovregler for å kunne avvise asylsøkere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	93
698. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. dyrevernforskriften, besvart av miljøvernministeren	94
699. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. beredskapsplaner for industrien i nærhet av sårbare naturområder, besvart av miljøvernministeren	95
700. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. personelldekningen i pleie- og omsorgssektoren, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
701. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. saksbehandlingssystemet SIAN, besvart av justisministeren	97
702. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. dokumentaren "Et lite stykke Norge", besvart av kultur- og kirkeministeren	98
703. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. nytt Østfoldsykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	99
704. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. de tørkerammede landene på Afrikas Horn, besvart av utviklingsministeren	100
705. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. brukerstyrt personlig assistanse, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
706. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. budsjettet til Oslo kommunes kontor for fri rettshjelp, besvart av justisministeren	102
707. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. ulovlig transport av fisk, besvart av fiskeri- og kystministeren	103
708. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. verdien av statens eierandeler i selskapene på Oslo Børs, besvart av nærings- og handelsministeren	104
709. Fra stortingsrepresentant Ingvild Vaggen Malvik, vedr. permitterte arbeidere ved Haarberg & Larssen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	105
710. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. asylsøkere fra Iran, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	106
711. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. press i norsk økonomi pga. innkjøp fra utlandet, besvart av finansministeren	106
712. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. SkatteFUNN-ordningen, besvart av finansministeren	107
713. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. arbeidsgiveravgift for lærlinger, besvart av finansministeren	109
714. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Institutt for lærerutdanning og skoleutvikling (ILS), besvart av kunnskapsministeren	109
715. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. samlingene på Naturhistorisk museum, besvart av kunnskapsministeren	110

	Side
716. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Norge som en del av et europeisk kraftmarked, besvart av olje- og energiministeren	111
717. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. HIV-positive som nektes ordinært visum for reise til USA, besvart av utenriksministeren.....	112
718. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. muslimske menigheter som åpner for vold mot kvinner, besvart av barne- og likestillingsministeren	113
719. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. merverdiavgiftsloven, besvart av finansministeren.....	114
720. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. fart på blågrønn forskning i vår nordligste landsdel - FoU-virksomheten, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	115
721. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. private organisasjoner som yter tjenester innen rusfeltet, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
722. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. norske pasienter smittet med hepatitt C ved blodoverføring, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
723. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. kvinners rolle i FN, besvart av utenriksministeren.....	119
724. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. Posten AS sitt nye prissystem, besvart av samferdselsministeren.....	120
725. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. snøscootertrasé på veinettet i Norge, besvart av samferdselsministeren.....	121
726. Fra stortingsrepresentant Jon Lilletun, vedr. handlefriheten i alkoholpolitikken, besvart av utenriksministeren	122
727. Fra stortingsrepresentant Jon Lilletun, vedr. alkoholpolitiske virkemidler, besvart av utenriksministeren	123
728. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. offentlige ansatte som arbeider med problemstillinger knyttet til landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	124
729. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. statstilskudd til Human Rights Service som en fast ordning, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	125
730. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. styrket konkurranse i norsk luftfart, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren....	126
731. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. avgift på naturgass, besvart av finansministeren.....	128
732. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. IPLOS-registeret, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
733. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kjøp av riksvegferjetjenester, besvart av samferdselsministeren	130
734. Fra stortingsrepresentant May Hansen, vedr. kraftlinje fra sentrum i Moss til Mosseporten, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	131
735. Fra stortingsrepresentant Thore A. Nistad, vedr. saksbehandlingstid ved Vestoppland politidistrikt, besvart av justisministeren.....	131
736. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. fradrag for inngående merverdiavgift på bobil, besvart av finansministeren	132
737. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. omlegging av ligningspraksis for eiendommer, besvart av finansministeren.....	133

	Side
738. Fra stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde, vedr. GIEK, besvart av nærings- og handelsministeren.....	133
739. Fra stortingsrepresentant Endre Skjervø, vedr. bevilgninger til E6-strekningen Selli-Asp i Nord-Trøndelag, besvart av samferdselsministeren	134
740. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bedre konkurranse innenfor fasttelefoni, besvart av samferdselsministeren	135
741. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. økning i engangsvgiften på lastebiler mellom 3,5 og 7,5 tonn, besvart av finansministeren	136
742. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. broforbindelse fra Fredrikstad sentrum til Kråkerøy og Hvalerøyene, besvart av samferdselsministeren	137
743. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. anbudskonkurransen for kjøp av kirurgiske tjenester i Helse Vest, besvart av helse- og omsorgsministeren	139
744. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. beskyttelse mot overgrepere, besvart av justisministeren.....	140
745. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. varslingsplikt til Mattilsynet, besvart av helse- og omsorgsministeren	140
746. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. behovet for ny kraft i Norge, besvart av olje- og energiministeren.....	142
747. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. gjeninnføring av grunnavgift på PET-flasker, besvart av finansministeren	143
748. Fra stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde, vedr. kompensasjon fra den norske stat i forbindelse med 2. verdenskrig, besvart av justisministeren	144
749. Fra stortingsrepresentant Ola T. Lånke, vedr. interkommunalt samarbeid om spesialundervisning, besvart av kunnskapsministeren	146
750. Fra stortingsrepresentant Beate Heieren Hundhammer, vedr. ny E16 mellom Hønefoss og Sandvika, besvart av samferdselsministeren	147
751. Fra stortingsrepresentant Torfinn Opheim, vedr. kiropraktorutdanning i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	148
752. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. fritak for merverdiavgift for bladet Levende Historie, besvart av finansministeren	148
753. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. iranasylant, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	149
754. Fra stortingsrepresentant May Hansen, vedr. kraftlinje fra sentrum i Moss til Mosseporten, besvart av olje- og energiministeren.....	150
755. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Kirkenes Transit, besvart av miljøvernministeren	151
756. Fra stortingsrepresentant Endre Skjervø, vedr. gasskraftverket på Skogn i Nord-Trøndelag, besvart av olje- og energiministeren	152
757. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. gammelt utstyr i Kystverkets lagre, besvart av fiskeri- og kystministeren	153
758. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. registrering av importører av alkoholholdig drikk, besvart av finansministeren	154
759. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. oppgavefrister, besvart av finansministeren	155

	Side
760. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. ektefellebeskatning, besvart av finansministeren.....	156
761. Spørsmålet ble trukket	157
762. Fra stortingsrepresentant Lena Jensen, vedr. nasjonale fisketorg, besvart av fiskeri- og kystministeren	157
763. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Østfoldpakka fase 1, besvart av samferdselsministeren.....	158
764. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. vern av grøntarealer, besvart av miljøvernministeren	158
765. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. søkekriteriene i folkeregisteret, besvart av finansministeren.....	159
766. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bevaringsverdige eiendommer på Grünerløkka, besvart av miljøvernministeren	160
767. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. studiekompetanse på Musikk, dans og drama, besvart av kunnskapsministeren	161
768. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. organtransplantasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	162
769. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. økonomisk støtte til palestinerne under Hamas-styre, besvart av utenriksministeren.....	163
770. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kjøp av Obrestad fyr, besvart av nærings- og handelsministeren.....	164
771. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. avkastningen av oljefondet, besvart av finansministeren.....	165
772. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. bedre konkurranse på avfallstjenester, besvart av kommunal- og regionalministeren	166
773. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. inflasjon Island, besvart av finansministeren.....	167
774. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. trygdeetatens arbeidslivssenter i Møre- og Romsdal, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	168
775. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ettergivelse av renter fra Statens lånekasse for utdanning for tidligere narkomane, besvart av kunnskapsministeren.....	169
776. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Birralee International School, besvart av kunnskapsministeren	170
777. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. omklassifisering av ferjesamband til riksvegferjesamband, besvart av samferdselsministeren	171
778. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. frister for innrapportering til Skattedirektoratet, besvart av finansministeren	172
779. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. skolevegring, besvart av kunnskapsministeren.....	172
780. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. eduksjonene i klimagassutslipp, besvart av miljøvernministeren	174
781. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. avgiftsbehandling som svekker turistnæringens konkurransevne, besvart av finansministeren	176
782. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. avvikling av formuesskatten, besvart av finansministeren	177
783. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. videreføring av taleportalen, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	178

	Side
784. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. brukerstyrt personlig assistanse, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	179
785. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utvidelse av E18, besvart av samferdselsministeren.....	180
786. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. norske ansatte i sentrale internasjonale organisasjoner, besvart av utenriksministeren	181
787. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fengslingen av en palestinsk doktor, en bulgarsk doktor og fem bulgarske sykepleiere i Libya, besvart av utenriksministeren	182
788. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. legebesøk i egne hjem for eldre over 70 år, besvart av helse- og omsorgsministeren....	183
789. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. bruk av oljepenger, besvart av finansministeren	184
790. Fra stortingsrepresentant Lena Jensen, vedr. reformen om trosopplæring, besvart av kultur- og kirkeministeren	184
791. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Skien trafikkstasjon, besvart av samferdselsministeren.....	186
792. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. forurensning i nasjonale laksefjorder, besvart av miljøvernministeren	186
793. Fra stortingsrepresentant Eirin Faldet, vedr. utbygging av E6 og jernbane nord for Gardermoen mot Hamar, besvart av samferdselsministeren	187
794. Fra stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde, vedr. russisk overfiske i Barentshavet, besvart av fiskeri- og kystministeren	189
795. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. disponeringsplan for ferjer, besvart av samferdselsministeren	190
796. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Avinors styre, besvart av samferdselsministeren	191
797. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. mobile gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren	192
798. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Heggen og Frøland tingrett, besvart av justisministeren.....	193
799. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger, besvart av samferdselsministeren	194
800. Fra stortingsrepresentant Eirin Faldet, vedr. innvilgelse av rehabiliteringsutstyr, besvart av helse- og omsorgsministeren	195
801. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. differensiert arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og regionalministeren	195
802. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. bygging av nytt politihus i Florø, besvart av justisministeren	196
803. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. gaveprofessorater, besvart av finansministeren	197
804. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. digitalt bakkenett, besvart av samferdselsministeren.....	198
805. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. offentliggjøring av kommunenes innkjøpsprotokoller på Internett, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	199
806. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Kystbussen, besvart av samferdselsministeren.....	200

	Side
807. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. "Operasjon Pendulum", besvart av justisministeren	201
808. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Barnas Hus, besvart av justisministeren	202
809. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. samordningsprosjekt knyttet til oppgavefrister på skatte- og avgiftsområdet, besvart av finansministeren	203
810. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skatteoppgjørenes tilgjengelighet i Altinn, besvart av finansministeren	203
811. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. oppsigelse på grunn av røyking i friluft, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	204
812. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. ansvaret for pensjonsutgiftene, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	204
813. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. aleneforeldre i feil skatteklasser, besvart av finansministeren	205
814. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. differensiert arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og regionalministeren	206
815. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. høyere rente, besvart av finansministeren	207
816. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. luftambulansedyr ved legevakten i Alta, besvart av helse- og omsorgsministeren	208
817. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. anmerkninger til forholdene ved Trandum interneringsleir, besvart av justisministeren	208
818. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. bioenergi, besvart av nærings- og handelsministeren	209
819. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kjernekraft, besvart av olje- og energiministeren	210
820. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Åna fengsel, besvart av justisministeren	211
821. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. tiltak for barn med rusmiddelbrukende foreldre, besvart av barne- og likestillingsministeren	212
822. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. forskrifter for kollektiv tjenestepensjon, besvart av finansministeren	213
823. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. portal for elektroniske tjenester fra det offentlige, besvart av nærings- og handelsministeren	215
824. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Altinn, besvart av nærings- og handelsministeren	216
825. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. jordskifteretter, besvart av justisministeren	216
826. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. klinisk veterinærvesen, besvart av landbruks- og matministeren	217
827. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. ligningsloven kapittel 6, besvart av finansministeren	218
828. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. registrering av foretak på begge ektefellene, besvart av finansministeren	218

	Side
829. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	219
830. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	219
831. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. planprogrammet for ny jernbane og E6 langs Mjøsa, besvart av samferdselsministeren	220
832. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. pionerdykkersaken, besvart av justisministeren	221
833. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. AFP, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	222
834. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. bevilgninger til reiseliv gjennom Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren.....	223
835. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. misbruk av parkeringsbevis for funksjonshemmede, besvart av samferdselsministeren	224
836. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. CI-operasjoner for voksne, besvart av helse- og omsorgsministeren	225
837. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ventetid for å få bilskilt, besvart av samferdselsministeren	226
838. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. asfaltering av riksveier i årene 2005 og 2006, besvart av samferdselsministeren.....	227
839. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. forbudet mot hypnose, besvart av justisministeren.....	228
840. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. flytting av godsterminalen i Drammen fra Nybyen til Holmen, besvart av samferdselsministeren	229
841. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vern om nasjonal laksefjord og midlertidige sikringssoner for laksefisk, besvart av miljøvernministeren	230
842. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. radiomasten på Vigras påvirkning på inn- og utflygningstraseen til Ålesund lufthavn, besvart av samferdselsministeren.....	230
843. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. hangaren til 330-skvadronen, besvart av justisministeren.....	231
844. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. miljø- og fiskerihensyn under videre leteboring i Barentshavet, besvart av olje- og energiministeren	232
845. Fra stortingsrepresentant Magnar Lund Bergo, vedr. åpenhet om Norges Banks forvaltning, besvart av finansministeren	233
846. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. akutt forfall som truer beredskapen til 330-skvadronen i Bodø, besvart av forsvarsministeren	234
847. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. rehabiliteringstjenester i Telemark, Aust-Agder og Vest Agder, besvart av helse- og omsorgsministeren	234
848. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. demokratisering av de internasjonale finansinstitusjonene Verdensbanken og Det internasjonale pengefondet (IMF), besvart av finansministeren	235
849. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. gratis parkering for forurensningsfrie elbiler, besvart av samferdselsministeren	237

	Side
850. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. mindre bruk av private sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	238
851. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sosial dumping, besvart av finansministeren.....	239
852. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. jordbruksoppjøret, besvart av landbruks- og matministeren	240
853. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. seilingsleden, besvart av fiskeri- og kystministeren	240
854. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kjernekraftproduksjonen i Sverige, besvart av olje- og energiministeren	242
855. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Regjeringens energipolitikk, besvart av olje- og energiministeren	243
856. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Heggen og Frøland tingrett, besvart av justisministeren	243
857. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. sesongsysselsetting, besvart av finansministeren.....	244
858. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. oppsamlingssystem for campingvogner, besvart av miljøvernministeren	245
859. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. lov om introduksjonsprogram, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	246
860. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. Elkem Bjølvfossen i Ålvik, besvart av nærings- og handelsministeren	247
861. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. Toppidrettsgymnaset i Telemark, besvart av kunnskapsministeren	248
862. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. ansattes rettigheter, besvart av kunnskapsministeren	249
863. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. økonomisk støtte til integrering av flyktninger i regi av trossamfunn, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	249
864. Fra stortingsrepresentant Lars-Henrik Michelsen, vedr. importen av varer fra MUL- og u-land, besvart av utenriksministeren.....	250
865. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. samdrift for bønder, besvart av landbruks- og matministeren	252
866. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dimensjonering av veiprojekter, besvart av samferdselsministeren.....	252
867. Fra stortingsrepresentant Lars-Henrik Michelsen, vedr. tegnspråktolkning av fjensynsprogrammer for ungdom i helgene på NRK, besvart av kultur- og kirkeministeren	254
868. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. bemanningsutfordringer hos Avinor og OSL, besvart av samferdselsministeren	255
869. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. utbygging av digitalt bakkenett for TV, besvart av kultur- og kirkeministeren	255
870. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skjønnslingsterror, besvart av finansministeren	256
871. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. førerkort for asylsøkere, besvart av samferdselsministeren.....	258
872. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. hijab i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren.....	258

	Side
873. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. tilskudd til dekning av husleiekostnader for funksjonshemmede elever ved private skoler, besvart av kunnskapsministeren.....	259
874. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. frivillig engasjement i oljevernberedskapen, besvart av fiskeri- og kystministeren	260
875. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. oljevern som farledsbegrensning på 30 nautiske mil fra land, besvart av fiskeri- og kystministeren	261
876. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. avgift/toll på import av bær, besvart av landbruks- og matministeren.....	262
877. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. øremerking av midler til skolen, besvart av kunnskapsministeren	264
878. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. norske skoler i utlandet, besvart av kunnskapsministeren.....	265
879. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. representanter til sparebankenes forstanderskap, besvart av finansministeren	266
880. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. trygdemisbruk, besvart av justisministeren	268
881. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. endring av innløsningsretten for fritidshus i statsallmenninger, besvart av justisministeren	269
882. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -rensekraft, besvart av olje- og energiministeren	270
883. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. den norske skolen på Costa del Sol, besvart av kunnskapsministeren	271
884. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kjøp av Viberodden fyr, besvart av fiskeri- og kystministeren	272
885. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. overdragelse av Tingvoll Sparebank til Sparebanken Møre, besvart av finansministeren	273
886. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. tjenestebil i barnevernet, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	274
887. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. retur av mulla Krekar, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	275
888. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tros- og livssynssamfunnenes medlemslister, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	275
889. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. overdragelse av sparebank, besvart av finansministeren.....	276
890. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. utbyggingsarbeidene i Stamsund havn, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	277
891. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. samarbeid mellom ligningskontor og Aetat /trygdeetat for å avdekke trygdemisbruk, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	278
892. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. rekrutteringa til fiskeflåten, besvart av fiskeri- og kystministeren	278
893. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. retningslinjer angående gjennomføring av dagsbøter, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	279

	Side
894. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. hytteskatt, besvart av finansministeren	280
895. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ventetider for pasientene til generell kirurgi i Helse Fonna og i Helse Stavanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	281
896. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. juks blant studentene, besvart av kunnskapsministeren.....	282
897. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. skognæringen, besvart av landbruks- og matministeren	283
898. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. søknad om dispensasjon fra reguleringsplanen, besvart av miljøvernministeren	284
899. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Statens pensjonsfond - Utland, besvart av finansministeren.....	285
900. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. offentlig kjøp av transporttjenester, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	285
901. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Sandstad bru i Grue kommune, besvart av samferdselsministeren.....	286
902. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. årlige alderspensjonsforpliktelser, besvart av finansministeren.....	287
903. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. tilrettelagte tjenester og fagpersonell for eldre utviklingshemmede, besvart av helse- og omsorgsministeren	288
904. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. rovdyr, besvart av miljøvernministeren	289
905. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. utbygging av E18, besvart av samferdselsministeren.....	290
906. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. studentjuks under eksamen, besvart av kunnskapsministeren.....	291
907. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. ansatte i kommuner og fylkeskommuner som arbeider med saker relatert til landbruk, besvart av landbruks- og matministeren	292
908. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. lavt lønnet utenlandsk arbeidskraft i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren.....	293
909. Fra stortingsrepresentant Ola T. Lånke, vedr. dobbeltregistreringen i kirkens medlemsregister, besvart av kultur- og kirkeministeren	293
910. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. salg av Obrestad fyr og Viberodden fyr, besvart av fiskeri- og kystministeren	295
911. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. benign prostatahyperplasi, besvart av helse- og omsorgsministeren	296
912. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. endring av nødvergeretten, besvart av miljøvernministeren	296
913. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. spilleautomater på de offentlige sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	297
914. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. byggingen av ny kunsthøgskole i Bergen, besvart av kunnskapsministeren	298
915. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. ventetid for hofte transplantasjon ved Helse Fonna Haugesund sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	298

	Side
916. Fra stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde, vedr. vogntog på 56 tonn i tømmertransport, besvart av samferdselsministeren.....	299
917. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. spesialveterinærvakt for smådyr, besvart av landbruks- og matministeren	300
918. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. ordningen med bøtesoning, besvart av justisministeren	301
919. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. helsefarlig drikkevann fra Svartediket i Bergen, besvart av helse- og omsorgsministeren	302
920. Fra stortingsrepresentant Heikki Holmås, vedr. skatteunndragelsessaker i Oslo, besvart av justisministeren.....	304
921. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. spreiring av fugleinfluenta, besvart av landbruks- og matministeren.....	305
922. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. drikkevannskilder forurenset av salt etter salting av veinettet, besvart av samferdselsministeren	306
923. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. anmeldelse etter avsløringen om UDI, besvart av justisministeren	307
924. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. innfartsparkeringsplasser for kollektivreisende i tilknytning Sandvika stasjon, besvart av samferdselsministeren.....	307
925. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. helseinformasjon på sitt eget språk for minoriteter, besvart av helse- og omsorgsministeren	309
926. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. omorganiseringen i Sykehuset Innlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren	310
927. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. eksport av gamle mynter, besvart av kultur- og kirkeministeren	311
928. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. bygging av tunnel eller bro fra Gartnerløkka til Hannevikdalen i Kristiansand, besvart av miljøvernministeren	312
929. Fra stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes, vedr. Reformprosessen i FN, besvart av utenriksministeren.....	312
930. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. ulovlig overvåking av musikkbransjen, besvart av kultur- og kirkeministeren	314
931. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. utestengelse fra nettportaler for privatpersoner som vil selge sin bolig selv, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	314
932. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. utførselskvote for fisk og fiskevarer, besvart av fiskeri- og kystministeren	317
933. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftsituasjonen i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	317
934. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. økt utbygging av små vannkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	318
935. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. satsing på telemedisinske tjenester, besvart av helse- og omsorgsministeren	320
936. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. refusjon av legemidler, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	321
937. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. samordnet elektronisk system for ferje- og bombetaling, besvart av samferdselsministeren	321

	Side
938. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. salg av aksjer i BaneTele, besvart av nærings- og handelsministeren	322
939. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. grensehandelen, besvart av finansministeren	323
940. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. jordbruksavtale, besvart av landbruks- og matministeren.....	324
941. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Norges menneskerettighetsdialog med Kina, besvart av utenriksministeren ..	325
942. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. importavgiften på hester, besvart av landbruks- og matministeren	325
943. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. økonomisk kriminalitet, besvart av justisministeren	326
944. Fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide, vedr. evalueringen av lærerutdanningen, besvart av kunnskapsministeren .	327
945. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. kulturbaserte næringer, besvart av nærings- og handelsministeren	328
946. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forsvarlighet i spesialisthelsetjenesteloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	329
947. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. E6 Hovinmoen-Minnesund, besvart av samferdselsministeren.....	330
948. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. legekantoret på Drag i Tysfjord, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	331
949. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. helsekøer, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	332
950. Fra stortingsrepresentant Åse M. Schmidt, vedr. produktet Hocus-Focus, besvart av kunnskapsministeren	333
951. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. prisen for flyreiser mellom Norge og Pakistan, besvart av samferdselsministeren.....	334
952. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. lønnsomheten i fiskeindustrien, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	335
953. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. fornyet behandling av vern av Åbødalsvassdraget i Sauda, besvart av olje- og energiministeren	336
954. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. spilleautomater på de offentlige flyplassene, besvart av samferdselsministeren	337
955. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. vinterbrøyting av riksveg 7 over Hardangervidda, besvart av samferdselsministeren	338
956. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. vegvedlikehold, besvart av samferdselsministeren.....	339
957. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. heftet Ibsen i vår tid, besvart av kultur- og kirkeministeren	339
958. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Telenors satsing i det østeuropiske telemarkedet, besvart av nærings- og handelsministeren.....	340
959. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. nedleggelse av arbeidsplasser på SAS Technical Service på Sola, besvart av nærings- og handelsministeren.....	341
960. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. "turistkvoten" for selvfangnet fisk, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	341
961. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. NRK-lisensen, besvart av kultur- og kirkeministeren	342

	Side
962. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. krisesentre, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	343
963. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. rapporter om kvalitetssikring av store statlige prosjekter, besvart av samferdselsministeren	344
964. Fra stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland, vedr. feilmedisinering, besvart av justisministeren.....	345
965. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. NamdalsAkademiet, besvart av kunnskapsministeren.....	346
966. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. førerkortopplæring, besvart av samferdselsministeren	347
967. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. import av varer fra utlandet, besvart av finansministeren.....	348
968. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. tallmessig avklaring vedr. vegvedlikeholdet, besvart av samferdselsministeren	349
969. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kapitalskatt for minstepensjonister, besvart av finansministeren.....	351
970. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. årlige pensjonsforpliktelser, besvart av finansministeren	352
971. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. avgift på NO _x , besvart av finansministeren	352
972. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. retningslinjer ved utbygging av grøntarealer i bynære strøk, besvart av miljøvernministeren	353
973. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. renteproblemene i forhold til Statens lånekasse for utdanning for tidligere narkomane, besvart av kunnskapsministeren.....	354
974. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. SAS Technical Services (STS), besvart av nærings- og handelsministeren	355
975. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. ulovlig statsstøtte i norsk luftfart, besvart av forsvarsministeren.....	355
976. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. rekruttering av personell og lokalisering av nye fødeplasser i Helse Øst, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	356
977. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. bevilgninger til Vøgne ved revidert nasjonalbudsjett, besvart av samferdselsministeren	357
978. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. Altinn, besvart av finansministeren	358
979. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. offentlighetsloven, besvart av justisministeren.....	359
980. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utbyggingen av bredbåndnettet, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	360
981. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. anbud på ferjestrekningen Volda-Lauvstad, besvart av samferdselsministeren .	362
982. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. CO ₂ -kvoter, besvart av miljøvernministeren	362
983. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. elavgiftsreduksjon, besvart av finansministeren	364

	Side
984. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. adgang til å avslå søknader om forhåndstildeling av fødeplass, besvart av helse- og omsorgsministeren	365
985. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. høysikkerhetsavdelingen ved Ringerike fengsel, besvart av justisministeren	367
986. Fra stortingsrepresentant Rune J. Skjælaaen, vedr. nynorsk, besvart av kunnskapsministeren	368
987. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. bompengeselskaper og utbytte til eier, besvart av samferdselsministeren	369
988. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. RDA-sats for Bodø og Tromsø, besvart av finansministeren	370
989. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. opsjonsprogram, besvart av nærings- og handelsministeren	370
990. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. forskjeller i finansieringssystemet mellom universiteter og høyskoler, besvart av kunnskapsministeren	371
991. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. dyreforsøk i Norge, besvart av landbruks- og matministeren	372
992. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. habilitetsreglene i Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren.....	374
993. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. asyl til påståtte iranske homser, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	374
994. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. nedleggelsene av ti rehabiliteringsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avd. Askim, besvart av helse- og omsorgsministeren	375
995. Fra stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes, vedr. leieavtale for Gjøvik tingrett og Haugaland tingrett, besvart av justisministeren	376
996. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. dimensjonering av avrusningstilbudet til rusmiddelmissbrukere, besvart av helse- og omsorgsministeren	377
997. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Statens Pensjonskasse, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren..	378
998. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. ønske om et mer aktivt eierskap, besvart av olje- og energiministeren.....	379
999. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. oppfølging av enslige barn som blir sendt hjem til sitt opprinnelsesland, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	379
1000. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftvarmeverk på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	380
1001. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. høyhastighetsjernbane i Norge, besvart av samferdselsministeren.....	381
1002. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veiutbygging i Oslo, Oslopakke 3, besvart av samferdselsministeren.....	383
1003. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. 420 kV-linje gjennom Setesdalheiene, besvart av miljøvernministeren	384
1004. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. flyskolen NAC i Bardufoss, besvart av kunnskapsministeren	385
1005. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. oppkjøp av kystsoner som kommer allmennheten til gode, besvart av miljøvernministeren	386

	Side
1006. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. betaling av moms under bankstreik, besvart av finansministeren	386
1007. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. Glittreklinikken, besvart av helse- og omsorgsministeren	387
1008. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. alternativer til dyreforsøk, besvart av landbruks- og matministeren...	388
1009. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. militærjuntaens overgrep i Burma, besvart av utenriksministeren	389
1010. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. strekningen Hallingdal-Drammen-Oslo, besvart av samferdselsministeren.....	390
1011. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. enhetskostnaden ved omregistreringer, besvart av finansministeren	391
1012. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. forskjellsbehandling av arbeidstakerorganisasjonene ved årets lønnsoppgjør, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	391
1013. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. frist for å betale for lite betalt skatt, besvart av finansministeren.....	392
1014. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. definisjon av skatt og avgift, besvart av finansministeren	392
1015. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politireservens manglende hjemmelsgrunnlag, besvart av justisministeren.....	393
1016. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. AMK-sentralen i Kirkenes, besvart av helse- og omsorgsministeren	394
1017. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. maritim grønnbok for EU-landene, besvart av nærings- og handelsministeren	395
1018. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. mikro- og minikraftverk, besvart av olje- og energiministeren	396
1019. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ordensregler og skolemobbing, besvart av kunnskapsministeren	397
1020. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. arealdisponering, besvart av miljøvernministeren	399
1021. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. fortolling av varer ved riksgrensen, besvart av finansministeren	399
1022. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. støy mål, besvart av miljøvernministeren	405
1023. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ferjesambandet Moss-Horten, besvart av samferdselsministeren.....	405
1024. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. pirattrålere, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	406
1025. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Haukeliforbindelsen (E134), besvart av samferdselsministeren.....	407
1026. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. bølgekraftverk, besvart av olje- og energiministeren	408
1027. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. SAS AB strategisk betydning for Norge i forhold til rutetilbud, lokalisering av arbeidsplasser, hovedkontoraktiviteter og annen virksomhet, besvart av nærings- og handelsministeren.....	409
1028. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. mannskapsproblematikken i fiskeflåten, besvart av fiskeri- og kystministeren	410

	Side
1029. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. menneskerettighetssituasjonen i Iran, besvart av utenriksministeren...	411
1030. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forskriftsbestemmelser om kjøretid, pauser og hviletid for fører av motorvogn/vogntog, besvart av samferdselsministeren.....	412
1031. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. bortfall av sukkertareskog, besvart av miljøvernministeren	413
1032. Fra stortingsrepresentant Berit Brørby, vedr. tilgjengelighet til medisinen Betaserc for personer i Norge med sykdommen Ménière, besvart av helse- og omsorgsministeren	414
1033. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. videre drift av fri rettshjelps kontoret i Oslo, besvart av justisministeren.....	415
1034. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. handlingsplan for å motvirke diskriminering av homofile, besvart av barne- og likestillingsministeren	416
1035. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Verdiskapingsprogrammet for mat, besvart av landbruks- og matministeren.....	417
1036. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fradragsrett for inngående merverdiavgift, besvart av finansministeren.....	417
1037. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. kriteriene for inntak til rusbehandling i spesialisthelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	419
1038. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. lovendring i yrkestransportloven, besvart av samferdselsministeren.....	420
1039. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. dødsfall etter mandeloperasjon ved St. Olavs Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	420
1040. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. varsel om oppsigelse av hjelpepleierne på avdelingen for nevrologi, muskel og skjelett ved Sunaas sykehus i Askim, besvart av helse- og omsorgsministeren	421
1041. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. salg av taxfreevarer ved ankomst til norsk lufthavn fra utlandet, besvart av finansministeren	422
1042. Fra stortingsrepresentant Irene Johansen, vedr. trafikkstasjonene, besvart av samferdselsministeren.....	423
1043. Fra stortingsrepresentant Lars Egeland, vedr. togavgang til Vestfold-Telemark-Buskerud-regionen, besvart av samferdselsministeren.....	424
1044. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. resirkulering av norsk tekstilavfall, besvart av nærings- og handelsministeren	425
1045. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. billighetserstatning til tidligere barnehjemsbarn, besvart av barne- og likestillingsministeren	426
1046. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. oppdrettsnæringen i Chile, besvart av nærings- og handelsministeren	427
1047. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. etiske føringer i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren	427
1048. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Helse Nord, besvart av helse- og omsorgsministeren	428
1049. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. tildekkingsmasser, besvart av miljøvernministeren.....	429

	Side
1050. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. konkurranselovens unntakshjemmel for Prior, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	430
1051. Fra stortingsrepresentant Lars Egeland, vedr. omorganisering av skatteetaten, besvart av finansministeren.....	432
1052. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. økning av forskningsmidlene til Universitetet i Stavanger, besvart av finansministeren	432
1053. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. fødetilbudene ved Helse Førde HF Lærdal og Hålogalandssykehuset HF Narvik, besvart av helse- og omsorgsministeren	433
1054. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. stråling fra høyspentledninger, besvart av helse- og omsorgsministeren	434
1055. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. refusjonsordning ved bunkring av avgiftspliktig bunkersolje, besvart av finansministeren	435
1056. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. tilbakebetaling av skatter og avgifter på ubrukte flybiletter, besvart av samferdselsministeren	436
1057. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. behandling i utlandet for barn med skjult ganefeil, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	437
1058. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Utdanningsdirektoratets behandling av søknader fra grendeskoler, besvart av kunnskapsministeren.....	438
1059. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. togreisende som dagpendler inn mot Oslo., besvart av samferdselsministeren	438
1060. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. antallsbegrensning i samdrift, besvart av landbruks- og matministeren	439
1061. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Søndra Cell Tofte, besvart av olje- og energiministeren	440
1062. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. kraftsituasjonen i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	441
1063. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. oppdrett av laks og ørret, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	442
1064. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Politireserven i Oslo, besvart av justisministeren	442
1065. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. SkatteFUNN-ordningen, besvart av finansministeren.....	443
1066. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. nettsider med billedlig overgrepsmateriale med barn, besvart av justisministeren ...	444
1067. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. praksisen overfor asylsøkere med usikker identitet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	445
1068. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. tyrkisk asylsøker, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	446
1069. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. årsaks- og ansvarsforhold ved ulykker på norsk kontinentalsokkel, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	447
1070. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. forsøksdyr, besvart av landbruks- og matministeren.....	449

	Side
1071. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. mangel på flygeledere, besvart av samferdselsministeren.....	451
1072. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. voksne med lese- og skrivevansker, besvart av kultur- og kirkeministeren	452
1073. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. skattefordelen ved IPA og livrente, besvart av finansministeren	452
1074. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. omregistrering av bil og campingvogn, besvart av finansministeren	453
1075. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. drift av det flytekniske verkstedet på Sola, besvart av nærings- og handelsministeren	454
1076. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Regjeringens arbeid med prosjektet North East West Freight Corridor, besvart av fiskeri- og kystministeren	454
1077. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. særskilt toppskatt for verdien av fri kost, besvart av finansministeren	455
1078. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. implementeringen av EUs vanddirektiv, besvart av miljøvernministeren	456
1079. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. avgift på prosessutslipp, besvart av finansministeren.....	458
1080. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. bruk av barn til tolking, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	458
1081. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. sedimenter, besvart av miljøvernministeren.....	459
1082. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Viberodden fyr, besvart av fiskeri- og kystministeren	461
1083. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konfliktnivået i verneprosesser, besvart av miljøvernministeren	461
1084. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. voldsoffererstatningsloven, besvart av justisministeren	463
1085. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. konkurranseloven, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	463
1086. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. ressursmangel i Mattilsynet og kontroller av dagligvareforretninger og restauranter, besvart av landbruks- og matministeren.....	464
1087. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. import av kambein, besvart av landbruks- og matministeren	465
1088. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. produksjon av hamp, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	466
1089. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Mattilsynets arbeidstider, besvart av landbruks- og matministeren	467
1090. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren	468
1091. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. produksjonsanlegg for biodiesel, besvart av olje- og energiministeren	469
1092. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. regiontogtilbud mellom Hallingdal og Oslo, besvart av samferdselsministeren	471
1093. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. Prosjektet Pust UT, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	472
1094. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. beskatning i anleggsbransjen, besvart av finansministeren	473

	Side
1095. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. pensjonspoeng etter skjønnsligning, besvart av finansministeren	475
1096. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. strandsonens tilgjengelighet for allmennhetens ferdsel, besvart av miljøvernministeren	476
1097. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vernet av Hyllingsdalen og Skardsfjellene, besvart av miljøvernministeren	477
1098. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. etterslep i vedlikehold på riks- og fylkesveier, besvart av samferdselsministeren	479
1099. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. den økonomiske krisen ved NAC på Bardufoss, besvart av kunnskapsministeren.....	479
1100. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. konseptet Sandefjord Ungjobb AS, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	480
1101. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. kontantstøtte i stedet for barnehageplass, besvart av barne- og likestillingsministeren	481
1102. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. innføring av nye nasjonale laksefjorder, besvart av miljøvernministeren	482
1103. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. støy på Oslo Lufthavn Gardermoen, besvart av samferdselsministeren	482
1104. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. olje- og gassforekomster, besvart av olje- og energiministeren	483
1105. Fra stortingsrepresentant Steinar Gullvåg, vedr. takstregulativ for flyselskapenes bruk av alle lufthavner, besvart av samferdselsministeren	484
1106. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. integrering av funksjonshemmede i norsk idrett, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	484
1107. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. personalkonflikter ved plastisk-kirurgisk avdeling ved Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	486
1108. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. rehabiliteringsplasser ved Halden sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	486
1109. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. human avliving av sel, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	488
1110. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. veistrekningen riksveg 60 mellom Olden og Innvik, besvart av samferdselsministeren	489
1111. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. medieeierskapsloven, besvart av kultur- og kirkeministeren	489
1112. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. nedleggelse av Larvik trafikkstasjon, besvart av samferdselsministeren	490
1113. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Romsåstunnelen, besvart av samferdselsministeren	491
1114. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. omorganiseringen av Statens vegvesen, besvart av samferdselsministeren	491
1115. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. Røros rehabiliteringssenter, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	492
1116. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. problemer med en norskeid seilskute i Russland, besvart av utenriksministeren	493
1117. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. kostnader knyttet til statlige gebyrer, besvart av finansministeren	494

	Side
1118. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. Elkem Bjølfefossen, besvart av nærings- og handelsministeren	495
1119. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. Christianssand Protestfestival, besvart av kultur- og kirkeministeren	496
1120. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. togtilbudet til Drammen, besvart av samferdselsministeren.....	497
1121. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. egen TV-kanal for markedsføring av Norge, besvart av nærings- og handelsministeren .	498
1122. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. skatteunndragelser i renholdsbransjen, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	499
1123. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. IPA-sparing, besvart av finansministeren	500
1124. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. legebemannning ved 330-skvadronen på Rygge, besvart av justisministeren	501
1125. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ekstern kvalitetssikring av Jondalstunnelen i Hordaland., besvart av samferdselsministeren	502
1126. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. frikortgrensen, besvart av finansministeren.....	503
1127. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skattebegrensingsregelen, besvart av finansministeren.....	504
1128. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. , besvart av olje- og energiministeren	505
1129. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kostnadsøkning for økning av høyden i Haukelitunnelene, besvart av samferdselsministeren	506
1130. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. konsesjonssøknad for utbygging av Skarv-feltet, besvart av olje- og energiministeren	506
1131. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. registrering av IPLOS-opplysninger, besvart av helse- og omsorgsministeren	507
1132. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. UDI-skandalen og tvilssaker, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	509
1133. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. påståtte homofile iranere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	510
1134. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ventetider for behandling ved norske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	511
1135. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. DNA-analyse, besvart av justisministeren	512
1136. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. overgrepssaker i Porsanger og Kautokeino kommuner, besvart av justisministeren	513
1137. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. forvaringsdommer, besvart av justisministeren	514
1138. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. kommunenes oppfølging av rusmisbrukere, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	516
1139. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. dopingbekjempelse utenfor den organiserte idretten, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	517
1140. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gasskraftverk, besvart av miljøvernministeren	518

	Side
1141. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vrakpant på gamle oljefyringskjeler, besvart av olje- og energiministeren	519
1142. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gasskraftverk på Skogn, besvart av olje- og energiministeren	519
1143. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Kårstø-prosjektet, besvart av olje- og energiministeren	520
1144. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. endring av nødvergeparagrafen, besvart av miljøvernministeren	521
1145. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. klimaeffekten av gasskraftverk, besvart av miljøvernministeren	521
1146. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. styringen av helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	522
1147. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. straffegebyrer, besvart av finansministeren	523
1148. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. trafikale konsekvenser ved flytting til Robsrud, besvart av miljøvernministeren	524
1149. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. køproblemer på Kolsåsbanen, besvart av samferdselsministeren	525
1150. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. forlengelse av Bybanen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	525
1151. Fra stortingsrepresentant Ingvild Vaggen Malvik, vedr. redusering av ventetiden for uttalelse fra Folketrygdkontoret for utenlandssaker (FFU), besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	526
1152. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skatt for sjølvbyggjarprosjektet for ungdom, besvart av finansministeren	527
1153. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. fleksible offentlige kreditorer, besvart av finansministeren.....	528
1154. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Røros sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	529
1155. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. St. Olavs Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	530
1156. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. hjelp til funksjonshemmede, besvart av helse- og omsorgsministeren	531
1157. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. ansettelsesstopp i det statlige barne- og familievernet, besvart av barne- og likestillingsministeren	531
1158. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. bromerte flammehemmerstoffet deka-BDE, besvart av miljøvernministeren	533
1159. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. differensiert arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	533
1160. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. nytt rabatt- og billettsystem for ferjer, besvart av samferdselsministeren	534
1161. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. oppfølging av rettshjelp, besvart av justisministeren	535
1162. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. rusavhengiges behov for opplæring, besvart av kunnskapsministeren	537
1163. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. overgangsordningen for støtterett i Lånkassen,, besvart av kunnskapsministeren	538

	Side
1164. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. lotteri til inntekt for menighetens arbeid, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	539
1165. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. etablering av kontorer i NAV-etaten for rullestolbrukere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	539
1166. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. radioaktiv lekkasje i Institutt for energiteknikk s reaktoranlegg på Kjeller, besvart av helse- og omsorgsministeren	540
1167. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. helsearbeid i den nordligste dimensjon, besvart av utenriksministeren	542
1168. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. sykelønnskostnader, besvart av finansministeren.....	543
1169. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. utenlandsbehandling for kreftpasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	543
1170. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. pasientskadeerstatning for feilbehandlet pasient, besvart av helse- og omsorgsministeren	545
1171. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. finansieringsordningen for norskopplæring for innvandrere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	546
1172. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. useriøse byggherrer, besvart av kommunal- og regionalministeren	547
1173. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. konkurransehindrende reisebyrå, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	550
1174. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. utbetaling av læremiddelstipendet, besvart av kunnskapsministeren	551
1175. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Munch-maleriene, besvart av justisministeren	552
1176. Fra stortingsrepresentant Thore A. Nistad, vedr. forhandlinger med David Toska, besvart av justisministeren.....	553
1177. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. reelle transaksjonskostnad på handel av valuta og obligasjoner, besvart av finansministeren	554
1178. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. arbeidet med Nasjonal transportplan, besvart av samferdselsministeren.....	556
1179. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. fjerne egenandelen ved kontoret for fri rettshjelp i Oslo, besvart av justisministeren	557
1180. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. sjukelønnsordningen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	558
1181. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. Rokstad-saken, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	559
1182. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Jondalstunnelen, besvart av samferdselsministeren.....	561
1183. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. personfradraget, besvart av finansministeren.....	562
1184. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. pasientenes muligheter for å velge mellom private og offentlige sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	563

	Side
1185. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. rensingen av CO ₂ , besvart av miljøvernministeren	565
1186. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. veivedlikehold, besvart av samferdselsministeren	565
1187. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. plan for avvikling av soningskøen, besvart av justisministeren	566
1188. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. skolebarn som blir borte fra skolen, besvart av justisministeren	567
1189. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. seismiske undersøkelser i polarfronten, besvart av olje- og energiministeren	568
1190. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. avgift på miljøvennlige biler kontra kraftmarkedet, besvart av finansministeren.....	568
1191. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. muligheten for å bygge kullkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	569
1192. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. nye teknologier i støtteordningen for pelletskamner, besvart av olje- og energiministeren	570
1193. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. tilrettelegging for sveisere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	570
1194. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. overgrep i barnevernet, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	571
1195. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. arbeid med høydeutbedring i Haukelitunnelen på riksvei E 134, besvart av samferdselsministeren	573
1196. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. KOLS, besvart av helse- og omsorgsministeren	574
1197. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. rettigheter ved kjøp av digitale åndsverk, besvart av kultur- og kirkeministeren	574
1198. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. bruk av skolebøker fra 1990-tallet, besvart av kunnskapsministeren.....	575
1199. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. sykehusstrukturen i Helse-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	576
1200. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. behandlingstilbudet ved norske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	576
1201. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. balanse i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	577
1202. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. underskudd på 7,5 mrd. kr i de statlige helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	578
1203. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. bevilgning av midler til Internasjonalt Kultursenter og Museum, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	579
1204. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. behandling av SkatteFUNN-søknader, besvart av finansministeren	579
1205. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. fremlegging av et industrikraftregime overfor Stortinget, besvart av olje- og energiministeren	580
1206. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. større kapasitet på Ørsta-Volda lufthavn, Hovden, besvart av samferdselsministeren	581

	Side
1207. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. fremdriften av Gullaug-prosjektet, besvart av helse- og omsorgsministeren	581
1208. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. kryptering i det digitale bakkenettet, besvart av samferdselsministeren	582
1209. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. hyppigheten av EU-kontroller, besvart av samferdselsministeren	584
1210. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kriminalitet i Norge, besvart av justisministeren	584
1211. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bruk av innbetalte bompenger til arbeid rundt Sokn bomstasjon, besvart av samferdselsministeren	585
1212. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren	587
1213. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. årsavgift på veteranbiler, besvart av finansministeren	597
1214. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. nytt fengsel i Halden, besvart av justisministeren	598
1215. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. leveringsplikten til TINEs konkurrenter, besvart av landbruks- og matministeren	599
1216. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. nettpill, besvart av kultur- og kirkeministeren	600
1217. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. konkurranse i banksektoren, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren ...	601
1218. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. finansiering av fødselsomsorgen, besvart av helse- og omsorgsministeren	602
1219. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. den landsdekkende organisasjon Blålys, besvart av helse- og omsorgsministeren	603
1220. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. omsorgstjenester i Bergen, besvart av helse- og omsorgsministeren	604
1221. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. finansiering av Fornebubanen, besvart av samferdselsministeren	604
1222. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. tinglysingsgebyr og dokumentavgift, besvart av justisministeren	605
1223. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fritak for merverdiavgift for utleiere av garasje plass, besvart av finansministeren	607
1224. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. tapping av ressurser fra Sykehuset i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	608
1225. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. Sokn bomstasjon i Rennesøy kommune, besvart av samferdselsministeren	609
1226. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. elektronisk overvåking av trafikk på norske veier, besvart av samferdselsministeren	610
1227. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. frikort, besvart av finansministeren	611
1228. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. bunnfradrag i eiendomsskatten, besvart av finansministeren	612
1229. Fra stortingsrepresentant Per Ove Width, vedr. sykefraværet ved Sykehuset i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	613

	Side
1230. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. energibruk og utslipp for ulike transportformer, besvart av samferdselsministeren	614
1231. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. hotellprosjektet på Batteristranda i Larvik, besvart av miljøvernministeren.....	615
1232. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. tilleggspensjon til uførepensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	616
1233. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. nye HV-distrikter og nye geografiske grenser, besvart av forsvarsministeren.....	617
1234. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. høringsfristen til strukturmeldingen, besvart av fiskeri- og kystministeren	618
1235. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. merverdiavgift på hytteutleienæringen, besvart av finansministeren	619
1236. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. hvalsafarinæringen i kommunen Andøy og Øksnes, besvart av nærings- og handelsministeren.....	620
1237. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. videreføring av forvaltningsprosjektet Trøndelagsmodellen, besvart av fiskeri- og kystministeren	620
1238. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. det nevrokirurgiske tilbudet ved Stavanger Universitetssjukehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	621
1239. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. tiltak under yrkesrettet attføring, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren ..	622
1240. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Body Mass Index (BMI) for sjøfolk, besvart av nærings- og handelsministeren	623
1241. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. Ålesundtunnelene, besvart av samferdselsministeren.....	623
1242. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. ulykker med bil- og passasjerferjer, besvart av nærings- og handelsministeren	624
1243. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utbygging av gasskraft og CO ₂ -rensing på Mongstad, besvart av miljøvernministeren	625
1244. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. mobile gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren.....	626
1245. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. CO ₂ -rensing på Kårstø, besvart av olje- og energiministeren.....	626
1246. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. Tinn-saken, besvart av nærings- og handelsministeren.....	627
1247. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. situasjonen ved St. Olavs Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	628

Dokument nr. 15 - Bind II

(2005-2006)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 630

Innlevert 16. mars 2006 av stortingsrepresentant **Anders Anundsen**

Besvart 31. mars 2006 av helse- og omsorgsminister **Sylvia Brustad**

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å oppfylle Soria Moria-erklæringens lovnader om å opprettholde lokale akuttfunksjoner, slik at det også vil gjelde Sykehuset i Larvik?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen står det blant annet: "Regjeringen vil opprettholde et desentralisert sykehus tilbud, som blant annet sikrer nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud."

De fleste har tolket dette slik at de eksisterende akutttilbudene ved sykehusene ikke skal reduseres. Likevel ser vi at Sykehuset i Vestfold er i ferd med å legge ned deler av akuttfunksjonene ved Larvik sykehus. Deler av ortopedisk øyeblikkelig hjelp fjernes fra Larvik og overføres til Tønsberg (kveld/natt). Skadestua i Larvik stenger kl. 19 på hverdager og har vesentlig begrenset åpningstid i helgene. Dette vil redusere akutttilbudet i Larvik og samtidig bidra til overbelastning av funksjonene i Tønsberg.

Svar:

Sykehuset i Larvik er en del av Sykehuset i Vestfold HF (SiV). SiV er et rent somatisk helseforetak og tilbyr behandling av lidelser innenfor de fleste spesialiteter og grenspesialiteter ved tre sykehus: SiV Tønsberg, SiV Sandefjord og SiV Larvik. Helseforetaket har lenge vært inne i en omstillingsprosess som ledd i arbeidet med å videreutvikle sykehuset som følge av gjennomføringen av 6. byggetrinn ved SiV Tønsberg.

Jeg har mottatt en redegjørelse fra Helse Sør om vedtakene gjort i styremøte 29. november 2005 ved SiV vedrørende omlegging av driften i helseforetaket. Mange krav og hensyn søkes ivaretatt i den videre utviklingen av sykehuset, blant annet:

- omleggingen skal bidra til å løse sykehusets langvarige problem med korridorpasienter
- styrking av behandlingstilbudet innen geriatri, lindrende behandling og pasienter med kroniske lidelser
- god ressursutnyttelse av nyinvesteringen på ca 1.1 mrd. kr i det 6. byggetrinn.

Omleggingen innebærer oppgavefordeling og berører driften på alle tre sykehusene i SiV. Dette innebærer blant annet at bløtdelskirurgi og deler av ortopedisk øyeblikkelig hjelp overføres fra Larvik til Tønsberg. Videre skal ressurskrevende pasienter innen medisin og pasienter som krever tverrfaglighet i diagnose og behandling 24 timer i døgnet kanaliseres til Tønsberg. Pasienter med noe mindre kompliserte diagnoser behandles i et mindre ressurskrevende driftsopplegg i Larvik. Opptaksområdet for medisinsk øyeblikkelig hjelp tilpasses som følge av dette. Medisinsk etterbehandling og geriatrisk etterbehandling legges til Larvik.

Funksjonsfordelingen innenfor medisin innebærer at akuttfunksjonen i Tønsberg tar hånd om de pasientgruppene som krever døgnkontinuerlig tilgang til nødvendig infrastruktur innen medisinsk overvåking, anestesi/intensiv og støttfunksjoner.

Akuttfunksjonen i medisinsk avdeling i Larvik vil med den planlagte funksjonsfordelingen være en lokalsykehusfunksjon med spesialisthelsetjenester det ofte er bruk for. De store pasientgruppene for medisinsk etterbehandling i Larvik vil være lungepasienter, hjertepasienter og geriatriske pasienter. Samlet aktivitet innenfor medisin i Larvik vil etter funksjonsfordelingen være tilnærmet uforandret, da den tredelen av medisinsk øyeblikkelig hjelp i Larvik som berøres av funksjonsfordelingen vil erstattes av økning i etterbehandlingen.

Gjennom denne funksjonsfordelingen vektlegges SiV Larviks rolle som et lokalsykehus med "øyeblikkelig hjelp"-funksjoner for en befolkning på 50-60 000 og med funksjoner innen etterbehandling og rehabilitering for pasienter fra hele Vestfold. Omleggingen er faglig begrunnet, og vil ifølge sykehuset føre til bedre kvalitet på det tilbudet som skal gis i framtiden. I tillegg gir funksjonsfordelingen etter foretakets mening bedre utnyttelse av helseforetakets samlede ressurser.

Det er behov for å tilpasse lokalsykehusenes oppgaver mot de behovene befolkningen har for helsetjenester. Vi står overfor endret demografi med flere eldre, og flere lider av kroniske sykdomstilstander.

Disse pasientgruppene, som ofte trenger tett oppfølging, trenger et desentralisert tjenestetilbud. Dette tilsier blant annet at lokalsykehusene får et særlig ansvar for tjenester til kronisk syke og syke eldre.

De regionale helseforetakene er i bestillerdokumentene for 2006 bedt om å utforme sammenhengende behandlingsskjeder for de store pasientgruppene, både innad i lokalsykehusene, mot primærhelsetjenesten og den øvrige spesialisthelsetjenesten. Målet er at pasientene skal oppleve at det er en helhet i tilbudene, og at behandlingen på de ulike nivåene skjer i henhold til god faglig praksis. Omstillingene som gjøres ved SiV er i hovedtrekk i tråd med de overordnede helsepolitiske føringer.

Når det gjelder akuttberedskapen har jeg i bestillerdokumentene for 2006 stilt krav om at denne skal organiseres på basis av moderne behandlings- og transportformer, og at det skal arbeides for likeverdig kvalitet i akuttjenestene uavhengig av bosted. Videre skal ordningene for akuttberedskap være godt kjent i befolkningen, og det må dokumenteres at de løsningsalternativer som velges gir trygghet for at tjenesten vil bli gitt på rask og god måte når behovene oppstår. Jeg vil ha fokus på dette i den videre oppfølgingen av denne saken.

SPØRSMÅL NR. 631

Innlevert 16. mars 2006 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 27. mars 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Da Stortinget behandlet Dokument nr. 8:66 (2003-2004) våren 2004 ba man blant annet departementet fremme forslag til lovendringer som pålegger utlåner frarådningsplikt, etter mønster av finansavtaleloven § 47, også ved relevante former for utlån som reguleres av kredittkjøpsloven.

Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt saker vedrørende dette?»

Svar:

Stortinget traff følgende vedtak 2. desember 2004 (vedtak nr. 87):

"Stortinget ber Regjeringen fremme forslag til lovendringer som pålegger utlåner frarådningsplikt etter mønster av finansavtaleloven § 47, også ved relevante former for utlån som reguleres av kredittkjøpsloven."

I brev 25. august 2005 besvarte Justisdepartementet spørsmålet om frarådningsplikt slik, jf. St.meld. nr. 4 (2005-2006):

"Spørsmålet om frarådningsplikt har en side til et nytt direktiv om forbrukerkreditt som for tiden er under utarbeidelse i EU. Direktivet behandler bl.a. spørsmål om ansvarlig långivning. Direktivet forventes å bli et totalharmoniseringsdirektiv, og vil dermed trekke opp rammen for hvilke regler Norge kan ha på forbrukerkredittområdet, herunder regler om frarådningsplikt. Man bør derfor avvente vedtakelsen av det endelige direktivet før det vurderes en bestemmelse om frarådningsplikt i kredittkjøpsloven. Så snart direktivet foreligger, tar departementet sikte på å sette ned et utvalg til å utrede mer omfattende endringer i finansavtaleloven og kredittkjøpsloven på bakgrunn av direktivet. Departementet tar sikte på at dette utvalget også får i mandat å vurdere spørsmålet om en frarådningsplikt i kredittkjøpsloven. Etter departementets syn er det en fordel om endringene i kredittkjøpsloven

og finansavtaleloven som følge av direktivet skjer samlet gjennom et slikt lovarbeid."

Det er fortsatt usikkert når forbrukerkredittdirektivet vil bli vedtatt, men det er gode muligheter for at dette kan bli i løpet av 2006. Uavhengig av direktivets fremdrift tar jeg sikte på å nedsette et utvalg i 2006, helst i løpet av våren. Jeg vil be utvalget starte med å vurdere spørsmål knyttet til blant annet frarå-

dingsplikt som nevnt i spørsmålet, slik at regler om dette - i den grad direktivet åpner for det - kan komme på plass så snart som mulig.

Jeg opplyser samtidig om at jeg har igangsatt et utredningsarbeid der spørsmål knyttet til opplysninger om effektiv rente mv. står sentralt. Jeg tar sikte på å sende disse spørsmålene på høring allerede i løpet av våren.

SPØRSMÅL NR. 632

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Lars Sponheim

Besvart 23. mars 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva er regelverket for ansatte ved landets universiteter vedrørende bruk av institusjonens e-post, brevpapir og øvrige ressurser til å ta private betalte oppdrag, og hva vil statsråden gjøre for at dette regelverket blir fulgt?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag i dagens Aftenposten 17. mars framgår det at førsteamanuensis ved Universitetet i Bergen, Jens E. Kjeldsen, har tatt et privat betalt oppdrag for Arbeiderpartiet vedrørende utvikling av retorisk strategi i forholdet Arbeiderpartiet/Fremskrittspartiet.

Som det framgår av faksimile i Aftenposten av e-postveksling mellom Kjeldsen og en ansatt i Arbeiderpartiet bruker Kjeldsen universitets e-postserver som arbeidsverktøy i kommunikasjonen vedrørende dette private oppdraget. Det er grunn til å tro at også øvrige ressurser enn Universitetet i Bergens e-postserver er brukt til dette oppdraget som neppe har noen relevans til Kjeldsens ansettelsesforhold ved universitet.

Jeg ber derfor om en klargjøring av hvilke retningslinjer som gjelder for bruk av universitetets ressurser for ansatte som også/samtidig tar seg betalte oppdrag privat.

Svar:

Ansatte ved de statlige universitetene og høyskolene er underlagt de generelle bestemmelsene i staten. Jeg viser blant annet til Statens personhåndbok pkt. 10.13.1 hvor det er inntatt egne retningslinjer for statens arbeidstakere mht. retten til å inneha bistil-

ling/ekstraverv. Av disse retningslinjene fremgår det at en arbeidstaker i staten ikke kan ha bierverv som:

- er forbudt i lov eller forskrift
- det er avtalt at vedkommende skal avstå fra
- hemmer eller sinker det ordinære arbeid
- innebærer at vedkommende driver eller medvirker i illojal konkurranse med sin hovedarbeidsgiver
- kan gjøre arbeidstakeren inhabil
- kan gi lojalitetskonflikt
- innebærer at vedkommende i sin funksjon for det offentlige treffer beslutninger som kan influere på egne eller biarbeidsgivers inntekter
- utnytter bedriftshemmeligheter
- skader hovedarbeidsgivers anseelse.

Private oppdrag forutsettes utført i arbeidstakerens fritid.

Universitetenes brevpapir skal kun brukes når brev blir sendt på vegne av universitetet.

Universitetenes dataanlegg skal brukes til faglig virksomhet, administrasjon, forskning og undervisning. Det er imidlertid vanlig praksis å tillate noe begrenset bruk av dataanlegg til private formål. En slik begrenset bruk må ikke hemme eller sinke den ansatte i sitt ordinære arbeid ved universitetet eller på annen måte kunne komme i strid med de forpliktelsene vedkommende har som arbeidstaker.

Universitetene selv har ansvar for å følge opp arbeidstakerne for å hindre eventuelt misbruk av institusjonenes datautstyr. Institusjonene må selv vurdere innholdet i eventuelle retningslinjer for dette

Jeg viser videre til at det er fastsatt særskilte Ethiske retningslinjer for statstjenesten, utgitt av daværen-

de Moderniseringsdepartementet høsten 2005, som inneholder regler av mer overordnet karakter for å sikre bl.a. lojalitet, åpenhet, tillit til statsforvaltningen, faglig uavhengighet og objektivitet. Den enkelte virksomhet må vurdere behovet for eventuelt å supplere med egne retningslinjer tilpasset den enkelte virksomhet.

I departementets dialog med institusjonene følger departementet overordnet opp at institusjonene etterlever regelverket og at de som arbeidsgiver har et særlig fokus på etiske problemstillinger.

SPØRSMÅL NR. 633

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 28. mars 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre den videre eksistensen for Stiftelsen Døves Media, slik at stiftelsen blant annet kan fortsette å produsere tv-programmet Tid for Tegn for NRK?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen Døves Media, opprettet av Norges Døveforbund, er ansvarlig for produksjonen av tv-programmet Tid for Tegn som sendes ukentlig på NRK1. Dette er det eneste tv-programmet som tar opp aktuelle temaer som berører hørselshemmede i Norge, og har dermed en viktig rolle med hensyn til å informere og belyse sentrale politiske spørsmål for hørselshemmede.

De siste ti årene har lønnsutgiftene, som utgjør den største utgiftsposten for stiftelsen, økt mer enn de årlige tilskuddene. I den senere tid har stiftelsen også foretatt utskiftninger av det tekniske utstyret for å møte nye krav til tekniske standarder. Til sammen har dette vært med på å bidra til at den økonomiske situasjonen har blitt vanskelig for stiftelsen.

Dersom den økonomiske situasjonen ikke bedrer seg, blant annet gjennom økte bevilgninger fra det of-

fentlige, kan konsekvensen bli at Døves Media må nedlegges, og at et viktig tilbud for hørselshemmede dermed faller bort.

Svar:

Døves Media mottar et fast, årlig tilskudd over Kultur- og kirkedepartementets budsjett. Tilskuddet er delegert og utbetales via Statens senter for arkiv, bibliotek og museum, ABM-utvikling, som er underlagt Kultur- og kirkedepartementet.

Kultur- og kirkedepartementet har vært i kontakt med ABM-utvikling, som opplyser at de ikke er gjort kjent med at Døves Media har økonomiske problemer av den karakter som spørsmålsstilleren beskriver. I budsjettsøknaden for 2007 til ABM-utvikling har Døves Media søkt om økning i tilskuddet med sikte på å øke aktiviteten, og har ikke varslet reduksjon i aktiviteten dersom ikke tilskuddet økes.

Jeg vil be ABM-utvikling ta kontakt med Døves Media for en nærmere redegjørelse, slik at all relevant informasjon i saken foreligger. Størrelsen på tilskuddet til Døves Media vil bli vurdert i forbindelse med arbeidet med budsjettforslaget for 2007.

SPØRSMÅL NR. 634**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 24. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen ta initiativ for at det i fremtiden ikke anlegges kraftledninger i luften, gjennom boligfelt, og hvordan vurderer statsråden den konkrete saken i Moss hvor Hafslund Nett AS skal anlegge dette?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av beboere i Moss, som er bekymret for en ny kraftlinje fra sentrum i Moss til Mosseporten, som skal bygges av Hafslund Nett AS. Denne er under planlegging og beboerne ønsker at disse ledningene legges i bakken, og ikke i luften gjennom aktuelle boligfelt. Tidligere har det vært mye fokus på slike saker, bl.a. fra Årum i Østfold, hvor beboerne har engasjert seg sterkt. I forrige stortingsperiode var spesielt dagens regjeringspartier klar i sin tale i Årum-saken. Det vil derfor være av stor interesse om Regjeringen vil engasjere seg i tilsvarende saker i fremtiden og hvilke initiativ man ser for seg er aktuelle.

Svar:

Olje- og energidepartementet gav i 2003 Hafslund Nett AS anleggskonsesjon etter energiloven og ekspropriasjonstillatelse for bygging og drift av en 50 kV kraftledning mellom Moss og Mosseporten transformatorstasjoner i Moss kommune. Kraftledningen erstatter eksisterende 50 kV kraftledning mellom Moss og Mosseporten transformatorstasjoner. Avgjørelsen var et endelig vedtak etter klage fra Moss kommune og en grunneier som ønsket fremføring som jordkabel.

I 2004 fattet Miljøverndepartementet vedtak i sak om innsigelse mot Moss kommunes vedtak om reguleringsplan om samme sak.

Ved Olje- og energidepartementets vedtak av 26. oktober 2005 fikk Hafslund Nett AS forhåndstillatelse etter oreigningsloven for anlegget.

Hafslund Nett AS har opplyst at byggarbeidene er påbegynt i tråd med de endelige tillatelsene og at anlegget forventes ferdigstilt i juni.

Ved konsesjonsbehandling av kraftledningssaker etter energiloven og ekspropriasjonslovgivningen legger NVE og Olje- og energidepartementet til grunn de vurderinger og tilrådinger Helse- og omsorgsdepartementet og Statens strålevern gir om elektromagnetiske felt og helse.

Dagens forvaltningsstrategi ved fremføring av nye kraftledninger og anlegg av boligområder, skoler og barnehager etc. i nærheten av kraftledninger er basert på NOU 1995:20 "Elektromagnetiske felt og helse - Forslag til en forvaltningsstrategi". Stortinget sluttet seg til denne strategien ved behandling av St.prp. nr. 65 (1997-98). Forvaltningsstrategiens konklusjoner og anbefalinger ble fremlagt for Stortinget på ny i St.prp. nr. 1 (2000-2001).

Statens strålevern har ledet en arbeidsgruppe som har utarbeidet en rapport med konkretisering og utdyping av forvaltningsstrategien ved fremføring av nye kraftledninger og anlegg av nye boligområder, skoler og barnehager etc. i nærheten av kraftledninger.

Det ble gitt en første tilbakemelding til Stortinget i St.prp. nr. 65 (2004-2005), der en delrapport utarbeidet av Statens strålevern og NVE var inntatt.

Arbeidsgruppens endelige rapport fremgår av Strålevern Rapport 2005:8 "Forvaltningsstrategi om magnetfelt og helse ved høyspentanlegg" som ble avgitt til Helse- og omsorgsdepartementet 1. juni 2005. Rapporten var på høring høsten 2005.

Helse- og omsorgsdepartementet arbeider for tiden i samråd med Olje- og energidepartementet og andre berørte departementer med den endelige tilbakemeldingen til Stortinget om en konkretisering og utdyping av forvaltningsstrategien.

SPØRSMÅL NR. 635**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 28. mars 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden i forbindelse med revidert budsjett vurdere å gjeninnføre tilskuddordningen for bygg til trossamfunn utenfor Den norske kirke?»

BEGRUNNELSE:

Pinsemenigheten på Jørpeland flytter inn i nytt kirkebygg 22. april. Bygget er et flerbruksbygg med et bruksareal på 2 500 kvadratmeter fordelt på 2,5 etasjer med funksjoner som barnehage, møtesal/konserter og kafeteria. Kostnadsrammen for bygget er på 25 mill. kr.

Menigheten driver et omfattende arbeid på tvers av generasjonene. De har et godt samarbeid med skolene i Strand kommune samt de øvrige barnehagene med konfesjonsundervisning, misjonsutstilling og "påskevandring" for barnehagene.

I forbindelse med behandlingen av budsjett for 2006 ble Kap. 310 Post 75 Tilskudd til private kirkebygg fjernet. Formålet med tilskuddsordningen var å gi trossamfunn utenfor Den norske kirke og private stiftelser og frivillige organisasjoner innenfor Den norske kirke anledning til å bygge kirkebygg med lavere finansiering. Bygget på Jørpeland ble påbegynt i april 2005, det vil si på et tidspunkt da tilskuddet for frikirkebygg lå inne i statsbudsjettet.

Svar:

Jeg viser til mitt tidligere svar på spørsmål nr. 202 fra Dagfinn Høybråten angående tilskuddsord-

ningen for privateide kirkebygg. Som det fremkom i dette svaret, har arealtilskuddet til private kirkebygg utgjort en svært liten andel av de totale kostnadene ved private kirkebygg her i landet, som i hovedsak er realisert som et resultat av engasjementet og innsatsen til menighetene som selv skal bruke lokalene. Det beskjedne tilskuddsbeløpet på 825 kr pr. kvadratmeter som denne ordningen har bidratt med, tilsier at alle menighetene som har mottatt slik støtte, i hovedsak har måttet finansiere lokalene sine med andre midler. Avviklingen av ordningen har derfor ikke endret forholdene betydelig.

Pinsemenigheten i Jørpeland har ikke kunnet budsjettere med støtte til sitt bygg, selv om dette ble påbegynt i april 2005, altså før tilskuddsordningen ble avviklet. Dette skyldes at arealtilskuddet for privateide kirkebygg var en etterskuddsordning, der det ikke var mulig å søke om midler før bygget var ferdigstilt. Det gikk tydelig fram av reglementet at det ikke kunne gis forhåndstilsagn om tilskudd, og at trossamfunn følgelig ikke kunne budsjettere med arealtilskudd når de planla å oppføre et bygg. Verken pinsemenigheten i Jørpeland eller andre menigheter som er i ferd med å oppføre nye bygg har hatt grunnlag for å regne med et tilskudd fra denne ordningen, men har selv hatt ansvaret for å finne den nødvendige finansieringen.

På denne bakgrunnen ser jeg ser ikke behov for å gjeninnføre tilskuddsordningen for privateide kirkebygg.

SPØRSMÅL NR. 636**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 27. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Da avgiften på sigarer ble økt sist var begrunnelsen at avgiften på alle røykeprodukter burde være lik. Denne avgiften er nå 1,84 kr pr. gram. Dessverre hevdes det fra tollvesenet at hele pakkens vekt skal ilegges denne avgiften, inklusiv emballasje og frakt-

emballasje. Tobakksavgiften for sigaretter er fast pr. sigarett.

Hvorfor skal de ulike tobakksproduktene forskjellsbehandles, og mener statsråden det er riktig at papp og trevirke skal fortolles som tobakk?»

Svar:

Jeg kan opplyse om at etter stortingsvedtaket om avgift på tobakkvarer § 1 første ledd litra b skal det for sigarer i 2006 betales 1,84 kr pr. gram av pakningens nettovekt, jf. også forskrift 11. desember 2001

nr. 1451 om særavgifter § 3-1-2. Vekten av fastmunnstykke skal tas med i den nettovekt som danner grunnlaget for beregning av avgiften.

Det er altså ikke riktig at det skal betales avgift på emballasje til sigarer.

SPØRSMÅL NR. 637

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 24. mars 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Mange næringsdrivende klager over at de blir tilsendt reklame, enten pr. post eller over telefaks, som de ikke har bedt om eller ønsker. Enkelpersoner kan i dag reservere seg mot slik reklame.

Vil statsråden bidra til at det blir opprettet en tilsvarende reservasjonsordning for næringsdrivende?»

Svar:

I forbindelse med vedtakelse av endringer i markedsføringsloven i februar 2005 ble problemstillinger bl.a. knyttet til reservasjonsrett for juridiske personer drøftet, se Ot.prp. nr. 92 (2003-2004) side 25 fig. Høringsinstansene hadde ulike syn, og daværende Barne- og familiedepartementet mente det var for tidlig å ta standpunkt til om en skulle utvide dette regelverket til å omfatte juridiske personer.

Fra næringsorganisasjoner ble det påpekt at man generelt bør vise varsomhet ved lovreguleringer som kan hindre effektiv kommunikasjon mellom næringsdrivende, da dette vil kunne få uheldige konsekven-

ser. De fant derfor at det ikke var nødvendig å lovregulere et slikt forbud mellom næringsdrivende. Andre påpekte at hensynet til privatlivets fred åpenbart er mindre relevant i disse tilfellene, og at en derfor foreløpig ikke kunne se tilstrekkelig tungtveiende grunner for å utvide reglene til også å gjelde mellom næringsdrivende.

En reservasjonsordning vil innebære generelle begrensninger i næringslivets adgang til markedsføring, og kanskje særlig for e-handel. For øvrig er juridiske personer ofte bedre rustet til å handtere uønsket reklame enn fysiske personer. Tekniske løsninger, herunder logiske sperrer i datasystemene gir mottaker mulighet til å bestemme hvilken type e-post bedriften og den enkelte mottaker skal ha.

Departementet har i løpet av de siste årene mottatt noen få henvendelser fra næringsdrivende som opplever uanmodet markedsføring rettet mot virksomheten som et problem. Jeg vil følge utviklingen på området for å vurdere om det oppstår behov for å iverksette initiativ på området.

SPØRSMÅL NR. 638**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 27. mars 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hvor mange av de ansatte i Landbruks- og matdepartementet, eller som har nær familie som foreldre eller søsken, har egen landbrukseiendom som mottar offentlige tilskudd?»

Svar:

Landbruks- og matdepartementet registrerer ikke på generelt grunnlag hvorvidt den enkelte ansatte i departementet eller deres nærmeste familie har landbrukseiendom som mottar offentlig tilskudd. Jeg legger til grunn at det må foreligge hjemmel for at departementet skal kunne pålegge de ansatte en generell meldeplikt om denne type forhold, og slik hjemmel foreligger ikke.

En tilsetning i Landbruks- og matdepartementet innebærer at det er inngått arbeidsavtale mellom departementet og den tilsatte. I arbeidsmiljøloven § 14-6 er det inntatt regler om krav til innholdet i den skriftlige arbeidsavtalen. Arbeidsavtalen skal inneholde opplysninger om forhold som er av vesentlig betydning for arbeidsforholdet. Landbruks- og matdepartementet anvender statens standard arbeidsavtaler som reflekterer de kravene som arbeidsmiljøloven stiller.

I arbeidsmiljøloven § 14-6 bokstav m) er det nedfelt at arbeidsavtalen skal referere til tariffavtaler som regulerer arbeidsforholdet. Av relevans i denne sammenheng er bestemmelsen om ekstraervert nedfelt i Hovedtariffavtalen 2004-2006 pkt. 1.1.4. Det fremkommer her at arbeidstakere ikke må inneha bistillinger, bierverv mv. som kan hemme eller sinke deres ordinære arbeid med mindre det foreligger særskilt pålegg eller tillatelse. I den skriftlige arbeidsavtalen, som nevnt over, er dette presisert ved at en arbeidstaker ikke kan drive privat inntektsgivende virksomhet i fritiden som ikke er i samsvar med de til enhver tid gjeldende bestemmelsene om dette i Statens personalhåndbok (SPH).

Arbeidstakere i Landbruks- og matdepartementet, på linje med arbeidstakere i staten for øvrig, har anledning til å drive privat ervervsvirksomhet i sin fritid. Det fremgår av retningslinjene nedfelt i SPH at denne retten ikke er ubegrenset. Lojal oppfyllelse av

arbeidsavtalen krever at en arbeidstaker ikke kan drive privat ervervsvirksomhet i sin fritid som:

1. er direkte forbudt for ham i lov eller forskrift
2. er direkte avtalt ved reglement, tariffavtale eller annen avtale at han skal avstå fra
3. hemmer eller sinker det ordinære arbeidet, med mindre foresatte tjenestemyndighet har samtykket
4. innebærer at tjenestemannen driver med eller medvirker til illojal konkurranse med den statlige virksomhet hvor han er tilsatt
5. gjør at tjenestemannen kan bli inhabil ved behandling av sine saker i mer enn sporadiske tilfelle
6. innebærer at tjenestemannen lett kan komme i lojalitetskonflikt i forhold til den offentlige virksomhet hvor han er tilsatt
7. innebærer at han i sin funksjon for det offentlige kan treffe avgjørelser som i vesentlig grad kan influere på hans egne eller biarbeidsgivers inntekter
8. innebærer at han nytter bedriftshemmeligheter på en illojal måte
9. skader tjenestestillingens eller den offentlige arbeidsgivers anseelse

Dertil kommer at disse generelle forholdene som nevnt i pkt. 1-9 må suppleres med eventuelle særlige forhold hos den enkelte virksomhet. Vurderingen av hvorvidt en ansatt i Landbruks- og matdepartementet i en gitt situasjon kan sies å ha overskredet grensene for hva som er tillatt må baseres på en konkret vurdering.

Jeg ser det som naturlig, ut fra en lojal oppfølging av den arbeidsavtale tjenestemenn har inngått med Landbruks- og matdepartementet, at arbeidstakere som driver eller vurderer å drive ervervsvirksomhet i sin fritid i slikt omfang eller av slik art at det kan oppstå tvil i forholdet til departementet, tar spørsmålet opp på forhånd med arbeidsgiver.

SPØRSMÅL NR. 639**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 27. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vi har nå enda flere industribedrifter som er nedleggelsestruet. Beregninger gjort av Statistisk sentralbyrå gjort for noen år siden (på oppdrag av Dagens Næringsliv), viser at avkastningen av oljefondet bør brukes til avgiftskutt hvis målet er å styrke konkurranseutsatt industri.

Er finansministeren enig i denne vurderingen, og hva vil finansministeren gjøre for å bedre rammevilkårene for industribedrifter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

For eksempel er Buskerud et fylke der treforedlingsindustri og skogbruk med tilknyttede næringer er av vesentlig betydning for sysselsetning og næringsproduksjon. Det er det mange andre fylker som også er. Vi er alle kjent med at disse næringer vil møte store utfordringer i årene som kommer. Dessverre ser vi nå at flere aktører i næringen innstiller sin drift på grunn av dårlige rammevilkår.

Statisk sentralbyrå har tidligere fremskrevet virkningene av å bruke mer oljepenger. Konklusjonen var at lavere avgifter styrker konkurranseevnen ved at det reduserer prisene og dermed lønningene direkte, i tillegg til at det har en gunstig effekt på arbeidstilbudet. Derimot vil en økning i offentlige utgifter (slik Regjeringen vil), øke sysselsettingen, og mangelen på arbeidskraft vil presse lønningene oppover: En slik lønnsøkning rammer bedriftene, gjennom at lønnskostnadene i stor grad må veltes over på prisene. Konkurranseutsatte bedrifter rammes ved at etterspørselen vris mot utenlandske konkurrenter som ikke har opplevd samme kostnadsøkning. Resultatet blir en vridning av næringsstrukturen fra konkurranseutsatt til skjermet virksomhet.

Svar:

Etter en svært vanskelig situasjon i 2002 og 2003 har utsiktene for konkurranseutsatt næringsliv bedret seg. Lønnsomheten i industrien er god, og kapitalavkastningen avviker ikke vesentlig fra nivået hos våre handelspartnere. Fra industrien meldes det om at optimismen er høy, investeringene anslåes å øke kraftig i år, og flere industribedrifter ønsker å øke sysselsettingen.

Regjeringen vil føre en økonomisk politikk som bidrar til en fortsatt stabil økonomisk utvikling både på kort og lang sikt. Vi legger til grunn handlingsregelen for budsjettpolitikken. Over tid skal bruken av petroleumsinntekter tilsvare realavkastningen av utenlandsdelen av Statens Pensjonsfond slik at også kommende generasjoner får nytte godt av petroleumsformuen. Finanspolitikken skal brukes til å jevne ut svingningene i økonomien for å holde arbeidsledigheten nede. Handlingsrommet i budsjettpolitikken skal benyttes til å styrke sysselsettingen og vekstkraften i økonomien, og til å videreutvikle velferdsordningene.

Ved å følge handlingsregelen legger Regjeringen opp til en gradvis og forsvarlig økning i bruken av oljeinntekter til et opprettholdbart nivå. Slik kan den økonomiske politikken ivareta hensynet til en balansert utvikling i økonomien, der konkurranseutsatt sektor opprettholdes i et tilstrekkelig omfang.

Regjeringen vil sørge for stabile og konkurranse-dyktige skattemessige rammevilkår for næringslivet, og vil videreføre det samlede skatte- og avgiftsnivået fra 2004. Innenfor denne rammen er det rom for å skape en bedre fordeling og tiltak som kan fremme vekst og sysselsetting.

SPØRSMÅL NR. 640**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. mars 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva gjøres nå for å avklare situasjonen mht. Vikersundbakken kontra Rødkeiva?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til at Skitinget har gått inn for utbygging av skiflygningsbakke i Rødkeiva, men alle partier i Oslo har sagt nei til dette, ifølge pressen. Dette er derfor neppe realiserbart. Imidlertid avstedkommer vedtaket, så vidt jeg har fått forklart, at tippemidler ikke kommer til Vikersundbakken. Om dette er tilfellet gir dette et betydelig problem for skiflygningsbakken.

Svar:

Kulturdepartementet inngikk i 1999 en nasjonalanleggsavtale for skiflyging med Stiftelsen Vikersund Hoppcenter (SVH), Modum kommune og Nor-

ges Skiforbund (NSF). Denne avtalen gjelder ut 2009.

Senest ved brev av 20. desember 2004 mottok SVH tilsagn fra departementet om tilskudd til vannbasseng for snøproduksjon, tilførselsvei og sikkerhetsvant på inntil 50 pst. av godkjente kostnader opp til et tilskudd på 0,5 mill. kr. Midlene vil bli utbetalt så snart anleggsarbeidet er ferdigstilt.

Det er satt av 2,5 mill. kr i tilskudd til lys i Vikersundbakken på hovedfordelingen for spillemidler i 2005. Dette er anbefalt av Norges Skiforbund i forbindelse med World Cup-renn i 2007.

Det foreligger ingen saker om utbygging i Rødkeiva i departementet.

SPØRSMÅL NR. 641**Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 24. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Statnett er svært bekymret for det økende kraftunderskuddet i Midt-Norge og den anstrengte kraftsituasjon regionen kan oppleve allerede fra 2008. I Dagens Næringsliv 17. mars kritiserer statsråden Statnett for å skremme folk. Mener statsråden at Statnetts advarsler om at dagens kraftsystem ikke kan betjene behovet for kraft i Midt-Norge om få år er unødige skremsler, og kan statsråden love at det ikke vil bli noen kraftkrise i Midt-Norge slik Statnett frykter?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding 22. februar sier Statnett at de er svært bekymret for det økende kraftunderskuddet i Midt-Norge og den anstrengte kraftsituasjon regionen kan oppleve allerede fra 2008. "Vi har lenge advart mot at dagens kraftsystem ikke kan betjene be-

hovet for kraft i Midt-Norge om få år", sa konsernsjef i Statnett, Odd Håkon Hoelsæter. I Dagens Næringsliv 17. mars lover olje- og energiministeren at forbrukerne i Midt-Norge ikke skal bli strømløse. Han sier at statens eget Statnett har bidratt til å skremme folk. "Jeg mener at Statnett har vært med på å bidra til et bilde av kraftsituasjonen som kan skremme folk", sier statsråden til Dagens Næringsliv. Det vil derfor være interessant å vite om statsråden nå mener at vi kan avblåse kraftkrisen i Midt-Norge som skremsler fra Statnett, og at det ikke er noen grunn til å frykte rasjonering eller ekstra høye priser i denne regionen.

Svar:

Perspektivene for kraftsituasjonen i Midt-Norge er alvorlige. Særlig gjelder dette situasjonen i Møre og Romsdal. Vi har i dette området hatt en svært rask forbruksvekst spesielt knyttet til utvidelsen på Hydro

aluminium Sunndalsøra. Ut fra dette er Midt-Norge i dag det området i landet som har størst utfordringer i forhold til forsyningssikkerheten for strøm. Det må regnes med ytterligere en betydelig vekst i forbruket av elektrisitet i området i årene framover blant annet knyttet til Ormen Lange-utbyggingen.

Energimyndighetene har en sterk fokus på kraftsituasjonen i Midt-Norge. Statnett har en viktig rolle i arbeidet som nå gjøres. Statnetts arbeid viser at nytten av nettforsterkninger vil være stor. Økt overføringskapasitet mellom Norge og Sverige skal etter planen være på plass i 2009, og kan dermed avhjelpe situasjonen noe. Statnett er i ferd med å forberede andre nye overføringslinjer inn mot regionen, men det tar som kjent tid å realisere slike.

Det synes imidlertid klart at det er behov for å gjennomføre tiltak på både produksjons- og nettsiden. Regjeringen vil legge til rette for økt kraftproduksjon ved en aktiv satsing på nye miljøvennlige

energiformer. Det innebærer i første rekke å utnytte potensialet som ligger i opprusting av eksisterende vannkraftverk. Videre vil Regjeringen stimulere til økt utbygging av små-, mini- og mikrokraftverk. Det er for tiden stor interesse for vindkraftutbygging i Norge. Vi har svært gode vindforhold mange steder langs kysten og vi har store arealer hvor det er mulig med utbygging. Også innenfor andre nye fornybare energikilder er det interessante prosjekter.

Det vises også til svar på skriftlig spørsmål nr. 642 om gasskraftverket på Tjeldbergodden.

Regjeringen har et sterkt fokus på kraftsituasjonen i Midt-Norge og det er åpenbart behov for tiltak i dette området framover. Arbeidet gjøres i tett samarbeid med både Norges vassdrags- og energidirektorat, Statnett og ulike aktører i Midt-Norge. Vi vurderer nå tiltak på et bredt felt for å sikre energiforsyningen i området.

SPØRSMÅL NR. 642

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 24. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Midt-Norge vil de nærmeste årene stå overfor en situasjon med et betydelig underskudd på kraft. I 2008-2010 kan underskuddet i regionen bli 9 TWh. Samtidig har Statoil planlagt bygging av et gasskraftverk på Tjeldbergodden som kan dekke mye av dette underskuddet. Dette gasskraftverket har fått konsesjon av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE).

Vil Regjeringen kunne åpne for at Statoil kan sette i gang med å bygge dette gasskraftverket umiddelbart, slik at vi kan avverge en mulig kraftkrise, uten å stille krav til CO₂-håndtering fra dag én?»

BEGRUNNELSE:

Det haster med å bygge ny kraftproduksjon i Midt-Norge dersom vi skal avverge en kraftkrise om få år. Dersom Regjeringen gir tillatelse til et konvensjonelt gasskraftverk på Tjeldbergodden, i tråd med konsesjonen fra NVE, kan Statoil sette i gang bygging av dette kraftverket ganske raskt. Det kan være et viktig, og nødvendig, bidrag for å avverge en kraftkrise i Midt-Norge fra 2008-2010. Dersom man krever CO₂-håndtering fra dag en vil dette både forsinke

prosjektet gjennom at det behøves mer utredningsarbeid og det vil gjøre gasskraftverket betydelig mer kostbart, og dermed ulønnsomt for utbygger slik at det ikke blir bygget. Dersom man tillater bygging av et konvensjonelt gasskraftverk i første omgang, kan CO₂-håndtering installeres etter hvert som denne teknologien er blitt mer utviklet og Statoil og Shell sitt prosjekt for CO₂-håndtering og bruk av CO₂ som trykkstøtte er mer utviklet, blant annet ved at man har fått en bedre oversikt over kostnadene ved dette.

Svar:

Det vises også til skriftlig spørsmål nr. 555 om gasskraft og CO₂-håndtering.

Regjeringens politikk når det gjelder gasskraft er basert på at gitte konsesjoner står ved lag og at produksjonen av gasskraft skal inngå i det internasjonale kvotesystemet som sikrer at de totale utslippene ikke øker.

Regjeringen vil gjennom økonomiske virkemidler og satsing på ny teknologi sørge for at nye konsesjoner til gasskraftverk skal basere seg på CO₂-fjerning. Regjeringen vil samarbeide med utbyggerne av gasskraft om anlegg for CO₂-fangst, og bidra økono-

misk til at dette kan gjennomføres så snart som mulig.

Når det gjelder det planlagte gasskraftverket på Tjeldbergodden har NVE her gitt konsesjon etter energiloven. NVEs vedtak er ikke påklaget innen klagefristen. SFT avga sin innstilling i forbindelse med Statoils søknad om utslippstillatelse til Miljøverndepartementet samtidig med NVEs energikonseksjon, og anbefalte der at det stilles krav om rensing. Miljøverndepartementet behandler nå søknaden. Det er derfor ikke riktig av meg å kommentere konsekvensene av hva som kan bli utfallet av den endelige behandlingen av søknaden.

Det er Regjeringens mål at Norge skal bli ledende i miljøvennlig bruk av gass. Initiativet Statoil og

Shell har vist gjennom å gå sammen om et storskala-prosjekt for bruk av CO₂ fra et gasskraftverk til økt oljeutvinning viser at industrien tar Regjeringens politikk om CO₂-rensing på alvor. Prosjektet vil være bra for miljøet, samtidig som vi får større verdier ut av olje- og gassfeltene Draugen og Heidrun, og feltene vil få lengre levetid. På sikt kan prosjektet også være med på å sikre kraftbehovet i Midt-Norge.

Regjeringen vil i tiden fremover følge utviklingen i prosjektet. Jeg ser fram til å få flere avklaringer rundt de kommersielle og teknologiske sider forbundet med prosjektet, og forutsetningene for lønnsomhet i løpet av 2006.

SPØRSMÅL NR. 643

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 29. mars 2006 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Forsvaret ved Forsvarets logistikkorganisasjon (FLO) har varslet at de skal kaste mange deler/utstyr som de ikke har bruk for lenger, og som er eldre enn 5 år med en verdi på til sammen ca. 70 mill. kr. Dette var å lese på tekst-TV torsdag 16. mars d.å.

Hvem har tatt denne avgjørelsen, er Forsvarets rutiner fulgt ved avhending av utstyr, er andre statlige/private organisasjoner spurt om de er interessert i å overta hele/eller av dette, og er det vurdert å gå ut på det private markedet for å selge dette stykkevis eller delt?»

BEGRUNNELSE:

Ønsker en fortegnelse over utstyr, når det er kjøpt inn, av hvem, antall etc.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at en konsekvens av Stortingets vedtatte forsvarsstruktur, med betydelige personellreduksjoner i Forsvarets, er at materiellbeholdningene må reduseres. Reduksjoner i oppsetningene i den nye strukturen medfører overskudd av forskjellige materiellkategorier. Forlenget lagring av overflødig materiell påfører Forsvaret uønskede driftskostnader, og hindrer rettidig og riktig bruk av ressurser.

Det er viktig og nødvendig at Forsvaret avhender alt overflødig materiell på en totaløkonomisk god måte. Avhendingen av overskuddsmateriell gjennomføres av Forsvarets logistikkorganisasjon (FLO) i henhold til instruksen for avhending av materiell som tilhører staten, fastsatt ved kongelig resolusjon 17. mars 1978, jf. stortingsvedtak 9. februar 1978 (Innst. S. nr. 156 (1977-78)), endret 18. desember 1987 og 2. april 1993. På grunnlag av denne instruksjonen og Forsvarsdepartementets tidligere tjenesteforskrifter for materiellforvaltningen i Forsvaret, har departementet utgitt interne retningslinjer for materiellforvaltningen for hele forsvarssektoren, herunder for utrangering og avhending. Forsvarssjefen har, basert på departementets retningslinjer, utgitt et eget direktiv for materiellforvaltning i Forsvarets militære organisasjon.

På denne bakgrunn er blant annet den tidligere lagerstrukturen med sentrale, regionale og lokale lager blitt erstattet av en flat forsyningsstruktur, hvor forsyningsenhetene ligger i nær tilknytning til brukere og verksteder. Lagring av store mengder materiell som følge av et tidligere omfattende mobiliseringsforsvar med mange ansatte, lange forsyningslinjer og beredskap, har over tid medført en oppsamling av overskuddsmateriell. Dette er det ikke bruk for i den nye strukturen. Materiell og utstyr som kan benyttes, omfordeles til lokale lagre, mens overskuddsmateriell avhendes. Materiellavhendingen gjennomføres

av Forsvarets avhendingsprosjekt primært gjennom salg til allierte, men også gjennom salg til land utenfor alliansen. Noe av overskuddsmateriellet har også blitt overført til hjelpeorganisasjoner, senest før jul i fjor hvor flere tusen soveposer og ulltepper ble donert som humanitær bistand til de jordskjelvrammede områdene i Afghanistan. Annet overskuddsmateriell overføres andre statsetater, som eksempel våpen overført til Politiet våren 2005.

Ukurant materiell som Forsvaret ikke har bruk for eller finner godkjente kjøpere til forutsettes, jf. ovennevnte instruks, kassert og destruert. Forsvaret har fastsatt egne kriterier for å identifisere materiell som skal utfases og avhendes. Disse kriteriene skal bidra til å redusere risikoen for misbruk av materiell, som enhver materiellutfasing og avhending vil kunne innebære. Det nye forsyningskonseptet vektlegger direkteleveranser til sluttbrukere og vil, ifølge Forsvaret, medføre en mer fleksibel forsyningsorganisasjon, hvor man i langt større grad enn tidligere unngår oppbygging og lagring av ukurant materiell.

FLO har besluttet å avhende og destruere eldre og ukurante deler som har ligget på hovedlagret på Kjeller i mer enn fem år. Verdien av dette materiellet er anslått til ca. 70 mill. kr. Ifølge FLO er den statlige normalinstruksen for avhending, Forsvarsdepartementets retningslinjer for materiellforvaltning og forsvarssjefens direktiv for materiellforvaltning, lagt til grunn i vurderingen.

De omtalte flydelene omfatter gamle, ukurante deler som det er stort overskudd på ved Forsvarets lager på Kjeller. Totalt utgjør dette ca. 19 000 artikler med om lag 1,7 millioner enkeltgjenstander i form av skruer, bolter, dioder og enkelte større deler. De eldste flydelene er fra 1938. Flere er fra 1960- og 1970-tallet, og en god del er amerikanskprodusert. De amerikanskproduserte delene er derved underlagt amerikanske bestemmelser. Amerikanske myndigheter er, via den amerikanske ambassaden, forhåndsinformert om Forsvarets planlagte destruksjon.

Ifølge Forsvaret kan de omtalte flydelene ikke selges på det private markedet. Delene har heller ingen reell verdi for andre statsinstitusjoner. Forsvarets vurderinger er dessuten at det er knyttet større kostnader til å sortere, behandle og eventuelt selge flydelene, enn å destruere dem. Totaløkonomiske hensyn er med andre ord også lagt til grunn.

Jeg vil avslutningsvis vise til mitt svar på spørsmål nr. 622 fremsendt via Stortingets president vedrørende destruksjonen av kamuflasjeuniformer fra Forsvarets overskuddslagre. I den forbindelse har jeg bedt forsvarssjefen om en rapport som viser rutineene for avhending av overskuddsmateriell. Når denne rapporten foreligger, vil jeg gå grundig gjennom dagens rutiner for å se om det kan være behov for å foreta eventuelle endringer i de prosedyrer FLO benytter ved avhending av overskuddsmateriell.

SPØRSMÅL NR. 644

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 24. mars 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ for å sikre domstolene opplæringsmidler for å realisere intensjonene om blant annet en mer aktiv dommerstyring etter endringene av tvistemålsloven?»

BEGRUNNELSE:

Fra både dommerhold og advokathold meldes det om stor bekymring for at intensjonene bak den nye tvistemålsloven ikke kan gjennomføres, da det ikke er bevilget opplæringsmidler. Samtidig forutsetter man at arbeidet med restansenedbygging fortsetter og at den saksbehandlingstiden holdes nede. Forutsetning for en velfungerende reform er at dommerne

gjøres kjent med og i stand til å gjennomføre sitt nye oppdrag etter endringene av tvistemålsloven. Opplæring er her et kjernepunkt.

Svar:

Tvistelovens formål er å legge til rette for en rettferdig, forsvarlig og effektiv saksbehandling ved domstolene. Sentralt i loven er større fokus på kontakt og mekling mellom partene før saken bringes inn for retten. Dommeren skal, som det fremgår av representantens spørsmål, drive en mer aktiv prosessledelse, og saksbehandlingens omfang skal stå i forhold til sakens betydning. Jeg er derfor enig i at opplæring vil være av stor viktighet for en vellykket gjennomføring

av den nye tvisteloven, herunder for at formålet med loven skal kunne oppfylles.

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) fremgår det at Justisdepartementet vil fremme en lovproposisjon på nyåret 2006, hvor det vil bli tatt stilling til forutsetningene for ikraftsetting av tvisteloven med sikte på en så rask ikrafttredelse som mulig. Det tas sikte på å fremme

denne ikrafttredelsesproposisjonen i april 2006. Finansieringen av opplæringsbehovet mv. må vurderes i forbindelse med den ordinære budsjettprosessen og jeg vil derfor komme tilbake til disse spørsmål på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 645

Innlevert 17. mars 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 24. mars 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at regelverket og rutine-ene i forhold til tildeling av våpenkort skjerpes med sikte på å hindre at denne type hendelser skjer igjen, samt sørge for at det bevilges midler til en utvidelse av gråsoneprojektet senest ved behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med den nylige skytetragedien på Kjeller på Romerike, fremgår det at gjerningsmannen fikk tilbake våpen som ble beslaglagt kun to måneder etter at han ble regnet som psykisk ustabil. Dette er etter min mening et eksempel på en saksbehandling som overhodet ikke tar innover seg at folk flest bør kunne føle trygghet for at psykisk syke ikke begår grov voldskriminalitet. Politimesteren på Romerike etterlyser en klar strategi for å håndtere skillet mellom politi og psykiatri på en langt bedre måte enn i dag. Jeg viser i denne sammenheng til Høyres forslag om å utvide "gråsoneprojektet" i Trondheim til å gjelde også andre bynære områder, som for eksempel Romerike.

Svar:

Skytetragedien på Kjeller på Romerike er en viktig påminnelse om de utfordringer vi står overfor når mennesker rammes av psykiske lidelser. I dette tilfellet kunne det ha gått liv tapt, ved at det ble brukt skytevåpen mot tilfeldig forbipasserende og mot politiet som kom til stedet.

Personer som rammes av psykiske lidelser er ofte avhengige av sine omgivelser for å få hjelp. Sentrale aktører for å fange opp signalene vil her kunne være vedkommendes familie, omgangskrets, helsemyndigheter, politi mv. Det er viktig at vi alle tar inn over

oss ansvaret dette innebærer, ikke minst fordi disse personene vil kunne utgjøre en fare for seg selv eller sine omgivelser.

Det er politiet som gir ervervstillatelser for skytevåpen. Politiet har derfor det overordnede ansvaret for å vurdere om en person skal få erverve eller inneha skytevåpen. En eventuell uttalelse fra lege vil inngå i politiets vurderingsgrunnlag, men det er politiet selv som tar den endelige avgjørelsen av om ervervstillatelse skal gis.

Hvor en person har hatt psykiske lidelser og vedkommendes våpentillatelse er trukket tilbake, er det en klar forutsetning at vedkommende er friskmeldt av lege/psykiater før det kan gis fornyet våpentillatelse. I tillegg skal det legges vekt på faren for tilbakefall, herunder vedkommendes avhengighet av medisiner. Etter det som er opplyst fra Politidirektoratet, praktiseres i tillegg en karantenetid på minst ett år etter friskmelding før ny våpentillatelse kan gis. Mot denne bakgrunn kan det synes som om gjeldende forvaltningspraksis ikke har blitt fulgt i denne konkrete saken. Saken er nå under etterforskning. Etterforskningen vil kunne avdekke mangler ved håndteringen.

Prosjektet for å utvikle bedre samarbeidsrutiner mellom politi, psykiatri og andre hjelpeinstanser i Sør-Trøndelag politidistrikt, det såkalte gråsoneprojektet, evalueres for tiden av Politidirektoratet. Sør-Trøndelag politidistrikt har i sin rapport om prosjektet uttrykt at alle parter er godt fornøyd med resultatene.

Det vil som ledd i evalueringen bli vurdert å innføre lignende ordninger i de øvrige politidistriktene. Det vil i den forbindelse også bli vurdert nødvendigheten av å komme tilbake til Stortinget med spørsmålet i budsjettssammenheng. Evalueringen ventes ferdigstilt i løpet av inneværende halvår.

SPØRSMÅL NR. 646**Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 29. mars 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å endre regelverket slik at investeringstilskudd til bygging av barnehage gis uavhengig av momskompensasjon?»

BEGRUNNELSE:

Staten gir et investeringstilskudd på mellom 43 000 og 50 000 kr (avhengig av alder) for bygging av barnehager. Dette er en ordning som stimulerer til økt bygging av barnehager, hvilket er en fordel. Utfordringen med ordningen er at tilskuddet angivelig blir motregnet med momskompensasjonen, til tross for at ordningene i utgangspunktet ikke har noe med hverandre å gjøre. Det betyr at barnehager som bygger dyrere og bedre enn lovens minstekrav får svært høy avkorting av investeringstilskuddet. Det synes noe underlig at momskompensasjonsordningen skal medføre lavere investeringstilskudd til barnehager, fordi det medfører en straff for de barnehagene som ønsker større areal, bedre innetilbud, egen scene, gode garderobeforhold mv.

Svar:

Merverdiavgiften blir trukket fra investeringstilskuddet både for kommunalt og ikke-kommunalt eide barnehager for de barnehageeiere som har et merverdiavgiftskompensasjonskrav mot staten. Bak-

grunnen for dette er bestemmelsene om kompensasjon av merverdiavgift gjeldende fra 1. januar 2004, jf. lov om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner. Denne loven omfatter også private barnehager, jf. § 2 bokstav d. Loven sikrer barnehageeier refusjon av merverdiavgift på utgifter som også dekkes av investeringstilskuddet. Fra 2004 er det gjort et generelt trekk i kommunenes rammeinntekter basert på forventet merverdiavgift knyttet til investeringer og drift. I dette trekket ble imidlertid anslått merverdiavgift knyttet til investering i barnehagesektoren holdt utenfor. En slik særskilt behandling ble gjort for å kunne opprettholde én ordning for investeringstilskudd til alle nye barnehageplasser, uavhengig av eierskap. Det vises til St.prp. nr. 1 (2003-2004) fra Finansdepartementet der det nettopp presiseres at "merverdiavgiftskompensasjon knyttet til investeringer for kommunale og private barnehager på om lag 250 mill. kr finansieres samlet gjennom reduksjon i investeringstilskuddet".

Jeg er kjent med at det har vært noe uklarhet rundt ordningen med merverdiavgiftskompensasjon i forhold til investeringstilskudd, men dette skyldes trolig misforståelser knyttet til praktiseringen av regelverket og ikke utformingen av regelverket. Målsettingen med investeringstilskuddet er å stimulere til utbygging av nye barnehager.

SPØRSMÅL NR. 647**Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 24. mars 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«En reindriftssame har brukt vanlige samiske slaktemetoder for slakting av rein. Disse metodene som ble benyttet er klart ulovlig i henhold til norsk lov og påfører dyrene store smerter og lidelser og er grovt dyreplageri. Reindriftssamen ble anmeldt, men ble frifunnet i Hålogaland lagmannsrett fordi slaktemetodene er samisk sedvane.

Står samisk sedvane over norsk lov, hvem kan påberope seg samisk sedvane, og på hvilke områder kan samisk sedvane benyttes?»

BEGRUNNELSE:

Slaktemetodene som ble benyttet var at reinsdyrene ble knyttet fast til snøscooteren og skutt med et finkalibret våpen (salonggevær), noe som er brudd på våpenloven. Mange av dyrene ble ikke drept av skuddene, men fikk påført store skader og smerter, og ble drept med kniv til slutt. I tillegg til brudd på våpenloven påpeker Mattilsynet at det er begått flere klare brudd på dyrevernsloven.

Svar:

En samisk sedvane vil i likhet med enhver annen sedvane kunne være en relevant rettskilde ved løsningen av et juridisk spørsmål etter den gjeldende juridiske metodelære. Samisk sedvane vil kunne være en relevant rettskilde på de fleste rettsområder, både innenfor strafferetten, innenfor den øvrige offentlige rett, samt innenfor privatretten.

Spørsmålet om hvem som kan påberope seg en samisk sedvane er vanskelig å besvare generelt. Her vil det være opp til domstolene å vurdere om den som påberoper seg sedvanen har en tilstrekkelig tilknytning til den påståtte sedvanen, og viktige momenter vil her være sedvanens art, sedvanens innhold og hvor den gjør seg gjeldende.

Etter den gjeldende juridiske metodelære er den klare hovedregel at en lovregel vil gå foran en konkurrerende rettskilde, men det kan tenkes unntak.

Hvorvidt en samisk sedvane kan få forrang fremfor en lovregel må avgjøres konkret. I avveiningsfasen må man vurdere det samiske behov for en avvikende regel mot storsamfunnets reguleringsbehov, og denne avgjørelsen vil være skjønnsmessig. Generelt kan man si at enkelte lovregler vil være mer motstandsdyktige enn andre. Hvorvidt en samisk sedvane kan få gjennomslag overfor norsk lovgivning, vil derfor blant annet bero på den konkurrerende rettsregels karakter. Enkelte lovregler vil være særlig mot-

standsdyktige overfor motstridende sedvane, mens andre regler vil lettere måtte vike.

I vurderingen må det må sondres mellom privatrettslige og offentligrettslige spørsmål. På privatrettens område foreligger det ofte deklarasjons (fravikelig) lovgivning. I slike tilfeller er det lite som taler mot at den samiske sedvane skal få forrang fremfor lovteksten.

Ut over dette er det vanskelig å si noe generelt om når samiske sedvaner kan få forrang fremfor lovregler. Et generelt synspunkt er imidlertid at det nok normalt skal mye til for at en sedvane kan få forrang fremfor en ufravikelig lovregel.

På strafferettens område kan det også kunne tenkes situasjoner der et straffebud må tolkes innskrenkende på grunn av samisk sedvane. I slike tilfeller skal det nok likevel mye til for at samiske sedvaner skal få gjennomslag, og jeg antar at det må foreligge en vesentlig interesseovervekt i favør av den som påberoper seg sedvanen. I slike tilfeller har Høyesterett slått fast at avgjørende for hvorvidt sedvanen kan få forrang fremfor straffebudet vil være en vurdering av sedvanens klarhet og kvalitet (jf. Rt. 2001 side 1119).

Jeg ønsker ikke å kommentere den konkrete saken det er referert til i spørsmålsstillingen utover å nevne at dommen ble avsagt under dissens og at den dessuten er påanket.

SPØRSMÅL NR. 648

Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 29. mars 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Antidoping Norge har søkt myndighetene ved Helse- og omsorgsdepartementet om støtte til å kunne utvide sitt arbeid til å omfatte også miljøer utenfor den organiserte idretten. Søknaden er særlig rettet mot bekjempelse av doping i ungdomsmiljøer.

Hva er status for søknadsbehandlingen, og hvordan ser statsråden på at Antidoping Norge kan få utvidet sitt engasjement på dette viktige arbeidsfeltet?»

BEGRUNNELSE:

Den forrige regjeringen hadde innledet en dialog med Antidoping Norge for å kunne øke innsatsen mot bruken av dopingmidler i samfunnet. Statistikk viser at det beslaglegges betydelige kvanta dopingmidler som vi antar er beregnet på det norske marke-

det. Mye tyder derfor på at bruk av doping er mer utbredt enn tidligere antatt. Det er dokumentert at dopingmidler har klare negative helseeffekter både fysisk og psykisk. For unge mennesker kan dette få særlig alvorlige konsekvenser. Innenfor den organiserte idretten er antidopingarbeidet prioritert og satt i system. Antidoping Norge har imidlertid pekt på viktigheten av å kunne utvide arbeidet til å omfatte miljøer utenfor den organiserte idretten for å høyne kunnskapsnivået om farene og dermed bidra til å bekjempe bruken av doping.

Svar:

Søknadsbehandlingen har tatt tid, men dette skyldes at søknaden har aktualisert noen prinsipielle sider vedrørende doping som samfunnsproblem. Jeg vil

nedenfor redegjøre kort for disse. Stiftelsen Antidoping Norge vil innen kort tid få svar på søknaden.

Kunnskapsbehov

Fagfolk på feltet har påpekt at kunnskap om utbredelsen av problemet i ungdomsmiljøer (og i befolkningen for øvrig) mangler. En rapport utarbeidet av fagmiljøet ved Hormonlaboratoriet ved Aker universitetssykehus HF understreker følgende:

Når det gjelder omfanget av dopingmisbruk i samfunnet er eksisterende undersøkelser beheftet med usikkerhet. Framtidige omfangsundersøkelser bør derfor bygge på betydelig kjennskap til doping og kunnskap om aktuelle miljøer slik at det blir enklere å identifisere positive og falske svar i undersøkelsen. Gode omfangsundersøkelser vil samtidig gjøre det enklere å identifisere ulike miljøer hvor dopingmisbruk er særlig utbredt, og få økt kunnskap om hvilke sosiodemografiske faktorer som gjør seg gjeldende.

Vi har altså ikke kunnskap om hvor stort problemet er i dag. For å iverksette forebyggingstiltak rettet mot bruk av dopingmidler er det viktig for meg som helse- og omsorgsminister at disse er faglig godt underbygget. Som representanten er kjent med har den tverrdepartementale gruppen opprettet for koordinering av departementenes innsats på området utarbeidet et opplegg for en omfangsundersøkelse som skal iverksettes i 2006. Dette fordi vi ikke kjenner antall som bruker, risikofaktorer for bruk, rekrutteringsmekanismer osv. Alt dette er viktig kunnskap for å iverksette effektive forebyggingstiltak. Erfaringen

Antidoping Norge og Dopingtelefonen på Aker universitetssykehus og andre faginstanser besitter er selvsagt viktige for å videreutvikle fagfeltet.

Sammenheng med bruk av rusmidler

Undersøkelser har vist en sammenheng mellom bruk av dopingmidler og bruk av rusmidler. Dette er viktig for planlegging av forebyggingstiltakene. ADNs forebyggingstiltak må ses i sammenheng med andre forebyggingstiltak rettet mot ungdom, og da særlig rusmiddelforebygging. Departementet er derfor opptatt av at det inngås et tettere samarbeid mellom Antidoping Norge, Dopingtelefonen og Sosial- og helsedirektoratet som er helsemyndighetenes faglige rådgiver og iverksetter av tiltak på forebyggingsfeltet, herunder rusmiddelforebygging.

Dopingtelefonen

Dopingtelefonen ble opprettet i 2003 som Helse- og omsorgsdepartementets tiltak på området. Dopingtelefonen ved Hormonlaboratoriet ved Aker universitetssykehus HF skal drive informasjonsarbeid, forskning og forebygging på området doping som samfunnsproblem. Det har vist seg at det er behov for en rolleavklaring mellom Dopingtelefonens virksomhet og Antidoping Norges initiativ innenfor forebygging i ungdomsmiljøer. Antidoping Norges initiativ er verdifullt, men det er nødvendig med en rolleavklaring mellom hva som skal være det offentliges ansvar på den ene siden og hva andre aktører skal bidra med på feltet.

SPØRSMÅL NR. 649

Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 27. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Norske fiskefartøy må betale diesellavgift ved bunkring i Norge. Denne avgiften får man riktignok refusjon for, men mange små fiskebåteiere får refusjon kun en gang i året. Dermed kan utestående beløp hos staten bli relativt stor i forhold til fiskebåteierens omsetning. Dette tærer på økonomien gjennom svaker kontantstrøm og økte kapitalkostnader.

Vil statsråden vurdere å endre systemet, slik at man slipper å betale inn diesellavgift som likevel skal refunderes?»

BEGRUNNELSE:

Det fremstår som enklere om kvalifiserte kunder kunne sluppet å betale inn avgiften, i stedet for å få den refundert etterpå. Kontrolloppgavene kunne man på samme måte gått gjennom for å sikre at fiskebåtene ikke kjøper avgiftsfri diesel til urettmessig bruk.

Svar:

Etter Stortingets vedtak skal det betales avgift på mineralolje til framdrift av motorvogn (autodiesellavgift). Mineralolje som er belastet autodiesellavgift er

umerket (blank). Fritak for avgift gjennomføres ved bruk av merket olje. Merket olje tillates brukt i enkelte motorvogner og når oljen benyttes til annet enn framdrift av motorvogn, for eksempel i båter, jf. avgiftsvedtaket § 3. Mineralolje til bruk i fiskefartøy er dermed fritatt for autodieselavgift.

Autodieselavgiften kommer i tillegg til avgift som skal betales etter Stortingets vedtak om CO₂- og svovelavgift på mineralske produkter. Mineralolje til bruk i fiske og fangst i nære farvann er fritatt for CO₂-avgift, jf. Stortingets vedtak om CO₂-avgift på mineralske produkter § 2 nr. 2 bokstav c. De nærmere regler for fritak er fastsatt i forskrift 11. desember 2001 nr. 1451 om særavgifter kapittel 4-2. Det er et vilkår for fritak at fartøyet er innført i merkeregisteret for fiskefartøy og at båteier eller høvedsmann er oppført

i fiskermanntallets blad A eller B eller fyller betingelsene for opptak.

Fritaket gjennomføres som en refusjonsordning. Det kan søkes om refusjon hver måned. En refusjonsordning sikrer kontroll med at vilkårene for refusjon er oppfylt før beløpet utbetales. Alternativet til en refusjonsordning vil være en ordning der mineraloljen bunkres uten avgift. I praksis vil dette innebære at forhandleren må pålegges ansvar for gjennomføringen av fritaket. Når antall forhandlere og fartøy antas å være betydelig, vil dette medføre at kontrollen med ordningen blir sterkt redusert.

På denne bakgrunn vil jeg ikke gå inn for å endre dagens system med refusjon av CO₂-avgiften. Som nevnt ovenfor kan det imidlertid søkes om refusjon hver måned. Dette reduserer likviditetsulempen for den refusjonsberettigede.

SPØRSMÅL NR. 650

Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 30. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Ifølge NRK Rogaland 16. mars 2006 opplever veksthusnæringen i Rogaland kraftig økning i energikostnadene. Blant annet har naturgasskostnadene økt med langt over 50 pst. Naturgassprisen er som regel koblet til olje og strømknader, som begge har økt i pris. På toppen av dette gir Regjeringen signaler om å innføre en naturgassavgift, som trolig vil være spikeren i kisten for veksthusnæringen i Rogaland.

Har Regjeringen verktøy i verktøykassen som kan avhjelpe situasjonen, og vil Regjeringen unnlate å innføre naturgassavgift?»

BEGRUNNELSE:

Jon Røine i Norsk Gartnerforbund mener prisen på energi må ned i løpet av det neste året, for å unngå at gartnerier går konkurs. (<http://www.nrk.no/nyheter/distrikt/nrkogaland/5561343.html>)

Mange av Lyses kunder har gassavtaler hvor gassprisen er linket til kraftprisen. Kraftprisene har bortimot doblet seg de siste 12 måneder, og høye avgifter på fyringsolje gjør at også olje som referansepris blir dyrt.

Kraftprisen for forbruker kan på kort sikt påvirkes gjennom økning i kraftutbyggingen og justeringer i elavgiften.

Svar:

Regjeringen har stort fokus på energiforsyningen, og vil sikre kraftbalansen både ved å øke produksjonen og redusere forbruksveksten gjennom energisparingstiltak. Gjennom å satse på nye miljøvennlige energiformer, opprusting av vannkraft og miljøvennlig bruk av naturgass, vil vi øke tilgangen på energi. Regjeringen vil innen kort tid presentere sin satsing på fornybar energi.

Regjeringens politikk når det gjelder gasskraft er basert på at gitte konsesjoner står ved lag og at produksjonen av gasskraft skal inngå i det internasjonale kvotesystemet som sikrer at de totale utslippene ikke øker. Regjeringen vil gjennom økonomiske virkemidler og satsing på ny teknologi sørge for at nye konsesjoner til gasskraftverk skal basere seg på CO₂-fjerning. Regjeringen vil samarbeide med utbyggerne av gasskraft om anlegg for CO₂-fangst, og bidra økonomisk til at dette kan gjennomføres så snart som mulig.

Regjeringen ønsker at vi innenfor våre internasjonale klimaforpliktelser skal ta i bruk en større del av naturgassen som utvinnes på norsk sokkel innenlands til industri-, energi- og transportformål. Økt bruk av naturgass kan bidra til en sikrere og mer fleksibel energiforsyning. Det kan gi miljøgevinst som

følge av konvertering fra tyngre brensel til naturgass i industri, skipsfart og transport, samt bidra til verdiskaping i norsk næringsliv.

Regjeringen vil komme tilbake til spørsmålet om avgift på naturgass.

SPØRSMÅL NR. 651

Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 27. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringen har signalisert at den allerede fra 1. april i år vil pålegge alle lastebiler med totalvekt mellom 3 500 og 7 500 kg en registreringsavgift. Denne avgiften skal blant annet regnes ut fra en vektkomponent på utrolige 32,90 kr pr. kg. En typisk 7 490 kg tung bil, med godsskap og bakløfter, vil med den nye avgiften koste omtrent like mye som en tilsvarende utrustet lastebil med 18 tonns totalvekt, som ikke ilegges avgiften.

Mener Regjeringen denne avgiften vil være hensiktsmessig for transportnæringen og forbrukerne?»

BEGRUNNELSE:

Resultatet av Regjeringens registreringsavgift vil være enten flere større lastebiler som leverer varer i gågater og handlesentra eller et betydelig større antall mindre varebiler. Begge alternativer vil være et tilbakeskritt i forhold til fremkommelighet i gågater og handlesentra og ikke minst vil miljøet være skadelidende. 18 tonns lastebiler har helt andre miljøegenskaper enn 7 490 kg-lassen.

Svar:

Stortinget vedtok å innføre engangsavgift på lastebiler med tillatt totalvekt mellom 3,5 og 7,5 tonn fra 1. januar 2006. Avgiften ble satt til 20 pst. av personbilavgiften, dvs. samme sats som for varebiler klasse 2. Det ble for øvrig gitt gunstige overgangsordninger,

slik at kjøretøy som er anskaffet før 10. november 2005 og innført til Norge før 1. april 2006, kan registreres uten engangsavgift før 1. april 2006.

Bakgrunnen for endringen var bl.a. å fjerne den avgiftsmessige forskjellsbehandlingen mellom mindre lastebiler og varebiler. Det ble også antatt at denne endringen ville redusere den private bruken av mindre lastebiler, og at man heretter i større grad kjøper bil ut fra behov og ikke basert på hva som er avgiftsmessig mest gunstig, jf. St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006).

Innføringen av engangsavgift på mindre lastebiler fører naturligvis til at disse kjøretøyene blir dyrere enn tidligere. Dette vil gi tilpasninger, for eksempel ved at noen velger å kjøpe varebil eller personbil i stedet for lett lastebil. På den andre siden vil sannsynligvis noen velge å kjøpe lastebiler med tillatt totalvekt over 7,5 tonn, som fortsatt er avgiftsfrie. Innføringen av engangsavgift på lette lastebiler vil kunne slå negativt ut for enkelte bedrifter og næringer. Dette var Regjeringen klar over da den foreslo endringen, men etter en samlet vurdering kom vi fram til at dette likevel var en fornuftig innstramming.

Som varslet i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) tar Regjeringen sikte på å legge fram forslag til omlegging av bilavgiftene i mer miljøvennlig retning i budsjettet for 2007. I forbindelse med en slik omlegging er det også naturlig å vurdere satsforskjeller og avgrensinger mellom næringskjøretøy og personkjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 652**Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 30. mars 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre bedre konkurranse på avfallstjenester, både husholdning og næringsavfall, og er det tilfredsstillende at en person som er daglig leder i et interkommunalt avfallsselskap også er styreformann eller daglig leder i den konkurranseutsatte virksomheten?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv melder 20. mars at Konkurransetilsynet har mottatt tre klager fra private avfallsselskaper som mener kommuner misbruker sin markedsrett i avfallsbransjen. Problemstillingen er at mange interkommunale selskaper behandler anbud på transport av husholdningsavfall samtidig som selskapene selv konkurrerer og bygger opp virksomhet innen næringsavfall. Kommunen får dermed en dobbeltrolle som konkurrent og som kunde. Private aktører frykter forskjellsbehandling, krysssubsidiert og urettferdig konkurranse. Konkret kan det dreie seg om at informasjon om et anbud levert inn av en privat aktør kan tilfalle en konkurrerende offentlig leverandør dersom det er de samme personer som står for anbudsinnhentelse og for konkurrerende virksomhet.

En gjennomgang Dagens Næringsliv har gjort av Retura-selskapene viser at 17 av selskapene har daglig leder som samtidig har en sentral rolle i det interkommunale renovasjonsselskapet i regionen. I tillegg hevder Norsk Industri at Retura-selskapene starter med en medgift i form av kapital, maskiner og utstyr fra sin kommunale eier samtidig som de konkurrerer på pris med private aktører. Startpakker for kommunalt eide avfallsvirksomheter på konkurranseutsatt område i form av anleggsmidler og egenkapital kan være konkurransevridende i forhold til private aktører.

Svar:

Som det fremgår av spørsmålet behandler Konkurransetilsynet for tiden flere saker etter konkurranseloven på bakgrunn av henvendelser som er kommet inn knyttet til mulige overtredelser av lovens bestemmelser. Etter konkurranseloven § 8 annet ledd, kan tilsynet ikke instrueres om avgjørelser i enkeltsaker. Jeg finner derfor ikke grunn til å gå nærmere inn på realiteten i de saker som er under behandling etter konkurranseloven.

Innenfor de instruksjoner som gis av departementet, må Konkurransetilsynet selv prioritere innen sine git-

te ressursrammer. I føringene fra departementet ligger bl.a. oppfølging av markeder i endring, slik en har hatt i avfallssektoren etter endringene i avfallsdefinisjonene i forurensningsloven som trådte i kraft 1. juli 2004. Endringene medførte at flere slike tjenester ble gjenstand for konkurranse. Tilsynet har tatt flere avgjørelser om konkurranse i avfallsmarkedet som legger grunnlag for videre praksis. Jeg viser til Konkurransetilsynets avgjørelse A2005-28 om Reno-Vest IKS, publisert på Konkurransetilsynets hjemmesider, hvor tilsynet etter omfattende saksbehandling kom til at selskapet ikke hadde underpriset sine tjenester i en konkret anbudskonkurranse.

Etter konkurranseloven § 9e skal Konkurransetilsynet påpeke konkurranseregulerende virkninger av offentlige tiltak, eventuelt ved å fremme forslag med sikte på å styrke konkurransen og lette adgangen for nye konkurrenter. I medhold av denne bestemmelsen har Konkurransetilsynet i uttalelse 10. oktober 2005 til eierkommunene i Bergensområdet Interkommunale Renovasjonsselskap (BIR), kommet med anbefalinger som kan fremme konkurransen i avfallsmarkedene på stedet, og dermed gi bedre resultater for eierkommunenes innbyggere og næringsliv. Også denne uttalelsen er publisert på Konkurransetilsynets hjemmesider.

Ved kommunal deltakelse i konkurransemarkeder, uansett selskapsform, må virksomheten forholde seg til regelverket for offentlig støtte etter EØS-avtalen. Krysssubsidiert kan innebære offentlig støtte til den konkurranseutsatte virksomheten. Det er kommunene som er ansvarlig for å overholde dette regelverket for sine virksomheter, og EFTAs overvåkningsorgan som har tilsyn med at regelverket følges.

I forhold til hvordan kommunene organiserer sine forvaltningsmessige og forretningsmessige oppgaver og interesser, vil jeg vise til de ulike regler som gjelder for slik virksomhet, herunder forvaltningsloven med bestemmelser om taushetsplikt for forretningshemmeligheter og inhabilitet, og særlovvgivningen for kommunesektoren. Habilitetsspørsmål må avgjøres i forhold til den enkelte sak. Dette taler generelt for å velge organisasjonsstrukturer som sjeldnere reiser habilitetsspørsmål. Krav til strukturell separasjon må imidlertid også ses i lys av mulige tap av samdriftsfordeler.

Som det fremgår, er konkurranseforholdene for avfall påvirket av flere regelverk. En bevisst holdning fra kommunenes side vil derfor være svært viktig for å få til fungerende systemer.

SPØRSMÅL NR. 653**Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 29. mars 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Rådgivande ingeniør Ragnar Hagen i Måløy har lagt fram ein kalkyle av meirkostnaden ved å auke tverrsnittet på Stad skipstunnel. Ein auke i forhold til tidlegare planar slik at også dei nye hurtigrutene kan passere, vil etter denne kalkylen vere om lag 88 mill. kr.

Vil statsråden medverke til at også eit slikt alternativ blir vurdert når saka om Stad skipstunnel blir lagt fram for Stortinget?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) er det gjort greie for status og vidare opplegg i forhold til utgreiingar om Stad skipstunnel. Her kjem det fram at det i 2001 blei ferdigstilt eit forprosjekt for ein skipstunnel gjennom Stad, og at ei konsekvensutgreiing blei sendt på høyring. Det har seinare vore orientert om Stad skipstunnel i St.prp. nr. 1 for Fiskeri- og kystdepartementet, og i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015.

Forprosjektet bygger på anlegg av ein 1 800 meter lang tunnel gjennom den smalaste delen av Stadlandet mellom Moldefjorden og Kjøddepollen i Selje kommune. Tunnelen er dimensjonert for fartøy opp til om lag 5 000 brutto tonn, dvs. fartøy som normalt er opp til 8 meter djuptgåande, 18 meter breie eller høgde over vatn på 20 meter.

Seglingshøgda og -breidda i den prosjekterte løysinga er basert på ei optimalisering av tunneltverrsnittet i forhold til trafikken som vil ha størst nytte av tunnelen, og ein føresetnad om at båtane som ikkje

kjem igjennom tunnelen er så store at dei kan gå utanfor Stad også i dårleg ver.

Dersom tunneldimensjonen skal endrast vil det vere behov for nye utgreiingar av prosjektet.

I forhold til eksempelvis hurtigruta vil det mellom anna vere naudsynt å utgreie hydrauliske forhold i seglingskanalen, krav til breidde som følgje av større lengde på fartøya som seilar i tunnelen, krav til breidde ved kringing, auka krav til ventilasjon, auka krav til styrke og høgde på fenderverk, auka krav til rømmingsveg, og tryggleikskrav ved manøvrering i, inn og ut av tunnelen.

Ei endring av prosjektet i tråd med dei nemnde elementa vil gjere det naudsynt å gjere nye kostnadsrekningar, og foreta ei ny kvalitetssikring av prosjektet. I tråd med opplegget i forprosjektet blei det gjort ei kvalitetssikring av Terramar i 2003, som tilrådde ei kostnadsramme for prosjektet på 1,060 mill. kr.

Det lar seg ikkje gjere på kort varsel å gjere nye kostnadsalkylar for eit prosjekt med auka tunneldimensjonering i tråd med føresetnadane presentert over. Eg har likevel lagt fram saka for Kystdirektoratet. Basert på føresetnadane om at ca. 70-80 pst. av kostnadane er bundne til tunnelens volum og tverrsnitt (fjellarbeid, massedeponering, fenderverk m.m.) og eit proporsjonalt forhold mellom volum/tverrsnittauke og kostnadsauke, kan det anslåast ein kostnadsauke for prosjektet med opp til 390 mill. kr viss tunnelen skal dimensjonerast for hurtigruta. Eg vil streke under at dette berre er eit laust anslag. Eg vil vidare streke under at ei dimensjonering av ein skipstunnel for større fartøy enn vi tidlegare har lagt til grunn, vil gjere nye nautiske utgreiingar og tryggleikskrav som nemnt over, naudsynte.

SPØRSMÅL NR. 654**Innlevert 20. mars 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 29. mars 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Kva betyr det for finansieringa at Stad skipstunnel skal vere eit "nasjonalt" prosjekt, og kva er hovudtanken bak at Regjeringa nå vurderer å skaffe midlar til tunnelen med såkalla "prosjektfinansiering"?»

GRUNNGJEVING:

Sentrum-/Høgreregjeringa foreslo hausten 2005 at spørsmålet om Stad skipstunnel skal leggjast fram for Stortinget i 2006, og at eit såkalla Offentleg Privat Samarbeid (OPS) skal vurderast. I eit OPS-prosjekt kan t.d. privat kapital brukast til å bygge, medan Staten heile tida eig tunnelen og betaler ned kapitalen over fleire tiår. Fiskeri- og kystministeren har seinare stadfesta at dette vil bli vurdert.

I Sunnmørsposten 16. februar i år slår ein annan statsråd, samferdselsministeren, m.a. fast at saka om Stad skipstunnel ikkje vil kome som ein del av budsjettet i haust, men som eiga sak. På spørsmål frå journalisten om korleis tunnelen skal finansierast svarer statsråd Navarsete slik: "Dette blir et nasjonalt prosjekt, og vi utreder nå mulighetene for å få på plass en ny finansieringsmodell som går på prosjektfinansiering." Dette er interessante, men uklare uttalar.

Det som er uklart er om "nasjonalt prosjekt" eller "prosjektfinansiering" kan tilføre ekstra midlar. Nokre legg i "nasjonalt prosjekt" at dette betyr at det skal kome pengar i tillegg til det som ligg i tidlegare vedtekne handlingsplanar. "Prosjektfinansiering" er sjølv sagt interessant sidan dei fleste legg i dette at ein sikrar full finansiering og optimal framdrift før ein set i gang med bygging.

Men særleg mykje nytt er det vel ikkje i dette utan at det blir følgt opp med friske midlar i tillegg til det som allereie finst.

Eg ventar ikkje at statsråden skal konkludere detaljert her, men sidan desse omgrepa er blitt mykje brukte i det siste, kunne det vere greitt med ei avkla-

ring av kva som er tankane bak. Eg er så optimistisk at eg trur ei slik avklaring kunne vere nyttig for den vidare debatten om ei viktig sak.

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) for Fiskeri- og kystdepartementet har ein gjort greie for status og vidare oppfølging av Stad skipstunnel. Bakgrunnen for den vidare oppfølginga går fram av St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015. Sjølv om nytte-kostnadsrekningar tilseier at prosjektet ikkje er samfunnsøkonomisk lønnsamt, varsla ein i meldinga at arbeidet med å vurdere Stad skipstunnel skulle halde fram, fordi ein nytte-kostnadsanalyse ikkje nødvendigvis fangar opp alle positive verknader av prosjektet. Vidare la ein til grunn at Stad skipstunnel bør vurderast i samanheng med den samla transportstrukturen i regionen.

Kystdirektoratet har på bakgrunn av omtale i nemnde St.prp. nr. 1 (2005-2006) og Nasjonal transportplan 2006-2015 blitt bedt om å gjere nokre tilleggsvurderingar om Stad skipstunnel, mellom anna spørsmål om Offentlig Privat Samarbeid (OPS) og oppdaterte nytte-kostnadsrekningar. Ein vil også arbeide vidare med vurderingar av ulike finansieringsformer. I den samanheng kan ein nemne at Regjeringa vil vurdere eit eventuelt opplegg for prosjektfinansiering for samferdselsprosjekt.

Stad skipstunnel er eit prosjekt av ein størrelsesorden som gjer det naturleg å vurdere dette i samanheng med heilskaplege transportløyningar på tvers av transportsektorane. Den regionale dimensjonen er særskild viktig i så måte. Ein vil også vurdere nasjonale verknader av skipstunnelen i den grad det er aktuelt.

I tråd med St.prp. nr. 1 (2005-2006), og som eg tidlegare har gjort greie for i svar på spørsmål i Stortingets spørjetime 23. november 2005, vil spørsmålet om ei eventuell realisering av Stad skipstunnel bli lagt fram for Stortinget i 2006. Eg vil da også leggje fram moglege finansieringsløyningar.

SPØRSMÅL NR. 655**Innlevert 21. mars 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 29. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Synes finansministeren Skattedirektoratet burde få lov til å konsentrere seg om sin kjernevirksomhet, nemlig skatt, eller har Regjeringen en ny policy på offentlig organisering der outsourcing ikke tillates?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Dagsavisen 21. mars har ledelsen i Finansdepartementet grepet inn for å hindre Skattedirektoratet i å hente inn vaskehjelp og annet servicepersonell utenfra. Slik overstyring kan medføre ineffektiv utnyttelse av ressursene i Skattedirektoratet, og er således sløsing med skattebetalernes penger.

Skattedirektoratet burde i størst mulig grad konsentrere sine ressurser om sine primære oppgaver, og utføre dette på en så god og effektiv måte som mulig til beste for samfunnet.

Svar:

Det er ingen hemmelighet at denne Regjeringen har en mer restriktiv holdning til konkurranseutsetting av offentlige tjenester enn den forrige regjeringen. Jeg viser her blant annet til Soria Moria-erklæringen hvor regjeringspartiene går i mot konkurran-

seutsetting innenfor viktige velferdsoppgaver. Det betyr ikke at vi vil gå imot konkurranseutsetting i alle sammenhenger, men at vi i det enkelte tilfelle vil vurdere saken i lys av ulike hensyn og i forhold til Soria Moria-erklæringens formuleringer.

Virksomheter, både innen offentlig og privat sektor, vil ofte gjøre vurderinger av hvilke støttefunksjoner som egner seg best for outsourcing og hva som bør ivaretas av virksomheten selv. Momenter vil være de samlede kostnadene, kvaliteten på tjenestutførelsen, tryggheten for brukerne og hensynet til de ansatte som berøres.

I denne konkrete saken ba Skattedirektoratet om departementets råd. Etter en samlet vurdering, blant annet i samråd med direktoratet, kom jeg fram til at en konkurranseutsetting ville kunne virke forstyrrende i en stor og viktig etat som nå har foreslått en betydelig omorganisering, jf. Finansdepartementets høringsbrev om ROS (Reorganisering av Skatteetaten). Dette ledet så til at direktoratet besluttet å stanse den igangsatte planlegging av konkurranseutsettingen. I denne planleggingen, så langt, lå det for øvrig ingen større kostnadsinnsparing.

Jeg vil også understreke at skatteetaten uansett anvender det aller meste av sine ressurser til sin kjernevirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 656**Innlevert 21. mars 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 29. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Er finansministeren enig i at det kan være et problem at enkelte eiendomsmeglere knytter til seg egne takstmenn, at dette kan være en utfordring for en fri og uavhengig takstvurdering, og hvilke tiltak vil finansministeren i så fall iverksette?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media har vi fått opplyst at DnB NOR Eiendom ønsker å knytte til seg egne takstmenn, og benytte seg av et eget opplæringsprogram. Norges

Takseringsforbund er bekymret for at dette kan true den frie og uavhengige rollen til takstmenn, og fra flere hold påberopes det at kjøper av eiendom kan bli den tapende part. Tilliten til taksten som settes på eiendom, kan trekkes i tvil hvis eiendomsmeglere engasjerer kun egne takstmenn, som har gjennomgått egen opplæring av eiendomsmeglingsfirmaet. Blant annet er motargumentene mot en slik ordning at man frykter at takstmenn da av lojalitet setter takst meget høyt for å oppnå bedre salgssum, og i tillegg at mangler ved eiendommen kan noteres og presenteres på en slik måte at selskapet har ryggen fri ved en mulig

konflikt i etterkant. For veldig mange er kjøp av eiendom den største investeringen man foretar seg, og det vil være viktig å ha et forbrukerperspektiv på slike saker. Derfor vil det være av stor interesse å få statsråden syn på denne utviklingen. Undertegnede er kjent med at innstillingen fra Eiendomsmeglingslovutvalgets er på høring, og at dette vil danne grunnlaget for et fremlegg overfor Stortinget på et senere tidspunkt. Men det bør være i forbrukernes interesser at denne konkrete saken sees på snarest mulig, og at man ikke avventer behandlingen av eiendomsmeglingsloven.

Svar:

Bruken av takst ved eiendomsoverdragelser er ikke regulert i lovverket. I praksis er det imidlertid vanlig at det er selger som velger takstmann og inngår kontrakt med denne.

Selgers valg av takstmann vil kunne være et resultat av en anbefaling fra den involverte eiendomsmegler. I den grad eiendomsmegler har egne interesser i takstmannens utførelse av sitt arbeid, kan denne tilknytning mellom takstmenn og eiendomsmegler representere et problem. Denne tilknytningen må særlig sies å være problematisk der eiendomsmegler og selger har ulik interesse i takstmannens vurderinger. Slike interessemotsetninger mellom eiendomsmegler og selger vil oppstå om det, før takstmannens vurdering innhentes, er avtalt at meglers godtgjørelse skal baseres på omsetningsprisens relasjon til takst. I andre henseender kan eiendomsmegler og selger ha sammenfallende interesse i at takstmannen utfører en best mulig, og mest mulig objektiv takstvurdering. I slike tilfeller kan det være en fordel at takstmannen velges av eiendomsmegler eller eiendomsmeglerforetak, fordi disse rimeligvis har bedre grunnlag for å skille mellom takstmenn og også fordi takstmenn i slike tilfeller har mer å tape i potensielt bortfall av fremtidig arbeid dersom det er kvalitetsbrister i taksten.

Det som her er sagt gjelder uavhengig av om tilknytningen skjer på foretaksnivå, ved at det er eiendomsmeglerforetaket som knytter til seg bestemte takstmenn, eller om det er den enkelte eiendomsmegler som har tilknytning til en bestemt takstmann. En

kan imidlertid ikke se bort fra at den åpenhet som gjerne følger med at tilknytningen skjer på foretaksnivå faktisk er en fordel for forbrukerne i denne sammenheng.

I sin utredning NOU 2006:1 om eiendomsmegling (som er på høring med frist til 2. mai 2006) har et flertall i Eiendomsmeglingslovutvalget gått inn for et forbud i eiendomsmeglingsloven mot at eiendomsmegleren mottar "inntekter eller andre fordeler fra andre enn oppdragsgiver for utføringen av oppdraget, herunder av tjenesteytere som benyttes for gjennomføringen av det". Eiendomsmegler kan etter dette ikke motta honorar eller "pay back" fra takstmannen for å ha skaffet vedkommende oppdraget.

Eiendomsmeglingslovutvalget har også drøftet dagens praksis med bruk av takst i relasjon til spørsmålet om eiendomsmeglernes undersøkelses- og opplysningsplikt. Ifølge utvalget er det ønskelig at det fremkommer flere opplysninger om tekniske forhold ved eiendommer som overdras enn det som er tilfellet i dag. Den form for teknisk dokumentasjon av boligen som i dag omtales som "verdi- og lånetakst" er ifølge utvalget ikke tilstrekkelig til å avhjelpe problemet. Etter utvalgets vurdering vil opplysninger om eiendommens tekniske tilstand best fremkomme ved at teknisk kyndige personer undersøker eiendommen og fremlegger en mer omfattende rapport om eiendommen. I denne forbindelse viser utvalget til den boligsalgsrapport som er utarbeidet av Boligtakstutvalget (nedsatt av Barne- og familiedepartementet høsten 2003, utvalget avga sin rapport i august 2005). Hvorvidt bruken av et slikt dokument skal gjøres obligatorisk eller gi selgeren lovbestemte fordeler med hensyn til risikoen for å bli møtt med mangelskrav (sistnevnte løsning er gjennomført i Danmark), tar utvalget ikke stilling til. Reglene bør ifølge et samlet utvalg gjennomføres i avhendingsloven og vurderingen bør derfor etter utvalgets syn skje i forhold til denne loven. (Et mindretall i utvalget gikk inn for at dersom ikke reglene tas inn i avhendingsloven, bør de tas inn i eiendomsmeglerloven).

De spørsmål som er tatt opp i ditt brev og som er omtalt ovenfor vil bli vurdert i forbindelse med oppfølging av Eiendomsmeglingslovutvalgets innstilling.

SPØRSMÅL NR. 657**Innlevert 21. mars 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 27. mars 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Statsbudsjettet 2006 er det lagt til grunn at oljeprisen i snitt vil ligge på 350 kr fatet for inneværende år. Etter knapt 3 måneder viser det seg imidlertid at oljeprisen stort sett har ligget godt over 400 kr pr. fat.

Hvor mye vil netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten beløpe seg til, og hvor stort vil overskuddet på Statsbudsjettet 2006 bli dersom denne prisen holder seg ut året?»

Svar:

Gjennomsnittlig oljepris hittil i år er om lag 410 kr pr. fat, som er høyere enn anslaget i tilleggsproposisjonen for 2006 på 350 kr pr. fat. Den fremtidige utviklingen i oljeprisen er usikker. Usikkerheten er

blant annet knyttet til situasjonen i enkelte produsentland. Flere forhold kan trekke i retning av noe lavere oljepris framover, blant annet er oljelagrene nå på et høyt nivå samtidig som etterspørselen etter olje kan bli redusert når fyringssesongen tar slutt.

Tabell 2.6 i Nasjonalbudsjettet 2006 gjengir noen hovedtall for petroleumsvirksomheten. Det framgår av tabellen at en endring i oljeprisen med 10 kr pr. fat isolert sett anslås å endre statens inntekter fra petroleumsvirksomheten med 6,9 mrd. kr.

Regjeringen vil presentere nye vurderinger av utviklingen i norsk og internasjonal økonomi i Revidert nasjonalbudsjett 2006, herunder oppdaterte anslag for utviklingen i oljeprisen og statens inntekter fra petroleumsvirksomheten.

SPØRSMÅL NR. 658**Innlevert 22. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 30. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Statoil har levert konsesjonssøknad til et energiverk på Mongstad. Energiverket vil gi en betydelig bedre energiutnyttelse enn dagens løsning, noe som vil gi reduserte utslipp av CO₂ globalt, selv om utslippene lokalt vil øke.

Er statsråden enig i at Statoils prosjekt på Mongstad er et godt prosjekt, både når det gjelder energi og miljø, og kan han love at Statoil vil få en avklaring om konsesjon og utslippstillatelse før sommeren 2006?»

BEGRUNNELSE:

I dag går mye energi til spille fra produksjonen på Mongstad-raffineriet. Samtidig er forsyningssituasjonen for elektrisk kraft i denne delen av Hordaland anstrengt. Den anstrengte forsyningssituasjonen i dette området gjør at Statnett planlegger en miljømessig kontroversiell kraftlinje langs Hardangerfjorden. Et energiverk på Mongstad vil gi betydelig be-

dre energiutnyttelse ved raffineriet, og dermed gi redusert behov for import av elektrisk kraft til Norge og reduserte utslipp av CO₂ globalt. Samtidig vil den elektriske kraften som produseres på Mongstad kunne forsyne Troll A-plattformen og samtidig gi ca. 40 MW strøm til det alminnelige forsyningsnettet. Kraften til Troll A-plattformen belaster i dag det ordinære kraftnettet. Energiverket på Mongstad vil kunne bidra betydelig til en mindre anstrengt forsyningssituasjon i dette området, og redusere behovet for å bygge kraftlinjer i et sårbart landskap. På grunn av inngåtte kommersielle avtaler må konsesjon og utslippstillatelse være på plass i løpet av våren eller så vil hele prosjektet måtte stanses.

Svar:

Det fremgår av konsesjonssøknaden at kraftvarmeanlegg på Mongstad skal forsyne raffineriet på stedet med elektrisitet og varme. Kraftvarmeanlegget skal etter avtale med rettighetshaverne i Trollfeltet

også forsyne Troll A-plattformen og gassbehandlingsanlegget på Kollsnes med elektrisitet.

Kapasiteten for strømproduksjon blir på om lag 280 MW og for varmeproduksjon om lag 350 MW. Virkningsgraden for kraftvarmeverket anslås til mellom 70 og 80pst., avhengig av hvor stor grad av produksjonskapasiteten for varme som utnyttes.

Statoil har søkt om konsesjon etter energiloven og utslippstillatelse etter forurensningsloven for et kraftvarmeverk på Mongstad. Konsesjonssøknaden er til behandling i Norges vassdrags- og energidirek-

torat. Søknaden om utslippstillatelse er til behandling i Statens forurensningstilsyn. Det er derfor ikke riktig av meg på det nåværende tidspunkt å kommentere hva som kan bli resultatet av den endelige behandlingen av søknadene.

I vurdering av om konsesjon skal gis etter energiloven, må fordelene og ulempene ved det omsøkte prosjektet veies opp mot hverandre. I den forbindelse vil prosjektets samfunnsøkonomiske lønnsomhet og de miljømessige virkningene være sentrale vurderingstemaer.

SPØRSMÅL NR. 659

Innlevert 23. mars 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 29. mars 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Landsforeningen for Trafikkskadde har i en henvendelse tatt opp viktigheten av å få fjernet det såkalte "kan-fradraget" i skadeerstatningsloven § 3-1 tredje ledd. Bestemmelsen virker urimelig fordi forsikringsbransjen markedsfører forsikringsprodukter som den skadelidte senere ikke kan ha nytte av, og det er kommet viktige innrømmelser fra forsikringsbransjen i saken.

Vil justisministeren ta initiativ til en endring av lovverket på dette punkt, og når kan eventuelt sak om dette forelegges Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Bestemmelsen om det såkalte "kan-fradraget" i skadeerstatningsloven § 3-1 tredje ledd opptar mange fordi den kan praktiseres på en måte som innebærer at forsikringstaker risikerer ikke å få utbytte av eventuelle personskadeforsikringer man har tegnet. Det kan med rette hevdes at "kan-fradraget" virker urimelig når det betyr at forsikringsbransjen i realiteten markedsfører forsikringsprodukter som den skadelidte senere ikke kan ha nytte av.

Landsforeningen for Trafikkskadde er ikke alene om å engasjere seg i saken. Høyesterett har i en dom fra 1999 (Norsk Retstidende, 1999, side 1382) anmodet lovgiver om å se nærmere på denne regelen. I den aktuelle høyesterettssaken fikk to mindreårige som hadde mistet sine foreldre i en trafikkulykke, redusert sine erstatninger med 350 000 kr hver pga. foreliggende forsikringsordninger. Slikt strider mot folks

rettsfølelse, og forsikringsselskapene har innsett at de er på kollisjonskurs med sine kunder. For eksempel har If Skadeforsikring uttalt til Aftenposten 14. februar 2003 at "når kunder er forutseende og tegner egen skadeforsikring, er det rimelig at de også får glede av denne". Med bakgrunn i dette utfordres justisministeren til å gripe fatt i saken, og vurdere hvordan skadeerstatningsloven kan endres for bedre å ivareta den skadelidtes interesse.

Svar:

Jeg besvarte ved brev 28. februar 2006 til Stortingets presidentskap et tilsvarende skriftlig spørsmål nr. 507 fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, og viser til dette svaret. Jeg viser også til mitt brev 13. mars 2006 til Stortingets presidentskap der jeg besvarte skriftlig spørsmål nr. 577 fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, som berørte et annet element knyttet til de erstatningsrettslige utmålingsreglene. Som det går frem, er jeg opptatt av ulike problemstillinger knyttet til personskadeerstatningsutmåling, og Justisdepartementet vil gå inn i problemstillinger knyttet til dette. Dette gjelder en rekke problemstillinger som bør behandles i sammenheng, og der enkeltstående lovendringsspørsmål ikke bør ses isolert fra en mulig totalrevisjon av erstatningsutmålingsreglene for personskader. Jeg vil som en del av arbeidet med dette ta stilling til om det skal bli nedsatt et erstatningslovutvalg med oppdrag å utforme konkrete lovforslag som etter en høringsbehandling kan bli forelagt Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 660**Innlevert 23. mars 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 28. mars 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Justisministeren viser i sitt svar på spørsmål nr. 509 om norske feieres frustrasjon over å måtte godkjenne utette piper, til at DSB nå utarbeider en ny veileder for myndighetsutøvelse for norske feiere.

Kan statsråden gjøre rede for hvordan den nye veiledningen vil forholde seg til utette piper fra 1969-1987 oppført mot brennbar vegg, og om elementskorsteiner fra perioden skal måtte leve opp til de samme tetthetskravene som stilles til nye piper?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til brannteknisk testing for typegodkjenning (Norsk Standard) blir piper testet både ved 350°C og 500°C, samt en "pipebranntest" ved 1 000°C. Ved denne typegodkjenningen blir piper testet med utvendig overflatebehandling tilsvarende den overflatebehandlingen som pipen vil få når den er oppmontert i de "tusen hjem". Temperatur på veggen der pipen står oppført, blir hele tiden registrert og tatt stilling til, slik at man kan forsikre seg om at piper som blir godkjent for å oppføres inntil brennbare vegger ikke skaper branner. I kommunalministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 419, vises det til en vurdering fra 2005 bygd på et oppdrag SINTEF NBL gjennomførte på bestilling fra Norsk Leca i 1980. I denne testen ble Leca-pipen testet med utvendig overflatebehandling som slemming ved temperatur på røyken ved kun 350°C. Den registrerte temperaturen mot vegg var for høy når alle sidene var slemmet. Puss og maling gir vesentlig bedre tetthet enn slemming, og det er underlig at SINTEF NBL likevel gir positiv vurdering med tanke på at man vanligvis tester piper med temperaturer opp mot 1 000°C.

Piper skal ikke være utette, fordi utette piper fører til nedkjøling av avgasser som skaper kondens av bek og sot på innsiden av pipen. En undersøkelse som ble gjennomført i Sverige ved Kungliga Tekniska Högskolan i Stockholm viser at tørr sot i piper er ekstremt eksplosjonsfarlig. En tilsvarende norsk undersøkelse ble satt i gang av Forsikringsforbundet ved ekspertgruppen Fastbrenselutvalget. Norge hadde i mange år mye lavere krav til pipetetthet enn de andre nordiske landene, men innførte krav til pipetetthet tilsvarende kravene i andre nordiske land i 1987. Tresjikts elementskorsteiner som AS Norsk Leca hadde produsert fra 1969 levde ikke opp til de nye kravene Leca i mange år hadde trenert, og de kom derfor med en ny modell i 1987 etter at de nye kravene ble inn-

ført. I forbindelse med 4 dødsbranner med til sammen 11 døde fant man at pipen hadde sprukket utvendig. Man fant rester etter sot i isolasjonen innenfor sprekken, men bare der. Brannene ble befart av ekspertgruppen Fastbrenselutvalget oppnevnt av Forsikringsforbundet. Den norske undersøkelsen ble stoppet av direktør Berge i BE i samråd med direktør Schmidt Pedersen ved SINTEF NBL. Dette til tross for at forskerne ved SINTEF NBL og prosjektgruppen Fastbrenselutvalget mente at prosjektet måtte fullføres. Fastbrenselutvalget hadde stor faglig tyngde og bestod av landets beste fyringseksperter.

Svar:

Den kommende veilederen i myndighetsutøvelse vil, som navnet tilsier, være en veileder rettet mot brann- og feiervesenets utøvelse av forvaltningsmyndighet gjennom deres tilsynsaktiviteter. Veilederen går ikke inn på det konkrete, tekniske skjønnet som feieren i kraft av sin utdanning og erfaring må utøve. Dette faglige skjønnet skal utøves slik det også er regdegjort for i svaret til spørsmål nr. 509.

Veilederen vil dermed gjøre det helt tydelig at feierne ikke har noen godkjenningsmyndighet i forhold til piper, verken for tresjikts elementskorsteiner eller noen annen type. Veilederen vil imidlertid vise feieren hvilke muligheter han eller hun har for å synliggjøre boligeiers ansvar. Feieren kan ut fra sin faglige vurdering gi eier av fyringsanlegget pålegg som spenner fra forbud mot bruk eller rehabilitering til hyppigere tilsyn. Feierens faglige vurderinger knyttet til brannsikkerheten baserer seg på skorsteinens montering og tilstand, at ildstedet er montert riktig og brukes riktig.

Som nevnt i tidligere svar til spørsmål nr. 509 og spørsmål nr. 415, har tresjikts elementskorsteiner bygget i perioden 1969 til 1987 vært underlagt en faglig utredning på grunn av gjentatte påstander om brannfare. Norsk Brannvernforening med tilknyttede uavhengige spesialister stod for utredningen. Rapporten konkluderte, slik kommunalministeren og jeg tidligere har referert overfor stortingsrepresentanten, at eventuell brannfare knyttet til disse skorsteinene henger sammen med feil montering. Også brannstatistikken over brannårsaker viser at tresjikts elementskorsteiner bygget i perioden 1969 til 1987 ikke utgjør noen økt brannfare. Feil montering eller feil fyringsmønster er hovedårsakene til at brann i tilknytning til ildsteder oppstår.

SPØRSMÅL NR. 661**Innlevert 23. mars 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 31. mars 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det har kommet frem i media at grunnet manglende økonomi ved St. Olavs Hospital i Trondheim stopper de nå operasjoner av Cochlea-implantat. Fire pasienter som hadde fått operasjon i uke 12 har nå fått kansellert sine operasjoner. Dette er rettighetspasienter som har krav på operasjon.

Vil statsråden nå sørge for at de nødvendige ressurser kommer på plass, slik at disse pasientene får den operasjonen de har ventet på, og rettmessig har krav på?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet fra 16. mars 2006 kan vi lese at fire pasienter som har fått time til innsetting av Cochlea-implantat har fått kansellert sine operasjoner grunnet manglende økonomi. Klinikksjefen ved øre-nese-hals-avdelingen ved St. Olavs Hospital beskriver i Dagbladet situasjonen slik: "Det er fryktelig trist at vi må stoppe. Det verste er at pasientene ikke får det tilbudet de har rett på, og som vil gi dem en helt annen hverdag."

På grunn av finansieringssystemet er hver enkelt Cochlea-implantat-operasjon et underskuddsprosjekt estimert til ca. 100 000 kr. St. Olavs Hospital skal gjennomføre innsparinger på om lag 100 mill. kr i 2006. Soria Moria-erklæringen stadfester at det skal

behandles flere pasienter i 2006 enn hva som var tilfellet i 2005. Undertegnede stiller seg derfor kritisk til at det nå viser seg at pasientene blir skadelidende på grunn av den økonomiske situasjonen. Cochlea-implantat er en operasjon som kan gi døve pasienter muligheten til å høre igjen, noe som alle forstår vil være av særs stor betydning for de det gjelder. Det må også nevnes at dette er rettighetspasienter som har krav på å få dekket utgiftene til en slik operasjon i utlandet. Det vil etter undertegnendes syn være totalt unødvendig å sende disse pasientene til utlandet når vi har ledig kapasitet i Norge.

Svar:

Jeg har hatt en gjennomgang med Helse Midt-Norge rundt situasjonen med operasjoner av Cochlea-implantater for voksne ved St. Olavs Hospital HF.

Det regionale helseforetaket vil sørge for at alle pasienter som har rett til nødvendig helsehjelp i henhold til lov om pasientrettigheter vil bli behandlet etter prioriteringsforskriften. Helse Midt-Norge har forsikret meg om at dersom det regionale helseforetaket ikke ser seg i stand til å gi tilbud om Cochlea-implantater ved St. Olavs Hospital HF til de rettighetspasienter dette gjelder, vil Helse Midt-Norge sørge for at de får sin behandling ved et alternativt sykehus.

SPØRSMÅL NR. 662**Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 3. april 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Aftenposten Aften 22. mars omtaler båthavnen på Bygdøy. Småbåthavnen ved Bygdøy sjøbad er en svært gammel og tradisjonsrik installasjon. Havnen gir 500 familier fra Oslo og omegn båt plass, noe som bidrar til at folk flest har mulighet til å nyte fjorden.

Kan statsråden redegjøre for Regjeringens (Statsbyggs) planer for havnen og hvilke forutsetninger planene bygger på, og kan statsråden samtidig garantere at antall småbåtplasser i området opprettholdes, og at alle berørte parters interesser i tilknytning til havnen blir ivaretatt?»

Svar:

Bygdøy Sjøbad tilhører eiendommen Bygdøy Kongsgård, gnr. 1 bnr. 1 i Oslo kommune, og er eid av staten. Det samlede arealet for Kongsgården med dyrka mark, skog og strandareal er på nesten 2 000 dekar. Området er et viktig rekreasjonsområde for byen og landet. Sjøbadet ble etablert som badeområde i 1880-årene, og utviklet seg til et populært område med både restaurant og revyscene. Etter krigen har området gradvis forfalt som sted for bading og friluftsliv.

Bygdøy Kongsgård lå tidligere under disposisjonsretten til H.M. Kongen. Fra 2004 ble dette endret etter H.M. Kongens ønske, slik at Kongens disposisjonsrett nå bare gjelder hovedhuset med park og Oscarshall lystslott. For andre deler av Bygdøy Kongsgård som for eksempel gårdsbruket, ble det fra 2004 inngått avtale mellom staten ved Arbeids- og administrasjonsdepartementet og Norsk Folkemuseum om bruksrett og forvalteransvar. Jeg viser blant annet til omtale i St.prp. nr. 34 (2003-2004) under kap. 1500 Arbeids- og administrasjonsdepartementet.

Bygdøy Sjøbad er ikke omfattet av avtalen med Folkemuseet. Hele kystlinjen fra Paradisbukta til Bestumkilen blir forvaltet av staten. Etter endringen i forvaltningen av Bygdø Kongsgård ble avtalene mellom Det Kgl. Hoff og Kongelig Norsk Seilforening (KNS) og Sjøsenteret Killingen AS om feste av grunn ved Bygdøy Sjøbad, overført til staten. Begge disse avtalene går ut våren 2007 og blir derfor ikke sagt opp. Regjeringen ønsker å reetablere området Bygdøy Sjøbad som et attraktivt friluft- og badeområde for allmennheten. Dette innebærer blant annet

en oppgradering av strender, sjøbunn og gangveier. Regjeringen har ingen planer om å redusere antallet båtplasser på statens grunn på Bygdøy, men vil organisere dette på en annen måte.

Killingen er i privat eie, og staten har derfor ikke noe avtaleforhold knyttet til driften av båtplassene på øya. Jeg håper at plassene på Killingen kan drives videre også i framtiden, selv om de som har båtplasser der må dele parkeringsplassene på statens grunn med andre.

Når det gjelder transportløsning mellom Bygdøy og Killingen, er det på det rene at det har vært drift av både båtplasser og annen virksomhet på Killingen i en årrekke uten broforbindelse, da denne er av nyere dato. Dagens flytebro er for øvrig verken godkjent av Det Kongelige Hoff (tidligere avtalepart), eller dagens avtalepart staten ved Statsbygg, slik avtalen forutsetter. Så vidt jeg vet, finnes det eksempler på båtplasser som er leid ut på andre øyer i Oslo, uten at det er satt av egne parkeringsplasser for disse. Transportløsning mellom statens grunn og øya Killingen vil imidlertid bli nærmere vurdert.

SPØRSMÅL NR. 663

Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 31. mars 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Dagsavisen 24. mars fremkommer det at 700 000 dyr hvert år blir kassert som søppel eller dyrefôr på grunn av sykdommer og dårlig husdyrhold. Det norske landbruket er høyt subsidiert og disse tallene kan tyde på at overproduksjonen er betydelig når så mange dyr ikke kommer frem til markedet som ferdig produkt.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere disse tallene, og vil det bli aktuelt å innføre noen form for sanksjoner mot bønder som ikke leverer produkter som kan videreføres?»

Svar:

Jeg viser til spørsmålet fra representanten Asmyhr, der han spør om hva jeg vil gjøre for å reduseres kassasjonstallene ved slakting og om det vil bli aktuelt å innføre noen form for sanksjoner mot bønder som leverer produkter som ikke kan videreføres.

700 000 dyr til kassasjon årlig kan i utgangspunktet virke som et alarmerende høyt tall. Uten at tallma-

terialet er bedre nyansert, finner jeg det forståelig at det stilles spørsmål ved disse tallene. Jeg vil bemerke at det er i alles interesse å få tallet ned, og det gjøres mye både fra dyreeiere, næringen og Mattilsynet for å få det til. For en dyreeier er det om å gjøre å levere friske dyr til slakt. Bortsett fra dyr som dør under inntransport og oppstalling, har alle dyr som kasseres, gått gjennom kontroll forut for avliving (ante mortem kontroll) uten at det har vært anmerkninger. Det betyr at det selv for tilsynsveterinæren ikke har vært mulig å oppdage at det skulle være noe galt med dyret, men at dyret likevel har vist seg ikke å være egnet til folkemat.

Det er en overordnet målsetting at mest mulig kjøtt fra norsk landbruk skal inn i matkjeden, uten at dette går på bekostning av verken folkehelse eller dyras ve og vel. Hovedårsaken til at dyr kasseres, er at de av ulike grunner ikke finnes egnet til folkemat. Det er derfor nødvendig at både det levende dyret og slaktet underlegges en god kontroll. I 2005 ble det totalt kassert 741 974 dyr, av disse 637 773 kyllinger

og 91 054 høns. Tallene inkluderer de dyra som døde under inntransport og oppstalling på slakteri. Det har vært en relativt stor økning i fjørfeproduksjonen de siste åra. I 2003 ble det slaktet rundt 41 mill. fjørfe, i 2004 45,6 mill. og i 2005 47,2 mill., dvs. en økning i løpet av to år på 6,2 mill. dyr. Sett i forhold til antall slaktede dyr, ble det kassert 15 900 fjørfe pr. mill. slaktet i 2003, 16 200 fjørfe pr. mill. i 2004 og 15 450 fjørfe pr. mill. i 2005, dvs. at i forhold til dyr som slaktes, går kassasjonsprosenten ned.

Dyr som slaktes og framstilles for offentlig kjøttkontroll, skal under transport, opphold på slakteri og i forbindelse med avlaving ha blitt behandlet dyrevernmessig forsvarlig. Av artikkelen i Dagsavisen 24. mars går det fram at 72 251 dyr døde under transport og oppstalling. Fjørfe utgjorde 67 971 av disse. Dette er noe lavere enn Mattilsynets tall, som er henholdsvis 73 104 og 72 244. Tilsvarende tall for 2004 var at 68 861 dyr døde under transport eller oppstalling, hvorav 67 971 var fjørfe.

Det har altså vært en viss økning i antallet døde fjørfe, mens tallet for andre dyreslag er relativt stabilt. Samtidig har antall fjørfe som slaktes, økt med 6,2 mill. dyr i løpet av to år. Noe av den økte fjørfedødeligheten kan muligens også forklares med innføring av en ny kyllinghybrid med lav kuldetoleranse. Etter at det ble kjent at kyllinghybriden ikke er tilpasset norsk klima, har Mattilsynet stoppet flere transporter på grunn av at temperaturen langs transportstrekningen ble ansett å være for lav til at det var forsvarlig å gjennomføre transporten.

På vedlagte ark er det samlet en del data fra rapporter fra Mattilsynet om dyr som er døde under transport og oppstalling, kasserte dyr og kasserte sett i forhold til antall som er slaktet.

Det er rapportert i alt 10 250 tilsyn med dyretransport i 2005. Dette er en økning på om lag 14 pst. fra året før. Tilsyn med dyretransport er et prioritert område for Mattilsynet.

Det opplyses i Dagsavisen at 90 342 dyr er kassert grunnet maskinteknisk skade. Det er viktig å

være klar over at det ikke er skade på levende dyr, men det skyldes dårlig slaktebehandling av avlivet fjørfe. Slaktebehandling av fjørfe er automatisert, og maskinene ødelegger en del slakteskrotter. Disse blir da kassert (ikke godkjent til folkemat). Slakteriet blir belastet for dette, i motsetning til dyreeier når det gjelder de øvrige kassasjonene.

Det er et overordnet mål for norsk matproduksjon at den skal bygge på sunne dyr i gode miljøer. Ingen dyr, heller ikke dyr som holdes for økonomisk vinnings skyld, skal holdes på en måte som er dyrevernmessig uforsvarlig. Selv om respekten for dyrs egenverdi er bakgrunnen for at dette er et grunnprinsipp i norsk dyrevernlovgivning, er forsvarlig dyrehold også et samfunns gode. Det er en direkte sammenheng mellom god dyrevelferd og god dyrehelse, og derfor er god dyrevelferd en forutsetning for en trygg matproduksjon.

Både næring og forvaltning må kontinuerlig vurdere om rutiner for hold og håndtering av dyr, produksjon m.m. kan bli bedre. Men ansvaret for etterlevelse av regelverket ligger på dyreeier/den som har ansvaret for dyret. Det er disse som i utgangspunktet skal sikre at gjeldende regelverk til enhver tid følges, og det skal selvsagt følges opp med straffetiltak om regelverket brytes. Jeg kan ut fra de opplysninger jeg har fått om bakgrunnen for kassasjonstallene i 2005, ikke si meg enig i at det er nødvendig med sanksjoner mot dyreeiere som leverer dyr som det viser seg ikke kan brukes til folkemat. Jeg viser her til, som omtalt foran, at dyreeier blir belastet økonomisk for kassasjoner med unntak av maskinteknisk skade på fjørfe.

Vedlegg til svar:

Antall dyr døde under transport og oppstalling på slakteri

	Totalt antal	Fjørfe	Dvs. andre dyr
2004	68 8616	67 971	890
2005	73 104	72 244	860

Summen av dyr som er kassert, død under oppstalling og død under transport, dvs. som går til destruksjon

År	Antall gris	Antall sau	Antall storfe	Sum pattedyr	Antall kylling	Antall høns	Sum høns og kylling	Sum antall dyr
2000	13 603	2 484	1 234	17 321	524 549	152 009	676 558	693 879
2001	11 869	2 484	1 112	15 465	445 713	124 412	570 125	585 590
2002	11 399	2 441	1 155	14 995	447 316	97 240	544 556	559 551
2003	10 215	2 312	1 022	13 549	538 506	112 281	650 787	664 336
2004	11 400	2 125	963	14 488	616 960	123 460	740 420	754 908
2005	10 294	1 883	970	13 147	637 773	91 054	728 827	741 974

Det er ikke tatt med tall for vilt, geit, hest, rein og struts, industrikalkun, kalkun og annet fjørfe. Tallene for disse er små.

Antall dyr som ble slaktet og antall som ble kassert ved slakting fordelt på arter (kalkun og annet fjørfe ikke med)

År	Slaktet gris	Kassert gris	Slaktet sau	Kassert sau	Slaktet storfe	Kassert storfe	Slaktet kylling	Kassert kylling	Slaktede høns	Kasserte høns
2004	1 550 206	11 400	1 299 880	2 125	335 816	963	42 610 831	563 222	527 725	111 765
2005	1 480 049	10 294	1 205 817	1 883	324 368	970	43 967 440	577 314	214 872	81 177

SPØRSMÅL NR. 664

Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 30. mars 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En afghansk mann står nå for domstolen i Afghanistan tiltalt for å ha konvertert fra islam til kristendommen. Aktor har nedlagt påstand om dødsstraff. Selv om mannen frifinnes trues han på livet av den største islamske organisasjonen i landet.

Hvilket press øver Norge på Afghanistan for å endre lovverket slik at det etableres religionsfrihet, og hva gjør Norge i denne konkrete saken for å sikre at den tiltalte ikke mottar dødsstraff?»

BEGRUNNELSE:

En begrunnelse for frigjøringen av Afghanistan som ble påbegynt i 2001 var å fjerne talibanstyret og gi større grad av frihet til befolkningen i Afghanistan. Dessverre ser vi at på enkelte områder er fremskrittene små eller fraværende. Religionsfrihet er en grunnleggende verdi Norge skal kjempe for. Afghanistan er et land vi hjelper på mange måter, både militært og sivilt. Det må derfor være naturlig for Norge å påtale brudd på fundamentale rettigheter og gi uttrykk for misnøye når det er berettiget.

Svar:

Som representanten Høglund tar opp er en 41 år gammel afghaner, Abdul Raman, stilt for retten i Afghanistan, tiltalt for å ha konvertert fra islam til kristendommen. Den afghanske grunnloven inneholder bestemmelser som gir afghanere religionsfrihet. Samtidig inneholder den også bestemmelser om at ingen lov kan være i strid med islam. Aktor og dommer i den aktuelle saken har uttalt at å frasi seg islam

er i strid med Sharia. Hvis denne forståelsen legges til grunn, risikerer Raman dødsstraff.

Afghanistan har ratifisert FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, som blant annet forplikter landet å gi sine borgere religionsfrihet. La det derfor være helt klart at jeg anser forfølgelsen av Raman som et brudd på Afghanistans internasjonale forpliktelser.

Saken har vakt betydelig internasjonal oppmerksomhet og flere land har tatt den opp med afghanske myndigheter.

Saken spiller inn i motsetningsforholdet mellom de konservative og president Karzai. Den synes vanskelig å håndtere for regjeringen siden inngripen i saken vil bli ansett som grunnlovsstridig.

Det hevdes nå at Raman er sinnslidende og saken er derfor vist tilbake til påtalemyndighetene, som igjen har overlatt vurderingen av Ramans tilregnelighet til medisinsk sakkyndige.

Imidlertid har lokale medier og internasjonale nyhetsbyråer nettopp meldt at Raman skal være løslatt, under henvisning til hans mentale tilstand. Det er også meldt i media at han er reist ut av landet og er kommet til Italia, hvor han ventelig vil søke om asyl.

Norges ambassade i Kabul er aktivt engasjert og har nøye fulgt utviklingen i saken. Vår ambassadør har i samtale med utenriksminister Abdullah også framhevet den bekymring saken har vakt i Norge.

Vi er fortsatt i løpende dialog med EU og Canada om en felles reaksjon i saken, og i lys av den siste utviklingen. Denne reaksjonen vil måtte ha et innhold og en form som ikke virker mot sin hensikt.

Forsvarsministeren skal for øvrig besøke Afghanistan nå de nærmeste dagene, og hun vil få anledning til å ta opp spørsmålet om menneskerettigheter og religionsfrihet på prinsipielt grunnlag.

Generelt sett vil jeg også legge til at i FNs menneskerettighetskommisjon har vi i våre innlegg vektlagt behovet for et velfungerende rettssystem i Afghanistan.

Norge støtter også økonomisk den uavhengige afghanske menneskerettighetskommisjonen (AIHRC). AIHRC har en viktig funksjon i å kartleg-

ge menneskerettighetsbrudd og øve påtrykk overfor afghanske myndigheter.

Norges innsats for å bedre menneskerettighetssituasjonen må også sees i sammenheng med arbeidet som gjøres for å skape et fredelig og demokratisk Afghanistan, med en stabil styreform basert på demokratiske prinsipper og respekt for menneskerettighetene. I dialogen med afghanske myndigheter understrekes fra norsk side at brudd på menneskerettighetene alltid er uakseptabelt.

SPØRSMÅL NR. 665

Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 31. mars 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Barnetrygd er den største og viktigaste overføringsordninga til barnefamiliane og eit sentralt verkemiddel for å kompensere for meirutgifter knytte til å forsørge barn. Eg har blitt kontakta av ein mann som jobbar for ein norsk ideell organisasjon, og er gift med ein utanlandsk statsborgar.

Kva må til for at barnet deira skal ha rett til barnetrygd frå Noreg når dei bur på Madagaskar?»

GRUNNGJEVING:

Barnetrygd er i hovudsak forbeholdt barn busett i Noreg. Når ein norsk statsborgar bur og arbeidar utanfor EØS-området, kan ein likevel i nokre tilfeller få barnetrygd etter søknad. Unntak kan bli gjeve dersom barnet og den eller dei barnet bur fast saman med under utanlandsopphaldet, er pliktige eller frivillige medlemmer i folketrygda. Både unntaksreglane og krava til medlemskap i FFU gjer regelverket for barnetrygd komplisert. Eg har forstått det slik at dersom ei kvinne som er norsk statsborgar, og som er gift med ein utanlandsk statsborgar får barn og er i lik situasjon, vil ho få barnetrygd. Dette kan opplevast som diskriminerande, når forsørgjarsituasjonen er lik.

Svar:

Barnet må som hovudregel vere busett i Noreg for at barnetrygd skal kunne betalast ut. Eit barn som blir født medan mora oppheld seg i utlandet, blir rekna for å vere busett i Noreg dersom mora er å rekne som busett her eller oppfyller krava om medlemskap i folketrygda etter barnetrygdloven § 5. Barnetrygdloven § 5 gir rett til barnetrygd under utanlandsopphald for familiar som er medlemmer i trygda etter folketrygdloven §§ 2-5 eller 2-8.

Eit barn som ikkje lenger blir rekna som busett i Noreg, kan likevel få barnetrygd. Det er da eit krav at både barnet og den barnet bur fast hos under utanlandsopphaldet er medlemmer i folketrygda etter folketrygdloven §§ 2-5 eller 2-8. Dersom barnet bor i utlandet med begge foreldra sine, må barnet og begge foreldra vere medlemmer i folketrygda.

Eg kan nemne at departementet har heimel til å gi forskrift som gjer unntak frå kravet om at begge foreldra må vere medlemmer i folketrygda. Spørsmålet om å gi ei slik forskrift blei drøfta i høyringsnotat frå departementet vinteren 2005. Det er enno ikkje teke avgjerd om å gi forskrift som gjer unntak frå kravet om medlemskap for begge foreldra eller om kven som eventuelt skal omfattast av ei forskrift.

SPØRSMÅL NR. 666**Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 5. april 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Eg har blitt kontakta av frivilligsentralane i Rogaland som ønskjer støtte til eit prøveprosjekt med samarbeid og vidareutvikling av det lokale arbeidet. Samarbeids- og utviklingsforumet for Rogaland ser baa potensial for stordriftsfordelar samt ubrukte menneskelege ressursar i fylket som kan nyttast til dette høvet. Kristelig Folkeparti ønskjer at frivilligsentralane kan utvekslast vidare til å bli sektorevergripande nærmiljøsentralar.

Korleis kan frivilligsentralane få midlar til samarbeid og vidareutvikling?»

Grunngjeving:

Det er viktig å leggje til rette for lokalt engasjement og å skape gode vilkår for lokal frivillig innsats. Frivilligsentralane skal vere møteplassar og kraftsenter for eit mangfald av frivillig virke i samarbeide med menneske, lag/organisasjonar og det offentlege.

I statsbudsjettet for 2006 vart det løyva midlar til mellom anna kompetanseutvikling og evaluering av sentralane. Det er viktig at arbeide med kompetanseutvikling blir prioritert slik at sentralane vert lokale kraftsentra.

Svar:

Det er løyva totalt 66,9 mill. kr til frivilligsentralar i 2006. Inntil 3,6 mill. kr av den delen av løyvinga som ikkje går til driftstilskot til sentralane, kan nyttast til informasjon, kompetanseutvikling, rådgjeving, evaluering m.m. primært knytt til frivilligsentralane (St.prp. nr. 1 (2005-2006)).

Departementet har i 2005 i samarbeid med aktuelle partar utarbeida nye retningslinjer for frivilligsentralane. Dei nye retningslinjene fokuserar på utvikling av frivilligsentralane til møteplassar med mangfald og breidde i frivillig virke i samarbeid med einskildpersonar, frivillige organisasjonar, kyrkjelydar og det offentlege m.m.

Tilskotet til kompetanseutvikling av frivilligsentralane er knytt til:

- Eit nettverk som driv erfaringsbasert kollegaråd-gjeving av daglege leiarar i frivilligsentralane. Det er nå 35 nettverksgrupper leia av nettverksleiarar som har fått opplæring i å være kollegarådgjevar. Deltaking i nettverksgruppene er eit tilbod til alle daglege leiarar av sentralane. Føremålet med nettverket er å gjere dei som deltek betre rusta til å utføre alle dei ulike arbeidsoppgåvene og utfordringane som dei møter i eigen sentral.

Nettverkleiarane er fordelt på fire regionar og har ansvaret for å arrangere regionkonferansar og møter i regionane. Kultur- og kyrkjedepartementet har ansvaret for å gjennomføre to møter i året med nettverksleiarane i regionane.

- Årlege regionkonferansar for daglige leiarar og styrerepresentantar for frivilligsentralane (4 konferansar). Sikttemålet med konferansane er å spreie ny kunnskap, idear og erfaringsutveksling og nettverksbygging. Konferansane blir planlagt og gjennomført av nettverksleiarane i regionen.
- Årlige oppstartkonferansar for nye frivilligsentralar. Dette tilbodet er for dagleg leiar/eigarrepresentantar. Målet med tiltaket er å bidra til ei god etablering og drift av sentralane.
- I samarbeid med Høgskulen i Volda er det utvikla et nettstudium "Frivillig og offentlig" som går over fire semester, og som til saman gir 60 studiepoeng. Målgruppa har vore daglege leiarar av frivilligsentralar.

Kompetansetiltak for frivilligsentralane er retta inn mot å styrke og utvikle den einskilde frivilligsentral sin kompetanse gjennom å bygge på erfaringar og kunnskap i frivilligsentralane i nettverka, i fylka og i regionane. Eg er av den oppfatning at ei slik innretning av kompetanseutviklinga styrker både den einskilde sentral og frivilligfeltet på ein betre måte enn om kompetansemidlane skulle tilførast den einskilde sentral direkte, noko som t.d. ville gi ca. 13 000 kr i året pr. sentral.

SPØRSMÅL NR. 667**Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant Marit Nybakk****Besvart 30. mars 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Søndag den 19. mars i år ble det avholdt presidentvalg i republikken Hviterussland. Offisielle tall derfra viser at den sittende president, Aleksandr Lukasjenko, vant valget med 83 pst. av stemmene. Valgobservatører og OSSE er svært kritiske til måten valget ble gjennomført på.

Hva mener utenriksministeren om måten valget ble avholdt på, og vil utenriksministeren ta denne saken opp i dertil egnede fora?»

BEGRUNNELSE:

Hviterussland fikk selvstendighet i 1991, etter sju tiårs innlemmelse i Sovjetunionen. Men selv etter å ha fått egen selvstendighet som stat, har Hviterussland opprettholdt tette politiske og økonomiske bånd til Russland. Båndene til Moskva er på mange måter tettere i dag enn på mange år, og Hviterusslands bånd til Moskva er, etter alt å dømme, tettere enn det noen annen tidligere Sovjet-stat har. De bilaterale forhold blir mellom annet regulert av en unionsavtale mellom Russland og Hviterussland, inngått 8. desember 1999.

I juli 1995 ble den nåværende presidenten i Hviterussland, Aleksandr Lukasjenko, valgt til Hviterusslands første president. Siden maktovertagelsen har Lukasjenko tatt i bruk autoritære metoder for å opprettholde sin egen maktposisjon. Dette har mellom annet redusert ytringsfriheten, og det stilles nå store spørsmålstegn ved riktigheten av det nylig gjennomførte valget.

Svar:

Regjeringen er kritisk til gjennomføringen av presidentvalget i Hviterussland. Valget var ikke i samsvar med prinsipper for frie og demokratiske valg, og opposisjonen har gjennom valgkampen vært utsatt for en rekke omfattende tilfeller av trakassering og arrestasjoner. Opposisjonskandidatene har ikke fått tilstrekkelig tilgang til statlige medier og myndighetene har lagt sterke begrensninger på virksomheten til uavhengige medier.

Sikkerhetsstyrkenes beskyldninger mot frivillige organisasjoner og fredelige demonstranter om at disse planlegger terrorhandlinger, framstår som absurde og Regjeringen har tatt klar avstand fra dette. Da vi

også var vitne til hvordan sikkerhetsstyrkene behandlet fredelige demonstranter i forrige uke, minnet dette om tilstander som vi ikke lenger skulle tro var mulig i hjertet av Europa i vår tid.

Regjeringen har fordømt arrestasjonene av de hviterussiske demonstrantene og opposisjonelle og beklaget sterkt at hviterussisk politi oppløste teltleiren på Oktoberplassen i Minsk. Situasjonen ble også drøftet med den russiske statsministeren, som var på besøk i Norge nå denne uken.

Jeg vil også legge til at Norge holdt den 23. mars d.å. et eget innlegg i OSSEs faste råd som var kritisk til valget i Hviterussland. Vi har også sluttet oss til en kritisk EU-erklæring om valget og vi har holdt innlegg i NATOs råd og framført de norske synspunkter.

Norge har dessuten sluttet seg til EUs visumsanksjoner mot det hviterussiske regimet. Vi vurderer nye sanksjoner og reaksjoner, noe EU også gjør, og vi bør i så fall slutte oss til disse. Norge vil på eget initiativ og sammen med andre land fortsatt markere avstand til et regime som i økende grad unnlater å respektere borgernes demokratiske rettigheter.

Det sitter nå mange opposisjonelle i fengsler i Hviterussland og fra norsk side fortsetter vi å legge betydelig press på hviterussiske myndigheter for å frigi disse og for å bedre vilkårene generelt for den politiske opposisjonen i landet. Hovedmålet framover er å sikre respekt for grunnleggende menneskerettigheter slik at opposisjonen kan drive sin virksomhet under forhold som i andre europeiske land.

Representanter for hviterussisk opposisjon er velkomne til Norge for samtaler om situasjonen i sitt land og den fremste hviterussiske opposisjonslederen, Aleksandr Milinkevitsj, vil besøke Norge i nær framtid. Da vil jeg møte ham.

Norge vil også øke støtten til uavhengige organisasjoner, fri presse og andre talsmenn for demokratiske reformer i Hviterussland. Vi ønsker å bidra til å utvikle et sivil samfunn hvor det er rom for opposisjon, og vi vil være med på å bidra til at Hviterussland også etter hvert kan integreres tettere i det europeiske samarbeidet.

Her vil vi fortsette å samarbeide nært med både norske og utenlandske frivillige organisasjoner som har god kunnskap om og kontakt med hviterussiske miljøer.

SPØRSMÅL NR. 668**Innlevert 24. mars 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 31. mars 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete grep vil utenriksministeren foreta seg overfor de land som allerede har åpnet opp for at homofile kan inngå partnerskap/ekteskap, slik at det raskt kan bli adgang til å foreta partnerskap ved de norske ambassader i disse landene?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til utenriksministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 583 (2005-2006) fra undertegnede. Det er positivt at departementet ser ut til å følge opp arbeidet som ble satt i gang av den foregående regjeringen i forhold til å sørge for at det blir mulig å inngå partnerskap ved flere av våre ambassader i utlandet. Det er imidlertid med en viss undring jeg registrerer at man i svaret ikke legger til grunn en mer offensiv holdning i forhold til de land hvor det allerede er adgang til å inngå partnerskap/ekteskap mellom homofile. Eksempler på dette er eksempelvis England og Tyskland utover det land som er nevnt i utenriksministerens svar, nemlig Spania. I tillegg er det vel også slik at det skjedde en avklaring fra dansk side for over ett år siden, som gir grunn til å spørre om hvorfor det i skrivende stund ikke allerede er på plass en slik adgang ved vår ambassade i København.

Svar:

Som nevnt i mitt svar på representantens spørsmål tidligere i denne saken (nr. 583, av 16. mars 2006) vil Utenriksdepartementet kunne bemyndige utenriksstasjoner til å registrere partnerskap i den

grad vilkårene for slik bemyndigelse er oppfylt. Representanten viser i sin begrunnelse spesielt til Tyskland og England, i tillegg til Danmark der prosessen for slik bemyndigelse er i ferd med å bli fullført nå.

Ambassaden i Berlin opplyser at rettsvirkningene av registrert partnerskap i Tyskland ennå ikke er avklart. På norsk side er det, på samme måte som for vigsler, satt som forutsetning at registrerte partnerskap skal få rettsvirkninger i landet der det inngås. I lys av dette avventer Utenriksdepartementet en nærmere avklaring av rettsvirkningene i Tyskland. Ambassaden følger aktivt opp dette.

Ambassaden i London har ikke vigselsrett. Årsaken er at britisk lovgivning på området ikke tillater det. Av samme grunn vil ambassaden heller ikke få adgang til å inngå partnerskap.

Når det gjelder Danmark, forutsetter dansk rett at det inngås en overenskomst med det aktuelle landets myndigheter om en slik bemyndigelse. Fra norsk side er det formelle for å inngå en slik overenskomst nå på plass, og ambassaden i København følger i disse dager opp overfor danske myndigheter.

Etter hvert som våre utenriksstasjoner rapporterer at vertslandet har innført partnerskapslovgivning eller kjønnsnøytral ekteskapslov, kan de aktuelle stasjoner anmodes om å innlede dialog med landets myndigheter om mulig bemyndigelse til å registrere partnerskap ved norsk utenriksstasjon.

I likhet med representanten er jeg opptatt av at det skal bli mulig å registrere partnerskap ved flest mulig av våre utenriksstasjoner.

SPØRSMÅL NR. 669**Innlevert 27. mars 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 30. mars 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Sivilforsvarets fredsinnsettingsgrupper (FIG) utgjør en svært viktig ressurs i beredskapssammenheng i lokalsamfunn landet over. Det er nå fremkommet informasjon om at FIG-ene er tiltenkt flere oppgaver ved et eventuelt utbrudd av fugleinfluensa i Norge.

Selv om trusselen må sies å være høyst reell, er det ikke gitt tilbud om opplæring.

Hva vil justisministeren gjøre for å sikre at FIG-ene snarest får den nødvendige opplæring knyttet til håndtering av et eventuelt utbrudd av fugleinfluensa her i landet?»

BEGRUNNELSE:

Sivilforsvarets fredsinnsettingsgrupper (FIG) benyttes ofte og har vist seg svært verdifulle i ulike sammenhenger, alt fra brann til leteaksjoner og til bistand for mennesker i krise som da nordmenn vendte hjem fra Thailand etter tsunamien i januar 2005. Selv om fugleinfluensaen ennå ikke er påvist i Norge, er det grunn til å tro at også vi vil bli rammet før eller senere. Dersom Sivilforsvarets folk skal kunne gjøre en profesjonell jobb ved et utbrudd, stort eller lite, er det av stor betydning at de som skal møte befolkningen i en slik situasjon, har god innsikt. Situasjonen pr. i dag er at FIG-ene er tiltenkt oppgaver ved et eventuelt utbrudd av fugleinfluensa. Imidlertid er det ikke kjent hvorvidt det foreligger planer i regi av Direktoratet for sivil beredskap eller helsemyndighetene om relevant opplæring for FIG i forbindelse med et mulig utbrudd av sykdommen i Norge hos fugler eller mennesker. Det faktum at det er påvist tilfeller i våre naboland innebærer at det haster å gjennomføre opplæring slik at de som skal håndtere utbruddet, står best mulig rustet til jobben.

Svar:

Justisdepartementet har et overordnet ansvar for redning og beredskap i samfunnet. I Norge ligger prinsippene om ansvar, nærhet og likhet til grunn for alt nasjonalt beredskapsarbeid. Ansvarsprinsippet innebærer at den etat som har ansvar for et fagområde i en normalsituasjon, også har ansvaret for å håndtere ekstraordinære hendelser på området.

Jeg er derfor opptatt av at både offentlige myndigheter og private virksomheter er seg sitt ansvar bevisst og sørger for å ha oppdaterte beredskapsplaner for hvordan man skal håndtere konsekvensene av ev uønskede hendelser innenfor eget ansvarsområde som for eksempel et utbrudd av fugleinfluensa. Det er Landbruks- og matdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet som håndterer denne situasjonen her i landet. Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) vil bistå sentrale myndigheter med håndteringen ved et ev. utbrudd av sykdommen.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) og Mattilsynet har derfor etablert en positiv dialog om hvordan denne bistanden skal foregå. Dersom et område i Norge blir rammet av denne sykdommen, er Sivilforsvaret nå i beredskap for å kunne støtte ansvarlige myndigheter med den operative håndteringen.

Sivilforsvaret er en statlig forsterkningsressurs som skal bistå nød- og redningsetatene, samt andre offentlige myndigheter ved uønskede hendelser. Innsats- og støttegruppene vil kunne være på plass i løpet av noen timer. Sivilforsvarets styrker deltar årlig i over 300 ulike innsatser og avdelingene øver regelmessig lokalt. Alle fredsinnsettingsgrupper, mobile ren-

seenheter og radiacmåletjenesten skal i henhold til krav i direktoratets disponeringsskriv til Sivilforsvarsdistriktene øves i henhold til øvingsdirektivene i 2006.

Bruk av Sivilforsvaret ved eventuelt utbrudd av fugleinfluensa vil i så måte ikke være annerledes enn annen innsats Sivilforsvaret rekvireres til, bortsett fra at det på grunn av eventuell smittefare kan være nødvendig å iverksette særskilte beskyttelsestiltak før, under og etter innsats.

På denne bakgrunn har DSB utarbeidet et felles brev til Sivilforsvarsdistriktene for å sikre en enhetlig og trygg opptreden ved et ev. utbrudd av fugleinfluensa.

Det framgår der at dersom et sivilforsvarsdistrikt anmodes om bistand ved et utbrudd av fugleinfluensa skal DSB informeres umiddelbart. Hvilke arbeidsprosedyrer/rutiner som skal følges ved de ulike oppdrag skal i hvert enkelt tilfelle avklares med Mattilsynet og eventuelt andre oppdragsgivere lokalt. Det vektlegges at de sivilforsvarsmannskapene som skal bistå de ansvarlige myndigheter i dette arbeidet har best mulig beskyttelse både mot smitte til personer og beskyttelse mot å dra med seg smitte til fjørfehold.

Mattilsynet har angitt flere tiltak hvor det kan være aktuelt å be om bistand fra Sivilforsvaret. Blant dem er ulike former for manuelt arbeid (for eksempel fysisk flytting av døde dyr ved omfattende utbrudd), leting etter og innsamling av villfugl, transport og logistikk. All kontakt med levende eller død, mistenkt eller bekreftet influensasyk, vill eller tam fugl, ekskreter fra disse og produkter fra disse, skal medføre en eller annen form for beskyttelse. Dette gjelder både beskyttelse mot smitte til personer og beskyttelse mot å dra med seg smitte til fjørfehold.

Mattilsynet har videre både sentralt og lokalt gitt uttrykk for at de ser for seg bruk av Sivilforsvarets mobile renseenheter ved innsats i besetninger hvor de iverksetter tiltak. Oppgavene vil være rens av personell. Sivilforsvaret disponerer 32 mobile renseenheter, hvor 16 er utplassert ved sivilforsvarsdistrikter (SFD) og 16 ved ulike sykehus.

Sivilforsvarets mobile renseenheter skal benyttes til rensing av personell som er forurenset/antas forurenset som følge av blant annet bakteriologisk forurenset og andre smitekilder. Det er utdannet eget personell i Sivilforsvaret som kan håndtere disse enhetene.

Slik innsats må påregnes iverksatt kort tid etter eventuelt utbrudd. Dersom situasjonen tilsier at Sivilforsvarets personell må utføre arbeidsoppgaver inne i renseenhetens dusjsone og tildelte beskyttelsesdrakter fra Mattilsynet ikke gir gode arbeidsvilkår (for eksempel lite vannbestandige), vil distriktet i samråd med Mattilsynet vurdere om Sivilforsvarets egne verndrakter skal benyttes.

Sivilforsvaret kan videre bli brukt til avsperring av områder. Mattilsynet anser dette for å være en politioppgave, slik at en forespørsel om bruk av Sivilforsvarets styrker til dette formålet vil komme fra politiet. Vakt- og sperretjeneste er oppgaver som normalt ligger innenfor den opplæring de forskjellige avdelinger har fått og som de også øver regelmessig.

På linje med annen innsats Sivilforsvaret deltar i, skal Sikkerhetsbestemmelser for Sivilforsvaret legges til grunn. Under innsats hvor Mattilsynet mener det skal benyttes beskyttelsesutstyr, skal slikt utstyr tildeles fra Mattilsynet og brukes i tråd med retningslinjer/rutiner utarbeidet av Mattilsynet. Sivilforsvarets vernedrakter som følger renseenhetene eller vernedrakter til øvrige styrker skal i utgangspunktet ikke benyttes, hvis ikke særskilte tilfeller skulle tilsi bruk av disse.

Mattilsynet har bekreftet at medisinsk profylakse i form av Tamiflu og influensavaksine vil bli iverksatt for personell som skal i innsats. Mattilsynet vil beslutte tiltaket og iverksette slik profylakse i samarbeid med helsetjenesten. Det er lagt opp til at arbeids-

prosedyrer/rutiner som skal følges ved de ulike oppdrag i hvert enkelt tilfelle skal avklares med Mattilsynet og eventuelt andre oppdragsgivere. I likhet med andre innsatser, skal materiell som har vært benyttet gjennomgå materiellberedskapskontroll (MBK) etter avsluttet innsats. Distriktet må i hvert enkelt tilfelle konferere med Mattilsynet lokalt mht. hvilke tiltak som må iverksettes overfor materiell som har vært benyttet, før dette settes tilbake på lager eller benyttes til innsats på annet sted.

Jeg mener på bakgrunn av det foranstående at DSB i samarbeid med Mattilsynet har lagt opp til et enhetlig og trygt opplegg dersom sivilforsvarsmannskaper skal håndtere et ev. utbrudd av fugleinfluenza. Det vises til at alle fredsinnsettingsgrupper, mobile renseenheter og radiacmåletjenesten skal i henhold til krav i direktoratets disponeringsskriv til sivilforsvarsdistriktene øves i henhold til øvingsdirektivene i 2006. Jeg vektlegger også at sivilforsvarsdistriktene selv vil kunne vurdere om det er behov for å iverksette særskilte opplærings-, øvelses- og informasjonstiltak overfor egne styrker utover dette.

SPØRSMÅL NR. 670

Innlevert 27. mars 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 31. mars 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Holen AS i Langevåg har som følge av endret tariffingspraksis fått nettleien mer enn fordoblet fra og med 2004. Holen AS oppfatter en så kraftig økning i nettleien over natten som urimelig, og har klaget nettselskapets kraftige økning i nettleien inn for Norges vassdrags- og energidirektorat, uten å få medhold.

Mener statsråden at en så kraftig økning i nettleien over natten for en liten bedrift er rimelig, og vil han gripe inn for å omgjøre Norges vassdrags- og energidirektorats avslag på klagen over den kraftige prisøkningen?»

BEGRUNNELSE:

Holen AS i Langevåg er en liten bedrift med 11 ansatte som produserer skrog og båter i aluminium. Bedriften fikk en sterk økning i nettleien ved årsskiftet 2003/2004 som følge av at nettleverandør, Tafjord Kraftnett, reduserte grensen for å regne inn effektledet i nettarriffen fra 400 000 kWh til 100 000

kWh. Dette har medført at bedriftens nettleie i realiteten er blitt mer enn fordoblet fra og med 2004. Bedriften mener at en så kraftig økning i nettleien gir en urimelig kostnadsøkning over natten for mindre virksomheter, og har klaget økningen i nettleien inn for Norges vassdrags- og energidirektorat. Norges vassdrags- og energidirektorat har avslått klagen under henvisning til at Tafjord Kraftnetts endrede tariffingsrutiner ikke er lovstridig. Selv om vedtaket i seg selv ikke er lovstridig kan det likevel være behov for, ut fra en overordnet politisk vurdering, å se nærmere på konsekvensene for små bedrifter ved en så kraftig økning i nettleien, ikke minst siden kraftnettet er en monopolvirksomhet, der brukeren ikke har noen mulighet til å endre nettleverandør som følge av prisøkningen.

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorats vedtak i denne saken er påklagd og departementet er klageinstans. Departementet har nå denne saken til behand-

ling. Jeg kan av den grunn ikke gå inn i konkrete vurderinger før saksbehandlingen er avsluttet.

På generelt grunnlag kan jeg si at det er min målsetting at regelverk utformes og praktiseres på en

måte som virker rimelig både på nettselskap og nettkunder. I behandling av slike klager vil et sentralt spørsmål være hvorvidt nettselskapet har overholdt gjeldende forskrifter eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 671

Innlevert 27. mars 2006 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 3. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En norsk familie som eier en eiendom i Alfaz del Pi i Spania har siden 2004 opplevd det mareritt at deres hus har blitt okkupert av en annen norsk familie, etter et leieforhold. På grunn av det spanske lovverket har det ikke lyktes familien å få tilbake sin egen eiendom fra leietakerne.

På hvilken måte assisterer norsk utenriksstjeneste i Spania denne familien og på hvilken måte jobber man mot spanske myndigheter for å få endret lov og praksis slik at utleiere av fast eiendom ikke skal få slike skrekkeopplevelser?»

BEGRUNNELSE:

Den norske familien har ikke lyktes i å få tilbake sin eiendom som de leide ut i en 10 måneders periode i 2003-2004. Leietakerne har lyktes i å nærmest okkupere eiendommen mot eiers vilje. Spansk lovgivning har vært medvirkende til at slikt kunne skje. De som studerer saken vil raskt se at måten dette skjer på går veldig i favør av leietaker og at utleier har få rettigheter. En prosess i rettssystemet som for øvrig er igangsatt tar også uforholdsmessig med tid. Og i mellomtiden er eiendommen utilgjengelig for eier. Eier tok seg inn på egen eiendom 28. februar i år. Det resulterte i at politi stormet huset og på en svært brutal måte tok med seg huseier. Måten politiet håndterte denne aksjonen på bør være grunnlag for egen protest mot spanske myndigheter.

Mange nordmenn eier eiendom i Spania og utleie til nordmenn og andre er vanlig. Selv om denne situasjonen er relativt enestående så kan også andre havne i samme situasjon med mindre Spania retter opp mangler i lovverket. Det bør derfor være i Norges interesse at man jobber mot spanske myndigheter for å

finne frem til et lovverk som ivaretar på en god måte både utleier og leietaker.

Svar:

Den aktuelle saken som representanten Høglund tar opp har sitt grunnlag i en sivilrettslig tvist som det ikke er opp til norsk utenriksstjeneste å ta stilling til. Vår ambassade i Madrid har imidlertid vært i kontakt med begge parter i saken, fungert som bindeledd overfor spanske myndigheter, formidlet kontakt med advokat og også bistått med oversettelsestjenester. Det er opp til partene selv å søke en løsning på saken, enten i form av å komme fram til en minnelig ordning, eller ved å søke en avklaring innenfor det spanske rettsvesenet.

Etter folkeretten er det opp til det enkelte land å vedta lover og utøve offentlig myndighet på eget territorium, inklusive politi- og annen håndhevsmyndighet. Nordmenn som oppholder seg i Spania må forholde seg til spanske lover og regler, inklusive på områder som investering i og utleie av fast eiendom.

Så lenge et annet lands lover og regler ikke strider mot grunnleggende menneskerettigheter eller mot andre internasjonale forpliktelser, har ikke norske myndigheter noen foranledning til å gå inn for å endre disse. På samme måte forventer vi at andre lands myndigheter respekterer norske lover og regler. Norske myndigheter kan imidlertid gjøre andre lands myndigheter oppmerksom på uforholdsmessige ulemper for norske borgere.

Den bistand utenriksstjenesten kan gi norske borgere i utlandet i slike rene sivilrettslige tvister er derfor først og fremst generelle råd og opprettelse av kontakt med lokal advokat.

SPØRSMÅL NR. 672**Innlevert 27. mars 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 7. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Et samlet Plan- og miljøutvalg i Bærum slakter, ifølge Asker og Bærums Budstikke fredag 24. mars, Jernbaneverkets forslag til ny Lysaker stasjon. Det hevdes blant annet at det kan virke som NSB og Jernbaneverket ikke har snakket sammen i denne saken. Vil samferdselsministeren gripe inn i saken og be Jernbaneverket og NSB snakke sammen, slik at Norges tredje største stasjon blir mer brukervennlig?»

BEGRUNNELSE:

I 2009 skal en ny Lysaker stasjon tas i bruk. Arbeidet er allerede i gang, og vil bli mer omfattende utover våren. Dette er Norges tredje største stasjon. Denne stasjonen skal betjene 25 000 til 30 000 mennesker. Byggesøknaden for nye Lysaker stasjon får uvanlig hard kritikk fra politikerne i Plan- og miljøutvalget i Bærum. "Jeg hadde lyst til å hive hele saken i søppelbøtta", sier Brit Moe fra Arbeiderpartiet. Tverrpolitisk så etterlyses det brukervennlighet. Det er store mangler som gjør at det ikke blir attraktivt å reise med tog. Det er blant annet ikke leskur som kan brukes av de togreisende. Det er også mangel på heis og rulletrapper. Dette kan føre til at færre velger å reise med tog, noe som vil være stikk i strid med intensjonen om å få flere fra vei til bane.

Svar:

Lysaker stasjon er et kollektivknutepunkt som vil bestå av taxiholdeplasser, bussterminal, endestasjon for Fornebu-banen og jernbanestasjonen. Det er Jernbaneverket som har ansvaret for utbyggingen av jernbanestasjonen. Akershus fylkeskommune har ansvaret for Fornebu-banen, og bidrar sammen med Statens vegvesen med midler til bussterminalen. Jernbaneverket er, i likhet med alle andre aktører og interessenter, opptatt av at Lysaker kollektivknutepunkt skal få en så universell og funksjonell utforming som mulig.

Reguleringsplanen for Lysaker stasjon ble godkjent av Bærum kommune i desember 2004. I planforslaget fra Jernbaneverket var atkomst til Lysaker stasjon løst ved gangbru over plattformene og med undergang under disse. Kommunikasjon mellom undergang, plattform og gangbru var løst ved heis og trapper. Fornebu-banetilnytningen var lagt inn med to alternativer, en under stasjonsområdet og en på nordsiden av stasjonsområdet. Ved godkjenningen av reguleringsplanen vedtok Bærum kommune at

Fornebu-banen skulle ligge under stasjonsområdet, og at det skulle bygges ramper fra undergangen og opp til plattformene. Dette har medført at trafikkstrømmene i stasjonsområdet blir noe endret i forhold til det som lå til grunn for forslag til reguleringsplan.

Utarbeidelsen av byggeplan for stasjonen har pågått i løpet av 2005, samtidig med at Akershus fylkeskommune har kommet med innspill til hvordan Fornebu-banen skal plasseres inn i stasjonen. Dette har resultert i en optimaliseringsprosess av stasjonsutformingen der universelle hensyn, sikkerhet, funksjonalitet, estetikk og driftsmessige forhold har blitt vurdert. Jeg har fått opplyst at i denne prosessen har Jernbaneverket lagt vekt på innspill fra stasjonens brukere som omfatter NSB, Flytoget, Akershus fylkeskommune, Akershus kollektivterminaler, Statens vegvesen, Bærum kommune og Lysakerbyens Næringsvel mfl., og at Jernbaneverket ikke har fått tilbakemeldinger om at noen er misfornøyde med måten de har blitt involvert på i planleggingen.

Resultatet av optimaliseringsprosessen medførte at Jernbaneverket søkte Bærum kommune om 7 dispensasjoner fra reguleringsplanen, hvorav fjerning av gangbrua over plattformene var en av disse. Den 22. mars 2006, dagen før behandlingen av dispensasjonssøknadene i Plan- og miljøutvalget i Bærum kommune, sendte Lysakerbyens Næringsvel notat til utvalget der det ble uttrykt bekymring for at Lysaker stasjon ville få vesentlige funksjonsmangler dersom Rådmannens innstilling ble fulgt. Jeg har fått opplyst at Jernbaneverket holdt en orientering for Plan- og miljøutvalget den 23. mars 2006 og ble da gjort kjent med notatet fra Lysakerbyens Næringsvel. På denne bakgrunn vedtok utvalget å utsette behandlingen av Jernbaneverkets dispensasjonssøknader, samtidig som Jernbaneverket ble bedt om å vurdere innspillene til Næringsvelet, samt å sette opp leskur på plattformene. Jeg har fått opplyst at saken skal opp til ny behandling i Plan- og miljøutvalget torsdag 6. april 2006.

Jeg har fått opplyst at Jernbaneverket mener at innspillet fra Lysakerbyens Næringsvel er konstruktivt og er enig i at å erstatte deler av trappene med rulletrapper vil bedre funksjonaliteten både for jernbanestasjonen, Fornebu-banen, bussterminalen og atkomstforholdene mellom nord- og sydsiden av stasjonen. Jernbaneverket har avholdt møte med Lysakerbyens Næringsvel for å komme til enighet om et innspill til Bærum kommune. Før det tas endelig beslutning, må det foretas ytterligere vurderinger av

teknisk og sikkerhetsmessig art, men Jernbaneverket er innstilt på å etablere rulletapper fra Lysakerlokket til bussterminalen og fra undergangen til plattformene og etablere leskur på plattformene.

Ombyggingen av Lysaker stasjon er et omfattende prosjekt som er kostnadsregnet til ca. 1 000 mill. kr. Jeg er opptatt av at forholdene legges best mulig

til rette for alle brukergruppene og mener at evt. merkostnader knyttet til tiltak som bedrer funksjonaliteten på stasjonen, bør aksepteres. Som det framgår er det mange instanser og interessegrupper som er involverte i dette omfattende utbyggingsprosjektet og jeg har tillit til at Jernbaneverket håndterer dette på en ryddig og god måte.

SPØRSMÅL NR. 673

Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 5. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«I Tønsberg Blad 11. mars 2006 står det at Andebu kommune har stanset utenlandstur med "hvite busser" for elevene fordi kommunen ikke lenger har råd til å betale for lærernes deltakelse. Etter at den nye arbeidstidsavtalen har trådt i kraft vil skolene få store ekstrakostnader ved slike studieturer. Jeg antar at statsråden mener deltakelse på slike turer er viktig for undervisningen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at elevene fortsatt kan delta på tur med eksempelvis "Hvite busser" for å lære om en viktig del av verdenshistorien?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg si at kunnskapsrike elever som tenker kritisk og viser sosialt engasjement og omsorg, er vårt viktigste forsvar mot fremtidige forbrytelser mot menneskeheten. Jeg vil derfor at alle norske elever skal ha kunnskap om jødeutryddelsene og nazismens overgrep. Slik kunnskap kan gis på flere måter. At elevene får mulighet til å delta på studier

reiser til tidligere konsentrasjonsleire er en unik måte å få denne kunnskapen på.

Opplæringsloven gir imidlertid ikke elevene rett til å delta på slike studieturer eller kommunene/skolene plikt til å arrangere slike turer for elevene. I opplæringsloven § 2-3 heter det blant annet:

"Ein del av undervisningstida etter § 2-2 kan brukast til fag og aktivitetar som skolen og elevane vel, til leirskoleopplæring og til opplæring på andre skolar eller til ein arbeidsplass utanfor skolen."

Det er dermed opp til den enkelte kommune å bestemme hvordan de vil oppfylle grunnskoleopplæringen innenfor rammene av regelverket.

I tråd med ansvarsdelingen vi har innenfor grunnopplæringen i Norge, mener jeg at den enkelte kommune må planlegge om det er riktig å gjennomføre denne type skoleturer innenfor de samlede økonomiske rammer kommunene rår over. Et av momentene i denne sammenheng vil også være de ekstra utbetalingene til lærerne som følger av avtaler mellom arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 674**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 4. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil en ufør, som mottar gradert trygd og arbeider i tillegg, alltid opparbeide bedre tilleggspensjon enn om hun hadde mottatt full uføretrygd?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at alle som deltar i arbeidslivet med sin restarbeidsevne får glede av det både mens de arbeider og når de går av med for eksempel alderspensjon. Imidlertid ser det ut til at dagens pensjonsopptjening ikke alltid ivaretar dette. En kvinne, som ble meget ufør allerede som 28-åring, mener at hun nå taper på å ha jobbet. Hun har mottatt 65 pst. uføretrygd og jobbet i nesten 30 år i 35 prosentstilling. Dette har lyktes grunnet god bistand fra pårørende. Når det nå ikke er mulig å presse seg på jobb mer, så får hun full uføretrygd. Hun opplyser at hun nå får lavere trygd enn om hun hadde vært fullt uføretrygdet hele livet. Dersom kombinasjon av uføretrygd og arbeid gir slikt resultat for inntektsgrupper bør det rettes opp.

Svar:

Før jeg kommenterer spørsmålet om hvilke rettigheter som opparbeides av uføre med gradert uførepensjon, vil jeg gi en generell orientering om opptjening av tilleggspensjon fra folketrygden.

Tilleggspensjonen opptjenes gjennom pensjonsgivende inntekt, som fastsettes fra og med det kalenderåret et medlem av folketrygden fyller 17 år. Det beregnes pensjonspoeng (poengtall) for kalenderår der den pensjonsgivende inntekten overstiger folketrygdens grunnbeløp (G). Sluttpoengtallet er gjennomsnittet av de 20 høyeste poengtallene, og danner grunnlaget for beregning av tilleggspensjonen. Full tilleggspensjon ytes til den som har minst 40 år med pensjonspoeng (poengår). Jeg viser ellers til folketrygdloven § 3-8 der hovedreglene for beregning av tilleggspensjon framgår.

Uførepensjonister som har hatt inntekt, får på nærmere vilkår medregnet antatte framtidige pensjonspoeng ved beregningen av tilleggspensjonen, jf. folketrygdloven

§ 3-18. De framtidige pensjonspoengene fastsettes på grunnlag av pensjonspoeng for tidligere år, dvs. år før inntektsevnen ble nedsatt. Det skal benyttes det gunstigste av følgende alternativer

- gjennomsnittet av pensjonspoengene de tre siste årene
- gjennomsnittet av halvparten av pensjonspoengene for tidligere år, der de høyeste poengtallene benyttes.

Det fastsettes framtidige pensjonspoeng for hvert år fra og med det året inntektsevnen ble nedsatt til og med det året uførepensjonisten fyller 66 år. Dermed blir tilleggspensjon beregnet som om pensjonisten hadde vært i fullt arbeid til 67 år.

Stortingsrepresentant Lise Christoffersen tar opp opptjening av tilleggspensjon for personer med gradert uførepensjon og som har arbeid. Det framgår av begrunnelsen at spørsmålet gjelder tilfeller der inntektsevnen senere blir ytterligere nedsatt, slik at pensjonisten får hel uførepensjon.

I slike tilfeller får pensjonisten for hvert år hun har hatt gradert uførepensjon godskrevet en forholdsmessig del av de framtidige pensjonspoengene som ble lagt til grunn ved beregning av den graderte uførepensjonen. Dersom uføregraden er for eksempel 65 pst. får pensjonisten godskrevet 65 pst. av disse poengene. I tillegg opptjener hun pensjonspoeng av inntekten hun har hatt ved siden av pensjonen. Opptjeningen skjer i utgangspunktet etter gunstigere regler enn ellers, men det er visse begrensninger i forhold til det framtidige poengtallet som er godskrevet ved beregning av uførepensjonen, se folketrygdloven § 3-14.

Dersom en person med gradert uførepensjon ikke utnytter hele sin resterende inntektsevne, og senere får full uførepensjon, kan tilleggspensjonen bli lavere enn om det var gitt full uførepensjon fra først av. For slike tilfeller er det gitt en garantibestemmelse i folketrygdloven § 12-10 andre ledd som innebærer at tilleggspensjonen ytes etter det beregningsgrunnlaget som ville vært benyttet om uføregraden hadde vært 100 pst. hele tiden.

Konklusjonen blir da at det avhenger av bl.a. størrelsen på inntekten, om personer med gradert uførepensjon som senere får full uførepensjon opptjener høyere tilleggspensjon enn om de hadde hatt full uførepensjon fra først av. Det gjelder imidlertid en garantibestemmelse som sikrer at tilleggspensjonen minst skal utgjøre det den ville vært, om det hadde vært gitt full uførepensjon fra først av.

SPØRSMÅL NR. 675**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Åse M. Schmidt****Besvart 5. april 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om det foreligger en avtale mellom NRK og en privatperson om bruksrett til eiendommen på Flekkerøya, og dersom en slik avtale foreligger, hva inneholder den, hvilket regelverk er lagt til grunn for dette, og er avtalen lovlig inngått?»

BEGRUNNELSE:

I Kristiansand har det nylig dukket opp en sak som gjelder salg av en eiendom fra NRK til Kristiansand kommune. Det viser seg at sønnen til en tidligere ansatt påberoper seg bruksrett til denne eiendommen. Avtalen skal etter sigende gjelde et båtnaust som med tiden har fått vesentlige oppjusteringer og avtalen skal være både uoppsigelig og evigvarende.

Slike avtaler vil naturlig nok forringe verdien på eiendommer ved et videresalg betraktelig.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for NRK, som i brev av 3. april 2006 svarer følgende:

"NRK inngikk i oktober 2000 avtale med Gunnar Kristian Askbo om tidsbegrenset naustrett på NRKs eiendom på Flekkerøya. Askbos rett ble tilstått ham

som vederlag for et konkret vedlikeholdsoppdrag på eiendommens bebyggelse, samt løpende vaktmester- og tilsynstjenester på eiendommen. Verdien av vedlikeholdsarbeidet alene ble vurdert til ca. kr 300 000.

Avtalen ble behandlet og inngått av NRKs administrasjon. Saken ble ikke behandlet av NRKs styre. I henhold til "Forretningsorden for styret i Norsk rikskringkasting AS" punkt 6 II c siste ledd skal styret behandle "overordnet prinsipiell og/eller vesentlige avtaler vedrørende leie, kjøp eller salg av fast eiendom". Kontrakten med Askbo ble ikke vurdert å være av en slik prinsipiell eller vesentlig art. Avtalen er av begrenset omfang og gjelder en mindre del av tomten som ikke lenger hadde noen driftsmessig funksjon i NRK.

For ordens skyld nevnes at NRK vurderte avtalen slik at den heller ikke kan anses omfattet av den kategori eiendomssaker som skal forelegges for selskapets generalforsamling, jf. vedtektenes § 9.

Da NRK høsten 2005 solgte eiendommen til Kristiansand kommune, ble naturligvis kommunen gjort oppmerksom på den aktuelle heftelsen. Ansvar for eventuelt å utløse avtalen med Askbo, ble følgelig også overdratt til kommunen.

NRK mener således at vår behandling av avtalen ikke er i strid med verken vedtektene eller styrets forretningsorden."

Jeg tar orienteringen fra NRK til etterretning og har ingenting å tilføye til denne.

SPØRSMÅL NR. 676**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Åse M. Schmidt****Besvart 7. april 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Har statsråden oversikt over hvilke avtaler som er inngått om bruk eller tilgang til statlige eiendommer, og er dette en vanlig praksis?»

BEGRUNNELSE:

I den pågående debatten om å skille kirke og stat er et vesentlig poeng finansiering av en løsrevet kirke. Opplysningsvesenets fond inneholder store verdier, ikke minst i form av eiendom, bygninger og skog. Dersom det er inngått avtaler med tredjepersoner i ut-

strakt grad er det nærliggende å anta at dette vil forringe verdien i tomtene og eiendommene.

Undertegnede er derfor interessert i å få belyst hvorvidt det er vanlig at det inngås avtaler om bruk av statlige eiendommer.

Svar:

Da spørsmålet er foranlediget av den aktuelle diskusjonen om forholdet mellom staten og Den norske kirke, og det i begrunnelsen er vist til Opplysningsvesenets fond, har departementet i anledning spørs-

målet innhentet uttalelse fra fondet, som i brev 3. d.m. uttaler:

"Det er inngått en lang rekke avtaler på Opplysningsvesenets fonds eiendommer. Eiendomsforvaltningen har som mål at verdier og inntekter skal øke. Likevel inngås det noen avtaler for å imøtekomme allmennhetens interesser.

1. Avtaler inngått for å øke verdien

De fleste avtalene er inngått for å øke inntektene fra eiendommene og dermed eiendomsverdien. Det mest typiske eksempelet er avtaler om tomtefeste som er inngått for å sikre at fondet beholder verdistigningen på tomtene og får en sikker inntekt. Andre avtaler kan for eksempel være arealer til lagring utendørs og parkering, utnyttelse av fallrettigheter, forpaktning, jordleie, basestasjoner for mobil kommunikasjon, båtfester, jakt- og fiskerettigheter og leie av fondets bygninger. Avtalene kan gjelde for en begrenset tid, løpe til de blir sagt opp og noen få kan være evigvarende.

Opplysningsvesenets fond inngår også avtaler for aktivt å bidra til verdistigning på eiendommene. Det er for eksempel å utnytte potensialet for småkraft eller drive eiendomsutvikling gjennom endret regulering fra landbruks-, natur- og friluftsområder til områder regulert til bolig eller næring.

2. Avtaler og klausuleringer som kan være verdiforringende

Noen avtaler kan ha en negativ betydning for eiendomsverdien fordi de ikke gir inntekter som tilsvarer de negative konsekvensene av bruken og båndlegger arealer som kunne vært benyttet til annet bruk. Et typisk eksempel er korridorer til høyspentledninger. Andre eksempler kan være skytebaner, fyllplasser, lysløyper og turstier. Det kan også være andre forhold enn avtaler som er verdiforringende. Klausulerte retter til beite for naboer, atkomstretter, vedretter og brønnretter. Videre det kan også være hevdet retter til bruk. Slike vil det naturligvis ikke være betalt for, men de kan ha en verdireducerende effekt i dag.

Det er viktig å si om slike avtaler eller retter at de ikke har vesentlig betydning for de samlede eiendomsverdiene.

3. Omsetteligheten til fondets eiendommer

Fondet eier ca. 440 preste- og bispeboliger med boplikt for prester og biskoper. Fondet er på grunn av

boplikten samtidig forpliktet til å eie og holde ved like disse boligene. Bopliktordningen gjør preste- og bispeboligene vanskeligere omsettelige enn de ville vært uten boplikten. Leietakere med boplikt har som oftest subsidiert leie, boplikten kan derfor sies å redusere presteboligenes verdi for fondet. Presteboligene representerer dessuten en betydelig kostnad.

Fondet er også eier av mange gårdsbruk, både forpaktningsbruk og jordleiebruk. Disse brukene kan selges, men salgene kan ofte være avhengig av delings-tillatelse, og at kjøperen får konsesjon. Konsesjonsreglene har til hensikt å holde prisen på landbruksjord nede, og er dermed verdireducerende. Dessuten forsinker disse reglene prosessen med salg av brukene.

Festetomter kan selges ved at festerne innløser festeavtalene og blir eiere av tomtene der de har satt opp hus. Omsetteligheten av festetomter er derfor avhengig av festerens ønske om å kjøpe. Fondet har innløst over 8 000 festeavtaler de siste 20 årene, og disse tomtene er solgt til antatt markedspris. Avtalene har derfor ikke vært verdiforringende. Med reglene i den nye tomtefesteloven der bortfester plikter å innløse festeavtaler mot et vederlag på 40 pst. av tomteverdien eller 30 ganger oppregulert festeavgift medfører at tomtene innløses under markedspris.

Jeg viser til dette, der det framgår at Opplysningsvesenets fond har inngått en rekke avtaler med tredjepart, som del av sin eiendomsforvaltning. Slike avtaler inngås innenfor rammen av de retningslinjer m.m. som gjelder for fondets forvaltning. I pkt. 2 i uttalelsen understreker fondet at de avtaler og klausuler som kan virke verdiforringende, ikke har vesentlig betydning for de samlede eiendomsverdiene. I pkt. 3 i uttalelsen peker fondet på de generelle rammebetingelsene som påvirker fondets eiendomsverdier.

Med hensyn til spørsmålet om det foreligger oversikt over hvilke avtaler som er inngått, kan jeg opplyse at det i årene etter at Stortinget behandlet fondets eiendomsforvaltning på 1980-tallet, jf. St.meld. nr. 64 (1984-85) og Innst. S. nr. 222 (1984-85), har vært foretatt en omfattende gjennomgang og registrering av fondets eiendommer i forbindelse med ulike salgs- og verdivurderinger. Det foreligger derfor gode oversikter over de ulike typer avtaler fondet har inngått.

SPØRSMÅL NR. 677**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 5. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak ser finansministeren det som mulig å iverksette for å bedre rettssikkerheten for skattytere som ikke har gjort noe galt, for å forhindre at de blir offer for systemet i en tvist med ligningsmyndighetene?»

BEGRUNNELSE:

For å ivareta den enkelte skattyters interesser ved konflikter i skattesaker ble ordningen med ligningsnemnd og overligningsnemnd etablert. Det viser seg at denne ordningen fungerer på en lite tilfredsstillende måte i praksis. Skattyter opplever ofte i slike situasjoner at nemndene fungerer nærmest som "sandpåstrøerorganer" for ligningskontorene.

Dersom en skattyter skal komme videre er ofte eneste mulighet å gå til søksmål mot ligningskontoret. De færreste har ressurser til dette og det kan i verste fall medføre at rettssikkerheten i praksis blir satt helt til side.

Svar:

Ordningen med ligningsnemnder har lang tradisjon i Norge, og var historisk og demokratisk forankret i den tanken at det var folket selv, ikke Kongen, som skulle ilegge skatten. Nemndsordningen skal ivareta skattyternes rettssikkerhet blant annet gjennom at utenforstående får innsyn i ligningsavgjørelsene og på den måten kan påse at avgjørelsene er basert på en objektiv vurdering.

Skattyter kan som hovedregel få prøvet vedtak fattet ved den ordinære ligningsbehandlingen for to klageinstanser, ligningsnemnda og overligningsnemnda. Dersom overligningsnemndas vedtak på noe punkt fører til økt skatte- eller avgiftsgrunnlag, har skattyter klagerett til fylkesskattenemnda. Tilsvarende vil skattyter ha klagerett til Riksskattenemnda hvis fylkesskattenemnda fatter vedtak som på noe punkt fører til økt skatte- eller avgiftsgrunnlag.

Alle forhold som har hatt betydning for ligningsvedtaket kan påklages. Skattyter kan i tillegg til å underbygge tidligere påstander, legge fram nye bevis og opplysninger som ikke var kjent for ligningsmyndighetene da det påklagede vedtaket ble truffet. Skattyter har også adgang til å fremsette nye krav under klagebehandlingen.

Som påpekt i spørsmålet, kan skattyter også få prøvet gyldigheten av en ligningsavgjørelse for dom-

stolene. Skattyter kan selv velge om saken først skal bringes inn for administrativ klagebehandling.

Klager til ligningsnemnda og overligningsnemnda forberedes av ligningskontoret, og ligningskontoret utformer et skriftlig forslag til vedtak. Ligningskontoret skal innrette arbeidet med å forberede saker for nemndene slik at det ikke er den samme saksbehandleren som forbereder en sak for både lignings- og overligningsnemnd. Skattyter har rett til innsyn i utkastet til nemndsvedtak. Eventuelle nye rettslige eller faktiske anførsler som skattyter har etter å ha sett utkastet til vedtak, skal vurderes av ligningskontoret.

Det er viktig at selve nemndstrukturen sikrer tilfredsstillende rettssikkerhet for skattyterne og gir et best mulig grunnlag for ensartede og riktige ligningsavgjørelser. Blant annet av hensyn til dette ble antallet nemnder, i 2004, redusert fra 435 ligningsnemnder og like mange overligningsnemnder til 99 av hver. Denne reduksjonen i antallet nemnder har medført at den enkelte nemnd får en større saksmengde til behandling og dermed et bredere erfaringsgrunnlag og økt kompetanse. I forbindelse med endringen i nemndstrukturen påpekte også departementet viktigheten av at noen av medlemmene i hver nemnd innehar juridisk og økonomisk kompetanse, jf. Ot.prp. nr. 1 (2003-2004). Faglige kvalifikasjoner kombinert med et større antall saker til behandling gir nemndene et bedre grunnlag for å vurdere ligningskontorenes innstillinger til vedtak og til å ta selvstendig stilling til sakene.

Jeg vil også peke på at det de siste årene er satt større fokus på opplæringen av nemndsmedlemmene. Skattedirektoratet har utarbeidet et opplegg for grunnopplæring av nye medlemmer, og gitt retningslinjer for videre kompetanseoppbygging underveis i valgperioden.

Jeg har tillit til at endringene i nemndstrukturen og kravene til nemndsmedlemmenes kompetanse, i kombinasjon med skattyters rett til innsyn i ligningskontorets forslag til vedtak, ivaretar den enkeltes rettssikkerhet på en tilfredsstillende måte. Avslutningsvis viser jeg imidlertid til at Finansdepartementet den 13. mars 2006 sendte Skattedirektoratets forslag til reorganisering av skatteetaten på høring. Dersom dette forslaget vedtas, vil det innebære omfattende endringer i klage- og nemndstrukturen på skatteområdet.

SPØRSMÅL NR. 678**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 6. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Skatteetaten har nylig innført nytt kommunikasjonssystem og etablert en sentral telefontjeneste for hele landet der brukerne skal få informasjon og opplysninger om skattespørsmål. Tjenesten gjør det ikke lenger mulig å komme i direkte kontakt med brukers eget lokale ligningskontor for å få opplysninger om konkrete saker som ligger til behandling. Samtaleprisen 39 øre pr. minutt, og dyrere enn vanlig dagtakst på 22 øre.

Mener finansministeren dette er en forbedring av service og tjenester overfor bruker?»

BEGRUNNELSE:

Den sentrale svartjenesten som kan nås etter diverse tastevalg, leder etter omleggingen til en ledig konsulent, uavhengig av geografisk plassering, som ikke kjenner - eller har adgang til - brukers saker hos ligningskontoret.

Det virker ikke som om det er mulig å få kontakt med sitt lokale ligningskontor for å konstatere om saker er mottatt, hva slags tidsfrister man kan regne med, eller om man kan regne med tilbakemelding.

Skatteetaten er et serviceorgan og det er viktig for brukerne å kunne komme i kontakt med ligningskontoret i konkrete saker. En slik begrensning i brukers muligheter til å kontakte sitt lokale ligningsvesen virker som en forringelse av kvaliteten på servicen overfor brukerne.

I tillegg er det blitt en betalingstjeneste å kontakte skatteetaten for veiledning. Dette koster 39 øre per minutt. Vanlig takst på dagtid for fasttelefon er 22 øre.

Svar:

Skatteetaten har hatt en betydelig satsing for å bedre etatens veiledningstjeneste overfor brukerne. Etaten er opptatt av at brukerne skal kunne få nødvendig hjelp gjennom elektroniske tjenester, skriftlig informasjonsmateriell og rettledninger, telefon eller ved personlig oppmøte.

Det er innført en veiledningstjeneste med felles sentralbord for alle kontor i det enkelte fylke. Det vil si at skattefogdkontoret, fylkesskattekontoret og alle likningskontorene i samme fylke kan nås via ett felles 815-nummer.

Bruk av 815-nummer innebærer at skattyter ved enkle tastevalg kan gi nærmere opplysninger om hva henvendelsen gjelder. Samtalen vil deretter automatisk bli satt over til en ledig saksbehandler med kompetanse på det aktuelle saksområde. Ifølge skatteetaten har bruk av 815-nummer ført til at ventetiden for skattyterne er vesentlig redusert. Bruk av telefontjenester med denne type tilleggsfunksjonalitet er noe dyrere pr. minutt enn ordinær linje. Som følge av at ventetiden er redusert, har imidlertid samlet kostnad for langt de fleste skattyterne som ønsker veiledning pr. telefon likevel ikke økt etter at 815-nummer ble innført.

Jeg gjør oppmerksom på at så å si all saksbehandling i skatteetaten er elektronisk støttet. Den enkelte veileder kan derfor raskt gjøre oppslag i innringerens saker hvis det er nødvendig for å kunne besvare spørsmål. Videre kan veileder bekrefte at saker er mottatt og redegjøre for aktuelle tidsfrister for tilbakemelding m.m. Skattyter vil derfor i de aller fleste saker ikke være avhengig av å komme til et bestemt kontor for å få svar. På grunn av intern arbeidsdeling og bistandsfunksjoner i etaten er det heller ikke gitt hvilket kontor som i øyeblikket arbeider med saken.

I de tilfeller hvor det er behov for å snakke med en bestemt saksbehandler, kan veileder sette over til riktig person, eller gjøre avtale om å ringe tilbake. Det kan også avtales møte med en bestemt saksbehandler.

Finansdepartementet er godt fornøyd med skatteetatens arbeid for å tilrettelegge tjenester og produkter i henhold til brukernes behov. Når det gjelder etatens modernisering av veiledningstjenesten, mener departementet at etaten har funnet en god tilnærming til å kunne håndtere henvendelser raskt, samtidig som hensynet til kvalitet er ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 679**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 5. april 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hvilke grep vil statsråden ta for å få stoppet useriøse telefonselgere som ikke tar hensyn til telefonabonnenter som har reservert seg mot telefonsalg i Brønnøysundregistrene, og hvilke eventuelle sanksjoner vil bli tatt i bruk i den sammenheng?»

BEGRUNNELSE:

Telefonsalg er etter hvert blitt en del av måten å promotere varer og tjenester på, og mange firma og organisasjoner benytter i dag denne form for markedsføring og salg.

Enkelte telefonabonnenter synes imidlertid dette er plagsomt, og har benyttet muligheten som ligger i å reservere seg imot telefonsalg gjennom reservasjonsregisteret som ble opprettet i Brønnøysund for få år siden.

Det viser seg dessverre at det finnes en del firma/telefonselgere som ikke tar hensyn til abonnenter som har reservert seg, og fortsetter å ringe også til disse. Det kan se ut som om manglende respekt for reservasjoner ofte skyldes at man i liten grad følger dette opp fra myndighetenes side, og at det finnes få sanksjonsmuligheter overfor de som ikke tar hensyn til reservasjonene.

Svar:

Jeg vil først gi en oversikt over sanksjonssystemet pr. i dag og har mottatt innspill fra Justisdepartementet som har ansvaret for personopplysningsloven.

Personopplysningsloven § 26 gir privatpersoner rett til å reservere seg mot telefonmarkedsføring ("telefonsalg") og adressert postreklame. Markedsførere

plikter å oppdatere sitt adresseregister mot Reservasjonsregisteret fire ganger per år. På denne måten skal markedsførere luke vekk alle som har reservert seg mot direkte markedsføring. Klager ved brudd på bestemmelsen rettes til Datatilsynet.

På Datatilsynets hjemmeside (www.datatilsynet.no) er det lagt ut opplysninger om reservasjonsadgangen, og hvordan den enkelte bør gå frem dersom man opplever at reservasjonen ikke blir respektert av ulike markedsførere. Det er blant annet lagt ut en brevmal (utarbeidet av Datatilsynet) som den registrerte kan bruke dersom vedkommende ønsker å klage på plagsomme oppringinger. Skulle en slik henvendelse vise seg å være nytteløs, kan Datatilsynet (etter klage fra den registrerte) henvende seg til markedsføreren med anmodning om å oppdatere listene sine mot Reservasjonsregisteret. Datatilsynet påser på denne måten at den registrertes reservasjon mot telefonhenvendelser blir respektert.

Datatilsynet kan videre utferdige pålegg om at ulovlig behandling av personopplysninger skal opphøre. Datatilsynet kan også fastsette en tvangsmulkt som løper for hver dag som går etter utløpet av den fristen som er satt for oppfylning av pålegget, inntil pålegget er oppfylt. Denne adgangen til å ilegge tvangsmulkt er ny med personopplysningsloven. Det er også adgang til å ilegge straff.

Justisdepartementet er i gang med en etterkontroll av personopplysningsloven. Som ledd i etterkontrollen vil det vurderes om det er behov for ytterligere sanksjonsmuligheter, for eksempel i form av et overtredelsesgebyr.

Markedsføringsloven er nå under revisjon og telefonmarkedsføring er et av de spørsmål som vil bli reist i forbindelse med revisjonen.

SPØRSMÅL NR. 680**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 5. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak for å sikre økning i kraftproduksjonen har Regjeringen gjennomført så langt, og hvilke konkrete tiltak har Regjeringen til hensikt å gjennomføre i tiden fremover for å bedre kraftbalansen og sikre kraftforedlende industri nok kraft til konkurransedyktig pris?»

BEGRUNNELSE:

I skriftlig spørsmål nr. 563, datert 7. mars 2006, ble olje- og energiministeren blant annet utfordret om å ta nødvendige grep for å sikre kraftforedlende industri nok kraft til konkurransedyktig pris.

I sitt svar hevder olje- og energiministeren blant annet:

"Det er et hovedmål i energipolitikken å sikre en effektiv, konkurransedyktig og sikker energiforsyning med en tilstrekkelig tilgang på energi. Regjeringen vil legge til rette for økt kraftproduksjon. En bedring av kraftbalansen gjennom økt produksjon er viktig for å oppnå en sikker energiforsyning med akseptable priser til industri, næringsliv, offentlig sektor og husholdningene."

Det som olje- og energiministeren skriver i sitt svar er både riktig og nødvendig, men det stemmer lite overens med Regjeringens politikk på området så langt. Det kan se ut som alle tiltak som kan gi økning i kraftproduksjonen skal stoppes. Regjeringserklæringen slo fast at Vefsna ikke skulle bygges ut. Regjeringen vil også stille krav om CO₂-håndtering for gasskraftverk, uten å ta tilleggs kostnadene, noe som vil gjøre disse ulønnsomme, og sist men ikke minst, så har Regjeringen nå også stoppet et grønt sertifikat-

marked som kunne ha stimulert til økt kraftproduksjon.

Svar:

Regjeringen har gitt høy prioritet til arbeidet med å redusere sårbarheten i den norske kraftforsyningen. Det er nødvendig med tiltak knyttet til både forbruk, produksjon og overføringsnett.

Det er viktig å understreke at investeringer i ny produksjonskapasitet i det norske kraftmarkedet skjer på bakgrunn av aktørenes vurderinger av lønnsomheten i prosjektet. Lønnsomheten i det enkelte prosjekt vil avhenge av en rekke forhold, som utviklingen i brenselpriser, kraftpriser og rammebetingelser for øvrig.

Regjeringen ønsker å legge til rette for å øke kraftproduksjonen i Norge. Den siste tiden har Statoil fått energikonsesjon for et gasskraftverk på Tjeldbergodden, og Industrikraft Midt-Norge har fått forlengelse av sin konsesjon for bygging av et gasskraftverk på Skogn. Samtidig har også Regjeringen satt i gang et betydelig arbeid knyttet til miljøvennlig gass-teknologi og realisering av et fangstanlegg for CO₂ på Kårstø.

Et norsk-svensk elsertifikatmarked lot seg ikke gjennomføre fordi det ville gi en uforholdsmessig høy regning til norske forbrukere. Jeg vil imidlertid styrke Energifondet og Enova for å fremme en miljøvennlig energiomlegging. Jeg arbeider også med mulighetene for å komme fram til andre ordninger som vil stimulere til økt kraftproduksjon fra fornybare energikilder. Regjeringen vil så raskt som mulig presentere rammene for en styrket satsing på ny varme- og energiproduksjon basert på fornybare energikilder.

SPØRSMÅL NR. 681**Innlevert 28. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 7. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren sørge for at EUs nye svarteliste for useriøse aktører i luftfarten får en hurtigbehandling, slik at det så raskt som mulig kan gjennomføres i norsk rett?»

BEGRUNNELSE:

Det er ønskelig at dette får høy prioritet fordi EU legger mye ressurser i at svartelisten skal være oppdatert og den vil få større gjennomslag enn et samarbeid mellom de nordiske tilsynsorganene. De norske selskapene er seriøse, men dette er likevel aktuelt i Norge blant annet fordi det stadig blir mer charter. Bedrifter, idrettslag, turoperatører og andre organisasjoner må vite hvem som er useriøse når de skal kjøpe reiser.

Lenke:

<http://www.europa.eu.int/comm/transport/air/safety/flywelln.htm>

Svar:

EUs nye svartelistingsregelverk består egentlig av en pakke på tre forordninger:

- parlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2111/2005 av 14. desember 2005 om etablering av en fellesskapsliste av flyselskaper underlagt driftsrestriksjoner innenfor Fellesskapet og om informasjon til flypassasjerene om identiteten til det flyselskapet som faktisk utfører flygningen ("operating air carrier"),
- kommisjonsforordning (EF) nr. 473/2006 av 22. mars 2006 om etablering av gjennomføringsregler for fellesskapslisten av flyselskaper underlagt driftsrestriksjoner innenfor Fellesskapet som nevnt i kapittel II i parlaments- og rådsforordning nr. 2111/2005, og
- kommisjonsforordning (EF) nr. 474/2006 av 22. mars 2006 som etablerer fellesskapslisten av flyselskaper underlagt driftsrestriksjoner innenfor Fellesskapet som nevnt i kapittel II i parlaments- og rådsforordning nr. 2111/2005.

Pakken som helhet bygger på to grunnprinsipper som jeg fullt ut slutter meg til:

Det første er at flyselskaper som er registrert i land utenfor EU(EØS) skal nektes adgang til å fly innenfor EU(EØS) dersom de ikke tilfredsstiller bestemte sikkerhetskrav som er definert i den først-

nevnte av de tre forordningene. Disse selskapene føres derfor opp på en fellesskapsliste som ajourføres fortløpende (svarteliste). Medlemslandene plikter å håndheve denne listen ved å avslå eller inndra landingstillatelser fra flyselskaper på listen.

Denne delen av pakken er i praksis allerede gjennomført i Norge ved at Luftfartstilsynet legger EUs svarteliste til grunn for sin praksis. Kommer det en søknad om landingstillatelse i Norge for et fly fra et flyselskap som står på svartelisten, vil Luftfartstilsynet avslå søknaden. Selv om forordningene formelt sett ennå ikke er gjennomført i Norge, trenger altså ikke norske passasjerer å frykte at de flyene de flyr med her til lands, eller i EU, er svartelistede.

For det andre gir den førstnevnte forordningen passasjerene krav på å få vite hvilket flyselskap som faktisk skal utføre en flygning. Tanken er at passasjerer bør ha krav på å få vite om det på forhånd dersom vedkommende har bestilt, eller vurderer å bestille, billett på en flygning som utføres av et annet flyselskap ("operating air carrier") enn det han i utgangspunktet har avtale om å fly med.

På grunn av det første prinsippet ovenfor har denne problemstillingen ingen praktisk betydning for flygninger internt i EU(EØS), eller flygninger inn eller ut av EU(EØS). Informasjonsretten har bare praktisk betydning for flygninger med svartelistede fly mellom to tredjeland. I tillegg er det bare når en slik flygning er en del av en reise ("carriage") som starter innenfor EU(EØS), at passasjerer har krav på informasjon i henhold til forordningen. Endelig er det slik at plikten til å opplyse om identiteten til det utførende flyselskapet heller ikke gjelder i EU før 16. juli 2006, og at sanksjonsreglene knyttet til disse bestemmelsene ikke gjelder før 16. januar 2007.

Til tross for disse praktisk viktige forbeholdene, mener jeg det er nødvendig å arbeide for at alle tre forordninger tas inn i EØS-avtalen, og gjennomføres i intern rett, så raskt som mulig. Arbeidet med å finne frem til en felles EFTA-posisjon i forhandlingene med EU er derfor gitt høy prioritet innad i departementet.

Fra Island har vi fått opplyst at gjennomføringen av forordningene vil kreve lovendring (noe som ikke er tilfellet i Norge), og at dette arbeidet trolig ikke vil kunne slutføres før i desember 2006. Indirekte vil dette også ha betydning for når regelverket kan tre i kraft i Norge.

Alt i alt er det derfor for tidlig å si noe sikkert om når forordningene vil tre i kraft i Norge.

SPØRSMÅL NR. 682**Innlevert 29. mars 2006 av stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum****Besvart 6. april 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at Folldal kommune ligger innenfor området der Regjeringen arbeider for å gjeninnføre differensiert arbeidsgiveravgift?»

BEGRUNNELSE:

Folldal kommune er en fjellkommune med i underkant av 1 800 innbyggere. Kommunen har landets høyest beliggende kommunesenter, og er en kommune med en storslått natur.

Folldal har vært et lokalsamfunn preget av stor omstilling, etter at gruvene ble nedlagt i 1993. Gruvenedleggelsen førte direkte til tap av 111 arbeidsplasser. Landbruk og virksomhet i tilknytning til landbruket er svært viktig for sysselsettingen i kommunen.

Det skjer mye positivt i Folldal og fjellregionen. Regionen har en offensiv holdning i forhold til å se muligheter. Folldal er blant annet aktive deltakere i "Flytt hit"-kampanjen som fjellregionen har dratt i gang.

En viktig forutsetning for tilflytting og vekst er det lokale arbeidsmarkedet. En viktig og god arbeidsgiver i Folldal er TINE meierier som i dag sysselsetter 17 personer.

For Folldal, og for mange andre lokalsamfunn, er det viktig at det blir ført en politikk som både styrker meierisektoren og som samtidig muliggjør at meierivirksomhet kan bidra til samfunnsmessige mål innenfor områdene sysselsetting, verdiskaping og distriktspolitikk.

For Folldal, og konkret for utviklingen av Folldal meieri, vil gjeninnføring av differensiert arbeidsgiveravgift få stor betydning. For Folldal meieri vil en arbeidsgiveravgift på 6,4 pst. i forhold til 14,1 pst. bety 408 000 kr årlig i reduserte kostnader med dagens bemanning.

Da det er en pågående diskusjon i TINE om framtidig meieristruktur vil jeg be statsråden bekrefte at Folldal kommune ligger i området der Regjeringen ønsker å gjeninnføre differensiert arbeidsgiveravgift.

Svar:

Det nye regelverket for regionalstøtte som skal gjelde fra 1. januar 2007, åpner for å ta i bruk differensiert arbeidsgiveravgift som et virkemiddel i områder med svært lav befolkningstetthet.

Regjeringen er nå i dialog med ESA om fortolkningen av regelverket. Vi ønsker å gjeninnføre den differensierte arbeidsgiveravgiften i et så stort område som mulig, inkludert Folldal, som i dag ligger i sone 3 i virkeområdet for differensiert arbeidsgiveravgift.

Vilkårene for driftsstøtte er langt strengere enn for investeringsstøtte. Ifølge retningslinjene er det regioner som representerer eller tilhører en landsdel (NUTS II-region) med under 8 innbyggere pr. km², som kan kvalifisere for driftsstøtte som for eksempel differensiert arbeidsgiveravgift. I tillegg kan "mindre tilstøtende områder" som oppfyller det samme befolkningstetthetskriteriet, inkluderes i ordningen. Det enkelte land må også vise at virkemidlet er nødvendig og hensiktsmessig for å hindre eller redusere kontinuerlig befolkningsnedgang i de aktuelle områdene.

Det er to landsdeler i Norge som tilfredsstillers befolkningstetthetskriteriet: Nord-Norge og Hedmark-Oppland. Nord-Norge og de nordlige delene av Hedmark-Oppland har også vedvarende befolkningsnedgang. Folldal kommune er en del av en landsdel som tilfredsstillers både befolkningstetthets- og befolkningsnedgangskriteriene i regelverket. Jeg har derfor tro på at Folldal kan få gjeninnført en ordning med differensiert arbeidsgiveravgift fra 2007.

SPØRSMÅL NR. 683**Innlevert 29. mars 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 6. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Ansvaret for styring og drift av Longyearbyen skole var planlagt overført til Longyearbyen lokalstyre fra 1. januar 2006. I forslaget til statsbudsjett for 2006 ble det opplyst at prosessen var mer tidkrevende enn forutsatt, og at overføringen sannsynligvis først vil kunne skje fra 1. januar 2007.

Kan statsråden bekrefte at målet om overføring fra kommende årsskifte ligger fast, og ser statsråden problemer med å holde denne timeplanen?»

BEGRUNNELSE:

Longyearbyen lokalstyre hadde forberedt overtakelsen av ansvaret for Longyearbyen skole godt, bl.a. gjennom organisatoriske endringer. Utsettelsen skaper vanskeligheter for Lokalstyret, og det er naturlig nok stor usikkerhet om det nye overføringstidspunktet er realistisk. Det er derfor viktig å få klarhet i om statsråden ser problemer i den pågående prosessen og om Kunnskapsdepartementet og andre berørte departementer har en klar fremdriftsplan for å løse ev. gjenstående spørsmål.

Svar:

Kunnskapsdepartementet, Justisdepartementet og Fornyings- og administrasjonsdepartementet arbeider sammen om avklaring av eiendomsoverdragning og økonomiske rammer for den videre driften av Longyearbyen skole. Departementene vil innarbeide resultatet i budsjettproposisjonen for 2007.

Svar:

Kunnskapsdepartementet legger til grunn at Longyearbyen lokalstyre skal kunne overta forvaltningsansvaret for skolen fra 1. januar 2007, slik det ble varslet i budsjettproposisjonen for 2006.

SPØRSMÅL NR. 684**Innlevert 29. mars 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 10. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Nasjonal transportplan 2006-2015 heter det om bruk av bompenger: "Riksvegene er et statlig ansvar. Bompenger er i dag et viktig supplement til ordinære bevilgninger i finansieringen av en del nye vegprosjekter." Bompenger er nå blir langt mer enn et supplement i finansieringen av offentlig veg. Samferdselsdepartementet varslet i Nasjonal transportplan 2006-2015 bedre forskrifter om bruk av bompenger for å sikre at retningslinjer og prinsipper får ensartet praktisering.

Når kommer det slike forskrifter?»

BEGRUNNELSE:

Bruk av bompenger til finansiering av offentlig veg øker sterkt.

Bruken omfatter både riks- og fylkesveger. Av nyere dato er det også nye kommunale veger og forbedring av eksisterende kommunale veger inkludert

deres i slike "bompengepakker". En rekke "bompengepakker" er under utarbeidelse og vil bli fremlagt for Stortinget. To bompengeprojekt har også medført at Norge er blitt innklaget til EFTAs overvåkningsorgan, ESA, i forbindelse med bruk av bompenger.

Det ene prosjektet er Finnfast, jf. St.prp. nr. 38 (2005-2006) der det under Samferdselsdepartementets vurdering bl.a. heter: "Føresetnaden om å forlenge innkrevjingsperioden i bomstasjonen på Sokn i Rennesøy kommune etter at Rennfast-prosjektet er nedbetalt, er i utgangspunktet i strid med retningslinjene for bompengeprojekt."

I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 heter det under pkt. 5.4.6. Finansiering av infrastruktur for veg:

"Formalisering av prinsippene

Bruk av bompenger er hjemlet i vegloven § 27. Dagens retningslinjer og prinsipper kan medføre for-

skjellige tolkninger og ulik praktisering overfor trafikantene. Samferdselsdepartementet ønsker derfor å klargjøre noen av prinsippene knyttet til bompengefinansiering. En formalisering i form av en forskrift, vil sikre en ensartet praktisering. Samferdselsdepartementet tar derfor sikte på å forskriftsfeste prinsippene for bompengefinansiering. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til Stortinget med dette."

Når bruk av bompengefinansiering dessverre øker i omfang er det ekstra viktig at det foreligger avklarende felles retningslinjer som forhindrer forskjellig tolkning og ulik praktisering. Jeg minner samtidig om at Fremskrittspartiet stiller seg avvisende til bruk av bompengefinansiering, og at regelverk etter vårt syn bør bidra til å begrense bruk av bompengefinansiering mest mulig.

Jeg håper at statsråden vil sørge for at det snarest kommer forslag til avklarende forskrift som Stortinget kan ta stilling til.

Svar:

Jeg vil først påpeke at jeg er uenig i premissene for spørsmålet når det blir hevdet at bompenger nå er blitt langt mer enn et supplement til finansiering av offentlig veg. Jeg vil understreke at bompenger utelukkende blir vedtatt av Stortinget etter lokale initiativ og vedtak, når det er ønske om raskere realisering av et veg- og/eller kollektivprosjekt. Dette synes å være lite kontroversielt mange steder, og jeg har merket meg at representanten Sortevik sitt parti, Fremskrittspartiet, en rekke steder har gått inn for bompengefinansierte prosjekt.

I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 ble det gitt en bred omtale av ulike prinsipper for bompengefinansiering. Bakgrunnen var et behov for å foreta en gjennomgang og innskjerping av prinsipper for bompengefinansiering og praktiseringen av disse. Målet var å sikre en mer ensartet og lik praktisering av bompengeprikkene overfor trafikantene i alle deler av landet. Det går fram av Nasjonal transportplan 2006-2015 at en formalisering i form av forskrift vil sikre en ensartet

praktisering. Samferdselsdepartementet tar derfor sikte på å forskriftsfeste prinsippene for bompengefinansiering, og komme tilbake til Stortinget med dette.

Når det gjelder den delen av bompengeprikkene som går på takster, ble det i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 også vist til at dagens takstretningslinjer har mangler som har ført til forskjellig tolkning og ulik praktisering overfor trafikantene. Vegdirektoratet har foretatt en vurdering av gjeldende takstretningslinjer, og utarbeidet et utkast til forskrift. Utkastet vil etter planen bli sendt på høring innen sommeren 2006.

Ved behandlingen av St.prp. nr. 28 (2005-2006) Om utbygging og finansiering av vegsambandet rv 64 Bremsnes-Kristiansund (Atlantehavstunnelen) i Møre og Romsdal hadde transport- og kommunikasjonskomiteen bl.a. følgende merknad:

"Komiteen ber departementet gjøre ein gjennomgang av praktisering av retningslinjene for bompengefinansiering og ber departementet kome tilbake med ei sak om dette. Spørsmål om forskottering og aksjekapital bør vurderast i denne samanheng."

Jeg viser også til debattene i Stortinget 20. desember 2005 og 28. februar 2006 vedrørende behandlingen av henholdsvis Atlantehavstunnelen og Finnfast, hvor gjennomgang av prinsipper for bompengefinansiering ble berørt. I tråd med dette vil jeg komme tilbake til Stortinget med en gjennomgang av prinsippene for bompengeprojekter i løpet av året. Med bakgrunn i denne gjennomgangen og etter Stortingets behandling, vil det etter planen eventuelt bli utformet et forslag til forskrift som vil bli sendt ut på en bred høring. Jeg vil påpeke at det i dag ikke eksisterer noen slik forskrift. Dette vil være en helt ny forskrift og ikke endring av en eksisterende. Det er naturlig også å se foran nevnte forskrift om takst i sammenheng med dette. Etter endt høring vil forskriften følge vanlig prosedyre for fastsettelse av forskrifter, og forskriften fastsettes ved kongelig resolusjon.

SPØRSMÅL NR. 685**Innlevert 29. mars 2006 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 7. april 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hvordan definerer statsråden forståelsen av begrepet myndighetsutøvelse?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matdepartementet har 28. mars sendt brev til lovavdelingen i Justis- og politidepartementet hvor de ber om en utdypende vurdering av statsrådets habilitet i forbindelse med håndteringen av E. coli-saken.

I brevet til Lovavdelingen hevdes det at "I forbindelse med den aktuelle saken har statsråden ikke utøvet noen konkret form for myndighet".

I sin redegjørelse til Stortinget samme dag (28. mars) redegjorde statsråd Terje Riis-Johansen rimelig detaljert for hendelsesforløpet i E. coli-saken. Her ble det bl.a. orientert om at statsråden innkalte Mattilsynet mfl. til møte 3. mars for å få en orientering om saken. Videre at statsråden 16. mars tok initiativ til et nytt møte med Mattilsynet mfl. der bl.a. kommunikasjonsutfordringer ble tatt opp. I dette møtet ble det, ifølge statsrådets redegjørelse, forsikret om at det i denne saken ikke skulle stå på ressurser.

Dessuten har statsråden ved flere tilfeller, bl.a. etter de nevnte møtene 3. og 16. mars, kalt inn til pressekonferanser hvor han sammen med bl.a. Mattilsynet har orientert om myndighetens arbeid med E. coli-saken.

Mange vil hevde at det å framtre på pressekonferanser hvor det orienteres om myndighetens håndtering av aktuelle saker og det å kalle inn underliggende etater til møter etc. er myndighetsutøvelse. I det minste må lovnader om økte økonomiske ressurser definitivt være innenfor det man normalt vil omtale som myndighetsutøvelse.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet vises det til brev av 28. mars 2006 fra Landbruks- og matdepartementet til lovavdelingen i Justis- og politidepartementet, hvor det bes om en utdypende vurdering av habilitetsspørsmål.

Som det fremgår av dette brevet, er det min oppfatning at verken departementet eller jeg som statsråd har utøvd myndighet i forvaltningslovens forstand i E. coli-saken. Alle faglige avgjørelser er foretatt av Mattilsynet innenfor det ansvar de har som tilsynsmyndighet.

Som administrativt ansvarlig statsråd har jeg vært opptatt av at Mattilsynet har de ressurser som er nødvendig. Som jeg nevnte i min redegjørelse for Stortinget 28. mars i år, vil Regjeringen så langt det er mulig komme tilbake med nærmere omtale og forslag relatert til denne siden av saken i revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 686**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 6. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ved behandling av St.prp. nr. 61 (2001-2002) Om Luftfartsverkets tilbud av tjenester i det regionale flyplassnett ønsket et flertall bestående av partiene Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet en grundig vurdering av hele luftfartsområdet i Norge og en vurdering av den enkelte flyplass. De samme partiene etterlyste dette ved behandling av Nasjonal transportplan 2006-2015. Også innføring av forskrift om sikkerhetssoner

ved norske flyplasser gjør det nødvendig å se på flyplassstrukturen i Norge.

Vil Stortinget snart få en sak som følger opp dette vedtaket?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til følgende flertallsmerknad fra Innst. S. nr. 240 (2003-2004), jf. St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015:

"Fleirtalet i komiteen, medlemene frå Arbeidarpartiet, Framstegspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til følgjande merknader og forslag til vedtak frå eit fleirtal i komiteen, medlemene frå Arbeidarpartiet, Framstegspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterparti, i Innst. S. nr. 269 (2001-2002), vedkomande spørsmål om nedlegging av anbodsrutene på tre regionale lufthamner:

Komiteen sitt fleirtal, medlemene frå Arbeidarpartiet, Framstegspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, meiner at framlegget om at anbodsrutene på Fagernes, Narvik og Vardø flyplass skal opphøyrå frå 1. april 2003, ikkje på nokon måte er tilfredsstillande utgreidd. I tillegg er saka lagt fram for Stortinget så seint i sesjonen at det er umogleg å handsama ho på ein forsvarleg måte. Fleirtalet vil på denne bakgrunn fremja fylgjande forslag til vedtak:

1. Stortinget går imot at lufthamnene Fagernes, Narvik og Vardø ikkje skal omfattast av systemet med anbodsruiter frå 1. april 2003.
2. Stortinget ber om at det i rulleringa av Nasjonal transportplan vert innarbeidd fylgjande:
 - a) ein grundig informasjon og ei vurdering av situasjonen på heile luftfartsområdet i Noreg,
 - b) ei vurdering av den einskilde flyplass ut frå totale samfunnsmessige omsyn.
 - c) ei særskilt vurdering av luftfarten si rolle i distrikta.
3. Dersom Regjeringa vel å koma tilbake til Stortinget med forslag til strukturelle endringar i flyplassstrukturen, er det ein føresetnad at
 - a) avbøtande tiltak er på plass før eventuell nedlegging av ein flyplass dersom ikkje noko anna er akseptert i kommunar/område som er omfatta av slik nedlegging,
 - b) det vert lagt opp til ein tett dialog med involverte partar for å sikra løysingar alle kan leva med.

Fleirtalet viser til at Stortinget fatta vedtak i samsvar med forslaget.

Fleirtalet kan ikkje på nokon måte sjå at dette er fylgt opp då det

- ikkje er gjort nye samfunnsøkonomiske vurderingar,
- dialogen med partar som er omfatta av nedlegginga har avgrensa seg til eitt orienteringsmøte med partane rett før planen vart lagt fram,
- dei avbøtande tiltaka vert å utføra etter nedlegginga og
- dei avsette rammene til løyvingar til avbøtande tiltak er ikkje på nokon måte aksepterte.

- Fleirtalet står fast ved Stortinget sitt vedtak i samband med behandlinga av Innst. S. nr. 269 (2001-2002).

Komiteen har merka seg orienteringa om andre mogelege endringar i den regionale flyplassstrukturen. Komiteen vil vurdera dette når ny sak vert lagt fram. Komiteen ser det som svært viktig å ha eit godt utbygd flyplassnett over heile landet, [...]"

På bakgrunn av stortingsvedtak gjentatt gjennom merknad ved behandling av Nasjonal transportplan 2006-2015, og på bakgrunn av de store kostnadene som synes å være forbundet av tiltak knyttet til gjennomføring av Luftfartstilsynets forskrift BSL E 3-2 om sikkerhetssoner ved flyplasser mener jeg det er viktig at Stortinget snarlig får til vurdering sak om fremtidig flyplassstruktur i Norge.

I St.meld. nr. 36 (2003-2004) Om virksomheten til Avinor AS ble det også varslet en vurdering av fremtidig regional lufthavnstruktur i løpet av 2005.

Jeg håper derfor oppfølging kan skje så raskt som mulig i denne saken.

Svar:

Utgangspunktet for min behandling av denne saken er Soria Moria-erklæringen. I erklæringen sier de tre regjeringspartiene at dagens lufthavnstruktur skal opprettholdes så fremt det ikke er et uttrykt lokalt ønske om å legge ned en flyplass. Videre heter det at en eventuell nedlegging må skje etter en grundig prosess hvor alle berørte er blitt hørt.

Ut fra dette vil ikke jeg ta initiativ til nedlegging av lufthavner. Jeg stiller meg imidlertid åpen for å gå inn i drøftinger med lokale og regionale aktører som ønsker å diskutere lufthavnstrukturen i sin region. For at det skal være mulig å gjennomføre eventuelle strukturendringer, er det viktig at slike initiativ har bredest mulig lokal og regional støtte.

De skjerpede kravene fra Luftfartstilsynet til sikkerhetsområdene rundt rullebanene er utvilsomt utfordrende for lufthavneierne. Jeg vil på en egnet måte komme tilbake til Stortinget med en vurdering av konsekvensene av disse kravene. Dette er også en sak som det er naturlig å omtale i neste nasjonal transportplan.

SPØRSMÅL NR. 687**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 7. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I en kronikk i Europower foreslår Enovas administrerende direktør Eli Arnstad og strategi- og analysedirektør Ingunn Etterstøl at "det er fullt mulig å utvikle et teknologinøytralt støtteregeime som vil gi tilstrekkelig risikoavlastning til man får utløst ny fornybar kraftproduksjon og fornybar varmeproduksjon til en lavere kostnad for energibrukere enn det et sertifikatmarked ville gitt".

Kan statsråden utdype hvilke "teknologinøytrale støtteordninger" Enovas ledelse her sikter til?»

BEGRUNNELSE:

Norge har som energinasjon høy troverdighet. Dessverre har forhandlingene med Sverige om et svensk-norsk sertifikatmarked strandet. I pressemelding om dette, datert 27. februar 2006, peker statsråden selv på Enova som mulig instans i nye ordninger. Enovas ulike utspill følges derfor med spenning.

Svar:

Representanten sikter til en kronikk i mars-utgaven av Europower, der Enovas administrerende di-

rektør Eli Arnstad og strategi- og analysedirektør Ingunn Etterstøl legger fram noen vurderinger av både Enovas rolle og av støttesystemer for fornybar energi generelt. Som de påpeker finnes flere mulige virkemidler for å øke utbyggingen av fornybar energi.

Den eksisterende ordningen med Enova SF og Energifondet er et godt eksempel på en teknologinøytral støtteordning. Enova vurderer prosjekter innenfor vindkraft, varme og energieffektivisering. De gjør en individuell vurdering av hvert prosjekt, og vurderer de ulike prosjektene opp mot hverandre. Dermed kan de prioritere de billigste tiltakene innen sitt samlede ansvarsområde, uten å være bundet til å støtte en bestemt teknologi.

Erfaringen med Enova så langt har vært god, og det har fra 2001 til 2007 blitt utløst om lag 6,6 TWh vindkraft, varme og energieffektivisering på bakgrunn av Enovas aktivitet. Et av alternativene til et elsertifikatmarked er å styrke satsingen på Enova. En slik satsing kan gi et teknologinøytralt støtteregeime som kan utløse fornybar kraftproduksjon og fornybar varmeproduksjon til en lavere kostnad enn et elsertifikatmarked.

SPØRSMÅL NR. 688**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 7. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Under SIVAs nasjonale energikonferanse i Molde 27. mars uttalte næringsministeren, ifølge NTB 27.mars 2006, at det er helt uaktuelt med egen regional kraftpris i Møre og Romsdal for å sikre kraftbalansen i en kraftkrise. Det var heller ikke aktuelt å stenge strømmen.

Kan statsråden bekrefte at dette er Regjeringens politikk, samt utdype hvilke tiltak Regjeringen har for å sikre kraftforsyningen i tilfelle kraftkrise når både pris- og rasjoneringsmekanismen er fjernet fra Regjeringens verktøykasse?»

BEGRUNNELSE:

Det er selvsagt ikke ønskelig at man skal få en repetisjon av en "løpsk" prisutvikling på strøm, tilsvarende det vi opplevde vinteren 2002/2003. Man stiller seg likevel undrende til Regjeringens situasjonsbeskrivelse om en mulig kraftkrise i Midt-Norge, når man både unnlater å gjøre grep som fremskynder kraftutbygging for å unngå kraftmangel og samtidig hevder at en situasjon med kraftmangel ikke skal få noen pris- eller forsyningskonsekvenser for kraftforbrukere.

I interpellasjonsdebatten på Stortinget 16. februar 2006 gav statsråden klart inntrykk av at man ikke

ville ha en egen strømpris i Midt-Norge-regionen. Statsråden sa følgende:

"Det er allerede etablert et eget prisområde her [brukt under forrige strømkrise]. Det er Regjeringens ambisjon at det ikke skal tas i bruk. Det vil ikke være akseptabelt å bruke det som et virkemiddel i et slikt område."

Det er en rundere formulering enn næringsministerens utsagn, men henter i samme retning.

Statsråden uttalte samtidig at et prisområde "ikke er noe man vedtar politisk". Det ansvar ligger som kjent hos Statnett, men statsrådets utsagn i første avsnitt tolkes av mange som om Regjeringen ønsker å frata Statnett dette virkemiddel, og den problemstillingen utdypet statsråden ikke. Jeg ser gjerne at statsråden utdypet også denne problemstillingen i sitt svar. Det vises i den forbindelse til omtale av debatten i Adresseavisen 17. februar 2006:

"I fagmiljøet hersket det i går full forvirring om hva energistatsråden faktisk hadde ment med sitt utspill i Stortinget.

Statnett vil ikke gi noen kommentarer før det offisielle referatet fra stortingssalen foreligger fredag, mens kraftbørsen Nord Pool hadde denne reaksjonen:

- Etablering av egne prisområder er et av virkemidlene Statnett har, og som de er pålagt å bruke. Det ville være noe pussig dersom man ikke skal kunne bruke et slikt virkemiddel, sier kommunikasjonssjef Knut Lockert."

Svar:

For Regjeringen er det en målsetting at kraftprisene i Norge ikke blir uakseptabelt høye. Store prisforskjeller mellom ulike deler av landet bør heller ikke inntreffe over lengre perioder. Det er iverksatt en rekke tiltak for å oppfylle dette.

Olje- og energidepartementet har det overordnede ansvaret for kraftsystemet. Myndighetenes virkemidler for å håndtere ulike situasjoner i kraftsystemet ivaretas i all hovedsak av Statnett og NVE. En rekke virkemidler som reguleres gjennom energiloven kan benyttes for å greie dette. Formålet er å oppnå en mest mulig samfunnsmessig rasjonell kraftforsyning. Både markedsbaserte tiltak og rasjonering er virkemidler som omfattes av dette. Det er i utgangspunktet ingen virkemidler som kan utelukkes helt, verken i Midt-Norge eller i andre deler av landet.

Statnett skal som systemansvarlig nettselskap sørge for et effektivt og sikkert sentralt overføringsnett og sikre balanse mellom tilbud og etterspørsel av kraft til enhver tid.

Statnett har ansvaret for å håndtere systemet under normale, anstrengte og svært anstrengte kraftsituasjoner.

Å opprette separate prisområder er et viktig virkemiddel i kraftmarkedet. Statnett er gjennom NVEs forskrift pålagt å fastsette prisområder for å håndtere

store og langvarige flaskehalser i regional- og sentralnettet. Norge er normalt delt inn i to prisområder. Dette er også den måten man håndterer flaskehalser på mellom de nordiske landene. I tillegg skal Statnett normalt fastsette separate prisområder ved forventet energiknapphet i et avgrenset geografisk område.

Fastsettelse av et prisområde innebærer at prisen blir fastsatt på bakgrunn av forbruks- og produksjonsforholdene i området, samt overført kraft fra eller til området. Dersom prisen i området blir høyere enn i de omkringliggende områdene, vil dette gi viktige signaler til produsenter og forbrukere slik at de kan forholde seg til kraftsituasjonen på en effektiv måte. Etablering av prisområder legger blant annet til rette for at vannkraftprodusentene tilpasser sin disponering av vannressurser på en fornuftig måte i forhold til ressursituasjonen, samt at en legger til rette for en høyere import av kraft til området.

Uten bruk av prisområder ville Statnetts mulighet for å håndtere anstrengte kraftsituasjoner bli betydelig begrenset. Siden 2000 har Statnett i perioder innført flere prisområder fire ganger, tre av dem er knyttet til kraftsituasjonen i Møre-området. I tillegg har også Statnett en rekke andre virkemidler for å håndtere en anstrengt kraftsituasjon.

Videre utreder og utvikler Statnett tiltak for å håndtere perioder med en svært anstrengt kraftsituasjon, jf. forutsetninger gitt i St.meld. nr. 18 (2003-2004) Om forsyningssikkerheten for strøm mv. Formålet med slike tiltak er å redusere risikoen for rasjoneringsinngrep fra myndighetene. Tiltakene som Statnett foreløpig ser for seg er energiopsjoner for forbruk, reservekraft og særskilte informasjonstiltak. Statnett må søke NVE om godkjenning av hvert av disse tiltakene. Det er et mål at nødvendige tiltak skal være etablert før neste vinter. NVE skal også godkjenne eventuell iverksettelse av slike tiltak. Det legges blant annet til grunn at et eget prisområde har fått virke i et området før det settes inn slike tiltak.

Dersom tiltak for en svært anstrengt kraftsituasjon viser seg ikke å være tilstrekkelige, vil man gå inn mot en rasjoneringsituasjon. Det er Olje- og energidepartementet som vedtar en eventuell rasjonering av kraft. NVE er rasjoneringsmyndighet og har ansvaret for planlegging og administrativ gjennomføring av tiltak. Rasjonering er et svært dramatisk virkemiddel for samfunnet, men samtidig et helt nødvendig og viktig virkemiddel for å fordele den gjenværende energien på en for samfunnets rasjonell måte. Jeg vil understreke at jeg selvfølgelig skal gjøre mitt ytterste for at en slik situasjon ikke oppstår verken i Midt-Norge eller i andre deler av landet.

For øvrig viser jeg til at det i området også pågår mye positivt arbeid for å etablere både ny produksjons- og overføringskapasitet. Dette vil bidra til å sikre forsyningsikkerheten i området på permanent basis. Regjeringen støtter dette arbeidet fullt ut.

SPØRSMÅL NR. 689**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 6. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Trosfriheten synes fortsatt å være sterkt begrenset i Afghanistan. En konvertitt fra Islam til kristendom ble nylig arrestert for dette og risikerte dødsstraff. Nå er han løslatt etter internasjonalt press. Slike tilstander er uakseptable i et land som mottar svært omfattende norsk og alliert assistanse.

I hvilken grad benyttes norsk innflytelse og tilstedeværelse i landet til å ta opp menneskerettigheter generelt, og hva har utenriksministeren foretatt seg i denne konkrete saken?»

BEGRUNNELSE:

Trosfrihet og ytringsfrihet er sentrale norske verdier. De må derfor også prege norsk utenrikspolitikk. Karikatur-saken har vist et større behov for å forklare norske verdier og standpunkter i andre land enn tidligere antatt.

En stabilisering og gjenoppbygging av Afghanistan vil ikke være oppnådd uten at bl.a. trosfrihet, ytringsfrihet og kvinners rettigheter blir behørig sikret og respektert. Etter mange års talibanstyre er det behov for en omfattende arbeid for menneskerettigheter i landet. Dette har vi sett en rekke eksempler på etter landets frigjøring i 2001, ikke minst i denne konkrete saken.

Konvertitt-sakens utfall viser at et internasjonalt engasjement har en effekt i Afghanistan. Samtidig har den dessverre bidratt til å fremstille Afghanistan i et dårlig lys internasjonalt, noe landet ikke er tjent med.

Få land, om noen, mottar mer støtte fra Norge enn Afghanistan. Det forplikter begge parter: Den omfattende norske tilstedeværelsen gir Norge betydelig muligheter i dette landet.

Norge har derfor en moralsk plikt til å gjøre alt vi kan for å styrke tros- og ytringsfriheten i dette viktige mottakerlandet; dette vil kunne bidra til stabilisering av samfunnet, samt bidra til å forhindre at ytterliggående islamistiske krefter noen gang får makten tilbake.

Samtidig har afghanske myndigheter det overordnede ansvar for å beskytte egen befolkning mot overgrep. Denne saken endte nesten med et tragisk utfall, og viser derfor et klart behov for handling.

Svar:

La meg understreke at jeg fullt og helt deler representantens syn på betydningen av at de grunnleg-

gende menneskerettighetene, inkludert trosfrihet, respekteres i alle land.

Karikatursaken illustrerte hvor viktig det er at Norge er engasjert blant annet i å fremme interreligiøs dialog mellom muslimer og kristne miljøer.

Religiøs dialog er en viktig, integrert del av vårt arbeid for fred, forsoning og menneskerettigheter.

Derfor har Regjeringen opprettet en prosjektgruppe for religiøs dialog, for å utveksle og systematisere erfaringer på dette feltet, og for å peke på muligheter for å styrke vår tilrettelegging av slike dialoger. Kompetansebyggingen om religionens rolle i internasjonal politikk videreutvikles også gjennom et eget forum for religion og utenrikspolitikk.

Dette tema var gjenstand for en interpellasjon i Stortinget 8. februar d.å., og jeg viser derfor spesielt til mine innlegg der, og for øvrig til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 664 (2005-2006) fra representanten Høglund (Fremskrittpartiet).

Når det gjelder den konkrete saken i Afghanistan, er det bestemmelser i den afghanske grunnloven som gir afghanere religionsfrihet. Samtidig inneholder den bestemmelser om at ingen lov kan være i strid med islam. Afghanistan har ratifisert FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, som blant annet forplikter landet til å gi sine borgere religionsfrihet. Forfølgelse av mennesker som har konvertert, må derfor betraktes som brudd på Afghanistans internasjonale forpliktelser.

Saken om Abdul Raman vakte betydelig internasjonal oppmerksomhet og flere land tok den opp med afghanske myndigheter. Saken spilte inn i motsetningsforholdet mellom de konservative kreftene og president Karzai. Den var derfor vanskelig å håndtere for den afghanske regjeringen, siden inngripen i saken ville anses som grunnlovsstridig.

Forsvarsminister Strøm-Erichsen har under sitt besøk i Afghanistan nylig tatt opp Abdul Raman-saken med afghanske myndigheter i sitt møte med nasjonal sikkerhetsrådgiver Zalmay Rasool. Norges ambassade i Kabul har vært aktivt engasjert i saken og fulgt utviklingen nøye. Norges ambassadør har i samtale med utenriksminister Abdullah understreket den bekymring saken har vakt i Norge.

Jeg kan også legge til at Norge har i innlegg i FNs Generalforsamling, Sikkerhetsrådet og FNs menneskerettighetskommisjon tatt opp menneskerettighetssituasjonen i Afghanistan, myndighetenes ansvar for overholdelse av internasjonale menneskerettighets-

forpliktelser, og behovet for et velfungerende rettsystem i landet.

En uavhengig afghansk menneskerettighetskommisjon ble opprettet i 2002 som en del av Bonn-avtalen. Kommisjonens rolle er blitt forankret i grunnloven, og den har i dag lokalkontorer i alle de største byene i landet. Kommisjonen samarbeider nært med FN i Afghanistan, og den har en viktig funksjon, både når det gjelder kartlegging av brudd på menneskerettighetene og når det gjelder menneskerettighetsoppfølging overfor befolkningen. Kommisjonen øver påtrykk overfor afghanske myndigheter om å ivareta landets internasjonale forpliktelser. Den mottar betydelig politisk og økonomisk støtte fra det internasjonale samfunn, inklusive fra Norge.

Norske politiinstruktører som er utplassert ved politiakademiet i Kabul fokuserer spesielt på opplæring i menneskerettigheter.

Etableringen av en velfungerende rettsstat, i overensstemmelse med internasjonale standarder, vil naturlig nok måtte ta tid i et land hvor det i over 20 år har vært krigstilstand. En hovedutfordring er å opprettholde et langsiktig og bredt internasjonalt engasjement i landet.

Fra norsk side skal vi være tydelige i dialogen med afghanske myndigheter, i multilaterale sammenhenger, om at menneskerettighetsovergrep er uakseptabelt. Samtidig skal vi holde fram med vår støtte til den nevnte menneskerettighetskommisjonen og til myndighetenes arbeid for å bygge opp en rettsstat.

SPØRSMÅL NR. 690

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 6. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at departementet ønsker å selge Studenterhuset i Schultzgate 7 på det åpne marked fremfor f.eks. å overdra bygget til studentene gjennom en stiftelse?»

BEGRUNNELSE:

Bygget i Schultzgate 7 har vært drevet som studentbolig i 86 år. Ifølge beboerne følges alle forskrifter og krav om teknisk standard og det er utarbeidet gode brannvernstrutiner. Bygget fremstår i dag som en velfungerende studentbolig med et unikt bokollektiv, ifølge tilstandsrapport fra Hjellnes COWI AS (side 3), utarbeidet på oppdrag fra departementet. Hvis departementet fastholder at bygget skal avhendes, kan studentene tenke seg å overta bygget gjennom en stiftelse. I brev av 19. oktober 1992 fremholdt departementet viktigheten av at det i samarbeid med Studenterhusets beboere ble lagt opp til en driftsform som ivaretar de historiske og kulturelle aspektene ved huset. Det er uklart om disse forutsetningene nå er endret. Grunnet fredningsvarsel fra Riksantikvaren er det også uklart hvilken pris som er realistisk å få på det åpne marked, og eventuelle andre bruksområder en kan tenke seg for bygget. Det synes således fornuftig å sikre at Studenterhuset fortsetter å være en aktiv studentebolig på lik linje med i dag.

Svar:

Studenterhuset ble opprettet i 1920 etter innstilling fra Stortinget, som en midlertidig ordning for å lette boligsituasjonen for studenter.

Boligsituasjonen for studenter i dag er en helt annen enn den var på 1920-tallet. Studentsamskipnaden i Oslo (SiO) har siden 1939 arbeidet for å fremme studenters studiemiljø blant annet gjennom forvaltning av studentboliger. Ut i fra hensynet til en effektiv fordeling av midler og hensynet til at alle studenter skal få tilbud om studentbolig ut i fra en minstandard, er jeg av den oppfatning at forvaltningen av studentboliger best skjer gjennom studentsamskipnadene. En slik oppfatning er også bakgrunnen for at Stortinget gjentatte ganger har fattet vedtak om salg av Schultzgate 7, jf. St.prp. nr. 1 (2001-2002), Budsjett-innst. S. nr. 12 (2001-2002), Budsjett-innst. S. nr. 12 (2003-2004) og St.prp. nr. 1 (2005-2006). Salget er altså en direkte oppfølging av et stortingsvedtak.

Videre finner jeg det lite hensiktsmessig at departementet skal ha et direkte eieransvar for et studenterhus, med det overordnede ansvar det medfører for vedlikehold, sikkerhet mv. Departementet har på 1990-tallet måttet gi ekstraordinære tilskudd for å foreta utbedringer etter offentlig pålegg. I 2001 ble det etter særskilt søknad fra styret i Studenterhuset også tildelt midler til utbedring av taket.

Når det gjelder alternativet om å overdra bygget til studentene, er jeg i tvil om dette vil være en god forvaltning av fellesskapets verdier. Dersom staten vederlagsfritt skulle overdra bygningen til en gruppe privatpersoner, eventuelt til en stiftelse, vil staten ha liten kontroll med at verdiene bygningen representerer kommer studentene til gode, spesielt på langt sikt. Et slikt alternativ vil under enhver omstendighet kreve at saken behandles på nytt i Stortinget. Kunnskapsdepartementet har likevel invitert beboere og styret i Schultzgate 7 til et møte med statssekretæren der de vil få muligheten til å legge frem konkrete for-

slag til hvordan en overdragelse gjennom etablering av stiftelse kan gjennomføres.

Verdivurderingen som ble foretatt av Statsbygg på oppdrag fra departementet, viser at salg på det åpne markedet vil gi betydelige inntekter, også med et eventuelt fredningsvedtak. Når salgsinntektene i sin helhet skal øremerkes bygging av nye studentboliger i samskipnadssystemet, mener jeg at et slikt salg vil være den beste løsningen. Jeg vil minne om at beboerne og styret selvsagt vil stå fritt til å delta i salgsprosessen på lik linje med andre interessenter.

SPØRSMÅL NR. 691

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 18. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt skriftlig spørsmål nr. 596 av 10. mars, besvart 22. mars av finansministeren. Svaret er dessverre ikke tilstrekkelig konkret, og jeg ønsker derfor presist svar på følgende:

Mener finansministeren at en sjablongmetode for fastsettelse av takst som grunnlag for eiendomsskatt er akseptabel å benytte dersom denne metoden i flere tilfeller gir klart høyere eiendomsverdi enn en eiendoms objektive omsetningsverdi, og hvilke krav mener finansministeren må stilles til slike sjablongmetoder?»

Svar:

Bruk av sjabloner ved taksering for eiendomsskatteformål kan benyttes som et hjelpemiddel ved fastsettelsen av eiendomsskattetakstene.

Som det ble redegjort for i mitt forrige svar fremgår det av byskatteloven § 4, jf. eiedomsskattelova § 33, at det er eiendommens objektive omsetningsverdi som skal legges til grunn ved takseringen for eiendomsskatteformål. Denne regelen gjelder selvsagt også når kommuner bruker sjabloner for å fastsette eiendomsskattetakstene. Mener den eiendomsskattepliktige at taksten er satt for høyt kan den påklages. Ved utforming av sjablonløsninger tas det generelt

hensyn til at takstnivået må holdes innenfor omsetningsverdiene. Det kan da forekomme enkelttilfeller hvor taksten på grunn av spesielle forhold blir for høy i forhold til dette, slik at taksten må settes ned. Slike enkeltvis behov for nedsettelse er ikke noe argument mot bruk av sjabloner, men en erkjennelse av at treffsikkerheten for dem kan variere og tilsier en korreksjonsmekanisme.

Et grunnleggende hensyn bak eiendomsskatteloven er likhetshensynet, dvs. at eiendommer av samme karakter innen samme kommune skal behandles likt. Dette innebærer at kommunen må legge de samme verdsettelsesprinsippene til grunn ved taksering av likeartede eiendommer beliggende i forskjellige deler av kommunen. Her vil bruken av sjabloner kunne by på fordeler gjennom likebehandling, samtidig som det vil være en utfordring for kommunene å finne sjabloner som også hensyntar ulikheter mellom eiendommene. I praksis kan dette bety at deler av takstfastsettelsene må skje utelukkende på grunnlag av befaring, eller gjennom en kombinasjon av sjablonbruk og konkrete vurderinger, jf. som nevnt ovenfor at sjablonene kun er ment å være et hjelpemiddel som kommer i tillegg til det øvrige takseringsarbeidet for hver enkelt eiendom.

SPØRSMÅL NR. 692**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 5. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvor langt er finansministeren kommet i sitt arbeid med å foreta de vurderinger som Stortinget ba om i forbindelse med behandlingen av bokføringsloven vedrørende oppbevaringstiden for regnskapsmateriale, og når tar finansministeren sikte på å gi Stortinget den forutsatte tilbakemelding?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandlingen av bokføringsloven ble Regjeringen bedt om å foreta en nærmere vurdering av muligheten for å redusere den generelle oppbevaringstiden for regnskapsmateriale, som i dag er 10 år, hvor hensynet til forenkling og kostnadsreduksjoner for næringslivet skulle veies opp mot de kontrollmessige aspekter ved en fortsatt lang oppbevaringstid. Forholdet til skatte- og straffelovgivningen skulle også tas med i en slik vurdering.

Oppbevaring av regnskapsmateriale er kostnadskrevenne fordi det fysisk krever stor lagerplass, store administrative systemer eller ajourhold av systemer som ikke lenger er i daglig drift ved overgang til elektronisk lagring. Jo lengre oppbevaringstiden er, jo høyere blir kostnadene for bedriften.

I forhold til kravene om oppbevaring av historisk regnskapsmateriale, vil reduksjoner av oppbevaringstiden kunne gi betydelige administrative og økonomiske besparelser for bedriftene. Etter gjeldende rett er den generelle oppbevaringstiden 10 år for. For noe regnskapsmateriale (såkalt sekundærdokumentasjon) er oppbevaringstiden 3,5 år.

I forbindelse med vedtakelse av ny bokføringslov, og forberedelsene til denne, pekte bokføringslovutvalget på at en reduksjon av oppbevaringstiden burde vurderes av departementet. Etter utvalgets oppfatning ville det være svært viktig at departementet så snart som mulig iverksatte en slik vurderingen av muligheten for å redusere den generelle oppbevaringstiden for såkalt primærdokumentasjon betydelig, f.eks. fra 10 til 5 år. Gjennomgangen burde etter utvalgets syn bli foretatt i tid slik at resultatet kunne hensyntas ved departementets utforming av proposisjon om nye bokføringsregler.

Slike vurderinger var ikke gjort forut for fremleggelsen av Ot.prp. nr. 46 om lov om bokføring, og var begrunnelsen for at Stortinget ikke vedtok en redusert oppbevaringstid, men påla departementet å gjøre dette.

Det kan eksempelvis nevnes at de erfaringer NHOs medlemsbedrifter har med bokettersyn viser at det i kun meget begrenset grad (hvis overhodet) gås lengre tilbake i tid enn 5 år ved gjennomgang av regnskapsmateriale. Det er også i tråd med skatteetatens uttalte kontrollstrategi at større ressurser skal benyttes på siste avlagte regnskaper. Det er etterlyst statistikk/informasjon om kontrollfrekvens, antall saker hvor 10 års-regelen faktisk har hatt en betydning, i hvilken grad dette har ført til avdekking av ytterligere unndragelser, straffekonsekvens etc., uten at slike tall er fremlagt. Dette tyder klart på at den samfunnsmessige betydningen av 10 års oppbevaringstid er svært begrenset.

Svar:

I sin omtale av krav til oppbevaringstid i Innst. O. nr. 107 (2003-2004) om lov om bokføring, uttalte Stortingets finanskomité blant annet:

"Komiteen viser til flere høringsuttalelser hvor det fremgår at næringslivet har betydelige kostnader knyttet til oppbevaring av regnskapsinformasjon. En reduksjon av oppbevaringstiden vil medføre en betydelig forenkling og kostnadsreduksjon for alle bedrifter. Samtidig har oppbevaringstiden betydning for mulighetene for å avdekke skatte- og avgiftsunndragelser. Nytteverdien av en oppbevaringstid på 10 år bør vurderes opp mot de samlede samfunnsmessige kostnadene ved en slik oppbevaringstid. En slik vurdering må også omfatte forholdet til skatte- og ligningslovgivning samt straffebestemmelser og foreldelsestid. Komiteen finner det naturlig at Regjeringen kommer tilbake til Stortinget med en orientering om dette på egnet måte."

Kravene til oppbevaringstid for regnskapsmateriale ble grundig vurdert ved forberedelsen av den nye bokføringsloven, jf. Ot.prp. nr. 46 (2003-2004). Den nye bokføringsloven forenkler oppbevaring av regnskapsmateriale ved å skille mellom primær- og sekundærdokumentasjon, og tillate at sekundærdokumentasjon kan oppbevares i tre år og seks måneder. Primærdokumentasjon skal fortsatt oppbevares i ti år.

Bokføringsloven trådte i kraft for alle virksomheter fra 1. januar 2006. Foreløpig har de nye reglene virket i såpass kort tid at jeg ikke vil ta initiativ til en gjennomgang av regelverket nå. Etter at det har gått en tid vil departementet se på erfaringene med reglene om oppbevaringskrav. Deretter vil vi følge opp merknaden fra finanskomiteen med en vurdering og gi Stortinget tilbakemelding på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 693**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 5. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for at elever og foreldre ikke skal bli skadelidende som følge av at lærere tar seg ulovlig fri, og kan statsråden bekrefte at det ikke vil bli tatt initiativ fra Regjeringen for å tilbakeføre forhandlingsansvaret for lærere til staten?»

BEGRUNNELSE:

30. mars tok 90 000 lærere seg ulovlig fri fra jobben for å protestere mot et forslag Kommunenes Sentralforbund la frem i forbindelse med lønnsforhandlingene. Dette hadde store konsekvenser for mange elever og foreldre. Utdanningsforbundet sier de protesterte mot en rasering av fellesskolen og knyttet dette til forslaget fra Kommunenes Sentralforbund.

Utdanningsforbundets handlemåte er meget spesiell og ifølge Kommunenes Sentralforbund tariffstridig.

Det er imidlertid kjent at Utdanningsforbundet lenge har vært motstandere av at kommunene skal være forhandlingsmotpart i lønnsoppgjørene og at de vil tilbake til en ordening hvor kommunene har det økonomiske ansvaret og arbeidsgiveransvaret, men at staten skal drive forhandlinger om lønn- og arbeidsvilkår.

Svar:

I kongelig resolusjon av 29. januar 2003 overførte Utdannings- og forskningsdepartementet forhandlingsansvaret for undervisningspersonalet i grunn- og videregående skole til henholdsvis kommuner og fylkeskommuner. Kommunene og fylkeskommunene er de reelle arbeidsgivere, og forhandlingene om lærernes lønns- og arbeidsvilkår skjer nå mellom Kommunenes Sentralforbund (på vegne av kommuner og fylkeskommuner) og lærerorganisasjonene sentralt. Oslo kommune er ikke medlem av Kommunenes Sentralforbund og forhandler selvstendig med organisasjonene. Lærerne i Oslo deltok ikke i demonstrasjonsstreiken den 30. mars.

Kommunenes Sentralforbund har stevnet organisasjonene for Arbeidsretten i forbindelse med den demonstrasjonsstreiken som ble gjennomført i landets øvrige kommuner den 30. mars. Ansvar for at årets tariffoppgjør skal komme i havn, hviler nå på partene innenfor det kommunale tariffsystemet.

Når det gjelder spørsmålet om en eventuell tilbakeføring av forhandlingsansvaret til staten, er dette ikke en sak for den sittende Regjeringen.

SPØRSMÅL NR. 694**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 6. april 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Ein mann frå Bryggja har sendt Politidirektoratet søknad om dispensasjon frå alderskravet om køyreseddel. Direktoratet har avslått søknaden og dei har m.a. i sitt svarbrev til søkjaren bemerkta at dei har vurdert søkjaren sine hensikter med dispensasjons-søknaden til å vere økonomiske forhold og at søkjaren har eit ynskje om å fortsatt kunne vere yrkesaktiv.

Ut frå at myndigheitene oppfordra folk på det sterkaste å vere lenger arbeidsaktive, er då justisministeren samd i Politidirektoratet sin grunngjeving for avslaget?»

GRUNNGJEVING:

Vedkommande har påklaga/søkt Politidirektoratet om dispensasjon etter å ha fått avslag på klage til Sogn og Fjordane politidistrikt vedrørende Lov om yrkestransport med motorvogn (alderskrav 70 år).

I brevet/avslaget frå Politidirektoratet, datert 7. mars 2006, står det m.a. fylgjande: "Det synes som om bakgrunnen for dispensasjonssøknaden er økonomiske forhold og et ønske om fortsatt å kunne være yrkesaktiv."

Dette opprører vedkommande.

Ut frå at myndigheitene i dagens situasjon oppfordrar alle til å stå lengst mogeleg i sitt arbeidsforhold, reagerer han sterkt på deler av innhaldet i direktoratet sitt svarbrev/avslag.

Han har i sin dispensasjonssøknad vist til at ein person i Froland har fått dispensasjon frå aldersgrensa, og han har anført likheitssyn med hans dispensasjonssøknad.

Politidirektoratet avviser at det er likheitssyn mellom desse sakene.

Han viser til at dersom han må avvikle drosjekøyringa si, vil dette medføre at brukarane frå Bryggjaområdet må henvende seg til drosjer med ein avstand som vil fordoble drosjereikningane deira, samtidig som dei vil måtte vente mykje lenger før drosja har mogelegheit til å kome heim til dei.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg ikke ønsker å kommentere den konkrete saken som det her vises til, ikke minst fordi Politidirektoratets vedtak i nevnte sak fortsatt kan bli gjenstand for klagebehandling i departementet.

På generelt grunnlag vil jeg imidlertid påpeke at aldersgrensen på 70 år for å kunne ha kjøreseddel jf. yrkestransportloven § 37a tredje ledd, er begrunnet i hensynet til trafikksikkerheten. Spørsmålet om aldersgrensen var i sin tid gjenstand for vurdering både i Helsedirektoratet og Samferdselsdepartementet, og ble truffet på bakgrunn av en generell risikovurdering med hensyn til alder og sykdomstilfeller.

Yrkestransportloven § 37h, tredje ledd gir imidlertid politidirektoratet adgang til å gjøre unntak fra reglene i lovens kapittel 7. Når det gjelder yrkestransportloven § 37a tredje ledd, er den praksis som tidligere har vært ført fra Vegdirektoratets side blitt videreført. Praksis har vært meget streng og innebærer at det i hovedsak ikke skal gis dispensasjon fra denne bestemmelsen. Dispensasjon skal bare bli vurdert i de tilfellene der dispensasjon anses påkrevd for å opprettholde et tilfredsstillende transporttilbud for befolkningen på det sted søkeren har sitt virke. Andre hensyn, herunder hensynet til den enkelte søker, tillegges således ikke vekt ved vurderingen av dispensasjon.

Som det fremgår av Innst. O. nr. 97 (2004-2005) fikk forslaget i Dokument nr. 8:62 (2004-2005) om å endre bestemmelsen vedrørende aldersgrensen ikke støtte hos komiteens flertall. I brev til samferdselskomiteen fra Samferdselsdepartementet ved statsråden av 9. mai 2005, begrunnes forskjellen mellom førerkortbestemmelsene og kjøreseddelbestemmelsene på dette punkt med at "risikovurderingen mht alder/sykdomstilfeller faller annerledes ut i forhold til det å være sjåfør i yrkestransport, med ansvar for en buss full av passasjerer, enn vurderingen gjør mht. å kjøre privatbil, eller lastebil uten passasjer".

Komiteens flertall bemerket imidlertid at spørsmålet om harmonisering med andre europeiske land hva gjelder aldersbestemmelsen i yrkestransportloven må vurderes nøyer. Spørsmålet om det fremdeles skal være en øvre grense på 70 år for å drive yrkestransport med passasjerer er nå under utredning i Samferdselsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 695

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 11. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden presisere overfor de regionale helseforetakene at deres ansvar for opptreningsinstitusjoner også omfatter ansvar for spesialisert arbeidsrettet rehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

De regionale helseforetakene har fra 1. januar 2006 overtatt finansieringsansvar og bestilleransvar for opptreningsinstitusjoner og helsesportsentra. I

henhold til flertallsmerknad fra sosialkomiteen i Budsjett-innst. S. nr. 11 (2004-2005) har de regionale helseforetakene forberedt avtaler med institusjonene i 2005. Det har fremkommet opplysninger om at enkelte regionale helseforetak har lagt til grunn at deres ansvar for opptreningsinstitusjoner ikke omfatter tilbud om arbeidsrettet rehabilitering. Høyre vurderer det slik at tilbud om arbeidsrettet rehabilitering er svært viktig for å sikre at sykemeldte raskt kan vende tilbake til arbeid. I den grad slike rehabiliteringstilbud krever spesialisert kompetanse, anses dette som

en naturlig oppgave for spesialisthelsetjenesten. Høyre mener derfor at det må presiseres overfor de regionale helseforetakene at ansvaret for opptreningsinstitusjoner også omfatter tilbud om spesialisert, arbeidsrettet rehabilitering.

Svar:

Rehabilitering med arbeid som mål vil som regel kreve en prosess der helsetjenesten, arbeidsplassen og arbeids- og velferdsetatene deltar sammen med den det gjelder. Rehabiliteringsoppgaver innenfor spesialisthelsetjenesten kan ivaretas i kliniske avdelinger der rehabiliteringstiltak kan være en integrert del av et behandlingsopplegg. Videre foregår rehabiliteringstiltak i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering, eller i egne sykehus. Rehabiliteringsteam og poliklinikker kan yte viktige tjenester i et helhetlig rehabiliteringsopplegg. Private rehabiliteringsinstitusjoner/opptreningsinstitusjoner yter tjenester som kan være viktige i en rehabiliteringsprosess. De regionale helseforetakene vil i samarbeid med institusjonene kunne tilpasse virksomheten til utfordringene i helseregionen innenfor rehabilite-

ringsfeltet, herunder utfordringer knyttet til oppgaver i forhold til personer der arbeid er et mål for rehabiliteringsprosessen.

De regionale helseforetakene må vurdere hvor de ulike oppgaver, for eksempel vurdering av funksjon for personer der rehabiliteringsprosessen har arbeid som mål, skal ivaretas. I tillegg må spesialisthelsetjenesten vurdere i hvilken grad opphold i institusjon er nødvendig, og hvilken institusjon som kan være aktuell i det enkelte tilfellet. Det må også vurderes om spesialisthelsetjenestens bidrag best kan ivaretas gjennom dagopphold, polikliniske tjenester eller ved ambulante team. Ved at de regionale helseforetakene har ansvar for å inngå avtaler med private rehabiliteringsinstitusjoner/opptreningsinstitusjoner ligger det til rette for å drøfte ivaretagelse også av oppgaver som er særlig viktige for personer der rehabiliteringsprosessen har arbeid som mål når avtaler med institusjonene skal inngås.

Regjeringen tar sikte på å legge fram en melding for Stortinget om arbeid, velferd og inkludering, der også problemstillinger i forhold en rehabiliteringsprosess med yrkesaktivitet som mål vil bli tatt opp.

SPØRSMÅL NR. 696

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 6. april 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I den senere tid er det fremkommet opplysninger om at Regjeringen vil foreslå endringer i domstolstrukturen, herunder nedleggelse av Heggen og Frøland tingrett i Østfold. Eksisterende struktur ble lagt i 2001 med basis i en rekke kriterier. Dessuten ble kommunenes ønsker tillagt stor vekt.

Med bakgrunn i dette vil jeg spørre justisministeren om de kriteriene som ble lagt til grunn i 2001 fortsatt gjelder, og hvordan statsråden vil begrunne et forslag om nedleggelse av Heggen og Frøland tingrett?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget behandlet i 2001 den fremtidige strukturen for førsteinstansdomstolene, og antall slike domstoler ble redusert fra 92 til 66 enheter. Strukturen ble fastlagt ut fra en rekke kriterier som for eksempel: domstolenes størrelse, reisetid til domstolene, samsvar mellom domstolstruktur og endringer i

sysselsettings- og pendlingsmønsteret, frigjøring av ressurser og tilrettelegging for fremtidige investeringer. Nærhet til domstolene er sentralt for å lette politiets arbeid, og for å sikre at domstolene er reelt tilgjengelig når behovet er der.

På nettstedet Domstol.no går det frem at forslaget om nedleggelse av Heggen og Frøland tingrett, kommer etter anbefaling fra Domstolsadministrasjonen. Mye tyder på at dette forslaget om nedleggelse kan være det første i rekken av flere. Regjeringen utfordres nå til å begrunne det konkrete forslaget om nedleggelse i forhold til den struktur Stortinget fastla i 2001. Ikke uventet har lokalpolitikkerne engasjert seg for å opprettholde tingretten i Heggen og Frøland.

Svar:

Stortinget behandlet St.meld. nr. 23 (2000-2001) Førsteinstansdomstolene i fremtiden den 21. mai 2001 og besluttet at antall førsteinstansdomstoler skulle reduseres fra 92 til 66. Et av hovedargumentene

ne var at man ønsket større domstoler bl.a. for bedre å kunne ivareta den faglige kvaliteten og bedre ressursutnyttelsen. Kommune-tilhørigheten ble fastsatt i forskrift om domssogns- og lagdømmeinndeling, jf. kgl.res. 31. august 2001, senere endret ved forskrift 16. desember 2005.

Etter mitt syn bør den videre gjennomføringen av strukturreformen i all hovedsak skje i tråd med stortingsbehandlingen av saken. Jeg finner det imidlertid hensiktsmessig, i lys av innspill fra Domstoladministrasjonen og viktige utviklingstrekk etter stortingsbehandlingen, på nytt å vurdere strukturen for noen få domssogn.

Forslaget til endringer i domstolsstrukturen i Østfold innebærer at domssognet til nåværende Heggen

og Frøland tingrett deles mellom Sarpsborg tingrett og nye Follo tingrett i Akershus. Dette medfører at kommunene Marker og Rømskog overføres til Sarpsborg tingrett og de resterende kommunene til nye Follo tingrett. Etter mitt syn ble ikke hensiktsmessig størrelse for domstolene og bemanningsmessige konsekvenser i tilstrekkelig grad tatt hensyn til ved stortingsbehandlingen. Forslaget er i samsvar med de generelle kriteriene som ble lagt til grunn i St.meld. nr. 23 (2000-2001).

Justisdepartementet vil derfor i løpet av kort tid sende forslag til noen få endringer i den vedtatt domstolsstrukturen på høring, før ev. forslag til endringer vil bli fremmet for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 697

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 7. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I et vedtak fra Utlendingsnemnda vedrørende en serbisk familie fra Kosovo avslås søknad om asyl med argumentasjon at familien kan flykte internt i Serbia. Det slås fast at retur til Kosovo innebærer sikkerhetsrisiko. Det sies også klart at ved returnerer til Serbia fra tredjeland ikke gir rett til status som internt fordrevne. Familien oppfordres til å skaffe seg en proforma adresse med hjelp av annen intern fordreven slekt.

Kan norsk utlendingsforvaltning oppfordre til å omgå andre lands lovregler for å kunne avvise asylsøkere?»

BEGRUNNELSE:

I denne saken har familien på fire, med to små barn, aldri oppholdt seg i Serbia, men har bodd i Pristina inntil 1999. Da måtte de flykte nordover i Kosovo grunnet NATOs bombing. De oppholdt seg så lenge nord i Kosovo, men var der utsatt for trusler og trakassering på grunn av serbisk etnisitet. Familien flyktet så til Norge, sammen med en annen familie de er i slekt med samt to fettere. De ankom Norge i juni 2002. De andre de ankom sammen med har fått opphold, men i klagebehandling i Utlendingsnemnda og påfølgende vedtak blir denne familien henvist til mulighet for internflykt i Serbia. Vedtaket sier samtidig klart at retur til Kosovo ikke er aktuelt, fordi det

forbindes med sikkerhetsrisiko. Samtidig sier også vedtaket at klagerne ikke vil kunne registreres som IDPs i Serbia fordi serbiske myndigheter ikke foretar registrering av personer som returnerer fra tredjeland. Familien har foreldre og bror som er intern fordrevne i Beograd, og som der bor i en hybelleilighet, men som ikke har noen kontakt med hverandre grunnet familiestrid vedrørende det herværende pars ekteskapsinngåelse. Utlendingsnemnda sier at man allikevel finner det vanskelig å tro at ikke familien i Beograd vil bistå dem ved retur med tanke på å skaffe seg en bostedsadresse i Serbia. Det henvises også til at fars far har en slektning ("tante") som jobber på byfogdkontoret i Beograd, og at hun sikkert kan hjelpe familien til å oppnå å bli bostedsregistrert i Beograd.

Situasjonen i Kosovo er uavklart og Serbia har siden 1999 fått en meget sterk økonomisk belastning ved at mange serbere ikke hadde annen mulighet enn å flykte til Serbia, og på den måten har blitt registrert som internt fordrevne og med det fått et ytterste minimum av et økonomisk sikkerhetsnett. Samtidig har serbiske myndigheter måttet avklare situasjonen i forhold til en presset økonomi ved å innføre en regel som sier at de som returnerer fra tredjeland vil ikke bli registrert som internt fordrevne og har ikke noen form for rettigheter. Når norske myndigheter bruker internflyktmulighet som grunnlag for avslag på asylsøknad må man jo samtidig gjøre det med blick på om det faktisk er en mulighet for de man behandler

søknad for. I permisssene for avslaget kan det virke som om norske myndigheter oppfordrer til å forsøke å omgå eller bryte serbiske myndigheters regler. Det er derfor nødvendig å få brakt på det rene om dette er de faktiske forhold og om det i så fall er akseptabel og ønskelig praksis fra norske myndighetenes side, som prinsipp og i saker der retur ellers ikke lar seg gjennomføre til et område en hører hjemme.

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Karin Andersen tar utgangspunkt i en sak der Utlendingsnemnda har avslått søknad om asyl og opphold for en serbisk familie fra Kosovo i Serbia og Montenegro. Som kjent forhindrer utlendingsloven § 38 meg fra å gå inn i konkrete enkeltsaker. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere resultatet i denne konkrete saken som stortingsrepresentant Andersen har vist til.

Jeg forstår det slik at Utlendingsnemnda i denne konkrete saken har lagt til grunn at asylsøkerne risikerer forfølgelse ved retur til sitt opprinnelige hjemsted, men at familien kan oppnå tilstrekkelig beskyttelse ved å ta opphold annet sted i hjemlandet. Når det skal vurderes om asylsøkeren fremfor å få internasjonal beskyttelse mot forfølgelsesrisiko, kan søke beskyttelse internt i hjemlandet, såkalt internflukt, er det et krav at asylsøkeren ikke risikerer forfølgelse eller andre alvorlige overgrep ved retur til det såkalte internfluktområdet. Videre skal det foretas en konkret og helhetlig vurdering av om det er urimelig å henvise asylsøkeren til å søke slik intern beskyttelse. Når det gjelder den konkrete saken som det er vist til, så vil jeg altså ikke kommentere denne. Jeg konstate-

rer imidlertid at UNE, ifølge representanten Andersen, har avslått asylsøknaden med henvisning til at familien kan ta opphold annet sted i hjemlandet. Jeg legger etter dette til grunn at Utlendingsnemnda har vurdert det slik at familien ikke risikerer forfølgelse ved retur til dette området. Videre legger jeg til grunn at Utlendingsnemnda har vurdert rimeligheten av å henvise familien til å ta slikt opphold, og at det er konkludert med at det ikke fremstår som så urimelig å henvise familien til å ta opphold annet sted i hjemlandet, at vilkårene for flyktningsstatus og asyl er oppfylt.

Det er alltid den reelle risikoen for individuell forfølgelse og overgrep ved retur som er det sentrale vurderingstema for spørsmålet om internasjonal beskyttelse. Når det gjelder spørsmålet om hvorvidt internflukt kan være et alternativ til internasjonal beskyttelse, foretas det en konkret vurdering. I denne vurderingen ses det blant annet hen til hvilken tilknytning vedkommende har til det aktuelle internfluktområdet, vedkommendes helsesituasjon, familiesituasjon, språkkunnskaper, alder og etniske tilhørighet. Hvis denne vurderingen viser at søkeren er utelukket fra å realisere grunnleggende menneskerettigheter, så vil retur til hjemlandet ikke samsvare med flyktningskonvensjonens bestemmelser om hvem som er å anse som flykting.

Avslutningsvis vil jeg understreke at jeg forutsetter at norsk utlendingsforvaltning overholder gjeldende regelverk slik at ingen returneres tilbake til sitt hjemland i strid med utlendingsloven og Norges internasjonale forpliktelser.

SPØRSMÅL NR. 698

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 7. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere om denne type forskning på vinterstid, hvor dyrene er ressursmessig svakest, strider med forskriften, og hvis statsråden finner at dette strider med forskriften, hvilke tiltak vil bli satt inn for å stanse denne type forskning?»

BEGRUNNELSE:

Det biologiske mangfoldet er selve livsgrunnlaget og må hegnas om. Et aktivt dyrevern er målestokk

på vår kulturelle utvikling. Venstre mener dyr har en egenverdi, og skal behandles med respekt, også i forskningens øyemed.

NRKs Brennpunkt viste 26. mars 2006 hvordan forskere observerer ville dyr med helikopter på vinters tid. Konsekvensen av denne formen for forskning er at enkelte dyr jages i døden.

I § 1 i Forskrift om innføring og innsamling av vilt for vitenskapelige eller andre særlige formål står det:

"Formålet med denne forskrift er å sikre at innfangning og innsamling av vilt for forskning, undervisning, informasjon, oppdrett eller for andre særlige formål, skjer uten at dyr påføres unødig lidelse og uten at naturens produktivitet og artsrikdom reduseres."

Svar:

Jeg forutsetter at nødvendige dyreetiske krav til radiomerking er ivaretatt gjennom den godkjenningprosedyre som skjer i Mattilsynets forsøksdyrutvalg i forkant av slik merking, samt ved de vilkår som gis av Direktoratet for naturforvaltning når det gis tillatelse til innfangning. Dette innebærer at hensynene i forskrift om innfangning og innsamling av vilt for vitenskapelige eller andre særlige formål blir ivaretatt fullt ut ved slik merking, at dyr ikke påføres unødig lidelse, og uten at naturens produktivitet og artsrikdom reduseres. Jeg viser også til at Direktoratet for naturforvaltning har etablert egne instruksjoner for merking av store rovdyr, og at disse skal følges av alle som får innfangningstillatelse for disse arter.

Innenfor rammen av dagens bestemmelser er radiomerking av dyr et viktig verktøy for å møte samfunnets kunnskapsbehov. Vesentlige deler av den kunnskap vi har i dag om rovvilt skyldes bruk av radiomerkede dyr. Det gjelder eksempelvis kunnskap om bestandsstørrelse, arealbruk, dødelighet, dødsårsaker, effekter av beskatning mv. I dagens rovviltforvaltning stilles det store krav til nøyaktig viten om blant annet bestandsstørrelse og bestandsutvikling. Radiomerking av et mindre antall individer er således et viktig verktøy for å kvalitetssikre disse dataene for bestandene som helhet.

Jeg er opptatt av at omfanget av slik merking holdes på et lavest mulig nivå, både av hensyn til dyrene selv, og av hensyn til grunnleggende prinsipper i viltforvaltningen om at fangst av ville dyr utenom ordinær jakt skal ha et minst mulig omfang. Der slik tillatelse likevel gis, skal de samfunnsmessige behov for merkingen klart veie tyngre enn de mulige negative effekter på individ- og bestandsnivå.

SPØRSMÅL NR. 699

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 7. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Velfungerende beredskapsplaner for industrien i nærhet av sårbare områder er avgjørende viktig for miljøet og dyrelivet.

Hvilke tiltak vil statsråden sette i gang slik at en ikke trenger ulykker for å avdekke mangelfull beredskap?»

BEGRUNNELSE:

Viser til mitt spørsmål av 9. mars 2006 om oljesøl i Glomma og statsrådens svar til meg, der hun viser til at Statens forurensningstilsyn (SFT) har bedt om en nærmere dokumentasjon som vil danne grunnlag for videre oppfølging av hendelsen. Ifølge NRK Østfold 27. mars 2006 har SFT politianmeldt Borregaard Industrier Ltd. Sarpsborg for utslipp av 14 kubikkmeter olje til Glomma i begynnelsen av mars.

Svar:

Det viktigste elementet i å hindre akutt forurensning er at industrien gjør forebyggende tiltak. Forebyggende tiltak vil normalt omfatte gode drifts- og

vedlikeholdsrutiner, personell med god og riktig kompetanse, men også mer teknisk rettede tiltak som for eksempel sikringsbasseng rundt tanker.

Ved utvelgelse av bedrifter som skal kontrolleres, benytter Statens forurensningstilsyn (SFT) blant annet miljørisiko som kriterium. Det betyr at bedrifter med et høyere potensial for akutt forurensning eller i områder hvor naturens evne til å tåle forurensning er liten, vil relativt sett bli hyppigere kontrollert.

De siste to årene har SFT gjennomført en kontrollaksjon rettet mot akutt forurensning fra tankanlegg tilsvarende det som var kilden til forurensningen av Glomma i begynnelsen av mars. Denne kontrollen videreføres også i inneværende år. Kontroll er viktig for å bidra til at en ikke trenger ulykker for å avdekke mangler. Det er i en del tilfeller funnet at det er forbedringspotensial for forebyggende tiltak mot akutt forurensning. Dette gjelder bl.a. inspeksjonsrutiner for den tekniske tilstand på utstyr, arbeid med vedlikeholdsprogrammer som bidrar til at teknisk standard opprettholdes og beredskap.

SFT vil vurdere behov for mer detaljerte krav på dette området, samt bruke erfaringene i arbeidet med

å dekke behovet for mer konkrete retningslinjer for lagring og håndtering av kjemikalier.

Jeg ønsker å bidra til så gode rammer som mulig for å hindre at akutt forurensning skjer. Samtidig er

det viktig å lære av erfaringer fra episoder med akutt forurensning. Jeg vil nøye følge arbeidet med å sørge for enda bedre forebyggende tiltak mot akutt forurensning fra norske virksomheter.

SPØRSMÅL NR. 700

Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 11. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Stortingets spørretime 30. mars 2006 gjentok helseministeren et kjent Arbeiderpartivalgkamplofte: "Det er derfor denne regjeringa har som et helt klart mål at vi i løpet av denne fireårsperioden skal ha 10 000 flere årsverk inn i denne viktige sektoren." I valgkampen lovet Arbeiderpartiets Tore Nordtun 2 400 flere ansatte i eldreomsorgen i Rogaland (Rogalands Avis 20. august 2005).

Kan helseministeren bekrefte at Rogaland vil bli tilgodesett med så mange nye ansatte, og hvilken opptrappingsplan kan man se frem til?»

Svar:

Personelldekningen i pleie- og omsorgssektoren har de siste årene ikke holdt tritt med utviklingen i tallet på eldre, og veksten i personellinnsatsen i eldreomsorgen har stagnert og flatet helt ut. Det har skapt en alvorlig situasjon i strid med de mål som ble satt av Stortinget ved avslutningen av "Handlingsplan for eldreomsorgen".

Denne Regjeringen tar derfor nytt grep i forhold til kommuneøkonomien og legger til rette for at den kommunale pleie- og omsorgssektoren kan styrkes med 10 000 nye årsverk innen 2009. Dette er nødvendig for å ta igjen det forsømte og gjøre pleie- og om-

sorgssektoren robust nok til å møte de utfordringer denne sektoren står overfor i årene som kommer.

Det er ikke fra sentralt hold utarbeidet noen fordeling av de 10 000 nye årsverkene mellom landsdeler, fylker eller kommuner. Bakgrunnen for dette er at behovet for arbeidskraft vil kunne variere både mellom landsdeler og mellom kommuner innad i samme fylke.

Jeg kan derfor ikke gi noe eksakt svar på hvor mange årsverk som tilfaller Rogaland. Til orientering kan det opplyses at fylkesmannen i Rogaland melder om at personelldekningen i fylket viser en positiv utvikling med en økning på om lag 200 årsverk for 2006. Denne økningen gir ifølge fylkesmannen grunn til en forsiktig optimisme for å nå Rogalands prosentviseandel av Regjeringens målsetting om 10 000 nye årsverk.

Til slutt vil jeg presisere at Regjeringens fokus ikke er mot antall hender alene, men at det også vil satses på kvalitetsøkning i form av rekruttering av personell med fagkompetanse. Fokuset på bemanningssituasjon og kompetanse må ikke settes opp mot hverandre, men løses i sammenheng. De er to sider av samme sak og vil begge være sentrale i Regjeringens rekrutteringsplaner.

SPØRSMÅL NR. 701**Innlevert 30. mars 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 7. april 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil statsråden klart og utvetydig gi uttrykk for at de ansatte i den sivile rettspleien ikke har utgjort utfordringen knyttet til innføringen av saksbehandlingssystemet SIAN, men systemet som sådan, samt sørge for en tilstrekkelig bemanning på brukerstøtte med sikte på at man gjør det beste ut av et dårlig system?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 523, datert 28. februar, besvart 9. mars 2006, og takker for svaret. I etterkant av dette svaret har det imidlertid fremkommet uttalelser i media fra sentrale aktører som etterlater inntrykk av at disse ikke har innsett alvoret i situasjonen, senest i Kapital 23. mars 2006. Statsrådets svar indikerer dessverre også at man ikke har tatt innover seg de faktiske driftsproblemene som foreligger. Det henvises blant annet til ordningen med brukerstøtte. Undertegnede har fått henvendelser hvor det påpekes at ventetiden på brukerstøtte flere steder er på over 12 minutter og at tjenesten ser ut til å være kraftig underbemannet. Dette viser i seg selv at SIAN som system har vært nær den komplette skandale. Situasjonen er også den at ansatte ser seg nødt til å jobbe lørdager og søndager hvis de i det hele tatt skal ha håp om å få behandlet saker. Dette innebærer etter min mening at man på en utilbørlig måte spekulerer i sivilt ansattes lojalitet overfor arbeidsgiver. Jeg registrerer at det har gått såpass mye tid og prestisje i å gjennomføre SIAN at man ikke er villig til å stille innføringen i bero. Behovet for avhjelpende tiltak er uansett fortsatt akutt. Ikke minst er det behov for at statsråden klart og tydelig sier ifra at det er SIAN som system det er noe galt med, slik at vi kommer bort fra en situasjon hvor ansatte sliter

med søvnproblemer, stress og til dels psykiske problemer.

Svar:

Jeg viser til tidligere besvarelse av spørsmål nr. 523 om driftsproblemer med saksbehandlingssystemet SIAN.

Oppfølgingsspørsmålet er forelagt Politidirektoratet og Statens innkrevingsentral. Ved utgangen av mars var det registrert 52 538 saker, 19 219 beramninger og 6 250 utlegg i SIAN. Systemet har større stabilitet, bedre responstider og bedre funksjonalitet som følge av de tiltak som er gjennomført.

Politi- og lensmannsetaten har bidratt aktivt gjennom innføringsprosessen til at innføringen av SIAN skal bli vellykket. Etatens kompetanse innenfor den sivile rettspleie på grunnplanet er gjennomgående god, og ytterligere opplæringstiltak er under forberedelse. I dag er de største namnsfogdenhetene faglige kompetansesentre, og bidrar i betydelig grad til kompetansebyggingen i etaten.

Som omtalt i brev av 8. mars 2006 har Politidirektoratet gjennom innføring av flere store IKT-prosjekter erfart at tiden fra oppstart til full produksjon oppleves som vanskelig for sluttbrukerne. Det er etablert en omfattende brukerstøtte for å lette innføringen av datasystemet. Statens Innkrevingsentral opplyser at mer enn 60 pst. av alle henvendelser på telefon blir besvart innen 60 sekunder. Antall henvendelser til support på rent faglige spørsmål, og som ikke vedrører IT-systemet, er gradvis redusert i takt med fagopplæringen i etaten. Ytterligere opplæring av superbrukere i uke 17 og 18 tar sikte på at mer av supporten skal foretas lokalt. Statens innkrevingsentral sin vurdering er at supporten til tider kan ha vært noe knapp, men at kapasiteten etter hvert vil være bedre tilpasset politidistriktenes behov.

SPØRSMÅL NR. 702**Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Ågot Valle****Besvart 7. april 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Journalisten Erling Borgen har laget dokumentaren "Et lite stykke Norge". Den forteller om Norges og norske interessers rolle i krig og "kampen mot terror". NRK har delfinansiert filmen. En viktig aktør, Aker Kværner, har tatt kontakt med NRK om filmen. Dokumentaren er gjennomgått med NRK i detalj, uten at det er påpekt noen faktiske feil. NRKs ledelse har besluttet ikke å vise filmen.

Deler statsråden bekymringen for at NRK med dette kan undergrave en kritisk journalistikk som er forutsetningen for en kritisk offentlighet?»

BEGRUNNELSE:

Det er ingen tvil om at NRK som lisensfinansiert allmennkringkaster har et stort ansvar for å slå ring om ytringsfriheten og dermed forutsetningen for en kritisk offentlighet. NRK har et delansvar for å stimulere til granskende journalistikk, til å kikke makt-haverne i kortene, noe som kan innebære å utfordre mektige interesser. Dokumentarfilmen "Et lite stykke Norge" forteller historien om hvordan Norge og norske interesser har bidratt mot krigen i Irak og vært involvert i tortur og "kampen mot terror". For eksempel har Aker Kværner utført 327 oppdrag på den omstridte Guantánamobasen.

Dokumentaren er finansiert av NRK, Fritt Ord og Norsk Filmfond. Jeg har sett dokumentaren. Den er tankevekkende, gjør inntrykk og kan, dersom flere får anledning til å se den, bidra til debatt og en kritisk offentlighet rundt svært viktige spørsmål.

Etter å ha gjennomgått dokumentaren og kilde-bruken, uten å finne en eneste faktisk feil, bestemte NRKs toppledelse seg for at dokumentaren ikke blir vist, til tross for at NRK har vært med på å finansiere

den. Avgjørelsen begrunnes med at framstillingen ikke er saklig eller har "nødvendig bredde". Filmen har et bredt kildeutvalg, men flere viktige aktører har selv valgt å ikke stille opp for å gi kommentarer eller svare på spørsmål.

Det er vanskelig å forstå begrunnelsen for beslutningen. Det er et faktum at Aker Kværner har tatt kontakt med NRK om dokumentaren. Det trenger ikke være noen sammenheng, men det er svært uheldig dersom beslutningen har med dette å gjøre. Det ville i så fall svekke ytringsfriheten og vilkårene for kritisk og granskende journalistikk.

Det er grunn til å understreke redaktørens uavhengige stilling og den redaksjonelle frihet. Men det er samtidig grunn til å slå ring rundt NRKs ansvar for å bringe de kritiske ytringene ut til offentligheten. Dersom dokumentaren ikke blir sendt, er det grunn til å være bekymret for ytringsfrihetens og den gravende, kritiske journalistikkens stilling. Jeg henvender meg til statsråden for å få hans vurderinger på dette.

Svar:

Kringkastingstingsloven § 6-3 slår fast at det er Kringkastingssjefen, og bare han, som "har ansvaret for den løpende programvirksomhet" i NRK. Vurderingen av hvilke programmer NRK skal publisere og ikke publisere ligger i kjernen av kringkastingssjefens redaktøransvar.

Som stortingsrepresentanten Ågot Valle er klar over, kan jeg ikke som eier av landets viktigste mediebedrift overprøve kringkastingssjefens redaksjonelle beslutninger i en slik sak. Jeg har ellers notert meg at kringkastingssjefen har begrunnet sitt standpunkt, og at saken vil bli drøftet i kringkastingsrådet.

SPØRSMÅL NR. 703**Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 24. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Har det skjedd ytterligere avklaring om etablering av nytt Østfoldsykehus i forhold til det statsråden meddelte Stortinget gjennom sitt svar i spørretimen den 1. februar i år?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådens svar i spørretimen den 1. februar 2006 ble det gitt uttrykk for at det nye sykehuset i Østfold skal komme. Siden planleggingen av dette sykehuset var kommet lenger enn det nye Sykehuset Innlandet mente statsråden at det sannsynligvis ville komme litt før det på Hamar. Tirsdag 28. mars hadde statsråden besøk av tre Arbeiderparti-ordførere fra Østfold, og på Østfold fylkeskommunes nettsider kan en etter møtet lese at statsråden "garanterer nytt Østfold sykehus". I Sarpsborg Arbeiderblad 29. mars fremgår det at statsråden "sier ensidig ja til nytt sykehus på Kalnes". Videre hevdes det at "all tvil om Kalnes-sykehuset er feid til side". Det hevdes også at statsråden er innforstått med at det er "akutt påkrevd med nytt sykehus." Etter det undertegnede erfarer befinner Østfoldsykehuset seg i såkalt konseptfase. Det regionale helseforetakets vurderinger av gjennomført konseptfase skal så legges frem for departementet. Hvis denne avklaring har funnet sted så er det selvsagt gledelig ut fra det faktum at det er bred enighet i Østfold om å bygge ett nytt fullverdig sykehus, som inneholder både somatikk og psykiatri, på Kalnes i Sarpsborg innen 2012. Hvis ikke, så stiller statsrådens uttalelser seg i ett underlig lys, med det forbehold at de er korrekt gjengitt.

Svar:

Innledningsvis vil jeg presisere et forhold jeg vektla i mitt innlegg i spørretimen 1. februar. Det er det regionale helseforetaket Helse Øst RHF som har det helhetlige ansvaret for investeringer i sin region. Dette innebærer at de har beslutningskompetanse til å vurdere og prioritere de ulike investeringsprosjektene i regionen, samt igangsette enkeltprosjekter. Videre er det en forutsetning at investeringsprosjekter planlegges, slik at framtidige kostnader kan håndteres innenfor regionens samlede ressursrammer. Jeg har full tillit til de prioriteringer og vurderinger som gjøres i Helse Øst RHF.

Samtidig er det i foretakemodellen vektlagt betydningen av en overordnet nasjonal styring. Derfor er det riktig som representant Gåsvatn skriver at Helse Øst RHF skal legge fram resultater og vurderinger av prosjektet nytt Østfoldsykehus, etter en viss tid i planleggingsprosessen (konseptfase). Generelt gjelder at prosjekter over 1 mrd. kroner skal legges frem for departementet. Jeg vil presisere at planleggingen av nytt Østfoldsykehus ennå ikke er kommet så langt i planprosessen at det er oversendt mitt departement.

Jeg ser helt klart behovet for nytt sykehus i Østfold. Det er Helse Øst RHF som har ansvar for komme fram til et prosjekt som kan gi et best mulig tilbud til befolkningen i Østfold. Det er også slik at nye sykehusutbygginger også er nødvendig i andre helseregioner. Helse Øst bygger nå ut nytt Ahus, som krever en stor andel av ressursene som er tilgjengelige for investeringer. Innenfor de finansielle rammer (lån) som årlig stilles til disposisjon av Stortinget, har jeg som eier av fem regionale helseforetak et ansvar for å fordele disse ressursene. Dette for å sikre at det kan skje en oppgradering av sykehusbygg over hele landet.

SPØRSMÅL NR. 704**Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 7. april 2006 av utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Tørke og feilslåtte avlinger har ført til en enorm sultkatastrofe på Afrikas Horn. FN anslår at 17,5 millioner mennesker i Øst-Afrika står i fare for å dø av sult. 7,5 millioner av disse har behov for umiddelbar hjelp. Norge må være en aktiv pådriver for å sikre at de sultrammede menneskene får den hjelpen de trenger. Det må ikke være penger det skal stå på når vi har muligheten til å redde liv.

Vil statsråden, om nødvendig, stille økonomiske garantier for å sikre at tilstrekkelig hjelp kommer frem tidsnok?»

BEGRUNNELSE:

Norge har gått i spissen og gitt 300 mill. kr til de tørkerammede landene på Afrikas Horn og til Kenya. Dessverre har ikke det internasjonale samfunnet tatt sitt ansvar like alvorlig, og appellene fra FN er i svært liten grad blitt fulgt opp. Tidligere har Oxfam opplyst om at det er samlet inn 186 mill. dollar mot et behov på 574 mill. dollar bare for landene Kenya, Etiopia og Somalia. Det er manko på 388 mill. dollar, eller kun 32 pst. av behovet. Dette gjør at det blir stadig vanskeligere å forhindre en massiv katastrofe.

Mer enn 40 pst. av befolkningen på Afrikas Horn er underernært. Det er en enorm mangel på vann og mat. Samtidig dør husdyr, og da også livsgrunnlaget til mange mennesker. Heldigvis er det nå varslet regn, men uansett vil avlingene ikke være klare før om flere måneder.

Når verden står ovenfor en slik katastrofe, er det viktig at vi tenker både kort- og langsiktig. Det vil være viktig å få etablert vannkilder som også kan sikre vann i tørketider. Fokuset på gode styresett vil også være avgjørende for at man skal unngå sultkatastrofer i fremtiden. Katastrofen i Øst-Afrika burde vært møtt bedre av de ulike landene, da vi kan se at f.eks. militære styrker prioriteres foran forebygging og nødhjelp.

Selv om mottakerlandene kan bebreides, er katastrofen så alvorlig at det internasjonale samfunnet må gripe inn. Det nyopprettede katastrofefondet til FN bør etter min mening også benyttes i slike situasjoner. Norge må være tydelig på at også ved slike katastrofer bør katastrofefondet være den bufferen som kan brukes for å hindre at pengemangel gjør at hjelpen ikke kommer frem tidsnok.

Men dersom verken FN eller giverland kommer på banen, må Norge ta ansvar. Mange frivillige organisasjoner har inne søknader og kan gjennomføre

øyeblikkelig nødhjelp. Dersom det er ledig kapasitet og mulighet for å hjelpe, må Norge gjøre det vi kan for å sikre at sultkatastrofen blir avverget. Om nødvendig bør det også vurderes om Norge skal stille økonomiske garantier slik at nødhjelpsarbeidet kan komme i gang straks. Dette kan ta bort noe av presset på de store landene til å bidra, men det vil være et viktig signal om Norge tar ansvar for verdens fattigste. Og det kan ikke minst se ut som at det kan være den eneste redningen for de sultrammede i Øst-Afrika. Penger gitt om to måneder vil være for sent for veldig mange.

Svar:

Situasjonen på Afrikas Horn er alvorlig. Norge prioriterer innsats til området høyt. Regjeringen har bidratt med totalt 300 mill. kr til Afrikas Horn og Kenya, men vurderer ytterligere betydelig opptrapping. En stor andel av midlene går til humanitære tiltak, blant annet som respons på FNs humanitære appeller. Vi er blant de første som har kanalisert midler gjennom det nylig etablerte Nødhjelpsfondet i FN. I tillegg brukes andre FN-organisasjoner og norske frivillige organisasjoner. Jeg er, i likhet med representanten Ropstad, bekymret for at bidragene til FNs appeller foreløpig ikke er tilstrekkelig til å møte de enorme humanitære behovene. Dette er noe vi i mange sammenhenger nasjonalt og internasjonalt diskuterer med andre givere.

Sultkatastrofer på Afrikas Horn er ikke noe nytt fenomen. Jeg er opptatt av at vi nå også må styrke innsatsen til forebyggende tiltak og økt matvaresikkerhet, slik at landene selv står bedre rustet til å møte de humanitære krisene og til å bekjempe fattigdom. I tillegg til den humanitære bistanden bidrar vi med å etablere overgangsinstitusjoner i Somalia og med midler til helse og utdanning for hjemvendte flyktninger. Langsiktig bistand gis til Etiopia, Eritrea, Somalia og Kenya. Denne fokuserer på tiltak som kan bidra til fred, forsoning og stabilitet, demokrati og godt styresett, kamp mot forørkning, matvaresikkerhet og landbruksutvikling. Dette er et viktig virkemiddel i det brede norske engasjementet for fred, forsoning og demokrati på Afrikas Horn. Vi har i år trappet opp dette arbeidet, blant annet overfor Somalia og i konflikten mellom Eritrea og Etiopia.

Bistand er nødvendig, men enda viktigere er det å understreke landenes eget politiske ansvar for å igangsette nødvendige tiltak for å møte stadig tilbakevendende matvarekriser og skape langsiktig utvik-

ling. Dette gjelder landene på Afrikas Horn, i Kenya og i andre land som opplever matvarekriser. Vi må rette søkelyset på hvorfor noen land gjentatte ganger opplever sultkatastrofer, mens andre land har klart å komme ut av slike kriser. Vi må tørre å stille spørsmål ved om myndighetene i noen land i noen tilfeller ser fordeler ved at slike katastrofer trekker fokus vekk fra interne konflikter eller politisk uro. Stiller vi som givere nok krav til nasjonale myndigheter, eller bidrar vi til at de ikke behøver ta ansvaret for egen matvaresikkerhet alvorlig nok? Er det internasjonale giversamfunnet og matvareindustrien tilstrekkelig opptatt av en bærekraftig utvikling, eller bidrar de til at krisene kommer igjen og igjen? Hvorfor kjøper man ofte matvarehjelp på det internasjonale marke-

det i stedet for å handle lokalt eller regionalt, der det er mulig? Gratis matvarehjelp kan utkonkurrere de lokale bøndene, og dermed bidra til at det ikke blir produsert nok mat lokalt neste år.

Som utviklingsminister er jeg glad for anledningen som representant Ropstad gir meg til å presentere et viktig satsingsområde i utviklingspolitikken. Norge skal og vil yte rask og riktig krisehjelp når det trengs. Tilstrekkelige midler skal stilles til disposisjon. Men vi må komme ut av en sirkel med stadig tilbakevendende kriser. Jeg har tatt et initiativ til å se enda nærmere på disse spørsmålene. Mitt mål er at denne gjennomgangen skal gi viktige innspill til vårt arbeid for å forhindre sultkatastrofer på Afrikas Horn.

SPØRSMÅL NR. 705

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 24. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I forbindelse med behandlingen av St.prp. nr. 60 (2004-2005) vedtok Stortinget at Regjeringen skulle legge frem en sak om brukerstyrt personlig assistanse der bl.a. rettighetsfesting for brukerne, tjenestens omfang og innhold skulle utredes. I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006 står det at departementet vil sende forslag om nødvendige lovendringer ut på høring med det første.

Når kan stortinget forvente å få lovforslaget om rett til brukerstyrt personlig assistanse til behandling?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av St.prp. nr. 60 (2004-2005) fremmet flertallet bestående av Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen følge opp vedtaket om å legge fram en sak om brukerstyrt personlig assistanse (BPA) der rettighetsfesting for brukerne, tjenestens omfang og innhold samt ulike modeller for statlig medfinansiering utredes. Saken legges fram i forbindelse med statsbudsjettet for 2006."

I Regjeringens forslag til statsbudsjett for 2006 står det blant annet at en rettighetsfesting kan gi større kommunale likheter med hensyn til hvem som får

brukerstyrt personlig assistanse. I dag er det store kommunale forskjeller knyttet til hvem som får innvilget brukerstyrt personlig assistanse. En slik rett vil trolig også stimulere kommunene til nye måter å organisere praktisk bistand på. Dette vil bidra til å realisere målsettingen om større valgfrihet og brukerrinnflytelse.

Videre står det at Departementet vil sende forslaget om nødvendig lovendringer på høring med det første. Spørsmålet om en eventuell aldersbegrensning vil bli drøftet i høringsnotatet.

I forbindelse med behandlingen av Statsbudsjettet for 2006 fremmet flertallet forslag der Regjeringen ble bedt om å fremme lovforslag om rett til brukerstyrt personlig assistent. Forslaget er i samsvar med det som de nåværende regjeringspartier var med på å fremme i forbindelse med St.prp. nr. 60 (2004-2006).

På bakgrunn fra en del henvendelser jeg har fått fra brukere i ulike kommuner, kan det tyde på at en del kommuner har satt sin maksgrense på tjenestefang, likt det som departementet mener bør være et minstenivå. Altså at tjenestebehovet må utgjøre minst 20 timer i uka. Behov utover 20 timer i uka dekkes da opp gjennom ordinære tjenester. En slik praktisering vil for mange funksjonshemmede bety at det vil bli vanskeligere å få gjennomført utdanning eller å være yrkesaktiv.

Stortinget har tidligere lagt føringer om at funksjonshemmede skal kunne delta aktiv i samfunnet og få et mest mulig likeverdig liv som de øvrige borgerne. For at dette skal kunne bli en realitet vil det være svært viktig at man så raskt som mulig får på plass lovendringer som sikrer rettighetsfesting til brukerstyrt personlig assistanse.

Svar:

Jeg er enig med representanten Eriksson i at et forslag om lovendring vedrørende ordningen med brukerstyrt personlig assistanse bør legges fram så raskt som mulig.

Jeg tar sikte på å sende ut et høringsnotat om endringer i ordningen i løpet av sommeren. I høringsnotatet vil detaljene i utformingen av bestemmelsene bli nærmere drøftet. Blant annet vil jeg vurdere hvor omfattende tjenestetilbudet bør være før det gis rett til å få tjenesten organisert helt eller delvis som brukerstyrt personlig assistanse. Jeg vil også vurdere hvilke typer bistand en rettighetsfesting bør omfatte.

Et forslag om lovendring kan først legges fram for Stortinget etter at det har vært på ordinær høring. Jeg arbeider med sikte på å kunne legge fram et lovforslag for Stortinget i løpet av sesjonen 2006-2007.

SPØRSMÅL NR. 706

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 6. april 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Justisdepartementet vil redusere budsjettet til Oslo kommunes kontor for fri rettshjelp med 50 pst. innen 2007. Kontorets leder sier at dette vil være en katastrofe for sosialklienter, trygdede og andre fattige som frem til i dag har fått rettshjelp, men som nå må avvises som en følge av departementets beslutning om budsjettkutt.

Vil statsråden revurdere beslutningen om redusert støtte til kontoret når det nå viser seg at konsekvensene for de fattige vil bli betydelige?»

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2004-2005) ble det satt som forutsetning for det særskilte rettshjelpstilskuddet til Oslo kommune Fri rettshjelp i 2005 at kommunen skulle foreta en evaluering av ordningen. Videre har det regelmessig ved tildeling av tilskudd vært satt som forutsetning for tildelingen at virksomheten var tilpasset lov om fri rettshjelp. Evalueringsrapporten ble avlevert i august 2005. Av rapporten fremgikk blant annet tiltakets positive betydning ved at vanskeligstilte ble ytet hjelp. Videre fremgikk det imidlertid også at tilskuddet fra Justisdepartementet ikke var benyttet i tråd med forutsetningene om at virksomheten skal være tilpasset lov om fri rettshjelp: En meget stor andel (49,2 pst.) av henvendelsene til Oslo kommune Fri rettshjelp falt utenfor det saklige dekningsområdet til lov om fri rettshjelp. Når det gjelder lovens økonomiske vilkår, viser evalueringen at en del av

søkerne hadde inntekt over inntektsgrensen (10,7 pst. tjener mer enn 230 000 kr brutto) og at flere søkere (26,6 pst.) hadde formue over lovens grense. Ifølge evalueringsrapporten ville ca. 50 pst. av klientene ikke fått innvilget fri rettshjelp hos fylkesmannen, men bare 0,7 pst. av klientene avvises.

Departementet kan vanskelig yte statlig tilskudd til den delen av kontorets virksomhet som går utover rettshjelpslovens grenser. Det er derfor funnet nødvendig å foreta en tilpasning av tilskuddets omfang til antallet saker som faller innenfor rettshjelpslovens virkeområde og at en slik tilpasning skal gjennomføres over to år. Oslo kommune, derimot, står selvsagt fritt til å opprettholde et tiltak med juridisk bistand utover rettshjelpslovens grenser for sine innbyggere. Etter mitt syn må den delen av tiltakets virksomhet som går ut over rettshjelpsloven finansieres av kommunen. Jeg har tatt kontakt med byrådslederen for en nærmere dialog om hvordan tilbudet kan videreføres innenfor lovens rammer.

Jeg vil fremheve at det gis tilskudd til andre rettshjelpstiltak i Oslo, noe som gir en bedre målretting av midlene mot de som har det aller vanskeligst: Tilskudd gis både til Juss-Buss og JURK. Det gis også tilskudd til Gatejuristen i Oslo i regi av Kirkens Bymisjon, samt juridisk bistand til prostituerte i regi av PION.

I tillegg gis det tilskudd til rettshjelpstiltakene ved de øvrige universitetene, til Gatejuristen i Trondheim og til en fortsatt utvikling av prøveprosjekt med rettshjelp gjennom offentlige servicekontorer.

Jeg har stor tro på at det må til endringer i retts-
hjelpsloven for å målrette tilbudene bedre mot dem
som trenger det mest. Derfor vil jeg fremme en stor-
tingsmelding med forslag til endringer i rettshjelpslo-

ven. På denne måten kan jeg som justisminister bidra
til en god målretting av midlene som Stortinget bevil-
ger på dette området.

SPØRSMÅL NR. 707

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 20. april 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«I brev datert 6. februar og 9. mars i år til Mattilsynet har Norges LastebileierForbund teke opp spørsmålet om utanlandske vogntog som det blir hevda fraktar fisk på ueigna og ulovleg måte. Dei har ikkje fått svar. Dersom påstandane er rette, kan dette gå ut over kvaliteten på norske fiskeprodukt.

Vil statsråden bidra til å få klarlagt realitetane i saka og stoppa eventuell ulovleg transport?»

GRUNNGJEVING:

Etter telefonisk kontakt mellom Norges Lastebileier-Forbund (NLF) og Mattilsynet sende NLF 6. februar i år følgjande brev til Mattilsynet:

"I bladet Veggen og vi nr. 2/2006 kan vi lese om problemer som utanlandske vogntog skaper på norske vegar. I en artikkel på side 3 vises det bl.a. til et utenlandsk vogntog som kjørte av vegen fullastet med fersk laks. Det går vidare fram av artikkelen at dette var en såkalt kapellbil, altså en bil der lasteplanet bare er dekket med presenning. Laksen synes å være pakket i isoporkasser.

Dette eksemplet er bare ett av mange. Vi får jevnlig klager fra medlemmer om at utanlandske transportører brukes til fisketransport, også med biler som påstås å være både uegnede og ulovlige til den type transport det snakkes om. Den pris som disse utanlandske transportører kan tilby, er langt lavere enn det norske klarer, ikke minst fordi de bruker biler av en vesentlig dårligere kvalitet, noe nevnte artikkel bekrefter.

NLF finner det utilfredsstillende at norske myndigheter ikke synes å være opptatt av om bilene er egnet til å frakte matvarer. Dersom det er tillatt å frakte fersk fisk uten bruk av termobil, som jo er et vesentlig dyrere kjøretøy enn en kapellbil, ønsker NLF å få dette bekreftet av Mattilsynet slik at også norske transportører kan konkurrere på like vilkår.

Dersom denne type bil ikke er godkjent for transport av mat, ber NLF om en redegjørelse for hvilke tiltak Mattilsynet vil sette i verk for å få stoppet denne type transport."

Det vart purra på saka i nytt brev 9. mars 2006. NLF har enno ikkje fått svar. Saka har to svært interessante sider. Den eine er om konkurransen mellom ulike transportørar skjer på like vilkår. Den andre, som gjeld spesielt Mattilsynet, er om ulovleg transport kan medføre at norske fiskeprodukt får redusert kvalitet og dermed redusert omdømme. Dersom dette er tilfelle, vil det kunne vere svært alvorleg.

Svar:

Det er eit overordna prinsipp i Noreg at all mat skal vere trygg og av god kvalitet. Hygieneregelverket på matområdet inneheld difor felles retningslinjer, framgangsmåtar og krav for heile matproduksjonkjeda, og gjeld frå primærproduksjon og industriell tilverking til lagring, transport og omsetnad. Transport av matvarer er såleis omfatta av dei same vilkåra til hygiene, temperatur og mattryggleik som all anna næringsmiddelverksemd langs verdikjeda frå "fjord til bord", og må følgje dei gjeldande føresegnene om næringsmiddelhygiene heimla i matlova. Vilråa inneber mellom anna at transportøren har eit formelt og juridisk ansvar for å følgje gjeldande krav til temperatur og hygiene under transporten og skal kunne dokumentere dette.

Utanlandske transportørar som fraktar mat inn og ut av Noreg, må følgje norske krav med omsyn til transport. Dessutan har Noreg i røynda dei same reglane for transport av mat som andre land i Europa gjennom at reglane gjennomgåande har sitt utspring i EU sine reglar (EØS-avtalen).

Kjøretøy og materiell som nyttast til internasjonal transport av mat og som krev kjøling eller frysing, skal òg godkjennast i samsvar med føresegnene 27. juni 1980 nr. 9645 "Om internasjonal transport av lett bedervelige næringsmidler" (ATP-føresegnene). Føresegnene er fastsett etter ein FN-traktat frå 1.9.1970, som Noreg har slutta seg til saman med rundt 40 land i Europa. Mellom desse er fleire av dei mellom- og

aust- europeiske landa der mange av transportørane til Noreg kjem frå.

Desse føresegnene gjeld i hovudsak fysiske krav til isolasjon og kjøleteknisk utrusting av materiell, og dei skal sikre at varene som blir transportert kjem fram til mottakar i same tilstand som då dei blei lasta. Transportutstyret skal vere isolerte og fysisk tette påbygg eller containere som etter inspeksjon og godkjenning blir tydeleg merka med isolasjonsklasse og dato for når godkjenning må fornyast. Presenningar og andre provisoriske løysingar er ikkje akseptable for slik transport.

Mattilsynet er tillagt oppgåva med å godkjenne slikt materiell i Noreg, medan Tollstyresmaktene ved landegrensene er tillagt ansvaret å sjå til at slik godkjenning føreligg. Manglande godkjenning inneber at transportøren ikkje får laste eller losse varene med mindre Mattilsynet har gitt sitt samtykke i det einkilde tilfellet.

Dette er hovudregelen til lova for transport av matvarer.

Transportnæringa rettar søkjelyset på eit sentralt og viktig punkt innan omsetnad av mat, og initiativet er både nyttig og konstruktivt. At det innan transportområdet finnast aktørar som set regelverket til sides, med fullt medvit eller ikkje, for om mogleg å oppnå økonomisk gevinst og kortsiktige føremon, er sørgjelig. Den einkilde aktør i næringa har ansvar for å følgje regelverket og syte om kvaliteten ved fisken. Det er naudsynt at aktørane både på industrisida og innan transporten tek ansvar. Både seljar og mottakar må etterprøve transportføresetnadane som eit ledd i eigen internkontroll.

Frå styresmaktene si side vil Mattilsynet følgje opp overfor eigne distriktskontor og aktørar i næringa og minne om og sjå til at regelverket for transport blir etterlevd. Mattilsynet vil i den samanheng òg vurdere trongen for å be Tollstyresmaktene påtale irregulær transport av matvarer ved grensepassering, særskilt i dei høve der gyldig godkjenning av materiell ikkje ligg føre.

SPØRSMÅL NR. 708

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 7. april 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«I avisa LO-Aktuelt og en rekke andre medier skryter næringsministeren av at verdien av statens eierandeler i selskapene på Oslo Børs har steget med 100 mrd. kr siden Regjeringen overtok, og mener "Det kan vel gi grunnlag for å konstatere at markedets tro på selskaper som staten eier snarere øker enn det motsatte".

Kan statsråden dokumentere kursutviklingen for de statlige selskapene, og sammenligne kursutviklingen for statlige selskaper i forhold til utviklingen i børsindekser for relevante sektorer?»

BEGRUNNELSE:

Økt børsverdi for statlige selskaper gir isolert sett ikke noen fullverdig indikasjon på om kursutviklingen skyldes økt tro på staten som eier som øker markedsverdien. Ved høyvann stiger som kjent alle båter.

Det er derfor relevant å sammenligne utviklingen på aksjekursene for statlige selskaper med børsindekser for tilsvarende sektorer. Først når vi ser om statli-

ge selskaper generelt stiger mer enn tilsvarende private selskaper, kan man begynne å antyde at det kan være økt tiltro til statlig eierskap som gjør at investorene verdsetter det statlige eierskapet høyere nå enn før.

Svar:

Beregningene som lå til grunn for anslaget på 100 mrd. kr verdiøkning siden Regjeringen overtok var som følger: På grunnlag av aksjekursen pr. 17. oktober 2005 ble verdiene av statens aksjer i Cermaq ASA, DnB NOR ASA, Kongsberg Gruppen ASA, Norsk Hydro ASA, SAS AB, Statoil ASA, Telenor ASA og Yara ASA beregnet til 394,25 mrd. kr.¹ Tilsvarende ble verdiene pr. 31. januar 2006 beregnet på grunnlag av aksjekursene samme dag til 492,25 mrd. kr. Differansen utgjør om lag 100 mrd. kr, eller om lag 24,9 pst.

¹ Ettersom Cermaq ASA enda ikke var børsnotert på dette tidspunktet ble aksjekursen som staten solgte sine aksjer på i forbindelse med børsnoteringen 24.10.2005 benyttet som beregningsgrunnlag.

Det kan gjøres sammenligninger med Oslo Børs. Ettersom verdiene av de børsnoterte selskapene hvor staten er stor eier utgjør en såpass stor del av Oslo Børs, vil imidlertid verdien av statens aksjer i vesentlig grad svinge i takt med hovedindeksen på Oslo Børs. I ovennevnte periode viste Oslo Børs' indeks over samtlige børsnoterte aksjer (OSEAX) en utvikling fra 335,8 mrd. kr til 417,6 mrd. kr, eller 24,4 pst., dvs. om lag det samme som utviklingen i verdien av statens aksjer.

Siden beregningen pr. 31. januar 2006 har for øvrig verdien av statens aksjer i de børsnoterte selskapene økt ytterligere med 31 mrd. kr, til 525 mrd. kr.

Det er utvilsomt en rekke forhold som påvirker kursutviklingen i selskapene staten er eier i. Det står imidlertid fast at regjeringsskiftet og den nye regjeringens uttalte politikk har ikke lagt noen demper på kapitalmarkedenes prising av aksjene i disse selskapene.

SPØRSMÅL NR. 709

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Ingvild Vaggen Malvik

Besvart 7. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at de permitterte arbeidere ved Haarberg & Larssen skal motta de ytelsene som de har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder permitteringer ved Haarberg & Larssen. Bakgrunnen for permitteringen er manglende arbeid. Haarberg & Larssen produserer forskjellige fiskematprodukter. Arbeidsmangel oppstod etter at bedriften mistet en stor kunde da bedriften hadde tilsatt nitritt i røykelaksen. Ifølge arbeidsgiver ville bedriften uansett mistet denne kunden da det var inngått en landsomfattende kontrakt med en annen produsent.

Etter permitteringen tok de permitterte kontakt med Aetat for å søke om dagpenger. Dette ble avslått. Heller ikke klage på vedtaket ble tatt til følge.

De fire permitterte arbeidstakere har nå siden 27. februar ikke mottatt lønn eller dagpenger. Alle disse fire har kommet uforskyldt opp i denne situasjonen. Det synes ikke rimelig at de permitterte arbeidere skal straffes for arbeidsgivers bruk av ulovlig matsminke.

Svar:

Jeg viser til at selve permitteringsinstituttet, adgangen til å permittere arbeidstakere ved driftsinnskrenkninger, ikke er lovregulert. Adgangen til å permittere er fremforhandlet og reguleres av partene i arbeidslivet ved tariffavtaler. Strengt tatt er det bare avtalepartene som er direkte bundet. Det finnes ingen

generelle lovregler som uttrykkelig gir arbeidsgiver adgang til å permittere utenfor slike avtaleforhold. Likevel må arbeidsgiver på bakgrunn av rettspraksis anses å ha rett til å permittere også i arbeidsforhold som ikke er regulert av tariffavtale.

Selv om permitteringsinstituttet ikke er lovregulert, har myndighetene satt viktige rammer for permitteringsinstituttet gjennom arbeidsgivers lønnsplikt ved permittering, og når permitterte arbeidstakere har rett til dagpenger, jf. lov om lønnsplikt under permittering (permitteringslønsloven) og folketrygdloven kapittel 4 (dagpenger under arbeidsløshet).

Regler om dagpenger til permitterte arbeidstakere er fastsatt i folketrygdloven § 4-7 og i dagpengerforskriften kapittel 6.

Etter folketrygdloven § 4-7 første ledd kan det "ytes dagpenger til medlem som er permittert på grunn av mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiver ikke kan påvirke".

Aetat skal altså vurdere permitteringsårsak. Dagpenger ytes når permitteringen er ekstraordinær og kan tilskrives utenforliggende forhold, slik som avsetningsvansker, tap av oppdrag og force majeure-lignende forhold. Ut fra opplysningene i spørsmålsstillers brev skyldes situasjonen arbeidstakerne er kommet opp i, forhold arbeidsgiver har påvirket, nemlig bruk av ulovlige tilsetningsstoffer.

Søknad om dagpenger ved permittering avgjøres av Aetat lokal. I denne saken har Aetat lokal som det opplyses i spørsmålet, ikke funnet at vilkårene for dagpenger under permittering er tilstede. Avslaget er

videre etter som det opplyses, opprettholdt ved klage til Aetat klage- og ankekontor.

Jeg kan ikke overprøve enkeltsaker vedrørende dagpenger ved permittering. Jeg gjør imidlertid opp-

merksom på at avslaget fra Aetat klage- og ankekontor kan bringes inn for Trykderetten.

SPØRSMÅL NR. 710

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 7. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Flere asylsøkere fra Iran har fått avslag på sine søknader om opphold i Norge. Det kan være vanskelig å forstå at asylsøkere som oppgir og har troverdige eksempler å at de er i livsfare og trenger beskyttelse for liv og helse ikke skal få vern i Norge.

Hvilken landkunnskap om Iran ligger til grunn for de avgjørelser som tas av myndighetene?»

Svar:

Norge er bundet av FNs flyktningkonvensjon, noe som innebærer at personer som risikerer forfølgelse, slik dette defineres i denne konvensjonen, skal gis asyl i Norge. Norge er også bundet av Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen og Torturkonvensjonen, som forbyr tortur og umenneskelig behandling. Dette innebærer at personer som risikerer slike overgrep ved retur til hjemlandet, skal gis vern i Norge.

Når det gjelder landkunnskap om Iran, bygger utlendingsforvaltningens kunnskap om forholdene i

Iran på et omfattende bakgrunnsmateriale. En uavhengig landinformasjonsenhet (Landinfo), opprettet i fjor, har som oppgave å innhente all relevant informasjon om forholdene i asylproduserende land. Landinfos medarbeidere reiser også regelmessig for å innhente informasjon i aktuelle land. Norge har i tillegg en ambulerende utlendingsattache med ansvar for å innhente informasjon om de generelle forholdene i Iran, samt verifisere konkrete asylansøksaker i asylsakene.

I et ekspertmøte under EU-kommisjonen i november var asylpraksis for Iran hovedtema, og Norge deltok på møtet. Møtet viste at utlendingsmyndighetene i Norge er meget godt oppdatert om forholdene i Iran.

Jeg har tillit til at Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE), som vurderer søknadene om asyl, fatter vedtak på bakgrunn av god og oppdatert landkunnskap, og i overensstemmelse med Norges internasjonale forpliktelser.

SPØRSMÅL NR. 711

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 21. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I debatten på TV2s Tabloid torsdag 30. mars svarte finansministeren unnvikende på om hun mente innkjøp fra utlandet ville skape press i norsk økonomi. Jeg ber derfor om svar på følgende:

Mener finansministeren kjøp fra utlandet som sykehusutstyr, IKT-utstyr til universiteter og høyskoler, forskningsutstyr til universiteter og høyskoler, riksveiinvesteringer utført av utenlandske entreprenører, forsvarsanskaffelser som transportfly og syke-

hjem- og studieplasser i utlandet vil føre til at renten øker?»

Svar:

Når Finansdepartementet vurderer utviklingen i norsk økonomi framover, tas det hensyn til at ulike poster på statsbudsjettet har ulik virkning på innenlandsk etterspørsel. For eksempel vil utgifter til bistand ha lavere etterspørselvirking enn bevilgninger til samferdsel. Ved utformingen av budsjettpolitikken tas det dermed hensyn til den problemstillingen som reises i spørsmålet. Selv om kunnskap om utgiftenes virkning på norsk økonomi er til hjelp ved utformingen av den økonomiske politikken, kan slike hensyn likevel ikke overta for de politiske prioriteringene av ulike formål innenfor en forsvarlig totalramme.

Ved kjøp av utstyr fra utlandet vil vi også måtte bruke norske ressurser for å få glede av utstyret. Vi har for eksempel lite nytte av IKT-utstyr, dersom

ikke noen transporterer utstyret dit det skal brukes, monterer det, betjener det og vedlikeholder det. Etter norsk lov om offentlig anskaffelser har staten for øvrig ikke anledning til å diskriminere mot enkeltleverandører. Det gjelder også mot norske leverandører.

Handlingsregelen tar hensyn til at staten må spare for å stå bedre rustet til å møte fremtidige pensjonsutbetalinger. Utenlandsdelen av Statens pensjonsfond (tidligere Statens petroleumsfond) utgjør i dag bare rundt en tredel av de pensjonsrettighetene folk har tjent opp. Vi har også et ansvar for at våre barn og barnebarn bør få nytte godt av verdiene fra utvinning av oljeressursene. Ved at vi over tid bare bruker den forventede realavkastningen av fondet innebærer handlingsregelen at vi ivaretar hensynet til kommende generasjoner. Siden hver krone i oljepengebruk i dag vil bety tilsvarende mindre økonomisk rom til å dekke fremtidige forpliktelser, vil det ikke ha betydning om oljepengene brukes i utlandet eller går til innenlandske formål.

SPØRSMÅL NR. 712

Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Gründervirksomhet og nyskaping er viktig for samfunnet. Uforutsigbarheten, misvisende informasjon og rot ved SkatteFUNN-ordningen har skapt problemer for mange gründere. Finansministeren har instruksjonsrett både overfor Brønnøysundregistrene, Statens innkrevingsentral og ligningsmyndighetene.

Vil finansministeren bruke sin instruksjonsrett og stanse de åpenbare urimelige gebyrer og problemer skatteordningen har skapt for enkeltmenneskene som er så sterkt rammet av SkatteFUNN-rotet, blir helt nedbrutt?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Soria Moria-erklæringen ble det hevdet at Regjeringen Stoltenberg skulle ta enkeltmenneskene og deres problemer på alvor. Statens eget SkatteFUNN-rot førte til at enkelte gründerselskaper verken fikk innsendt regnskap, styrets årsberetning eller revisors årsberetning til Brønnøysundregistrene innen tidsfristen. Dette utløste store og urimelige forsinkelsesgebyrer, som de personlig er blitt

innkrevd for ved tvangsinndrivelse og utleggsforretninger gjennom Statens innkrevingsentral. Årsaken til denne situasjonen er, som finansministeren skulle være vel kjent med, Statens SkatteFUNN-ordning. Myndighetene har fått flere henvendelser fra fortvilte gründere som har forklart og dokumentert den umulige situasjon de uforskyldt er kommet inn i.

Bakgrunnen for problemstillingen er at SkatteFUNN-sekretariatet i 2002 og 2003 feilinformerte gründere om hvorvidt ubetalt egeninnsats kunne inngå i beregningsgrunnlaget for Skattefunn. At slik feilinformering fant sted, er grundig dokumentert på nettsiden www.skattefunnfadesen.no. Blant annet har SkatteFUNN-sekretariatets leder Ragnhild Rønneberg åpent innrømmet dette. Det er videre helt på det rene at forvaltningen ved SND reiste rundt og avholdt informasjons- og veiledningsmøter om Skattefunn, for revisorer, banksjefer, næringslivsledere og gründere der egeninnsatsen var selve hovedpoenget. Det er også vel dokumentert at forvaltningen ved SND uoppfordret oppsøkte gründere, ikke bare på deres arbeidsplasser, men også i deres private hjem i sin iver etter å predikere dette med egeninnsatsen

som var hovedbudskapet når Skattefunn ble lansert, og oppfordret gründerne på det sterkeste til å søke. Dersom gründerne ikke søkte, fulgte SND opp med flere telefon oppringinger, og nærmest nødet dem til å søke på noe gründerne i utgangspunktet ikke trodde på, og derfor ikke hadde tenkt å søke på.

Når gründerne etter "press" fra forvaltningen overtales til å søke, og etter flere måneders grundig og nøye gjennomgang og veiledning fra veilederne i Norges forskningsråd, SND og revisorer, blir godkjent i alle kontrollledd som Norges forskningsråd, statsautorisert revisor og ligningskontor, og deretter blir utbetalt store pengesummer samtidig som de er lovet mer SkatteFUNN-midler de påfølgende godkjenningsårene, er det jo ikke rart at gründerne budsjetterer og handler i tråd med dette. Da blir det helt uholdbart at staten flere måneder senere plutselig gjør helomvending og forlanger pengene tilbake etter at gründerne har investert og forpliktet seg for millioner av kroner av egne midler, samt de utbetalte SkatteFUNN-midlene, og dessuten har gjort seg avhengige av de ytterlige lovede SkatteFUNN-midlene for å fremme prosjektene. At staten plutselig forlanger de utbetalte midlene tilbakebetalt, og samtidig nekter utbetaling av de lopte SkatteFUNN-midler årene etter, stiller gründerne i en helt umulig økonomisk situasjon - samtidig som staten viser en uakseptabel uforutsigbarhet.

Når gründerne på bakgrunn av SkatteFUNN-ordningen som de er blitt viklet inn i, ikke klarer å innlevere regnskap, styrets årsberetning og revisors årsberetning, er det helt urimelig at forvaltningen deretter skal straffe ofrene ved å ilegge dem store gebyrer. Problemet er jo forårsaket av statens egen SkatteFUNN-ordning.

Svar:

Det fremsettes i begrunnelsen gjengitt ovenfor en rekke påstander jeg ikke finner grunn til å kommentere nærmere. Mer generelt kan jeg imidlertid legge til:

Stortinget har i forbindelse med behandling av St.prp. nr. 65 (2004-2005) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet medregnet folketrygden 2005 vedtatt en kompensasjonsordning for ulønnet arbeidsinnsats i SkatteFUNN-prosjekt utført i inntektsårene 2002, 2003 og 2004. Hovedhensikten

med ordningen er å gi kompensasjon til næringsdrivende som utførte ulønnet arbeidsinnsats på FoU-prosjekter i den tro at innsatsen var støtteberettiget etter SkatteFUNN-ordningen. Ordningen er lagt til Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

Forskrift om kompensasjon for ulønnet arbeidsinnsats i SkatteFUNN-godkjente forsknings- og utviklingsprosjekter for inntektsårene 2002-2004 ble vedtatt 7. februar 2006 av Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Fristen for å søke kompensasjon er 7. april 2006. Berørte næringsdrivende kan på nærmere betingelser motta kompensasjon for ulønnet arbeidsinnsats på prosjekt som er utført i de nevnte tre inntektsår. Det er en betingelse for kompensasjon at den ulønnede arbeidsinnsatsen ikke samtidig har blitt støttet gjennom Skattefunn.

Etter regnskapsloven skal regnskapspliktige senest en måned etter fastsetting av årsregnskapet sende inn et eksemplar av årsregnskapet, årsberetningen og revisjonsberetningen til Regnskapsregisteret. Plikten til å utarbeide og sende inn årsregnskap er begrunnet i behovet for god og oppdatert informasjon til ulike regnskapsbrukere som kreditorer, investorer, ansatte og offentlige kontrollmyndigheter. Offentlige regnskaper er en helt sentral forutsetning for adgangen til å drive virksomhet med begrenset ansvar. For å gjøre innsendingsplikten effektiv påløper det forsinkelsesgebyr dersom årsregnskap, årsberetning og revisjonsberetning ikke er sendt inn til Regnskapsregisteret før 1. august i året etter regnskapsåret. Forsinkelsesgebyret løper inntil innsendingsplikten blir oppfylt. Aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper som ikke har oppfylt innsendingsplikten seks måneder etter fristen, får varsel om tvangsoppløsning. Dersom innsendingsplikten fortsatt ikke blir oppfylt innen en siste frist, sendes saken til tingretten for tvangsoppløsning.

Næringsdrivende kan ikke basere sin forretningsvirksomhet på at kostnadene ved utarbeidelse av årsregnskap mv. og eventuelle forsinkelsesgebyr skal dekkes gjennom offentlige tilskudd. Dette gjelder også næringsdrivende som har søkt om støtte i henhold til SkatteFUNN-ordningen.

Jeg finner derfor ikke grunnlag for å instruere innkrevingsmyndighetene til å ettergi forsinkelsesgebyr mv. for næringsdrivende som i tidligere år har utført ulønnet arbeidsinnsats i SkatteFUNN-prosjekt.

SPØRSMÅL NR. 713**Innlevert 31. mars 2006 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Behovet for lærlingplasser er stort. Fra stadig flere bransjer varsles det imidlertid om at viljen til å ta inn lærlinger er synkende. Dette skyldes blant annet at lærlinger anses som mindre lønnsomme for bedriftene enn ferdigutdannede arbeidstakere. Et tiltak som kan endre dette forholdet vil være om bedrifter som tar inn lærlinger slipper å betale arbeidsgiveravgift for disse.

Vil Regjeringen vurdere å innføre et generelt fritak for arbeidsgiveravgift for lærlinger?»

Svar:

Regjeringspartiene har i Soria Moria-erklæringen uttalt at de vil sikre et nytt løft for fagopplæringen, og vil ta initiativ til ordninger med arbeidslivets organisasjoner som både stimulerer bedriftene til å

rekruttere lærlinger og sikrer lærlingenes rettigheter og forutsigbarhet.

Et generelt fritak for arbeidsgiveravgift for lærlinger framstår imidlertid som lite målrettet. Gjeldende regler for arbeidsgiveravgift er allerede geografisk differensiert, og vil derfor medføre at den indirekte støtten gjennom et ev. fritak for arbeidsgiveravgift for lærlinger vil bli forskjellig avhengig av hvor bedriften er lokalisert. Eksempelvis vil bedrifter med lærlinger som er bosatt i sone 5 (Finnmark og Nord-Troms) ikke ha nytte av et slikt fritak på grunn av de alt har nullsats i arbeidsgiveravgiften. Dette tilsier at et generelt fritak for arbeidsgiveravgift for lærlinger ikke vil være det mest hensiktsmessige tiltaket for å tilrettelegge for flere lærlinger innenfor enkelte bransjer.

SPØRSMÅL NR. 714**Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 7. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil kunnskapsministeren foreta seg for å sikre at det blir tatt opp lærerstudenter ved Universitet i Oslo også i høstsemesteret 2006?»

BEGRUNNELSE:

Institutt for lærerutdanning og skoleutvikling (ILS) fortalte i forrige uke at det ikke fantes penger til å ta i mot flere lærerstudenter ved skolestart i 2006. De mente også at dersom de hadde fått øremerkede midler så kunne de tatt i mot inntil 500 nye studenter dette skoleåret.

Gjennomsnittsalderen til realfagslærere i videregående skole er ca. 60 år, ifølge ILS, og dette mener undertegnede er et alvorlig faresignal som må gripes fatt i umiddelbart.

En står altså overfor en situasjon hvor den norske skolen om få år kan ha en alvorlig mangel på lærere generelt og realfagslærere spesielt. Dette fordi en vet

at realfagene ikke har vært prioriterte fra studentenes side de senere årene.

Svar:

Den ettårige Praktisk-pedagogiske utdanningen (PPU) er et selvstendig utdanningstilbud, men den inngår også som en del av den femårige integrerte lærerutdanningen. Tidligere har PPU startet på høsten for studenter som følger det ettårige studiet, og om våren for de som følger det femårige, integrerte studiet. Universitetet i Oslo bestemte i 2005 at opptaket til PPU for studieåret 2006/2007 skulle fremskyndes til våren 2006 for å få felles undervisning for de to lærerutdanningene. Samkjøringen mellom de to lærerutdanningene har som mål både å gi faglige og økonomiske gevinster og ikke minst en rasjonalisert bruk av undervisningsressursene.

Dette er bakgrunnen for at Institutt for lærerutdanning og skoleutvikling (ILS) ved Universitetet i Oslo opplyser at de ikke har penger til å ta imot nye

studenter til den ettårige praktisk- pedagogiske utdanningen høsten 2006.

Universitetene har gjort en god og viktig jobb når det gjelder utviklingen av de nye, femårige integrerte lærerutdanningene. Disse utdanningene vil gi oss flere høyt kompetente lærere. Universitetene utdanner også lærere gjennom den ettårige Praktisk-pedagogiske utdanningen som tas etter fullførte fagstudier. Dette er viktig for å rekruttere lærere med gode faglige kunnskaper.

Ved opptaket til det ettårige Praktisk-pedagogiske studiet våren 2006, fikk alle kvalifiserte søkere tilbud om opptak. Universitetet i Oslo har altså ingen søkere på venteliste nå. Universitetet har med andre ord allerede oppfylt sin opptaksramme for 2006, inkludert de nye studieplassene de fikk tildelt i 2005.

Vi har merket oss at rektor ved Universitetet i Oslo har uttalt at den interne fordelingen av studie-plasser ved universitetet ennå ikke er ferdig.

Departementet har årlige etatsstyringsmøter med alle de høyere utdanningsinstitusjonenes ledelse der vi drøfter institusjonens utvikling, blant annet av studietilbud og studentopptak, men går normalt ikke inn i intern ressursfordeling eller organisering av studier.

Praktisk-pedagogisk utdanning tilbys både ved alle universitetene og ved flere høyskoler. Det er tilbud både om fulltidsstudier og deltidsopplegg. Det er derfor andre studiesteder enn Universitetet i Oslo for dem som ønsker Praktisk-pedagogisk utdanning høsten 2006.

Regjeringen er som kjent svært opptatt av å sikre god rekruttering til læreryrket. Vi har tillit til at de høyere utdanningsinstitusjonene følger opp våre intensjoner her på en god måte. Vi vil ha behov for flere lærere i fremtiden, og departementet vil derfor følge utviklingen i rekruttering og studietilbud nøye for lærerutdanningene.

SPØRSMÅL NR. 715

Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 7. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva vil statsråden, i lys av innslaget i Kulturnytt 30. mars 2006 og NOU 2006:8 Kunnskap for fellesskapet: Universitetsmuseenes utfordringer, gjøre for at Universitetet i Oslo blir i stand til å sikre samlingene på Naturhistorisk museum på en forsvarlig og kvalitetsmessig god måte?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge et innslag i Kulturnytt på NRK1 30. mars 2006 holder viktige deler av samlingen av fugler, fisk og øgler på Naturhistorisk museum i Oslo på å råtne bort på grunn av plassmangel og dårlige fasiliteter for oppbevaring. Denne viktige samlingen, som faller inn under ansvarsområdet til Universitetet i Oslo, er av nasjonal betydning. Samlingen beskrives blant annet som en del av "nasjonens minne" og som "uerstattelig og viktig for forskere fra hele verden". I samlingen finnes det blant annet flere arter som nå er utdødd.

I NOU 2006:8 Kunnskap for fellesskapet: Universitetsmuseenes utfordringer beskrives situasjonen for universitetsmuseene, og utvalget bak utredningen

påpeker at arbeidet med samlingene ved museene "bør oppprioriteres og gis høyere status".

Svar:

Høsten 2004 satte Utdannings- og forskningsdepartementet ned et utvalg som skulle se på universitetsmuseenes rolle i den nasjonale museumspolitikken. Innstillingen fra Universitetsmuseumsutvalget ble overlevert meg 31. mars i år.

Ved overrekkelsen signaliserte jeg at Kunnskapsdepartementet vil ha økt fokus på universitetsmuseene og at jeg som kunnskapsminister er opptatt av universitetsmuseene og tar problemstillingene om deres spesielle situasjon alvorlig. Tiltak for sterkere styring av universitetsmuseenes virksomhet er under implementering. Universitetene skal nå rapportere til departementet i henhold til nyutviklede indikatorer slik at det er mulig å få mer inngående kunnskap på områdene sikring, bevaring og samlingsforvaltning ved universitetsmuseene.

Over en fireårsperiode er universitetsmuseene tildelt totalt 72 mill. kr i ekstraordinære tildelinger. Disse kommer altså i tillegg til den generelle tildelingen til universitetene. Museene rapporterer om at

midlene brukes til akuttiltak knyttet til direkte konservering, forebyggende konservering, utbedring av og leie av mer egnede magasiner samt tilrettelegging av sikringsarbeidet. Museene melder også om at det er etablert såkalte REVITA-prosjekter (prosjekter for registrering, bevaring og revitalisering av samlingene). Disse prosjektene er mer omfattende og strekker seg over 8-10 års perioder og det er behov for langvarige ekstraordinære satsinger for å kunne gjennomføre dem.

Departementet har også bidratt finansielt og strukturelt inn mot digitalisering av universitetsmuseenes samlinger. Museumsprosjektet er et omfattende tiltak for digitalisering av universitetsmuseenes samlinger. Prosjektet er muligjort gjennom stor innsats fra fagmiljøene og store ekstraordinære bevilgninger fra flere departementer herunder Kunnskapsdepartementet. Departementet har ønsket et sterkere fokus på kunnskapen som skal ligge til grunn for arbeidet med biologisk mangfold. For å gjøre informa-

sjon om dette elektronisk tilgjengelig for samfunnet, ble Artsdatabanken etablert i 2003. Artsdatabanken baserer seg i stor grad på informasjon og data fra de naturhistoriske samlingene ved universitetsmuseene.

Bygningsmessige forhold er årsaken til at magasinforholdene ved museene jevnt over har blitt vurdert som utilstrekkelige. Kulturhistorisk museum ved Universitetet i Oslo arbeider med et romprogram med sikte på et framtidig nybygg i Bjørvika. Ved Universitetet i Oslo utredes det også ulike løsninger i forhold til tidsriktige magasiner for Naturhistorisk og Kulturhistorisk museum. Slike bygg ligger imidlertid fram i tid. Prosjektene er så store og kostnadskreven- de at de må kvalitetssikres i flere runder før de eventuelt kan forelegges for Stortinget.

NOU 2006:8 Kunnskap for fellesskapet vil bli sendt på høring umiddelbart etter trykking. Jeg vil avvente tilbakemeldingene fra høringsrunden før jeg tar stilling til hvordan NOUen skal følges opp og hvilke tiltak som skal prioriteres.

SPØRSMÅL NR. 716

Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 19. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Statsrådens partikollega Ola Borten Moe tar i VG 3. april 2006 til orde for at Norge "ikke bør være en del av et europeisk kraftmarked". VG skriver at Senterpartiet vil kappe kraftkablene til utlandet, fjerne energiloven i nåværende form og gjøre Norge selvforsynt med billig strøm.

Kan statsråden avklare Regjeringens syn i forhold til Borten Moes utspill, og hva som blir konsekvensene overfor det nordiske markedet, liberaliseringen av kraftmarkedet i EU samt hvordan den forestående kraftsituasjonen i Midt-Norge skal løses uten import?»

BEGRUNNELSE:

Ola Borten Moe (Senterpartiet) tar i VG til orde for å reversere den politikken Senterpartiets Eivind Reiten gjennomførte tidlig på 90-tallet. Utspillet fra Senterpartiets energipolitiske talsmann strider imot Norges gjeldende politikk på området, og rimer dårlig med de politiske signalene Regjeringen har gitt så langt. Likefullt, når de kommer fra energipolitisk

talsmann i energiministerens eget parti, så må man anta at utspillet er avklart med politisk ledelse.

Løftet om at Norge skal bli selvforsynt med billig strøm rimer dårlig med regjeringspartiens egne utspill om at strømmen må bli dyrere før det kan bygges lønnsomme gasskraftverk. I tillegg har regjeringspartiene, spesielt Sosialistisk Venstreparti, ved flere anledninger de siste årene ført en retorikk om at lav strømpris ødelegger for mer kostbare ENØK-tiltak. Det har medført at regjeringspartiene alene eller samlet har gått inn for å øke elavgiften.

Regjeringen har også, klokelig nok, sagt at det er uaktuelt at man skal redusere størrelsen på kraftkrevende industri i Norge. Dermed er det ingen tiltak som vil frigjøre dagens strømforbruk i særlig grad.

Samtidig blir større vannkraftprosjekt lagt på is. Vefsna vernes og andre prosjekt som er avslått blir ikke gjenopptatt. Regjeringens småkraftpolitikk indikerer at den typen prosjekter ikke vil få særlig økonomisk støtte.

De nye gasskraftverkprosjektene som fremmes av ulike aktører, møter rammevilkår som krever CO₂-rensing fra dag én. For Statoil/Shells prosjekt på

Tjeldbergodden, så betyr det i praksis at prosjektet må utsettes snarere enn fremskyndes.

Per i dag er det kun vindkraft, pelletsovner og fjernvarme som fremstår som satsingsområder for Regjeringen. På alle øvrige energiområder så kommer det utydelige og motstridende signaler. Med tanke på underskuddet i kraftbalansen, som statsråden selv har bekreftet flere ganger, og kostnaden ved bygging av vindkraft for å møte kraftbehovet, så er det lite trolig at strømprisen vil bli redusert med Regjeringens politikk. Derfor er det interessant å få vite hvilke tiltak Regjeringen har som vil oppfylle Ola Borten Moes løfter om at Norge skal bli selvforsynt med billig strøm.

Svar:

Norge er avhengig av en effektiv og sikker kraftutveksling med våre naboland. I normale år er Norge nettoimportør av kraft, og gjennom vårt vannkraftsystem har vi en produksjon som kan variere betydelig fra år til år. Den store variasjonen i vannkraftproduksjonen innebærer at vi er avhengig velfungerende kraftutveksling med våre naboland.

Vekslingen mellom import og eksport over døgnet, mellom sesonger og ulike år henger i stor grad sammen med de ulike lands forskjellige produksjons-

systemer. Det norske produksjonssystemet består nesten utelukkende av vannkraft, mens andre land i Norden i større grad har termisk kraftproduksjon. De termiske kraftverkene er dyrere å regulere opp og ned enn de norske vannkraftverkene. I perioder med høyt forbruk i det nordiske markedet vil det ofte være høy vannkraftproduksjon, slik vi har sett i begynnelsen av 2006. Samtidig vil de termiske kraftverkene kunne holde jevn produksjon i perioder hvor den norske vannkraftproduksjonen er lav. Et samspill mellom de ulike systemene innebærer derfor en bedre utnyttelse av de samlede produksjonsressursene i Norden.

Vi har derfor et godt samarbeid med de øvrige nordiske landene, og jeg legger vekt på at vi også framover skal arbeide sammen om et mest mulig velfungerende nordisk kraftmarked. Det er viktig for forsyningssikkerheten for strøm. Jeg vil derfor arbeide videre med å utvikle det nordiske kraftsamarbeidet.

For å sikre et best mulig energiforsyning, ønsker Regjeringen, i tråd med Soria Moria-erklæringen, å gjennomgå energiloven for å undersøke om det er mulig å gjøre endringer som kan bedre markedets funksjon både når det gjelder produksjon og investeringer. Jeg vil komme tilbake til det konkrete opplegget for denne gjennomgangen.

SPØRSMÅL NR. 717

Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen

Besvart 18. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil Utenriksdepartementet gjøre for å reise dette spørsmålet internasjonalt, og vise at Norge tar avstand fra denne diskrimineringen?»

BEGRUNNELSE:

HIV-positive nektes ofte ordinært visum for reise til USA. HIV-positive som velger å krysse av på visumsøknaden om at de er HIV-smittet, får ofte avslag på ordinært visum men kan etter samtaler hos ambassaden få innvilget en såkalt "waiver", en midlertidig tillatelse. Men ved innvilgelse av såkalt "waiver" stemples innehaver av passet for all tid som HIV-positiv og dette kan igjen skape problemer for innreise i andre land, og ikke minst vil det for alltid skape problemer for innreise i USA. Resultatet av denne praksisen er at mange HIV positive lar være å opplyse om

smitten og reiser inn uten medbrakte medisiner, for ikke å bli nektet innreise ved eventuelt funn av medbrakte medisiner i tollene. HIV-aktivisten Kim Fangen har tidligere reist dette spørsmålet og sendt flere henvendelser til amerikanske myndigheter om dette foreldede og diskriminerende regelverket som bidrar til å opprettholde stigmatiseringen og usikkerheten rundt diagnosen.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra utviklingsministeren.

Representanten Trettebergstuen peker på et alvorlig og globalt problem; nemlig at personer med HIV og AIDS utsettes for stigmatisering og diskriminering.

Norge vil fortsette å være en pådriver for å sikre denne gruppens rettigheter.

Spørsmål knyttet til innvandring og visum er imidlertid i stor grad et nasjonalt anliggende og som dermed hver stat regulerer i sin nasjonale lovgivning.

De fleste land har bestemmelser om innreise som skal ivareta hensyn til folkehelsen. Norske myndigheter mener imidlertid at det ikke er behov for å nekte innreise til Norge for personer med HIV og AIDS.

Når det gjelder representantens konkrete spørsmål har jeg fått bekreftet at HIV-positive i utgangs-

punktet ikke gis visum til USA dersom amerikanske myndigheter er kjent med dette. En rekke andre land har tilsvarende begrensninger i sin lovgivning. Restriksjoner mot innreise gjelder for øvrig også for andre personer med smittsomme sykdommer i den utstrekning disse har betydning for folkehelsen.

Norge arbeider aktivt gjennom FN og andre relevante multilaterale fora for å bekjempe diskriminering av personer med HIV og AIDS.

SPØRSMÅL NR. 718

Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 10. april 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Hvilke tiltak har statsråden gjort for å bekjempe muslimske menigheter som åpner for vold mot kvinner?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag fra Avisenes Nyhetsbyrå (ABN) i november 2005 vedrørende uttalelse fra Imam Ikram Jilani, leder av landets største muslimske menighet, World Islamic Mission, om at slag kan brukes som straff mot kvinner i spesielle tilfeller, som for eksempel hvis kvinnen er utro. I denne forbindelse uttalte statsråd Karita Bekkemellem: "Det er helt uakseptabelt, og Regjeringen vil se på om statsstøtten kan brukes som et pressmiddel. Imamer må ta avstand fra vold mot kvinner, ikke komme med utsagn som kan legitimere det." Videre uttalte hun: "Vi skal kjempe mot kvinnevold blant nordmenn, og kan ikke godta det blant våre nye landsmenn."

Svar:

Jeg vil understreke at bruk av slag og annen fysisk vold er straffbart etter norsk lov, og omfatter alle som oppholder seg i landet. Regjeringen prioriterer arbeidet mot vold i nære relasjoner høyt, og handlingsplanen knyttet til dette arbeidet inneholder en rekke tiltak med særskilt perspektiv på kvinner med bakgrunn fra minoritetsgrupper, herunder kvinner med tilhørighet til muslimske trossamfunn.

Jeg har tidligere tatt opp spørsmålet om betingelser for registrering av og støtte til trossamfunn med kultur- og kirkeministeren i forbindelse med saken

som stortingsrepresentantens spørsmål refererer seg til. Kultur- og kirkeministeren kunne opplyse at i henhold til lov om trossamfunn og ymist anna kan trossamfunn la seg registrere når de ikke med sin lære eller sitt arbeid kommer i strid med norsk rett og moral. Et trossamfunn som forfekter vold mot kvinner vil komme i strid med rett og moral, og vil kunne nektes registrering. Lov om trossamfunn og ymist anna setter kun formelle vilkår i forhold til trossamfunnets forstander. I denne saken ble det konstatert at imamen som hadde uttalt seg ikke var trossamfunnets forstander.

På bakgrunn av uttalelsen fra imamen tok fylkesmannen i Oslo og Akershus saken opp med det aktuelle trossamfunnet og ba trossamfunnet redegjøre for trossamfunnets lære. Dersom ikke trossamfunnet tok avstand fra imamens uttalelse, ville registrering og tilskudd bli vurdert nektet.

Den aktuelle menigheten tok i brev av 19. november 2005 til fylkesmannen i Oslo og Akershus ubetinget avstand fra enhver handling som bryter med norsk lov. Trossamfunnet opplyste videre at imamens manglende norskkunnskaper kan ha gjort det vanskelig for ham å nå ut med det korrekte budskapet på en skikkelig måte. Trossamfunnet opplyste at det ville tilrettelegge for nødvendig norskopplæring for imamer og ansatte for å unngå misforståelser i fremtiden.

Jeg har tatt menighetens uttalelse til etterretning, og konstaterer at lov om trossamfunn og ymist anna stiller grunnleggende krav for at menigheter skal kunne registreres og ytes tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 719**Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Som følge av avgiftsmyndighetenes uriktige tolkning av merverdiavgiftsloven, har mange næringsdrivende feilaktig blitt nektet fradrag for inngående avgift i strid med gjeldende rett.

Mener finansministeren at verken Grunnloven, tilleggsprotokoll 1-1 til menneskerettsloven, merverdiavgiftsloven, foreldelsesloven, forvaltningsretten eller erstatningsretten setter skranker for å nekte å godskrive for lite fradragført merverdiavgift i etterkant når avgiftsmyndighetene i dette tilfellet har villedet næringsdrivende?»

BEGRUNNELSE:

Som følge av Høyesterettsdommer i sakene vedrørende Hunsbedt Racing AS (Rt. 2003 side 1821) og Porthuset AS (Rt. 2005 side 951) har Finansdepartementet i pressemelding nr. 60/2005 av 27. september 2005 erkjent følgende: "Avgjørelsen i Porthuset AS representerer en endring i forhold til den lange og konsekvente forvaltningspraksis som til nå har vært fulgt." Finansdepartementet skriver videre at dette vil ha konsekvenser for bl.a. hoteller, idrettsanlegg, golfbaner, kinoer, fritidsparker mv.

Mange næringsdrivende som lojalt har innrettet seg etter de feilaktige retningslinjer og vedtak som avgiftsmyndighetene har truffet før Høyesteretts avklaring av fradragrettens omfang har nå sendt krav om å få tilbakebetalt for lite fradragført merverdiavgift. Finansdepartementet nekter utbetaling av krav som er eldre enn 3 år, med henvisning til at kravene er foreldet.

Frem til 7. desember 2005 var det en velkjent og klar praksis (rettsregel) som innebar at staten konsekvent frafalt foreldelsesinnsigelsen dersom de næringsdrivende hadde avgift til gode utover 3 år. Ved Finansdepartementets brev av 7. desember 2005 ble rettsregelen trukket tilbake med umiddelbar virkning for alle krav som ennå ikke var ferdigbehandlet. Tilbaketrekningen har således tilbakevirkende kraft, ettersom den også gjelder for krav som er oppstått før tilbaketrekningen.

Ved Ot.prp. nr. 21 (2001-2002) fremmet Finansdepartementet forslag om at kjøreskoler måtte tilbakebetale tidligere fradragført merverdiavgift. Finansdepartementet hadde ikke kommentert forholdet til Grunnloven § 97. Loven ble vedtatt den 21. desember 2001. Den 10. mars 2006 avsa Høyesterett i plenum dom hvor det ble slått fast at loven var grunnlovsstridig. Det er meget uheldig at Finansdeparte-

mentet ikke vurderte forholdet til Grunnloven § 97, da endringer i lovgivning, praksis og retningslinjer bør ha god margin til dette fundamentale rettssikkerhetsprinsipp.

Lignende rettssikkerhetsprinsipper som Grunnloven § 97 har man også i tilleggsprotokoll 1-1 til menneskerettsloven som verner eiendomsretten. Det vises videre til forvaltningsloven § 39.

Merverdiavgift er en flerledds transaksjonsavgift hvor det er det endelige forbruk som skal avgiftsbellegges. Næringsdrivende som omfattes av merverdiavgiftsloven er pålagt å kreve inn avgift på vegne av staten. For at det ikke skal bli dobbel avgift skal de næringsdrivende fradragføre inngående merverdiavgift på sine anskaffelser. Merverdiavgift skal ikke være noen kostnad for de næringsdrivende. Dette var lovgivers forutsetning da loven ble vedtatt, og er fortsatt et uomtvistelig prinsipp.

Etter merverdiavgiftsloven § 55 kan staten fatte vedtak om å etterberegne eller utbetale avgift inntil 10 år tilbake i tid. Det synes som om avgiftsforvaltningen nå kun velger å bruke denne hjemmel dersom man har netto avgift til gode. Bestemmelsen må forstås slik at avgiftsmyndighetene har en plikt til å anvende den når man blir klar over at et avgiftsoppgjør ikke er korrekt, uavhengig av om staten har avgift til gode eller ikke. Den spesielle bestemmelsen i merverdiavgiftsloven må gå foran den generelle bestemmelsen i foreldelsesloven.

På denne bakgrunn ønskes det besvart om en eventuell nektelse av å utbetale beløpene er overensstemmende med merverdiavgiftslovens intensjon, og om det ikke må anses som urimelig om staten lar være å utbetale beløpene, når avgiftsmyndighetene selv gjennom forvaltningspraksis og rundskriv har villedet de næringsdrivende med hensyn til hva som er gjeldende rett.

Svar:

Representanten Hagesæter reiser spørsmål om Grunnloven, tilleggsprotokoll 1-1 til menneskerettsloven, merverdiavgiftsloven, foreldelsesloven, forvaltningsretten og erstatningsretten setter skranker for å nekte å tilbakebetale for lite fradragført inngående merverdiavgift.

De ulike lovene og rettsområdene som det her er vist til, angår flere forskjellige rettsspørsmål. Disse spørsmålene med tilhørende anførsler retter seg dels mot inngrep i bestående rettigheter, dels mot materielle bestemmelser om merverdiavgift og saksbehand-

ling, og dels mot bortfall av krav og erstatning. Foruten forvaltningens myndighetsutøvelse, setter flere av grunnlagene også skranker for Stortinget som lovgiver. Både fra min og Finansdepartementets side er det selvsagt et helt sentralt mål å bestrebe at vi handler i overensstemmelse alle de rettsregler som følger av de grunnlagene representanten viser til. Jeg ber om forståelse for at jeg i dette brevet og av hensyn til den tid står til rådighet, ikke kan komme inn på alle enkeltheter i de påberopte anførselene som representanten tar opp. Jeg vil imidlertid kommentere enkelte av punktene.

Finansdepartementet sendte som kjent ut en pressemelding 27. september 2005 hvor det fremgikk at Høyesteretts presiseringer om fradragretten i Hunsbedt- og Porthuset-dommene skal legges til grunn også for andre næringsområder med lignende delt virksomhet. Dette gjelder både i forhold til saker hvor det alt var tatt ut stevning, saker hvor det av ulike årsaker ikke var sendt inn krav og fremover i

tid. På oppdrag fra departementet sendte Skattedirektoratet samtidig ut presiserende retningslinjer, bl.a. om fordelingen av inngående merverdiavgift etter Hunsbedt- og Porthuset-dommene.

Som ledd i den videre oppfølgingen av de nevnte Høyesterettsavgjørelsene, har departementet i brev 7. desember 2005 til Skattedirektoratet lagt til grunn at næringsdrivende som er omfattet av retningslinjene, kan få fradrag for inngående merverdiavgift inntil tre år tilbake i tid. Departementet besluttet samtidig ved brev av samme dag, og med umiddelbar virkning, å legge om praksis for frafallelse av foreldelsesinnsigelser på merverdiavgiftsområdet. Dette har jeg tidligere gitt en redegjørelse for, se bl.a. mitt svar av 16. desember 2005 på ditt spørsmål nr. 243 til skriftlig besvarelse (sesjonen 2005-2006).

Som jeg også redegjorde for i mitt svar på spørsmål nr. 243, har etteroppgjøret i kjølvannet av Hunsbedt- og Porthuset-dommene reist prinsipielle spørs-

mål om hvor langt tilbake i tid næringsdrivende kan kreve fradrag for merverdiavgift. Jeg gav da også uttrykk for at problemstillingen er komplisert, og at merverdiavgiftens betydning som en av statens største inntektskilder medfører at utfallet av vurderingen kan få store provenymessige konsekvenser. Spørsmålet om fradrag tilbake i tid var ikke oppe til vurdering i verken Hunsbedt- eller Porthuset-dommene. Det er imidlertid berammet en rettssak om dette som skal opp for domstolen etter sommeren. Jeg kan derfor ikke komme nærmere inn på detaljer, men tilføyer at en rekke av de argumenter som du har fremlagt, med stor sannsynlighet vil bli prosedert av motparten.

I ditt nye spørsmål er det også vist til Høyesteretts avgjørelse 10. mars 2006 i den såkalte Arves Trafikkskole-saken. I denne avgjørelsen slo Høyesterett i plenum fast at overgangsordningen som ble foreslått i Ot.prp. nr. 21 (2001-2002) og siden vedtatt av Stortinget, ikke var forenlig med Grunnloven § 97 (dissens 11-4). Når det gjelder denne avgjørelsen, viser jeg til Finansdepartementets pågående arbeid med å analysere konsekvensene, herunder om tilbakebetaling og virkningen for andre trafikkskoler i tilsvarende stilling. Dette arbeidet er høyt prioritert. Jeg finner imidlertid grunn til å understreke at departementet også her, i likhet med omleggingen etter Porthuset-saken, selvsagt vil rette seg etter avgjørelsens innhold.

Som nevnt foran har jeg og mitt departement selvsagt et mål om å håndtere saker innenfor alle våre ansvarsområder i tråd med både Grunnloven, menneskerettsloven, forvaltningsloven og øvrig lovverk. Som på de fleste rettsområder vil det imidlertid også innenfor merverdiavgiftsområdet være rom for ulike tolkninger. Vi bestreber oss på til enhver tid å finne fram til en korrekt rettsanvendelse hvor interessene avveies mellom enkeltindividet, de ulike næringsvirksomhetene og Stortingets budsjettvedtak.

SPØRSMÅL NR. 720

Innlevert 3. april 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 20. april 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2006 varslet Bondevik II-regjeringen at hovedkontoret for et nytt holdingselskap for den næringsrettede blågrønne FoU-virksomheten

skulle legges til Tromsø. Oppbygging av et slikt kompetansemiljø med hovedsete i nord må bl.a. sees i sammenheng med den forrige regjeringens nordområdestrategi.

Hva er status, og hva vil fiskeri- og kystministeren gjøre for å sikre at det nye selskapet kan etableres snarest mulig og for å få ytterligere fart på blågrønn forskning i vår nordligste landsdel?»

BEGRUNNELSE:

Bondevik II-regjeringens nordområdestrategi hadde en rekke forslag knyttet til økt satsing på forskning i nord. Forslaget i 2006-budsjettet om å styrke forskningsfondet med 39 mrd. kr skulle bl.a. bidra til å kanalisere økte midler til blågrønn forskning for å øke verdiskapningen innenfor fiskeri- og havbruk og landbruk. Når den rød-grønne regjeringen i sitt første budsjett kutter 25 mrd. kr i forskningsfondet er dette svært beklagelig og et skritt i feil retning.

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) Statsbudsjettet for 2006 varslet Bondevik II-regjeringen at den ville omstrukturere forskningsinstituttene innenfor den blågrønne sektoren som en oppfølging av St.meld. nr. 19 (2004-2005) Marin næringsutvikling - Den blå åker fra Fiskeri- og kystdepartementet.

Den daværende regjering gikk inn for at det skulle etableres et holdingselskap for den næringsrettede FoU-virksomheten med hovedkontor i Tromsø og datterselskap i Bergen, på Ås og i Tromsø. Regjeringen tok sikte på at konsernet skulle være operativt senest fra 1. januar 2007. Hovedkontoret i Tromsø samt datterselskapene i Bergen, Tromsø og Ås skulle dannes ut fra Akvaforsk AS, Fiskeriforskning AS, Matforsk AS, Norconserv AS samt relevant næringsrettet FoU-aktivitet ved forvaltningsinstituttene Havforskningsinstituttet, Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning (NIFES) og Veterinærinstituttet.

Målet med omorganiseringen var å skape rammevilkår for tett forskningsfaglig samarbeid og klar arbeidsdeling mellom de fiskeri- og havbruksfaglige og landbruksfaglige forskningsmiljøene. Samtidig var det et mål å oppnå synergieffekter til beste for primærnæringene, bearbeidingsindustrien, kundene og i

tillegg sikre en bedre utnyttelse av offentlige FoU-innsats, samt legge til rette for nasjonal og internasjonal konkurransedyktighet. Forslaget til nyorganisering ble til i nært samarbeid mellom Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet og Utdannings- og forskningsdepartementet.

Svar:

Departementet arbeider nå med etablering av det nye næringsrettede forskningsinstituttet med hovedkontor i Tromsø. Jeg legger i samsvar med det som ble varslet i statsbudsjettet for 2006 opp til å oppnevne styret for interimsselskapet med det første. Fiskeri- og kystdepartementet forbereder nå generalforsamling i interimsselskapet, hvor bl.a. styret i interimsselskapet formelt vil bli utnevnt.

Styret i interimsselskapet vil få i mandat å arbeide videre med saken etter de føringer som ble lagt i St.prp. nr. 65 (2004-2005) samt i St.prp. nr. 1 (2005-2006) for Fiskeri- og kystdepartementet.

Parallelt med arbeidet med å etablere interimsselskapet har Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet hatt en komité i arbeid slik det er beskrevet i St.prp. nr. 65 (2004-2005). Komiteen har vurdert grunnlaget for overføring av oppgaver mellom de næringsrettede og forvaltningsrettede instituttene. De berørte instituttene har deltatt i komiteen, sammen med Fiskeridirektoratet, Mattilsynet og representanter fra Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet. Forskerforbundet har deltatt i arbeidet på vegne av de øvrige hovedsammenslutningene. Departementene vil behandle rapporten etter at de berørte partene har gitt sine uttalelser om innholdet.

Det legges fortsatt til grunn at den endelige strukturen skal være etablert 1. januar 2007. Regjeringen vil komme tilbake til saken i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett og statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 721**Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 26. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 (2005-2006) fra Helse- og omsorgsdepartementet heter det: "Departementet vil følge situasjonen til private organisasjoner som yter tjenester innen rusfeltet, tett og løpende vurdere behov for tiltak rettet mot disse."

Hvilke tiltak vil helse- og omsorgsministeren sette i verk for å sikre dette tilbudet til rusmiddelmissbrukere?»

BEGRUNNELSE:

En samlet helse- og omsorgskomiteé stadfestet i budsjettbehandlingen for 2006 høsten 2005 sosialkomiteens innstilling fra 2004 om at regjeringen skal gjennomgå situasjonen til private rusverninstitusjoner som ikke omfattes av spesialisthelsetjenesten, og komme tilbake til Stortinget med vurdering av tiltak for å sikre dette tilbudet til rusmiddelmissbrukere. Selv om regjeringen Bondevik II økte bevilgningen på post 70 (kap. 761 Tilskudd fra Sosial- og helsedirektoratet) med 20 mill. kr i Revidert nasjonalbudsjett 2005, og dette ble videreført for 2006, er det grunnleggende problemet likevel ikke løst. Den private rusverninstitusjonen P22 Avrusing i Oslo har siden rusreformen ble iverksatt fra 1. januar 2004 mottatt stadig mindre i tilskudd etter at de ikke fikk avtale med Helse Øst. Kapasiteten måtte reduseres fra 16 til 8 plasser ved starten av 2005. For 2006 har de fått 6,5 mill. kr og det er 2,8 mill. kr under hva de trenger for å drive 8 plasser. Hele tiden har de hatt stor pågang og fullt belegg av rusmisbrukere som vil la seg avrusse. P22 er en representant for mangfoldet av rusverninstitusjoner i Norge som jeg mener det er verdt å ta vare på. Samtidig må det stilles samme krav til kvalitet og resultater som til offentlige behandlingstiltak. P22 opplever imidlertid nå at de er i en situasjon der de sakte men sikkert går til grunne på grunn av manglende finansiering, samtidig som det står motiverte rusmisbrukere på gaten som vil inn.

Svar:

Etter rusreformen ligger ansvaret for avrusningsplasser for rusmiddelmissbrukere i Oslo-området under Helse Øst RHF. Etter deres vurdering er tilbudet for avrusningsplasser for rusmiddelmissbrukere i Oslo-området tilfredsstillende. P22 hadde ved gjen-

nomføringen av rusreformen avtale med Helse Øst om 17 plasser, inkludert også plasser til avrusning. Da Helse Øst i 2004 sa opp de avtalene med private aktører på rusfeltet som allerede hadde gått ut eller ville gå ut innen kort tid, utlyste Helse Øst RHF samtidig en anbudskonkurranse - Konkurransen med forhandlinger. Disse forhandlingene ble slutført høsten 2004 og avtalene ble undertegnet med gyldighet frem til 30. juni 2006. Samtidig ble det i disse avtalene gitt anledning til å forlenge avtalene med ett år. P22 fikk i denne prosessen ikke avtale med Helse Øst.

Departementet er klar over at rusreformen har stilt flere av de frivillige institusjonene som driver rusarbeid i en krevende situasjon. Utfordringene er blant annet knyttet til at organisasjonene må forholde seg til anbudsinnbydelser fra helseforetakene og i økende grad fra kommuner. Dette krever en omstilling som tar tid. Endringen krever også at de frivillige organisasjonene selv tar ansvar for å omstille seg i forhold til de endringer som har skjedd på sektoren. Etter rusreformen forble det kommunale ansvaret for rusmiddelmissbrukere uendret. Det vil derfor også kunne være opp til P22 og i denne sammenhengen i særlig grad Oslo kommune, å komme frem til eventuelle avtaler om levering av tjenester.

Evalueringen av rusreformen, som skal være ferdig innen utgangen av 2006, vil kunne gi noen flere svar på situasjonen til de frivillige organisasjonene som yter tjenester innen rusfeltet. Inntrykket så langt er at både RHFene og kommunene benytter tilbud fra de private organisasjonene.

I forbindelse med statsbudsjettet for 2006 utarbeidet den forrige regjeringen vilkår knyttet til kap. 761 post 70 Tilskudd til frivillige tiltak for rusmiddelmissbrukere og prostituerte. Dette var en oppfølging av Stortingets ønske om tiltak knyttet til situasjonen for de private rusverninstitusjonene etter rusreformen. Samtidig ble det foreslått å videreføre økningen i tilskudsbevilgningen. Dette gav Stortinget sin tilslutning til. Etter at avtalen med Helse Øst opphørte, fikk P22 tilskudd over kap. 761 post 70. P22 har for 2006 fått 6,5 mill. kr i tilskudd fra denne tilskudsordningen som Sosial- og helsedirektoratet forvalter.

Jeg er kjent med at P22 har påklaget Sosial- og helsedirektoratets vedtak om tilskudd. Klagesaken er ikke behandlet ferdig.

SPØRSMÅL NR. 722**Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 21. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Da utvalget som skulle utrede kunnskapen om at norske pasienter kunne ha blitt smittet med hepatitt C ved blodoverføring før 1993 ble nedsatt, var kritikken mot helsemyndighetene fra flere hold svært alvorlig, både med tanke på at det kun var 9-10 år siden siste blodoverføring med hepatitt C var skjedd og med tanke på smittefaren fra ellers symptomfrie personer.

Hvorfor har ikke Stortinget fått forelagt utvalgets konklusjoner som en egen sak, og gitt mulighet til selv å ta stilling i saken?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av kunnskapen om at norske pasienter kunne ha blitt smittet med hepatitt C ved blodoverføring før 1993, oppnevnte det daværende Helsedepartementet et utvalg som skulle utrede saken i august 2003. Utvalgets mandat var å gjennomgå helsetjenestens og helsemyndighetenes håndtering av pasienter som kunne ha blitt smittet med hepatitt C-virus gjennom blodoverføring i perioden 1988-1994. Utvalget, som avga sin rapport 16. mars 2004, anbefalte som ett av flere tiltak at det ble opprettet en særskilt erstatningsordning for hepatitt C-smittede, og at det gis erstatning etter reglene i den ordinære pasientskadeerstatningsordningen.

2. mars 2006 offentliggjorde Helse- og omsorgsdepartementet en pressemelding der det heter at det ikke blir opprettet en særskilt erstatningsordning for mennesker som er smittet med hepatitt C etter blodoverføring i perioden 1988-1994. I begrunnelsen henvises det til blant annet behandlingen av St.meld. nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningsskadelidende samer og kvener.

Det ble der gjort en vurdering knyttet til den generelle behandlingen av erstatningskrav fra ulike grupper i samfunnet. Hovedkonklusjonen i meldingen er at erstatningsrettslige krav mot staten, herunder krav fra grupper, skal løses gjennom eksisterende regelverk for behandling av slike krav. Rimelighetsbaserte erstatningskrav bør kanaliseres gjennom billighetserstatningsordningen.

Svar:

Rapporten "Transfusjonssmitta med hepatitt C - ei utgreiing om ansvar, omfang og erstatning" ble avgitt 16. mars 2004. Stortinget ble orientert om hoved-

punktene i utvalgets utredning i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett, jf. St.prp. nr. 63 (2003-2004). Videre ble Stortinget informert om departementets oppfølging av rapporten i St.prp. nr. 1 (2004-2005).

De fleste problemene utvalget fokuserte på, er blitt fulgt opp i arbeidet med gjennomføringen av EUs bloddirektiv i Norge. Forskrift om tapping, testing, prosessering, oppbevaring og distribusjon av humant blod og blodkomponenter og behandling av helseopplysninger i blodgiverregistre (blodforskriften) trådte i kraft 8. februar 2005. Blodforskriftens krav vil bidra til at ingen i framtiden skal smittes med hepatitt C, hiv eller andre smittsomme sykdommer gjennom blodoverføring.

Utvalget foreslo i rapporten at det ble innført en ny samordnet erstatningsordning for transfusjons-smittede. I februar 2006 ble det besluttet at det ikke skal etableres en egen erstatningsordning for denne gruppen. Det ble lagt til grunn ved vurderingen at det ikke bør opprettes en særordning, hvor én gruppe behandles i henhold til andre kriterier og gis utvidede rettigheter i forhold til andre pasientgrupper som har blitt skadet i helsetjenesten. Ved vurderingen er det også sett hen til St.meld. nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningsskadelidende samer og kvener. Hovedkonklusjonen i meldingen er at erstatningsrettslige krav mot staten, herunder krav fra grupper, skal løses gjennom eksisterende regelverk for behandling av slike krav. Rimelighetsbaserte erstatningskrav skal kanaliseres gjennom billighetserstatningsordningen.

I St.prp. nr. 72 (1998-99) foreslo Justisdepartementet at alle som ved blodoverføring innen helsevesenet var blitt smittet med hepatitt C, burde gis en billighetserstatning uavhengig av om det var noe å bebreide helsevesenet. Ved behandlingen av proposisjonen i oktober 1999 sluttet Stortinget seg til Justisdepartementets tilrådninger om at det burde gis billighetserstatning til alle som var blitt smittet med hepatitt C, og at slik erstatning skulle utbetales etter en individuell vurdering av den enkelte sak. Jeg har fått opplyst at alle som har søkt billighetserstatning på dette grunnlag, har fått slik erstatning.

Stortinget vil bli endelig orientert om saken i Revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 723**Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Ågot Valle****Besvart 18. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Statsministeren skal lede FN-panelet som skal foreslå tiltak for å reformere og styrke det operasjonelle arbeidet. Det gir noen muligheter. Det foreligger forslag om å slå sammen en rekke FN-organisasjoner til tre hovedstrukturer: utvikling, humanitære oppgaver og miljøoppgaver. Kvinners rolle og fokus i FN er i dag for usynlig, har for lite midler og lav deltagelse.

Hva vil statsministeren gjøre for å styrke kvinners rolle i FN, og vurderer han at en egen hovedstruktur innen FN kan bidra til å nå dette målet?»

BEGRUNNELSE:

FNs kvinnekommisjon har nylig avsluttet sitt møte og feiret sitt femtiende år, men kvinner har fremdeles ikke full juridisk og/eller faktisk likestilling i noe land. Vi ser en økende grad av feminisering av fattigdom, og kvinner rammes hardt av AIDS. Kvinners menneskerettigheter brytes hver dag over hele verden. Vold mot kvinner og kvinners manglende reproduktive rettigheter er store strukturelle problemer. Selv om Kvinnekonvensjon er underskrevet av 182 land, har den i en rekke land ikke ført til implementering og endringer i lovverket, og kvinner er underrepresentert i maktposisjoner og beslutningsorgan i de aller fleste land i verden. Det er derfor av stor viktighet at kvinners livsbetingelser og status løftes opp når FN skal gjennomføre reformer. Spørsmålet om det er behov for en egen kvinneorganisasjon som en av hovedstolpene, bør reises og drøftes. Da kan oppfølging av kvinnekonferansen i Beijing og forpliktelser gjort av FN i 2000 og 2005 få en annen tyngde enn det som er situasjonen i dag.

FNs arbeid i forhold til mer enn 50 pst. av verdens befolkning er fragmentert og preget av prosjektbasert jobbing fremfor helhet.

"Mainstreaming" har blitt et honnørord som brukes i festtaler, men som ikke følges godt nok opp i forhold til strukturelle forhold innen FN-systemet.

I dag gjøres deler av jobben av UNIFEM, underlagt UNDP, med lite ressurser og få ansatte sett i forhold til den jobben som bør og skal gjøres. UNIFEM gjør en meget bra jobb med små midler, men dette viktige arbeidet må få mer fokus, midler og ansatte. I tillegg arbeider organisasjoner som UNICEF, UNFPA, WHO, UNHCR med kvinnespørsmål. Det er behov for å gi arbeidet med kvinnespørsmål bedre status, kapasitet, økonomi og tydeligere mandat i FN-organisasjonen. Statsministeren har nå mulighet til å

være med på et arbeid som kan bedre situasjonen for verdens kvinner.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra statsministeren.

Statsministeren deler fullt ut representanten Ågot Valles analyse av hvor viktig likestilling og kvinners rettigheter er for utviklingsprosessen og engasjementet for at innsatsen på dette området må bli større.

Forrige uke deltok statsministeren på det første møtet i FNs høynivåpanel for bedre sammenheng på områdene utvikling, humanitære spørsmål og miljø. Statsministeren hadde i denne forbindelse også konsultasjoner med lederne i FNs ulike organisasjoner. I diskusjonene framholdt statsministeren at FNs tusenårs mål kan ikke nås uten at jenter og kvinner blir involvert langt bedre.

Det tredje tusenårs målet handler som kjent direkte om likestilling og kvinners rettigheter. Vi har på langt nær nådd delmålet om at like mange jenter som gutter skal få grunnleggende utdanning. Fristen for å nå dette delmålet gikk ut allerede i 2005. Dette tjener som illustrasjon på at det er behov for et krafttak for å fremme like rettigheter for begge kjønn internasjonalt.

Soria Moria-erklæringen forplikter Regjeringen på dette området. Dette tar vi alvorlig. Noen få eksempler: Norge var sammen med bl.a. UNIFEM og Verdensbanken tidligere i år medarrangør for et internasjonalt seminar om hvordan arbeidet for tusenårs målene kan innrettes bedre for å fremme kvinners livssituasjon. Regjeringen har nylig lagt fram en handlingsplan om vår oppfølging av Sikkerhetsrådets resolusjon 1325 om kvinner, fred og sikkerhet. I vår tilleggsproposisjon for budsjettet for 2006 er likestilling en integrert del av vår styrkede FN-satsning, og UNIFEM er en av organisasjonene som får økte ressurser av flertallsregjeringen. Vi har påbegynt arbeidet med en handlingsplan om kvinner og likestilling i utviklingsarbeidet.

Det er riktig at ett av forslagene som er spilt inn som bakgrunn for FN-panelets arbeid, er løsere eller tettere sammenslutninger av organisasjoner som arbeider innen samme tematiske område.

Statsministeren har i sitt arbeid i forhold til panelet foreløpig ikke tatt stilling til om sammenslåinger og nye hovedstrukturer og organer i FN er veien å gå. Spørsmålet vi må vurdere nærmere, er om løsningen er å lage nye strukturer for å styrke FNs innsats på ulike områder, eller om vi snarere bør konsentrere

oss om å styrke eksisterende organer. Panelet har ikke begynt å drøfte om FNs organisasjonskart bør tegnes på nytt.

Statsministeren tror uansett at arbeidet med å fremme kvinners rettigheter og deltakelse er for viktig til å bli overlatt til en organisasjon alene. Som representanten Valle selv påpeker, gjennomsyres likestilling arbeidsfeltet til mange FN-organisasjoner.

Statsministeren vil bidra til å sette fokus på likestillingsspørsmål i panelets arbeid, og at statsministeren håper at panelet kan komme med et bidrag til å styrke FNs arbeid for fremme kvinners rettigheter og livsvilkår. Dette er et område der Norge står for klare verdier og der vi har viktige erfaringer å bidra med internasjonalt.

SPØRSMÅL NR. 724

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 7. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Posten Norge AS sitt nye prissystem der minstevekt pr. enhet er satt til 150 gram, gir svært kostbare og tilsynelatende urimelige utslag for en rekke organisasjoner når de skal sende ut medlemsblader. De økte kostnadene virker svært uheldige og urimelige.

Kan statsråden bekrefte at Posten Norge AS sitt prissystem fungerer på denne måten, og vil statsråden i så fall kunne be Posten Norge AS revurdere det nye systemet og praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti er klar over at bakgrunnen for Postens prisomlegging er at det i konsesjonen til Posten er stilt krav om at leveringspliktige tjenester, herunder sending av aviser og blad, skal ha kostnadsbaserte priser og at dette følger av EØS-avtalens regler. Bestemmelsen om minstevekt på 150 gram pr. enhet virker imidlertid ikke som en oppfølging av pålegget om "kostnadsbaserte priser" i og med at kunden i mange tilfeller vil måtte betale for mye mer enn faktisk tjeneste.

Svar:

Posten Norge AS (Posten) ble ved proposisjon fremmet av regjeringen Bondevik II omgjort til et heleid statsaksjeselskap. Aksjeselskapsformen er brukt for å gi ledelsen i selskapet forretningsmessig handlefrihet. Selskapsformen bygger på en klar rollefordeling mellom eieren, som her er staten, og selskapsledelsen. Den forretningsmessige ledelsen av selskapet og ansvaret for denne ligger hos selskapsledelsen. Et generelt utgangspunkt er at statsråden normalt ikke griper inn i styrets ledelse av selskapet. Dette betyr bl.a. at det normalt ikke er min oppgave som for-

valter av statens eierskap i Posten å treffe avgjørelser som har med driften av selskapet å gjøre selv om en sak kan sies å være av uvanlig eller kontroversiell karakter.

Posten praktiserte frem til høsten 2003 bl.a. redaksjonelt innhold som kriterium ved fastsetting av porto for aviser og blad. Etter klager fra konkurrentene til Posten, varslet Post- og teletilsynet (PT) i mai 2003 tvangsmulkt mot Posten. PT anså Postens praktisering som stridende mot kravet i konsesjonen om beregning av kostnader på transparente vilkår, og et mulig brudd på EØS-avtalen, jf. EUs postdirektiv (97/67/EF). Samferdselsdepartementet gav i september 2003 Posten føringer for en overgangsperiode fra praktisering av et innholdskriterium til kostnadsbaserte priser, og anbefalte ut fra de særlige kulturpolitiske hensyn i saken en overgangsperiode frem til 1. januar 2006.

På denne bakgrunn har Posten de seneste to og et halvt år gjennomført en gradvis omlegging av produkt- og prissystemet for aviser og blad. Sentralt i omleggingen har vært at krav til bestemt innhold i sendingene for tilgang til bestemte produkt- og prissystemer ("avis" og "blad"), erstattes av objektive, produksjonsbaserte kriterier. Prisomleggingen er allerede delvis innført ved prisøkninger på de tidligere avis- og bladproduktene i 2004 og 2005. Den endelige omleggingen, som også innebærer at de tidligere produktene erstattes med helt nye produktkategorier, ble gjennomført med virkning fra 1. januar 2006, jf. nedenfor. En slik ny produktkategori er nettopp PostAbonnement med et prissystem som tar utgangspunkt i en minstevekt på 150 gram. Beregninger fra Posten viser at det ville gitt små prismessige effekter å evt. innføre produktkategorier med lavere minstevekt.

Produkt- og prisendringer for massebrev, aviser og blad pr. 1. januar 2006 omfatter i noen grad sendinger som ligger innenfor Postens enerettsområde. Portotakster for prioriterte brev innenlands innenfor enerettsområdet skal godkjennes av Samferdselsdepartementet. Samferdselsdepartementet godkjente i desember 2005 Postens forslag om produkt- og prisendringer fra og med 1. januar 2006 for massepost, aviser og blad som berører prioritert brevpost innenlands innenfor Postens enerettsområde.

For øvrig viser departementet til at Posten ved overgang til ny prismodell med bl.a. minstevekt på 150 gram for PostAbonnement, tilbyr "sampakking" som bl.a. muliggjør kostnadsbesparelser og rabatter ved forsendelse av blad og aviser med individuelt små volumer (som typisk medlemsblader for organisasjoner), dvs. sammenbunting ved sentrale innleveringsterminaler (i for eksempel Oslo, Trondheim eller Tromsø) for samlet utsendelse til andre steder i landet. Samferdselsdepartementet har skriftlig overfor Posten uttrykt at det er ønskelig at Posten legger opp til et variert tilbud om sampakking som i størst mulig grad er tilpasset bladenes produksjonsmønster, og at Posten gir kundene mulighet til innlevering for sampakking også i en del byer/sentra utenfor Oslo.

Posten opplyser dessuten at de vil arbeide videre med produktutvikling av PostAbonnement, der behovene til brukere av PostAbonnement vil bli søkt imøtekommet fra 1. januar 2007. Frem til da vil Posten

være i dialog med kunder og interesseorganisasjoner der disse grupperes behov bl.a. vil imøtekommes ved å tilby såkalte "tilleggsattributter" til dagens hovedprodukt, det vil for eksempel si personifiserte forsendelser (herunder mulighet til å benytte giro som adressebærer), segmentering i målgrupper m.m.

Distribusjon av aviser og blad er en leveringspliktig tjeneste for Posten. Prisene på leveringspliktige tjenester (portoprisene) er omfattet av kravet til kostnadsbaserte priser i konsesjon til Posten av 26. september 2001. Jeg vil på denne bakgrunn, jf. også prinsippet om at Posten bør ha forretningsmessig handlefrihet ved fastsetting av portopriser utenfor enerettsområdet, ikke gripe inn og instruere Posten om å innføre et annet prissystem eller ny praksis i forhold til det som er vedtatt innført av Posten og (for de pris- og vektkategorier som faller inn under enerettsområdet) godkjent av Samferdselsdepartementet i brev av 22. desember 2005.

Gjeldende konsesjon til Posten Norge AS løper til 31. desember 2006. Samferdselsdepartementet arbeider med å utforme en ny konsesjon med virkning fra 1. januar 2007. I arbeidet med den nye konsesjonen vil jeg, innen de bindinger som følger av postloven og EØS-avtalen, vurdere endringer i rammevilkårene, med sikte på å ivareta situasjonen for aviser og blader (herunder medlemsblader for frivillige organisasjoner mv.) på en best mulig måte.

SPØRSMÅL NR. 725

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 20. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at det blir utarbeidet fare- eller varselskilt, som opplyser at det er kryssende snøscootertrasé på veinettet i Norge. Dette for å unngå ulykker, og farlige trafikksituasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Fra stadig flere ordførere i Finnmark varsles det imidlertid at trafikksikkerheten langs riksveier i Finnmark er uholdbare. Ordførerne håper på at det kan utarbeides et skilt som kan sette opp i scooterperioden. Fare- og varselskilt "En kan ikke vente til det

skjer et uhell" kan være en løsning. Trafikantene og ordførerne er både fortvilet og irritert over at det ikke finnes godkjente skilter som kan brukes langs veiene. Det opplyses videre at det som brukes i dag er trestokker med plastposer som markerer at det er kryssende scootertrasé.

Svar:

Steder hvor snøscootere krysser offentlig veg kan varsles med fareskilt 156 "Annen fare" og underskilt 808 med tekst som angir hva faren består i. Regionvegkontorene skal godkjenne teksten på slike underskilt.

156 Annen fare)

Etter min mening gir dagens skiltsystem tilfredsstillende muligheter til å varsle om fare i forbindelse med snøscooterkjøring på eller over offentlig veg.

Internasjonalt finnes det ikke noe eget fareskilt for snøscootere. Sverige og Finland har heller ikke slike fareskilt. Generelt bør vi være tilbakeholdne med å innføre egne skilt for spesielle forhold.

For å sikre en ensartet praksis, vurderer Vegdirektoratet å normere underskilt 808, for varsling av fare i forbindelse med snøscootertrafikk.

SPØRSMÅL NR. 726

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Jon Lilletun

Besvart 19. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I forbindelse med WTO/GATS-forhandlingene tilbyr landene visse områder for konkurranseutsetting. Dette kan eventuelt berøre handlefriheten i alkoholpolitikken.

Har Norge gitt noen slike tilbud eller stilt noen krav eller vært med i grupperinger som har stilt krav overfor andre land som berører alkoholpolitiske spørsmål, og har vi mottatt noen krav fra andre land som berører Norges handlefrihet på det alkoholpolitiske området?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid vært en debatt om hvilke virkninger WTO-avtalene vil få for bl.a. landbruk og miljø. Det har ikke vært noen tilsvarende debatt om de konsekvensene disse handelsavtalene kan få for helse- og sosialpolitikken, spesielt ikke hva avtalene vil bety for de alkoholpolitiske virkemidlene. Særlig fokus bør her rettes mot de nasjonale og lokale myndigheters muligheter til å regulere produksjon, salg og markedsføring av øl, vin og sprit, begrunnet i hensynet til velferd og folkehelse.

Temaet har stor innenrikspolitisk betydning, siden Norge kanskje er det landet i verden som har gått lengst i å bruke restriktive tiltak for å begrense alkoholskadene, helt i tråd med det moderne forskning anbefaler. Mange av de alkoholpolitiske tiltakene som har gitt god effekt i Norge, er tiltak som står veldig utsatt til i et frihandelssystem som WTO: Bevil-

lings- og lisensordninger, begrensning av åpningstider og antall utvalg samt restriksjoner på reklame og markedsføring.

Forhandlingene rundt "domestic regulations" og "disciplines on domestic regulations" handler nettopp om nasjonale og lokale myndigheters anledning til å bruke slike reguleringer av markedskreftene.

Som alkoholpolitisk foregangsland er det viktig for Norge å få avklart hvilke virkninger GATS-avtalene etter hvert kan få på alkoholpolitikken. Det er grunn til å minne om at det er bred politisk enighet om alkoholpolitikken i Norge, en enighet som er bekrftet i Stortinget og i offentlige dokumenter ved mange tilfeller.

Svar:

Tjenesteavtalen i WTO (GATS) slår klart fast medlemsstatenes rett til å regulere og innføre nye reguleringer for å tilgodese nasjonale politiske målsettinger. Dette gjelder også norske begrensninger på tilgangen til og markedsføringen av alkohol.

Den eneste tjenestesektoren som anses å berøre norsk alkoholpolitikk er distribusjonstjenester, herunder detaljhandel, hvor Norge har et monopol.

Det norske tilbudet på dette området unntar derfor eksplisitt handel med alkohol slik at vi har handlefrihet til å videreføre et utsalgsmonopol.

Det er utarbeidet kollektive krav på en rekke tjenestesektorer i GATS-forhandlingene, herunder distribusjonstjenester. Norge deltar imidlertid ikke i det

kollektive kravet for distribusjonstjenester og vi har heller ikke mottatt dette kravet.

Derimot har Norge mottatt bilaterale krav fra enkelte utviklingsland som ber om at Norge fjerner sine reservasjoner på detaljhandel med alkohol. Regjerin-

gen har imidlertid ikke til hensikt å endre det norske tilbudet på dette punktet.

For øvrig vil jeg også vise til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 727 (2005-2006).

SPØRSMÅL NR. 727

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Jon Lilletun

Besvart 19. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan Regjeringen garantere at nasjonale regjeringer etter de pågående forhandlingene om "domestic regulations" i WTO/GATS fortsatt vil ha full frihet til å bruke f.eks. reklameforbud, bevillingsordninger, monopol og regulering av salgstider som virkemidler i alkoholpolitikken, eller kan noen slike virkemidler bli utsatt for press gjennom WTO/GATS, f.eks. ved at de blir underlagt nødvendighetstesting?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid vært en debatt om hvilke virkninger WTO-avtalene vil få for bl.a. landbruk og miljø. Det har ikke vært noen tilsvarende debatt om de konsekvensene disse handelsavtalene kan få for helse- og sosialpolitikken, spesielt ikke hva avtalene vil bety for de alkoholpolitiske virkemidlene. Særlig fokus bør her rettes mot de nasjonale og lokale myndigheters muligheter til å regulere produksjon, salg og markedsføring av øl, vin og sprit, begrunnet i hensynet til velferd og folkehelse.

I lys av de siste tallene fra Verdens Helseorganisasjon (WHO), fortjener de alkoholpolitiske sidene av WTO-avtalene stor oppmerksomhet. WHO betegner alkohol som en av klodens "top five killers", dvs. en av de viktigste årsakene til dårlig helse og tidlig død. Som helsebelastning ligger alkohol på høyde med tobakk og høyt blodtrykk.

I utviklingsland med lav dødelighet er alkohol sykdomsårsak nummer én, ifølge WHO's beregninger. Dette er med andre ord et betydelig utviklingspolitisk tema, ikke minst her i landet, hvor vi har definert fattigdomsbekjempelse og bedre helse som to prioriterte oppgaver for bistandspolitikken.

Temaet har også stor innenrikspolitisk betydning, siden Norge kanskje er det landet i verden som har gått lengst i å bruke restriktive tiltak for å begren-

se alkoholskadene, helt i tråd med det moderne forskning anbefaler. Mange av de alkoholpolitiske tiltakene som har gitt god effekt i Norge, og som utviklingsland kan høste samme gevinster av, er tiltak som står veldig utsatt til i et frihandelssystem som WTO: Bevillings- og lisensordninger, begrensning av åpningstider og antall utsalg samt restriksjoner på reklame og markedsføring.

Forhandlingene rundt domestic regulations og disciplines on domestic regulations handler nettopp om nasjonale og lokale myndigheters anledning til å bruke slike reguleringer av markedskreftene. Jeg forutsetter at Utenriksdepartementet har konsultert alkoholpolitisk ekspertise underveis i forhandlingene de siste årene, men for å være en aktiv forhandlingspart må våre posisjoner baseres på en grundig gjennomgang. Som alkoholpolitisk foregangsland er det viktig for Norge å få avklart hvilke virkninger GATS-avtalene etter hvert kan få på alkoholpolitikken. Det er grunn til å minne om at det er bred politisk enighet om alkoholpolitikken i Norge, en enighet som er bekreftet i Stortinget og i offentlige dokumenter ved mange tilfeller.

Samtidig er det viktig å få avklart om GATS-forhandlingene vil påvirke utviklingslandenes alkoholpolitiske handlingsfrihet i framtida. Den pågående forhandlingsrunden, Doha-runden, er nettopp kalt Utviklingsrunden i WTO, der utviklingslandenes spesielle behov skal stå i fokus. Da er det et paradoks at resultatet i verste fall kan bli at landene i sør mister muligheten til å føre en alkoholpolitikk begrunnet i hensynet til folkehelse. Da kan prisen de betaler for Utviklingsrunden i WTO i form av redusert helse og velferd bli dramatisk høy i de neste tiårene.

Svar:

Norge deltar i forhandlingene om mulige nye disipliner for innenlandske reguleringer med ut-

gangspunkt i gjeldende norsk politikk på aktuelle sektorer, herunder behovet for virkemidler i alkoholpolitikken.

Det er ingenting som tyder på at det vil bli forhandlinger om spørsmål som begrenser bruken av norske virkemidler i alkoholpolitikken.

Den eneste tjenestesektoren som anses å berøre norsk alkoholpolitikk er distribusjonstjenester.

Norge har ikke forpliktet seg på distribusjon av alkohol. Det er heller ikke aktuell politikk å fremme noe nytt norsk tilbud på dette området. Hva andre land måtte ønske å påta seg av forpliktelser, er opp til dem.

For øvrig vil jeg også vise til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 726 (2005-2006).

SPØRSMÅL NR. 728

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 19. april 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det blir undertiden hevdet at det er svært mange offentlige ansatte som arbeider med problemstillinger knyttet til landbruket, enten i kommunal, fylkeskommunal eller statlig sektor.

Hvor mange ansatte regner statsråden med at det arbeider i offentlig sektor knyttet til jord- og skogbruk, og har antallet hatt den samme prosentvise nedgangen som nedgangen i antall jord- og skogbrukere?»

Svar:

Landbruks- og matdepartementet forvalter politikken innenfor en sektor som har et bredt samfunnsansvar som er av avgjørende betydning for enkeltmennesker og næringsliv over hele landet. Styrings- og forvaltningsoppgavene som springer ut fra jord- og skogbruk er mange og sammensatte. Matproduksjon, skogbaserte næringer og landbruksbaserte tilleggsnæringer er sentrale i den samlede verdiskapningen i Norge. Landbruket er helt sentralt når det gjelder å opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønstrer og utvikle lokalsamfunnene over hele landet. Med å definere landbruket bredt kan næringen beholde sin rolle som motor i utvikling av næringslivet og bidra til nyskaping og innovasjon innenfor så varierte områder som bioenergi, ny matproduksjon og bygdeutvikling.

Det ligger i dette at de ansatte i offentlig sektor, på henholdsvis sentralt og regionalt nivå og på kommunalt nivå, arbeider med svært sammensatte porteføljer som i større eller mindre grad spenner over hele spektret av strategiske og konkrete problemstillinger relatert til jord- og skogbruket. Det er en desentrali-

sert struktur i sektoren, og oppgaveløsningen er således fordelt mellom ulike forvaltningsnivåer.

På sentralt statlig nivå har Landbruks- og matdepartementet 165 årsverk fordelt på arbeidsoppgaver knyttet til hele politikkområdet innenfor sektoren. Dette medfører gjennomføring av nasjonal politikk så vel som oppfølging av internasjonale forpliktelser, herunder implementering av direktiv og forordninger i henhold til EØS-avtalen. Statens landbruksforvaltning (SLF), som er departementets utøvende forvaltningsorgan for de sentrale landbrukspolitiske virkemidlene, og Mattilsynet (MT), som skal sikre forbrukerne kvalitet og trygghet på det landbruket leverer i hele kjeden fra jord til bord, har henholdsvis 187 og 1 371 årsverk (pr. 31. desember 2005). Videre er det mange årsverk tilknyttet ulike forskningsinstitusjoner i sektoren som også arbeider med problemstillinger relatert til jord- og skogbruk. For sammenhengens skyld vil jeg også peke på at det anvendes vesentlige ressurser utenfor offentlig sektor til arbeid med spørsmål relatert til jordbruks- og skogsnæringen, for eksempel i Innovasjon Norge.

På regionalt statlig nivå ligger ansvaret for oppgaver innenfor jord- og skogbruk hos fylkesmennene, som administrativt er underlagt Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Fylkesmennene skal formidle nasjonal landbruks- og matpolitikk generelt og i forhold til kommunene spesielt. Fylkesmennene skal bidra til at kommunene styrker sin rolle som landbrukspolitisk aktør. I fylkesmannsembetene er det om lag 500 årsverk innenfor landbruksområdet. Jeg gjør her for ordens skyld oppmerksom på at det ikke er delegert oppgaver innenfor dette området til fylkeskommunen, med unntak av Møre og Romsdal hvor det for tiden pågår enhetsfylkeforsøk. Det er gjennomført flere reformer knyttet til fordeling av

oppgaver på de forskjellige forvaltningsnivå og som en følge av dette er en rekke oppgaver overført til kommunene. Kommunene har selv ansvaret for å allokere tilstrekkelig ressurser til å utføre de oppgavene som de er pålagt i medhold av lov og forskrift. Staten har således per i dag ingen samlet oversikt over antall årsverk knyttet til arbeid med oppgaver relatert til jord- og skogbruk i kommunene.

Det følger av ovennevnte at det ikke lar seg gjøre å oppstille en forenklet sammenheng mellom nedgang i antall bruk og aktive utøvere innenfor jord- og skogbruk og det antall årsverk som samlet sett er involvert i håndtering de mangeartede oppgaver som springer ut av denne næringen. Jord- og skogbruket avleder en rekke problemstillinger i hele kjeden fra den enkelte næringsdrivende, via næringsmiddel-

dustrien og frem til forbruker. Videre gjør internasjonaliseringen innenfor sektoren at vi som ansvarlig myndighet står overfor svært komplekse utfordringer som på mange områder krever mer og andre typer ressurser enn tidligere. I denne sammenheng vil jeg gjerne nevne at landbruket har hatt økende produktivitetsvekst de siste årene, og at det er svært høy innovasjonsgrad i sektoren. Avslutningsvis vil jeg peke på at det er gjennomført store omstillinger innenfor sektoren de senere år bl.a. ved etableringen av SLF og MT, der det har vært rettet særskilt oppmerksomhet mot å hente ut gevinster i form av forvaltningsmessige ressursbesparelser. Tilsvarende har det vært store regelverksreformer, for eksempel utforming av ny matlov, som har hatt samme fokus.

SPØRSMÅL NR. 729

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 18. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Ved Stortingets behandling av St.prp. nr. 1 (2004-2005) for Kommunal- og regionaldepartementet 15. desember 2004 ble følgende vedtak fattet: "Stortinget ber Regjeringen videreføre tilskuddet til Human Rights Service som en fast ordning."

Hva vil arbeids- og inkluderingsministeren gjøre for at dette vedtaket følges opp?»

BEGRUNNELSE:

Human Rights Service (HRS) er en partipolitisk uavhengig tenketank som arbeider med tema knyttet til det ny fleretniske og flerreligiøse Norge og Europa. HRS har menneskerettigheter og -plikter og demokrati i front, med et særlig fokus på barn, unge og kvinner. HRS' konkrete arbeid er særlig sentrert om innhenting av dokumentasjon, informasjon og analyse for å sette søkelys på ulike sider av innvandrings- og integreringsfeltet. HRS jobber etter en arbeidsregel om at de står fritt til å kritisere hva de måtte mene er klanderverdig, men kritikken skal alltid følges av forslag til tiltak. Human Rights Service har på grunn av sin viktige rolle innen kompetansebygging i en årrekke mottatt penger over statsbudsjettet, men ble ved behandlingen av Statsbudsjett 2006 fratatt all støtte.

I anmodningsvedtak nr. 176 (2004-2005) ber Stortinget Regjeringen om å videreføre tilskuddet til Human Rights Service som en fast ordning. Manglende oppfølging av anmodningsvedtak med budsjettvirkninger for kommende budsjett svekker Stortingets troverdighet, og derved også demokratiet. Det burde i utgangspunktet ikke være nødvendig for Stortinget å bruke tid og ressurser på å undersøke hvorvidt vedtak faktisk følges opp.

Eventuelle overføringer til Human Rights Service må sees i sammenheng med hvor mye andre organisasjoner som jobber med innvandring og integrering mottar over statsbudsjettet. I kap. 857 post 70 (2005) finner vi tilskudd til nasjonale barne- og ungdomsorganisasjoner. Her ser vi blant annet at SOS Rasisme det året fikk 1 965 789 kr, Annai Poopathi Tamilsk Kultursenter 325 000 kr, Norges Tyrkiske Ungdomsforening 225 000 kr, Vietnamesisk barne- og ungdomsforening 117 556 kr, og Somalisk Ungdoms Kultur og aktivitetsorganisasjon 58 778 kr. I kap. 511 post 71 "Tilskudd til innvandrerorganisasjoner og annen frivillig virksomhet" gruppe c (2005) fikk 8 organisasjoner til sammen 10 mill. kr (Antirasistisk Senter, Innvandrerens Landsorganisasjon, Kristent Interkulturelt Arbeid, Ressurscenter for innvandrer- og flyktningkvinner, Norsk Organisasjon for Asylsøkere, Organisasjonen Mot Offentlig Diskriminering, Selvhjelp for innvandrere og flyktning-

ger, og SOS Rasisme). Dette er bare toppen av isfjellet, da disse og lignende organisasjoner også får midler fra de 250 mill. kr Norsk Tipping hvert år deler ut til ungdomsorganisasjoner.

Vi er av den oppfatning at den røde regjeringen er veldig inkonsekvent når Human Rights Service nektes midler samtidig som organisasjoner som Annai Poopathi Tamilsk Kultursenter, Norges Tyrkiske Ungdomsforening, Somalisk Ungdoms Kultur- og Aktivitetsorganisasjon, og SOS Rasisme hvert eneste år får betydelige summer over statsbudsjettet.

Svar:

Representanten Amundsen viser til anmodningsvedtak nr. 176 (2004-2005) hvor Stortinget ber Regjeringen om å videreføre tilskuddet til Human Rights Service (HRS) som en fast ordning. Som oppfølging av vedtaket, uttalte Bondevik II-regjeringen i St.prp. nr. 1 (2005-2006) Kommunal- og regionaldepartementet:

"Regjeringen mener at det ikke bør tildeles driftsmidler til Human Rights Service. Human Rights Service bør konkurrere om midler til kunnskapsutvikling på lik linje med andre."

Vi fant ikke grunnlag for å endre dette i vårt forslag til endringer i Bondevik II-regjeringens forslag til St.prp. nr. 1 (2005-2006). Jeg vil også vise til følgende merknad fra kontroll- og konstitusjonskomiteens flertall i Innst. S. nr. 107 (2005-2006) Innstilling fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om anmod-

nings- og utredningsvedtak i stortings sesjonen 2004-2005:

"Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, registrerer imidlertid at stortingsflertallet, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre, ikke hadde merknader til oppfølgingen av vedtaket under behandlingen av St.prp. nr. 1 (2005-2006)."

I henhold til Bevilgningsreglementet § 3, vedtar Stortinget statsbudsjettet for det enkelte kalenderår, og tilsagn om tilskudd til organisasjoner gis derfor ikke for mer enn ett kalenderår om gangen. Et anmodningsvedtak om å gi tilskudd til en organisasjon vedtatt av et tidligere flertall på Stortinget på bakgrunn av en avtale mellom det daværende borgelige flertallet og Fremskrittspartiet, vil ikke være bindende for regjeringens prioriteringer til statsbudsjettene i neste fireårsperiode.

HRS representerer en av mange stemmer i innvandrings- og integreringsdebatten i Norge. Som jeg uttalte i stortingsdebatten ved behandling av statsbudsjettet for 2006, er den innfallsvinkelen de har til mange saker viktig å få fram, på samme måte som det også er mange andre organisasjoner som representerer andre viktige syn i en helhetlig debatt om flyktning-, innvandrings- og integreringspolitikken. Jeg vil derfor sikre HRS midler i 2006 uten at dette går ut over midlene til de landsdekkende innvandringsorganisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 730

Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 24. april 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Hvilke grep vil statsråden ta for å styrke konkurransen i norsk luftfart for å sikre at norske flypassasjerer får et tilfredsstillende tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom lengre tid har det vært problemer innen norsk luftfart. Dette har flere årsaker og rammer både næringsliv, offentlige etater og privatpersoner hardt.

På flere destinasjoner har et flyselskap i dag monopol, noe som gjør at passasjerer som reiser til og fra disse destinasjoner, blir rammet ekstra hardt når

det oppstår problemer innen flytrafikken. Flyselskapet som har monopol, nedprioriterer fly til disse destinasjoner, til fordel for passasjerer til destinasjoner der man har konkurranse. Man kansellerer eller utsetter med andre ord avganger der passasjerene ikke har alternativer, for å sikre de avganger der passasjerene har konkurrerende alternativer.

Vi ser også mange tilfeller av såkalte økonomisk motiverte kanselleringer, der flyene langt fra er fulle. Flyselskaper som har monopol yter generelt elendig service og passasjerene er langt fra fornøyde. Dette understrekes av en undersøkelse som er gjort av Han-

delshøyskolen BI, offentliggjort 4. april, som har vurdert 150 norske selskaper.

Viser forøvrig til skriftlig spørsmål nr. 232 og 500 til samferdselsministeren.

Svar:

Konkurransesituasjonen i norsk luftfart har vært til kontinuerlig vurdering av konkurransemyndighetene over en lang periode. Markedet for innenlands luftfart er kjennetegnet ved at SAS Braathens har en dominerende stilling. SAS Braathens har ifølge Konkurransetilsynet en markedsandel på omkring 80 pst. i innenlands luftfart. Enkelte har prøvd å etablere seg i konkurranse med SAS Braathens, men det er i dag bare Norwegian Air Shuttle AS (Norwegian) som konkurrerer med SAS Braathens på de største innenriksrutene.

Tiltak som myndighetene har gjennomført de senere år, har bidratt til økt konkurranse og lavere priser på flyreiser innenlands. Det gjelder bl.a. fjerning av seteavgiften og konkurransemyndighetenes inngrep mot opptjening av bonuspoeng på SAS Braathens innenlandsruter i 2002. I tillegg følger Konkurransetilsynet nøye med SAS Braathens markedsadferd som følge av selskapets dominerende stilling. I tildelingsbrevet for 2005 ble Konkurransetilsynet bedt særskilt om å overvåke konkurransen i luftfartsmarkedet. I juni 2005 ila Konkurransetilsynet SAS Braathens et overtredelsesgebyr på 20 mill. kr for å ha misbrukt sin dominerende stilling ved å ha drevet konkurranseskadelig underprising på strekningen Oslo-Haugesund. I juli 2005 varslet tilsynet at det ville illegge SAS Braathens et overtredelsesgebyr på inntil 30 mill. kr for å ha drevet konkurranseskadelig underprising på strekningen Oslo-Ålesund. Denne saken er fortsatt til behandling i Konkurransetilsynet.

Det er i liten grad regulatoriske forhold som hindrer konkurranse i luftfarten innenlands. Både norske flyselskaper, og flyselskaper fra andre EØS-land, har full rett til å etablere ny ruter så lenge de tilfredsstill generelle krav til sikkerhet og økonomisk soliditet, og de tekniske forhold ved lufthavnene ligger til rette for det. Det er ikke kapasitetsskranker knyttet til tildeling av tidsluker ("slots").

Jeg mener at det viktigste virkemiddelet for å opprettholde og styrke konkurransen i norsk luftfart er å hindre at SAS Braathens misbruker sin dominerende stilling. Dette er viktig både for å opprettholde

etableringsmuligheter, og for å bidra til at konkurransen blant de etablerte aktørene fungerer.

På enkelte strekninger kan kundegrunnlaget være så svakt at det ikke er grunnlag for at flere selskaper kan drive virksomhet, slik at det heller ikke er samfunnsøkonomisk ønskelig med konkurranse. Monopolsituasjonen kan gi utslag i form av dårlig kvalitet, for eksempel i form av kanselleringer. I slike tilfeller er det viktig med regelverk som sikrer passasjerene tilfredsstillende kvalitet.

Ikrafttredelsen av parlaments- og rådsforordning (EF) nr. 261/2004 om etablering av felles regler om kompensasjon og assistanse til passasjerer ved nektet ombordstigning og ved innstilt eller vesentlig forsinket flygning m.v. den 17. februar 2005, innebar en styrking av passasjerenes rettigheter. For ytterligere å forbedre passasjerens rettigheter, sendte Samferdselsdepartementet 17. mars 2006 ut et høringsnotat med forslag til regler som vil styrke håndhevelsen av passasjerens rettigheter.

I utkastet foreslås det for det første en vesentlig styrking av det offentlige tilsynet med passasjerrettighetene. Hovedansvaret for tilsynet foreslås lagt til Luftfartstilsynet. Tilsynet skal kunne kreve alle nødvendige opplysninger fra flyselskaper og andre som har rettslige forpliktelser overfor passasjerene. På grunnlag av slike undersøkelser, skal Luftfartstilsynet kunne pålegge selskaper å rette opp praksis som er i strid med passasjerenes rettigheter. Selskaper som ikke etterkommer pålegg, vil kunne pålegges å betale tvangsgebyr.

For det andre inneholder utkastet forslaget til lovbestemmelser som legger grunnlaget for å etablere en ny klagenemnd, som flypassasjerer skal kunne klage til dersom de ikke har mottatt de ytelsene de har krav på fra et flyselskap. Alle selskaper som flyr i Norge skal være underlagt ordningen, som i tillegg skal være enkel og rask å benytte seg av.

De nye håndhevelsesreglene vil blant annet forbedre passasjerenes mulighet til å få erstatning ved kansellering. Bevisreglene i forordning nr. 261/2004 gjør nemlig at passasjerene vil få medhold i sitt krav om erstatning dersom flyselskapene ikke dokumenter overfor klagenemnda, at det har gjort alt som med rimelighet bør kunne forventes av det med tanke på å unngå kansellering. Ved at passasjerene sikres erstatning dersom kansellering skjer, vil regelverket også motvirke at aktører som har monopol på visse ruter utnytter sin monopolstilling til å kansellere ruter.

SPØRSMÅL NR. 731**Innlevert 4. april 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil Regjeringen iverksette for å følge opp målsettingen i Soria Moria-erklæringen om at Norge skal bli verdensledende i miljøvennlig bruk av gass, og vil miljøvernministeren nå forsikre om at Regjeringen ikke har til hensikt å innføre avgift på naturgass?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen slås det fast at en større del av naturgassen som utvinnes på norsk sokkel skal tas i bruk innenlands til industri-, energi- og transportformål. Målet er at Norge skal bli verdensledende i miljøvennlig bruk av naturgass.

Til tross for den åpenbare miljøgevinst det vil bli med å bruke naturgass til erstatning for langt mer forurensende energibærere, er det vanskelig å få øye på noe tiltak av betydning fra regjeringens side for å legge forholdene til rette for dette.

Representanter fra regjeringspartiene har sågar hevdet at det i Regjeringen arbeides med en egen avgift på naturgass. En slik avgift vil helt klart undergrave målsettingen i regjeringserklæringen, og ødelegge økonomien både i eksisterende og mange planlagte prosjekter for naturgass.

I Stortingets spørretime 1. februar ble miljøvernministeren utfordret på dette, men kunne ikke gi noen

garantier om ikke innføre avgift. Slike signaler skaper stor usikkerhet blant de mange aktører i Norge som arbeider for økt bruk av naturgass, og prosjekter stopper opp.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren. På bakgrunn av at dette er et avgiftsspørsmål er det besvart av finansministeren.

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 185 og spørsmål nr. 310 fra representanten Ketil Solvik-Olsen. Der går det fram at Regjeringen vil gjennomgå systemet for CO₂-avgift for å hindre at bruk av gass til energiformål utkonkurrerer mer miljøvennlig alternativer.

Bruk av gass til oppvarming av boliger og næringsbygg er verken omfattet av CO₂-avgiften eller det nasjonale kvotesystemet for klimagasser. Unntak fra CO₂-avgift eller kvoteplikt for visse anvendelser av gass gir en uheldig vridning som svekker effektiviteten av de klimapolitiske virkemidlene. Spørsmål om ulike avgiftsforslag, også avgifter som gjelder på miljø- og ressursområdet, vurderes på vanlig måte i forbindelse med forberedelsen av de årlige budsjett-fremleggelsene. Jeg viser også til at Regjeringen har varslet en gjennomgang av miljøavgiftene.

SPØRSMÅL NR. 732**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 24. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«IPLoS-registeret ble lovfestet fra 1. januar 2006. Formålet er bl.a. bedre kunnskap om og statistikk knyttet til kommunale helse- og sosialtjenester. Det har kommet svært sterke reaksjoner fra funksjonshemmede på spørsmål som virker krenkende og på hensikten med spørsmålenes normative karakter. Spørsmål om tjenestene bidrar til at den enkelte kan gå på jobb eller fungere i hverdagen mangler. Det er kommet skarp kritikk både fra fagfolk, brukere og kommuner.

Vil statsråden gjennomgå ordningen?»

BEGRUNNELSE:

Det har kommet mange reaksjoner fra personer med funksjonsnedsettelse som reagerer meget sterkt på spørsmålene som stilles og hvorfor slike ting skal registreres i IPLoS. Det kan være spørsmål som: Spiser du mat på en kulturelt akseptabel måte? Handler du i overensstemmelse med sosial regler og sedvane? Velger du klær i overensstemmelse med klimatiske og sosial forhold?

Dette er normative spørsmål, der det ikke finnes rette svar og der en kan undre seg over hvem som egentlig skal sette malen for hva som er sosialt aksept-

tabelt og i tråd med sedvane. Hvorfor svar på slike spørsmål skal havne i et nasjonalt register for brukere av sosial- og helsetjenester er vanskelig å forstå. I veilederen for IPLOS står det at spørsmålene skal være relevante og nødvendige. Det er meget vanskelig å forstå at en ut fra en slik veiledning kan ende opp med slike spørsmål.

Derimot mangler det relevante spørsmålsom kunne bringe klarhet i om brukere faktisk får tjenester som gjør at de kan fungere i dagliglivet, arbeid og fritid.

Sosialtjenestelovens formålsparagraf sier at folk skal oppnå: en aktiv og meningsfull tilværelse i fellesskap med andre. Det ville være relevant og nødvendig å stille spørsmål som kunne si noe om lovens formål oppfylles. Kunnskap om dette er nødvendig både for lokale og nasjonale politikere.

Å betjene dette registeret tar tid for ansatte. Skal det kunne forsvares, må spørsmålene være relevante og ikke normative. Det er derfor behov for en gjennomgang av praksis og tidsbruk i ordningen.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at brukerorganisasjonene reagerer dersom det opprettes et register som pålegger tjenesteyterne å benytte seg av et spørreskjema av en slik karakter som gjengitt i brevet. Brukerne skal møtes med respekt og være delaktig i kartleggingen av egne hjelpebehov. IPLOS er ikke ment å endre dette, snarere tvert imot, kommunene melder om at innføring av IPLOS stimulerer til økt fokus på individuelle rettigheter og behov.

Kritikken av IPLOS-registeret har først og fremst vært rettet mot hvorvidt opplysningene som registreres er relevante og hvordan opplysningene innhentes. Det er i den forbindelse nødvendig med enkelte oppklaringer. Først og fremst er det avgjørende at det skilles mellom kommunenes adgang til å innhente opplysninger i saksbehandlingsøyemed, og hva som registreres i IPLOS.

Kommunens adgang til å innehente personopplysninger til bruk i saksbehandlingen følger av sosialtjenesteloven og kommunehelsetjenesteloven. Denne adgangen strekker seg så langt som formålet tilsier. Det vil si at kommunen kun kan innhente opplysninger som er relevante for å vurdere tjenestebehovet. IPLOS er en systematisering av informasjon som i alle år har vært dokumentert i prosa og som ligger til grunn for vurdering av ressurser og behov.

IPLOS-forskriften endrer ikke kommunenes hjemmel til å innhente opplysninger fra brukerne. Forskriften regulerer kun hvilke saksbehandlingsopplysninger kommunen skal sende til videre til det sentrale IPLOS-registeret, og hvordan innsendingen skal foregå.

Opprettelsen av IPLOS-registeret gir ikke føringer for hvordan møtet mellom brukerne og tjenesteapparatet skjer. Dette møtet skal fremdeles være preget av en tosidighet hvor brukerne er delaktige både i kartlegging og vurdering av hjelpebehov, slik både sosialtjenestelovens § 8-4 og pasientrettighetslovens § 3-1 krever.

Veilederen til utfylling av IPLOS registreringskjema er et verktøy for saksbehandler/ den som vurderer tjenestebehovet til bruk i etterkant av møtet med brukerne. Formuleringene i veilederen skal benyttes som en støtte for vurderingene og skal ikke benyttes som et spørreskjema i møtet med brukeren. De beskrivelsene av funksjonsnivå som fremgår av veilederen er kun et hjelpemiddel for å etablere et felles språk når funksjonsvariablene skal fastsettes. Det sentrale registeret vil kun omfatte de overordnede funksjonsvariablene, om det foreligger behov for personbistand eller om personen klarer å ivareta aktivitetene i dagliglivet selv. Dette betyr at IPLOS-registeret for eksempel inneholder opplysninger om at x antall personer trenger hjelp til å spise.

Formuleringene i veilederen til utfylling av registreringskjemaet er tilpasset "Internasjonal klassifisering av funksjon, funksjonshemming og helse" (ICF). ICF er det klassifikasjonssystemet som er anbefalt av Verdens helseorganisasjon, WHO, og er vedtatt brukt i Norge.

Jeg mener IPLOS-registeret vil gi oss viktig og nødvendig datagrunnlag for å vurdere ressursutnyttelse, kvalitet og effektivitet, planlegging og styring av de kommunale pleie- og omsorgstjenestene. Dette skal imidlertid ikke gjøres på en måte som oppleves som krenkende for brukerne av tjenestene. Jeg har derfor 18. april hatt møte med Norges Handikapforbund og ULOBA for å diskutere saken nærmere.

Jeg tror hovedutfordringen først og fremst ligger i å sikre at tjenesteapparatet viser den nødvendige respekt overfor brukerne og gir brukerne mulighet til å medvirke i utformingen av tjenestetilbudet. Jeg vil sikre dette perspektivet i min videre dialog om saken med Sosial- og helsedirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 733**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 20. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I statsbudsjettet for 2006 er det satt av 1 355 mill. kr til kjøp av riksvegferjetjenester. I forbindelse med statens kjøp av disse tjenestene settes det krav til ytelser, kapasitet, sikkerhet og ev. miljø. Ved flere riksvegferjesamband er det registrert sterkt varierende regularitet over lang tid.

Hvordan vil statsråden på en bedre måte sikre at vilkår knyttet til kjøp av ferjetjenester faktisk blir oppfylt av ferjeselskap?»

BEGRUNNELSE:

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) for Samferdselsdepartementet heter det bl.a. om kjøp av riksvegferjetjenester:

"Ved statens kjøp av riksvegferjetjenester settes det krav til ytelser, kapasitet, sikkerhet og ev. miljø i forbindelse med tildeling av løyve/kontrakt. Det er rederienes ansvar å sørge for at kravene blir oppfylt, uten at tilskuddsmyndighetene legger føringer på hvordan selskapene skal klare å oppfylle kravene."

Trafikanter ved flere riksvegferjesamband har over lang tid møtt kansellering av enkelte ferjeavganger med redusert kapasitet, lange køer og forsinkelse som resultat. Jeg viser bl.a. til sambandet Moss-Horten og sambandet Halhjem-Sandvikvåg i Hordaland.

Det er åpenbart nødvendig å føre tilsyn med at fergeoperatører faktisk leverer de tjenester som løyve eller kontrakt forutsetter. Mangelfull levering påfører trafikantene merkostnader og ulemper og bør få konsekvenser for operatør, dersom mangel forekommer hyppig og/eller i stort omfang. Jeg viser til pågående arbeid innenfor luftfarten med forsterking av passasjerenes rettigheter. Det vil etter mitt syn være naturlig at både tilsynsordning og trafikantrettigheter forsterkes også innenfor innenlands rutegående ferge-trafikk, særlig der bilferge erstatter veg.

Svar:

Jeg ser på riksvegferjene som en del av vegnettet og er derfor svært opptatt av at tilbudet er godt og at regulariteten er som forutsatt.

Statens vegvesen forhandler som kjent med de aktuelle rederiene om størrelsen på det årlige tilskuddet. I disse forhandlingene fastlegges ruteplan for de enkelte sambandene. For å sikre en best mulig standard for trafikantene benyttes så godt som alt tilgjengelig ferjemateriell i den daglige driften. Dette innebærer at det i liten grad finnes tilgjengelige reserveferjer. De reserveferjene som er tilgjengelige er ofte små og i liten grad tilpasset dagens trafikk.

Beklageligvis inntreffer uforutsette hendelser i ferjedriften. Dette kan være tekniske problemer eller andre uhell som gjør at fartøy ikke kan benyttes i kortere eller lengre perioder. Slike hendelser vil føre til redusert tilbud. Statens vegvesen, i samarbeid med rederiene, søker i slike tilfeller å redusere ulempene mest mulig ved eventuelt å flytte fartøy mellom samband slik at ulempene blir minst mulig for trafikantene. Rederienes inntekter består av tilskudd fra staten og av billettinntekter fra trafikantene. Dette innebærer at deres samlede inntekter blir redusert dersom antall trafikanter reduseres. Det er min oppfatning at ferjeselskapene etter beste evne prøver å utnytte ferjemateriellet optimalt.

Noen ferjesamband er nå konkurranseutsatt og flere vil bli konkurranseutsatt i årene fremover. I kontraktene som benyttes i denne forbindelse, er det innarbeidet trekk for ikke utførte avganger. Dette betyr at rederiene vil få redusert inntektene dersom den forutsatte ruteplanen ikke blir gjennomført. I tillegg vil disse kontraktene være utformet slik at rederiene beholder billettinntektene.

SPØRSMÅL NR. 734**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant May Hansen****Besvart 26. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hafslund Nett AS skal nå bygge en kraftlinje fra sentrum i Moss til Mosseporten. Kommunene og beboerne har bedt om at ledningene skal legges i bakken. Beboere og kommunene har valgt å ikke undertegne minnelige avtaler. Moss bystyre vedtok i går å bevilge inntil 1,5 mill. kr samt gå i dialog med Hafslund for å få ledning i bakken for å ivareta ønske fra beboerne i området.

Hva kan statsråden gjøre med denne konkrete saken frem til Stortinget får behandlet ny forvaltningsstrategi?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden engasjerte seg i forrige stortingsperiode i en tilsvarende utbyggingssak på Årum i Sarps-

borg. Det ble nedsatt en arbeidsgruppe hvor endelig rapport ble avgitt til Helse- og omsorgsdepartementet 1. juni 2005. Den kan ikke utelukke at barneleukemirisikoen er økt og at det er helserisiko. Endelig tilbakemelding til Stortinget arbeider man nå med.

Svar:

Tilnærmet likelydende spørsmål er stilt av representanten Hansen også til olje- og energiminister Odd Roger Enoksen. Som svar på ovenfor refererte spørsmål, vises det derfor til svar fra olje- og energiministeren på spørsmål nr. 754 til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 735**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad****Besvart 21. april 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Saksbehandlingstiden for oppklarte forbrytelser går ned (dager fra anmeldelse til påtaleavgjørelse). I 2005 var gjennomsnittstiden for landet på 128 dager, med Vestfold på topp med 71 dager. Nederst og dårligst i klassen ligger Vestoppland politidistrikt med 203 dager i gjennomsnitt.

Hvorledes vil statsråden medvirke til at Vestoppland politidistrikt får en hurtigere saksbehandlingstid?»

BEGRUNNELSE:

2005 resultatene viser at saksbehandlingstiden for oppklarte forbrytelser er innenfor målet, og fristakene behandles raskere. 2005 er resultatmessig det beste år i moderne tid med kortere saksbehandlingstid og betydelig mindre restanser. Det går den rette veien, men det er til dels store forskjeller mellom politidistriktene. De flinkeste med Vestfold har en behandlingstid på 71 dager i snitt og Sunnmøre med en

behandlingstid for ungdomssaker på gjennomsnittlig 29 dager. Nederst på listen og med den lengste behandlingstiden fra anmeldelse til påtaleavgjørelse var i 2005 Vestoppland med et gjennomsnitt på hele 203 dager.

Svar:

Rask oppklaring er viktig, og nedgangen i saksbehandlingstiden for oppklarte forbrytelser de siste årene er derfor gledelig. At saksbehandlingstiden varierer mellom politidistrikter er ikke unaturlig, og det kan tenkes flere årsaker til slik variasjon. Jeg har derfor forelagt ditt spørsmål for Politidirektoratet.

Direktoratet skriver i sitt svar at det er flere årsaker til at Vestoppland har den dårligste måloppnåelsen i 2005 når det gjelder saksbehandlingstid for forbrytelser. Dels skyldes dette den generelle restansesituasjonen og dels manglende personell på påtalesiden. Direktoratet har i den løpende styringsdialogen med Vestoppland politidistrikt derfor hatt særlig fokus på måloppnåelse innenfor straffe-

saksområdet, og politidistriktet har iverksatt tiltak for å redusere straffesaksrestansene for derigjennom å redusere den lange saksbehandlingstiden.

Etter første kvartal 2006 er saksbehandlingstiden ved politidistriktet redusert til 163 dager.

Direktoratet opplyser videre at de har fått forsikringer fra politimesteren om at arbeidet med å redusere saksbehandlingstiden vil fortsette, og direktoratet antar derfor at politidistriktet ytterligere vil redusere saksbehandlingstiden for forbrytelser i 2006.

SPØRSMÅL NR. 736

Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvilke vilkår setter finansministeren for at bobil i næring med tilhørende driftskostnader skal gi fradrag for inngående merverdiavgift, og kan finansministeren begrunne vilkårene som er fastsatt for at fradrag eventuelt ikke innrømmes i næring?»

BEGRUNNELSE:

I flere tilfeller benyttes bobil i næring for di dette gir en hensiktsmessig fleksibilitet og mobilitet i forhold til varierende arbeidssted. Dersom bobilen er anskaffet i næring vil det derfor være naturlig at den næringsdrivende innrømmes fradrag for inngående merverdiavgift på både anskaffelsen av bobilen og driftskostnader i tilknytning til denne, herunder bensin.

Svar:

Det følger av merverdiavgiftsloven § 21 at en registrert næringsdrivende kan trekke inngående avgift på varer og tjenester til bruk i virksomhet med omsetning som nevnt i kap. IV fra den utgående avgift når ikke annet følger av bestemmelsene i kap. VI. Etter merverdiavgiftsloven § 22 første ledd nr. 3, jf. § 14 tredje ledd, avskjæres som hovedregel fradrag for inngående merverdiavgift ved anskaffelse og drift mv. av personkjøretøy. Det er gjort unntak for per-

sonkjøretøy til bruk som utleiekjøretøy i yrkesmessig utleievirksomhet, som middel til å transportere personer mot vederlag i persontransportvirksomhet (typisk drosjer), eller til bruk i virksomhet med videre salg av personkjøretøy.

Bakgrunnen for at ikke alle næringsdrivende som tar i bruk personkjøretøy i sin virksomhet kan trekke fra inngående merverdiavgift på anskaffelse og drift mv. av kjøretøyet, er særlig knyttet til kontrollproblemene dette vil medføre. En fradragsrett vil åpne for store muligheter til uberettiget fradrag for privat forbruk, som vanskelig lar seg kontrollere i praksis. I motsetning til for eksempel lastebiler og lignende er det ikke uvanlig å benytte personkjøretøy privat.

"Personkjøretøy" er nærmere definert i forskrift 25. oktober 1971 om avgrensning av uttrykket "personkjøretøyer" (forskrift nr. 49). Det følger av § 1 nr. 7 at campingbiler omfattes av definisjonen. På samme måte som vanlige personbiler, er det ikke uvanlig at camping-/bobiler brukes privat, for eksempel i forbindelse med ferier. Et skille mellom privat bruk og bruk i avgiftspliktig næringsvirksomhet vil derfor medføre betydelige kontrollproblemer også når det gjelder slike kjøretøy.

Jeg anser det på nåværende tidspunkt ikke som aktuelt å vurdere en endring av definisjonen av personkjøretøy i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 737**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«For eiendommer har tidligere taksten i det alt vesentlige vært basert på ligningsverdier. Mange skattytere opplever i disse dager en dramatisk økning av eiendomsskatten.

Er ikke den taksering som nå foregår for boligeiendommer etter den opphevede byskatteloven av 1911 i realiteten en omlegging av ligningspraksis, og anser finansministeren dette som en kurant omlegging som er å anse som rimelig for skattyter?»

Svar:

Lov om eieendomsskatt til kommunane 6. juni 1975 nr. 29 (eieendomsskattelova) § 8 første ledd fastsetter at "Eieendomsskatten skal reknast ut etter verdet (taksten) som eieendomen vert sett i ved likninga året før skatteåret". Ved lovens ikrafttredelse 1. januar 1976 ble det gjort unntak for blant annet § 8. Dette hadde sammenheng med at man ville avvente å sette § 8 i kraft inntil man hadde fått på plass et mer ensartet system for taksering av eiendom ved ligningsbehandlingen. For kraftanlegg er eieendomsskattelova § 8 satt i kraft med virkning fra og med 1. januar 2001.

Eieendomsskattelova § 33 annet ledd bestemmer at inntil § 8 er gitt generell ikrafttredelse skal grunnlaget for eieendomsskatten fastsettes etter reglene i den tidligere byskatteloven av 1911. Dette innebærer at kommunene selv må forestå og bekoste taksering av de aktuelle eiendommene. Slik alminnelig taksering skal etter byskatteloven § 4 normalt foretas hvert tiende år. Av § 5 første ledd i byskatteloven følger det

at eiendommene skal verdsettes til omsetningsverdien.

Som det framgår av det ovennevnte er taksering av boligeiendommer for eieendomsskatteformål løst fra reglene i ligningsloven. De takseringer som gjennomføres av kommunene representerer derfor ikke noen "omlegging av ligningspraksis".

Som påpekt i mitt svar av 22. mars 2006 innebærer det forhold at alminnelig taksering normalt kun foretas hvert tiende år at takstene ligger fast i mange år. Når det foretas ny taksering vil de eieendomsskattepliktige kunne oppleve en prosentvis betydelig økning i skattebyrden som følge av økningen i eiendomsverdiene. Dette vil da være en oppjustering i forhold til det etterslep som følger av den lange takstperioden.

Enkelte kommuner gjør bruk av en såkalt reduksjonsfaktor i takstene ved utskrivning av eieendomsskatt. Dette innebærer eksempelvis at skatten skrives ut på grunnlag av 60, 70 eller 80 pst. av den takserte verdien. Videre åpner eieendomsskattelova for at kommunene kan velge en skattesats innenfor intervallet 2 til 7 promille. En eventuell økning i takstnivået som følge av gjennomføring av ny taksering må derfor også ses i sammenheng med både eventuell bruk av reduksjonsfaktor og hvilken skattesats kommunen anvender.

På bakgrunn av det som er gjengitt ovenfor synes jeg ikke det er grunnlag for å anta at gjennomføring av ny taksering etter eieendomsskattelova i seg selv innebærer noen urimelighet. Dersom takstene oppfattes som urimelige eller uriktige vil det også være anledning til å påklage taksten, jf. byskatteloven § 4.

SPØRSMÅL NR. 738**Innlevert 5. april 2006 av stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde****Besvart 7. april 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Garanti-Instituttet for Eksportkreditt (GIEK) sendte etter hva undertegnede kjenner til en søknad i desember i fjor om å få utvide sine garantirammer fra 40 til 50 mrd. kr. Denne søknaden skal departementet fortsatt ikke ha svart på. Uten utvidede garantirammer vil GIEK måtte si nei til en rekke prosjekt som

ville gitt oppdrag for norsk næringsliv, spesielt innenfor miljøvennlig og høyteknologisk industri.

Vil statsråden i lys av dette gjøre en ny vurdering av søknaden fra GIEK om å utvide garantirammen og fremme endringer i forbindelse med revidert budsjett?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden svarte på et tilsvarende spørsmål 15. februar 2006. Av svaret framgikk det at Regjeringen vil vurdere rammene for GIEKs garantiordninger løpende i forbindelse med de årlige budsjettprosessene.

I går (4. april 2006) var næringskomiteen på besøk hos GIEK. Der framkom det at det pr. i dag allerede er gitt garantier for 31 mrd. kr og at det er inne søknader hos GIEK som langt overstiger de rammene GIEK har til disposisjon. Trolig vil taket nå allerede til sommeren. Dette betyr at GIEK må si nei til viktige garantier som hadde gitt eksportkontrakter til norske bedrifter.

Regjeringen har ved mange ulike anledninger gått høyt på banen med løfter om en aktiv næringspolitikk. Det man nå står i fare for å oppleve, er at Regjeringens passivitet hindrer norske bedrifter fra å konkurrere om utstyrsleveranser til f.eks. olje- og gassrelatert virksomhet i Russland, Mexico, Brasil, Venezuela og en rekke land i Afrika.

Svar:

Historisk har rammene for GIEKs alminnelig ordning vært romslige og ikke fullt utnyttet. Rammen ble senest økt i 2002 med 5 mrd. kr til dagens nivå på 40 mrd. kr. Nivået på rammen fastsettes av Stortinget i eget romertallsvedtak.

GIEK har i brev av 3. januar 2006 foreslått å øke rammene for alminnelig ordning fra 40 til 50 mrd. kr. Dette ble spilt inn som et satsingsforslag fra GIEK i forbindelse med statsbudsjettet for 2007. GIEK har videre fremmet tilsvarende forslag overfor departementet som ledd i arbeidet med revidert budsjett for 2006 (brev av 3. mars 2006).

Regjeringen vil vurdere rammen for nye garantier og gammelt ansvar ved eksport til og investeringer i utlandet innenfor GIEKs Alminnelige garantiordning, herunder inkludert Gammel alminnelig ordning. Dette vil bli gjort i Regjeringens ordinære budsjettprosess, som munner ut i fremlegging for Stortinget av forslag til revidert statsbudsjett i mai og forslag til statsbudsjettet 2007 i oktober. I disse vurderingene vil vi ta hensyn til omfanget av statens samlede garantiansvar, løpetiden på garantiene, omfanget av garantitilsagnene og søknadsmassen, herunder forventet tilslagsnivå.

SPØRSMÅL NR. 739

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Endre Skjervø

Besvart 24. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil Regjeringen vurdere nødvendige bevilgninger til E6-strekningen Selli-Asp i Nord-Trøndelag i forbindelse med statsbudsjettet for 2007, slik at man kan foreta nødvendig utbedring av strekningen i forbindelse med gjennomføringen av selve Steinkjer-prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med gjennomføringen av E6-prosjektet i Steinkjer, og etter opprustningen av rv 17 Asp-Dyrstad, gjenstår nå knappe 2 km med "uferdig" veg på E6-strekningen Selli-Asp. Nesten hele strekningen er 60 km-sone og har en meget dårlig standard både med hensyn til trafikkikkerhet, miljø og framkommelighet. Denne gjenstående parsellen vil komme til å representere et standardbrudd som synes

både ulogisk, uøkonomisk og unødvendig. Den vil redusere verdien av innsatsen på begge ender av parsellen og på rv 17, og vil skjemme det totale bildet av stamvegstrekningen E6 Trondheim-Fauske. Den vil også representere et klart brudd med de politiske intensjonene for stamvegnettet om "miljø, god framkommelighet og jevn og god standard over lange strekninger". Organisasjoner innen transport, Trygg Trafikk, pressen, politiet, samtlige lokale politiske partier, Steinkjer kommune, tekniske miljøer, også innen Statens vegvesen deler det synspunkt at denne vegstrekning burde vært utbedret i forbindelse med utbyggingen av E6 i Steinkjer. Strekningen bør sees på som en forlengelse av Steinkjer-prosjektet og vil falle naturlig å gjennomføre med eksisterende organisasjon som er klar til å gjennomføre utbyggingen under forutsetning at den prioriteres i 2007.

Svar:

I forbindelse med behandlingen av Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015 gikk Stortinget inn for en rammeøkning på 160 mill. kr til E6 i Nord-Trøndelag, inkludert Nes bru. Som det går fram av St.prp. nr. 1 (2005-2006), vil deler av denne rammeøkningen bli benyttet til å dekke kostnadsøkninger som følge av at det legges opp til å bygge firefelts veg på deler av E6 gjennom Steinkjer. Rammen til stamvegruta E6 Trondheim-Fauske med tilknytninger gir ikke rom for å prioritere ytterligere tiltak på E6 i Nord-Trøndelag i perioden 2006-2009. Ifølge Statens vegvesen foreligger det heller ikke planavkla-

ring for strekningen Selli-Asp. Følgelig vil det ikke være praktisk mulig med anleggsstart på denne strekningen allerede i 2007.

En ev. prioritering av videre utbygging av E6 mot Asp må vurderes i forbindelse med revisjon av Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Arbeidet med denne revisjonen er startet opp i transportetatene, blant annet på grunnlag av retningslinjer fra Samferdselsdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet av 31. januar 2006. Departementet tar sikte på å legge planen fram for Stortinget ved årsskiftet 2008-2009.

SPØRSMÅL NR. 740

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 21. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Fremdeles har ni av ti husstander fasttelefon som viktig teletjeneste. Derfor er prisnivå og prisutvikling på fasttelefon viktig for svært mange. Derfor er det viktig å legge til rette for nye aktører og velfungerende konkurranse også innenfor tilbudet av fasttelefon. Som eier av nett frem til sluttbruker har Telenor en posisjon som gjør at selskapet styrer engrospris til konkurrerende leverandører og kan hindre effektiv priskonkurranse.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre bedre konkurranse innenfor fasttelefoni?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Ot.prp. nr. 58 (2002-2003) Om lov om elektronisk kommunikasjon (ekomloven) og til Innst. O. nr. 121 (2002-2003) og omtale av Bærekraftig konkurranse:

"Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, deler målsettingen om en bærekraftig konkurranse og ambisjonene om å gå over fra sektorregulering til regulering gjennom konkurranselovgivningen.

Flertallet vil samtidig peke på er det viktig å sikre en effektiv bruk av samfunnets ressurser. Bærekraftig konkurranse kan defineres som et marked uten aktører med sterk markedsstilling. Nå skal det være opp til regulatoriske myndigheter å definere markeder og avgjøre om aktører har sterk markedsstilling, men med Norges geografi og bosettingsmønster kan det vise seg å være vanskelig å unngå aktører med sterk markeds-

stilling i visse markeder. Fastnettet og mobilnett kan være eksempler i så måte. Det kan også reises tvil om det er mulig og ønskelig å etablere flere landsdekkende fastnett og mobilnett, utover de som er bygget og er under utbygging. Å skulle regulere tilgangen til eksisterende fastnett og mobilnett slik at det stimulerer til bygging av flere landsdekkende nett, kan derfor være uhensiktsmessig. Regulatoriske myndigheter må fortsatt ha mulighet til bestemme vilkårene for tilgang til f.eks. nettressurser. Myndighetene må her balansere hensynet til bærekraftig og virksom konkurranse slik at et en oppnår effektiv utnyttelse av samfunnets ressurser.

Flertallet vil peke på at i Innst. S. nr. 192 (2002-2003) uttrykte en samlet komité følgende:

"Komiteen er usikker på om flere nett og økt nettkonkurranse vil føre til at behovet for regulering av mobilmarkedet helt vil bortfalle. Det vil fortsatt kunne være behov for regulering av visse former for tilgang og betingelser. Det er ønskelig at aktørene i størst mulig grad blir enig om dette på kommersielle vilkår, men Post- og teletilsynet vil ha en sentral rolle i fastsetting av vilkår så lenge mobilmarkedet er definert som et regulert marked og det er aktører med sterk markedsstilling i dette markedet.

Komiteen vil peke på at videreselgere, tjenesteleverandører og virtuelle operatører også kan være viktige aktører i det fremtidige mobilmarkedet for å bidra til innovasjon, konkurranse og verdiskapning i tillegg til nettoperatorene. Dette er aktører som vil være viktige og velkomne i det norske mobilmarkedet."

Flertallet forutsetter at eksisterende reguleringspolitikk blir videreført inntil ny er implementert, slik at en unngår et politikkvakuum.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet vil vise til sitt forslag om at "bærekraftig konkurranse" er-

stattes med "virksom konkurranse", og mener dette i større utstrekning dekker lovens intensjoner.

En samlet komité slutter opp om å gå fra sektorregulering til regulering gjennom konkurranselovgivning. Flertallet har definert "bærekraftig konkurranse" som "marked uten aktører med sterk markedsstilling.""

Innenfor fasttelefoni er det forholdet det stikk motsatte; en dominerende aktør med sterk markedsstilling. I første halvdel av 2005 hadde Telenor 63 pst. markedsandel av markedet for fasttelefoni, altså nesten 2/3 av markedet. Samtidig regulerer denne operatørene engrospris for øvrig operatører som samlet har ca. 1/3 av markedet. Samlet omsetning innenfor fasttelefoni antas å være 6-7 mrd. kr; en mer effektiv konkurranse kan gi store besparelser for enkeltkunder, for næringsliv og for samfunnet totalt.

Svar:

De seneste tallene fra Post- og teletilsynet (pr. juni 2005) viser at 83 pst. av husstandene har fasttelefon. Det tyder på at fasttelefonen fortsatt er den viktigste kommunikasjonsformen for mange. Selv om utviklingen går mot stadig større bruk av mobile kommunikasjonsløsninger, er det derfor åpenbart at pris og prisutvikling på fasttelefoni er viktig.

Jeg stiller meg bak de mål som gjelder for reguleringen av elektronisk kommunikasjon (ekomreguleringen), herunder at det er viktig å stimulere til bærekraftig konkurranse på markedet for elektronisk kommunikasjon. Når det gjelder den uttalte ambisjonen om å regulere de konkurransemessige aspektene ved ekomsektoren utelukkende gjennom den generelle konkurranselovgivningen på noe sikt, er det imidlertid sannsynlig at det vil kunne ta noe tid før dette er mulig å gjennomføre på markedene for fasttelefoni. Inntil videre er det sentralt at vi har en god sektorspesifikk konkurranseregulering.

Etter ekomloven kan tilbyder med sterk markedsstilling pålegges forpliktelser som skal legge forholdene til rette for at andre aktører kan konkurrere, herunder konkurrere på pris. Loven gir en rekke virkemidler, herunder rettsgrunnlag til å gi pålegg om tilgang, samtrafikk, ikke-diskriminerende vilkår, of-fentliggjøring av leveringsvilkår og pris- og regnskapsregulering.

Post- og teletilsynet har over de siste årene gjennomført et intensivt arbeid med å utarbeide markedsanalyser og fatte virkemiddelvedtak i henhold til ekomregelverket. Det foreligger nå vedtak/varsel om vedtak på samtlige markeder for fasttelefoni. Tilsynets oppfatning er at Telenor har sterk markedsstilling på markedene for fasttelefoni. Tilsynet har til nå lagt til grunn at det ikke er nødvendig å regulere nivået på Telenors priser på sluttbrukermarkedene for å bøte på de identifiserte konkurranseproblemene. Tilsynet mener at prisregulering på grossistnivå er tilstrekkelig. Dessuten legger Post- og teletilsynet til grunn at fremveksten av bredbåndstelelefon og overgang av talelelefon fra fastnett til mobile nett vil ha virkning på Telenors PSTN/ISDN-priser i sluttbrukermarkedet.

Post- og teletilsynets vedtak vedrørende prisene på fasttelefoni er ikke endelige. Berørte parter kan klage vedtakene inn for Samferdselsdepartementet, som er klageinstans for vedtak fattet av Post- og teletilsynet etter ekomloven.

Som det er uttrykt i Soria Moria-erklæringen, er det viktig at vi styrker tilsynet med konkurransen. Vi legger til rette for at tjenestetilbydere og andre konkurrenter til Telenor har tilgang til infrastruktur på vilkår som stimulerer konkurransen, og som gjør det mulig for andre tilbydere å tilby gode og rimelige ekomtjenester til hele landet.

SPØRSMÅL NR. 741

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringens forslag om en betydelig økning i engangsavgiften på lastebiler mellom 3,5 og 7,5 tonn har skapt betydelig uro i deler av transportnæringen. En påfører her en gruppe fleksible varetransportører

en konkurranseulempe i forhold til transportører med større lastebiler. Resultatet kan bli at mange velger å gå over enten til større, mindre tilpassede lastebiler enn de ellers ville ha brukt. Dette får igjen en negativ miljøeffekt.

Vil finansministeren opprettholde forslaget om økt engangsavgift på små lastebiler?»

BEGRUNNELSE:

Små lastebiler mellom 3,5 og 7,5 tonn benyttes ofte til mindre varetransporter og varetransporter der fleksibilitet og manøvreringsevne er av større betydning enn å transportere en maksimal mengde varer. Dette gjelder særlig i byer, og det gjelder for små vareprodusenter utenfor byene som er avhengig av stor fleksibilitet for å levere varer inn i byene. Den foreslåtte økningen i engangsavgifter vil kunne skade disse produsentene gjennom at dårligere og dyrere løsninger må velges.

Engangsavgiften vil også tvinge visse transportører til å velge en type lastebil som er dårligere tilpasset behovet enn de ellers ville ha valgt. Dette vil gi svakere økonomi for den enkelte produsent og det vil kunne ha en negativ miljøeffekt i form av at større lastebiler med høyere drivstofforbruk velges, til tross for at kapasiteten ikke vil bli utnyttet.

Svar:

Jeg viser til mitt svar 27. mars 2006 på spørsmål nr. 651 fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, som også besvarer ditt spørsmål:

Stortinget vedtok å innføre engangsavgift på lastebiler med tillatt totalvekt mellom 3,5 og 7,5 tonn fra 1. januar 2006. Avgiften ble satt til 20 pst. av personbilavgiften, dvs. samme sats som for varebiler klasse 2. Det ble for øvrig gitt gunstige overgangsordninger,

slik at kjøretøy som er anskaffet før 10. november 2005 og innført til Norge før 1. april 2006, kan registreres uten engangsavgift før 1. april 2006.

Bakgrunnen for endringen var bl.a. å fjerne den avgiftsmessige forskjellsbehandlingen mellom mindre lastebiler og varebiler. Det ble også antatt at denne endringen ville redusere den private bruken av mindre lastebiler, og at man heretter i større grad kjøper bil ut fra behov og ikke basert på hva som er avgiftsmessig mest gunstig, jf. St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006).

Innføringen av engangsavgift på mindre lastebiler fører naturligvis til at disse kjøretøyene blir dyrere enn tidligere. Dette vil gi tilpasninger, for eksempel ved at noen velger å kjøpe varebil eller personbil i stedet for lett lastebil. På den andre siden vil sannsynligvis noen velge å kjøpe lastebiler med tillatt totalvekt over 7,5 tonn, som fortsatt er avgiftsfrie. Innføringen av engangsavgift på lette lastebiler vil kunne slå negativt ut for enkelte bedrifter og næringer. Dette var Regjeringen klar over da den foreslo endringen, men etter en samlet vurdering kom vi fram til at dette likevel var en fornuftig innstramming.

Som varslet i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) tar Regjeringen sikte på å legge fram forslag til omlegging av bilavgiftene i mer miljøvennlig retning i budsjettet for 2007. I forbindelse med en slik omlegging er det også naturlig å vurdere satsforskjeller og avgrensinger mellom næringskjøretøy og personkjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 742

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 24. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Riksveg 108, ny vei/broforbindelse fra Fredrikstad sentrum til Kråkerøy og Hvalerøyene planlegges finansiert med bompenger og kun ca. 6 pst. statlige midler. Tross sterk motstand er forslag om folkeavstemming avvist av kommunestyret.

Er det slik Regjeringen ser for seg fremtidig finansiering av planlagte veier i Østfoldpakke 2 som allerede er med i Nasjonal transportplan, eller vil staten ta sitt økonomiske ansvar?»

BEGRUNNELSE:

På grunn av manglende satsning på samferdsel blir nå trafikkforholdene i Fredrikstad mer og mer kaotiske. Lokalpolitikere og folk fortviler, og har ingen tro på at staten vil ta sitt ansvar ved å bevilge penger til bygging av Østfoldpakke 2. Ny vei/broforbindelse til Kråkerøy, som etter tvangssammenslutningen i 1994 ble en del av byen Fredrikstad, tvinger seg frem. Den gamle broa har ikke kapasitet til å ta den økende trafikken fra fastboende og det store antallet feriegjester, og dette begrenser også mulighet til å utvikle verdifulle områder til næring og boliger. Et fler-

tall i kommunestyret har nå gått inn for å søke om et bompengeprojekt for å løse dette ene problemet, men dette løser på ingen måte trafikkproblemene i resten av byen. Ved projektstart gikk man ut i fra at dette skulle bli et spleiselag hvor 50 pst. skulle bevilges fra staten. Nå ser det ut til at statens andel ikke blir på mer en 6 pst. Dette kan ikke kalles et spleiselag og det kan heller ikke kalles et supplement til statlig finansiering så lenge statens bidrag nærmest er fraværende. Fredrikstad og Kråkerøys befolkning har tidligere vært med på å betale ned byens 2 broer som forbinder bydelene. I forhold til befolkningen og trafikkgrunnlaget har distriktet i alt for mange år blitt nedprioritert når samferdselsmidler skal fordeles. Befolkningen føler dette dypt urettferdig og protesterer mot bompengefinansieringen. Bommer skal settes opp på den nye forbindelsen, og samtidig skal det settes opp ny bom ved den gamle broforbindelsen som innbyggerne allerede har nedbetalt med bompengemidler. Det finnes ingen annen fastlandsforbindelse ut til Kråkerøy og Hvalerøyene så med andre ord tvinges befolkningen til å betale for å komme til og fra sine hjem. Dette virker spesielt urimelig da innbyggerne allerede har betalt bompenger for den gamle broa. Det ser nå ut som om staten har frasagt seg alt ansvar for bygging av riksveinettet, og overlater ansvaret til lokalpolitikere som så søker om bompengeprojekt på innbyggernes vegne men mot innbyggernes vilje. Lokalpolitikere skal styre kommunen og har også råderett over kommunens budsjett, men mange stiller seg spørsmålet om det er riktig at de også skal ha en utvidet rett til å pålegge innbyggerne å finansiere prosjekt som staten har ansvaret for. Svaret fra statsråden vil forhåpentligvis gi et klart svar på hva befolkningen i Fredrikstad og resten av Østfold kan vente av samferdselsmidler fra denne Regjeringen de nærmeste årene til å realisere Østfoldpakke 2.

Svar:

Lokalt initiativ og lokal enighet om bompengefinansiering er grunnleggende forutsetninger for bompengeprojekter i Norge. Det er kommunene og fylkeskommunene som forestår de lokale prosessene, og det er derfor opp til disse styresmaktene om de vil avholde folkeavstemninger. Kommunestyret kan imidlertid ikke fraskrive seg sin plikt til å fatte vedtak på vegne av kommunen, og en evt. folkeavstemning

vil derfor måtte være rådgivende. Det er ikke vanlig med folkeavstemninger i bompengesaker. Jeg kjenner ikke til at det har vært gjennomført folkeavstemning i slike saker bortsett fra i Tønsberg i 2005.

I tråd med St.meld. nr. 31 (2000-2001) Kommune, stat, fylke - en bedre oppgavefordeling, legger jeg til grunn at fylkeskommunens prioriteringer av investeringsmidlene til øvrig riksvegnett skal tillegges avgjørende vekt, innenfor føringer fastlagt av Stortinget og departementet.

Utbyggingen av E6 og E18 gjennom Østfold pågår, i tråd med lokale vedtak og prioriteringer som Stortinget sluttet seg til gjennom behandlingen av Østfoldpakke fase 1. Det har også vært arbeidet med en Østfoldpakke fase 2 som omfatter utvikling av transportsystemene i Mosse-, Fredrikstad-/Sarpsborg- (Nedre Glomma-) og Haldenregionen. Det har ikke lyktes å komme fram til lokal enighet om et slikt felles bompengepoeplegg.

Det er imidlertid lokalpolitisk tilslutning til et poeplegg der prosjektet rv 108 Ny Kråkerøyforbindelse i Fredrikstad i hovedsak blir finansiert med bompenger i perioden 2006-2009, jf. omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006), side 124. Prosjektet inngår i det øvrige riksvegnettet. Samferdselsdepartementet tar sikte på å forelegge Stortinget et forslag om utbygging og finansiering av prosjektet så snart som mulig. Flere sider ved saken er imidlertid foreløpig ikke endelig avklart, herunder skal det gjennomføres en ekstern kvalitetssikring av prosjektet. Jeg mener derfor at det tidligst vil kunne være mulig å legge frem et forslag for Stortinget høsten 2006.

Eventuelle statlige bidrag til videre utbygging av transportsystemet i Fredrikstad og de øvrige byområdene i Østfold må prioriteres innenfor den fylkesfordelte investeringsrammen til øvrig riksvegnett.

For perioden 2006-2009 er det fastlagt et handlingsprogram som Østfold fylkeskommune har sluttet seg til. Prioriteringene etter 2009 er imidlertid foreløpige og skal vurderes på nytt i forbindelse med revisjon av Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Dette arbeidet er startet opp i transportetatene. Ved utarbeidelse av påfølgende handlingsprogram for planperioden blir det opp til fylkeskommunen å prioritere statlige midler til eventuelle utbyggingsspakker for byområdene i Østfold, innenfor tildelte økonomiske planleggingsrammer.

SPØRSMÅL NR. 743**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Inge Lønning****Besvart 27. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer helse- og omsorgsministeren anbudskonkurransen for kjøp av kirurgiske tjenester i Helse Vest, med hensyn til ventetider og valgfrihet for pasientene samt valg av tildelingskriterium?»

BEGRUNNELSE:

Helse Vest utlyste en åpen anbudskonkurranse for kjøp av kirurgiske tjenester den 22. mars 2006, med frist allerede 6. april. Det regionale helseforetaket har i tråd med instruks fra foretaksmøtet tatt sikte på å redusere omfanget av private aktører. Som følge av dette tildeles det kun en kontrakt pr. fagområde til private aktører. Dette innebærer en sterkt redusert valgfrihet for pasienter som tidligere hadde mulighet til å velge private tilbud innenfor synskirurgi og ortopedi i både Stavanger, Bergen og Hauge-sund. Dette vil særlig ramme eldre pasienter.

Det fremgår av tall fra Norsk pasientregister at de private aktørene i særlig grad har bidratt til økt pasientbehandling innenfor ortopedi i Helse Vest, og dermed redusert ventetid for pasientene i regionen. Den gjennomsnittlige ventetiden for ortopedisk behandling var 3. tertial 2005 over fire måneder ved Helse Stavanger, og over tre måneder ved Helse Bergen. Dette tilsier at det fremdeles er behov for å utnytte kapasiteten hos private aktører for å redusere ventetiden for pasientene.

Helse Vest har valgt laveste pris som eneste tildelingskriterium. Det følger imidlertid av forarbeidene til pasientrettighetsloven at det også skal legges vekt på kvalitet, effektivitet og tilgjengelighet for pasientene, jf. Ot.prp. nr. 63 (2003-2004).

Jeg vil også vise til følgende uttalelse fra helse- og omsorgsministeren i spørretimen 1. februar 2006:

"Generelt legger jeg til grunn at de regionale helseforetakene har pasienthensyn for øye i forbindelse med anbudsutlysning og avtaleinngåelse."

Svar:

Regjeringen har som kjent valgt å differensiere noe mer mellom private ideelle og private kommersielle aktører i spesialisthelsetjenesten. I styringsbuds-kap til regionale helseforetak som ble formidlet gjennom foretaksmøter i januar i år, er det lagt til grunn at omfang av avtaler med private kommersielle sykehus må begrenses. Samtidig er det lagt til grunn

at foretakene skal utnytte kapasiteten i foretakene på en best mulig måte. Dette hører naturlig med som bakteppe for foretakenes kjøp av tjenester fra private aktører, inklusiv for Helse Vest RHF i forbindelse med aktuell anbudskonkurranse.

Avtaler som er inngått av regionale helseforetak om kjøp av spesialisthelsetjenester fra private tilbydere, som kirurgitjenester i Helse Vest RHF, har bidratt til både kortere ventetider og en utvidet valgmulighet for pasienter på enkelte områder. Samtidig må behovsdekning framover sees i lys av ovennevnte premisser. Prinsippet om at pasienter skal ha mulighet til å velge sykehus gjennom ordning med fritt sykehusvalg samt foretakenes viktige arbeid med at ventetider holdes lave står fast. Men når det gjelder hvilke private supplerende tjenestetilbud som skal tilbys på ulike områder med bakgrunn i avtaleinngåelser mellom regionale helseforetak og private tilbydere, er ikke dette statisk. Dette vil måtte variere over tid etter vurdering av behovsbilde, hensiktsmessig behovsdekning og en best mulig ressursutnyttelse. Jeg har tiltro til at Helse Vest RHF vil bestrebe seg på fortsatt gode løsninger og tjenestetilbud til aktuelle pasientgrupper.

Når det gjelder spørsmål om vurdering av valg av tildelingskriterium, vises det i begrunnelsen for spørsmålet til at Helse Vest RHF har valgt laveste pris som eneste tildelingskriterium. Min kommentar til dette forholdet er, i likhet med mitt svar i forbindelse med besvarelse av representanten Lønnings spørretimespørsmål i Stortinget den 1. februar i år, at laveste pris har vært tildelingskriterium, noe det er anledning til å gjøre. Men det er også stilt supplerende kvalifikasjonskrav til tilbydere og lagt til grunn at tjenestene skal være likeverdige med tilsvarende tjenester i offentlige sykehus. Dette for å kunne foreta vurderinger av om private tilbydere er kompetente og kvalifiserte til å levere tjenester innenfor aktuelle fagområder.

Jeg legger til grunn at regionale helseforetak gjennomfører anbudskonkurranser i samsvar med gjeldende regelverk. Jeg er samtidig kjent med at Helse Vest RHF har erkjent svakheter ved framgangsmåten i forbindelse med anbudsutlysningen, og har derfor valgt å revurdere situasjonen og midlertidig forlenge eksisterende avtaler. Dette viser evne til selverkjennelse på bakgrunn av kritikk som har vært reist, og vilje til å revurdere egen håndtering.

SPØRSMÅL NR. 744**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 21. april 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I VG 6. april 2006 er det en artikkel om en psykotisk blottes som pga. egen helsetilstand er for syk til å kunne straffes. Utfordringen er at vedkommende gjentatte ganger har utført ulike overgrep uten at lovverket fanger dette opp. Siden dette problemområdet er vanskelig betyr det at innsatsen må økes.

Vil statsråden umiddelbart ta initiativ til å endre lovverket slik at samfunnet kan gis nødvendig beskyttelse mot denne typen overgripere?»

BEGRUNNELSE:

Samme avis hadde en tilsvarende artikkel om samme mann også den 25. mars 2006 hvor det fra statsadvokaten i Møre og Romsdal ble uttrykt frustrasjon over manglende muligheter til å gi samfunnet nødvendig beskyttelse. Siden dette er et av lovverkets hovedformål vil jeg anta at statsråden deler min bekymring for slike tilfeller. I motsatt fall blir konsekvensen at statsråden aksepterer det som skjer, noe som etter mitt skjønn vil være uverdigg. Et annet vesentlig faktum i denne konkrete saken er de belastningene barn utsettes for som i verste fall kan merke dem for livet. Slik skal det ikke være og jeg forventer derfor umiddelbar handling fra statsråden.

Svar:

Jeg har sammen med Helse- og omsorgsdepartementet satt i gang en bred etterkontroll av reglene om strafferettslige særreaksjoner. I dette arbeidet vil det

bli satt særlig søkelys på hvilke reaksjoner som bør kunne nyttes overfor personer som er utilregnelige og som begår lovbrudd som i dag ikke kvalifiserer til noen særreaksjon. Det går frem av en kartlegging som riksadvokaten foretok i 2004 etter anmodning fra departementet at det finnes en liten gruppe utilregnelige lovbrøyttere som opptrer særdeles plagsomt, uten at det er hjemmel for noen særreaksjon. Overgrep i familieforhold, trusler og visse former for vold, skadeverk, tilgrising og sjikane er eksempler på lovbrudd som denne gruppen utilregnelige begår.

Slik samfunnsskadelig aktivitet kan være til stor sjenanse for andre personer og for samfunnet, og jeg ser et behov for å endre loven. Før loven kan endres, er det imidlertid nødvendig å foreta en nærmere kartlegging av hva som kjennetegner utilregnelige personer som begår slike lovbrudd. Justisdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet har gitt Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å foreta en slik kartlegging. Arbeidet er i gang. Blant annet skal det undersøkes hvor mange personer det dreier seg om, grunnlaget for at de er utilregnelige og hvorfor de ikke er egnet for tvungent psykisk helsevern. I tillegg vil det bli vurdert hvilke oppfølgingsbehov slike utilregnelige har, samt hva som skal til for å utarbeide et egnet opplegg ved samarbeid mellom politi, helsetjenesten og kriminalomsorgen.

Jeg vil gi dette arbeidet høy prioritet, og ønsker å skille det ut som en egen lovsak slik at det kan bli behandlet av Stortinget før resten av etterkontrollen av særreaksjonsreformen.

SPØRSMÅL NR. 745**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 21. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det har blitt avdekket at kjøttbransjen ikke har noen varlingsplikt til Mattilsynet dersom de oppdager farlige bakterier som f.eks. E. coli og at det er opp til den enkelte bedrift å avgjøre om produksjonen skal fortsette.

Vil statsråden innføre en varlingsplikt til Mattilsynet i de tilfeller hvor det er bedriftene selv som oppdager denne typen bakterier?»

Svar:

Spørsmålet er overført fra landbruks- og matministeren.

Om varsling til Mattilsynet

Det medfører ikke riktighet at det ikke foreligger varslingsplikt til Mattilsynet ved funn av farlige bakterier. Varslingsplikten er imidlertid generell og ikke knyttet opp til en bestemt bakterie som for eksempel *E. coli* O103.

Matlovens utgangspunkt er at det er forbudt å omsette et næringsmiddel som ikke er trygt, se loven § 16. Matloven § 5 om etterlevelsesplikt og systematiske kontrolltiltak slår fast at det er virksomheten som har ansvar for at alle relevante bestemmelser og krav etter loven blir fulgt, herunder selvfølgelig også kravet om næringsmiddeltrygghet.

Ved grunn til mistanke om eller fare for helseskadelige næringsmidler, skal virksomheten umiddelbart varsle tilsynsmyndigheten. Virksomheten har også plikt til å iverksette tiltak for å forebygge, redusere eller eliminere eventuelle skadevirkninger, herunder stansing av omsetning og tilbaketrekking.

Mattilsynet har ansvar for tilsyn og kontroll med virksomhetene, men har også et ansvar for å pålegge virksomheten å tilbaketrekke, destruere mv dersom virksomheten ikke i tilstrekkelig grad gjennomfører sine forpliktelser etter loven. Mattilsynet har også ansvar for tilstrekkelig og relevant informasjon til allmennheten.

E. coli (*Escherichia coli*) er tarmbakterier som normalt finnes i store mengder hos mennesker og dyr. Slike tarmbakterier må være i tarmen vår for at vi skal fungere og er normalt ufarlige. Men det finnes også noen "sinte" varianter, blant annet EHEC-gruppen, også kalt "hamburgerbakterien", som kan gi opphav til alvorlig sykdom. Innenfor EHEC-gruppen finnes flere ulike såkalte serotyper som bl.a. O103. Forekomsten av slike "sinte" bakterier i norske husdyrbesetninger er anslått å være lav.

Virksomhetene har plikt til å kartlegge alle mulige farer i virksomheten og gjennomføre tiltak for å ha kontroll med disse. Ved funn av "sinte" bakterier må det forhindres at råvarer som inneholder slike mikro-

organismer inngår i produksjonen. Rå næringsmidler kan likevel, selv om de er produsert i overensstemmelse med gjeldende hygienekrav, inneholde små mengder skadelige mikroorganismer. Dersom næringsmidlet ikke er ment å skulle spises rått, vil mikroorganismene normalt bli uskadeliggjort gjennom behandling som bestråling eller varmebehandling.

Funn av slike små mengder mikroorganismer innebærer ikke nødvendigvis at det foreligger fare for et helseskadelig næringsmiddel. Det ville derfor ikke gi noen mening om alle funn av slike mikroorganismer skulle varsles til tilsynsmyndigheten etter matloven § 6. Virksomheten forutsettes å ha en viss kunnskap om hva som kan representere en virkelig fare for næringsmiddeltryggheten.

Dersom virksomheten derimot oppdager en særskilt farlig bakterie som det i tillegg er mer usikkert om er eller vil bli uskadeliggjort gjennom prosesseringen, foreligger det klart varslingsplikt etter § 6. Dersom en må anta at næringsmidlet skal spises rått, vil det også lettere foreligge en varslingsplikt.

Mattilsynet ønsker i lys av *E. coli*-saken en kritisk gjennomgang av produksjonen av spekemat med tanke på å finne kritiske kontrollpunkter som sikrer produksjonen ytterligere. Det vil bli diskutert med bransjen om slike kontrollpunkter og andre tiltak skal innarbeides i en nasjonal bransjestandard for spekepølseproduksjon.

Om overvåking av bakterier

Mattilsynet forvalter i dag ca. 70 overvåkings-, kartleggings- og kontrollprogrammer som har til formål å gi oss generell oversikt over forekomsten av ulike fremmedstoffer og mikroorganismer i matvarer, dyr, planter eller innsatsvarer. Eksempler er overvåking av salmonella og campylobacter i levende dyr og matvarer, TSE (Transmissible spongiforme encephalopathier/prionsykdommer) i storfe og sau samt en rekke andre programmer. Som en følge av funnet av *E. coli* O103 i spekemat, vil Mattilsynet gjennomføre et kartleggingsprogram for farlige *E. coli*-bakterier på småfe og storfe for å få en bedre oversikt over situasjonen på dette området i Norge.

SPØRSMÅL NR. 746**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 20. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«På Energibedriftenes landsforeningens vinterkonferanse i Brussel den 30.-31. mars 2006 var gjennomgangstenen entydig: "Norge trenger ny kraft"! Det ble fra bransjehold uttalt stor frustrasjon over at man ikke har klart å nå godt nok frem med argumentasjon om det store behovet for bygging av ny kapasitet i Norge. Selv i et normalår må vi nå bruke halvparten av kapasiteten i overføringssystemet med utlandet for å importere nok strøm til Norge.

Hvordan vektlegger egentlig Regjeringen signalene fra bransjehold om behovet for ny kraft i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Den gjennomsnittlige produksjonsevnen i det norske vannkraftsystemet er ca. 119 TWh. Mens forbruket i Norge var 122 TWh i 2004 økte det til 128 TWh i 2005. Prognosene for det innenlandske elforbruket er 140 TWh i 2020.

Den årlige produksjonsevnen vil imidlertid variere mye i takt med nedbørmengden, mens forbruket øker jevnt. Illustrerende for de store variasjonene på produksjonssiden er at i 2004 var norsk vannkraftproduksjon rundt 109 TWh, mens den i 2005 ble rundt 137 TWh. I rekordåret 2000 var produksjonen hele 143 TWh og bare 105 TWh i 1996. I et tørrår vil imidlertid produksjonsevnen kunne komme ned i 90 TWh. Da oppstår det en svært dramatisk forsynings-situasjon. Skyhøye strømpriser og massive utkoblinger kan fort bli en realitet i Norge. For selv i et år med normalnedbør må vi allerede nå utnytte ca. halvparten av kapasiteten i overføringssystemet med utlandet for å dekke opp det innenlandske kraftunderskuddet med import av strøm. Gapet mellom produksjon og forbruk av strøm i Norge vil fortsette å øke i år med normal nedbør, om vi nå ikke tar grep for utbygging av mer kraftproduksjon innenlands. Det innenlandske kraftunderskuddet vil ventelig stige til 9 TWh i 2008 (v/normalår). I et tørrår med stort importbehov vil overføringssystemet til Norge ikke ha kapasitet til å overføre nok strøm fra det nordiske eller europeiske markedet for å kompensere for alvorlig nedbørssvikt. Ett annet spørsmål er om andre land i det hele tatt har tilstrekkelig med strøm å selge til Norge i en eventuell krisesituasjon.

Nasjonalt bør vi av disse grunner satse på å ha en produksjon av strøm som dekker vårt innenlandske forbruk med god margin. Økt kraftproduksjon innenlands er langt mer å foretrekke fremfor å satse på økt

overføringskapasitet fra utlandet. Dette fordi kraftbalansen også i det nordiske markedet er svært stram. De kan være et energipolitisk sjansespill å satse vår forsyningssikkerhet på import fra det nordiske markedet fremover. Om vi ikke klarer å fase inn ny innenlandsk produksjon vil det innenlandske kraftunderskuddet fortsette å øke betydelig fremover. Det økende kraftunderskuddet vil derfor bli stadig mer vanskelig å håndtere når ett tørrår først inntreffer. Spesielt fordi kraftbalansen selv i normalår nå blir stadig mer anstrengt år for år.

Et godt stykke inn på 90-tallet hadde vi overskuddskapasitet på produksjon av strøm i Norge. Selv om nedbøren sviktet ett år, hadde vi en større fleksibilitet i vårt vannkraftsystem på grunn av lavere strømforbruk på 90-tallet. Siden 1990 har imidlertid forbruket øket jevnt og trutt, mens det altså nesten ikke er blitt bygget ny kapasitet i samme periode for å holde tritt med forbruksøkningen.

Kraftnæringen har i lengre tid fokusert på disse problemstillingene vedrørende en stadig mer stram kraftbalanse i Norge. Fra bransjehold har advarslene mot den stadig mer anstrengte kraftbalansen og den svekkede forsyningssikkerheten blitt stadig oftere belyst. Landets forsyningssikkerhet vil i den nærmeste fremtid med stor sannsynlighet bli enda mer forroligende om det ikke nå handles raskt. Det blinker nå noen blå lys for landets forsyningssikkerhet. I en slik situasjon burde det være regjeringens plikt å ta signalene fra bransjehold på ramme alvor. Regjeringen burde så fort som mulig bidra med nødvendige tiltak for å igangsette bygging av ny kapasitet. Ny kapasitet må bygges ut enten i form av flere nye vannkraftverk, utvidelser av eksisterendes vannkraftverk, eller bygging av flere nye gasskraftverk i Norge. Hitil har Regjeringen pratet mye om temaet, men dessverre handlet for lite. Regjeringen har etter manges syn ikke klart å vise at man tar landets utfordringer når det gjelder kraftbalanse og forsyningssikkerhet på ramme alvor. Denne situasjonen er uholdbar, og behovet for handlekraft er åpenbar.

Svar:

Norge har fra naturens side svært gode forutsetninger for energiproduksjon.

Et særtrekk ved den norske energiforsyningen er elektrisitetens dominerende rolle, og at vannkraften står for nær all elektrisitetsproduksjon. Som følge av dette varierer produksjonen i Norge vesentlig mer enn elektrisitetsproduksjonen i andre land.

De senere årene har det vært en større vekst i forbruket av strøm enn det har vært bygd ut ny produksjonskapasitet. Dette har ført til at sårbarheten i den norske kraftforsyningen har økt, slik kraftbransjen nå påpeker.

Jeg deler bransjens oppfatning om at det er behov for ny kraftproduksjon for å styrke forsyningssikkerheten. Samtidig er det viktig å understreke at investeringer i ny kapasitet i det norske kraftmarkedet må skje på bakgrunn av aktørenes vurderinger av lønnsomheten i prosjektet. Lønnsomheten i det enkelte prosjekt vil avhenge av flere forhold. Blant annet vil utviklingen i brenselpriser, kraftpriser og rammebetingelser i det nordiske og nordeuropeiske markedet ha stor betydning.

Regjeringen vil gjennom ulike tiltak legge forholdene til rette for økt kraftproduksjonen i Norge. Den siste tiden har både Statoil fått energikonsesjon for et gasskraftverk på Tjeldbergodden og Industrikraft Midt-Norge har fått forlengelse av sin konsesjon for bygging av et gasskraftverk på Skogn. Samtidig har også Regjeringen satt i verk tre prosjekter som skal klargjøre utforming og omfanget av det statlige engasjementet knyttet til CO₂-håndtering og etablering av eventuelle CO₂-kjeder.

Når det gjelder nye fornybare energikilder vil Regjeringen øke innsatsen betydelig. Satsingen på biovarme og energieffektivisering vil bli styrket på lik linje med fornybar kraftproduksjon. Jeg vil blant annet styrke Energifondet og Enova for å fremme en miljøvennlig energiomlegging. Jeg vurderer også mulighetene for å komme fram til andre ordninger som vil stimulere til økt kraftproduksjon fra fornybare energikilder.

Norge er en del av det nordiske kraftmarkedet gjennom overføringsforbindelsene for kraft. Et velfungerende nordisk kraftmarked er viktig for en mest mulig effektiv bruk av de samlede energiressursene og dermed for forsyningssikkerheten. Vi har derfor et godt samarbeid med de øvrige nordiske landene, og jeg legger vekt på at vi også framover skal arbeide sammen om et mest mulig velfungerende nordisk kraftmarked. Jeg vil derfor arbeide videre med å utvikle det nordiske kraftsamarbeidet.

Regjeringen har gitt høy prioritet til arbeidet med å redusere sårbarheten i den norske kraftforsyningen. Gjennom tiltakene jeg har skissert over vil vi få en mer diversifisert og dermed sikrere energiforsyning som legger til rette for akseptable priser.

SPØRSMÅL NR. 747

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 24. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringsskifte i 2005 medførte gjeninnføring av grunnavgift på PET-flasker. I tillegg vart det innført miljøavgift på saftflasker og juicekartonger. Dette har sett mange arbeidsplassar ved ei produksjonsverksemd i Sogn og Fjordane i stor fare.

Vil statsråden medverke til at desse avgiftene vert fjerna, slik at ein kan unngå at mange arbeidsplassar i distriktsfylket Sogn og Fjordane står i fare for å forsvinne?»

GRUNNGJEVING:

Regjeringsskifte medførte ein dramatisk auke i avgifter på PET-flasker og juicekartonger. Denne avgiftsauken er i ferd med å ta knekken på ei stor produksjonsverksemd i Sogndal i Sogn og Fjordane. For denne verksemda har avgiftsauken medført auka utgifter på mellom 25 og 30 mill. kr pr. år. Frå verk-

semnda vert det hevda at grunnavgifta er konkurransevridande, og kan ikkje grunnjevast med miljømålsyn. Det kan ifølgje verksemda også stillast spørsmål ved mattryggleiken når flaskene vert nytta om og om og om igjen. Det vises til at kundar tidlegare til og med har funne sprøytespissar i igjenbrukte brus- og saftflasker, noko som også gjer at ein kan stille spørsmål ved kontroll av flaskene etter reingjering.

Innføring av miljøavgift på saft- og juice-/nektaremballasje med grunnjevast i endra drikkemønster verkar mindre logisk. Saft- og juice/nektar har vore friteke for miljøavgift avdi dette er produkt som vert nytta i heimane og såleis ikkje forsvinnar naturen.

Det vises elles til brev frå denne produksjonsverksemda i Sogn og Fjordane til Finansdepartementet, datert 21. oktober 2005, og til avisartikkel vedrørende denne saka i Sogn Avis av 4. april 2006.

Svar:

Etter stortingsvedtaket om avgifter på drikkevareemballasje § 1 skal det svarast miljøavgift på drikkevareemballasje pr. stykk. Dette gjeld med mindre produktet er unnateke i § 2. Før 1. januar 2006 gjaldt det eit unntak for blant anna mjølk og juice.

Miljøavgifta på drikkevareemballasje skal prise kostnader ved at drikkevareemballasje vert kasta som søppel i naturen. Miljøavgifta vert fastsett etter innhaldet og arten av emballasje. Fastsettinga etter innhald/art skal avspegle kor sannsynleg det er at emballasjen vert kasta som søppel i naturen. Miljøavgifta er også skilt etter returdel, slik at emballasje som går inn i godkjende retursystem får minka miljøavgiftssats etter returdel.

Grunngjevinga for bortfallet av det tidlegare fritaket frå miljøavgifta for emballasje til mjølk og juice o.a. følger av St.prp. nr. 1 (2005-2006) punkt 3.18. I stortingsproposisjonen er det lagt til grunn at utvalet av mjølkeprodukt, juice o.a. har auka. Produktutviklinga og eit endra forbruk peikar i retning av at fleire no drikk mjølk, juice o.a. utanfor heimen enn tidlegare. Det er difor meir sannsynleg no enn tidlegare at slik emballasje vert kasta som søppel i naturen. Grunnlaget for å oppretthalde tidlegare avgiftsfritak er såleis ikkje lenger til stades.

Som nemnd ovanfor, minkar miljøavgifta etter fastsett returdel når drikkevareemballasjen inngår i

eit godkjend retursystem. Ved ein returdel på 95 pst. fell miljøavgifta bort. Fastsetting av avgifta etter returdel påverkar bransjen til å utvikle retursystem som sikrar høg innsamlingsgrad. Returdelen for drikkekartongar er frå 1. juni 2005 fastsett til 65 pst. Ein returdel på 65 pst. gir ei miljøavgift for drikkekartongar på om lag 40 øre pr. kartong i 2006. Dersom mjølk, juice o.a. tas med i avgiftsgrunnlaget, er det rimeleg å tru at dette vil motivere bransjen til å betre retursystema slik at returdelen for drikkekartongar aukar. Det vil i så fall innebere ei ytterligere minking av miljøavgifta.

Når det gjeld grunnavgifta på eingongsemballasje kan eg opplyse at Finansdepartementet har motteke eit brev 27. februar d.å. (vedlegg) frå EFTA sitt overvåkingsorgan (ESA) som konkluderer med at avgifta er i strid med artikkel 14 i EØS-avtala (forbode mot diskriminering). Finansdepartementet vil svare ESA innan 27. april.

Vedlegg til svar:

Brev av 27. februar 2006 fra EFTAs overvåkingsorgan (ESA), om den norske grunnavgiften på engangsemballasje, til Finansdepartementet. (Complaint concerning base tax on non-refillable beverage packaging in Norway.) Ref. nr.: 200500086 DH/gufl.

SPØRSMÅL NR. 748

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde

Besvart 24. april 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Stortinget har vedtatt flere ulike kompensasjonsordninger i forbindelse med 2. verdenskrig, bl.a. til nordmenn i japansk fangenskap. Norske krigsseilere som satt i fangenskap i Afrika har imidlertid ikke fått noen form for kompensasjon.

Vil statsråden ta initiativ til at også disse får sin rettmessige kompensasjon fra den norske stat?»

BEGRUNNELSE:

En rekke norske sjøfolk ble under andre verdenskrig holdt i fangenskap i Afrika. I all hovedsak dreier dette seg om interneringsleire og fengsler i landene Marokko og Senegal. I følge Det norske maskinistforbund, Norsk Sjømannsforbund og Norsk Sjøoffi-

sersforbund gjelder dette totalt 739 sjøfolk fra 26 internerte skip.

På lik linje med de fleste andre nordmenn som satt i fangenskap under krigen har mange av de berørte denne saken gjelder fått fysiske og psykiske lidelser av betydelig art som følge av krigsfangenskap.

Norske sjøfolk som ble internert eller fengslet i Afrika har ikke mottatt noen form for kompensasjon fra den norske stat, mens Stortinget har vedtatt andre særskilte kompensasjonsordninger i forbindelse med andre verdenskrig, f.eks. Jødebo-oppgjøret og Oppgjøret for nordmenn i japansk fangenskap under andre verdenskrig. Sistnevnte ordning administreres av Justisdepartementet som også saksbehandler ordinær billighetserstatning.

Det er ikke urimelig at det etableres en tilsvarende ordning for nordmenn i fangenskap Afrika som for nordmenn i japansk fangenskap eller at disse tilkjennes en ordinær billighetserstatning.

Svar:

Mange mennesker ble på forskjellig vis berørt av den 2. verdenskrig, noen av dem på de mest grusomme måter. Enkelte av disse personene har med ulik begrunnelse blitt tilkjent en rimelighetskompensasjon av den norske stat.

Når det gjelder nordmenn i japansk fangenskap, ble det i St.prp. nr. 67 (2000-2001) Erstatning til norske statsborgere som satt i japansk fangenskap under 2. verdenskrig vist til at Norge og de øvrige allierte i forbindelse med fredsavtalen av 8. september 1951 fraskrev seg retten til å kreve erstatning fra Japan, og at det således ikke forelå noe folkerettslig grunnlag for at den norske stat skulle kunne reise krav om erstatning på vegne av tidligere norske krigsfanger eller internerte. Regjeringen fant imidlertid at avtalen ikke burde få avgjørende betydning for om erstatning skulle gis, da Norge ikke var erstatningsrettslig forpliktet overfor de enkeltindivider en slik avtale berørte. På den annen siden ble det vist til at den norske stat gjennom fredsavtalen de facto hadde fratatt disse personene en mulighet til å få erstatning fra Japan. Selv om de formelt ikke var avskåret fra å fremme individuelle erstatningskrav, var dette lite realistisk.

I St.prp. nr. 82 (1997-98) Et historisk og moralsk oppgjør med behandlingen i Norge av den økonomiske likvidasjon av den jødiske minoritet under den 2. verdenskrig la den daværende regjering frem sine forslag til oppgjør overfor norske jøder. Erstatningsoppgjøret var ment som en erkjennelse og unnskyldning fra den norske stat overfor gjenlevende norske jøder og deres etterlatte for den urett som var begått mot dem og deres familier under den 2. verdenskrig. Videre tok den norske stat under Quisling-regimet del i de anti-jødiske tiltak som ble iverksatt mot jødene. Overfor denne gruppen forelå det også ansvarsgrunnlag, økonomisk tap og adekvat årsakssammenheng, men det ble sett bort fra at foreldelsesfristene var overtrådt.

Det fremgår av det ovenstående at den norske stat hadde vanskeliggjort muligheten for nordmenn til å søke erstatning fra japanske myndigheter på grunn av internering under 2. verdenskrig. Videre må det understrekes at det ble ansett at det forelå et rettslig erstatningsgrunnlag mht. eiendelene som jødene ble fratatt under krigen, og at staten frafalt foreldelsesinnsigelsen.

En sammenfatning av det ovenstående viser at det ved Japan- og Jødebo-oppgjøret forelå særegne forhold som det er grunn til å være oppmerksom på. Det er ikke gitt at alle som ble berørt av vanskelige

forhold under 2. verdenskrig, skal tilkjennes en rimelighetskompensasjon. Jeg vil i den forbindelse vise til St.prp. nr. 44 (2003-2004), der det fremgår at "Arbeidsgruppen mener likevel at det bør være en høy terskel for å utvide billighetserstatningsordningen. Utbetaling av kontantbeløp til enkeltpersoner fra det offentlige utenom trygde- og sosialsystemet, og uten at det foreligger et erstatningsansvar på rettslig grunnlag, bør fortsatt være noe forholdsvis ekstraordinært".

Videre fremgår det at "at søkeren tilhører en bestemt gruppe skadelidte, bør i prinsippet ut fra likhets- og rettferdighetsbetraktninger ikke tillegges vekt ved vurderingen [...]"

Opprettelse av særordninger skaper forventninger om særordninger også fra andre grupper. I dette henseende tilsier hensynet til likhet at det opprettes ytterligere særordninger for grupper som har et krav som pr. i dag ikke imøtekommes av dagens ordninger for liknende tilfeller. En slik utvikling kan imidlertid ha presedensvirkninger som er lite oversiktlige. Det er allerede i dag fremmet en rekke krav fra ulike grupper i samfunnet som er eller mener å være krenket og som ikke imøtekommes av de alminnelige reglene. Videre må det forventes å komme flere krav fra andre grupper i tiden fremover."

Bondevik II-regjeringen besluttet 19. mai 2003 å opprette en interdepartemental arbeidsgruppe for å vurdere en helhetlig myndighetstilnærming og håndtering av erstatningskrav fra ulike grupper i samfunnet. Rapporten ble ferdigstilt 10. desember 2003 og lagt frem for Stortinget i St.meld. nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningskadelidte samer og kvener, jf. også ovenfor. Stortinget må anses å ha sluttet seg til denne gjennom behandlingen av St.meld. nr. 44 den 4. april 2005.

I rapporten er det gitt generell vurdering av hvordan fremtidige krav fra ulike grupper skal behandles. Det er uttalt at som utgangspunkt bør det være en høy terskel for å utvide billighetserstatningsordningen. I den forbindelse vil jeg vise til at hovedregelen i billighetserstatningssaker er at offentlige har hatt en innflytelse på det inntrufne og kan klandres. Det kan stilles spørsmålsteget om så er tilfelle i den foreliggende sak.

Det fremgår av St.meld. nr. 44 at nye krav som ikke er av erstatningsrettslig art, skal kanaliseres gjennom Stortingets billighetserstatningsordning. Dersom kravet ikke imøtekommes av ordningen slik den faller ut i dag, kan Stortinget selv be Billighetserstatningsutvalget om å utrede saken på generelt grunnlag. Billighetserstatningsutvalget skal så sende saken til Justissekretariatet, utvalgets sekretariat. Justissekretariatet skal deretter be det aktuelle fagdepartement om å fremlegge en faktabeskrivelse. Når den-

ne foreligger skal Justissekretariatet foreta en vurdering av om det anses rimelig å tilpasse billighetserstatningsordningen slik at den aktuelle gruppen får innvilget økonomisk kompensasjon, og hvordan ordningen eventuelt skal tilpasses. Justissekretariatet vil

så gi en innstilling til Billighetserstatningsutvalget, som i sin tur vurderer de aktuelle spørsmålene, og fremmer saken for Stortinget. Ved behandlingen av St.meld. nr. 44 kom det ingen merknader til dette.

SPØRSMÅL NR. 749

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Ola T. Lånke

Besvart 19. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden gjøre endringer i opplæringsloven slik at det åpnes mer for interkommunalt samarbeid om spesialundervisning, når lokale myndigheter mener det gir best tilbud til barn og foreldre?»

BEGRUNNELSE:

Follo barne- og ungdomsskole har gjennom flere år gitt et godt tilbud til elever med spesielle behov. Skolen ligger i Ski kommune, og er eiet av de syv Follokommunene Ski, Vestby, Follo, Frogn, Ås, Nesodden og Enebakk. Skolen har i dag et interimsstyre som har som målsetting å etablere skolen som et interkommunalt selskap (IKS).

Ifølge brev fra Utdanningsdirektoratet viser det seg nå at denne type drift vil være ulovlig. Etter opplæringsloven er kommunen ansvarlig for å oppfylle retten til grunnskoleopplæring og spesialpedagogisk hjelp. Etter direktoratets mening må det foreligge en klar hjemmel i opplæringsloven dersom en kommunes myndighetsutøvelse skal legges til noen annen enn kommunen selv. En slik hjemmel finnes ikke i opplæringsloven. Det er ifølge direktoratet heller ingen holdepunkter i forarbeidene til opplæringsloven for at kommunene kan overføre myndighetsutøvelse og ansvar til andre organer. Det er kommunen som er tillagt ansvaret etter opplæringsloven. Skolen i Follo er ikke den eneste av sitt slag i landet. Det finnes flere andre kommuner som har gått sammen om å gi et slikt tilbud.

Kristelig Folkeparti er enig i at det er viktig for elevene å bli integrert i nærskolen. Samtidig ser vi at integreringen blir vanskeligere jo høyere opp i klassetrinnene man kommer. Mange elever trenger tilbud

som krever mye utstyr eller høy kompetanse blant ansatte. Det kan tilsi at kommuner må kunne søke samarbeid for å gi et godt tilbud. Spesielt kan det gjelde små kommuner.

Svar:

I et høringsnotat fra Kommunal- og regionaldepartementet om endringer i kommuneloven er det foreslått en generalbestemmelse om interkommunalt samarbeid. Kommunene får sine oppgaver i særlover. Hittil har det vært nødvendig å søke etter en hjemmel i den enkelte lov dersom offentlig myndighetsutøvelse skal kunne legges til interkommunale enheter. Særlovene er ofte uklare med hensyn til dette. Forslaget fra Kommunal- og regionaldepartementet innebærer at all offentlig myndighetsutøvelse kan delegeres til en annen kommune, med mindre det positivt er et forbud mot det i den aktuelle lov. Den eneste begrensningen på hva som kan delegeres til de samarbeidsmodeller som ble foreslått, vil etter dette være de bestemmelsene i kommuneloven, eller i annen lov, som forbyr kommunestyret å delegere myndigheten til andre. Fristen for å komme med høringsuttalelser ble satt til 28. oktober 2005, og Kommunal- og regionaldepartementet tar sikte på å fremme en odelstingsproposisjon om dette i løpet av våren.

En hjemmel som foreslått vil kunne anvendes også ved behov for interkommunalt samarbeid innenfor spesialundervisningsområdet.

Jeg vil for ordens skyld presisere at selv om det åpnes for større grad av interkommunalt samarbeid, vil elevene beholde de rettigheter de har etter opplæringsloven.

SPØRSMÅL NR. 750**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Beate Heieren Hundhammer****Besvart 24. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«E16 mellom Sandvika og Hønefoss er en nasjonal, regional og lokal flaskehals mellom Oslo og Bergen både for næringslivet og persontrafikken.

På bakgrunn av svært mange dødsulykker og stor trafikkbelastning, vil samferdselsministeren fremskynde utbyggingen av ny E16 mellom Hønefoss og Sandvika, og prioritere denne strekningen sett hele E16 under ett, med tanke på at alle reisende mellom øst og vest vil nyte godt av dette uavhengig av om man fortsetter å kjøre på E16 eller velger rv 7?»

BEGRUNNELSE:

E16 mellom Sandvika og Hønefoss er en vesentlig strekning i den nasjonale transportkorridoren mellom Øst- og Vestlandet, og har en årsdøgntrafikk på mer enn 10 000. Denne strekningen blir belastet med all trafikk mellom Norges to største byer, uavhengig av om man etter Hønefoss velger rv 7 (Hallingdal) eller E16 (Valdres). Strekningen er en nasjonal, regional og lokal flaskehals både for næringslivet og persontrafikken. Økende turisttrafikk til og fra Hallingdal og Valdres fører til stadig større trafikkbelastning.

Veien mellom Sandvika og Hønefoss er foruten å være en svært trafikkert og dårlig fremkommelig vei, også en livsfarlig veistrekning. Strekningen har de siste 6 månedene kostet 3 mennesker livet, hele 35 de siste årene, og 216 er skadd - 59 alvorlig. En ny E16 er derfor viktig både for å sikre nærings- og samfunnsutviklingen, og for å bedre trafiksikkerheten og miljøet.

I juni 2005 begynte arbeidet med det første byggetrinnet på ny E16 mellom Sandvika og Hønefoss da parsellen Wøyen-Bjørumsag ble påbegynt. Dette veiprojektet skal stå ferdig i 2008. Neste parsell Hamang-Wøien er i Nasjonal transportplan ikke forutsatt påbegynt før i 2010. Videre har Stortinget bedt om en vurdering av hele veistrekningen Sandvika-Hønefoss ved neste rullering av Nasjonal transportplan.

Det er liten tvil om at det er god økonomi å ha kontinuerlig drift på et veianlegg, fremfor å ha flere års pauser mellom hver parsell. Det er derfor betenkelig at bygging av ny vei mellom Hamang og Wøien ikke er forutsatt påbegynt før i 2010, når strekningen Wøien-Bjørumsag er ferdigstilt i 2008. Anleggsstarten på bygging av ny vei mellom Hamang og Wøien bør derfor fremskyndes til 2008. Hvis dette av planmes-

sige årsaker ikke er mulig, bør man snu maskinene og påbegynne parsellen Bjørumsag-Skaret tunnel. Slik kan man sikre både den mest kostnadseffektive utbyggingen av ny E16 mellom Sandvika og Hønefoss, i tillegg til at man får en løsning på de transport- og trafiksikkerhetsmessige utfordringene innenfor en akseptabel tidsramme.

Svar:

Det pågår utbygging av E16 til firefelts veg på strekningen Wøyen-Bjørumsag, og prosjektet skal etter planen åpnes for trafikk i 2008. I tråd med Stortingets prioriteringer i forbindelse med behandlingen av Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015 er det i Statens vegvesens handlingsprogram lagt til grunn anleggsstart på strekningen Hamang-Wøyen i siste del av planperioden, med fullføring etter 2015. Rammene til stamveggruta E16 Sandvika-Bergen gir ikke rom for å fullfinansiere dette prosjektet med statlige midler i tiårsperioden, selv med de økte rammene Stortinget har lagt til grunn gjennom sin behandling av Nasjonal transportplan. Ved utarbeidelsen av handlingsprogrammet var det derfor ikke grunnlag for å foreslå anleggsstart allerede i perioden 2006-2009.

Jeg vil arbeide for at de økte rammene til veginvesteringer for perioden 2006-2009 følges opp. En forsering av utbyggingen av E16 mellom Sandvika og Hønefoss i forhold til det som er lagt til grunn i Statens vegvesens handlingsprogram, vil imidlertid måtte føre til nedprioritering av andre prosjekter og tiltak.

Prioriteringene etter 2009 er foreløpige og skal vurderes på nytt i forbindelse med revisjon av Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Dette arbeidet er startet opp i transportetatene. Etter det jeg er kjent med, vurderes videre utbygging av E16 i Sandvika-området i forbindelse med arbeidet med Oslo-pakke 3. Det er også utarbeidet en mulighetsstudie for delvis bompengefinansiering av den videre utbyggingen av E16 mot Hønefoss, som er på lokal høring. Arbeidet med disse bompengepakkene kan få konsekvenser for framtidige prioriteringer på E16 mellom Sandvika og Hønefoss. Jeg vil ikke forskottere utfallet av arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019, men jeg vil arbeide for at E16 skal prioriteres som den viktige vegforbindelsen den er mellom våre to største byer.

SPØRSMÅL NR. 751**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Torfinn Opheim****Besvart 24. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Viser til vedtak i budsjettbehandling 2004-2005: "Stortinget ber Regjeringen legge til rette for å etablere et kiropraktorstudium i Norge."

Hvilke planer har helse- og omsorgsministeren for å ivareta Stortingets intensjoner om å etablere en kiropraktorutdanning i Norge, og hvilket tidsperspektiv ser statsråden for seg i den videre behandling?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok i budsjettbehandlingen 2004-2005 etter forslag fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og representanten Simonsen at Regjeringen skal legge til rette for å etablere et kiropraktorstudium i Norge.

Etter vedtak i Stortinget sendte Helse- og sosialdepartementet 29. mars 2005 et utredningsoppdrag for utdanning av kiropraktorer over til Sosial- og helsedirektoratet. Utredningsoppdraget innebar å utrede spørsmålet om eventuell etablering av kiropraktorutdanning i Norge. Det ble også i brevet poengtert at dersom direktoratet foreslår oppretting av kiropraktorutdanning i Norge, ber departementet om forslag til hvordan denne bør organiseres, forutsetningsvis i et tverrfaglig miljø.

Etter spørsmålsstillerens mening fremgår det klart av Stortingets behandling av saken, at behovet for økt kompetanse og styrking av det tverrfaglige ar-

beidet innen fagområdet muskel- og skjelettlidelser er klargjort, og at det er behov for å etablere en kiropraktorutdanning ved et norsk universitet.

Svar:

Som representanten er kjent med, gav Helse- og omsorgsdepartementet i brev av 29. mars 2005 Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å utarbeide et grunnlagsdokument for Regjeringens oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak om kiropraktorutdanning.

Direktoratet skal avgi sin utredning innen 29. mai 2006.

Representanter fra Norsk kiropraktorforening deltar sammen med andre fagpersoner i en referansegruppe som direktoratet har knyttet til seg i arbeidet.

Sosial- og helsedirektoratets utredningsoppdrag innebærer at departementet får fremlagt et nødvendig grunnlagsdokument for oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak om kiropraktorutdanning i Norge. Spørsmålet om kiropraktorutdanning angår også kunnskapsministeren som ansvarlig statsråd for høyere utdanning i Norge. På bakgrunn av direktoratets utredning vil jeg sammen med kunnskapsministeren ta stilling til på hvilken måte og med hvilke virkemidler vedtaket skal følges opp. Dette vil så bli meldt tilbake til Stortinget på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 752**Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 20. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Tidsskrift som Dine Penger, Økonomisk Rapport og Kapital er fritatt for merverdiavgift idet de har et "overveiende politisk innhold". Bladet Levende Historie har som mål å gripe historien i flukten og gi dagens politiske og kulturelle brennpunkt en historisk dimensjon. I siste nummer av tidsskriftet behandles eksempelvis en viktig del av Islams historie, inkludert nødvendig bakgrunnskunnskap for den pågående debatten om innvandring.

Ser statsråden det som naturlig at også Levende Historie unntas fra momsplikt?»

BEGRUNNELSE:

Levende Historie har søkt Oslo fylkesskattekontor om fritak for merverdiavgift etter samme bestemmelse som nevnte tidsskrifter. I svarbrevet ble det meddelt at Levende Historie ikke oppfyller kravet til fritak, idet tidsskriftet ikke ble ansett å ha et overveiende politisk innhold. Vedtaket ble påklaget. I klagen

er det referert til en sammenlignende analyse av det politiske innholdet i Dine Penger og Levende Historie. Analysen konkluderer med at det er en høyere grad av politisk innhold i Levende Historie enn i Dine Penger.

Svar:

Etter merverdiavgiftsloven § 16 første ledd nr. 8 skal det ikke betales merverdiavgift av omsetning av tidsskrifter som hovedsakelig (minst 80 pst.) omsettes til faste abonnenter eller hovedsakelig deles ut til foreningsmedlemmer og tidsskrifter med overveiende politisk, litterært eller religiøst innhold. Fritaket gjelder kun i siste omsetningsledd.

Merverdiavgiftsloven § 16 første ledd nr. 8 stiller krav til publikasjonens innholdsmessige karakter. Om et tidsskrift har et slikt innhold, må det avgjøres konkret i hvert enkelt tilfelle.

En næringsdrivende som er usikker på om avgiftsfritaket for trykt skrift kommer til anvendelse,

kan innhente fylkesskattekontorets uttalelse om dette i første instans. En slik uttalelse er kun avgiftsmyndighetenes fortolkning av regelverket, og er ikke et vedtak. Det vil imidlertid være mulig å anmode om en ny vurdering dersom en er uenig i fortolkningen. Dersom opplysningene i saken tilsier det, vil fortolkningsspørsmålet kunne bli oversendt Skattedirektoratet til vurdering. En avgiftsfastsettelse som bygger på denne fortolkningen, kan derimot på vanlig måte påklages.

I den konkrete saken som du viser til, er det gitt en slik uttalelse. Etter det departementet har fått opplyst vil fylkesskattekontoret på bakgrunn av de opplysninger som nå er lagt fram i saken og som det vises til i ditt spørsmål, be om Skattedirektoratets vurdering av denne saken.

Jeg ber derfor om forståelse for at jeg nå ikke ønsker å kommentere en konkret sak om fortolkning av regelverket som er til vurdering i forvaltningen.

SPØRSMÅL NR. 753

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 19. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En iraner ble utvist fra Norge og sendt via Amsterdam til Iran ultimo mars 2006. Saken ble presentert i Søndagsavisa i NRK den 2. april 2006. Undersøkelser som er gjort av iranerens norske fastlege i Bergen viste at han ble arrestert og fengslet umiddelbart etter at han ankom Iran.

Hvordan vil statsråden sikre en vurdering av iranerens videre skjebne etter at han ankom Iran?»

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo gjelder oppfølgingen av situasjonen for en tidligere asylsøker fra Iran som har blitt returnert etter endelig avslag på asylsøknaden. Bakgrunnen for henvendelsen er opplysninger fra utlendingens fastlege i Norge om at vedkommende skal ha blitt arrestert og fengslet etter at han ankom Iran.

I utgangspunktet foretas det ingen oppfølging av utlendinger som har fått avslag på en asylsøknad i Norge etter at retur er gjennomført. I og med at saken avslås har utlendingsmyndighetene foretatt en vurde-

ring av om asylsøkeren kan anses vernet mot retur, men kommet til at så ikke er tilfellet.

I enkelte saker innkommer det imidlertid melding om at personen har blitt arrestert eller utsatt for andre tiltak ved retur. I slike saker vil Utlendingsnemnda, hvis det er nemnda som har avgjort saken, vurdere om det er grunnlag for å foreta nærmere undersøkelser. Ved denne vurderingen vil nemnda blant annet se hen til alvoret ved de opplysninger som gis, hvor sannsynlig det er at opplysningene stemmer, og hvor sannsynlig det eventuelt er at de sammenheng med utlendingens asylsøknad i Norge.

I de få saker hvor det blir foretatt undersøkelser, har det i all hovedsak vist seg at det som er opplyst om at vedkommende er fengslet eller utsatt for andre tiltak ved retur, ikke stemmer. I andre tilfeller viser deg seg at det som har inntruffet er uten sammenheng med den asylsaken som har vært til behandling i Norge. Forholdet kan for eksempel være at vedkommende har blitt pågrepet og fengslet i hjemlandet for et alminnelig straffbart forhold.

I enkelte tilfeller må man også påregne at personen det gjelder kan bli anholdt og utsatt for kortvarig

fengsling i forbindelse med retur. For eksempel er situasjonen i enkelte land at det blir foretatt avhør av dem som returnerer fra utlandet dersom myndighetene ønsker opplysninger om utenlandsoppholdet. Spesielt kan dette skje dersom det blir klart at vedkommende har returnert i følge med norsk politi. Tilsvarende blir mange som returnerer tatt inn til avhør fordi de kommer uten id-papirer.

At asylsøkere risikerer å bli innbrakt av hjemlandets politi i slike forbindelser som her nevnt, er ikke noe som i seg selv gir grunnlag for videre undersøkelser fra norske myndigheters side.

For øvrig må det legges vekt på at undersøkelser fra norske myndigheter vil kunne føre til at utlendingen får en oppmerksomhet rettet mot seg, som i verste fall kan skape vanskeligheter for vedkommende. Normalt bør det derfor foreligge solide holdepunkter for at vedkommende har blitt utsatt for noe alvorlig før norske myndigheter involverer seg i forhold til personens situasjon etter retur.

Henvendelsen fra stortingsrepresentant Ballo gjelder en konkret enkeltsak. Jeg minner i denne sammenheng om at utlendingsloven ikke tillater at departementet griper inn i vurderingen av enkeltsaker. Det er Utlendingsnemnda som er klageorgan i slike saker.

Departementet har imidlertid vært i kontakt med Utlendingsnemnda for å få en kort orientering om status i den aktuelle saken. Både hensynet til taushetsplikten og hensynet til den aktuelle personens sikkerhet gjør at jeg ikke ønsker å gå inn på detaljer omkring det som er opplyst.

Jeg kan imidlertid opplyse at nemnda foreløpig ikke har fattet beslutning om å følge opp denne saken nærmere. Nemnda har opplyst at det på tross av den offentlighet som har vært rundt saken, ikke er formidlet noen konkrete kildeopplysninger direkte til nemnda om forhold som gir grunn til å iverksette videre oppfølging. Heller ikke sakens karakter for øvrig har foreløpig gitt grunnlag for videre oppfølging.

SPØRSMÅL NR. 754

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant May Hansen

Besvart 20. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Hafslund Nett AS skal nå bygge en kraftlinje fra sentrum i Moss til Mosseporten. Kommunene og beboere har bedt om at ledningen legges i bakken. Beboere og kommunene har valgt å ikke undertegne minnelige avtaler. Moss bystyre har vedtatt å bevilge 1,5 mill. kr og gå i dialog med Hafslund for å få ledningen i bakken. Dette er nytt trekk i den forstand at beboere har fått skriv om at det skal bygges for inn til 132 kV.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp Moss kommunes initiativ?»

Svar:

Olje- og energidepartementet gav i 2003 Hafslund Nett AS anleggskonsesjon og ekspropriasjonstillatelse for bygging og drift av en 50 kV kraftledning mellom Moss og Mosseporten transformatorstasjoner i Moss kommune.

Kraftledningen erstatter eksisterende 50 kV kraftledning mellom Moss og Mosseporten transformatorstasjoner. Avgjørelsen ble fattet etter klage fra Moss kommune og en grunneier som ønsket fremfø-

ring som jordkabel. I 2004 fattet Miljøverndepartementet vedtak om å ta til følge NVEs innsigelse mot Moss kommunes vedtak om reguleringsplan for en løsning med jordkabel i samme sak.

Ved Olje- og energidepartementets vedtak av 26. oktober 2005 fikk Hafslund Nett AS forhåndstiltredelse for anlegget.

Ved konsesjonsbehandling av kraftlednings saker etter energiloven og ekspropriasjonslovgivningen legger NVE og Olje- og energidepartementet til grunn de vurderinger og tilrådinger Helse- og omsorgsdepartementet og Statens strålevern gir om elektromagnetiske felt og helse. Tilrådingene bygger på den forvaltningsstrategi som ble fastlagt av Stortinget først i 1998 og på ny ved behandlingen av St.prp. nr. 1 (2000-2001).

NVE og Olje- og energidepartementet har ved behandlingen av denne kraftlednings saken foretatt en helhetlig vurdering og avveining av samtlige fordeler og ulemper ved tiltaket og de ulike alternativer med luftledning og kabel. I disse vurderingene inngår alle relevante hensyn så som helsemessige forhold, nærføring, ulike arealbruksinteresser, estetikk, miljø,

økonomi, tekniske og systemmessige forhold, landskap, kulturminner mv.

Det foreligger ikke noe grunnlag for at forvaltningen kan omgjøre eller trekke tilbake de tillatelsene som er gitt med endelig virkning i saken.

Hafslund Nett AS har opplyst at byggearbeidene er påbegynt i tråd med de endelige tillatelsene og at anlegget forventes ferdigstilt i juni.

Statens strålevern har ledet en arbeidsgruppe som har utarbeidet en rapport med konkretisering og utdyping av forvaltningsstrategien ved fremføring av nye kraftledninger og anlegg av nye boligområder, skoler og barnehager etc. i nærheten av kraftledninger.

Det ble gitt en første tilbakemelding til Stortinget i St.prp. nr. 65 (2004-2005).

Arbeidsgruppens endelige rapport fremgår av Strålevern Rapport 2005:8 "Forvaltningsstrategi om magnetfelt og helse ved høyspentanlegg" som ble avgitt 1. juni 2005. Rapporten var på høring høsten 2005.

Helse- og omsorgsdepartementet arbeider for tiden i samråd med Olje- og energidepartementet og andre berørte departementer med den endelige tilbakemeldingen til Stortinget om en konkretisering og utdyping av forvaltningsstrategien.

SPØRSMÅL NR. 755

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 24. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å unngå at Kirkenes Transit på grunn av strenge miljøkrav og lite smidighet fra Statens forurensningstilsyn blir tvunget til å flytte sin virksomhet ut av landet?»

BEGRUNNELSE:

Kirkenes Transit har fått tillatelse til, under streng beredskap, å foreta omlastning av 25 fartøyer i Varangerfjorden utenfor Kirkenes. Til tross for at Rieber-Mohn-utvalget som la grunnlaget for laksefjordvernet la til grunn av det var lakseoppdrett som skulle ut av laksefjordene og ikke annen virksomhet, kan det synes som om Kirkenes Transit har fått strengere krav til sin virksomhet enn det ellers ville vært grunnlag for i medhold av annen praksis og forurensningslov, på bakgrunn av nettopp laksefjordvernet. Videre opplever Kirkenes Transit lite smidighet i forhold til å få tilgang til alternative omlastingslokaliteter når dette er nødvendig av miljøhensyn. Å få tilgang til slike lokaliteter kan ikke vente flere dager og uker mens to oljetankere ligger og venter. Avslutningsvis vil jeg peke på at dersom denne virksomheten skulle bli flyttet fra den lokaliteten, vil det fortsatt være behov for like mange omlastninger, de vil rett og slett bli flyttet til en annen lokalitet i Barentshavet, enten i en annen norsk fjord eller i åpent farvann. Uansett vil risikoen for alvorlige uhell da øke.

Svar:

Statens forurensningstilsyn fattet 7. november 2005 vedtak om beredskapskrav for 25 skip til skipomlastinger av gasskondensat for Kirkenes Transit i Bøkfjorden. Statens forurensningstilsyns beredskapsvedtak er påklaget av Norsk Ornitologisk Forening, WWF Norge, Norges Miljøvernforbund, Norges Naturvernforbund og Kirkenes Transit. Saken er nå til klagebehandling i departementet og jeg kan derfor ikke uttale meg konkret om departementets saksbehandling.

Jeg er kjent med at Kirkenes Transit på grunn av isforholdene i Ropelvbukt har tatt kontakt med Statens forurensningstilsyn for å få vurdert mulighetene for omlasting i Korsfjorden. Statens forurensningstilsyn gav selskapet tilbakemelding i brev av 7. april 2006. Statens forurensningstilsyn viser i brevet til at de har vurdert den foreslåtte omlastningsposisjonen på bakgrunn av materiale innsendt 31. mars 2006 og den eksisterende dokumentasjonen for omlastingene i Ropelvbukt. Statens forurensningstilsyn har også innhentet råd fra Direktoratet for naturforvaltning og fylkesmannen i Finnmark og spesielt bedt om en vurdering av miljøforholdene på denne tiden av året i den alternative posisjonen. På denne bakgrunn fant Statens forurensningstilsyn ikke å kunne gi klarsignal til den alternative omlastningsposisjonen i Korsfjorden.

Statens forurensningstilsyn viser blant annet til at den alternative posisjonen er vesentlig nærmere Nei-

denelva, og at Neiden er det eneste området i dette fjordsystemet som, selv før det tas hensyn til villaksen, har høyeste rangering for miljøsårbarhet.

Statens forurensningstilsyn viser videre til at dersom det skal gjennomføres omlastningsoperasjoner i Korsfjorden, vil dette under alle omstendigheter kreve en ny og grundig vurdering av beredskapen.

SPØRSMÅL NR. 756

Innlevert 6. april 2006 av stortingsrepresentant Endre Skjervø

Besvart 20. april 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«På hvilken måte vil Regjeringen følge opp lovnadene som Arbeiderpartiets Bjarne Håkon Hanssen kom med i fjor høst under valgkampen, om å sørge for at Statoil gir Industrikraft Midt-Norge rimelig tilgang til gass for det planlagte gasskraftverket på Skogn i Nord-Trøndelag, og hvilke økonomiske bidrag vil Regjeringen komme med i forbindelse med byggingen av gassrøret inn Trondheimsfjorden?»

BEGRUNNELSE:

Statoil er et av landets største og viktigste oljeselskaper, og er eiet både av private investorer og staten. Det var Arbeiderpartiet som gjennomførte delprivatisering av Statoil, og de må ha vært innforstått med at dette medførte en betydelig reduksjon i muligheten til å bruke Statoil som et politisk redskap. Under valgkampen i fjor høst kom likevel Arbeiderpartiets 1. kandidat, Bjarne Håkon Hanssen, med en rekke lovnader vedrørende det planlagte gasskraftverket på Skogn i Nord-Trøndelag. Blant annet lovte han å umiddelbart ta opp, direkte med Statoil, problematikken rundt gassprisen. Han gikk da så langt at han lovte at Arbeiderpartiet ville sikre at Statoil gir Industrikraft Midt-Norge rimelig tilgang til gass for det planlagte varmekraftverket på Skogn. Et slikt løfte er ganske oppsiktsvekkende, da det innebærer at Arbeiderpartiet gav inntrykk av de faktisk ville bruke Statoil som et politisk redskap, selv om det er en betydelig andel andre, private aksjonærer i selskapet. Men man må anta at en erfaren politiker som Bjarne Håkon Hanssen var kjent med situasjonen og hadde vurdert at det fantes tilstrekkelige virkemidler til at hans valgløfter kunne gjennomføres. Etter valget og regjeringsskiftet har derimot lite skjedd i den anledning. Nå fester det seg et tydelig inntrykk av at Arbeiderpartiet og Bjarne Håkon Hanssen bløffet velgerne om Arbeiderpartiets mulighet til å styre Statoil, og at partiet ikke har til hensikt å følge opp valgløftet.

I opposisjon lovet også Arbeiderpartiet at staten skulle ta myndighetsansvar for bygging av hovedinfrastruktur for naturgass. Heller ikke dette har Arbeiderpartiet gjort noe for å realisere. Denne saken burde man i alle fall kunne løse dersom det var politisk vilje, siden saken ikke innebærer at private aksjonærer i børsnoterte selskaper skal skvides. Det lengste man har kommet, er olje- og energiministerens uttalelse til Trønder-Avisa den 4. april, om at Regjeringen vil være positivt innstilt i forhold til å bidra økonomisk i forbindelse med utbyggingen av gassrøret inn Trondheimsfjorden. Det er dessverre langt fra å være positiv til å faktisk ta ansvar. I andre sammenhenger har den samme statsråden uttalt at gassrør inn Trondheimsfjorden er lagt på is fra myndighetens side, og at man inntil videre fokuserer kun på realisering av gassrør til Grenland.

Svar:

Forvaltningen av gassressursene tar utgangspunkt i at norsk gass skal omsettes på markedsmessige vilkår, basert på kommersielle forhandlinger. Det er dette prinsippet som best ivaretar hensynet til målsettingen om høy verdiskaping knyttet til gassressursene på norsk sokkel, og som bidrar til et høyt aktivitetsnivå både på sokkelen og i tilknyttet virksomhet på land.

Salg av gass til priser lavere enn markedsbetingelser ville være i strid med norsk og internasjonal konkurranselovgivning (EØS). Et brudd med slik lovgivning vil kunne medføre krav om lavere priser til kunder i utlandet. Dette ville på sikt kunne gi den norske stat store inntektstap, og samtidig sette fremtidig aktivitetsnivå i fare da investeringer i leting og utvikling kan bli ulønnsomme.

Gassco leverte 15. desember 2005 en rapport om legging av gassrør til Grenland og Skogn. Rapporten var en oppfølging av anmodningsvedtak nr. 270, jf. Innst. S. nr. 135 (2004-2005). Der ble Regjeringen

bedt om å gi et statlig selskap, sammen med kommersielle aktører, i oppdrag å gå inn i konkrete drøftinger med industrien i Grenland og Trøndelag med sikte på å realisere rørløsninger for transport av gass.

Trøndelagsrøret har kommet langt i den tekniske planleggingen og i forhold til nødvendige konsesjoner. Men økonomien i røret er svært avhengig av leveranser til Industrikraft Midt-Norges (IMN) gasskraftverk på Skogn. En realisering av gasskraftverket på Skogn avhenger av at en avtale om leveranse av gass kommer på plass. IMN har ikke lyktes i å forhandle seg fram til gasskjøpsavtale med aktuelle oljeselskaper, og dette har ført til at Gasscos prosess med Trøndelagsrøret har stoppet opp. Dersom IMN skulle komme til enighet med gasselgere om leveran-

se av gass og gasskraftverket realiseres, vil dette endre premissene for bygging av Trøndelagsrøret.

Bygging av gasskraftverk i Midt-Norge vil være viktig for å forbedre forsyningssikkerheten i området. Regjeringen har stor oppmerksomhet på kraftsituasjonen i Midt-Norge. Regjeringen vil derfor følge det videre arbeidet med Skogn-prosjektet nøye.

I Gasscos prosjekt har det hele tiden vært grunnleggende å undersøke det kommersielle grunnlaget for legging av rør. For Grenlandsrøret løper prosessen videre i år. Regjeringen vil derfor vente med å ta stilling til spørsmålet om statlige myndigheters rolle i forhold til infrastruktur for gass til resultatene av Gasscos arbeid foreligger.

SPØRSMÅL NR. 757

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 20. april 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Kystverkets lagre inneholder mye gammelt utstyr, særlig gjelder dette oljelensene. Kystverket har tidligere estimert et kortsiktig investeringsbehov på 100 mill. kr.

Hva vil Regjeringen foreta seg for å få utbedret denne situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Oljevernforening for Operatørselskap (NOFO) bytter alle sine lenser i løpet av et par år. Deres lenser er i snitt rundt 15 år gamle. De statlige oljevernlagre under Kystverkets kontroll har i stor grad lenser som er eldre enn dette, Kystverket har i rapporter nevnt 17 år. I tillegg finnes det mye annet gammelt utstyr på disse lagrene. Dette gjelder både dispergeringsutstyr, skimmere og annet. I tillegg til et kortsiktig behov for 100 mill. kr, er det grunn til å anta at de årlige bevilgninger til dette utstyret også må økes for å unngå et fremtidig etterslep.

Svar:

Som ansvarlig statsråd for den statlige oljevernberedskapen er jeg opptatt av at beredskapen skal

være god, og av at man har godt og riktig utstyr for bruk under oljevernaksjoner. Temaet representanten Lien har tar opp, ble tatt opp i St.meld. nr. 14 (2004-2005) På den sikre siden - sjøsikkerhet og oljevernberedskap:

"Som følge av aldersfordelingen på eksisterende oljevernutstyr, vil det foretas en nærmere vurdering av oljevernmateriellets levetid og utskiftingsbehov."

I forbindelse med Stortingets behandling av nevnte St.meld. nr. 14 (2004-2005), jf. Innst. S. nr. 178 (2004-2005) ble det fra komiteens flertall i pkt. 2.5 bedt om at det utarbeides en konkret plan om oppgradering og styrking av mellom- og hoveddepotene, og at Stortinget blir orientert om dette arbeidet på egnede måte.

Saken er blitt fulgt opp gjennom at Kystverket har utarbeidet en rapport om status for beredskapsmaterieil for oljevern i forhold til anbefalt beredskapsnivå. Rapporten er nå til behandling i departementet.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget med orientering om denne saken på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 758**Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 24. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvilken hjemmel baserer tollregionene seg på når det fremsettes muntlige krav overfor importør om at importør skal kreve fra den enkelte bevillingshaver kopi av bevilling, mener finansministeren at det bør foreligge en slik adgang for tollregionene, og hvordan skal en importør eller et firma forholde seg til slike krav fra det offentlige når det ikke er påvist hvilken hjemmel som anvendes i slike tilfeller?»

BEGRUNNELSE:

Registrering av importører av alkoholholdig drikk ble fra nyttår 2006 overlatt i sin helhet til Toll- og avgiftsetaten i forbindelse med en rekke endringer i alkoholloven og særavgiftsloven med forskrifter. Hensikten var å få et mer oversiktlig og bedre system for alle parter. I den forbindelse ble det blant annet fra etaten ved de enkelte tolldistrikt krevd vandelsattest fra importører som fikk ny behandling og videreføring av sin bevilling. Importører måtte selv oppsøke nærmeste politikammer og be om utstedelse av vandelsattest, noe som ble møtt med skepsis fra politiet. I et klargjørende brev fra Politidirektoratet til Toll- og avgiftsdirektoratet av 15. november 2005, referanse: 2005/02205-276, blir følgende slått fast: - Det foreligger ikke fra den overnevnte lovgivning hjemmel for utstedelse av politiattest i forbindelse med vandelskontroll i disse tilfellene. I sammenheng med at det enkelte tolldistrikt har overtatt ansvaret for importører av alkoholholdig drikk mv., er det fra Tollregion Øst-Norge Fredrikstad, ved virksomhetsavdelingen, i forbindelse med kontroll av særavgifter blitt muntlig krevd at importør skal ha vedlagt kopi av den enkelte kundes bevilling for salg av alkohol. Sett i forhold til overfor nevnte sak må det stilles spørsmål om hvilken hjemmel man må basere seg på med slike muntlige og plutselige krav. Det virker mildt sagt uforståelig når importør har forvisset seg om at vedkommende har bevilling, i tillegg skal be-

ordre sine kunder om å få avkrevd en kopi av bevilling.

Svar:

Alkoholloven § 1-4 c annet ledd regulerer omsetning ved engrossalg av alkoholholdig drikk og lyder som følger:

Engrossalg av alkoholholdig drikk som ikke skjer til kjøper i utlandet, kan bare skje til den som har bevilling til detaljsalg, skjenking eller tilvirkning av vedkommende drikk, eller som kan drive engrossalg. Engrossalg kan likevel ikke skje til den som bare har bevilling til salg eller skjenking for en enkelt bestemt anledning eller en ambulerende skjenkebevilling. Selgeren plikter å forvise seg om at kjøperen har nødvendig bevilling eller kan drive engrossalg.

I forbindelse med endringer i alkoholloven fra 1. juli 2005 overtok toll- og avgiftsetaten kontrollen med engrossalg av alkoholholdig drikk. Dette gjelder både rene grossister, og for importører/produsenter som driver innenlandsk salg, dvs. all omsetning før detaljistledd.

Hjemmel for toll- og avgiftsetaten til å utøve kontrollen, herunder kompetansen til å be om dokumentasjon som viser at importør av alkoholholdig drikk kun har solgt disse produktene til bevillingshaver for detaljsalg, følger av alkoholloven § 1-4 c siste ledd som lyder:

Kontroll med utøvelsen av engrossalg tilligger toll- og avgiftsetaten.

Jeg gjør ellers oppmerksom på at Politidirektoratets brev 15. november 2005 gjelder et noe annet spørsmål, nærmere bestemt om særavgiftsloven hjemler at importøren selv kan be om vandelsattest. Dette ble forutsatt i høringen, uten at Politidirektoratet hadde noen merknader til det i høringsrunden. I ettertid har Politidirektoratet imidlertid vurdert det slik at hjemmelen kun gir toll- og avgiftsetaten adgang til å få utlevert vandelsattest, og ikke importøren selv.

SPØRSMÅL NR. 759**Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 24. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I departementets høringsnotat av 4. april 2006 om endrede oppgavefrister i skatte- og avgiftslovgivningen, følges verken regnskapsbransjens henstillinger eller Skattedirektoratets anbefalinger når det gjelder særlig utvidelser av frister for merverdiavgiftsoppgaver, men også for andre frister. Den foreslåtte endring for 3. termin merverdiavgiftsoppgaver, er ikke tilstrekkelig i forhold til de årsaker som begrunner utvidelse.

Ser ikke statsråden andre hensyn enn de proveny-messige i forhold til de 186 000 småforetak det her er snakk om?»

BEGRUNNELSE:

Særlig etter merverdiavgiftsreformen har svært mange nye, mindre foretak blitt avgiftspliktige. De aller fleste har assistanse av regnskapsførere for sin regnskapsførsel. Det er imidlertid ikke gjort noen endringer eller tilpasninger i frister som følge av en annen sammensetning av de avgiftspliktige. Særlig regnskapsførerbransjen sliter med å overholde fristene. Det krever tid å få inn nok informasjon fra mange små klienter og det krever tid å produsere oppgavene. Dette gjelder særlig merverdiavgiftsfrister, men også andre, som årsoppgaver og lønns- og trekkoppgaver. Regnskapsførerbransjen har lojalt fulgt opp Altinn-prosjektet, men uten å få del i de innsparinger som ligger i dette. Det er overraskende at forslaget i høringsnotatet ikke i større grad tar inn over seg de praktiske problemer for småbedriftene som er behørig dokumentert fra regnskapsførerbransjen. Dette hadde vært en god anledning uten for store kostnader til å vise at man er positiv til landets titusener av mindre virksomheter. Dette kunne vært aktiv næringspolitikk i praksis.

Stedet foreslår departementet at etterskuddsskatt for bedrifter nå skal betales inn tidligere, i bare 2 terminer og faktisk før bedriftene har innlevert sin selv-angivelse om våren! Dette utgjør en proveny og renteinntekt for staten på 250 mill. kr.

Forslagene i høringsnotatet betyr derfor en netto kostnadsbelastning for norsk næringsliv på over 200 mill. kr.

Forslaget i høringsnotatet ser helt bort fra sterke henstillinger fra næringslivets interesseorganisasjoner og fra Skattedirektoratet, tar bare ensidig provenyhensyn og gir samlet et svært dårlig resultat for norsk næringsliv både med hensyn til frister og kostnader.

Svar:

I brev 3. desember 2004 ble Skattedirektoratet bedt om å gjennomgå oppgave- og betalingsfristene i skatte- og avgiftslovgivningen med sikte på mulig samordning og utsettelse av enkeltfrister. Som et ledd i dette arbeidet ble det nedsatt en arbeidsgruppe, som i en rapport av 20. juni 2005 foreslo gjennomføring av enkelte endringer på kort sikt, og en nærmere utredning av enkelte mer vidtgående endringer.

Departementet har foreløpig ikke tatt endelig stilling til hvordan arbeidsgruppens forslag til mer vidtgående endringer bør følges opp, men har i tråd med anbefalingene i rapporten sendt på høring forslag om å utsette fristen for betaling av tilleggsforskudd og å gi lengre frist for levering av lønns- og trekkoppgaver. Når det gjelder fristen for levering av årsoppgave for merverdiavgift, har departementet foreslått en romsligere frist enn det som fulgte av arbeidsgruppens rapport.

Når det gjelder utvidelse av fristen for levering av tomånedlig merverdiavgiftsoppgave, har departementet ikke gått like langt som det arbeidsgruppen foreslo. De næringsdrivende er i dag gitt en betydelig rentefri kreditt i perioden fra terminens slutt til oppgave- og betalingsfristen (1 måned og 10 dager), og jeg ønsker derfor i utgangspunktet ikke ytterligere utsettelse av disse fristene. Av hensyn til regnskapsførernes behov for å kunne avvikle normal sommerferie har departementet likevel foreslått å utvide fristen for 3. termin med 10 dager, jf. høringsnotatet punkt 2.

Etter min mening bør hensynet til regnskapsførernes arbeidssituasjon ideelt sett telle med, men ikke være avgjørende for fastsettingen av de avgiftspliktiges oppgave- og betalingsfrister. Det er mer naturlig å ta slike hensyn ved vurderingen av hvordan arbeidsgruppens forslag om utredning av mer vidtgående endringer bør følges opp. Jeg viser i den sammenheng til at arbeidsgruppen har foreslått en videre utredning av blant annet felles årsrapportering (samleoppgave for merverdiavgift og skatt), felles oppgave- og betalingsmottak for skatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift og løpende innbetaling (a konto) av skatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift.

Forslaget om å framskynde betalingen av etterskuddsskatten bygger ikke på forslag fra arbeidsgruppen, men er et uttrykk for et ønske om større grad av samsvar mellom opptjening av inntekt og betaling av skatt. Det er ikke urimelig at overskuddsskatten for et aksjeselskap betales noe nærmere opp til opptjeningen av overskuddet. Dette vil også min-

ske risikoen for at selskapets betalingsevne reduseres i tiden mellom opptjeningen av inntekten og betalingsstidspunktet, hvilket igjen vil bidra til å redusere skatterestansene for de etterskuddspliktige.

Dette er foreløpige synspunkter. Jeg vil vurdere alle de aktuelle temaene på nytt etter høringen.

SPØRSMÅL NR. 760

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 28. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ektefeller kan kreve å få særskilt ligning, selv om det gir samlet høyere skatt. Det som ikke kan kreves er atskilt ligning, dvs. at den ene ektefelle får skatteutlegg om våren selv om den andre f.eks. er næringsdrivende og får sitt utlegg om høsten. Mange ønsker denne muligheten til atskilt ligning og at man derved kan få tilgodehavende skattebeløp utbetalt ved første utlegg.

Kan statsråden bidra til regelendring slik at særskilt ligning kan følges av atskilt utlegg?»

Svar:

Utgangspunktet etter skatteloven er at ektefellene ligned under ett for begges formue og inntekt. Har begge ektefellene inntekt, ligned inntektene deres særskilt når det gir lavere samlet enn fellesligning. Det vil si at det for hver av ektefellene foretas en skatteberegning i klasse 1 av inntektsskatt på alminnelig inntekt, toppskatt på personinntekt, og av trygdeavgifter. Formuesskatt beregnes alltid på samlet formue.

Etter ligningsloven skal utlegg av ligningen skje "når ligningen er ferdig". Skattyterne har således ikke krav på å få skatteoppgjøret i juni. Det er bare lønns- og pensjonister med forholdsvis enkle skatteforhold som kan få skatteoppgjøret i juni. Dette er muliggjort i de senere årene med innføring av forhåndsfylt selvangivelse og elektronisk innlevering av denne. Næringsdrivende får skatteoppgjøret om høsten.

Bakgrunnen for dette er at næringsdrivendes selvangivelser normalt er mer kompliserte og derfor mer tidkrevende å gjennomgå. Dersom en av ektefellene er næringsdrivende, får begge skatteoppgjør om høsten. Selv om ektefellene krever særskilt ligning,

skal som nevnt formuesskatten alltid beregnes på samlet formue. For fastsettelse av korrekt skattebeløp (inkl. formuesskatt) for den næringsdrivendes ektefelle, må man følgelig vente med skatteoppgjøret til den næringsdrivendes formue blir beregnet og fastsatt.

Det ovennevnte innebærer at særskilt utlegg av skatteoppgjør for en næringsdrivendes ektefelle mv. om våren, eventuelt bare kan gjennomføres for inntektsskatteligningen, mens formuesskatteligningen legges ut om høsten. En slik løsning (med to skatteoppgjør) ville imidlertid være svært u hensiktsmessig, blant annet av hensyn til administrasjon og innkreving av skatten.

Jeg ser det foreløpig ikke som aktuelt å avvikle reglene om fellesligning av ektefeller for formue, slik at de helt likestilles med enslige på dette punktet. En slik likestilling kan i enkelte tilfeller øke ektefellenes samlede formuesskattebelastning, og påvirke fordelingen av formuesskatten mellom ektefeller. Jeg minner her om at det skattefrie formuesfradraget fra 2006 er dobbelt så stort for ektepar som for enslige. Det samme gjelder beløpsintervallet for lav formuesskattesats, før nivået for den høyere satsen på 1,1 pst. nås. For mange ektefeller med ujevn fordeling av nettoformuen vil fellesligning av formuen være nødvendig for å få utnyttet disse lempningene. Jeg viser også til at fellesligning er forutsetningen for den frie fordeling av gjeldsfradrag som ektefeller kan foreta seg imellom i sine selvangivelser.

Dette tilsier at vi neppe har noe godt grunnlag for en systemendring i retning av at lønns- og pensjonister får ligningen og skatteoppgjøret sitt før sommerferien, når de er gift med en næringsdrivende som ligned om høsten.

SPØRSMÅL NR. 761

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 762

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Lena Jensen

Besvart 20. april 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Norge er en fiskeri- og kystnasjon. Dette fortrinnet er det viktig at Norge i sterkere grad videreutvikler både som næring, ernæring, kulturelt og merkevaremessig. Mange ulike virkemidler og tiltak bør og må tas i bruk. Et viktig virkemiddel kan være etablering av nasjonale fisketorg.

Vil statsråden ta noen initiativ til etablering av nasjonale fisketorg, og på hvilken måte vil lokale prosjekter kunne støttes?»

BEGRUNNELSE:

Norge er en fiskeri- og kystnasjon, og vi har utviklet en god mattradisjon på fisk. Dette må vi bygge videre på, og Regjeringen har som et sentralt mål å løfte fram norsk sjømat som næring, kultur og merkevare. Det er imidlertid et paradoks at nordmenn spiser lite fisk sammenlignet med mange andre nasjoner, ca. 30-35 kg pr. år, og tendensen er fallende. Japanerne spiser for eksempel nær det dobbelte. Det gjøres svært mye positivt på eksportsida, men det må satses mer på kanskje vår beste ferskfisk og utvikle og tilrettelegge for fisk som merkevare både når det gjelder innbyggere, men også turister.

Jeg tror at etablering av nasjonale fisketorg kan bidra til å skape øke oppmerksomhet, fokus på fisk som en viktig ernæringskilde, fisk som kultur og tradisjon, og vil bidra til økt innenlandsk salg for sjømat. Mitt ønske er at fiskeriministeren kan ta initiativ og være med på de lokale initiativene som er for å etablere og videreutvikle eksisterende fisketorg.

Et slikt nasjonalt løft bør gjøres i samarbeid med fagkompetanse, næringen, lokale aktører, kommunene og fylkeskommunene.

Jeg håper at det kan iverksettes noen nasjonale prosjekter på å utvikle nasjonale fisketorg. Byer hvor dette kan etableres kan eksempelvis være Oslo, Bergen og Tromsø. Dagens fisketorg i Bergen, som er en merkevare, men trenger et løft for å vedlikeholde sitt merkenavn. Oslo mangler fisketorg, mens i Tromsø

jobbes det lokalt med et prosjekt. Her dreier det seg om å skape en kombinasjon av fisketorg og fiskehall.

Statlige myndigheter kan bidra i form av kompetanse og økonomi. Det handler om å skape noen nasjonale flaggskip og utstillingsvinduer for norsk og internasjonal sjømat.

Målet er også å skape attraksjoner for tilreisende og dra en forbindelse med de kystnære fiskerne og fiskehallen.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser til at innenlandsk konsum er lavere enn i andre land som for eksempel Japan, og at tendensen er fallende. Derfor bør det i større grad satses på tiltak som kan øke konsumet hos innbyggerne, og også hos turistene som besøker Norge. Stortingsrepresentanten mener at etablering av nasjonale fisketorg kan bidra til nettopp dette, da spesielt i byer som Oslo, Bergen og Tromsø.

Jeg vil innledningsvis slutte meg til at det er viktig å opprettholde og øke innenlandsk konsum av fersk fisk og fiskeprodukter, og å styrke Norges merkenavn som fiskerinasjon.

Nasjonale fisketorg kan være én måte å gjøre dette på. Disse kan bidra til å opprettholde og synliggjøre fiskeritradisjonen, både for lokale innbyggere og for turister. Et slikt utstillingsvindu som et fisketorg kan være, vil kunne bidra til en sterkere profilering av Norge som fiskerinasjon og dermed bidra til å løfte frem norsk sjømat som næring, kultur og merkevare.

Jeg er kjent med at det er igangsatt et prosjekt for etablering av en kombinert fiskehall/fisketorg i Tromsø, og at det er nedsatt et utvalg bestående av både lokale myndigheter og næringsaktører. Jeg ser svært positivt på slike tiltak og finner det naturlig at slike initiativ blir tatt på kommunenivå. Fiskeri- og kystdepartementet stiller seg imidlertid positivt til å bidra med råd og veiledning dersom det oppstår problemer der det kan være hensiktsmessig å koble inn departementet.

SPØRSMÅL NR. 763**Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 24. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I budsjettinnstillingen fra transport- og kommunikasjonskomiteen, jf. Budsjett-innst. S. nr. 13 (2005-2006), uttrykker et flertall i komiteen støtte til Østfold fylkeskommune sitt vedtak til høringsuttalelse til Nasjonal transportplan og handlingsprogram våren 2005, der de ber om at Østfoldpakke fase 1 revideres i 2006. Komiteens flertall ber Regjeringen følge dette opp, slik at E18-utbyggingen også kan få en kontinuerlig utbygging.

Når vil Stortinget få denne revisjonen?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med Østfoldpakken har pågått i mange år, både planlegging og selve arbeidet med å forbedre vei og jernbane. Revisjonen av Østfoldpakke 1 er nødvendig med de utfordringer som økt trafikkgrunnlag har gitt fylket.

Svar:

Samferdselsdepartementet opplyste i brev av 28. november 2005 som svar på spørsmål nr. 7 fra transport- og kommunikasjonskomiteen i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006, at departementet tok sikte på komme tilbake til Stortinget med en nærmere orientering om saken i løpet av vårsesjonen 2006.

Det har nå vist seg at det ikke foreligger tilstrekkelig grunnlag til å kunne legge fram en revisjon av Østfoldpakke fase 1 for Stortinget i vårsesjonen 2006. Departementet tar imidlertid sikte på å orientere Stortinget om status i saken og prosess for videre arbeid i departementets samleproposisjon som legges frem samtidig med Revidert nasjonalbudsjett 2006 i mai 2006.

SPØRSMÅL NR. 764**Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 24. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I Soria Moria-erklæringen skriver Regjeringen at den vil innføre "et særskilt lovfestet vern av Osloomarka og andre bymarker". I dag bruker kommunene plan- og bygningsloven som sitt viktigste redskap i miljøpolitikken. Stort sett gjøres dette bra, og det skapes et stort lokalt miljøengasjement.

Hvordan vil statsråden ta vare på det lokale engasjementet og medbestemmelsen, samtidig som løftene fra Soria Moria oppfylles?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å sikre grønne områder og bevare friarealer i utkanten av byer. Det fremmer friluftsliv og fysisk aktivitet, det gir gode helsevaner for den enkelte og for samfunnet, og er med på å styrke folk flest sin glede av og ansvarsfølelse for naturen. For mange innbyggere er bynær mark et gode.

Det viktigste redskapet kommuner har i dag til å verne slik mark, er gjennom plan- og bygningsloven. En kommunal prosess sikrer et lokalt miljøengasjement, og at innbyggerne er opptatt av vern og tilgjengelige grøntarealer. Om man får særskilte, statlige vern, står man i fare for å svekke det lokale miljøengasjementet. Kristelig Folkeparti er glad for at bynær mark vernes, men er samtidig urolig for det lokale engasjementet og medbestemmelsen.

Svar:

I Soria Moria-erklæringen heter det at Regjeringen vil "innføre et særskilt lovfestet vern av Osloomarka og andre bymarker". Bakgrunnen for dette er behovet for å ha et sikkert vern av friarealer i nærhet til byer og tettsteder, områder som ofte brukes av svært mange mennesker. Som spørreeren selv påpeker, bidrar dette til fysisk aktivitet og det gir gode helsevaner for den enkelte og samfunnet.

Vi står nå ved starten av dette lovarbeidet som alle interesser og berørte parter skal få medvirke til på vanlig måte. Osloområdet og andre bymarker vil bli sikret gjennom en kombinasjon av særlov og særskilte bestemmelser i plan- og bygningsloven.

Det legges her vekt på kommunal myndighetsutøvelse og at lokalt miljøvernengasjement fortsatt skal spille en sentral rolle. Jeg viser for øvrig til at Soria Moria-erklæringen tar til orde for at lokale og regionale folkevalgte organer skal gis økt myndighet i naturforvaltningen.

SPØRSMÅL NR. 765

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 25. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Skattedirektoratet har endret søkekriteriene i folkeregisteret. Denne endringen gir mange praktiske problemer, spesielt for private helsetjenesteleverandører. Tidligere kunne man søke på pasientens fødselsdato, samt deler av for- og etternavn. De nye reglene gjør at man må bruke 11 siffer i personnummer, samt hele for- mellom- og etternavn for å søke opp pasienten.

Vil statsråden gjøre om søkekriteriene slik at offentlige og private helseleverandører underlegges de samme krav til personvern?»

BEGRUNNELSE:

Problemene som følge av omleggingen er omfattende. Mange eldre kjenner ikke hele personnummeret sitt, enkelte av våre nye landsmenn har lange navn og uvant stavemåte. Uten korrekt stavemåte på alle navn vil man ikke få et treff i folkeregisteret. Servicen og effektiviteten blir på denne måten dårligere. Det brukes mye lengre tid på å sette opp timer pr. telefon, og kvalitetssikring av konsistente pasientopplysninger blir også dårligere. For poliklinikker ved offentlige sykehus er ikke søkekriteriene endret.

Svar:

Jeg vil først redegjøre for gjeldende ordning for utlevering av opplysninger fra folkeregisteret og bakgrunnen for denne, og deretter kort beskrive et nylig igangsatt arbeid om utveksling av grunndata på personinformasjonsområdet.

Etter gjeldende regler om utlevering av opplysninger fra folkeregisteret er det noe videre adgang til å utlevere opplysninger til offentlige myndigheter enn til private aktører. Bakgrunnen for dette er at folkeregisteret ble opprettet som et felles register for ulike offentlige myndigheter, slik at disse slipper å føre

egne separate personregistre. Folkeregisterets formål er således først og fremst å tjene offentlige interesser.

Folkeregisteret er avhengig av å motta opplysninger fra den enkelte borger for at det til enhver tid skal inneholde korrekte opplysninger. I Ot.prp. nr. 43 (1992-1993) pkt. 3.3 er det lagt til grunn at dersom opplysningene kunne viderefremmes fritt fra folkeregisteret til enkeltpersoner og private institusjoner, ville det sannsynligvis bli vanskeligere å få den enkelte borger til å melde fra om nye eller endrede opplysninger. Registerets behov for korrekte opplysninger er således avhengig av at befolkningen har tillit til at opplysningene i det vesentlige benyttes i tråd med registerets hovedformål.

Personer og private institusjoner kan etter folkeregisterloven få utlevert ikke-taushetsbelagte opplysninger fra folkeregisteret dersom opplysningene er nødvendige for å ivareta lovmessige rettigheter og plikter. I forskriften til loven er det fastsatt at opplysninger om noen få "navngitte identifiserbare" personer kan utleveres med mindre opplysningene kan røpe et personlig forhold.

Kravet om at personen både må være navngitt og identifiserbar skyldes at en person ikke har blitt regnet som tilstrekkelig identifisert bare ved fødselsnummer. Dette har sammenheng med at fødselsnummer kan forveksles mellom personer, eksempelvis ved at andre personers fødselsnummer oppgis i kontrollsituasjoner eller at man ved feiltasting av et siffer kan få opp en annen persons identitet. Personvern hensyn tilsier således at man foretar kontroll mot flere kriterier enn bare fødselsnummer.

Av hensyn til personvernet og faren for forveksling av opplysninger, besluttet Sentralkontoret for folkeregistrering i 2003 å innskrenke søkekriteriene slik at fullt navn og fødselsdato eller fullt navn og fødselsnummer måtte være kjent.

Fra og med 15. mars 2006 er det imidlertid også mulig å gjøre oppslag på etternavn i kombinasjon med følgende elementer:

- fornavn
- adresse
- poststed eller kommune

Av personvern hensyn vil opplysninger ikke bli utlevert dersom søkekriteriene gir treff på registrerte personopplysninger til mer enn én person. I et slikt tilfelle må søket spesifiseres ytterligere for å sikre entydig treff, eller man kan rette en henvendelse til Særregisteret (Sør-Hedmark ligningskontor) for manuell behandling.

Finansdepartementet og Fornyings- og administrasjonsdepartementet har nylig satt ned en arbeids-

gruppe som skal foreta en bred gjennomgang av folkeregisterets rolle som det sentrale registeret på personinformasjonsområdet. Viktige oppgaver for arbeidsgruppen er å vurdere hva som skal være folkeregisterets formål og prinsippene for utlevering av folkeregisteropplysninger. Arbeidsgruppen skal avgi sin sluttrapport innen 1. april 2007. Jeg ser det som hensiktsmessig å avvete arbeidsgruppens vurderinger, og det foreligger derfor på det nåværende tidspunkt ikke planer om å foreslå endringer av reglene om utlevering av folkeregisteropplysninger.

Finansdepartementet har mottatt en klage fra enkelte private leverandører av helsetjenester vedrørende adgangen til å gjøre oppslag i Det sentrale folkeregister. Saken er under behandling i Skattedirektoratet og jeg kan derfor ikke gå nærmere inn i den konkrete saken nå.

SPØRSMÅL NR. 766

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 24. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Aftenposten Aften 16. januar 2006 påpekte at "130 bevaringsverdige eiendommer på Grünerløkka må dele på tre millioner kroner i støtte til vedlikehold. Rådyre krav til istandsetting gjør at mange bygninger forfaller i stedet". I forrige periode sa Stortinget at det bør være obligatorisk med en utredning som belyser hvordan fredningen påvirker eiers økonomiske situasjon og fremtidig næringsutøvelse og kulturminnets fremtidige ressursbehov.

Kan statsråden forsikre om at en slik utredning er gjort før vernet på Grünerløkka gjøres?»

BEGRUNNELSE:

Merknader fra energi- og miljøkomiteens behandling av stortingsmelding om kulturminner, St.meld. nr. 16 (2004-2005), jf. Innst. S. nr. 227 (2004-2005):

"Komiteen viser til at statens viktigste virkemidler i kulturminnepolitikken er fredning etter kulturminneloven og tilskuddsordninger for å sikre faglig forsvarlig istandsetting, vedlikehold og sikring av freda kulturminner. De fleste freda kulturminner og kulturmiljøer er i privat eie eller på privat grunn. Komiteen mener derfor det er viktig at myndighetenes krav og forventninger i større grad gjøres forutsigbare for ei-

ere og andre berørte parter. Økt vekt på dialog og redusert saksbehandlingstid i fredningssaker er viktige tiltak. Klargjøring av formål, omfang og konsekvenser for eldre fredninger vil også være nødvendig."

"Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Arbeiderpartiet, mener at det ved igangsetting av en fredningsprosess bør være obligatorisk at det utføres en utredning som belyser hvordan fredningen påvirker eiers økonomiske situasjon og fremtidig næringsutøvelse og kulturminnets fremtidige ressursbehov. Flertallet mener at både forvaltningen og eierne på denne måten får en oversikt over ressursbehovet som finnes, samtidig som det er lagt et grunnlag for formålstjenlig vern. Flertallet vil i denne sammenheng henvise til meldingens kapittel 4.2.4 "Økt dialog og redusert saksbehandlingstid"."

Aftenposten Aften 16. januar 2006:

"Oslo har 200 fredede bygninger, men manglende økonomisk støtte gjør at flere gårdeiere gir opp. Ytterligere rundt 2000 bygninger er ansett som verneverdige av Byantikvaren. Dermed må eierne forholde seg til spesialregler når vedlikehold eller forbedringer skal foretas. I år får eierne i beste fall dele syv millioner kroner i tilskudd. Pengene skal dekke de merkostnadene vern og fredning medfører. Når 130 privateide bygårder på Grünerløkka fredes i løpet av året, er den øremerkede potten fra Byantikvaren på tre millioner kroner - 23 000 kroner på hver."

Svar:

Prosesen med fredning av Birkelunden kulturmiljø ble startet i 1996. Forslaget er for tiden til behandling i departementet. I henhold til formålet med fredningen skal Birkelunden kulturmiljø kunne opprettholdes og videreføres som et levedyktig bymessig boområde med bolig, handel og annen småskala næringsvirksomhet. Eksisterende bruk og næring kan fortsette som i dag. Forslaget til fredning er ikke til hinder for etablering av ny næring eller endret bruk som ikke medfører fysiske inngrep i strid med formålet med fredningen.

Også etter dagens regelverk tilstrebes en grundig vurdering av konsekvensene før endelig frednings-

vedtak fattes. Dagens praksis med hensyn til både utvelgelse av hvilke kulturminner som skal fredes og forvaltningen av fredete kulturminner oppfyller kravene i kulturminneloven og internasjonale konvensjoner. For Birkelunden kulturmiljø er det gjennomført lokal og sentral høring av fredningsforslaget, vært avholdt informasjonsmøte og andre generelle informasjonstiltak. Prosesen har fulgt saksbehandlingsreglene i kulturminneloven § 22 og forvaltningslovens saksbehandlingsregler. Det er min vurdering at konsekvensene av fredningen er godt belyst, blant annet gjennom innspillene som er kommet i høringsrundene.

SPØRSMÅL NR. 767

Innlevert 7. april 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 28. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil det på bakgrunn av reduksjonen av timer til programfag på MDD i Kunnskapsløftet bli gjort noen evaluering av de faglige konsekvensene dette medfører i forhold til nåværende ordning, og vil det i læreplanarbeidet for Vg3 på MDD åpnes for individuelle fordypninger innen programområdet?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsløftet har medført et skjerpet krav til generell studiekompetanse på MDD. Dette medfører at antall programfagtimer er redusert med minimum 8 timer i forhold til nåværende ordning. I Vg1 er programfagtilbudet redusert med 3 timer, noe som utgjør 20%. Dette medfører mindre mulighet til faglig fordypning enn i forhold til dagens ordning, noe som igjen skaper ringvirkninger i VG2 og Vg3.

Svar:

Premissene for det nye utdanningsprogrammet for musikk, dans, drama ble lagt i St. meld. nr. 30 (2003-2004) Kultur for læring og Stortingets behandling av denne. I stortingsmeldingen ble det foreslått å videreføre et utdanningsprogram for musikk, dans, drama. Samtidig ble det foreslått økte krav til allmenne fag for alle utdanningsprogram som gir generell studiekompetanse. Bakgrunnen for dette var et ønske om å øke det faglige nivået i disse fagene. I stortings-

meldingen ble dette fulgt opp med en reduksjon i timene til felles programfag.

Under arbeidet med læreplaner innen utdanningsprogrammet har departementet mottatt en rekke henvendelser og hatt møter med forskjellige miljøer innenfor utdanningsprogrammets fagfelt. Som en følge av dette har det blitt gjort noen justeringer i fag- og timefordelingen for i størst mulig grad å opprettholde det faglige nivået innenfor henholdsvis musikk, dans eller drama. Dette innebærer blant annet at timene til valgfrie programfag på Vg1, som er timene der elevene fordyper seg i musikk, dans eller drama, er økt fra 4 uketimer i dagens studieretning til 7 uketimer i det nye utdanningsprogrammet. Denne økning har vært mulig ved at antallet timer i felles programfag har blitt redusert. Felles programfag er fag som er felles for alle elevene i utdanningsprogrammet, der elevene også får opplæring i de fordypningsområdene de ikke velger å fordype seg. Målene for opplæringen er følgelig tilpasset at dette er fellesfag. I lys av dette er det grunnlag for å hevde at den nye fag- og timefordelingen for Vg1 gir bedre mulighet til fordypning enn det tilsvarende grunnkurset i dagens ordning.

I Vg3 i utdanningsprogrammet musikk, dans, drama vil dagens ordninger for individuelle fordypninger innen programområdet bli videreført. Det vil si at det åpnes for individuell fordypning på det instrument en elev velger innen programområdet mu-

sikk. Elevene vil få mulighet til å velge 5 uketimer valgfag, mot 4 uketimer i dagens ordning. I tillegg er det generelle prinsippet om tilpasset opplæring videreført.

Når det gjelder evalueringen av Kunnskapsløftet, ble oppdrag om dette sendt Utdanningsdirektoratet 18. mai 2005. Oppdraget er omfattende, og innhold og læringsutbytte i videregående opplæring skal inngå i evalueringen. Utdanningsdirektoratet arbeider nå med å sluttstille et konkurransegrunnlag for evalueringen. Forskningsinstitusjoner og andre vil deretter

komme med konkrete forslag til evalueringsprosjekter og søke om finansiering til disse. Det er ikke presisert i oppdragsbrevet til Utdanningsdirektoratet at det skal inngå en særskilt evaluering av de faglige konsekvensene av endringene som er gjort innenfor musikk, dans, drama. Men eventuelle prosjektforslag som setter søkelys på disse forholdene vil selvsagt bli vurdert på linje med andre prosjektforslag. Det er dermed for tidlig å si hvordan musikk, dans, drama vil bli spesielt omhandlet i evalueringen.

SPØRSMÅL NR. 768

Innlevert 10. april 2006 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 27. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for å forbedre tilgangen på organer og sikre at donoransvarlige leger ved norske sykehus har tilstrekkelige ressurser til å sørge for god tilgang til donorer, slik at mennesker som venter på organtransplantasjon unngår unødig lidelse og i verste fall død?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti mener at syke mennesker skal få behandling så fort som mulig for å unngå unødig lidelse. For mange mennesker som står i organkø er det livsviktig å få nye organer raskt, i tillegg er det en stor psykisk påkjenning å vente på nytt organ.

Alle transplantasjoner er avhengige av tilgang på organer fra donorer, og å sikre og øke tilgangen på donorer må prioriteres for at liv skal reddes. I styringsbrev til de regionale helseforetakene i 2003 ble det forutsatt at det skulle øremerkes ressurser til donortilgang og donoransvarlig lege på sykehus, med særlig vekt på opplæring og holdningsarbeid blant aktuelle medarbeidere i alle godkjente donorsykehus. Samtlige donorsykehus skulle ha etablert ordning med donoransvarlig lege innen 1. mars 2003. Daværende helseminister Dagfinn Høybråten skrev brev til alle donorsykehus, hadde møte med dem, samt med medisinske fagdirektører, men så likevel et behov for at helseforetakene øremerket penger til dette formålet. I 2005 ble det i Sosial- og helsedirektoratet opprettet en stilling med ansvar for koordinering av de 28 donorsykehusene, som skal følge opp arbeidet med organdonasjon på nasjonalt nivå.

På tross av disse tiltakene kom det frem i innslag på TV2-nyhetene 2. april 2006 at oppfølgingen i helseforetakene har sviktet og at køene fortsatt er lange.

Det kom videre frem at på grunn av ressursmangel var det vanskelig å sikre god tilgang på donorer på norske sykehus.

Spania ligger på topp i Europa med flest donorer målt i forhold til folketallet, og en vesentlig årsak til dette er god organisering på spanske donorsykehus.

I det samme innslaget hevdet en spansk lege at flere menneskeliv kan bli spart dersom Norge øker ressursene til donoransvarlige leger ved norske sykehus.

Svar:

Jeg viser til mitt svar i Stortingets spørretime 15. mars 2006 hvor jeg presiserte at det er viktig å holde ventelistene til transplantasjoner nede. Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen også understreket at vi vil styrke innsatsen for å øke antall donorer.

I bestillerdokumentet til de regionale helseforetakene for 2006 har donoransvarlige leger på ny presisert:

"Alle donorsykehus skal ha oppnevnt donoransvarlig lege. Funksjonsbeskrivelse skal være forankret i helseforetakets styringsdokument i tråd med retningslinjer fra Nasjonal koordinator (for organdonasjon) i Sosial- og helsedirektoratet. Foretakene har et ansvar for å medvirke til at helsepersonell i relevante tilfeller tar opp spørsmålet om organdonasjon med pasientens nærmeste. Det vises til rundskriv I-9/2003."

En gjennomgang av status for donoransvarlige leger ved Sosial- og helsedirektoratet/ Rikshospitalet - Radiumhospitalet HF viser at dette dessverre ikke fungerer etter intensjonen.

Helse- og omsorgsdepartementet sendte derfor brev til de regionale helseforetakene 10. april 2006 med krav til rapportering om status for donoransvarlige leger innen 1. juni 2006. Departementet har forutsatt at funksjonsbeskrivelse for donoransvarlige leger er forankret i foretakets ledelse, og at det er avsatt tilstrekkelige ressurser til denne oppgaven.

I Norge ble det realisert 76 donasjoner i 2005 mot 90 året før. En arbeidsgruppe i Sosial- og helsedirektoratet har beregnet at ved 130 til 140 donasjoner pr. år vil behovet langt på vei være dekket. Dette er et mål som jeg mener bør være mulig å nå.

Departementet vil nå be Sosial- og helsedirektoratet om en gjennomgang av kostnadene ved organ-donasjon, slik at det kan dokumenteres om helseforetakene har økte kostnader med å ivareta potensielle donorer. Det skal ikke være økonomiske hindringer i veien for å øke antallet donorer i sykehusene.

Sosial- og helsedirektoratet har informert meg om at det fra august 2006 vil bli etablert en systematisk registrering av alle dødsfall i intensivavdelinger gjennom Norsk Intensivregister. Det må da begrunnes hvorfor dødsfallet ikke førte frem til organ-donasjon. Direktoratet vil videre nedsette en arbeidsgrup-

pe som skal se nærmere på opplæringsprogrammet for helsepersonell i arbeidet med organ-donasjon. Målet er å integrere opplæringen i den ordinære kliniske virksomheten i sykehusene.

Mye av det som gjøres i Norge på området skjer etter modell fra Spania, jeg vil her nevne både donoransvarlige leger og etablering av stillingen som nasjonal koordinator for organ-donasjon i Sosial- og helsedirektoratet. I Spania har man fulltidsansatte donoransvarlige leger og donorteam ved sykehusene. I vårt land er antallet donasjoner lavt i hvert enkelt av de 28 sykehusene som er godkjent for organ-donasjon. Dette betyr at donoransvarlige leger naturlig vil ha organ-donasjon som en av flere oppgaver i en intensivavdeling.

I tillegg til fokus på organ-donasjon i sykehusene er informasjon til befolkningen om muligheten for å donere organer nødvendig. At flest mulig har reflektert over spørsmålet i sitt dagligliv, gjør også arbeidet i intensivavdelingene med å spørre pårørende langt enklere. Stiftelsen Organdonasjon driver et viktig opplysningsarbeid og har laget en informasjonsbro-sjyre med donorkort som er distribuert til alle landets apotek.

Jeg kan forsikre representanten Dávøy om at jeg vil følge utviklingen nøye på området organ-donasjon og transplantasjoner i tiden framover.

SPØRSMÅL NR. 769

Innlevert 10. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 24. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ifølge NRK Rogaland mener Arbeiderpartiets Odd Kristian Reme at det er greit for Norge å fortsatt støtte palestinerne økonomisk under et Hamas-styre, selv om Hamas har som mål å fjerne staten Israel fra kartet, fordi begge parter i Israel/Palestina-konflikten "har som mål å utrydde hverandre".

Er det utenriksministerens oppfatning og forståelse av konflikten at Israel ønsker å fjerne palestinerne/Hamas fra kartet, og at det derfor er legitimt for Norge å finansiere en part i en konflikt med mål å ut-slette sin nabo?»

BEGRUNNELSE:

Det blir gjentatte ganger sådd tvil om Regjeringens holdning i utenrikspolitiske spørsmål. Utenriksministeren er i stor grad tydelig på hva han mener er Regjeringens standpunkt, men det er til stadighet innspill fra regjeringspartienes representanter som gir grunnlag for å tro at Regjeringens posisjoner er i bevegelse.

Problemstillingen kan illustreres med utenriksministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 573 (2005-2006) om Regjeringens syn på EØS-avtalen og ESA. Til tross for utenriksministerens klare svar, så fortsetter representanten Langeland fra Sosialistisk Venstreparti å hevde at "den rød-grønne regjeringen må ta et oppgjør med ESA og EØS-avtalen" og sågar

vurdere å kutte ut EØS-avtalen (Teknisk Ukeblad på nett, 8. april 2006). En slik situasjon, hvor det til stadighet skapes grunnlag for tvil om rikets utenrikspolitikk, tjener ikke norske interesser.

I oppslag på NRK Rogaland 10. april beklager Arbeiderpartiets Odd Kristian Reme at Regjeringa stanser pengestøtten til Hamas. Reme, som er sentralstyremedlem i Arbeiderpartiet og med i Arbeiderpartiets internasjonale råd, sier at "Det ligger an til ein diskusjon og ein dialog i partiet om korleis vi skal vidareutvikle vår politikk på dette området". Dette vitner om at Reme tar sikte på å få en omkamp i partiorganiseringen til utenriksministerens parti om gjeldende utenrikspolitikk. Jeg håper Remes posisjon ikke vil vinne frem, og ber utenriksministeren kommentere utspillet fra Reme.

I intervjuet med NRK spør reporteren om Norge kan støtte ei regjering som har som uttalt politikk å fjerne Israel fra kartet.

Reme sier da: "Problemet er at begge partar har som mål å utrydde kvarandre. Det er jo det som er dilemmaet. Men nå er det slik at det er den eine parten, Israel, som har kome lengst med å utrydde motparten."

SPØRSMÅL NR. 770

Innlevert 10. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 21. april 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«I fjor høst kjøpte Regjeringen en eiendom på Huk i Oslo for 30 mill. kr, selv om man ikke hadde noen utredning/konkrete planer for bruken av eiendommen. På Jæren ble det gitt valgløfter om salg av Obrestad fyr til under takst, men det er ikke innfridd til tross for flere nye løfter.

Hvilken tidshorison har Regjeringen for å innfri løftet om at Hå kommune skal få kjøpe Obrestad fyr til ca. 1/10 av takst, og hvilken presidentskaper Regjeringens løfter vedrørende Obrestad fyr for andre til lignende saker?»

BEGRUNNELSE:

I valgkampen lovet de rød-grønne partiene å sikre Obrestad fyr på Jæren. Arbeiderpartiets Eirin

Svar:

Det bør ikke herske noen tvil om Regjeringens forståelse av konflikten i Midtøsten. Denne regjeringen, i likhet med foregående regjeringer, støtter og fremmer målet om en tostatsløsning, der en levedyktig palestinsk stat kan leve side om side i fred med Israel innenfor sikre og anerkjente grenser. Dette er en målsetting både Israel og PLO har sluttet opp om.

Norge har gjennom mange år gitt betydelig støtte til det palestinske folk og til de palestinske selvstyremyndighetene som ledd i arbeidet for en tostatsløsning. Det er viktig å videreføre dette engasjementet.

Samtidig har Norge sluttet seg til det brede internasjonale syn om at de nyvalgte palestinske selvstyremyndighetene (PA) må ta skritt i retning av å innfri kravene som Kwartetten (FN, USA, EU og Russland) har stilt om å avstå fra bruk av vold, anerkjenne staten Israel og aksept av tidligere inngåtte avtaler. Kwartettens krav støttes av arabiske land og av palestinerne folkevalgte president og leder for PLO, Mahmoud Abbas.

Regjeringen har gitt uttrykk for at framtidig bistand og samarbeid direkte med PA vil være avhengig av om disse vilkårene oppfylles. Den øvrige bistanden, som Norge gir via FN og internasjonale humanitære organisasjoner, vil i denne sammenhengen ikke bli berørt.

Sund sa: "Vi vil ikke at fyret skal bli representasjonsbolig, eller at en eller annen riking nyter utsikten der alene." (Rogalands Avis 2. september 2005). Hun sa også at "kommunen må få fyret uten å betale millioner av kroner".

Etter valget har Regjeringen fulgt opp med flere løfter. Statssekretær Frode Berge har flere ganger sagt at saken er ordnet, og at Hå kommune skulle få kjøpe fyret til 1/10 av takst i løpet av få uker. Den 11. januar 2006 rapporterte Jærbladet at "Fredag [...] var nemlig statssekretær Frode Berge i Nærings- og handelsdepartementet på plass ved fyret og kunngjorde at Hå kommune endelig skulle få kjøpe Obrestad fyr til den prisen kommunen ønsker."

Til ser Jærbladet ordfører Terje Mjåtveit: "Vi har tidligere lagt inn bud på 275 000 kr for hele anlegget.

Det utgjør rundt en tiendedel av taksten. I løpet av én måned skal fyret være overdratt til Hå kommune."

Fyret er ennå ikke overdratt til kommunen, til tross for flere purringer fra lokalt hold.

Svar:

Spørsmålet er rettet til miljøvernministeren. Ansvarlig statsråd for dette saksfeltet er fiskeri- og kystministeren, men spørsmålet blir besvart av nærings- og handelsministeren, ettersom fiskeri- og kystminister Helga Pedersen er inhabil i saken.

I St.prp. nr. 1 (2004-2005) for Fiskeri- og kystdepartementet ble det lagt fram et forslag om salg av fyrstasjoner for 10 mill. kr. I St.prp. nr. 1 (2005-2006) ble det videreført et krav om salg av fyrstasjoner for ytterligere 2 mill. kr. Obrestad fyr i Hå kommune er et av fyrene som ble lagt ut for salg i 2005.

Avhending av fyrstasjoner skal skje i henhold til statens regelverk for avhending av fast eiendom. Hovedregelen er avhendig til takst. I henhold til St.meld. nr. 28 (2000-2001) Fyrstasjonene - posisjon og betydning i en moderne navigasjonsinfrastruktur, skal fyrstasjoner tilbys i prioritert rekkefølge til:

- statlige institusjoner
- kommunale eller fylkeskommunale institusjoner

- foreninger med allmennyttige formål
- private

Det er imidlertid gitt en fullmakt fra Stortinget om at Kongen kan avhende statlig eiendom til lavere pris enn markedspris der særlige hensyn tilsier det.

Fiskeri- og kystministeren har meldt fra at hun er inhabil i salget av Obrestad fyr, grunnet slektskap med ordføreren i Hå kommune. Saken er derfor overført meg som settestatsråd ved kgl.res. av 9. desember 2005.

Obrestad fyr ligger på Jæren i et kulturlandskap, i tilknytning til Sirevåg havn og Hå gamle prestegård. Hå kommune er tilbudt å kjøpe Obrestad fyr til takst på 2,75 mill. kr. Kommunen har budt 275 000 kr.

Ettersom Hå kommune ikke var interessert i å overta Obrestad fyr til takst, ble Rogaland fylkeskommune spurt om den var villig til å overta fyret til takst. Fylkeskommunen har i januar i år gjort det klart at den ikke ønsker å kjøpe Obrestad fyr.

Saken er nå til behandling, hvor vi ser på kommunens anmodning om salg til lavere pris ut fra den tidligere omtalte fullmakten som er gitt av Stortinget. Det kan forventes en avklaring av saken i løpet av våren.

SPØRSMÅL NR. 771

Innlevert 12. april 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 25. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt skriftlige spørsmål nr. 639 17. mars 2006, som ble besvart 27. mars av finansministeren. Svaret er dessverre ikke tilstrekkelig konkret, og jeg ønsker derfor presist svar på følgende: Beregninger gjort av Statistisk sentralbyrå gjort for noen år siden (på oppdrag av Dagens Næringsliv), viser at avkastningen av oljefondet bør brukes til avgiftskutt hvis målet er å styrke konkurranseutsatt industri.

Er finansministeren enig i denne vurderingen?»

Svar:

Målene for Regjeringens økonomiske politikk er arbeid til alle, bærekraftig utvikling, en mer rettferdig fordeling og styrking av velferdsordningene. Regjeringen vil bygge videre på den nordiske modellen,

med godt utbygde og universelle velferdsordninger, nært samarbeid med og mellom partene i arbeidslivet og en konkurransedyktig privat sektor.

Statistisk sentralbyrå publiserte i Økonomiske analyser 4/2001 artikkelen "Makroøkonomiske virkninger av ulike måter å bruke realavkastningen av Petroleumsfondet på". I beregningene ble det bl.a. forutsatt konstant valutakurs. Beregningene gir dermed ikke et fullstendig bilde av virkningene av økt olje- og utgiftsbruk, men illustrerer først og fremst at ulike offentlige inntekts- og utgiftsposter på kort sikt har ulik virkning på norsk økonomi og næringslivets konkurranseevne. Skatte- og avgiftslettelser vil, på samme måte som økte offentlige overføringer til privat sektor, påvirke samlet aktivitetsnivå og sysselsetting via privat sektors inntekter og etterspørsel. Virkningene

vil blant annet avhenge av hvor stor del av inntektsøkningen som blir spart. En tilsvarende økning i offentlige utgifter til konsum- og investeringsformål vil i tillegg påvirke samlet etterspørsel og sysselsetting direkte. En skatte- eller avgiftslette vil derfor normalt virke mindre ekspansivt på økonomien på kort sikt enn en tilsvarende økning i offentlig kjøp av varer og tjenester. Utslagene på lønnsveksten og dermed den kostnadmessige konkurranseevnen vil også normalt bli noe mindre på kort sikt.

Norske bedrifters konkurranseevne - og dermed deres evne til å avlønne arbeidskraften - avhenger av flere forhold, herunder en godt kvalifisert og produktiv arbeidsstyrke og en effektiv offentlig sektor. Offentlige utgifter til bl.a. utdanning, samferdsel, politio- og rettsvesen, helse og arbeidsformidling bidrar derfor også til en konkurransedyktig økonomi. De nordiske landene er alle kjennetegnet av godt utbygde offentlige velferdsordninger, samtidig som landene

på ulike internasjonale rangeringer framstår som konkurransedyktige og attraktive for næringslivet. Disse erfaringene viser at Regjeringens satsing på å videreutvikle velferden ikke behøver å gå på bekostning av norske bedrifters konkurranseevne.

Ved å følge handlingsreglen for budsjettpolitikken legger Regjeringen opp til en gradvis og forsvarlig økning i bruken av oljeinntekter til et opprettholdbart nivå. På den måten kan den økonomiske politikken bidra til en balansert utvikling i konkurranseutsett og skjermet virksomhet. Innenfor rammene som handlingsregelen setter for gjennomføringen av finanspolitikken, vil det imidlertid være politiske prioriteringer som bestemmer innretningen av finanspolitikken. Endringer i avgifter som legges på næringslivet må innpasses i et helhetlig skatte- og avgiftspolitisk opplegg, som blant annet ivaretar hensynet til en effektiv bruk av ressursene i norsk økonomi.

SPØRSMÅL NR. 772

Innlevert 19. april 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 27. april 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre bedre konkurranse på avfallstjenester, er det tilfredsstillende at en person som er daglig leder i et interkommunalt avfallsselskap også er styreformann eller daglig leder i den konkurranseutsatte virksomheten, og vil Regjeringen innføre nye kjøregler på dette feltet?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv meldte 20. mars at Konkurransetilsynet har mottatt tre klager fra private avfalls-selskaper som mener kommuner misbruker sin markeds-makt i avfallsbransjen. Problemstillingen er at mange interkommunale selskaper både behandler anbud på transport av husholdningsavfall samtidig som selskapene selv konkurrerer og bygger opp virksomhet innen næringsavfall. Kommunen får dermed en dobbeltrolle som konkurrent og som kunde. Private aktører frykter forskjellsbehandling, krysssubsidiering og urettferdig konkurranse. Konkret kan det dreie seg om at informasjon om et anbud levert inn av en privat aktør kan tilfalle en konkurrerende offentlig leverandør dersom det er de samme personer som står

for anbudsinnhentelse og for konkurrerende virksomhet.

En gjennomgang DN har gjort av Returaselskapene viser at 17 av selskapene har daglig leder som samtidig har en sentral rolle i det interkommunale renovasjonsselskapet i regionen. I tillegg hevder Norsk Industri at Retura-selskapene starter med en medgift i form av kapital, maskiner og utstyr fra sin kommunale eier samtidig som de konkurrerer på pris med private aktører.

Startpakker for kommunalt eide avfallsvirksomheter på konkurranseutsatt område i form av anleggsmidler og egenkapital kan være konkurransevridende i forhold til private aktører.

Kommunalministeren varslet i samme avis 24. mars at Regjeringen vil ha klare kjøregler for å hindre at kommuneansatte sitter på begge sider av bordet i konkurransen om søppel.

Svar:

Som det fremgår av begrunnelsen for spørsmålet, har det i dagspressen den senere tid vært stilt spørsmål ved konkurranseforholdene i avfallsbransjen. Dette gjelder særlig kommunalt eide selskapers opp-

treden i konkurransen med private aktører om innsamling av næringsavfall. Kritikken går dels på at kommunale aktører mottar statsstøtte i form av oppstartskapital, at det skjer kryssubsidiering og at offentlige aktører med dominerende stilling misbruker sin markedsrett. Videre er det hevdet at ansatte i kommunale selskaper har dobbeltroller i anbudsprosesser.

Forholdene reguleres av konkurranseloven og forskrift om offentlige anskaffelser. Dette regelverket gjelder i hovedsak uavhengig av bransje, og skal også ivareta hensynet til en samfunnsmessig god organisering av tjenesteyting som skjer i konkurranse mellom offentlige og privat eide aktører. Kommunalt eide selskapers opptreden i markedet for innsamling av næringsavfall må skje innenfor rammen av disse reglene. Regelverket følger delvis av EØS-avtalen, og er således i hovedsak det samme som i EU.

At nystartede selskaper mottar startkapital fra sine eiere er vanlig, og i utgangspunktet ikke forbudt. Overføring av verdier fra det offentlige til offentlig eide selskaper, må imidlertid skje innenfor rammen av det såkalte markedsinvestorprinsippet.

Selvkostprinsippet innebærer implisitt et krav om at innsamling av husholdningsavfall regnskapsmessig skal skilles fra annen virksomhet. I kommunesektoren er det i stor grad også gjennomført et selskapsmessig skille mellom virksomhet som forestår innsamling av husholdningsavfall, og virksomhet i markedet for næringsavfall. Dersom offentlige midler til finansiering av skjermet virksomhet flyter over til konkurranseutsatt virksomhet, kan dette komme i strid med reglene om offentlig støtte i EØS-avtalen art. 61.

Dersom et selskap med dominerende stilling underpriser sine tjenester, kan det etter omstendighetene være i strid med konkurranseloven. Dette gjelder enten selskapet er offentlig eller privat eid. Hvorvidt det foreligger en utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling må vurderes konkret i det enkelte tilfelle.

Når det gjelder påståtte dobbeltroller for ansatte i kommunale selskaper, er enkelte problemstillinger regulert av forskrift om offentlige anskaffelser. Det fremgår der at forvaltningslovens inhabilitetsregler gjelder ved behandling av saker etter denne forskriften (§ 3-4). Videre regulerer § 3-6 bruk av rådgivere ved utarbeidelse av spesifikasjoner for en bestemt anskaffelse. Oppdragsgiver og dennes ansatte har også taushetsplikt for alle opplysninger av konkurransemessig betydning (§ 3-3). Dette innebærer at en saksbehandler ikke kan dele opplysninger med kolleger i en konkurranseutsatt virksomhet.

På denne bakgrunn er det min foreløpige vurdering at de problemstillinger representanten Torbjørn Hansen tar opp, i stor grad reguleres av eksisterende regelverk. Jeg vil imidlertid likevel gå nærmere inn i disse spørsmålene, og kommer til å ta initiativ til å sette ned et utvalg som skal se nærmere på flere problemstillinger knyttet til blant annet kommunenes bruk av selskaper og om gjeldende regelverk er tilstrekkelig til at uheldige dobbeltroller unngås.

Omtalen av disse spørsmål i media har uansett avdekket manglende tillit til at kommunale aktører følger reglene. Dette er et problem i seg selv. Det er derfor viktig at både staten og kommunesektoren selv legger vekt på å bedre kommunenes omdømme.

SPØRSMÅL NR. 773

Innlevert 19. april 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 25. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Norge er nå både KPI og KPI-JAE lavere enn Norges Norges Bank har forutsett. På Island sliter myndighetene med høy prisstigning, blant annet høy prisvekst på eiendommer som blir regnet med når prisstigningen skal beregnes. I Norge tas som kjent ikke prisstigningen på eiendommer med når KPI skal beregnes.

Dersom prisindeksen på eiendommer hadde erstattet leieprisindeksen ved beregning av KPI, hvordan ville da den prosentvise utvikling av KPI og KPI-JAE vært i forhold til dagens tall?»

Svar:

I dag inngår beregnet og betalt husleie i konsumprisindeksen. Beregnet husleie skal uttrykke verdien på tjenestene som selveiere mottar av boligen sin.

Verdien av disse tjenestene antas å følge utviklingen for tilsvarende boliger i leiemarkedet. I tillegg inngår betalt husleie, dvs. husleie for de som faktisk bor i utleieboliger.

Det er Statistisk sentralbyrå som har ansvaret for løpende produksjon og videreutvikling av konsumprisindeksen. Administrerende direktør i Statistisk sentralbyrå, Øystein Olsen, hadde følgende vurdering av konsumprisindeksens målemetode for selveiere i februar 2005: "Etter grundige diskusjoner benytter vi en metode i Norge som bygger på at prisen på bolig tjenester måles med utgangspunkt i den alternative inntekten som eier kan få ved å leie ut. Denne metoden er i samsvar med internasjonale anbefalinger. Metoden bygger på veletablerte rutiner for datafangst og estimering. Både i Norge og internasjonalt blir det løpende arbeidet med metoder for måling av priser. Det er også naturlig at Statistisk sentralbyrå forsker på ulike problemstillinger knyttet til prisindekser."

Det er ingen fullstendig, internasjonal konsensus knyttet til hva som skal inngå i en inflasjonsindikator. USA, Tyskland, Nederland og Danmark benytter i likhet med Norge en leieprisindeks i konsumprisindeksen.

Den europeiske sentralbanken bruker den harmoniserte prisindeksen (HKPI) som mål på inflasjonen. I denne indeksen inngår bare betalt husleie, dvs. at bokostnader for eierboliger ikke regnes med. I EU

pågår det et arbeid med å inkludere en prisindeks for eierboliger i HKPI. Denne indeksen skal reflektere prisen på boliger som husholdningene kjøper, enten nye boliger eller boliger som kjøpes fra en annen sektor. Kjøp og salg av boliger mellom husholdningene skal ikke registreres. En slik indeks vil få betydelig mindre vekt enn den beregnede husleien. Storbritannia la i desember 2003 om sitt inflasjonsmål og gikk over til å bruke HKPI som mål på inflasjonen.

Vi har ikke tilgang til informasjon mht. hvordan utviklingen i KPI og KPI-JAE ville vært i dag dersom leieprisindeksen hadde blitt erstattet med en indeks for prisstigningen på eiendommer. Et tidligere arbeid fra Statistisk sentralbyrå har imidlertid anslått konsumprisveksten fra juni 2003 til juni 2004 til 3,3 pst. dersom boligprisene ble benyttet som alternativ til husleiene, mens den faktiske prisveksten var 1,3 pst. i denne perioden.

Selv om husleiene, slik de beregnes av Statistisk sentralbyrå, har økt mindre enn boligprisene de siste årene, har de generelt økt mer enn konsumprisindeksen. De siste tre årene har veksten i selveierens bokostnader i gjennomsnitt vært 2,6 pst. hvert år, mens konsumprisveksten har vært 1,5 pst.

En inkludering av prisstigning på eiendommer i konsumprisindeksen ville bidratt til større variasjon i indeksen, uten at indeksen nødvendigvis ville blitt mer presis som mål på den underliggende prisveksten.

SPØRSMÅL NR. 774

Innlevert 19. april 2006 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 26. april 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Trygdeetatens arbeidslivssenter i Møre og Romsdal har fått tildelt 1,4 mill. kr til drift i inneværende år. Til sammenligning var senterets budsjett i 2005 på 3,2 mill. kr. På grunn av lite ressurser måtte senteret allerede i mars i år stoppe bruken av tilretteleggingstilskudd, og dette slår svært uheldig ut for senterets mulighet til å bistå personer søm ønsker å bli inkludert på arbeidsmarkedet.

Vil statsråden legge til rette for at nevnte arbeidslivssenter kan opprettholde samme driftsnivå i 2006 som i 2005?»

Svar:

Jeg viser til at tilretteleggingstilskuddet er en rammebevilgning over folketrygden kap. 2650 post 73. Tildelt ramme for tilretteleggingstilskuddet i 2006 er på 42,7 mill. kr. Bevilgningen i 2006 ble i forbindelse med budsjettprosessen satt lik det faktiske forbruk i 2004. Budsjettforslag til tilretteleggingstilskuddet fra regjeringen Stoltenberg II er identisk med forslag som ble fremmet av regjeringen Bondevik II.

Forskrift for tilretteleggingstilskudd ble sist endret fra 2. mars 2005. For å ivareta god budsjettkontroll har det gjennom hele 2005 vært rapportert månedlig på forbruk av tilretteleggingstilskuddet. Dette

er en praksis som er videreført i 2006. Av en total ramme i 2005 på 91,4 mill. kr er det regnskapsført 71,3 mill. kr. Mindreforbruk for 2005 vil bli overført til 2006, slik at disponibelt beløp for tilretteleggings-tilskuddet for 2006 er vel 62 mill. kr. Midlene fordeles til det enkelte fylke etter en fordelingsnøkkel.

En ny IA-avtale ble inngått 14. desember 2005 for perioden 2006-2009. I avtalen er det enighet om

at avtalepartene i løpet av første halvår 2006 skal komme tilbake med en konkretisering av målformuleringene nasjonalt og på virksomhetsnivå, samt utvikling og tilpasning av virkemiddelbruken. Det pågår nå en prosess mot partene i arbeidslivet med vurdering av den samlede virkemiddelbruken, herunder tilretteleggingstilskuddet.

SPØRSMÅL NR. 775

Innlevert 19. april 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 28. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å gi tidligere narkomane, også de som faller utenfor det nye regelverket rent tidsmessig, en mulighet til å komme seg økonomisk på beina ved å gi rom for ettergivelse av renter fra Statens lånekasse for utdanning i den perioden de har vært rusa?»

BEGRUNNELSE:

Tønsbergs Blad skrev onsdag 19. april om en tidligere narkoman. Han ble rusfri for seks år siden, og er i dag gift og i fast arbeid. Imidlertid hadde vedkommende tatt opp lån i Statens lånekasse for utdanning før han havnet i rusens mørke og lange klør. Studielånet har vokst seg større siden rentene ikke er blitt betalt. I flere brev til Lånekassen har han bedt om fritak for rentebetaling i den perioden han var i nærmest konstant rus. Statens lånekasse for utdanning har krevd hele lånebeløpet innfridd innen 28. mars i år, hvilket vedkommende naturligvis ikke var i stand til.

Ifølge Jan Astrup i Statens lånekasse for utdanning er det skjedd en regelendring med virkning fra i år, som anser narkomane som syke og derved gis det grunnlag for å frafalle renter i den perioden vedkommende har vært syk. Imidlertid har regelverket ikke tilbakevirkende kraft, slik at de narkomane som i dag er i misligholdsposisjon overfor Statens lånekasse for utdanning, ikke får nytte godt av denne nyordningen.

Det er positivt at personer som har levd et liv i rus klarer å stable restene av sitt liv på beina igjen og kommer ut av rus og kriminalitet og inn i en mer verdig og normalisert livsførsel. Etter en langvarig periode med rus, tårner det seg ofte opp store økonomis-

ke utfordringer. Da er det ofte offentlige kreditorer som er de vanskeligste å forholde seg til.

Svar:

Det finnes ulike ordninger for betalingslettelser i Lånekassens regelverk. En låntaker kan bl.a. ha rett til rentefritak på bakgrunn av sosiale eller økonomiske årsaker. Retten til rentefritaket kan utløses av lav inntekt, kombinert med for eksempel sykdom, arbeidsledighet eller medisinsk rehabilitering. En låntaker som oppfyller kravene til rentefritak, har også rett til betalingsutsettelse for terminbeløpene i den samme perioden.

Lånekassen har visse muligheter til å inngå gjeldsordninger. Ved inngåelse av en gjeldsordning kan det være aktuelt å ettergi påløpte renter. Det normale er imidlertid at misligholdte lån overføres til Statens innkrevingsssentral for innkreving. Så lenge lånet ikke er misligholdt sammenhengende i over tre år, vil låntakeren beholde de rettighetene til betalingslettelser som finnes i regelverket for utdanningsstøtte.

Staten innkrevingsssentral har også mulighet til å inngå gjeldsordninger. I denne forbindelse kan det bli snakk om å ettergi restgjeld helt eller delvis. Ved manglende betalingsevne finnes det også visse muligheter for ettergivelse av restgjeld.

Tidligere narkomane som ikke kommer inn under de nye reglene, hvor narkomani regnes som en sykdom, vil altså likevel kunne støtte seg til de generelle reglene for betalingslettelser og for ettergivelse av gjeld i Lånekassen og i Statens innkrevingsssentral.

Regelendringen som gjør at narkomani i dag regnes som en sykdomstilstand, ble gjort i folketrygdens regelverk. Lånekassen har fulgt opp denne endringen

i trygdelovgivning, ved å endre sin praksis slik at narkomani regnes som sykdom også i Lånekassens regelverk. Lånekassen kan også godta sykemeldinger som ligger bakover i tid. Det finnes imidlertid en for-

eldelsesfrist på tre år for å søke om rentefritak. Det kan gjøres unntak fra foreldelsesfristen dersom det er særlige forhold som gjør at søknadsfristen ikke kan bli holdt.

SPØRSMÅL NR. 776

Innlevert 19. april 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 28. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Birralee International School i Trondheim har ventet over ett år på svar fra Utdanningsdirektoratet på sin søknad om å utvide undervisningstilbudet til et ungdomsskoletrinn. Trondheim formannskap har enstemmig anbefalt søknaden. Skolen gjør det mulig for elever fra hele verden å samles og integreres, selv hvor foreldre kan ha et kortvarig opphold f.eks. ved NTNU.

Vil kunnskapsministeren se til at Utdanningsdirektoratet snarlig behandler søknaden, og gjøre det klart at han også ser positivt på et slikt tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Utdanningsdirektoratet har brukt over ett år på å behandle en søknad fra den internasjonale skolen i Trondheim (Birralee International School) om å utvide undervisningstilbudet til et ungdomstrinn. Elevene ved skolen og deres foreldre venter fortvilt på et svar fra myndighetene på søknaden.

Til tross for sin generelle negative holdning til friskoler har det rød-grønne flertallet i Trondheim kommune lovet at denne negative holdningen ikke skal ramme den internasjonale skolen i Trondheim. Skolen har godkjennelse etter gjeldende lov for undervisning på barnetrinnet, men har i lang tid ventet på svar på søknad om å opprette en ungdomsskoleklasse. Hvis det ikke kommer en snarlig positiv avgjørelse, vil skolen neppe ha anledning til å etablere ungdomstrinnet, fordi foreldrebetalingen vil bli for høy.

Trondheim formannskap med rød-grønt flertall har enstemmig anbefalt søknaden fra Birralee. Under stortingsvalgkampen hevdet Arbeiderpartiet at Birralee skulle sikres. For en teknologi- og innovasjonsby som Trondheim er det særlig viktig med en internasjonal utdanning på alle klassetrinn, noe som også i mange tilfeller er en forutsetning for å få internasjonale eksperter til å ta på seg kortere eller lengre opp-

hold knyttet til forsknings- og utdanningsinstitusjonene i Trondheim.

Svar:

Birralee International School er godkjent etter friskoleloven, og skolen har drevet sin virksomhet etter denne loven i om lag to år. Godkjenningen omfatter årstrinnene 1-7 (Year 2- Year 8). Kunnskapsdepartementet har oversendt forslag til Stortinget om midlertidige endringer i friskoleloven og fagskoleloven, jf. Ot.prp. nr. 43 (2005-2006). I proposisjonen foreslås det bl.a. at adgangen til å godkjenne nye friskoler midlertidig oppheves. Det foreslås videre at godkjente skoler som ikke var i drift 13. desember 2005, ikke får drive virksomhet etter friskoleloven. I punkt 7.1 i proposisjonen heter det bl.a. følgende: "Godkjente skoler som er i drift kan etter søknad få endret godkjenningen. Endringen kan for eksempel være justering av årstrinn, flere elevplasser eller nye tilbud. Departementet vil være restriktive når det gjelder godkjenning av flere plasser. Tillatelse til dette vil normalt gis der det ligger en opptrappingsplan til grunn for godkjenningen eller det ellers er velbegrunnet. Søknader om flere plasser som etter departementets skjønn må ansees å gå utover en vanlig opptrapping vil bli avslått. Departementet vil ikke være like restriktiv når det gjelder tillatelse til endring i tilbud eller årstrinn." Ut fra beskrivelsen som blir gitt i spørsmålet kan jeg ikke se at dette lovforslaget vil få noen betydning for søknaden fra Birralee International School om å utvide undervisningstilbudet med et ungdomstrinn. Som det fremgår av sitatet ovenfor, vil det også være mulig å videreutvikle skolen.

Det er fastsatt søknadsfrister for de fleste søknader etter friskoleloven. Formålet med disse søknadsfristene er blant annet å skape forutberegnelighet for godkjenningsmyndigheten, slik at nødvendige ressurser kan settes av til de ulike fasene av søknadsbe-

handlingen. En klar søknadsfrist fører også til forutberegnelighet for søkeren, og vil i tillegg gi kommunene og fylkeskommunene et varsel. Søknadsfristen for endringer ved allerede godkjente frittstående skoler fra skoleåret 2006-2007 var 1. april 2005. Direktoratet har opplyst at søknaden fra Birralee International School er innkommet innenfor denne søknadsfristen.

Utdanningsdirektoratet er delegert myndighet til å behandle søknader om godkjenning etter friskoleloven. Dette innebærer at det er direktoratet som avgjør disse sakene i førsteinstans, mens Kunnskapsdepartementet er klageinstans. Jeg forventer at alle søknader om driftsendringer fra skoleåret 2006-2007 som

er innkommet innen søknadsfristen fra frittstående skoler som var i drift 13. desember 2005, vil bli behandlet av Utdanningsdirektoratet innen kort tid slik at skolene får tilstrekkelig tid til å planlegge skolestarten til høsten. En forutsetning for dette er at den enkelte søknad inneholder tilstrekkelige opplysninger til at den kan behandles. Det vil imidlertid ikke være riktig av meg å gi Utdanningsdirektoratet instruks eller signaler om når og hvordan enkeltsøknader skal behandles. Jeg viser særlig til at klageinstansen har kompetanse til å prøve alle sider av saken, herunder bl.a. skjønnsutøvelsen og saksbehandlingen, jf. forvaltningsloven § 34 andre ledd.

SPØRSMÅL NR. 777

Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 2. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Stortinget har vedtatt at departementet skal vurdere om flere ferjesamband bør omklassifiseres til riksvegferjesamband. Sambandene Randsfjorden og Kragerø-skjærgården, ble spesielt nevnt som aktuelle strekninger.

Hva har departementet gjort med saken så langt, og dersom ikke man har avklart dette, når vil en eventuell avklaring komme?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2006, Budsjett-innst. S. nr. 13 (2005-2006) vedtok Stortinget at man bad departementet om å foreta en vurdering om det er ferjesamband som bør omklassifiseres til riksvegferjesamband, som for eksem-

pel Randsfjordferjen og ferjesambandet i Kragerø-skjærgården. I den senere tiden har undertegnede registrert at statsråden har vært opptatt av at man nå vil vurdere å gjøre riksvegferjene gratis. Mange i Kragerø lurer nå på hva statsråden og departementet har gjort for å følge opp Stortingets merknad i forbindelse med statsbudsjettet for 2006.

Svar:

Jeg har på bakgrunn av anmodningen i Budsjett-innst. S. nr. 13 (2005-2006) bedt Vegdirektoratet foreta en generell vurdering av om enkelte ferjesamband bør omklassifiseres til riksvegferjesamband. Jeg tar sikte på å komme med en orientering om saken i budsjettproposisjonen for 2007.

SPØRSMÅL NR. 778**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 28. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Skattedirektoratet har nedsatt en arbeidsgruppe med formål å se på samordning og endring av frister for innrapportering. For regnskapsbransjen er det særlig fristene for innrapportering av merverdiavgift 10. april og 10. august, samt fristen for å innbetale tilleggsforskudd på skatt (30. april) som anses lite hensiktsmessige.

Er statsråden innstilt på å imøtekomme de forslag til endrede frister som bransjen har foreslått?»

Svar:

I brev 3. desember 2004 ble Skattedirektoratet bedt om å gjennomgå oppgave- og betalingsfristene i skatte- og avgiftslovgivningen med sikte på mulig samordning og utsettelse av enkeltfrister. Som ledd i dette arbeidet ble det nedsatt en arbeidsgruppe, som i en rapport av 20. juni 2005 foreslo gjennomføring av enkelte endringer på kort sikt, og en nærmere utredning av enkelte mer vidtgående endringer.

Departementet har foreløpig ikke tatt endelig stilling til hvordan arbeidsgruppens forslag til mer vidtgående endringer bør følges opp, men sendte 3. april i år på høring forslag om blant annet å utsette fristen for tilleggsforskudd fra 30. april til 31. mai i ligningsåret for skattytere som ikke leverer forhåndsfylt

selvangivelse. Dette forslaget er i tråd med anbefalingen i arbeidsgruppens rapport.

Når det gjelder utvidelse av fristen for levering av tomånedlig merverdiavgiftsoppgave, har departementet ikke gått like langt som det arbeidsgruppen foreslo. De næringsdrivende er gitt betydelig rentefri kreditt i perioden fra terminens slutt til oppgave- og betalingsfristen (1 måned og 10 dager), og det er i utgangspunktet lite ønskelig å utvide denne kredittiden. Av hensyn til regnskapsførernes behov for å kunne avvike normal sommerferie har departementet likevel foreslått å utvide oppgave- og betalingsfristen for 3. termin merverdiavgift med 10 dager, det vil si fra 10. august til 20. august.

Etter min mening bør hensynet til regnskapsførernes arbeidssituasjon telle med, men ikke være avgjørende for fastsettingen av de avgiftspliktiges oppgave- og betalingsfrister. Det er mer naturlig å ta slike hensyn ved vurderingen av hvordan arbeidsgruppens forslag om utredning av mer vidtgående endringer bør følges opp. Jeg viser i den sammenheng til at arbeidsgruppen har foreslått en nærmere utredning av felles årsrapportering (samleoppgave for merverdiavgift og skatt), felles oppgave- og betalingsmottak for skatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift og løpende innbetaling (a konto) av skatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift.

SPØRSMÅL NR. 779**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 28. april 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«NRK opplyste 3. april at ca. 10 000 elever lider av alvorlig skolevegring, og dette gjør at de gruer seg intenst til å gå på skolen og fraværet blir høyt. Dette er en stor belastning både for eleven selv og dennes familie. Siden det er så mange elever som sliter med skolevegring er det aktuelt å sette nasjonalt fokus på problemstillingen.

Hva vil statsråden gjøre for å hjelpe de 10 000 elevene som lider av skolevegring, og hvordan vil statsråden konkret følge opp denne gruppen slik at de får den hjelp som er nødvendig?»

Svar:

Historisk har begreper som skulk, skolefobi, skolevegring og skolevegringsatferd blitt brukt om hverandre. Bruken av ulike begreper og definisjoner har gjort det vanskelig å sammenligne forskning og andre registreringer om omfanget av skolevegring.

De ulike anslagene på omfanget av skolevegring blant barn og unge varierer derfor mye. I forskning er det noen steder vist til at ca. 5 pst. av alle barn og unge har tegn på skolevegringsatferd, andre steder at ca. 0,1 pst. av barn og unge har skolevegring på grunn av emosjonelle problemer som angst og depre-

sjon. Det er derfor usikkert hvor mange barn og unge som utviser skolevegring i Norge. For de det gjelder er skolevegring og skolefravær uansett et problem som skolen må ta på alvor.

Det er kommuner og fylkeskommuner som har ansvar for at barn og unge får opplæring i samsvar med regelverket. Opplæringsloven og forskriftene til loven har flere bestemmelser som har relevans for barn og unge med skolevegring.

Fravær kan blant annet skyldes forhold ved skolens psykososiale miljø. Det fremgår av opplæringsloven § 9a-1 at "alle elever i grunnskolar og vidaregående skolar har rett til et godt fysisk og psykososialt miljø som fremjar helse, trivsel og læring". Det fremgår av § 9a-3 at skolen skal arbeide aktivt og systematisk for å fremme et godt psykososialt miljø, der den enkelte eleven kan oppleve trygghet og sosial tilhørighet. Formålet med denne bestemmelsen er å sørge for at skoleledelsen blir klar over problemene, slik at klassestyrer og foreldre eventuelt kan kobles inn, og nødvendige tiltak settes i verk. Skoleledelsen skal også se til at rutinene ved skolen er så gode at problematiske forhold avdekkes raskt, og at tiltakene for å rydde opp er effektive. Det er utarbeidet en egen veileder om oppfølging av 9a.

Skoleledelsen har også ansvar for å ha en effektiv internkontroll, og § 9a-4 pålegger skolen å arbeide aktivt og målrettet for å oppfylle kravene til skolemiljøet i opplæringsloven. Det er Fylkesmannen som gjennomfører tilsyn med skoler og skoleeiere, men Utdanningsdirektoratet har ansvar for å utvikle og systematisere innholdet i og metodikken for tilsyn, slik at tilsynet blir mer enhetlig utført i fylkene.

I tillegg til lovens bestemmelser drives det gjennom ulike strategier og tiltak et omfattende arbeid med å utvikle god tilpasset opplæring og godt tilrettelagte læringsmiljøer. Gjennom Kunnskapsløftet med blant annet kompetanseheving for lærere, nye læreplaner og nye studieprogram vil skolehverdagen bli bedre tilpasset den enkelte elev.

Dette vil også forebygge og motvirke skolevegring og skolefravær. Både strategien Likeverdig utdanning i praksis! Strategi for bedre læring og større deltakelse av språklige minoriteter i barnehage, skole og utdanning 2004-2009 og Utdanningsdirektoratets Strategi for læringsmiljøet i grunnopplæringen 2005-

2008 har til hensikt å bidra til at elevene får et faglig og sosialt inkluderende tilbud i lokalmiljøet. I disse strategiene gis det støtte til egne program og tiltak med dokumentert effekt som også kan benyttes i forhold til skolevegring.

Videre har Utdanningsdirektoratet i samarbeid med Sosial -og helsedirektoratet iverksatt en egen satsing om psykisk helse i skolen. Satsingen rettes inn mot ungdomstrinnet og videregående opplæring, og har som mål å øke ungdoms og læreres kompetanse om psykisk helse. Innen 2008 skal alle skoler ha fått tilbud om å delta i denne satsingen.

I videregående opplæring er det også iverksatt tiltak for å motvirke frafall. Som oppfølging av St.meld. nr. 6 (2002-2003) Tiltaksplan mot fattigdom, er det en økt satsing mot frafall. Fylkene har utarbeidet tiltaksplaner og følger opp. Videre er det økt oppmerksomhet på Oppfølgingstjenesten, særlig dens rolle i forbindelse med samarbeid med skolene om forebygging av frafall. Skolevegring kan være en grunn til frafall i videregående opplæring.

Det er vel dokumentert at lengden på fraværet fra skolen har mye å si for resultatene av de tiltak som iverksettes. Derfor må udokumentert fravær følges opp raskt. Det er som nevnt, skoleeiers ansvar å sørge for at skolene har klare regler for registrering og oppfølging av fravær. I oppfølgingsarbeidet ved påvist ugyldig fravær må skolen legge til rette for et godt samarbeid med foresatte slik at elevene raskt kan bli hjulpet tilbake til skolen. Det er avgjørende for oppfølgingsarbeidet at det er et godt samarbeid mellom den enkelte skole, PP-tjenesten og Barne- og ungdomspsykiatrien. Skolevegring vil i noen tilfeller kunne kreve et behandlingstilbud som skolen alene ikke kan stå for.

Jeg er opptatt av at barn og unge skal føle trygghet og trives på skolen. Trygghet og trivsel er en nødvendig forutsetning for motivasjon og læring. Som beskrevet gjøres det en bred nasjonal innsats på dette feltet. Men jeg er opptatt av at dette er et arbeid som krever en systematisk og vedvarende innsats. Ulike tiltak må sees i sammenheng, og det kan være nødvendig med tverrfaglig og tverretatlig samarbeid lokalt så vel som nasjonalt. Regjeringen prioriterer barn og unges oppvekst- og opplæringsvilkår svært høyt og vil fortsette den betydelige innsatsen.

SPØRSMÅL NR. 780**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 27. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Statsråden har uttalt at reduksjonene i klimagassutslipp hovedsakelig skal foretas i Norge. Dyre norske utslippstiltak fremfor kvotekjøp/tiltak i utlandet vil gi unødvendige kostnadsøkninger for næringslivet uten noen ekstra miljøeffekt. Norsk næringsliv sliter allerede med høye kostnader i forhold til konkurrentland, og spesielt lavkostland uten klimaforpliktelser.

Vil statsråden sikre at ingen bedrifter pålegges å investere i utslippsreduksjoner med høyere tiltaks-kostnader enn klimavoteprisen?»

BEGRUNNELSE:

Miljøvernministeren har ved flere anledninger lovet en offensiv klimapolitikk. I et intervju gjengitt på websiden til CICERO sier statsråden:

"Vi skal gjøre betydelige kutt hjemme, og Regjeringen skal klare å oppnå Kyoto-forpliktelsene."

I Dagbladet 8. mars 2006 sier statsråden følgende:

"Vi har starta et arbeid med såkalt "klimavask" av norsk lovverk, for å få handlingsrom til nye klimatiltak. Vi har startet arbeidet med sektorvise klimahandlingsplaner og sektorvise mål."

Klimautfordringen slik den defineres av Regjeringen er en global utfordring. Det er dermed mengden klimagasser som slippes ut som skaper bekymringen, og det er lite relevant hvor i verden utslippene kommer fra. Dermed bør utslippsreduksjoner foretas der man får størst reduksjoner for minst kostnader. Kyotoprotokollen er innrettet nettopp på en slik måte, og inneholder en rekke mekanismer som gjør at utslippsreduksjoner kan gjøres der tiltakene gir "mest miljø for pengene". Dersom Regjeringen setter et mål om at store deler av utslippsreduksjonene skal foretas i Norge, så tilsidesetter Regjeringen viktige virkemidler fra Kyotoprotokollen. Det er derfor viktig at Regjeringen avklarer noen prinsipielle problemstillinger om hvilke kostnader man er villig til å påføre norsk næringsliv. Dersom det faktisk eksisterer en rekke billige tiltak med kostnader lavere enn pris for klimavoter, så vil markedet selv sikre at tiltakene skjer i Norge, uavhengig av Regjeringens uttalte måltall. Men dersom tiltakskostnadene i Norge fort blir høyere enn kvoteprisen, så vil et restriktivt krav om en viss andel tiltak i Norge påføre norsk næringsliv

unødige kostnader og svekke konkurranseevnen. Jeg ber derfor statsråden utdype om Regjeringen vil sette konkrete måltall om hvor store utslippsreduksjoner som skal foretas i Norge, hvor høye tiltakskostnader Regjeringen mener næringslivet må ta, og om de vil ha sanksjoner mot aktører i sektorer som ikke når Regjeringens mål.

Jeg minner for øvrig om at OLF har uttalt at de kan sikre at Norge oppfyller sine klimaforpliktelser, dersom oljeindustrien får være med i klimavotesystemet og samtidig at CO₂-avgiften fjernes fra sokkelen. OLF har understreket at oljeindustrien er villig til å bruke like mye penger på klimatiltak/forskning som de i dag bruker på CO₂-avgiften, slik at forslaget ikke oppfattes som et rent forsøk på å spare penger for oljeindustrien.

Svar:

Klimautfordringen er global, og norsk klimapolitikk fastlegges innenfor rammene av våre internasjonale forpliktelser under Klimakonvensjonen og Kyoto-protokollen.

Bruk av Kyotomekanismene reduserer de totale kostnadene ved oppfyllelse av Norges utslippsforpliktelse under Kyotoprotokollen. Protokollen fastslår imidlertid at oppfyllelse av forpliktelsen gjennom ervervelse av kvoter gjennom Kyotomekanismene skal være et supplement til nasjonale tiltak.

I St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) Om endring av St.prp. nr. 1 om statsbudsjettet 2006 slår Regjeringen fast at utslippsforpliktelsen under Kyoto-protokollen skal oppfylles gjennom en kombinasjon av nasjonale tiltak og bruk av Kyotomekanismene slik protokollen legger opp til, der en betydelig del av utslippsreduksjonene skjer gjennom nasjonale tiltak.

Det norske kvotesystemet for klimagasser ble innført for perioden 2005-2007. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med forslag til et nasjonalt kvotesystem for 2008-2012. Regjeringen har åpnet for å inkludere EUs kvotedirektiv i EØS-avtalen. Innlemmelse av kvotedirektivet i EØS-avtalen er likevel ikke endelig avklart med dette, siden innlemmelse forutsetter aksept fra de andre EFTA/EØS-landene Island og Liechtenstein. En innlemmelse av kvotedirektivet i EØS-avtalen vil gjøre det mulig for norske bedrifter å handle med bedrifter i EU og sikre at norske bedrifter som deltar i systemet står overfor samme kvotepris som sine konkurrenter i Europa. De virksomhetene som innlemmes i kvotesystemet vil måtte tilpasse seg kvoteprisen i EUs kvotemarked. Et

godt utformet kvotesystem sikrer at bedriftene gis effektive incentiver til å redusere klimagassutslippene.

Miljøverndepartementet og Prosessindustriens Landsforening (PIL), nå Norsk Industri, har forhandlet fram en overenskomst som innebærer at den delen av prosessindustrien som ikke har kvoteplikt i 2005-2007, likevel forplikter seg til å redusere klimagassutslippene innen utgangen av 2007. Det tallfestede utslippsmålet i overenskomsten på 13,5 millioner tonn omfatter utslipp av alle de seks typene klimagasser som reguleres av Kyotoprotokollen, blant annet fra aluminium-, ferrolegerings-, karbon-, mineralgjødsels- og karbidindustri. I tråd med føringer fra Stortinget er både kvotesystemet for 2005-2007 og overenskomsten utviklet i nær dialog med prosessindustrien nettopp for å ivareta konkurransehensyn.

De klimapolitiske virkemidlene i Norge, herunder kvotesystem, CO₂-avgift og overenskomster med industrien, er utformet slik at utslippsintensiv prosessindustri, som er svært følsom for økte kostnader knyttet til utslipp, står overfor reguleringer som gir lavere økonomisk belastning enn andre næringer. Kostnader knyttet til klimatiltak for næringslivet vil også inngå i de vurderingene som gjøres både i forbindelse med forslag til kvotesystem for 2008-2012 og andre nasjonale tiltak, som for eksempel de sektorvise klimahandlingsplanene.

Det bør understrekes at det knytter seg stor usikkerhet til utviklingen i den internasjonale kvoteprisen i perioden 2008-2012. Det er liten omsetning av kvoter for 2008-2012 på fremtidskontrakter. Siden august 2005 har kvoteprisen i EUs kvotesystem variert fra 180 til 250 kr pr. tonn CO₂, med et nivå opp mot 250 kr pr. tonn den siste tiden. Den senere tids kvotepriser kan blant annet ha vært relativt høye på grunn av høye olje- og gasspriser.

Regjeringen vil komme nærmere tilbake til endelig utforming av kvotesystemet for perioden 2008-2012 i en egen odelstingsproposisjon. Innspillet fra

Oljeindustriens Landsforening (OLF) vil bli vurdert i denne sammenheng.

Regjeringspartiene har i Soria Moria-erklæringen slått fast at det skal utarbeides sektorvise klimahandlingsplaner hvor det skal settes konkrete mål for hvor mye hver sektor skal bidra til at Norge når klimaforpliktelsen fra Kyoto. Ambisjonen fra Soria Moria er fulgt opp i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) Om endring av St.prp. nr. 1 om statsbudsjettet 2006.

Utslippene av klimagasser stammer fra en rekke produksjonsprosesser og forbruksmønstre i nær sagt alle sektorer i samfunnet. En sektorvis tilnærming supplerer det sektorovergripende virkemiddelapparatet.

Statens forurensningstilsyn (SFT) la i september 2005 fram en tiltaksanalyse som viser at det er potensial innenfor flere sektorer for utslippsreducerende tiltak som kan gjennomføres til moderate kostnader også i perioden 2008-2012. Denne tiltaksanalysen er en av flere sentrale underlagsanalyser for arbeidet med de sektorvise klimahandlingsplanene.

SFTs tiltaksanalyse gir en sammenstilling av eksisterende kunnskap om mulige tiltak som kan gjennomføres i Norge for å redusere utslippene av klimagasser fram mot 2010 og 2020. Hovedformålet er å vise omfanget av kostnadseffektive tiltak som kan iverksettes for å redusere Norges utslipp av klimagasser. Ifølge tiltaksanalysen vil en utslippsreduksjon på rundt 3,7 millioner tonn CO₂-ekvivalenter i 2010 kunne realiseres til en kostnad opp til rundt 100 kr pr. tonn CO₂. Analysen anslår at det er mulig å redusere utslippene av klimagasser med 4,4 millioner tonn i 2010, dvs. midtveis i forpliktelsesperioden, dersom det gjennomføres tiltak med en kostnad opp mot 200 kr pr. tonn CO₂-ekvivalent.

Det tas sikte på at de sektorvise klimahandlingsplanene og de sektorvise målene legges fram for Stortinget i en stortingsmelding våren 2007.

SPØRSMÅL NR. 781**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 28. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det nye regelverket for moms på overnattinger foreslåes gjennomført av Skattedirektoratet ved registrering av utenlandske turoperatører i avgiftsmanntallet. Operatørene vil bli pålagt utgående merverdiavgift selv om bedriftene ikke har forretningssted i Norge og arbeidet er utført i utlandet.

Hvordan vil finansministeren bidra til at norsk reiseliv, solgt fra utlandet, ikke får en slik særnorsk avgiftsbehandling som svekker turistnæringens konkurransevne og resulterer i at færre turister kommer til hit til landet?»

BEGRUNNELSE:

Turistnæringen er en svært viktig inntektskilde for Norge. Derfor foreslo Bondevik II-regjeringen en betydelig økning i bevilgningene til markedsføring av Norge som turistdestinasjon i budsjettet for 2006. Forslaget ble ikke endret av den nye regjeringen. I de offisielle planer for utvikling av reiselivsnæringen er det forutsatt en betydelig vekst i antall besøkende i Norge i årene frem til 2010. Registreringsplikt for utenlandske turoperatører i det norske avgiftsmanntallet vil være en hemsko i konkurransen om turister og vil bidra sterkt til at de ambisiøse mål for næringens utvikling ikke nås. Det vil være vanskelig å oppnå forståelse blant turister og operatører for at kostnadsnivået økes betydelig på grunn av særnorske avgifter på arbeid som ikke utføres i vårt land.

Hensikten med endringene i merverdiavgiftsloven var å gjøre systemet enklere og mer ubyråkratisk for turistnæringen. I tillegg medførte endringene et redusert avgiftsnivå for mange bedrifter. Altså samlet sett en forbedret konkurransevne for norsk reiselivsnæring. Skattedirektoratets regelfortolkninger og forslag til ordninger vil i stedet bidra til nye byrder for næringen.

Svar:

Stortinget har enstemmig vedtatt at det skal være merverdiavgift på hotellovernatting. Dette innføres med virkning fra 1. september 2006. Hotellnæringen har også vært positiv til forslaget, hvilket ikke er så unaturlig da innføringen av merverdiavgift på overnattinger er anslått til å innebære et tap for staten på om lag 200 mill. kr på årsbasis. Bakgrunnen for at det her oppstår en fordel for hotellene er at disse bare skal legge 8 pst. merverdiavgift på overnattingen, samtidig som de kan trekke fra 25 pst. merverdiavgift

på alle sine anskaffelser til bruk i overnattingsvirksomheten. Alle andre land i EØS-området har for øvrig merverdiavgift på overnattingstjenester allerede.

Når det gjelder forholdet til utenlandske aktører og deres avgiftsplikt i Norge, bygger vårt regelverk på en forutsetning om at det i minst mulig grad skal oppstå en konkurransevidning mellom norske og utenlandske aktører. Innledningsvis er det helt klart at alle som overnatter på norske hoteller skal betale merverdiavgift ved overnattinger etter 1. september. Dette gjelder uansett om det er nordmenn eller utlendinger som overnatter, og uansett om overnattingen bestilles direkte, over Internett eller via norsk eller utenlandsk turoperatør. I alle disse tilfellene skjer det en overnatting i Norge, som det skal betales norsk merverdiavgift av. Det samme gjelder andre tjenester slik som serveringstjenester og transporttjenester som utføres i Norge. I alle disse tilfellene forbrukes tjenesten i Norge, og det skal derfor betales merverdiavgift av tjenesten i Norge. Dette er for øvrig helt i tråd med internasjonal regelverk for beskatning av slike tjenester.

For å oppnå den ønskede nøytralitet mellom norske og utenlandske aktører, kan det i noen tilfeller være nødvendig å pålegge en utenlandsk virksomhet uten fast forretningssted i Norge å registrere seg for merverdiavgift i Norge. Dette forutsetter imidlertid at den utenlandske virksomheten driver merverdiavgiftspliktig virksomhet i Norge. Uten slike regler ville man lett fått en situasjon der norske virksomheter flytter utenlands for å unngå avgiftsplikt i Norge.

Om utenlandske turoperatører faktisk skal anses for å drive (avgiftspliktig) virksomhet i Norge, beror på anvendelse og tolkning av generelle regler. Det er derfor ikke innført, verken av Finansdepartementet eller Skattedirektoratet, særskilte regler som gjelder for eksempel hotellovernatting som selges eller formidles av utenlandske turoperatører. Ved tolkningen av dette generelle regelverket skal det for øvrig sees hen til at det ikke skal oppstå null eller dobbel avgift på samme tjeneste, for eksempel overnatting eller formidling av overnatting. Dersom den utenlandske turoperatøren for eksempel kan dokumentere at tjenesten også er avgiftspliktig der denne er etablert, vil dette være et sterkt tolkningsmoment for at det ikke i tillegg skal betales merverdiavgift av tjenesten i Norge. Men dette innebærer også at dersom tjenesten ikke er avgiftspliktig der turoperatøren er etablert, men for eksempel blir fritatt merverdiavgift som en eksport, vil det ikke være så urimelig at tjenesten blir

avgiftsberegnet i Norge dersom den også forbrukes i Norge. Og dersom den utenlandske virksomheten blir registreringspliktig for merverdiavgift i Norge, vil dette også innebære at vedkommende får direkte fradragrett for merverdiavgift i Norge. I noen tilfeller kan det derfor være at den utenlandske virksomheten faktisk ønsker en slik registrering.

Som et utgangspunkt mener jeg at våre generelle regler på dette området ikke medfører noen konkur-

ranseulempe for norsk turistnæring. Jeg kommer imidlertid til å følge opp ditt spørsmål i forholdet til Skattedirektoratet, særlig når det gjelder den nærmere tolkningen av i hvilke tilfeller en utenlandsk turoperatør driver avgiftspliktig virksomhet i Norge og derfor bør registreres for merverdiavgift i Norge. Det vil også bli gitt en nærmere omtale av dette spørsmålet i Revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 782

Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 4. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Den amputerte skattereformen uten reduksjoner og avvikling av formuesskatten gir utilsiktede virkninger, særlig i forhold til generasjonsskifter i familiebedrifter som anført i begrunnelsen til dette spørsmål.

Vil finansministeren på denne bakgrunn vurdere endringer eller innføre valgmuligheter i fastsettelsen av skjermingsgrunnlaget i aksjonærmodellen?»

BEGRUNNELSE:

Arveavgiftsloven gir mulighet til å velge 100 pst. eller 30 pst. av aksjenes skattemessige formuesverdi ved f.eks. generasjonsskifte. Da reglene ble utformet hadde man ikke utbytteskatt, og derfor var ikke skjermingsgrunnlag noen aktuell størrelse. Valgmuligheten på 30 pst. er etablert for å beskytte bedriftene mot for stort tap av driftskapital ved generasjonsskifter. Med en aksjonærmodell uten skattereformens planlagte reduksjon og avvikling av formuesskatten er skjermingsgrunnlagets størrelse som grunnlag for skattefritt utbytte helt vesentlig for eierens mulighet til å betale formuesskatten uten å angripe selve kapitalen. Ved også å kunne velge ligningsverdi som skjermingsgrunnlag ville den opprinnelige hensikten med arveavgiftslovens valgmulighet være ivaretatt, også etter amputasjonen av skattereformen mht. formuesskatten. Nemlig intensjonen om å beskytte særlig familiebedrifter mot kapitaltap og oppsplitting i forbindelse med generasjonsskifter. Det ville dessuten for alle berørte av skattereformen gi en mer rettferdig sammenheng mellom grunnlaget for formuesbeskatningen og avkastningen av formuen.

Svar:

Ved utformingen av aksjonærmodellen ble det lagt stor vekt på å oppnå en mest mulig nøytral utbytteskatt, slik at aksjonærens investeringsbeslutninger skulle påvirkes i minst mulig grad. Skjermingsfradraget i aksjonærmodellen medfører at deler av aksjonærens aksjeinntekter unntas fra ekstra beskatning. Skjermingsfradragets størrelse skal gjenspeile den avkastningen aksjonæren kunne ha oppnådd ved en risikofri alternativ investering. Skjermingsfradragets størrelse fastsettes som hovedregel ut fra den enkelte aksjes kostpris, dvs. det aksjonæren har betalt for aksjen. Det er med andre ord størrelsen på aksjonærens investering som avgjør hvor stor del av utbyttet aksjonæren kan motta skattefritt. Dersom eierne gis anledning til å velge selskapets likningsverdi som skjermingsgrunnlag, vil det ikke lenger være noen nødvendig sammenheng mellom størrelsen på aksjonærens investering i selskapet, og hvor stor del av utbyttet aksjonæren kan motta skattefritt fra samme selskap. Et slikt alternativt skjermingsgrunnlag ville derfor svekke aksjonærmodellens nøytralitetsegenskaper betraktelig.

Ved et generasjonsskifte vil arvingen eller gave-mottakeren tre inn i arvelaters eller givers kostpris, skjermingsgrunnlag og ubenyttet skjerming på de overførte aksjene. I utgangspunktet vil således et generasjonsskifte skje med skattemessig kontinuitet, slik at rammene for utbytteskatt og eventuell gevinstbeskatning vil være den samme før og etter generasjonsskiftet. Dette er viktig for å unngå at en familie kan redusere samlet utbytteskatt og gevinstskatt over tid ved å vente med utbytteuttak og aksjesalg til etter et generasjonsskifte. Er verdien som legges til grunn

ved beregningen av arveavgift lavere enn arvelaters eller givers kostpris, skal arveavgiftsverdien legges til grunn som kostpris og skjermingsgrunnlag for mottakeren.

Prinsippet om at arveavgiftsverdien danner et tak for eiendelenes nye kostpris, er gammelt i skattesystemet. Prinsippet gjelder ikke bare aksjer, men alle typer aktiva som mottas som arv eller gave. Det spesielle for aksjer og andre selskapsandeler er at mottakeren har en særlig valgadgang når det gjelder fastsetting av arveavgiftsverdien. Denne adgangen (til å velge 30 pst verdsettelse istedenfor den ordinære fulle verdsettelse) kan diskuteres. Men så lenge valgadgangen står der, er det ikke urimelig at valg av 30 pst. verdsettelse for arveavgiftsformål slår ut i tilsvarende lav verdsettelse av kostpris for inntektsskatteformål. At en opprinnelig lav kostpris ikke oppreguleres fordi om formuesverdien og grunnlaget for formuesskatt øker i tidens løp, er heller ikke spesielt for aksjer, men gjelder generelt.

Det nye er så at den kostpris som fastsettes slik ved arve- og gaveverv av aksjer, også blir skjermingsgrunnlag for aksjene i aksjonærmodellen. Denne bindingen av skjermingsgrunnlaget til kostpris er viktig for å oppnå samordning og rimelige totalvirkninger i skattesystemet. Skjermingsgrunnlagets alminnelige sammenheng med kostprisfastsettelsen er angitt ovenfor. Det ville være uheldig å operere med

separate verdsettinger for henholdsvis kostpris (av betydning for gevinstbeskatning) og skjermingsgrunnlag (av betydning for utbyttebeskatning og oppregulering av kostpris). Når det betales arveavgift bare av en mindre del av den reelle aksjeformue som overføres, er det heller ikke urimelig at skjermingsgrunnlaget holdes like lavt som kostprisfastsettelsen. Ved mange generasjonsskifter vil det trolig fortsatt være en likviditetsmessig fordel å slippe unna med lav arveavgift i starten av den nye eierperioden, mot å tåle litt høyere inntektsbeskatning senere ved utbytteuttak og eventuelle aksjesalg. Å åpne for både lav avgiftsbelastning og lav inntektsbeskatning (pose og sekk) som følge av et generasjonsskifte, kan jeg ikke se noe rimelig grunnlag for.

I spørsmålet ligger det en anførsel om at samlet skattebelastning blir for stor for aksjonærene når de skal ha formuesskatt i tillegg til den nye aksjonærmodellen med høyere marginal inntektsskatt enn før. Det overrasker neppe at jeg ikke er enig i denne anførselen.

Ved utformingen av aksjonærmodellen er det lagt stor vekt på å oppnå en mest mulig effektiv, nøytral og konsekvent skatlegging av aksjonærer. Jeg har på denne bakgrunn ikke planer om å foreslå endringer eller innføre valgmuligheter i fastsettelsen av skjermingsgrunnlaget i aksjonærmodellen.

SPØRSMÅL NR. 783

Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 8. mai 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre videreføring av taleportalen?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidsregjeringen fremla i november 2004 en handlingsplan for universell utforming, som et ledd i arbeidet med å bygge ned funksjonshemmende barrierer. Som en konkret oppfølging av dette, lanserte moderniseringsminister Morten Meyer en såkalt taleportal, som sikrer tilgang til offentlig informasjon til blinde og andre som ikke kan benytte nettbaserte tjenester. Ifølge mine opplysninger er det besluttet at Norge.no ikke skal videreføre taleportalen etter 1. juli 2006, angivelig på bakgrunn av man-

glende bevilgninger. Dette vil i så fall innebære at personer med nedsatt funksjonsevne mister et viktig tilbud om offentlig informasjon. Under behandlingen av St.meld. nr. 40 (2002-2003) Nedbygging av funksjonshemmende barrierer stilte et samlet storting seg bak Samarbeidsregjeringens forslag om bedre tilrettelegging av offentlig informasjon for personer med nedsatt funksjonsevne.

Svar:

Utviklingen av syntetisk tale er et område i riven- de utvikling og det er flere aktører som arbeider innenfor feltet. Norge.no har en oppgave med å prøve ut og finne fram til ordninger som kan hjelpe mennesker med særlige behov til å ta del i informasjon-

samfunnet. Denne rollen tar Norge.no på alvor, og arbeider med oppgaven både ut fra selvstendige initiativ og i samarbeid med andre.

Den innovatørrollen Norge.no har i forhold til både det å gjøre det enklere for brukerne å finne frem til offentlige tjenester og offentlig informasjon, og det å bedre kvaliteten på offentlige tjenester, innebærer bl.a. å initiere nye tjenester som de fortløpende må vurdere i forhold til kostnader og brukskvalitet. Syntetisk tale er et eksempel på en slik tjeneste. Drift av taleportalen koster 300 000 kroner i året og har per i dag få brukere. Avtalen om taleportalen blei derfor

sagt opp frå 1. juli 2006 som følge av at kostnadene ble vurdert som for store i forhold til tallet på brukere.

Jeg er svært opptatt av å bygge ned de digitale skiller og bidra til at så mange som mulig kan delta i informasjonssamfunnet, og Norge.no arbeider derfor kontinuerlig med å vurdere andre og rimeligere løsninger til den oppsagte løsningen for å løse utfordringen mht. til bruk av syntetisk tale. Norge.no skal bl.a. gjennomføre samtaler med Standard Norge om veien videre på dette området.

SPØRSMÅL NR. 784

Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 3. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at personer som tildeles brukerstyrt personlig assistent får rett til å velge arbeidsgivermodell?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidsregjeringen gikk inn for at personer med omfattende bistandsbehov skal få rett til å få omsorgstjenester i form av brukerstyrt personlig assistanse (BPA). Helse- og omsorgsministeren svarte i brev til stortingsrepresentant Bent Høie av 26. oktober 2005 at hun ville følge opp dette forslaget i et høringsnotat.

I forbindelse med den konkrete utformingen av denne rettigheten er det vesentlig å sikre at brukeren selv kan velge arbeidsgivermodell. Dette innebærer at den som mottar BPA selv kan velge om det er

kommunen, andelslaget ULOBA eller andre som skal gi veiledning og opplæring om arbeidslederrollen. I dag er det kommunen som avgjør hvilken arbeidsgivermodell som skal benyttes, hvilket blant annet innebærer at enkelte brukere ikke får anledning til å samarbeide med ULOBA. Dette er ikke i samsvar med formålet med BPA, som er størst mulig grad av selvstendighet for brukerne.

Svar:

Jeg tar sikte på å sende ut et høringsnotat om endringer i ordningen med brukerstyrt personlig assistanse i løpet av sommeren. Spørsmålet om valg av arbeidsgivermodell er et viktig spørsmål som vil bli behandlet i høringsnotatet. Jeg finner det riktigst at jeg tar konkret standpunkt til hvilken løsning som foreslås i selve høringsnotatet og ikke i dette svaret.

SPØRSMÅL NR. 785**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 28. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Utvidelse av E18 på strekningen Elvestad i Østfold-Vinterbro i Akershus er under utredning. Vegdirektoratet forkastet alt i utgangspunktet det alternativ som er kalt "Ski øst", men etter et initiativ fra Ås Senterparti, der statsråden så vel som sin kollega og partileder Aslaug Haga var til stede på årsmøtet, har dette alternativet kommet inn igjen.

Har statsråden på noen måte gitt signaler om at Ski øst skal konsekvensutredes som aktuelt alternativ?»

BEGRUNNELSE:

Østtraseen gjennom Ski kommune vil gå gjennom deler av Sørmarka (ca. 10 km innenfor markagrensa) og danne en vegg mellom bebyggelse og marka, med store naturinngrep. Både av den grunn, for å knytte traseen til trafikknutepunktet Vinterbro, av hensyn til trafikkmønsteret generelt og kostnadene, har Statens vegvesen ved flere anledninger forkastet dette som et reelt alternativ. Det kom derfor ikke med i utredningsprogrammet som Vegdirektoratet vedtok i 2003.

Mange undrer seg derfor over at det på nytt er fremmet, og figurerer i den silingsrapporten som nå er til høring i de berørte kommuner. Initiativet til dette er kommet fra Ås Senterparti, og et flertall i Ås formannskap (6 mot 3 stemmer) har sluttet seg til det. Det er legitimt av lokalpolitikere i Ås å fremme sine interesser, men samtidig vil deres løsning påføre nabokommunene store ulemper.

Det er kjent at statsråden sammen med kollega og partileder Aslaug Haga, som er fra Ås, var til stede på årsmøtet i Ås Senterparti i november i fjor, der utvidelse av E 18 var ett av temaene. Ifølge Østlandets Blad den 18. april 2006, lovet statsråd Haga i dette møtet at "folket i Ås skal bli hørt".

Mange spør om det er en sammenheng mellom dette doble statsrådsbesøket, kommunalministerens utsagn og det faktum at et alternativ som vegmyndighetene har avvist, plutselig er med i prosessen igjen. Initiativet i Ås ble tatt før regjeringsskiftet, men høringsrunden ble innledet på nyåret i år. Spøreren har ingen grunn til å tro at det er gitt politiske føringer i denne saken, men det er viktig for ryddigheten i den videre prosessen at statsråden rydder enhver tvil om dette av veien.

Kommunene Hobøl, Oppegård og Ski går alle imot Ski øst som aktuelt alternativ. Det tilfredsstillende altså heller ikke vegvesenets hovedkrav om tilknytning til Vinterbro, vil bli vesentlig dyrere, og vil trolig føre til at trafikken vil bli delt mellom gammel og ny

trasé. Utredning av et helt nytt alternativ vil kunne forsinke en løsning med flere år. E 18 på den aktuelle strekningen er en farlig vei med mange ulykker, og det er derfor viktig å bedre standarden så fort som mulig.

Svar:

Svaret på spørsmålet er nei, og de insinuasjoner som kan ligge i spørsmålet om utenforliggende hensyn er grunnløse. Vegdirektoratet fastsatte utredningsprogrammet 5. februar 2003. I vedtaket er aktuelle korridorer beskrevet (alternativ "Ski øst" var ikke med for videre utredning).

I Statens vegvesen Region øst fikk prosjektorganisasjonen for ny E18 i Østfold oppgaven med å gjennomføre planprosessen med konsekvensutredning og kommunedelplan fram til Vinterbro. Planoppstart ble varslet i januar 2005.

Det ble bedt om innspill til forestående planlegging, og i flere uttalelser ble det bemerket at alternativ "Ski øst" burde utredes. Statens vegvesen sendte kopi av uttalelsene til kommunene for eventuell videre behandling i brev av 20. april 2005. Ås formannskap fattet følgende vedtak 25. mai 2005: "Ås kommune ber om at Statens vegvesen utreder alternativ øst for Ski sentrum."

Planprosessen fortsatte med verdi- og sårbarhetsanalyser i henhold til utredningsprogrammet.

Statens vegvesen Region øst valgte sommeren 2005 å imøtekomme innspill i forbindelse med planoppstart ved å ta en ekstrarunde (silingsfase) med å utrede traséalternativer for E18 i tillegg til dem som er fastsatt i utredningsprogrammet. I denne runden har alternativ "Ski øst" kommet med.

Det er laget en silingsrapport (datert 14. oktober 2005) for underveis i planprosessen å avklare (med politisk forankring) om noen av de undersøkte alternativene kan anses så uaktuelle at de kan utgå for videre utredning. Silingsrapporten inneholder en summarisk gjennomgang av alle alternativer som har vært drøftet i prosjektet. Silingsrapporten har vært ute til høring hos berørte etater og varslet ved annonsering slik at også private har kunnet gi uttalelser. Silingsrapporten ble deretter sendt kommunene (Oppegård, Ski, Ås og Hobøl) til behandling.

Per dags dato gjenstår behandling av silingsrapporten i Ski kommune. Kommunestyret skal behandle rapporten den 3. mai 2006. Ås kommune har administrativt opprettholdt kravet om at alternativ "Ski øst" skal utredes. Oppegård og Hobøl kommuner har gått mot videre utredning av alternativ "Ski øst".

SPØRSMÅL NR. 786**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 26. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I ulike internasjonale organisasjoner, ikke minst ulike FN-organisasjoner, er det ansatt relativt få nordmenn. Særlig er det få sammenlignet med hva vi yter i økonomiske bidrag og sammenlignet med en del andre land.

Mener utenriksministeren det er et mål også å ha norske ansatte i sentrale internasjonale organisasjoner, og hvis ja, hva vil utenriksministeren gjøre for å få flere norske ansatte?»

BEGRUNNELSE:

Ved gjennomgang av ulike internasjonale organisasjoner er det et gjennomgående trekk at Norge, nesten uten unntak, er underrepresentert blant de ansatte. Selv om nasjonalitet blant de ansatte selvfølgelig er underordnet andre kvalifikasjoner, så må det være lov for Norge å tenke strategisk i forhold til dette spørsmål. Ikke minst i forhold til å skape nettverk for Norge og det å gi muligheten til norske eksperter til å bli godt kjent med internasjonalt arbeid, noe som vil kunne gi gevinster på sikt. Det er sikkert mange grunner til at ikke flere nordmenn er ansatt i f.eks. FN-systemet. Men det kan også fra myndighetenes side legges bedre til rette for å ta slike jobber, gjennom ulike stimulerings tiltak. Norge bør også, tatt i betraktning at vi i mange sammenhenger er en stor finansiell partner for mange organisasjoner, kunne tillate seg å arbeide aktivt for å fremme egne kvalifiserte kandidater.

Svar:

Det er Regjeringens mål å øke antallet ansatte nordmenn i internasjonale organisasjoner. Med kun 88 nordmenn ansatt i regulære stillinger i dag, er Norge generelt sett underrepresentert i staben i FN-systemet, både i forhold til prinsippet om rekruttering etter geografisk fordeling, og i lys av de betydelige økonomiske bidrag Norge yter til enkelte organisasjoner.

Også i organisasjoner utenfor FN-systemet er Norge svakere representert i staben enn ønskelig. Det gjelder for eksempel regionale organisasjoner som OSSE, Europarådet, EFTA, ESA, og også i NATO, WTO, Verdensbanken og de regionale utviklingsbankene.

Rekruttering til regulære stillinger i internasjonale organisasjoner er en møysommelig og tidkrevende prosess. Målsettingen for antallet norske ansatte vil

varierte fra organisasjon til organisasjon, og i forhold til Norges utenriks- og utviklingspolitiske prioriteringer, samt i forhold til vår betydning for organisasjonen og de norske bidrag.

Det er viktig å understreke at vi i alle disse sammenhengene forholder oss til de kvalifikasjonskrav som organisasjonene selv fastsetter for stillingene. Det er også vår erfaring at det godt lar seg gjøre å kombinere ønsket om rekruttering av flere nordmenn til FN med kravene som stilles til FN-ansattes kvalifikasjoner.

Utenriksdepartementet søker nå å systematisere og intensivere arbeidet for å få flere nordmenn inn i den daglige driften av internasjonale organisasjoner.

Dette vil blant annet skje ved styrking av den såkalte "Enheten for rekruttering til internasjonale organisasjoner" i departementet som samordner dette rekrutteringsarbeidet.

Hovedoppgaven er å bidra til å redusere underrepresentasjonen ved å aktivt identifisere og lansere velkvalifiserte norske kandidater.

Samtidig er det klart at FNs organisasjoner og sekretariater i henhold til egne regler har et eget ansvar for å sikre rimelig geografisk fordeling blant sine ansatte.

Etter påtrykk fra norsk side har enkelte FN-organisasjoner utarbeidet handlingsplaner for å øke antall nordmenn.

Utenriksdepartementets rekrutteringsenhetens oppgave er å bidra til å bekjentgjøre regulære stillinger som lyses ledige internasjonalt, og dessuten å identifisere, aktivt finne og bistå kvalifiserte og interesserte norske kandidater. Disse kan finnes både blant ansatte i norsk utenriktjeneste og i eksterne fagmiljøer. Kandidater som Norge ønsker å fremme, særlig til lederstillinger og til viktige fagstillinger i sentrale organisasjoner, vil kunne regne med aktiv støtte fra norsk utenriktjeneste.

Et viktig tiltak for å få flere nordmenn inn i FN-systemet er å bidra aktivt til rekruttering til de såkalte begynnerstillinger. I den sammenheng finansierer Norge årlig mellom 50 og 60 juniorekspertstillinger til ulike FN-organisasjoner. Dette programmet har som formål å opparbeide innsikt i organisasjonenes virksomhet, bygge opp internasjonal kompetanse i norske miljøer, og legge til rette for en mulig videre karriere i FN-systemet. Denne juniorekspertordningen er et viktig virkemiddel for rekruttering til regulære stillinger i FN-systemet.

SPØRSMÅL NR. 787**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 28. april 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Siden 1999 har en palestinsk doktor og fem bulgarske sykepleiere sittet fengslet, tidvis i husarrest, i Libya for å ha smittet 393 barn med HIV-virus mens de jobbet i Al-Fateh barnesykehus i Benghazi. I mai 2004 ble disse personene dømt til døden, men saken går fortsatt i domstolene. Situasjonen omtales som vanskelig for personene. Norge har tidligere støttet Bulgaria i saken, og det er viktig å opprettholde fokus i denne uholdbare situasjonen.

Vil Regjeringen ta noen initiativ overfor Libya i saken?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder fengslingen av en palestinsk doktor, en bulgarsk doktor og 5 bulgarske sykepleiere, anklaget for å ha smittet 393 barn i Libya med HIV-virus. Den bulgarske regjering har jobbet aktivt overfor den libyiske regjering for å få frigitt sine 6 landsmenn, hvorav 5 fortsatt sitter fengslet med dødsdom.

Det finnes ingen medisinske bevis mot disse personene. Medisinske rapporter er tvert imot tydelige på at personene er uskyldige. De fagkyndige mener bestemt at smitten skyldes dårlig hygiene på sykehuset. Fagpersoner, professor Luc Montagnier (fra Frankrike) og professor Vittorio Colizzi (fra Italia) laget i 2002 en rapport rundt HIV-smitten på sykehuset, og konkluderte med at HIV-smitten hadde vært på sykehuset i minst et år før de bulgarske personene begynte å jobbe der. Dette har også en rekke andre professorer/leger støttet. Fem lokale, libyiske doktorene laget derimot en rapport som konkluderte med at bulgarerne hadde infisert blod med HIV for å skade libyiske borgere.

Ifølge informasjon fra den bulgarske ambassaden i Norge har det blitt utført tortur mot minst to av de fengslede, noe også Amnesty hevder.

Mange land, deriblant EU og Norge, har anlagt press mot Libya for å få saken løst og personene løslatt. Bulgarske representanter mener det er viktig at fokus opprettholdes på saken, slik at den ikke går i glemmeboken etter så mange års kamp.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at retten til liv er den mest grunnleggende av alle menneskerettighetene og at Norges prinsipielle motstand mot dødsstraff ligger fast. Norge markerer jevnlig vår motstand mot bruken av slike straffemetoder i dialog med aktuelle lands myndigheter. Regjeringen har framhevet kampen mot dødsstraff i Soria Moria-erklæringen.

Norge har fulgt saken til den fengslede palestinske doktoren og de fem bulgarske sykepleierne i lengre tid. Jeg kan blant annet konkret nevne at den 15. mai 2004 ble norske bekymringer tatt opp med Libyas chargé d'affaires til Oslo, Mohammed Al-Fendi, i et møte i Utenriksdepartementet. Norge hadde på dette tidspunktet formannskapet i Europarådet, og Utenriksdepartementet redegjorde for en enstemmig uttalelse fra Europarådets utenriksministere i sakens anledning. Denne uttalelsen tok klar avstand fra dødsstraff og ba om en snarlig gjenopptakelse av sakene. Overfor Libya ble det fra norsk side uttrykt dyp bekymring for situasjonen til de fengslede og presisert at vi forventet en snarlig og rettfærdig rettergang, ikke minst i lys av den langvarige varetekt og de tiltaltes helsetilstand.

Vi er kjent med at høyesterett i Libya har vedtatt å utsette den endelige behandlingen av saken to ganger. Første utsettelse ble vedtatt 31. mai 2004 og andre utsettelse ble vedtatt 25. desember 2005. Rettsforhandlingene ventes å starte nå i Tripoli 11. mai 2006.

Saken er inne i en kritisk fase av domstolsbehandlingen. Av respekt for prinsippet om en uavhengig rettsprosess anses det mest hensiktsmessig å avvende endelige resultat her før Norge tar ny kontakt med Libyas myndigheter.

Dette er også den tilnærmingen EU har valgt, som også har saken høyt på sin agenda.

Utenriksdepartementet vil følge utviklingen i saken i nært samarbeid med nærstående land.

SPØRSMÅL NR. 788**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 28. april 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Vil statsråden sjå på moglegheitene for å starte eit pilotprosjekt der eldre over 70 år får tilbod om legebeseøk i sin eigen heim?»

GRUNNGJEVING:

Tryggleik, verdigheit og nærleik til tenestene er avgjerande for Venstre sin helsepolitikk. Venstre vil innføre ein omsorgsgaranti for å kvalitetssikre eldreomsorgen og sikre den enkelte sine rettar. Alle som trengjer hjelp i kvardagen, må få nødvendig bistand når dei trengjer det. Alle eldre skal føle seg trygge på at den enkelte sine behov blir sett og forstått. På bakgrunn av dette vil Venstre gjere framlegg om eit pilotprosjekt der eldre over 70 år skal få tilbod om legebeseøk i sin eigen heim. Venstre meiner eit slikt prosjekt skal gjennomførast i 10 ulike by- og landkommunar rundt om i landet. Dei erfaringane ein haustar frå dette prosjektet kan vere med på å bygge eldreomsorga for framtida.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at etter lov om helsetjenesten i kommunene har kommunen et ansvar for at alle som bor eller midlertidig oppholder seg i kommunen får nødvendig helsehjelp. Dette omfatter også nødvendig legehjelp, enten hjelpen gis på legekontor eller i hjemmet. Som representanten er kjent med, har alle innbyggere i Norge rett til å stå på liste hos en fastlege. Dette omfatter også alle hjemmeboende og pleietrengende eldre. Fastlegens plikter overfor innbyggerne på sin liste går fram av fastlegeforskriften og Rammeavtale mellom Kommunenes Sentralforbund og Den norske lægeförening om allmennlegepraksis i fastlegeordningen i kommunene.

Av Rammeavtalen punkt 10.1 går det fram at "legen skal sørge for at innbyggerne på vedkommendes liste får tilgang til allmennmedisinske legetjenester, herunder konsultasjoner, sykebesøk og øyeblikkelig hjelp". Dette innebærer at det enkelte legekontor skal legge til rette for at sykebesøk kan gjennomføres i de spesielle situasjonene hvor dette er aktuelt. Jeg er for eksempel kjent med at en del fastleger rutinemessig reiser i hjemmebesøk ved slutten av arbeidsdagen. Ved sykebesøk til egne pasienter med kronisk alvorlig sykdom kan fastlegen benytte en tilleggskost på 330 kr som finansieres av folketrygden.

For at fastlegen skal kunne ivareta sitt ansvar overfor den enkelte innbygger på sin liste, og i den sammenheng vurdere behovet for hjemmebesøk, forutsettes det at vedkommende selv, pårørende eller personell i den kommunale pleie- og omsorgstjenesten kontakter fastlegen. Jeg er enig med representanten i at trygghet, verdighet og nærhet til tjenesten er avgjørende verdier for helsepolitikken. Jeg er også opptatt av å kvalitetssikre eldreomsorgen og sikre den enkeltes rettigheter, og av at alle som trenger hjelp i hverdagen får nødvendig bistand når de trenger det. Spørsmålet er om kartlegging av behov for bistand i hjemmet bør ivaretas av den kommunale pleie- og omsorgstjenesten eller, slik jeg forstår representanten, av lege gjennom legebeseøk i eget hjem.

Sosial- og helsedirektoratet gjorde i 2003-2004 en kartlegging av forebyggende hjemmebesøk til eldre. Kartleggingen viste imidlertid ikke entydige resultater med hensyn til hva man kan vinne ved en slik ordning. Ut fra den foreliggende kunnskap anbefaler ikke direktoratet å sette i gang forebyggende hjemmebesøk for eldre i Norge. Derimot trekkes det fram forebyggingspotensial knyttet til bedre utnyttelse av eldrementene som støtte for pleie- og omsorgstjenestene og en kilde for informasjon og kontakt mellom kommunen og innbyggerne, og til opplæring av nøkkelpersonell i å identifisere hjelpebehov. Sistnevnte kan innebære at det legges til rette for at for eksempel hjemmehjelpere får kompetanse til å gjenkjenne symptomer på ulike aldersrelaterte sykdommer, fysisk og mental funksjonssvikt hos eldre og gis ansvar for å observere og formidle videre behov for helsehjelp, informasjon med mer.

Mitt inntrykk er at kommunenes hjemmehjelpstjeneste og hjemmesykepleie i hovedsak fungerer bra. På denne bakgrunn, og ut fra prinsippet om å utøve omsorg på laveste effektive omsorgsnivå (LEON), tror jeg det vil være en bedre utnyttelse av de samlede ressurser å bygge på disse tjenestene fremfor å etablere en ordning med tilbud om legebeseøk til eldre hjemmeboende for å avdekke behov for medisinske tjenester utover det hjemmesykepleien kan gi. De aller fleste innbyggere over 70 år har dessuten et etablert forhold til sin fastlege. Jeg går ut fra at de selv eller pårørende tar kontakt ved behov for medisinsk hjelp uavhengig av hjemmebesøk av hjemmehjelp eller hjemmesykepleier.

SPØRSMÅL NR. 789**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 28. april 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Norge vil i år bruke i overkant av 60 mrd. kr, såkalte oljepenger. Fremskrittspartiet "brukte" i sitt alternative statsbudsjett 2006 ca. 17 mrd. kr mer enn dette. Dette merforbruket er av flere sentrale politikere fra regjeringspartiene blitt karakterisert som uforvarselig. Tall fra Finansdepartementet viser at oljefondet i 2030 vil være på 90 00 mrd. kr. Dersom en legger handlingsregelen til grunn, vil dette bety en oljepengebruk på 360 mrd. kr pr. år.

Hvordan vurderer finansministeren forsvarligheten av å bruke nesten 300 mrd. kr mer om 25 år?»

Svar:

Anslag for utviklingen i kapitalen i Statens pensjonsfond - Utland (tidligere Statens pensjonsfond) er beheftet med stor usikkerhet. Denne usikkerheten er bl.a. knyttet til det framtidige forløpet for produksjonen av olje og gass og til utviklingen i olje- og gasspriser. Siden tidlig på 1970-tallet har det vært flere markerte endringer i oljeprisen. Både det store oljeprisfallet i 1986 og nedgangen i 1998 kom uventet på de aller fleste. Tilsvarende var det en rekke aktører i oljemarkedet som antok at det lave prisnivået i 1998 ville holde seg i lang tid framover. Også i finansmarkedene er den framtidige utviklingen usikker.

I figur 3.5 i Nasjonalbudsjettet 2006 anslås forventet realavkastning av kapitalen i Statens pensjons-

fond - Utland på usikkert grunnlag til 8,8 pst. av BNP for Fastlands-Norge i 2030. Samtidig ble bruken av oljeinntekter i 2006, målt ved det strukturelle, oljekorrigerte budsjettunderskuddet, beregnet til 4,6 pst. av fastlands-BNP. Målt i forhold til verdiskapingen i fastlandsøkonomien anslås dermed bruken av oljeinntekter å øke med 4,2 prosentpoeng fram mot 2030, tilsvarende noe i underkant av 0,2 prosentpoeng som årlig gjennomsnitt. I forhold til økonomiens størrelse antyder disse beregningene en gjennomsnittlig opptrapping i bruken av oljeinntekter over de neste 25 årene om lag på linje med den faktiske opptrappingen i løpet av de siste 30 årene, men noe langsommere enn gjennom de siste fem årene. Siden både den økonomiske aktiviteten og prisnivået øker over tid, blir det misvisende å sammenlikne 360 mrd. 2030-kroner med 60 mrd. 2006-kroner når en skal vurdere de økonomiske virkningene av økt bruk av oljeinntekter.

Handlingsregelen innebærer at petroleumsinntektene fases gradvis inn i økonomien, om lag i takt med utviklingen i forventet realavkastning av utenlandsdelen av Statens pensjonsfond, anslått til 4 pst. Bruken av oljepenger vil dermed øke så lenge fondet vokser. Handlingsregelen sikter mot en jevn og forutsigbar innfasingen av petroleumsinntekter i norsk økonomi til et opprettholdbart nivå. Dermed legger den til rette for stabile forventninger i bl.a. valutamarkedet, og for at brå og unødige store omstillinger kan unngås.

SPØRSMÅL NR. 790**Innlevert 20. april 2006 av stortingsrepresentant Lena Jensen****Besvart 3. mai 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Reformen om trosopplæring er en stor og viktig reform. Den vil ha innvirkning på livene til mange barn og unge. I det nye multikulturelle Norge er det viktig å legge til rette for en sterk brobyggerrolle mellom ulike religioner og livssyn; dialog, forståelse, toleranse og trygghet er nøkkelbegreper.

Mener statsråden at trosopplæringsreformen bør

og kan i større grad enn i dag rettes inn mot å være en "brobyggerreform", og vil statsråden ta initiativ til å vurdere om trosopplæringsens overordnede retningslinjer bør endres?»

BEGRUNNELSE:

Da St.meld. nr. 7 (2002-2003) og Innst. S. nr. 200 (2002-2003) Trusopplæring i ei ny tid. "Om reform

av dåpsopplæringa i den norske kyrkja" ble behandlet og vedtatt i Stortinget, ble reformen betegnet som en av de store viktige reformene i nyere tid. Trosopplæringen gir barn og unge mellom 0-18 år rett til opplæring i egen tro.

Reformen er en av de store reformene som har blitt satt i verk, og den vil ha stor innvirkning og innflytelse på veldig mange barns oppvekst og liv. Trosopplæringsreformen skal stimulere barna våre til å få identitet og kjennskap til egen religion, dette er viktig. Men jeg mener at reformen legger altfor liten vekt på ett aspekt; brobyggerrollen.

I det nye moderne Norge som er multikulturelt, med mange ulike religioner, trosretninger og livssyn som lever side om side, er det spesielt viktig å jobbe aktivt for å skape en god dialog, forståelse, toleranse og aksept for ulike livssyn.

Kirke-, utdannings- og forskningskomiteen har behandlet stortingsmelding om kirkens økonomi, og jeg vil vise til Innst. S. nr. 108 (2005-2006), der flertallet i komiteen blant annet skriver følgende om trosopplæringen i Den norske kirke:

"[...] Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, vil likevel be Kirkerådet vurdere om det ikke bør tas initiativ til prosjekter der religionsdialog skal være det grunnleggende tema. I det siste har vi sett tendenser til økende religionskonflikter. Bare gjennom dialog og fjerning av misforståelser kan denne type konflikter motarbeides. Barn og unge som er trygge på egen identitet og eget trosgrunnlag, er viktige for å skape økt forståelse mellom religioner. Flertallet viser til at alle tros- og livssynsamfunn mottar støtte til opplæring, slik at det praktiske bør ligge til rette for prosjekter på tvers av religioner."

Dette er et viktig signal som Stortinget gir til Kirkerådet. jeg mener også at Kirkerådet har et spesielt ansvar, men jeg mener at denne henstillingen fra et flertall til Kirkerådet ikke er nok.

Vi lever i et multikulturelt Norge og reformen om trosopplæringen bør i større grad gjenspeile det samfunnet vi lever i.

Jeg opplever en gryende islamfobi i vårt samfunn, som jeg tror i stor grad er forbundet med utrygghet og usikkerhet. I Sverige så har Sveriges riksdag utarbeidet en strategi for hvordan den økende islamfobien kan møtes. Dette er ikke gjort i Norge.

Jeg håper at statsråden tar initiativ til å vurdere endringer i de overordnede retningslinjene i trosopplæringen.

Jeg håper at statsråden vil ta initiativ til å gå igjennom reformen og se på hvilken måte trosopplæringen kan bli et viktig redskap til å fremme dialog, forståelse, trygghet og toleranse mellom ulike religioner og livssyn.

Jeg tror at trosopplæringen kunne og bør få en større rolle som brobygger mellom religioner enn det den har i dag.

Svar:

I et flerkulturelt samfunn er møtet mellom forskjellige kulturer, religioner og livssyn en viktig del av samfunnsbyggingen. De siste måneders erfaringer har vist at behovet for brobygging mellom forskjellige religioner og kulturer er større enn noensinne, både lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Manglende forståelse av andres tro, usikkerhet og utslag av fremmedfrykt har vist at det er behov for økt kunnskap, tydelighet, respekt og dialog.

Innføringen av KRL-faget har sin bakgrunn blant annet i dette behovet. Faget har etter hvert funnet en form som vil kunne gjøre det til en viktig brobygger mellom nordmenn med forskjellig religiøs og etnisk bakgrunn. Men en av forutsetningene for at det skal fungere slik, er trygghet på eget religiøst ståsted. Derfor er trosopplæring et viktig satsingsfelt. Da Stortinget sluttet seg til forslaget om trosopplæringsreformen i Den norske kirke, var begrunnelsen dels at kirken plikter å gi de dømte en opplæring i den tro de er døpt til. Men like viktig var å legge grunnlag for toleranse og dialog hos unge gjennom å styrke tryggheten på egen tro og religiøs identitet.

Trosopplæringsreformens femårige prosjekt- og forsøksfase er nå litt over halvveis. Det er Kirkerådet som har fått det overordnede ansvaret for reformen. Både i tidligere planer og i strategiplan for 2005-2008 uttaler Kirkemøtet: "Det forutsettes på alle nivå og felter at følgende perspektiver innarbeides: menneskeverd og menneskerettigheter, kjønn og likestilling, kulturelt mangfold og urfolks rettigheter [...]." Videre heter det at diakonien skal forankres lokalt, samtidig som et flerkulturelt og internasjonalt engasjement skal være integrert. Disse perspektivene er innarbeidet i trosopplæringsreformen, i aktivt dialogarbeid, diakonal virksomhet, konferansevirksomhet, undervisning og forkynnelse. I denne forbindelse synes jeg det kan være naturlig å minne om at dette har ført til bygging av et godt klima for dialog mellom religioner og konkrete og konstruktive tiltak, slik vi så det blant annet i felles erklæringer og arrangementer etter 11. september 2001, etter tsunami-ulykken og nå sist i ettertrykningen av Muhammed-karikaturene.

For øvrig vil innretningen på trosopplæringsreformen bli vurdert i forbindelse med evalueringen etter reformens prosjektfase.

SPØRSMÅL NR. 791**Innlevert 21. april 2006 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 27. april 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I lang tid har det vært store problemer med å få registrert/omregistrert biler ved Skien trafikkstasjon. Dette skyldes personal- og kapasitetsproblemer. Dette rammer privatpersoner og bilselgere som er avhengig av raskt og effektivt å få kontrollert og godkjent bilene.

Mener statsråden det er akseptabelt at bedrifter risikerer å tape store summer fordi et statlig forvaltningsorgan ikke sørger for et forsvarlig tilbud, og hva vil statsråden gjøre for å bedre situasjonen ved Skien trafikkstasjon?»

Svar:

I brev til Statens vegvesen Vegdirektoratet 21. november 2005 ba jeg om at nedlegging og endring i tjenestetilbudet ble stilt i bero inntil Statens vegvesen har utarbeidet en helhetlig plan som viser hvordan videre omorganisering kan skje samtidig som brukerne av trafikkstasjonene kan få et godt og tilgjengelig tjenestetilbud i hele Norge. I det pågående arbeidet med

den helhetlige planen tar Statens vegvesen utgangspunkt i hensynet til brukerne og service, og tilgjengelighet er her et sentralt element. I planen legges det bl.a. opp til at en del forutsetninger skal være oppfylt for at tjenestetilbudet skal kunne sies å være "godt og tilgjengelig". Ettersom registrering og omregistrering av kjøretøy er en del av tjenestetilbudet vil også dette bli omfattet av planen.

Jeg kan ikke forskuttere en løsning, men legger til grunn at arbeidet i Vegdirektoratet vil sikre et akseptabelt tjenestetilbud ved Skien trafikkstasjon. Jeg kan i tillegg opplyse at Statens vegvesen ved Nedre Telemark distrikt har tatt initiativ til et møte med bilbransjen i området for å drøfte hvilke tiltak som vil kunne være aktuelle for å imøtekomme bransjens behov.

Statens vegvesens forslag til helhetlig plan vil bli sendt på høring i løpet av våren, slik at sentrale og lokale interesser skal få mulighet til å uttale seg til forslaget.

SPØRSMÅL NR. 792**Innlevert 21. april 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 28. april 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«SFT har gitt Kirkenes Transit AS tillatelse til 25 omlastinger av russisk råolje i Bøkfjorden i Sør-Vanger. Samtidig har SFT gjort det klart at tillatelse til ytterligere omlastinger ikke vil bli gitt uten ny søknad som skal behandles på et annet grunnlag. Begrunnelsen er at Bøkfjorden er en nasjonal laksefjord.

Mener Regjeringen at det bør være særlige kriterier for næringsvirksomhet, utenom akvakultur, for hva som skal anses å være risiko for alvorlig forurensning i nasjonale laksefjorder enn ellers i landet?»

BEGRUNNELSE:

Samtidig som SFT har gitt tillatelse til 25 omlastinger i Bøkfjorden, har de gjort det klart at tillatelse

til ytterligere omlastinger ikke vil bli gitt uten ny søknad som skal behandles på et annet grunnlag. SFTs uttalelser må langt på vei kunne tolkes som et forutbestemt avslag. Et sentralt argument for å signalisere avslag om ytterligere oljeomlasting, uten at erfaringene med de operasjoner som tillates er evaluert, synes å være at Bøkfjorden er nasjonal laksefjord. Alt tyder derfor på at SFT vil ta den endelige beslutningen ut fra subjektive kriterier.

Da Stortinget vedtok å opprette nasjonale laksefjorder, var formålet ikke bare å verne villaksen mot mulige negative sider ved oppdrett av laks, men også mot "annen virksomhet med risiko for alvorlig forurensning". SFTs holdning må tolkes som at man anser oljeomlastingen å falle inn under kategorien "annen virksomhet med risiko for alvorlig forurensning", uavhengig av hvilke skadeforebyggende tiltak som

iverksettes. Det er da vanskelig å se logikken i at SFT godkjenner de første 25 omlastingene, men stiller helt andre krav til de påfølgende. SFTs godkjenning av de første 25 omlastingene må innebære at man ikke har sett Bøkfjoren miljømessig, klimamessig, farledsmessig eller logistisk, med hensyn til innsats ved eventuell akutt forurensning som uegnet eller spesielt risikofylt for slike operasjoner. Da er det ikke spesielt logisk at man vil stille helt andre kriterier for omlasting nummer 26 enn for de 25 foregående.

Petroleumsvirksomhet kan innebære en risiko for akutt forurensning, og det er SFTs oppgave å se til at denne ligger innenfor akseptable grenser. På den annen side er det merkelig at SFT tiltar seg forvaltningsmyndighet over de nasjonale laksefjorder ved å stille særskilte, og for andre ukjente, krav som på generelt grunnlag begrenser annen virksomhet enn marin oppdrett uten at dette er hjemlet i lov eller forskrift bygd på Stortingets vedtak. Her må SFTs oppgave være å se til at de skadeforebyggende tiltak og beredskap er tilstrekkelige i forhold til akseptabel risiko.

Ut fra dette er det grunn til å etterlyse en avklaring fra Regjeringen gjennom lov og forskrift om den mener at det skal være andre kriterier for næringsvirksomhet, utover marin oppdrett, når det gjelder hva som skal anses å være "risiko for alvorlig forurensning" i nasjonale laksefjorder enn hva som skal legges til grunn ellers i landet. I så fall må Regjeringen instruere den myndighet som skal foreta vurderingen å utarbeide objektive kriterier og dermed sikre at næringslivet har forutsigbarhet i sine investeringer.

Sør-Varanger kommune sendte 25. november i

fjor en henvendelse til statsministeren hvor de etterlyste en avklaring rundt disse spørsmålene. Kommunen har ennå ikke, pr. 19. april 2006, nær 5 måneder etter at de sendte henvendelsen, fått svar.

Svar:

Statens forurensningstilsyn (SFT) fattet 7. november 2005 vedtak om beredskapskrav for 25 skip til skipomlastinger av gasskondensat for Kirkenes Transit i Bøkfjorden. SFTs beredskapsvedtak er påklaget av Norsk Ornitologisk Forening, WWF Norge, Norges Miljøvernforbund, Norges Naturvernforbund og Kirkenes Transit. Saken er nå til klagebehandling i departementet og jeg kan derfor ikke uttale meg konkret om denne saken og om den konkrete vurderingen av risikoen ved virksomheten.

Jeg peker likevel generelt på at Stortinget gjennom sin tilslutning til St.prp. nr. 79 (2001-2002) opprettet ordningen med nasjonale laksevassdrag og laksefjorder. Dette innebærer blant annet at i slike områder skal "virksomhet med risiko for alvorlig forurensning [...] heller ikke være tillatt." Det fremgår av Innst. S. nr. 134 (2002-2003) fra Stortingets energi- og miljøkomité at Stortingets plenarvedtak "er en instruks til forvaltningen og får dermed rettsvirkning overfor statlige myndigheter". Miljøforvaltningen er dermed pliktig til å følge opp Stortingets vedtak ved utøvelse av myndighet i områder som er utpekt som nasjonale laksevassdrag eller laksefjorder. Dette vil inngå i den samlede vurderingen av saken som vil skje i forbindelse med klagebehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 793

Innlevert 21. april 2006 av stortingsrepresentant Eirin Faldet

Besvart 3. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det foreligger planer for utbygging av E6 og jernbane fra nord for Gardermoen mot Hamar. Oppstartarbeider på E6 ligger inne i Nasjonal transportplan for inneværende fireårsperiode.

Kan samferdselsministeren opplyse om status for planleggingsarbeidet og finansieringsløsningene, og si noe om tidspunktet for å komme i gang med anleggsarbeid?»

BEGRUNNELSE:

Kapasiteten på E6 nord for Gardermoen mot Hamar er sprengt og strekningen er sterkt ulykkesutsatt. Det er således stort behov for å komme i gang med utbyggingen så snart som mulig.

Både for befolkning og næringsliv er det viktig at hovedferdselsåren nord-sør i landet har god kapasitet og god standard. Strekningen mellom Gardermoen og Kolomoen er første del av etappen for å få utbedret E6 til en standard som er helt nødvendig.

For å redusere reisetiden mellom Hamar og Oslo ligger det inne bygging av en dobbeltsporsparsell. Dette vil bedre kapasiteten på Dovrebanen nord for Eidsvoll og på sikt bidra til at reisetiden mellom Hamar og Oslo kan komme under én time.

Det er viktig å se planlegging av vei og jernbane i sammenheng på den aktuelle strekningen. Derfor må dialogen mellom Jernbaneverket, Statens vegvesen, lokale myndigheter og næringslivet være god slik at man får en best mulig løsning for trafikantene, men også for beboerne i området som blir berørt.

Svar:

I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 er E6-strekningen fra Gardermoen (Hovinmoen) i Akershus til Kolomoen i Hedmark definert som ett prosjekt. Prosjektet er, under en forutsetning om tilslutning til delvis bompengefinansiering, forutsatt startet opp i første fireårsperiode. Det er videre lagt til grunn en bompengandelen på 50 pst.

I handlingsprogrammet er det forutsatt anleggsstart i inneværende planperiode med bompenger og statlige midler som finansieringskilder. Framdriften i planarbeidet medfører at anleggsstart ikke kan forventes før i andre halvdel av planperioden.

En bompengeutredning var ute til lokal høring høsten 2005. Det var bred tilslutning til delvis bompengefinansiering av prosjektet.

Før bompengeselskapet "E6 Gardermoen-Moelv AS" kan stille midler til disposisjon, må det foreligge en vedtatt stortingsproposisjon med tillatelse til å kreve inn bompenger. Før bompengeproposisjonen kan fremmes, må det foreligge et sikrere kostnadsoverslag også for strekningen langs Mjøsa, fra Minnesund til Skaberud.

Reguleringsplan for strekningen Hovinmoen-Dal ventes vedtatt i Ullensaker herredsstyre og i Eidsvoll kommunestyre 8. mai 2006. Byggeplanlegging pågår.

For arbeidet med reguleringsplan for strekningen Dal-Minnesund ble planprogrammet godkjent i Eidsvoll kommunestyre 27. mars 2006. Det tekniske grunnlaget for planen er avklart. Godkjent reguleringsplan kan foreligge vinteren 2007. Byggeplanarbeidet starter opp høsten 2006.

Planprogrammet for kommunedelplan(er) med konsekvensutredning for firefelts E6 og dobbeltsporet jernbane på strekningen Minnesund-Skaberud ventes fastsatt av Samferdselsdepartementet i nærmeste framtid. Jernbaneverket og Statens vegvesen

har etablert et samarbeid om å koordinere planlegging og formell behandling av firefelts E6 og dobbeltsporet jernbane fram til det foreligger godkjente kommunedelplaner. Godkjente kommunedelplaner i Eidsvoll og Stange på denne strekningen kan foreligge vinteren 2007, men det forutsetter at aktørene trekker i samme retning. Reguleringsplanarbeidet kan starte deretter.

Reguleringsplan for strekningen Skaberud-Kolomoen ble vedtatt i Stange kommunestyre 19. april 2006. Byggeplanlegging pågår.

Jeg vil avslutningsvis vise til mitt brev til Akershus og Hedmark fylkeskommuner om videre framdrift for utbyggingen av E6 mellom Gardermoen og Kolomoen. Brevet følger vedlagt.

Vedlegg til svar:

Jeg viser til brev 7. mars 2006 fra Hedmark og Akershus fylkeskommuner vedrørende ovennevnte.

Jeg er, i likhet med Fledmark og Akershus fylkeskommuner, opptatt av fremdriften av planleggingen av utbyggingen av E6 nordover fra Gardermoen. Strekningen er svært ulykkesbelastet og har kapasitetsproblemer, og vil derfor frem til ferdigstilling daglig påføre private og næringsliv store kostnader i form av økt reisetid og redusert trykghetsfølelse.

Samferdselsdepartementet skal som kjent fastsette planprogrammet for det videre planarbeidet på strekningen Minnesund-Skaberud. Samferdselsdepartementets føringer ved fastsettelsen vil i første omgang legge et grunnlag for arbeidet med kommunedelplan for denne strekningen. Det er en forutsetning at det skal foreligge planvedtak (kommunedelplan/reguleringsplan) lokalt før en sak om bompengefinansiering kan fremmes for Stortinget. Det er gjort vedtak om kommunedelplan for strekningene Hovinmoen-Dal, Dal-Minnesund og Skaberud-Kolomoen, og Statens vegvesen arbeider nå med reguleringsplaner for samtlige av disse strekningene.

Jeg mener, hovedsakelig på bakgrunn av at planleggingen har kommet langt på samtlige delstrekninger som er aktuelle for bompengefinansiering, at det bør søkes å behandle utbyggingen av E6 fra Gardermoen til Kolomoen som en samlet sak. En ordning hvor strekningen Hovinmoen-Dal, eventuelt også Skaberud-Kolomoen trekkes ut av en overordnet finansieringsstrategi, vil være uheldig ettersom planleggingens siste fase på den gjenværende strekningen vil kunne avdekke momenter som vil kunne få konsekvenser for den samlede bompengefinansieringen av strekningen fra Gardermoen til Kolomoen.

SPØRSMÅL NR. 794**Innlevert 21. april 2006 av stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde****Besvart 5. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Russisk overfiske i Barentshavet er et vedvarende problem og medfører betydelig inntektstap for norske fiskere.

Hvilke andre tiltak enn dialog med russiske myndigheter ser statsråden for seg kan være aktuelle for å hindre et fortsatt russisk overfiske?»

BEGRUNNELSE:

Nye tall fra Fiskeridirektoratet viser at russisk overfiske i Barentshavet fortsatt er et stort problem på tross av forsikringer fra statsråden om at dette problemet blir tatt på alvor. I 2005 var dette overfisket på minst 137 000 tonn, fordelt på 101 000 tonn torsk og 36 000 tonn hyse. Trolig er tallet enda høyere fordi det i denne statistikken baserer seg på transport av filet og ikke rund fisk. Ifølge Fiskebåtredernes Forbund innebærer et slikt overfiske et inntektstap for norske fiskere på om lag 1 mrd. kr i året.

Rapporter fra norsk fiskefartøy tyder på at dette overfiske fortsetter med uforminsket styrke også i år. Det er derfor på tide å iverksette tiltak som gjør det vanskeligere for russiske fiskefartøy å fiske i norsk økonomisk sone, dersom ikke dialog med russiske myndigheter om å få stopp på dette tjuvfisket fører fram. Statsråden bør bl.a. følge opp initiativet fra Fiskebåtredernes Forbund som har foreslått at det settes ned en arbeidsgruppe med representanter fra næringen og departementet som kan se på ulike tiltak for å få stoppet dette fisket.

Svar:

Innledningsvis vil jeg få gi uttrykk for at jeg ser svært alvorlig på det ulovlige fisket som finner sted i Barentshavet, og jeg er av den oppfatning at dette p.t. er den største utfordringen Norge står overfor som fiskerinasjon. Et årlig overfiske i denne størrelsesorden er ikke noe Norge kan leve med.

Kriminalitetsbildet i Barentshavet er sammensatt. Ulike interesser kan stå bak det ulovlige fisket. Fisken lastes om til transportfartøy, ofte med bekvemmelighetsflagg, som fører fangsten til havner, først og fremst i Europa, hvor liten eller ingen kontroll av landingene finner sted.

Norske fiskerimyndigheter arbeider med ulike tiltak og i flere fora for å redusere det ulovlige fisket. Fiskeridirektoratets estimater, som Gjerde korrekt gjengir, viser at de ulike tiltakene så langt ikke har hatt tilstrekkelig virkning.

Denne regjeringen tar problemene i Barentshavet med det største alvor. Vi har siden regjeringsskiftet sist høst gitt overfiskeproblematikken høy prioritet. Jeg er overbevist om at regjeringens innsats vil gi resultater, men den innsatsen som er lagt ned så langt kan vanskelig påvirke fjorårets statistikk på overfiske. Som et straktiltak fikk vi i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet bevilget ekstra midler som har gått til å styrke bemanningen og kontrollkompetansen i Fiskeridirektoratet. Videre ble budsjettet til Kystvakten styrket for å kunne ivareta de viktige kontrolloppgavene på havet.

Når det gjelder det bilaterale samarbeidet med Russland, er situasjonen den at man innenfor rammen av Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon har vedtatt en rekke gode tiltak som, dersom de var blitt etterlevd, trolig ville ha medført at det ulovlige fisket hadde hatt et langt mindre omfang enn hva som er tilfellet i dag.

Norge og Russland ble høsten 2004, under 33. sesjon i Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon, bl.a. enige om at fartøy under norsk og russisk flagg kun skal ha adgang til å laste om til transportfartøy som fører flagg fra en NEAFC-part eller en stat som er å betrakte som NEAFC-samarbeidspart. Dette fordi den fisken som omlastes til fartøy som fører annet flagg, i stor grad blir landet svart i havner utenfor Norge og Russland. Dessverre viser det seg at russiske fiskefartøy i 2005 fortsatte å laste om til andre transportfartøy enn de vi er blitt enige om.

Under 34. sesjon i Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon var derfor partene enige om å iverksette ytterligere tiltak for å få bukt med det ulovlige fisket. Blant annet skal det utarbeides en omforent ordning som gir partene opplysninger om omlastning til havs, landinger i tredjeland av fellesbestander, satellittsporing på fartøynivå skal omfatte ICES område I og II, dvs. hele Barentshavet, på månedlig basis skal det gis opplysninger til den annen part om kvoter av torsk og hyse på fartøynivå, og i løpet av 2006 skal man søke å ha denne informasjonen løpende tilgjengelig via Internett, partene skal samarbeide med NEAFC om regler for havnestatskontroll, det skal opprettes mobile grupper bestående av norske og russiske inspektører som ved mistanke om

ulovligheter på kort varsel kan reise til landingssted for å kartlegge, partene skal samarbeide om felles inspeksjoner av egne fartøy fra annen parts fartøy i Smutthullet og Gråsonen, det skal gjennomføres møte mellom politi- og påtalemyndigheter og fiskeri-

myndighetene fra norsk og russisk side, det er etablert et underutvalg under Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon for å bedre kontrollen og å sikre anvendelse av straffetiltak, og det skal rettes en felles henvendelse til relevante havnestaters myndigheter vedr. havnestatskontroll for å bekjempe IUU-fisket.

De tiltakene Norge og Russland er enige om er i stor grad (men ikke utelukkende) tiltak som skal hindre selve det ulovlige fisket, og som således er rettet direkte mot den ulovlige aktiviteten for å forhindre denne. I tillegg til de tiltak man avtaler bilateralt for å få bukt med det ulovlige fisket, er det behov for å ha på plass regler som vanskeliggjør landinger av ulovlig fanget fisk. Dette for å svekke lønnsomheten i det ulovlige fisket og således gjøre det lite attraktivt å fiske ulovlig. Norge har på det globale plan, gjennom FAO-systemet, arbeidet for retningslinjer for god havnestatskontroll.

Regionalt, i Den nordøstatlantiske fiskerikommisjonen (NEAFC), har vi tatt initiativ til at det innføres et regime for havnestatskontroll. Dette er nå under fremforhandling. I den politiske dialogen med land med relevans for Barentshavproblematikken, bl.a. EU og enkelt land i EU, har jeg og andre av Regjerin-

gens medlemmer understreket betydningen av å samarbeide om å få bukt med dette problemet. Vi må få til en ordning som gjør det mulig å jage fartøy med ulovlig fangst fra havn til havn. På det praktiske plan er det videre viktig å legge til rette for effektivt samarbeid mellom norske og andre staters kontrollmyndigheter. Derfor inngikk jeg i februar i år en kontrollavtale med Portugal. Vi arbeider med å få til en tilsvarende avtale med EUs største fiskerinasjon Spania.

I tillegg til å arbeide sammen med andre stater bilateralt eller regionalt, arbeider norske fiskerimyndigheter også med å utrede hvilke tiltak som kan gjennomføres nasjonalt innenfor folkerettslige rammer med sikte på å motvirke at norske havner benyttes som base for ulovlig virksomhet. Når det gjelder engasjement og initiativ fra fiskerieringen, anser jeg dette som meget viktig og jeg skal legge til rette for at dette blir møtt på en god og hensiktsmessig måte.

Overfiskeproblematikken i Barentshavet løses ikke over natten, men jeg har tro på at vi skal lykkes. Jeg kan forsikre om at jeg tar dette problemet med det største alvor og at dette arbeidet er gitt høy prioritet.

SPØRSMÅL NR. 795

Innlevert 24. april 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 5. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hordaland fylke har mange bilferjesamband med stor trafikk som en del av et offentlig vegnett. Noen av disse har gammelt materiell. I forbindelse med at ny operatør snart overtar driften av sambandet Halhjem-Sandvikvåg vil eksisterende operatør få frigjort moderne ferjer med stor kapasitet og god passasjerbequemmelighet.

Vil statsråden ta initiativ for å forsikre seg om at denne frigjorte ferjekapasiteten vil bli tatt i bruk for å forbedre tilbudet på andre ferjesamband når disposisjonsplan for bilferjer for 2007 utarbeides?»

BEGRUNNELSE:

Disposisjonsplan for ferjer for 2007 er etter det jeg forstår under utarbeidelse i Vegdirektoratet. I forbindelse med endret operatøransvar på det sterkt trafikkerte sambandet Halhjem-Sandvikvåg i Hordaland vil nåværende operatør HSD få frigjort det ferjemateriellet som selskap i dag bruker på denne

strekningen. Samtidig har en rekke av andre viktige ferjesamband som samme selskap trafikkerer andre steder i Hordaland behov for betydelig oppgradering når det gjelder kapasitet på ferjene, fart og ikke minst bequemmelighet for passasjerene. Det er naturlig å se på en slik oppgradering i forbindelse med den disponeringsplan for ferjer som statlig myndighet ved Vegdirektoratet nå har i arbeid for 2007.

Det må imidlertid tilleggsavtale til dersom en operatør ved frigjøring av ferjemateriell fra et samband skal kunne bruke dette på andre samband som samme operatør har kontrakt/anbud på. Alternativ til slike kontrakts-/anbudsjusteringer kan være at ferjemateriell blir solgt eller brukt annetsteds, og at ferjesamband med behov for oppgradering må fortsette med utilfredsstillende kapasitet og kvalitet. Jeg håper derfor statsråden vil sørge for at best tilgjengelig ferjemateriell blir brukt på en best mulig måte for trafikantene i de mange viktige ferjesambandene i Hordaland i kommende driftsår 2007.

Svar:

Som en konsekvens av gjennomført konkurranse i riksvegferjedriften vil i alt ti ferjer bli fristilt fra hovedavtalen som har regulert forholdet mellom Statens vegvesen og ferjeselskapene. Fire av disse ferjene trafikkerer i dag sambandet Halhjem-Sandvikvåg.

For sambandene som ennå ikke er konkurranseutsatt, utarbeider Statens vegvesen et forslag til disponeringsplan. Denne planen danner grunnlaget for

de årlige forhandlingene mellom Statens vegvesen og ferjeselskapene. Den endelige ferjedisponeringen vil først være klar når forhandlingene er avsluttet.

I forslag til disponeringsplan for 2007 vil Statens vegvesen innenfor tildelt budsjetttramme forsøke å finne de beste materielløsningene for riksvegferjesambandene. Fristilte ferjer, herunder de nevnte fire ferjene i sambandet Halhjem-Sandvikvåg, vil bli benyttet i tråd med dette.

SPØRSMÅL NR. 796

Innlevert 24. april 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 3. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg har merket meg uttalelser fra styreleder Anders Talleraas i Avinor om at flygelederne hadde rett i sine vurderinger av bemanningssituasjonen i kontrolltårnene og følgelig at både flysikringsdivisjonen og styret i Avinor tok feil.

Har samferdselsministeren som generalforsamling og eier i det statlige selskapet Avinor etter dette fortsatt tillit til styreleder og til styret?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av uttalelsene fra styreleder, som har fått bred dekning i media, virker det som om det såkalte "Take-Off-05-prosjektet" som ledelse og styret i Avinor tidligere har stilt seg bak, har vært basert på grove feilvurderinger. Samme program synes å ha påført enkeltreisende, næringsliv og flyselskap store ulemper og ekstrakostnader gjennom store forsinkelser og til tider kaotiske forhold i avviklingen av innenlands flytrafikk.

Tidligere administrerende direktør i selskapet gikk av i desember. Det samme styret som stilte seg bak det feilslåtte prosjektet sitter fortsatt. Det er vanskelig å forstå at et styre som har gjort en så fundamental feil vurdering av et for luftfarten og selskapet så fundamentalt viktig forhold som sikkerhetsmessig nødvendig bemanning i kontrolltårn og i trafikksentraler fortsatt kan ha tillit hos sin eier. Det er vanskelig å forstå at dette styret fortsatt er overlatt ansvar for videre drift og videre utvikling av selskapet. Forholdet er etter min vurdering så spesielt at det krever en særskilt vurdering hos eier uavhengig av den såkalte paragraf -10 planen som selskapet i henhold til sine

vedtekter annethvert år skal legge frem for Stortinget og som vil komme senere i 2006.

Svar:

Etter driftsavbruddene i flygeledertjenesten før jul i fjor ble Norsk Flygelederforening (NFF) og Avinor enige om en gjennomgang av bemanningssituasjonen. Det var komplisert å komme fram til et omforent anslag på hvilke personellressurser som skulle anses tilstrekkelig for å håndtere oppgavene på flygeledersiden, og det var derfor nødvendig å gjøre et eget arbeid for å kunne enes om den faktiske situasjonen.

NFF og Avinor har nedsatt en arbeidsgruppe for å gå gjennom behovet for flygeledere både for operativ tjeneste og andre sentrale oppgaver. Arbeidsgruppen skal fremme forslag til hvilke personellressurser de anser nødvendig for å ivareta oppgavene. Dette arbeidet er ikke avsluttet.

Avinor har imidlertid informert departementet om at prognosene indikerer en underdekning i 2006 og i 2007. Deretter vil bemanningen begynne å øke blant annet på grunn av tilførsel av nyutdannede flygeledere. Avinor vurderer på dette grunnlag nødvendige tiltak for å sikre tilstrekkelig flygelederkapasitet for å ivareta trafikkavviklingen.

Etter min vurdering har Avinor satt i gang nødvendige prosesser for å møte bemanning utfordringene i flygeledertjenesten. Jeg vil imidlertid følge utviklingen meget nøye. Jeg har tillit til Avinors styre og styreleder. Ordinær generalforsamling for selskapet skal etter planen avholdes 12. juni 2006. Da vil Avinors styre på vanlig måte bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 797**Innlevert 24. april 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 3. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I svar av 7. april til Solvik-Olsen og i Ot.prp. nr. 61 (2005-2006) slår statsråden fast at prisområdeinstituttet skal ligge fast. I svaret står det også at et prisområde "skal få virke" før man setter inn andre tiltak. Et slikt tiltak blir av Regjeringen pekt på å være mobile gasskraftverk.

Hvor mange slike mobile gasskraftverk har vi tilgang på, og hvor lenge skal eget prisområde ha eksistert før man går til utkopling av industrien og innføring av mobile gasskraftverk?»

BEGRUNNELSE:

Det har fremgått fra flere av regjeringspartienes parlamentarikere, blant annet Ola B. Moe i Adresseavisen 15. mars 2006, at mobile gasskraftverk er en mulig løsning på krisen. Den 16. mars uttaler også statsråden selv til Adresseavisen at "det kan bli nødvendig" med slike mobile gasskraftverk. Mens Arbeiderpartiets Arild Stokkan Grande uttaler til Trønderavisa den 30. mars at "mobile gasskraftverk er uakseptabelt". Disse kraftverkene slipper ut mye mer CO₂ enn kullkraftverkene gjør og ca. 3 ganger så mye som et regulært gasskraftverk på Skogn eller Tjeldbergodden ville gjøre selv uten CO₂-håndtering.

Regjeringen har sendt energiloven til revisjon i Stortinget uten at man foreslår endringer i prisområdeinstituttet. Det er dermed klart at dersom ikke regjeringspartienes parlamentarikere gjør opprør mot egen regjering og fremmer endringsforslag i Stortinget, så vil prisområdeinstituttet bli videreført. Dette i sterk motsetning til at "prisområde er uaktuelt" slik Asmund Kristoffersen sa til Romsdal Budstikke den 20. april. Når Regjeringens parlamentarikere fra Midt-Norge i Adresseavisen den 11. april blir bedt om å uttale seg om dette, sier både Arild Stokkan Grande (Arbeiderpartiet) og Lars Peder Brekk (Senterpartiet) at høyere strømpris er helt uakseptabelt. Arild S. Grande sier også at Arbeiderpartiet ikke vil godta bruk av mobile gasskraftverk.

Ola Borten Moe sa videre til Adresseavisen den 13. desember 2005 at "Husholdninger og butikker har jevnt over vilje og evne til å betale mye for strømmen," noe som står i kontrast til Regjeringens vilje til å ofre industriarbeidsplasser i tradisjonell industri for å imøtekomme kraftkrisen i Midt-Norge.

Til Adresseavisen den 20. april sier statsråden at han "anser det som uaktuelt at Midt-Norge skal ha en høyere pris på elektrisk kraft enn resten av landet".

Dette umuliggjør produksjon av elektrisitet ved hjelp av mobile gasskraftverk ettersom de har en utnyttingsgrad som er ned mot 30 pst. Når man vet at det er vanskelig å få lønnsomhet i vanlige gasskraftverk med utnyttingsgrad på 60-80 pst., er det lett å skjønne at prisen for strømmen man selger fra slike må koste mer enn strømmen gjør i dag.

Dersom statsråden mener at disse sitatene kan tolkes som et helhetlig og betryggende signal fra Regjeringen til innbyggerne i Midt-Norge, beklager jeg at jeg heftet statsråden med dem.

Svar:

Som nevnt i mitt brev av 7. april i år, og for øvrig uttalt i en del andre sammenhenger, er etablering av nytt prisområde et virkemiddel for håndtering av kraftsituasjonen i Midt-Norge. Det er også riktig at energiopsjoner for forbruk og bruk av mobile gasskraftverk vurderes som mulige virkemidler av Statnett til bruk i svært anstrengte kraftsituasjoner. Det legges blant annet til grunn at et eget prisområde har fått virke før det settes inn slike tiltak. En innføring av nye prisområder vil blant annet sikre at det flyter mest mulig strøm inn i området som trenger kraften, at vannmagasinene brukes mer forsiktig og at forbruket reduseres. Uten bruk av prisområder vil Statnetts mulighet for å håndtere anstrengte kraftsituasjoner bli betydelig begrenset.

Nye prisområder og beslektede virkemidler må tas i bruk ut fra behovet i den aktuelle situasjonen, og vil for Midt-Norges del blant annet avhenge av tilsiget til vannkraftproduksjonen i området. Dette innebærer at jeg konkret ikke kan angi om og når slike virkemidler eventuelt må tas i bruk, omfanget av virkemidlene og hvor lenge disse skal virke. Dette er forhold som en må vurdere løpende, og som i første rekke Statnett har ansvaret for å vurdere og å ta stilling til.

Når det gjelder konkrete forhold knyttet til bruk av mobile gasskraftverk, forbereder nå Statnett dette. Statnett vil etter planen søke NVE om en prinsipiell godkjenning i løpet av våren. NVE skal også godkjenne eventuell iverksettelse av et slikt tiltak.

Når det gjelder Ot.prp. nr. 61 (2005-2006) om endringer av energiloven, er det helt riktig at den ikke omfatter endringer av reguleringen av systemansvaret og dermed bruken av prisområder i det norske kraftmarkedet.

SPØRSMÅL NR. 798**Innlevert 24. april 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 4. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Statsråden svarte på spørsmål fra Smaalenenes Avis 20. april d.å. angående Heggen og Frøland tingrett at andre tingretter består selv om de er små med følgende utsagn: "Ja, men da er det også andre hensyn som veier tungt."

Kan statsråden utdype hvilke hensyn dette er som da ikke oppfylles ved Heggen og Frøland tingrett?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden var på befaringsreise i Østfold onsdag 19. april 2006. Ifølge Smaalenenes Avis 20. april 2006 ble blant annet spørsmålet om Heggen og Frøland tingrett drøftet, noe som også er gjengitt i torsdagens avis. Statsråden bedyrer, ifølge avisen, at Heggen og Frølands dager ikke er talt, da Regjeringen mener noe "med å kjøre en full høringsrunde". Dette er en klok uttalelse, men det gjenstår å se hvilket gjennomslag høringen får. Heggen og Frøland tingrett hadde i 2004 ca. 500 rettsmøter. At det vil bli en økning i fremtiden er en realitet da det er fattet beslutninger om utbygging både for Eidsberg og Trøgstad fengsel. I 2005 har det vært en økning i antall meddommersaker med 23 pst., og eiendomssaker har økt med 16 pst. Regionens utvikling, som også Østfoldforskning viser til i forbindelse med fremtidig kommunestruktur for Akershus og Østfold, vil gi de kommunene, som i dag sokner til Heggen og Frøland tingrett, en betydelig befolkningsvekst.

Svar:

Stortinget behandlet St.meld. nr. 23 (2000-2001) Førsteinstansdomstolene i fremtiden den 21. mai 2001 og besluttet at antall førsteinstansdomstoler skulle reduseres fra 92 til 66. Et av hovedargumentene var at man ønsket større domstoler bl.a. for bedre å kunne ivareta den faglige kvaliteten og bedre resursutnyttelsen. Kommunetilhørigheten ble fastsatt i forskrift om domssogns- og lagdømmeinndeling, jf. kgl.res. 31. august 2001, senere endret ved forskrift 16. desember 2005.

Forslaget til endringer i domstolsstrukturen i Østfold innebærer at domssognet til nåværende Heggen og Frøland tingrett deles mellom Sarpsborg tingrett og nye Follo tingrett i Akershus. Dette medfører at kommunene Marker og Rømskog overføres til Sarpsborg tingrett og de resterende kommunene til nye Follo tingrett.

Jeg har lagt vekt på at domstolstettheten i Østfold er stor og reiseavstanden i fylket blant de korteste i landet. Heggen og Frøland tingrett har en størrelse og bemanning som er mindre enn hva departementet anbefalte ut fra faglige og administrative hensyn i St.meld. nr. 23 (2000-2001), og den totale saksmengden i domstolen har gått ned de senere årene. Endringen er for øvrig bedre tilpasset endringer i politireformen og er noe mer gunstig rent økonomisk. Forslaget er i samsvar med de generelle kriteriene som ble lagt til grunn i St.meld. nr. 23 (2000-2001).

Forslaget om endringer i domstolsstrukturen for bl.a. Østfold er sendt på høring med svarfrist 19. juli 2006. Høringsinstansene uttalelser vil bli vurdert før forslag om endringer eventuelt fremmes for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 799**Innlevert 25. april 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 4. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Soria Moria-erklæringen og i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) varsles utredning av prosjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger.

Kan samferdselsministeren allerede nå uttale seg om mulighetene for prosjektfinansiering versus mulighetene for nye OPS-prosjekter, har Regjeringen konkludert med at prosjektfinansiering skal erstatte OPS-modellen, og når kan vi forvente at Stortinget blir orientert om saken?»

BEGRUNNELSE:

Representanter fra regjeringspartiene har ved en rekke anledninger varslet en ny modell for helhetlig finansiering av store veg- og jernbaneprosjekter, dels som alternativ til OPS-modellen. Det har vært uttalt at Samferdselsdepartementet skal utrede spørsmålet om prosjektfinansiering, og at den nye modellen skal utprøves allerede i 2007.

Kristelig Folkeparti stiller seg positiv til den varslede prosjektfinansieringsmodellen og ser frem til å få mer informasjon om hvordan dette skal realiseres. Kristelig Folkeparti er imidlertid også positivt innstilt til OPS-modellen, dersom evalueringer av de første prosjektene viser gode resultater. Vi er i utgangspunktet innstilt på å støtte igangsetting av flere OPS-prosjekter der det har en faglig og politisk god begrunnelse, og er ønsket lokalt.

Kristelig Folkeparti savner imidlertid informasjon om det faktiske innholdet i den varslede model-

len og om forholdet mellom den nye modellen og OPS-modellen. Uttalelser fra representanter fra regjeringspartiene kan tolkes som at Regjeringen allerede har konkludert med at det ikke er aktuelt med flere OPS-prosjekter, og at Stoltenberg-regjeringen kun satser på prosjektfinansieringsmodellen.

Svar:

Regjeringen har ikke tatt stilling til om OPS-modellen skal videreføres. Jeg viser til at det er lagt opp til at det skal gis en samlet vurdering av erfaringene med OPS når alle anskaffelsesprosessene for de tre prøveprosjektene er gjennomført. Som kjent er prosjektet Klett-Bårdshaug i drift, mens prosjektet Lyngdal-Flekkefjord er klart for drift senere i år. For det tredje prosjektet Grimstad-Kristiansand har Statens vegvesen valgt foretrukket tilbyder, som Statens vegvesen tar sikte på å inngå kontrakt med. Samferdselsdepartementet er i ferd med å forberede evalueringen av disse tre prosjektene. Denne evalueringen vil avgjøre om Regjeringen vil foreslå nye OPS-prosjekter.

Regjeringen vurderer prosjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger. I utgangspunktet er prosjektfinansiering lansert som noe nytt, og ikke til erstatning for OPS-prosjekter. En modell for prosjektfinansiering kan tenkes utformet på ulike måter. Regjeringen vil komme tilbake til en vurdering av prosjektfinansiering i samband med fremleggelsen av statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 800**Innlevert 25. april 2006 av stortingsrepresentant Eirin Faldet****Besvart 2. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Skal innvilgelse av rehabiliteringsutstyr avhenge av alder?»

BEGRUNNELSE:

En mann på 70 år er i gang med opptrening på rehabiliteringsopphold etter sykdom. Han kommer seg og har fått hjelp til å søke om en trehjuls sykkel. Dette vil være den beste måten for ham å fortsette med egen trening for å holde på effekten av rehabiliteringsoppholdet. Imidlertid kan han ikke få det, men tilbys dyrere elektrisk rullestol fra Hjelpemiddelsen-tralen.

Svar:

Det er satt en aldersgrense på 26 år for å få stønad til hjelpemidler til trening, stimulering og aktivisering. Rehabiliteringshjelpemidler, inkludert det omtalte hjelpemiddelet, hører inn i denne kategorien.

Fra 1996 har barn og ungdom inntil 18 år hatt rett til denne typen hjelpemidler. Aldersgrensen ble i statsbudsjettet for 2003 hevet til 26 år. Begrunnelsen for dette var å også gi stønad til de som blir uføre i ungdommen, spesielt trafikkskadde. Denne typen

hjelpemidler er med på å begrense de medisinske og sosiale skadevirkningene en slik uførhet medfører. Det anses som spesielt viktig at barn og ungdom får denne typen hjelpemidler.

For å ha rett på stønad til elektrisk rullestol må gangfunksjonsevnen være vesentlig og varig nedsatt. Videre må elektrisk rullestol være nødvendig og hensiktsmessig for å bedre vedkommendes funksjonsevne i dagliglivet. Elektrisk rullestol kan ikke innvilges dersom den nedsatte gangfunksjonen kan avhjelpes gjennom et billigere hjelpemiddel som rullator eller manuell rullestol.

Trehjulssykkel er i utgangspunktet ikke et substitutt for rullestol. Trehjulssykkel brukes for å opprettholde eller forbedre gangfunksjonsevne. Det finnes også trehjuls sykkel med hjelpemotor, men hjelpemotoren er kun ment benyttet i oppoverbakker for å kompensere for manglende kraft og styrke. Elektrisk rullestol er derimot et forflytningshjelpemiddel.

Det har i enkelte presseoppslag vært hevdet at en trehjuls sykkel med hjelpemotor kan erstatte en elektrisk rullestol og at dette vil være en rimeligere løsning. Dette vil jeg ta opp med Rikstrygdeverket med henblikk på en eventuell endring av praksis.

SPØRSMÅL NR. 801**Innlevert 25. april 2006 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 4. mai 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Regjeringen har gitt signaler om at differensiert arbeidsgiveravgift kan bli innført igjen. Den nye ordningen vil sannsynligvis bli innført i Nord-Norge, men ikke for alle de kommunene som før hadde differensiert arbeidsgiveravgift. Da ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift ble fjernet, ble det laget en kompensasjonsordning til de aktuelle kommuner. Det er avgjørende for Sauda og andre distriktskommuner at de fremdeles får en kompensasjonsordning. Vil statsråden sørge for det?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti mener at en ordning med differensiert arbeidsgiveravgift er både et treffsikkert og ubyråkratisk virkemiddel i distriktpolitikken. Det er viktig å beholde denne ordningen. Jeg er kjent med at det pågår en dialog med EU om utformingen av ordningen med sikte på å gjeninnføre mest mulig av den gamle ordningen. Disse signaler om å innføre differensiert arbeidsgiveravgift er svært positive, men den nye ordningen blir kanskje bare innført i Nord-Norge - altså ikke i alle de kommunene som hadde differensiert arbeidsgiveravgift før.

Den tidligere ordningen var et svært viktig distriktspolitisk virkemiddel. Det er avgjørende for blant andre Sauda og andre kommuner at man fremdeles får en kompensasjonsordning for bortfall av differensiert arbeidsgiveravgift hvis denne nye ordningen ikke innføres for distriktskommuner i Sør-Norge.

Svar:

Det nye regelverket for regionalstøtte som skal gjelde fra 1. januar 2007, åpner for å ta i bruk

differensiert arbeidsgiveravgift som et virkemiddel i områder med svært lav befolkningstetthet. Regjeringen er nå i dialog med EFTAs overvåkningsorgan, ESA, om fortolkningen av regelverket. Vi jobber for å gjeninnføre den differensierte arbeidsgiveravgiften i et så stort område som mulig.

Ifølge retningslinjene er det regioner som representerer eller tilhører en landsdel (NUTS II-region) med under 8 innbyggere pr. km², som kan kvalifisere for en ordning som differensiert arbeidsgiveravgift. Det enkelte land må også vise at virkemidlet er nødvendig og hensiktsmessig for å hindre eller redusere kontinuerlig befolkningsnedgang i de aktuelle områ-

dene. I tillegg kan "mindre tilstøtende områder" som oppfyller kriteriene, inkluderes i ordningen.

Det er to landsdeler i Norge som tilfredsstillere befolkningstetthetskriteriet: Nord-Norge (Finnmark, Troms og Nordland) og Hedmark-Oppland. Nord-Norge og de nordlige delene av Hedmark-Oppland har også vedvarende befolkningsnedgang. Fortolkningen av "mindre tilstøtende områder" er avgjørende for hvor stort område i Sør-Norge som kan få differensiert arbeidsgiveravgift.

ESA har signalisert at de ikke kan akseptere reduserte avgiftssatser i et like stort område som det området Regjeringen mener bør være inkludert i virkeområdet for differensiert arbeidsgiveravgift. Norge må derfor være forberedt på at ikke alle kommuner som hadde redusert sats inntil 2004 vil få gjeninnført ordningen i 2007. Regjeringen jobber derfor parallelt med alternative virkemidler i områder som ikke får gjeninnført ordningen. Jeg bekrefter at vi ønsker å få på plass gode alternative løsninger i disse områdene samtidig med gjeninnføringen av differensiert arbeidsgiveravgift.

SPØRSMÅL NR. 802

Innlevert 25. april 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 3. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Staten ved Statsbygg skal snart igangsette bygging av nytt politihus i Florø. Samtidig blir det opplyst at det er stor knapphet på varetektsplasser i Sogn og Fjordane.

Vil justisministeren vurdere bygging av varetektsceller i tilknytning til det nye politihuset?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har satt seg som mål å avvikle soningskøen og har varslet en plan for bygging av nye fengsler i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett våren 2006. Det er et faktum at det mangler varetektskapasitet i store deler av landet, og politiet bruker betydelige ressurser økonomisk og mannskapsmessig på fangetransport til/fra fengsler langt borte. Staten skal i år starte bygging av nytt politihus i Florø, og det bør i den forbindelse vurderes om det ikke vil være samfunnsøkonomisk lønnsomt å innpasse et an-

tall varetektsplasser i samme byggeprosjekt. Det er tidligere besluttet at kriminalomsorgens administrasjon skal samlokaliseres med politiet.

Svar:

Det medfører ikke riktighet at staten ved Statsbygg skal bygge nytt politihus i Florø. Politimesteren i Sogn og Fjordane har sendt ut tilbudsinnbydelse på leie av nye lokaler for politidistriktet og Florø politistasjon. Tilbudsfristen er satt til august 2006. Flere tilbydere har meldt seg. Det er imidlertid riktig at en tar sikte på en samlokalisering mellom Politiet, Alarmsentralen og Kriminalomsorgen.

Politimesteren i Sogn og Fjordane opplyser at, i likhet med andre politidistrikt, er det en utfordring for Sogn og Fjordane å skaffe varetektsplasser. Politidirektoratet opplyser at det tidlig i prosessen med å skaffe nye lokaler for politiet i Sogn og Fjordane ble diskutert muligheter for varetektsplasser knyttet til

disse lokalene, uten at en har kommet nærmere en løsning.

Det planlegges derfor ikke pr. d.d. for etablering av varetektsplasser i Florø.

Det kan videre opplyses at fengselsplasser i Sogn og Fjordane kun vil bli vurdert i forhold til Vik fengsel. Ytterligere fengselsplasser i Region vest vil bli vurdert opp mot Hustad leir og Bergen kretsfengsel.

SPØRSMÅL NR. 803

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 10. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I dag får givere, gjerne bedrifter, som gir midler til opprettelse av gaveprofessorater anledning til skattefradrag for gaven bare i de tilfeller hvor vedkommende institusjon har statlig styrerepresentasjon. Opprettelse av gaveprofessorater er en mulig måte å øke privat forskningsfinansiering på.

Vil statsråden ta initiativ til å få endret dagens fradragsregler, slik at det blir likebehandling mellom institusjoner som er akkreditert etter reglene i universitets- og høyskoleloven?»

BEGRUNNELSE:

Etter den nye universitets- og høyskoleloven er det likestilling mellom offentlige og private institusjoner for så vidt angår kvalitetssikring og akkreditering. Et krav om statlig styrerepresentasjon, som kan ha vært godt begrunnet under tidligere lov- og regelverk, burde derfor ikke lenger være avgjørende for om en institusjon kan motta gaver til vitenskapelige formål med fradragsrett for giveren. Dagens regler bidrar også til en urimelig og utilsiktet forskjellsbehandling mellom institusjoner innenfor høyere utdanning. Dette bør rettes opp.

Å stimulere den private innsatsen mot forskning er et overordnet mål. Det er et stort løft som må til om en skal nå forskningsmålene. Da bør ikke innsatsen hemmes av denne type forskjellsbehandling mellom institusjonene.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kunnskapsministeren.

Etter skatteloven § 6-42 gis det, innenfor visse fradragsrammer, fradrag for tilskudd til institutt som under medvirkning av staten forestår vitenskapelig forskning eller yrkesopplæring. For institusjoner som ikke helt eller delvis er statlige, har Finansdepartementet i sin praksis antatt at vilkåret om statlig medvirkning innebærer et krav om at staten må være representert i institusjonens styre.

Bestemmelsen i skatteloven § 6-42 inneholder ikke andre begrensninger mht. hvilke typer av tilskuddsmottaker som kan omfattes, ut over at det må drives vitenskapelig forskning eller yrkesopplæring som kan ha betydning for skattyterens virksomhet.

Etter min mening må kravet om statlig medvirkning gjelde generelt for tilskuddsmottaker som skal omfattes av skatteloven § 6-42. Det er ikke hensiktsmessig å gjennomføre endringer eller utvidelser av ordningen med virkning for enkelte grupper av tilskuddsmottakere. En generell avvikling av kravet om statlig medvirkning kan reise problemstillinger av administrativ og kontrollmessig art, og konsekvensene av en slik utvidelse av ordningen synes vanskelig å overskue.

I tillegg vil en utvidelse av denne fradragsordningen ha budsjettkonsekvenser og betydning for skattesystemets hovedprinsipper om forenkling og opprydning. Saker av slik karakter bør derfor ikke vurderes uavhengig av den årlige budsjettbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 804**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 12. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre virksom konkurranse i distribusjon av tv-signaler når det digitale bakkenettet gis konsesjon?»

BEGRUNNELSE:

Som statsråden må være kjent med skriver en enstemmig familie-, kultur- og administrasjonskomité i St.meld. nr. 15 (2004-2005) om konkurransepolitikken:

"Komiteen mener de strukturelle, eiermessige og tekniske forutsetningene som påvirker kringkastingsmarkedet er sammensatte og relativt kompliserte, og understreker at det føres en tydelig politikk for å sikre en sunn og rettferdig konkurranse samt mangfold i mediene."

Videre står det:

"Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Sosialistisk Venstreparti vil bemerke at dersom NTV får konsesjon til å drive det digitale bakkenettet i Norge, vil de konkurransemessige virkninger forsterkes all den tid allmennkringkasterne NRK og TV2 samtidig blir distributører. Disse medlemmer ber Regjeringen følge denne utviklingen nøye, og iverksette nødvendige tiltak for å sørge for virksom konkurranse."

"Disse medlemmer vil også vise til den situasjon Telenors sterke posisjon i distribusjonsmarkedet skaper. Som nevnt i meldingen er Telenor sterkt inne på alle distribusjonsplattformene for kringkasting: bakkenett, kabel, satellitt og bredbånd. Dette innebærer at selskapet har en nøkkelposisjon i forhold til å gi innholdsleverandørene tilgang til seerne, og motsatt. De konkurransemessige problemene denne rollen leder til forsterkes av at Telenor selv er tungt inne som innholdsleverandør gjennom eierskapet til Canal Digital, samt at det er Telenor-eide Canal Digital som har eksklusiv rett til satellittdistribusjon av TV2. Disse medlemmer vil også vise til at den konkurransemessige betydning av bredbåndsdistribuert TV, hvor Telenor også er dominerende, dessuten vil kunne bidra til ytterligere å styrke Telenors allerede sterke posisjon i distribusjonsmarkedet."

Svar:

Spørsmål nr. 804 fra stortingsrepresentant Knudsen besvares i samråd med min regjeringskollega, kultur- og kirkeminister Trond Giske, av samferdselsministeren. Stortingets presidentskap ble 5. mai d.å. informert av Kultur- og kirke departementet om at spørsmålet blir besvart av samferdselsministeren. Overføring av saken departementene imellom medfører at den normale fristen på seks virkedager ikke er overholdt.

Representanten Knudsen viser blant annet til familie-, kultur- og administrasjonskomiteens enstemmige merknad i St.meld. nr. 15 (2004-2005) om konkurransepolitikken der det heter at "de strukturelle, eiermessige og tekniske forutsetningene som påvirker kringkastingsmarkedet er sammensatte og relativt kompliserte, og understreker at det føres en tydelig politikk for å sikre en sunn og rettferdig konkurranse samt mangfold i mediene."

Konkurransen i markedet for distribusjon av kringkasting er underlagt både horisontal lovgivning (konkurranseloven) og sektorlovgivning (lov om elektronisk kommunikasjon).

Det er Post- og teletilsynet (PT) som har som oppgave å regulere konkurransen etter lov om elektronisk kommunikasjon (ekomloven), mens Konkurransetilsynet kontrollerer at konkurranselovens forbud og påbud overholdes.

Konkurranseregulerende tiltak etter ekomloven forutsetter at virksomheten har såkalt sterk markedsstilling, dvs. at virksomheten "alene eller sammen med andre har økonomisk styrke i et relevant marked som gjør at tilbyder i stor grad kan opptre uavhengig av konkurrenter, kunder og forbrukere". Loven angir særskilte prosedyreregler som blant annet innebærer definisjon av relevante markeder, markedsanalyser, høring og godkjenning av EFTAs overvåkingsorgan (ESA) før det kan fastsettes eventuelle særlige plikter som regulerer konkurransen i det aktuelle markedet.

PT arbeider for tiden med analyse av og vedtak i markedet for overføringstjenester for kringkasting (marked 18). PT har i markedsanalysen og varsel om vedtak kommet til at de nasjonale markedene som PT har identifisert, ikke skal underlegges sektorspesifikk forhåndsregulering. PT mener altså at markeds situasjonen i markedene for overføringstjenester i aksessnettene for kringkasting ikke utløser særskilte reguleringstiltak etter ekomloven. Jeg understreker at endelig vedtak i dette markedet ikke er truffet, bl.a. innga en rekke høringsinstanser høringssvar innen fristen 17. mars d.å. En av konsekvensene av PTs markedsanalyse/vedtak i marked 18 vil likevel kunne være at verken Norkring eller Norges televisjon as ("Norges televisjon") vurderes å ha sterk markedsstilling i markedet for overføringstjenester for kringkasting.

Det digitale bakkenettet er ikke realisert i Norge ennå. Eneste søker til konsesjonen, som ble lyst ut for annen gang i juni 2005, er Norges televisjon. Konsesjonsvilkårene utarbeides i fellesskap av konsesjonsmyndighetene, dvs. Samferdselsdepartementet og

Kultur- og kirkedepartementet. Konsesjonen skal etter planen tildeles av Kongen i statsråd.

Ekomloven setter klare begrensninger for hvilke vilkår som kan stilles i en frekvenstillatelse/konsesjon, jf. ekomlovens § 6-3. Individuelle vilkår begrunnet med konkurranseforhold kan ikke fastsettes i konsesjon, med mindre søkeren selv har påtatt seg slike forpliktelser i sin søknad.

Innenfor rammen ekomloven setter vil jeg imidlertid arbeide for at konsesjonstildelingen i best mulig grad ivaretar konkurransehensyn, bl.a. gjennom å fastsette bestemmelser som skal sikre et tilbud om formidling for alle kringkastere på ikke-diskriminerende vilkår til den digitale plattform Norges televi-

sjon skal drifte. Dette innebærer også at det bør fastsettes objektive utvelgelseskriterier for det tilfelle at etterspørsel fra kanalene overstiger den kapasitet som er tilgjengelig. Konkurrerende betalings-tv-operatører vil kunne etablere et eget kundegrensesnitt basert på den foreliggende infrastrukturen på den digitale plattformen. Vilårene for slik tilgang skal være ikke-diskriminerende, objektive og transparente.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at etter en ev. konsesjonstildeling til Norges televisjon, er det Post- og teletilsynet som skal føre tilsyn med at konsesjonsbestemmelser som omhandler sektorspesifikk regulering etter ekomloven, blir etterlevd.

SPØRSMÅL NR. 805

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 8. mai 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«I en artikkel i Kommunal Rapport nr. 15 for 2006, påpekes det at mange kommuner ikke vil legge innkjøpsprotokollene på Internett. Dette betyr at innkjøp på opptil 500 000 i praksis vil forbli hemmelige for leverandører og offentligheten.

Innser fornyingsministeren at dagens høye anbudsgrænse og mangelfulle retningslinjer legger forholdene til rette for korrupsjon, og hva vil fornyingsministeren gjøre for å sikre at innkjøpsprotokoller offentliggjøres på Internett i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift om offentlige anskaffelser fastsatt ved kongelig resolusjon 7. april 2006 har paragrafer for både protokollføring (§ 3-2) og offentlighet (§ 3-5). Dette er dessverre ikke nok, fordi en kommune kan kjøpe inn varer for inntil 500 000 kr hos en leverandør, og så føre protokollen uten at noen får kjennskap til det. Det står ikke noe i retningslinjene fra Fornyings- og administrasjonsdepartementet om hvordan protokollene skal offentliggjøres, og protokollen journalføres bare hvis den sendes ut av kommunen. Bakgrunnen for plikten for protokollføring er blant annet å sikre åpenhet om hva som skjer i kommunen. Hvis protokollene allikevel ikke blir gjort kjent, kan man spørre seg om hva som egentlig er poenget med protokollføring.

Svar:

På samme måte som representanten Starheim, er også jeg opptatt av åpenhet om og gode muligheter til innsyn i offentlige anskaffelser. Vi styrker derfor dette gjennom tiltak i anskaffelsesreglene og offentlighetsreglene.

Den nye forskriften om offentlige anskaffelser, fastsatt 7. april 2006, inneholder i § 3-2 krav om at oppdragsgiver skal føre protokoll for alle anskaffelser som overstiger 100 000 kroner. Kravet til protokollføring under den nasjonale terskelverdien er nytt, og styrker innsynsmulighetene for små anskaffelser.

Den nye forskriften § 3-5 viser til at offentlighetsloven gjelder for innsyn i offentlige anskaffelser. Anskaffelsesprotokoll kan i dag unntas offentligheten etter forskrift av 14. februar 1986 nr. 351 punkt V nr. 12, gitt i medhold av offentlighetsloven. Etter forslaget til ny offentlighetslov, jf. Ot.prp. nr. 102 (2004-2005) og Ot.prp. nr. 9 (2005-2006), tiltrådt av justiskomiteen i Innst. O. nr. 41 (2005-2006) punkt 2.8, vil anskaffelsesprotokoller være offentlige etter at valg av leverandør er fattet. Innsynsmuligheten i det offentliges anskaffelsesprosesser vil med dette bli vesentlig styrket.

Anskaffelsesprotokollen er et virkemiddel for å sikre etterprøvbareheten og gjennomsiktigheten for en anskaffelse. Det skal i ettertid være notoritet om hvordan anskaffelsen er gjennomført og hvilke valg som er fattet underveis i prosessen. Etter endringene

i offentlighetsloven vil denne informasjonen ikke bare være tilgjengelig for klagebehandling, interne kontrolltiltak og revisjon, men også for allmennheten ved krav om innsyn. Samtidig sikrer kravet i forvaltningsloven § 13, om taushetsplikt for oppdragsgiver, at deltagelse i offentlige anskaffelseskonkurranser ikke fører til tap av forretningshemmeligheter for deltagende leverandører eller forrykker konkurranseforholdene gjennom for stor åpenhet om priser og betingelser.

Forslaget til ny offentlighetslov sammen med den nye forskriften om offentlige anskaffelser, inne-

bærer til sammen en vesentlig styrking av åpenheten om offentlige innkjøp. Rettstilstanden endres fra en situasjon uten plikt til å føre anskaffelsesprotokoll for små anskaffelser, og hvor protokollen kan unntas offentligheten, til en situasjon med plikt til å føre protokoll, og hvor protokollen blir offentlig.

Jeg finner det riktig å avvente erfaringene med reglen slik de nå er foreslått, før vi vurderer ytterligere tiltak. Offentlighet om og innsyn i offentlige anskaffelser er viktige spørsmål som også vil være en del av den varslede gjennomgangen av anskaffelsesregelverket i løpet av 2007.

SPØRSMÅL NR. 806

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 5. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Konkurransetilsynet har meldt fra om at de vurderer å pålegge HSD Buss AS, Connex Vest AS og Gaia Reiser AS å avvikle sitt samarbeid om Kystbussen. Tilsynet mener at samarbeidet mellom HSD Buss, Connex Vest og Gaia Reiser muligens kan begrense konkurransen og dermed være forbudt. Selskapene mener selv at samarbeidet er pålagt dem i konsesjoner.

Er samferdselsministeren enig i at gitte konsesjoner pålegger selskapene et samarbeid?»

BEGRUNNELSE:

HSD Buss AS, Connex Vest AS og Gaia Reiser AS driver Kystbussen, som er en ekspressbusstjeneste på strekningen mellom Bergen og Stavanger. Konkurransetilsynet mener at samarbeidet mellom HSD Buss, Connex Vest og Gaia Reiser om Kystbussen kan være forbudt. Derfor vurderer tilsynet å pålegge selskapene å avvikle samarbeidet. I tillegg kan det bli aktuelt med overtredelsesgebyrer på til sammen inntil 3,5 mill. kr. Konkurransetilsynet har ennå ikke fattet et endelig vedtak i saken.

Svar:

De nevnte selskapene søkte i sin tid om løyve for etablering av en ekspressbussrute i fellesskap på strekningen Bergen-Stavanger v.v. Søknaden ble innvilget og ruten etablert.

På etableringstidspunktet var løyver om fylkesoverskridende ekspressbussruter behovsprøvd. Dette

innebar at Samferdselsdepartementet som løyvemyndighet måtte foreta en konkret vurdering av nytten ved etablering av omsøkt rute opp mot ulemper en slik etablering kunne ha for eksisterende ruter på angjeldende strekning. Dersom en omsøkt rute ble gitt løyve, ble det i alminnelighet ikke gitt løyve til ev. andre søkere, samtidig som det ofte ble satt vilkår om avgrensninger i retten til å avvikle lokaltrafikk på delstrekninger av hensyn til eksisterende ruter.

Et samarbeid mellom busselskaper som fra før av hadde løyver på deler av den strekningen som den nye langruten omfattet, kunne bidra til at man hadde større mulighet til å få innvilget en slik søknad fordi et slikt samarbeid kunne gjøre det lettere å få til tilpasninger i lokalrutetrafikken mv.

Den forannevnte konsesjonspolitikken bidro derfor til at selskapene i stor grad selv valgte å samarbeide om å søke om nye løyver til fylkesoverskridende ekspressbussruter.

I 2003 ble konsesjonspolitikken for fylkesoverskridende ekspressbuss liberalisert.

Etter dette blir alle søknader om slike ruter innvilget der søkeren fyller de fastsatte krav til etablering som transportør som følger av yrkestransportlovgivningen. Løyvemyndigheten kan dog fortsatt sette vilkår som avgrenser retten til å ta lokaltrafikk på delstrekninger som faller inn under fylkeskommunens planleggings- og tilskuddsansvar.

Det understrekes at initiativet til fylkesoverskridende ekspressbussruter både før og nå kommer fra selskapene. Løyvemyndigheten må følgelig forholde seg til de søknader som kommer og har ikke grunnlag

for å behandle søknader fra enkeltselskaper annerledes enn de søknader som kommer fra selskaper som ønsker å drive i fellesskap.

Det faktum at løyve er gitt flere selskaper i fellesskap innebærer bare en stadfesting av søkerens forutsetninger og kan derfor ikke oppfattes som et samfunnsplågt vilkår om at de skal drive i fellesskap.

Etter liberaliseringen i 2003 er konsesjonspolitikken som sådan ikke til hinder for at også selskaper

som inngår i et etablert fellesskap, etter søknad kan gis løyve enkeltvis. Tildeling av slikt løyve til selskaper i fellesskap er imidlertid ikke til hinder for at pålegg som Konkurransetilsynet måtte fastsette, må følges opp av selskapene.

Det er fra et forbrukerperspektiv imidlertid viktig at eventuelle pålegg ikke medfører at viktige ekspresbussruter må opphøre.

SPØRSMÅL NR. 807

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 8. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I forbindelse med "Operasjon Pendulum" som ble gjennomført av politiet i 2002 ble det innledet etterforskning i 159 saker vedrørende kjøp, distribusjon og oppbevaring av bilder av seksuelle overgrep mot barn (barnepornografisk materiale).

Kan statsråden redegjøre for hvor mange av disse sakene som førte til domfellelse, for hvor mange saker som er henlagt, for hvilke henleggingsgrunnlag som er benyttet og for bakenforliggende årsaker til en eventuell lav domfellellesprosent i disse sakene?»

Svar:

"Operasjon Pendulum" var navnet på norsk politis fellesaksjon mot nedlasting av ulovlig materiale i form av bilder og film av seksuell misbruk av barn. Operasjonen ble gjennomført i august 2002, og var

basert på opplysninger fra andre lands politimyndigheter etter gjennomførte operasjoner.

Opplysningene ga grunnlag for videre etterforskning i 159 saker i Norge. Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet at 97 saker har ført til domfellelse eller at gjerningsmannen har fått forelegg. 4 av sakene endte med frifinnelse. 53 saker er blitt henlagt og 5 saker er fortsatt ikke ferdigbehandlet av politi og påtalemyndighet.

På bakgrunn av sakenes kompleksitet og omfang vurderer politiet oppklaringsprosenten i de saker som ble initiert med "Operasjon Pendulum" som forventet. Det er også viktig å peke på den meget viktige allmennpreventive effekt som antas oppnådd ved å rette fokus på seksuelle overgrep mot barn i form av barnepornografiske materiale på Internett.

SPØRSMÅL NR. 808**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 8. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) gikk Regjeringen inn for å etablere Barnas Hus som et pilotprosjekt i 2006. Kristelig Folkeparti støttet dette forslaget, og det ble bevilget 2 mill. kr til formålet. En gruppe skulle utrede en ny avhørsmodell for barn som har vært utsatt for overgrep mv. Gruppens anbefaling skulle etter planen foreligge i 2005 og danne grunnlag for prosjektet.

Kan statsråden bekrefte at arbeidet med å etablere "Barnas Hus" følger den angitte tidsplan og at et pilotprosjekt vil bli opprettet i inneværende år?»

Svar:

Våren 2005 ble det opprettet en tverrdepartemental prosjektgruppe for å utrede og planlegge et pilotprosjekt med en ny avhørsmodell av barn som har vært utsatt for seksuelle overgrep, fysisk vold eller vært vitne til vold i familien, slik Stortinget hadde anmodet om. Prosjektet ledes av politiavdelingen i Justisdepartementet. Gruppen er sammensatt av representanter fra Justisdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet ved Sosial- og helsedirektoratet, Domstoladministrasjonen, Riksadvokatembetet og Politidirektoratet. I tillegg har deltakere fra relevante organer og organisasjoner vært invitert som referansegruppe for å gi innspill til prosjektgruppens utredning.

Mandat for prosjektgruppen ble godkjent i september 2005. Det går i korte trekk ut på at gruppen skal utrede mulighetene for å etablere og gjennomføre en ny avhørs- og oppfølgingsmodell for barn. Målgruppen for ordningen er barn som har vært, eller mistenkes for å ha vært, utsatt for seksuelle overgrep

eller vold, eller barn som har vært vitne til overgrep eller vold. Videre skal man utrede og fremme forslag til hvordan man best kan sikre bevis gjennom avhør av barn som det er grunn til å anta har vært utsatt for seksuelle overgrep og vold. Gruppen skal også peke på utfordringer vedrørende rettssikkerhetsspørsmål og vurdere hvordan rettssikkerheten for mistenkte/siktede kan ivaretas i denne sammenheng.

Gruppen skal legge fram forslag til hvordan barnet og pårørende kan bli tatt hånd om på en helhetlig, barnevennlig og faglig forsvarlig måte, og fremme forslag til hvordan barnet best kan beskyttes mot videre overgrep, samt hvordan barn og nær familie skal ivaretas over tid. Gruppen skal også fremme forslag til bedre samarbeid og koordinering av arbeidet til de involverte instansene, herunder helsevesenet, politi- og påtalemyndigheten, domstolene og barnevernet. I dette arbeidet skal det tas hensyn til den innsatsen og kompetansen som frivillige organisasjoner besitter.

Som grunnlag for utredningen skal gruppen gjøre seg kjent med og beskrive andre relevante lands ordninger på området. Man skal også utrede de økonomiske og administrative konsekvensene som gjennomføringen av et pilotprosjekt over tre år vil medføre.

Gruppen skulle legge fram sin utredning for Justisdepartementet med forslag til etablering og gjennomføring av pilotprosjektet Barnas Hus innen utgangen av 2005. Arbeidet har imidlertid vist seg å være mer omfattende og arbeidskrevende enn forutsett, og er derfor blitt noe forsinket. Arbeidet er imidlertid inne i sluttfasen, og det tas sikte på å opprette pilotprosjektet i inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 809**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 5. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Finansdepartementet har under arbeid et samordningsprosjekt knyttet til oppgavefrister på skatte- og avgiftsområdet.

Hvilken fremdrift har finansministeren på denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Mange oppgavefrister er dårlig tilpasset næringslivet og lite samordnet med andre oppgavefrister og oppgavebehov. Fristen for levering av omsetningsoppgave for 3. termin vedrørende merverdiavgiften forfaller eksempelvis midt i en sentral ferietid, mens lønns- og trekkoppgavene fortsatt skal leveres 20. januar til tross for at fristen selvangivelsene er betydelige forskjøvet ut i tid. Fristen for å betale tilleggsforskudd for å unngå rentetillegg på skyldig skatt går ut 30. april, til tross for at ordinær selvangivelsesfrist for lønnstakere og pensjonister er 31. mai.

Svar:

I brev 3. desember 2004 ble Skattedirektoratet bedt om å gjennomgå oppgave- og betalingsfristene i skatte- og avgiftslovgivningen med sikte på mulig samordning og utsettelse av enkeltfrister. Som ledd i dette arbeidet ble det nedsatt en arbeidsgruppe, som i en rapport av 20. juni 2005 foreslo gjennomføring av enkelte endringer på kort sikt, og en nærmere utredning av enkelte mer vidtgående endringer.

Departementet har foreløpig ikke tatt endelig stilling til hvordan arbeidsgruppens forslag til mer vidtgående endringer bør følges opp, men sendte 3. april i år på høring forslag om blant annet å utsette oppgave- og betalingsfristen for 3. termin merverdiavgift med 10 dager, det vil si fra 10. til 20. august. I samme høring foreslås fristen for betaling av tilleggsforskudd flyttet fra 30. april til 31. mai i ligningsåret for skattytere som ikke leverer forhåndsutfylt selvangivelse. Videre foreslås lønns- og trekkoppgavefristen forlenget fra 20. januar til 31. januar ved levering av oppgavene elektronisk via internettportalen Altinn eller på maskinlesbart medium. Etter høringen vil departementet ta nærmere standpunkt til hvilke forslag som skal fremmes.

SPØRSMÅL NR. 810**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 5. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«For Fremskrittspartiet er det viktig at Altinn gir størst mulig merverdi for næringslivet. I fjor høst savnet mange i næringslivet det å få skatteoppgjøret tilgjengeliggjort over Altinn, særlig fordi dette forenkler kommunikasjonen mellom skattyteren og fullmektig.

Kan finansministeren si hvorvidt årets skatteoppgjør blir tilgjengelig i Altinn, og hva som eventuelt er årsaken til at dette ikke kommer i år heller?»

Svar:

Skatteetaten har gjennom flere år videreutviklet og forbedret elektroniske løsninger for næringsdri-

vende, lønnstakere og pensjonister. Jeg vil blant annet trekke fram at det i 2005 ble innført en ny og bedre internettbasert selvangivelse, hvor tilnærmet alle lønnstakere kan gjøre endringer på samtlige selvangivelsesposter. I 2006 ble i alt 1,4 millioner selvangivelser levert via denne tjenesten. Nytt av året er at lønnstakere og pensjonister som leverte selvangivelsen for 2005 over Internett, kan motta skatteoppgjøret elektronisk i Altinn dersom de krysset av for dette ved leveringen. Skatteetaten har besluttet at tjenesten skal videreutvikles til også å omfatte forskuddspliktige næringsdrivende. Etter planen skal disse skattyterne få tilgang til sine skatteoppgjør i Altinn høsten 2006.

SPØRSMÅL NR. 811**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 3. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at røyking i friluft bør gi grunn til oppsigelse?»

BEGRUNNELSE:

NRK Buskerud meldte nylig at ansatte på Sykehuset Buskerud som blir tatt i å røyke på sykehusets område i arbeidstiden kan risikere å bli sparket. Den første reaksjonen for den som blir tatt er en skriftlig advarsel, men dersom den ansatte blir tatt flere ganger kan oppsigelse være aktuelt. Sykehuset Buskerud har 3 000 ansatte, og alle har blitt informert om det nye regelverket.

Svar:

Arbeidsmiljøloven har et generelt krav om at alle oppsigelser fra arbeidsgiver skal være saklig begrun-

net. Hva som anses å være saklig grunn, beror på en konkret vurdering i det enkelte tilfellet, og det er domstolene som har myndighet til å fatte avgjørelser om dette. Jeg finner det derfor ikke riktig å ta stilling til om en overtredelse av røykeforbudet på Sykehuset Buskerud vil kunne gi grunnlag for oppsigelse.

Uten å gå inn i denne konkrete saken, vil jeg likevel fremholde at et sykehus, i kraft av eiendoms- og styringsrett, må ha vid adgang til å bestemme om og i hvilken utstrekning det skal være anledning til å røyke på sykehusområdet, det være seg inne eller utendørs. Jeg antar at røyking på sykehusets område kan virke sjenerende for sykehusets pasienter, selv om røykingen foregår ute i friluft. Som nevnt ovenfor finner jeg det imidlertid ikke riktig å ta stilling til om og ev. når en overtredelse av et slikt røykeforbud skal kunne gi grunnlag for oppsigelse av ansatte på sykehuset.

SPØRSMÅL NR. 812**Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 8. mai 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Mykje tyder på at det er uklårt kven som har ansvar for pensjonsutgifter, mellom anna regulering av løypande pensjonar og oppsatte pensjonar for tidlegare tilsette i næringsmiddeltilsyna.

Vil statsråden sørge for ei klårgjering av ansvaret snarast mogleg, og vil statsråden ta initiativ til at det ikkje vert ny uklårleik ved eventuelle framtidige overføringar av oppgåver mellom ulike nivå i forvaltninga?»

GRUNNGJEVING:

Dei kommunale næringsmiddeltilsyna vart innlemma i det nye Mattilsynet frå 1. januar 2004. Dei fleste tilsette vart overført til Mattilsynet. Eg er gjort merksam på at det er uklårt kven som skal dekkje kostnadene til regulering av pensjonar. Særskild nemner ein dei opparbeida reservane til dei som no er tilsette i staten, fripolisane til tidlegare tilsette (m.a. laboratorietilsette som Mattilsynet ikkje tilsette) og

dei som allereie har gått ut i pensjon. Manglande klårleik på dette området har gjort det vanskeleg fleire stader å gjere ferdig avviklinga av næringsmiddeltilsyna.

Svar:

Eg viser til brev frå Stortingets presidentskap av 28. april 2006 med skriftleg spørsmål nr. 812 frå stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn til finansministeren. Eg er bedt av finansministeren til å svare på spørsmålet som rette vedkommande.

Eg er samd med representanten Sørfonn i at det er naudsynt å ha klare føringar for korleis reguleringspremien vert handsama.

Denne saka gjeld ikkje dei tilsette sine pensjonsrettar, men det økonomiske oppgjeret mellom stat og kommune når kommunale forvaltningsorgan vert førte over til staten. Pensjonsrettane til dei tilsette vil ikkje verte råka.

Kommunar og fylkeskommunar har pensjons-

ordningar der det er sett av fond som skal dekkje pensjonane som er tent opp. Etter 2004 er det klart at mellom anna framtidig regulering av pensjonane ikkje er finansiert gjennom pensjonsordninga, men må dekkjast etter kvart av arbeidsgjevaren. Dette gjer ein ved å betale premiar for det ein kallar "ikkje forsikringsbare" rettar. Ansvar har ein i lang tid - så lenge arbeidstakarane som har tent opp pensjonen og dei etterlatne som har rett til pensjon, lever.

Det vil vere aktuelt for så vel aktive arbeidstakarar som vert overført til ny pensjonsordning, arbeidstakarar som har slutta med oppsette rettar, og arbeidstakarar som har gått av med pensjon.

Det dåverande Moderniseringsdepartementet mottok 22. november 2004 eit brev frå Kommunenes Sentralforbund (KS) der organisasjonen ber om ei klarlegging av om staten eller kommune/fylkeskommune har ansvar for å dekkje reguleringspremie/andre tilleggspremiar for den medlemstida som er tent opp i kommunale og fylkeskommunale pensjonsordningar.

Det vart i 2005 sett ned ei interdepartemental arbeidsgruppe for å vurdere ansvaret knytt til regulering av opparbeidde pensjonsrettar som var tent opp i kommunane før 2004. Rapporten er ferdig no og saka har vore til juridisk utreiing. Eg tek sikte på å fremje saka for Regjeringa med det fyrste.

Med verknad frå 1. januar 2004 vart fleire kommunale og fylkeskommunale arbeidsoppgåver førte over til staten. Rusomsorga er ført over frå fylkeskommunane til helseføretaka. Barnevernet og familievernnet er lagt inn under Barne-, ungdoms- og familieetaten. Det statlege Mattilsynet har teke over oppgåver frå dei kommunale næringsmiddeltilsyna.

Regjeringa har ikkje teke endeleg stilling til om staten bør ta ansvaret for reguleringa av pensjonane til alle eller nokre av dei verksemdene som vart førte over til staten i 2004. Dette vil no verte gjort. Det er viktig at dette skjer på eit vis som er lett å administrere. Vi vil ta Kommunenes Sentralforbund med på råd om dette.

SPØRSMÅL NR. 813

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 8. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det er avdekket at aleneforeldre over hele landet har fått tilsendt feilutfylte selvangivelser. Skattemyndighetene hadde lett kunnet hente ut informasjon fra trygdeetaten om hvem som er enslig forsørger, og på denne måten forebygget feil.

Vil finansministeren ta initiativ til å bedre rutine- ne slik at risikoen for slike feil minimeres i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Det er avdekket at aleneforeldre over hele landet har fått tilsendt feilutfylte selvangivelser. Rundt 30 000 foreldre som ikke lever sammen er blitt plassert i feil skattekasse og risikerer å måtte betale fra 9 500 til 11 100 kr for mye i skatt om de ikke endrer på selvangivelsen før fristen for innsending 30. april. Aleneforeldre og samboende med særkullsbarn uten felles barn har krav på skattekasse 2.

Skattedirektoratet har opplyst at feilen i hovedsak skyldes at foreldre som har en privat avtale om barnebidrag, og som ikke bruker staten for innkre-

ving av bidraget, automatisk blir plassert i skattekasse 1, uavhengig av hvilken skattekasse de hadde året før.

Enslige forsørgere kan til sammen ha betalt millionbeløp i for mye skatt de siste årene på grunn av denne praksisen.

Det er riktignok skatteyters ansvar å fylle ut selvangivelsen, men så kompliserte og uoversiktlig som reglene er blitt, er det viktig at myndighetene legger forholdene best mulig til rette for at det betales riktig beløp i skatt.

Svar:

Skatteetaten produserer den forhåndsutfylte selvangivelsen basert på opplysninger fra tredjemenn, som arbeidsgivere, banker, forsikringsselskap, barnehager mv. For å identifisere enslige forsørgere er det bare de tilfeller hvor bidragene går via bidragsfogd at skatteetaten på forhånd vet hvem av foreldrene som har krav på skattekasse 2. Skatteetaten kan ikke uten videre legge fjorårets selvangivelse til grunn, fordi det kan ha skjedd sivilstands-/samlivs-

endringer, eller endringer i private avtaler om barneomsorgen.

Selv om skatteetaten sender ut selvangivelse som er forhåndsutfylt, skal skattyter sjekke opplysningene, gjøre eventuelle endringer og føre opp det som mangler. Dersom skattyter er plassert i feil skatteklasse, er det altså skattyters ansvar å korrigere dette.

Siden skatteetaten er klar over at mange skattytere er usikre på plassering i skatteklasse, er dette et tema som blir tatt spesielt opp i rettleidingen til selvangivelsen. Blant annet er det framhevet i rettleidningens sjekklister at dette er en opplysning skattyter bør kontrollere. I tillegg blir de skattytere som i fjor var liknet i skatteklasse 2 som enslig forsørger, men som i den forhåndsutfylte selvangivelsen har fått foreslått klasse 1, gjort særskilt oppmerksom på at de bør sjekke denne opplysningen.

Det er likningskontoret som foretar den endelige likningen, og som gjør korrigeringer ut fra hva skattyter har opplyst i sin selvangivelse. Likningskontoret foretar i tillegg også en del kvalitetskontroller av likningen før endelig skatteoppgjør blir produsert. Blant

annet blir personer som maskinelt er foreslått liknet i klasse 1, men som ble liknet i klasse 2 året før, tatt ut til en ekstra kontroll. I de tilfeller likningskontoret finner at feil skatteklasse er benyttet, blir dette rettet opp av likningskontoret.

Det er dermed ikke grunn til å anta at enslige forsørgere i noe større omfang har betalt for mye i skatt som følge av plassering i feil skatteklasse.

Når det gjelder trygdemyndighetenes opplysninger om hvem som er enslig forsørger, er dette opplysninger som er underlagt taushetsplikt, og som trygdemyndighetene derfor ikke uten videre kan utlevere til andre. Jeg vil også bemerke at det ikke alltid er samsvarende mellom skatte- og trygdelovgivningens definisjoner av enslig forsørger. Opplysningene fra trygdeetaten vil dermed alene ikke være tilstrekkelig til å identifisere alle enslige forsørgere som skal plasseres i skatteklasse 2. Skatteetaten utreder imidlertid nå mulighetene for å få tilgang til opplysninger om enslige forsørgere fra trygdeetaten, og hvordan disse opplysningene kan benyttes i likningsbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 814

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 8. mai 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Ifølge en ny rapport fra Transportøkonomisk institutt (TØI) og Norsk institutt for by- og regionforskning (NIBR) skrevet på oppdrag fra Kommunal- og regionaldepartementet, har de nord-norske byene Tromsø, Bodø, Alta, Hammerfest og Harstad for sterk vekst til at differensiert arbeidsgiveravgift kan forsvares ut ifra objektive kriterier overfor ESA.

Hva vil statsråden gjøre å sikre at hele Nord-Norge omfattes av en ordning ESA vil godta?»

BEGRUNNELSE:

For 200 år siden bestod norsk næringsliv nesten utelukkende av primærnæringer som sysselsatte fiskere og bønder. Etter hvert som industrialiseringen skjøt fart, overtok sekundærnæringer rollen som drivkraften i norsk økonomi. Per i dag skjer omtrent 80 pst. av landets verdiskaping i tertiærnæringer, dvs. i tjenesteytende sektor. Mens bedrifter innen primærnæringer gjerne blir lokalisert i nærheten av naturressursene, plasseres produksjons- og tjenesteyt-

ende bedrifter på steder med god tilgang til arbeidskraft og marked. Derfor har den historiske utviklingen med en stadig lavere andel sysselsatte i primærnæringer ført til urbanisering, også innad i Nord-Norge.

I Norge var det lenge en bred politisk enighet om at urbaniseringen burde stoppes, men til tross for omfattende subsidier og støtteordninger fortsetter

både urbaniseringen og den økonomiske veksten i byer over hele landet. Gjennom systematisk nedprioritering av byene i blant annet kommunenes inntektsystem, har man med andre ord ikke greid å oppnå annet enn at utviklingen går litt saktere enn det den ellers ville ha gjort.

Unntaket fra den tradisjonelle nedprioriteringen av byene har historisk sett vært Nord-norgestilskuddet og den differensiert arbeidsgiveravgiften. Begge disse ordningene har også byene i Nord-Norge tatt del i, på samme måte som øvrige kommuner. Dette fordi disse tiltakene ikke har vært utformet med tanke på å hindre urbanisering innad i landsdelen, noe som har bidratt til at Nord-Norge har greid å bygge opp

dynamiske byer der forholdene ligger til rette for en dynamisk tjenesteytende sektor og annet næringsliv.

Hvis bedrifter som holder til i nord-norske byer må betale høyere arbeidsgiveravgift enn i omkringliggende kommuner, vil dette føre til en konkurransevridding innad i regionen. Dersom bedrifter velger å flytte ut av byene og inn i tynt befolkede nabokommuner for å slippe unna økt arbeidsgiveravgift, vil det føre til større avstander mellom bedrifter og deres kunder, et mindre dynamisk arbeidsmarked (da det er færre jobber på mindre steder), en dyrere bosetningsstruktur og økt forurensning som følge av økte transportavstander. Det er derfor en stor fordel hvis Tromsø, Bodø, Alta, Hammerfest og Harstad fortsetter å ha de samme rammebetingelsene som tynt befolkede nabokommuner. De som kjemper imot byene kjemper en kamp som ikke tjener Nord-Norge.

Svar:

Det nye regelverket for regionalstøtte som skal gjelde i hele EØS-området fra 1. januar 2007, åpner for å gjeninnføre differensiert arbeidsgiveravgift som et virkemiddel for å hindre eller redusere befolkningsnedgang i områder med svært lav befolkningstetthet.

Regjeringen er nå i dialog med EFTAs overvåkingsorgan, ESA, om fortolkningen av regelverket. Vi arbeider for å gjeninnføre den differensierte arbeidsgiveravgiften i et så stort område som mulig, inkludert hele Nord-Norge.

Vilkårene for å gi støtte er langt strengere når den gis i form av driftsstøtte enn for investeringsstøtte. Ifølge retningslinjene er det regioner som representerer eller tilhører en landsdel (NUTS II-region) med 8 innbyggere eller færre pr. km² som kan kvalifisere

for en ordning med differensiert arbeidsgiveravgift. I tillegg kan "mindre tilstøtende områder" som oppfyller kriteriene, inkluderes i ordningen. Det enkelte land må også vise at virkemidlet er nødvendig og hensiktsmessig for å hindre eller redusere kontinuerlig befolkningsnedgang i de aktuelle områdene.

Nord-Norge som landsdel tilfredsstillende befolkningstetthetskriteriet. Nord-Norge har også vedvarende befolkningsnedgang. Regjeringen vil stå hardt på for å sikre redusert arbeidsgiveravgift i hele Nord-Norge.

Rapporten som stortingsrepresentant Amundsen refererer til i sitt spørsmål, er utarbeidet av Transportøkonomisk institutt (TØI) og Norsk institutt for by- og regionforskning (NIBR) og ble offentliggjort 10. mars i år. TØI og NIBR har på oppdrag av Kommunal- og regionaldepartementet vurdert hvordan faglige kriterier kan brukes til å dele landet inn i ulike distriktpolitiske virkeområder. TØI/NIBR har ikke vurdert virkeområdene opp mot kriteriene i ESAs nye retningslinjer for regionalstøtte.

TØI og NIBR har gått gjennom og vurdert et bredt sett av statistiske data knyttet til geografi, befolkning, næring, sysselsetting, utdanning og inntekt og på bakgrunn av dette laget en kommuneindeks, kalt distriktsindeksen. Rapporten er en del av grunnlaget i prosessen med å revidere virkeområdene for de distriktpolitiske virkemidlene, inkludert virkeområder for distriktsrettet investeringsstøtte og differensiert arbeidsgiveravgift. Rapporten har vært tilgjengelig på Kommunal- og regionaldepartementets internettsider siden 10. mars 2006.

Norge er i dialog med ESA, og forslag til en ordning med differensiert arbeidsgiveravgift vil bli sendt ESA til godkjenning i begynnelsen av juni.

SPØRSMÅL NR. 815

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 5. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Sjefsøkonom Steinar Juel i Nordea uttalte nylig til NTB at regjeringsskiftet vil medføre 0,5 pst. høyere rente enn vi ellers ville hatt. Begrunnelsen for denne faglige vurderingen er de prioriteringene den rød-grønne regjeringen har varslet. Høyere rente vil medføre økte kostnader for både private husholdninger og for næringslivet, og vil også øke sannsynligheten for en uønsket kronestyrtelse.

Er finansministeren enig i at rød-grønn politikk vil gi anslagsvis 0,5 pst. høyere rente enn vi ellers ville hatt?»

Svar:

I likhet med regjeringen Bondevik II legger Regjeringen til grunn de retningslinjene for budsjettpolitikken som Jens Stoltenbergs første regjering la fram våren 2001, og som et bredt flertall på Stortinget

har sluttet seg til. Retningslinjene innebærer at petroleumsinntektene skal fases gradvis inn i norsk økonomi om lag i takt med forventet realavkastning av Statens pensjonsfond - Utland, anslått til 4 pst. Samtidig skal det legges stor vekt på å jevne ut svingninger i økonomien for å sikre god kapasitetsutnyttelse og lav arbeidsledighet.

Regjeringen har understreket at den vil føre en finanspolitikk som bidrar til en stabil økonomisk ut-

vikling både på kort og på lang sikt. Innenfor en for-svarlig ramme vil Regjeringen prioriterer fellesska-pet og offentlig velferd framfor skattelettelser. Vårt budsjett for 2006 innebar samme bruk av oljepenger som budsjettforslaget til regjeringen Bondevik II. Budsjettet ble godt mottatt i finansmarkedene og ble ikke ledsaget av noen endring i rentenivået. Jeg er derfor ikke enig i at det er dekning for påstanden til Steinar Juel.

SPØRSMÅL NR. 816

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 8. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«En registrering ved legevakten i Alta første kvartal 2006 viser at av i alt 27 akutte luftambulansedyppdrag (høyeste hastegrad) forelå 14 alvorlige avvik, hvorav 3 hendelser der ambulansedyppet ikke lot seg oppdrive i det hele tatt. En tilsvarende registrering i 1991 viste avvik i kun 32 av 400 tilfeller (8 pst.). Erfaringene så langt i år peker i retning av avvik i vel 50 pst. av tilfellene. Det vises også til interpellasjonen i april 2006.

Hvordan har statsråden i ettertid bidratt til å styrke tjenesten?»

Svar:

Som jeg gjorde rede for i min besvarelse av interpellasjon i Stortinget 6. april d.å. har Helse Nord RHF allerede iverksatt og planlagt flere tiltak for å forbedre den prehospitalt akuttmedisinske beredskapen for befolkningen i Finnmark. I tråd med det jeg har signalisert om å følge opp saken, har jeg bedt Helse Nord RHF om å avlegge en rapport til departementet innen 1. juni 2006 hvor det skal gis en vurdering av effekten av de tiltak som er iverksatt og vurdering av behovet for eventuelle supplerende tiltak.

SPØRSMÅL NR. 817

Innlevert 27. april 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 8. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Europarådets torturkommissjon (CPT) har i sin rapport av 10. mars 2006 kommet med flere anmerkninger til forholdene ved Trandum interneringsleir, inkludert konkrete tilrådninger for utbedringer. Anmerkningene gjelder så vel personellmessige forhold som selve lokalitetene. Kritikkk framkommer også fra ansatte, Sivilombudsmannen og Advokatforeningen, der manglende forskrifter ved bruk av tvang er et element i kritikken.

Hvordan vil statsråden sikre at kritikkkverdige forhold rettes opp?»

Svar:

Det er riktig at Europarådets torturkommissjon (CPT) i sin rapport kom med enkelte anbefalinger (recommendations) og at de hadde enkelte kommentarer (comments), i tillegg til at de har bedt om utfyllende informasjon (request for information) om enkelte rutiner, instruksjoner og praksis ved Trandum. Europarådet har bedt om svar innen seks måneder.

Jeg kan bekrefte at jeg også har mottatt henvendelser fra Advokatforeningen i sakens anledning, samt at jeg er orientert om Sivilombudsmannens forespørsel til Politiets utlendingsenhet hvor denne

ber om en redegjørelse for regelverket. Jeg er også orientert om at et tydeligere regelverk etterlyses fra ansatte.

En fellesnevner for CPTs rapport og de øvrige henvendelsene er, som påpekt, at det savnes et tydelig og samlet regelverk for utlendingsinternatet, særlig når det gjelder politiets maktbruk.

Innsetningsgrunnlaget og driften av utlendingsinternatet er i dag regulert av en rekke lover, bl.a. utlendingsloven og politiloven, i tillegg til at det er utarbeidet interne instruksjer.

Jeg er imidlertid enig i at det er ønskelig med et samlet og mer tydelig regelverk for utlendingsinternatet. I samarbeid med arbeids- og inkluderingsministeren satte jeg derfor ned en egen arbeidsgruppe

ultimo 2005 for å utarbeide en egen forskrift for driften. Eventuelle behov for lovendringer vurderes også i denne sammenheng. Arbeidsgruppen, som ledes av Justisdepartementet, er bredt sammensatt, med deltakelse fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Politidirektoratet, Utlendingsdirektoratet og Politiets utlendingsenhet.

I arbeidet med nytt regelverk skal alle anbefalinger og kommentarer fra CPT vurderes nøye, og jeg kan forsikre om at de vil bli søkt ivarett på en tilfredsstillende måte. Det samme gjelder øvrige innspill som er kommet i sakens anledning. Arbeidet med nytt regelverk er høyt prioritert, og vil bli sendt på høring til aktuelle instanser og organisasjoner om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 818

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 5. mai 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Telemark kan bli et produksjonssted for biodrivstoff med trevirke som råvare. Fylkets lange prosessindustrielle tradisjon og gode kompetanse bør utnyttes nå som nye markeder for industriproduksjon av klimavennlig energi er til stede. For eksempel er Sverige allerede i full gang med å bytte ut bensin og diesel med etanol som drivstoff. Så langt har ikke Regjeringen gjort nok for at det skal lønne seg å satse på bioenergi.

Hvilke konkrete forbedringstiltak vil statsråden iverksette?»

BEGRUNNELSE:

Union er nedlagt og fylket har behov for alternativ bruk av trevirke. Norske Skog og Hydro har sammen satt i gang en utredning om en fabrikk for biodiesel i Telemark. En slik mulig satsing på bioenergi vil kunne gi mange arbeidsplasser i Telemark og være kimen til ny giv.

På en nylig avholdt konferanse i Skien ble det fremsatt kritikk mot myndighetenes manglende satsing på produksjon av bioenergi. Og på at den valgte tilskuddsmodellen gjør det umulig for aktører å tjene penger på utvikling og produksjon av bioenergi. Det burde ikke være noen grunn til at Norge skal være en bioenergisinke.

Svar:

Regjeringen har klare ambisjoner om å legge bedre til rette for økt bruk av bioenergi. Utnyttelse av energi fra biomasse er en stor mulighet for det norske energimarkedet i fremtiden. De viktigste forutsetningene er at Norge har store tilgjengelige skogressurser.

Regjeringen lovte i Soria Moria-erklæringen å sette i gang et introduksjonsprogram for bruk av biodrivstoff i tråd med EU-direktiv 2003/30/EF. Den forrige regjeringen gav like før sin avgang SFT og Vegdirektoratet i oppdrag å utrede nærmere aktuelle virkemidler for å bidra til at biodrivstoff blir tatt i bruk i markedet. Dette arbeidet er nå offentlig, og Regjeringen er i gang med å utforme virkemidler for å øke bruken av biodrivstoff. Vi vil komme tilbake til spørsmålet i forbindelse med framleggelsen av statsbudsjettet for 2007.

Norge har også et stort behov for energi til oppvarming. Selv om ved er den viktigste formen for bioenergi innenfor boligoppvarming, ser vi nå at bruken av pellets og flis vokser. Det har vært en utfordring med hensyn til både teknologi og kvalitet på brensel, men vi ser nå at nye aktører er etablert. Det er for eksempel etablert en norsk produsent av pelletskaminer, Bionordic. Det synes jeg er svært gledelig og et viktig skritt i retning av at vi kan begynne å ta i bruk foredlede biobrensler til oppvarming i vanlige

boliger. Neste generasjon pelletskaminer fra Bionordic er støttet av Enova og Forskningsrådet. Jeg håper at dette kan være et bidrag til et gjennombrudd for

bruk av foredlede biobrensler og spesielt pellets i husoppvarming i Norge.

SPØRSMÅL NR. 819

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Det er kjernekraftverk i alle våre naboland, og flere nye er under bygging. Dagens kjernekraftverk er avhengig av uran, men neste generasjon kan bli tryggere og mer miljøvennlig. Forskingen, som inkluderer norske miljøer, er kommet langt, men det mangler midler til et forsøksprosjekt. Et gjennombrudd vil være langt mer vesentlig for verdens energiforsyning enn utviklingen av CO₂-rensing for gasskraftverk.

Vil statsråden vurdere om Norge i større grad bør bidra til forskning på nye kjernekraftteknologier?»

BEGRUNNELSE:

Markeringen av 20-årsdagen for Tsjernobylulykken har satt fokus på kjernekraftverk. La meg understreke at Fremskrittspartiet ikke vil være noen forkjemper for å bygge kjernekraftverk i Norge i dag. Det burde ikke være nødvendig å bygge kjernekraftverk i energinasjonen Norge. Vi har mer enn nok gass, vann og vind å ta av til å dekke strømforbruket vårt dersom det tas i bruk.

Likevel tyder mye på at norske myndigheter bør engasjere seg mer i kjernekraftdebatten og -utviklingen enn i dag. Det finnes rundt 450 atomkraftverk i verden, og det blir trolig bygget bortimot 100 nye de neste årene. I Vesten har vi 50 år med ganske positive erfaringer rundt kjernekraft, men i Russland og andre mer ustabile stater er erfaringene dårligere. Med et stort antall kjernekraftverk i alle våre naboland er det i vår interesse at disse er tryggest mulig. I tillegg er vi brukere av strømmen fra kjernekraftverk, så vi må også ta del i ansvaret for at de er etterspurt.

Det forskes nå på "neste generasjon" kjernekraftverk, men det mangler forskningsmidler. I oppslag på forskning.no (<http://www.forskning.no/Artikler/2006/april/1144231134.43>) kan man lese følgende:

"Carlo Rubbia, italiensk professor og nobelprisvinner i fysikk, har gitt opp politikere. Han har utviklet en ny type kjernekraft som produserer energi uten

uran som brensel. Forskeren mener dette langt på vei vil løse energikrisen, men ingen vil betale. Med støtte fra EU og forskningssenteret CERN har Carlo Rubbia utviklet en ny type kjernekraft. Et slikt kraftverk produserer fisjonsenergi fra grunnstoffet Thorium i en akseleratordrevet reaktor. Dette er en såkalt energiforsterker, en partikkelakselerator som ikke trenger å bruke Uran som brensel, men grunnstoffet Thorium, som det blant annet finnes mye av i norsk jordsmonn. Denne prosessen kan ikke løpe løpsk, noe en risikerer ved dagens kjernekraft. Vi får ikke nedsmelting og metoden produserer lite avfall"

Regjeringen har uttalt at Norge skal være en ledende energi- og miljønasjon. Dette er målsettinger som ikke er vanskelige å støtte. Regjeringen viser til stadighet at forskningen på CO₂-rensing er et viktig tiltak i så måte. Regjeringen må bruke flere milliarder kroner dersom CO₂-reanlegget på Kårstø skal bli realisert. Det er allerede investert over 500 mill. kr i slik forskning de siste årene.

Utviklingen av et uranfritt kjernekraftverk ville vært et enormt gjennombrudd for verdens energiforsyning. Miljøeffekten og verdiskapingspotensialet kan være enormt, og vel så stort som forskning på CO₂-rensing for gasskraftverk.

Svar:

Spørsmål knyttet til kjernekraft i Norge ble blant annet behandlet i St.meld. nr. 100 (1973-74) Energiforsyningen i Norge i fremtiden og i Innst. S. nr. 255 (1974-75) Tilråding frå industrikomiteen om energiforsyninga i Noreg i framtida. Det vises også til St.meld. nr. 54 (1979-80) Norges framtidige energibruk og produksjon og Innst. S. nr. 348 (1979-80). Bygging av kjernekraftverk fikk ved behandlingen av meldingene ingen støtte på Stortinget, og kjernekraft har siden ikke vært noe reelt alternativ i den norske energiforsyningen.

Det er to atomreaktorer i Norge tilknyttet Institutt for energiteknikk, en i Halden og en på Kjeller. Disse er kun forskningsreaktorer som nyttes for å øke sikkerheten for kjernekraftverk generelt, og for å videre-

utvikle forskningskompetansen på området. Miljøene på Kjeller og i Halden har veldig verdifull kompetanse og bidrar til økt sikkerhet knyttet til bruk av radioaktive stoffer ved kjernekraft. Dette ønsker vi å videreføre. Men i tråd med den norske energipolitikken er det ikke aktuelt å gå inn i forskning for utvikling av nye kjernekraftteknologier.

Hovedtyngden av Olje- og energidepartementets forskningsinnsats innenfor energi skal brukes på områder hvor Norge har spesielle fortrinn og som kan bygge opp under den energipolitikken vi fører. Dette er nært knyttet til departementets arbeid for å sikre

energiforsyningen, gjøre den mest mulig miljøvennlig og gjøre den mindre sårbar for tørrår. Departementet skal arbeide for å sikre en bedre kraftbalanse ved å sørge for at tilgangen på kraft øker samtidig som forbruksveksten reduseres gjennom energisparetiltak. Ved å satse på nye miljøvennlige energiformer, opprusting og oppgradering av vannkraftverk og miljøvennlig bruk av naturgass, vil tilgangen på energi øke slik at Norge kan få et variert og miljøvennlig energisystem. Forskning på nye kjernekraftteknologier inngår ikke i denne satsingen.

SPØRSMÅL NR. 820

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Praksisen med firemannsceller på Åna fengsel får kritikk fra innsatte, ansatte og sivilombudsmannen. Fengselet mottar en langt mer krevende type straffedømte enn det ble bygget for. Selv justisministeren har omtalt forholdene som uverdige. De ansatte etterlyser en plan for hvordan ordningen med firemannsceller skal avskaffes.

Vil justisministeren sikre at det fremlegges en slik plan for Åna fengsel, og når kan en slik plan forventes?»

BEGRUNNELSE:

Åna fengsel er blant landets største fengsler. Halvparten av de innsatte på fengselet sitter på firemannsceller, og Åna er det eneste fengselet i landet med slike celler. Inntil 1996 var Åna fengsel en soningsanstalt for personer med dommer opp til 16 måneder, mens der nå soner folk med dommer opptil 21 år og forvaring. Til tross for at det nå er langt mer krevende innsatte på fengselet, så er det ikke gjort særlige endringer i bygningsmassen. Både ansatte og innsatte ved Åna fengsel har en rekke ganger uttalt seg kritisk til firemannscellene, og forholdene utgjør en stor påkjenning for begge gruppene. I cellene blandes ulike typer kriminelle, folk med forskjellig bakgrunn og kultur. De sterkeste utnytter de svakeste, og bejentene vet at det skjer ting som alvorlige voldshandlinger, spredning av narkotika og tyveri fangene imellom (ref. artikkel i Jærbladet 8. mars 2006). Forholdene ved fengselet har blitt omtalt som "østeuropeiske tilstander" (Jærbladet 17. mars 2006).

Sivilombudsmannen retter kritikk mot praksisen med firemannsceller og etterlyser konkrete tiltak fra kriminalomsorgen. Sivilombudsmannen mener at bruken av dublering må være en midlertidig løsning for å få kortet ned soningskøen. De ansatte på Åna fengsel påpeker at Sivilombudsmannen har kommet med tilsvarende utsagn tidligere, men at situasjonen ikke endrer seg nevneverdig. Roar Øvrebø, forbundsleder i NFF, uttaler i Jærbladet 19. april 2006 at "det er foreløpig ingen plan for hvordan vi skal klare å avskaffe denne ordningen".

Utbygging av en åpen avdeling med 24 plasser ved fengselet imøtesees selvsagt som positivt, men det medfører dessverre ingen endring for firemannscellene. I tillegg har forutsetningene for bruken av de åpne plassene blitt endret pga. presset fra soningskøen, slik at plassene ikke blir brukt på de korte dommene. Kornel Marek Lacz, tillitsvalgt for de ansatte i Kriminalomsorgens Yrkesforbund uttaler til Jærbladet at de forstår ikke hvorfor de bygger ut flere åpne plasser, når det er behov for lukkede plasser. Undertegnede viser til valgkampen 2005, hvor opposisjonspolitiker Storberget omtalte forholdene ved Åna krets fengsel som "uverdige". Ifølge Jærbladet 8. mars 2006 hadde derimot justisminister Storberget "ingen løfter om å forbedre situasjonen med firemannsrom ved Åna fengsel da han i går besøkte Jæren". Selv om justisministeren sier han ikke liker situasjonen, så vil han ikke gjøre noe med forholdene før soningskøene i landet er borte. I så måte kan dagens situasjon ved Åna bli meget langvarige, siden soningskøene ikke viser tegn til å bli redusert.

Situasjonen rundt soningskøene omtales i Magasinet Aktuell (<http://www.aktuell.no/>) for norsk fengsel- og friomsorgsforbund i artikkelen "Beretningen om varslede soningsplasser":

"Ved siste telling 28. februar var den offisielle køen på 2 579 dommer. Men så lett er det dessverre ikke. Samlet antall dommer som er mottatt, men ikke iverksatt av kriminalomsorgen, var ved utgangen av februar 6 914 dommer. Av disse utgjorde 4301 dommer ubetinget fengselsstraff. Av disse defineres 2 579 å være i soningskø fordi det er gått mer enn to måneder siden de ble mottatt i kriminalomsorgen. De resterende regnes ikke som en del av soningskøen fordi 776 er mottatt for kortere tid enn to måneder siden, 509 dommer er gitt soningsutsettelse av politiet og 437 domfelte er etterlyst av politiet for ikke å ha møtt opp til soning."

Svar:

Åna fengsel har en ordinær kapasitet på 195 fengselsplasser, derav 100 plasser i flermannsrom med fire innsatte. Per 30. april 2006 var gjennomsnittlig domslengde ved Åna fengsel om lag ett år og åtte måneder. Få innsatte hadde en dom på over fem år, og det var ingen med forvaringsdom ved fengselet. Forvaringsdømte skal normalt ikke gjennomføre straff

ved Åna og i så fall som et ledd i utslusing/soningsprogresjon.

Jeg har tidligere uttalt meg kritisk om ordningen med flermannsrom ved Åna fengsel, og jeg mener fortsatt at dette ikke er en ideell ordning. Sikkerheten til innsatte som bor på flermannsrommene er i denne sammenheng viktig. Åna fengsel er flinke til å håndtere situasjonen, og det ble i fjor og er hittil i år ikke innrapportert tilfeller av vold mellom innsatte på flermannsrom etter at celledøren er låst. Dagens situasjon med stigende soningskø gjør det vanskelig å iverksette en ombygging ved Åna fengsel umiddelbart. Dette er et tiltak som jeg vil komme tilbake til i den ordinære budsjettprosessen når soningskøen er avviklet.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) skal ha god oversikt over rehabiliteringsbehovet i kriminalomsorgen. Jeg legger derfor vekt på at det skal utarbeides vedlikeholdsplaner for fengslene, og at det skal gjennomføres tilstandsvurderinger. Det er for øvrig satt av 5 mill. kr i år til dette arbeidet. Utbedringsbehovet ved Åna fengsel skal være en del av disse planene.

SPØRSMÅL NR. 821

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 5. mai 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«I budsjettforslaget for 2006 fra Bondevik II-regjeringen ble det foreslått avsatt 14 mill. kr på Barne- og familiedepartementets budsjett til tiltak for barn med rusmiddelbrukende foreldre. Midlene som ble avsatt skulle benyttes i samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet.

Hvor langt er den nye regjeringen kommet i planleggingen, og vil det bli gitt anledning for ulike institusjoner eller organisasjoner, f.eks. ideelle, å søke (prosjekt)midler til tiltak for denne gruppen?»

BEGRUNNELSE:

Barn av rusmiddelmissbrukende foreldre er en særlig sårbar gruppe som oftest ikke blir sett av hjelpeapparatet. Mange rusmisbrukende foreldre har også psykiske problemer. Barn med foreldre som har slike problemer er også særlig sårbare i et oppvekst-

og levekårsperspektiv. Det er derfor viktig å gi disse barna systematisk og god hjelp over tid. Det er behov for å utvikle kompetansen i kommunene og i behandlingsinstitusjonene. Barna må bli sett, og vi må forebygge at de selv får større problemer senere i livet.

Svar:

Barn som har foreldre som misbruker rusmidler må få hjelp. Utfordringene er knyttet til å identifisere barna så tidlig som mulig, helst fra graviditet, deretter å systematisk kartlegge barnets og familiens behov, og ikke minst å sørge for at tilrettelagt og tverrfaglig hjelp gis over tilstrekkelig lang tid.

Å ha psykisk syke og rusmiddelmissbrukende foreldre er ikke ensbetydende med at man ikke får nødvendig omsorg og oppfølging. Disse barna har, som gruppe betraktet, høy risiko for å utvikle problemer senere i livet, og har økt risiko for å bli utsatt for omsorgssvikt. Dette betyr at barna må få mye større opp-

merksomhet, og hjelpen må bli mer systematisk og sammenhengende.

I tillegg til midlene fra Barne- og likestillingsdepartementet har Helse- og omsorgsdepartementet kanalisert midler gjennom opptrappingsplanen for psykisk helse. I den felles satsingen er barn med rusmiddelmissbrukende foreldre og barn med psykisk syke foreldre sett i sammenheng, fordi forskning viser at psykisk helse og rusmiddelmissbruk er knyttet til hverandre og mange foreldre sliter på begge områdene. Behovene barna til disse foreldrene har er også hovedsakelig de samme.

For å sikre tverrfaglig innsats og langsiktig hjelp, vil fagteamene i barnevernet og psykisk helsevern for barn og unge inviteres til å samarbeide om å veilede og gi hjelp til alle tjenester i kommunen med felles ansvar for barnet og familien. Tverrfaglig spesialisert rusbehandling og psykisk helsevern for voksne vil også inviteres til å delta i arbeidet.

Sosial- og helsedirektoratet har nylig presentert en sjekklister med spørsmål knyttet til barnas omsorgs- og tjenestebehov, som et hjelpemiddel til helse- og sosialtjenestene. For å øke kunnskapen og synliggjøre barna er veiledningsmaterieill til tjenester som møter foreldre og barn nå under utvikling. Det skal også arrangeres fagkonferanser rettet mot både kommunale og statlige tjenester.

For å finne frem til barna så tidlig som mulig, helst fra graviditet, vil departementene sørge for at tjenester som møter voksne får verktøy som en hjelp til å snakke med foreldre om psykisk helse og rusmiddelbruk. Det er særlig viktig at fastlegen, helsestasjonen, jordmødre og barnevernet får slike verktøy og systematisk bruker dem. Deretter må barnets og familiens behov undersøkes. For eksempel vil det bli utviklet og gitt midler til implementering av kartleggingsverktøy i barnevernet og andre relevante tjenester. Slik vil tjenestene systematisk kunne vurdere behovene.

Når behovene til barnet og familien er kartlagt, må det sørges for at riktig hjelp gis. For eksempel vil mange barn og familier ha nytte av tilbud som er rettet mot grupper av barn, og tilbud rettet mot hele familien. Gjennom satsingen vil departementene bl.a. bidra til at slike tilbud utvikles.

Jeg vil til sist understreke at frivillige organisasjoner, også ideelle, har tiltak som er viktige for denne gruppen barn og foreldre. Blant annet er organisasjonene en aktør i utviklingen i gruppetilbud og familieintervensjoner. Detaljene i dette utviklingsarbeidet ferdigstilles snart, men det planlegges ikke å utlyse prosjektmidler. Det blir viktig å etablere permanente strukturer slik at disse barna og familiene over tid kan bli tatt bedre vare på.

SPØRSMÅL NR. 822

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 5. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I forbindelse med utarbeidelse av forskrifter for regulering av markedene for kollektiv tjenstepensjon er det kommet frem at Finansdepartementet i praksis har overlatt utarbeidelse av forskrift som grunnlag for høring til et par private aktører og noen interesseorganisasjoner ledet av banklovkommisjonens leder Selvik.

Mener finansministeren dette er en tilfredsstillende og forsvarlig prosess for utarbeidelse av et regelverk som skal ivareta alle aktører i markedet sine interesser, samt de pensjonssparendes interesser?»

BEGRUNNELSE:

Forskriften slik den er utformet ser ut til å særlig favorisere de markedsaktørene som har vært med å

utforme forslaget til forskrift. Disse aktørene representerer nærmere 90 pst. av markedet for kollektiv tjenstepensjon til private foretak, og det fryktes at reglene slik de nå er utformet i praksis vil stenge ute øvrige aktører fra markedet. Kundemobiliteten i markedet er historisk lav, og denne første fasen er derfor kritisk for en fungerende konkurranse i markedet.

Svar:

Departementet har tidligere besvart tilsvarende henvendelse fra andre om dette. Jeg vil derfor innledningsvis få redegjøre for tidligere korrespondanse.

1. I brev til departementet 2. mars 2006 stilte foretakene Gjensidige Pensjonsforsikring AS, Handelsbanken Liv, If Skadeforsikring, Silver Pensjons-

forsikring AS, Skagen Fondene/Stavanger Fondsforvaltning AS og Terra Fondsforvaltning AS følgende spørsmål:

1. "Har Finansdepartementet tildelt noen person eller utvalg noe mandat for utforming av forskrifter i forbindelse med gjennomføring og iverksetting av lov av 21. desember 2005 nr. 124 om obligatorisk tjenstepensjon og lov av 10. juni 2005 nr. 124 om forsikringsselskaper, pensjonsforetak og deres virksomhet (forsikringsloven)?"
2. Dersom et slikt mandat er gitt, etter hvilke kriterier var utvalget som utarbeidet forskriftsutkastene satt sammen?"
3. Dersom et slikt mandat ikke er gitt, hvilken rolle skal Banklovkomisjonens leder ha i det fremtidige arbeid med utarbeidelse av forskrifter for regulering av tjenstepensjonsmarkedene?"

Departementet besvarte denne henvendelsen som følger i brev av 3. april 2006:

"Det vises til brev fra Gjensidige Pensjonsforsikring AS, Handelsbanken Liv, If Skadeforsikring, Silver Pensjonsforsikring AS, Skagen Fondene/Stavanger Fondsforvaltning AS og Terra Fondsforvaltning AS av 2. mars 2006 om "utkast til forskrifter for regulering av markedene for kollektiv tjenstepensjon". I brevet reises noen spørsmål i forhold til departementets organisering av utarbeidelse av høringsnotat og utkast til forskrifter "ut fra konkurransemessige aspekter".

Stortinget har vedtatt ny forsikringslov og lov om obligatorisk tjenstepensjon. Ny forsikringslov ble vedtatt i Odelstinget 24. mai 2005 og sanksjonert 10. juni 2005. Nye lovregler om livsforsikringsselskapers virksomhet, som ble vedtatt høsten 2004, er inkorporert i den nye forsikringsloven. Stortinget bestemte 26. mai 2005 at ny lov om obligatorisk tjenstepensjon skulle tre i kraft 1. januar 2006.

Det er behov for forskrifter som supplerer forsikringsloven før denne kan settes i kraft. Samtidig bør ikraftsettelse av ny forsikringslov sees i sammenheng med lov om obligatorisk tjenstepensjon. Etter departementets vurdering er det også grunn til å gi enkelte supplerende regler om obligatorisk tjenstepensjon i forskrift.

Basert på utkast fra Kredittilsynet og supplerende utkast fra professor dr. juris. Erling Selvig har Finansdepartementet utarbeidet et høringsnotat og utkast til forskrifter som nå er sendt på høring. Det er, som det fremgår av departementets høringsnotat, lagt opp til at forskrifter som omtalt i høringsnotatet skal fastsettes av Finansdepartementet etter at høringen er avsluttet. Høring vil gi interesserte parter adgang til å fremme sine synspunkter.

For øvrig vil vi understreke at høring av et utkast tilfredsstiller reglene om utredningsplikt, forhåndsvarsling og uttalelse fra interesserte i forvaltningsloven § 37."

2. Etter at de samme foretakene henvendte seg til Konkurransetilsynet i brev av 14. mars 2006, ba

Konkurransetilsynet i brev til Finansdepartementet av 5. april 2006 om "FINs kommentar til de påstandene som fremkom i henvendelsen fra foretakene, herunder særlig om FIN i praksis har overlatt forskriftsreguleringen av markedet til en gruppe private aktører ledet av Banklovkomisjonens leder Selvig".

Departementet besvarte henvendelsen fra Konkurransetilsynet som følger i brev av 21. april 2006:

"Det vises til brev fra Konkurransetilsynet 5. april 2006.

Departementet sendte 3. april 2006 på høring et høringsnotat og utkast til forskrifter til ny forsikringslov mv. Høringsnotatet og utkast til forskrifter er utarbeidet av departementet. Departementet har utarbeidet høringsnotat og utkast til forskrifter basert på et utkast fra Kredittilsynet av 24. oktober 2005 og et supplerende utkast fra professor dr. juris. Erling Selvig av 30. januar 2006. Konkurransetilsynet har fått tilsendt departementets høringsnotat og utkast til forskrifter som høringsinstans.

I brevet fra Gjensidige Pensjonsforsikring AS m..fl. til Konkurransetilsynet av 14. mars 2006, fremmes enkelte synspunkter om konkurransemessige effekter av utkastet fra Selvig. Departementet viser til at dette er et utkast som har inngått som en del av grunnlagsmaterialet for departementets høringsnotat og utkast til forskrifter. Departementet er kjent med at dette utkastet har vært drøftet i en gruppe bestående av personer i større forsikringsselskaper og arbeidslivets organisasjoner. Som nevnt er departementets høringsnotat og utkast til forskrifter nå sendt på høring. Høringen vil gi interesserte parter adgang til å fremme sine synspunkter. Forskrifter skal fastsettes av departementet etter at høringen er avsluttet. Det kan m.a.o. vanskelig med rimelighet hevdes at forskriftsreguleringen på dette området i praksis er overlatt til private aktører."

3. Jeg antar at det er de samme forhold som vist til ovenfor som ligger til grunn for spørsmålet fra representanten Leirstein. Jeg vil derfor vise til de svar departementet har gitt i brev til de seks foretakene og til Konkurransetilsynet. Høringsnotat og utkast til forskrifter til ny forsikringslov mv. ble utarbeidet av departementet basert på et utkast fra Kredittilsynet av 24. oktober 2005 og et supplerende utkast fra professor dr. juris. Erling Selvig av 30. januar 2006. Jeg er kjent med at Selvig underveis i sitt arbeid drøftet utkastet med en gruppe bestående av personer i større forsikringsselskaper og arbeidslivets organisasjoner. Departementets høringsnotat og utkast til forskrifter ble sendt på høring ved brev 3. april 2006. Høringen vil gi interesserte parter adgang til å fremme sine synspunkter. Forskrifter skal fastsettes av departementet etter at høringen er avsluttet.

SPØRSMÅL NR. 823**Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 8. mai 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Altinn skal utvikles til å være næringslivets felles portal for elektroniske tjenester fra det offentlige i løpet av 2008. For å oppnå dette målet er det viktig at alle etater som næringslivet har rapporteringsplikt til, har et fokus på å utarbeide skjemaer som kan leveres via Altinn.

Kan næringsministeren redegjøre for hva som gjøres av påtrykk for å få viktige skjemaetater inn i Altinn, og om målsettingene fra handlingsplanen vedrørende Altinn vil overholdes ambisjons- og tidsmessig?»

BEGRUNNELSE:

I handlingsplanen Et enklere Norge 2005-2009 legges det opp til en del konkrete målsettinger for Altinn. Selv om intensjonen til Altinn er at dette skal være næringslivets rapporteringskanal til det offentlige, så virker det som om noen offentlige etater arbeider med sine egne skjemaer uavhengig av Altinn. Rikstrygdeverket, som er en betydelig oppgavemottaker, utarbeider for tiden egne løsninger, i stedet for å samordne sitt arbeid med Altinn.

Svar:

Arbeidet for forenkling og tilrettelegging for næringslivet er viktig for at den enkelte bedrift skal kunne bruke mest mulig tid på produksjon og innovasjon, og minst mulig tid på administrasjon. Jeg prioriterer derfor dette arbeidet svært høyt.

I Regjeringens satsing på arbeid med forenkling og tilrettelegging for næringslivet er gode og brukervennlige offentlige elektroniske tjenester høyt prioritert. Innsending av lovpålagte skjemaer er en første del av dette arbeidet. Altinn-portalene skal bli næringslivets dør til det offentlige, et sted der en kan finne både innrapporteringsløsninger, andre typer tjenester og også informasjon om regelverk, offentlige

ordninger mv., oppdatert, kvalitetssikret og brukerfokusert.

Både næringslivet som brukere og offentlige etater skal i størst mulig grad gis en merverdi ved å bruke Altinn. Dette kan best gjøres ved å utvikle løsninger som er basert på tett dialog med brukerne. Jeg vektlegger derfor brukermedvirkning sterkt i dette arbeidet.

Det er avgjørende for å nå målene at vi får til et godt samarbeid med alle etater som har tjenester til næringslivet. Brønnøysundregistrene/Altinn sentralforvaltning har jevnlig kontakt med svært mange etater. Mitt departement samarbeider tett med andre departementer og etater og også med samarbeidspartnere som representerer kommunal sektor, for å få utviklet og tatt i bruk fellesløsninger. Antall etater som benytter Altinn øker jevnt, og jeg har tro på at økningen vil gå enda raskere fremover. I tillegg har jeg nylig invitert de mest sentrale etatene til et møte for å drøfte hvordan vi i fellesskap kan få til best mulige elektroniske tjenester fra det offentlige til norsk næringsliv.

Rikstrygdeverket er en betydelig innhenter av oppgaver fra næringslivet. Trygdeetaten vil fra 1. juli i år som kjent inngå som en del av den nye Arbeids- og velferdsetaten (NAV). Sentrale elementer i etableringen av den nye arbeids- og velferdsordningen er å utvikle nye, effektive og brukervennlige løsninger og å utvikle nye digitale tjenester og kanaler. IKT er en betydelig faktor i dette, og internettbaserte løsninger er av stor betydning. Altinn er derved en løsning som Arbeids- og velferdsdirektoratet har erklært de vil forholde seg aktivt til, og bruke på viktige tjenestoområder. NAV deltar aktivt i arbeidet med utvikling av neste generasjon Altinn.

Jeg vil til slutt forsikre om at arbeidet med utviklingen av Altinn som næringslivets dør til offentlige tjenester vil fortsette med uforminsket styrke.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 8. mai 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Altinn opplever ofte kapasitetsproblemer i forbindelse med sentrale oppgavefrister. Dette gjelder eksempelvis i forbindelse med levering av selvangivelse for næringsdrivende, årsregnskap og aksjonærregisteroppgaven.

Er dette noe næringsministeren tar tak i, slik at næringslivet fremover vil oppleve en mer stabil Altinn-portal?»

BEGRUNNELSE:

Altinn skal være næringslivets nettportal til det offentlige, og legge til rette for en samordnet elektronisk innrapportering. Det er derfor viktig for økt bruk av elektronisk rapportering, at denne portalen er driftsmessig, stabil og forutsigbar for næringslivet.

Svar:

Jeg er gjort kjent med at da Altinn ble tatt i bruk i 2004, så hadde løsningen noen begynerproblemer. Dette gikk særlig på mangelfull brukertilpasning, men også noe på kapasitet.

Jeg er videre orientert om at det i tilknytning til fristutløpet ved de største skjemainnleveringene i 2005 var det også noen kapasitetsproblemer. Dette gjaldt aksjonærregisteroppgaven, selvangivelse for person og for næringsdrivende og årsregnskap.

Jeg har stor fokus på arbeidet med å forbedre og videreutvikle disse områdene. Brønnøysundregistrene/Altinn sentralforvaltning har iverksatt en rekke tiltak for å unngå tilsvarende problemer fremover. I tillegg gjøres det omfattende kapasitetstesting bl.a. i god tid før frister for store innrapporteringer (for eksempel selvangivelse) utløper. Hvis testene ikke viser at det er tilstrekkelig kapasitet, gjennomføres nødvendig oppskalering etter etablerte planer. Videre blir alle innleveringer i ettertid fulgt opp med omfattende evalueringer som bl.a. tar opp feilsituasjoner og kapasitetsproblemer.

For 2006 har vi erfaringer fra innlevering av aksjonærregisteroppgaven og av selvangivelsen for personer. Disse innleveringene har gått uten kapasitetsproblemer og uten spesielle feil. Dette selv om hele 92 pst. av innleverte aksjonærregisteroppgaver ble levert via Altinn. Også innlevering av selvangivelsen for personer viser en god økning. Dette er svært gledelige resultater.

Etter min vurdering er Altinn nå godt rustet til å håndtere de neste store innleveringene som kommer i år, dvs. selvangivelsen for næringsdrivende og årsregnskap. Jeg håper derfor at flest mulig tar dette gode verktøyet i bruk, slik at vi også på disse områdene får nye rekorder i bruk av elektronisk innrapportering.

SPØRSMÅL NR. 825**Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 8. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Grunneiere som har anlagt sak ved enkelte jordskifteretter opplever at det kan ta lang tid før saken kommer opp til behandling. Samtidig er det mindre saksmengde ved andre jordskifteretter. Overføring av sak er mulig dersom den jordskifterett hvor saken er anlagt, ønsker å overføre saken.

Hvilke retningslinjer foreligger overfor jordskifterettene som kan bidra til at saker blir overført til

jordskifteretter med mindre saksmengde, slik at publikum kan få sine saker behandlet raskere?»

Svar:

Jeg er kjent med at mange jordskifteretter sliter med stor saksmengde og lang behandlingstid, mens andre jordskifteretter er mer å jour.

Domstolslovens alminnelige bestemmelser gjelder også for jordskifterettene. Når det gjelder overfø-

ring av saker, viser jeg til bestemmelsene i §§ 19 annet ledd og 38. Ifølge mine opplysninger brukes disse bestemmelsene i stor utstrekning der dette er fornuftig.

Mange saker er imidlertid av en slik karakter at overføring ikke er rasjonelt. Det er blant annet saker der det er omfattende arbeid knyttet til bonitering, verdsetting og teknisk arbeid, dvs. markarbeid. Disse sakene vil bli uforholdsmessig kostbare ved overføring til jordskifteretter som ligger langt unna.

Jeg er for øvrig orientert om at ressursituasjonen er vanskelig for mange jordskifteretter og at det har

vært vanskelig med rekrutteringen til dommerstillinger.

Som kjent ble administrasjonen av jordskifterettene fra siste årsskifte overført fra Landbruks- og matdepartementet til Domstoladministrasjonen. Det arbeides blant annet med en samordning av IKT som vil gi effektiviseringsgevinster for jordskifterettene. Spørsmålene om ventetiden for å få en sak til behandling og saksbehandlingstiden vies stor oppmerksomhet både i Domstoladministrasjonen og ved den enkelte jordskifterett.

SPØRSMÅL NR. 826

Innlevert 28. april 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 9. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I svarbrev til undertegnede den 22. desember 2005 skriver statsråden at han vil orientere Stortinget om innstillingen fra utvalget som har utredet klinisk veterinærvakt, samt departementets oppfølging av denne.

Når vil statsråden komme med en slik sak til Stortinget, og vil en slik sak også inneholde begrunnelse for det resultat som ligger til grunn for den avtale som er inngått med Den norske veterinærforening om klinisk veterinærvakt?»

Svar:

Jeg vil gi en orientering om innstillingen fra utvalget som utredet klinisk veterinærvakt, samt depar-

tementets oppfølging av denne i revidert nasjonalbudsjett som legges fram for Stortinget senere denne måneden. Orienteringen vil omfatte både hovedelementene i utvalgsinnstillingen og hovedelementene i den avtalen som er inngått med Den norske veterinærforening. Det vil samtidig bli fremmet forslag om tilleggsbevilgning på kap. 1115 post 70 Tilskudd til veterinær beredskap.

Det er også gitt en orientering om saken i eget brev til Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité av 10. mars d.å.

Jeg mener at en gjennom utvalgsarbeidet og den etterfølgende avtalen med Den norske veterinærforening har etablert en klart forbedret ordning for klinisk veterinærvakt.

SPØRSMÅL NR. 827**Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 9. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det følger av ligningsloven kap. 6 at en rekke opplysninger fra såkalte tredjemenn skal innrapporteres til skatteetaten. I tillegg skal det sendes oppgave til skattyteren oppgaven gjelder. Det har vært ytre ønsker om å få disse opplysningene via Altinn, noe som særlig er nyttig der hvor foretak anvender ekstern regnskapsfører.

Kan finansministeren si hvorfor Skattedirektoratet ikke gjør slike innrapporterte opplysninger tilgjengelig over Altinn, når direktoratet likevel sitter på disse opplysningene?»

BEGRUNNELSE:

Dette gjelder eksempelvis lønns- og trekkoppgaver og saldo- og renteoppgaver fra finansieringsinstitusjoner.

Svar:

Skatteetaten prioriterer Altinn som hovedkanal for tjenester både overfor næringsliv og borgere. Det arbeides kontinuerlig med å utvikle nye og forbedre eksisterende løsninger. Flere skjemaer for næringslivet vil etter hvert bli tilgjengelig i Altinn, og en vil øke andelen forhåndsutfylte opplysninger. Dette utviklingsarbeidet er omfattende og komplekst, og etaten må derfor gå skrittvis frem. I sine prioriteringer legger etaten vekt på områder som er viktige for næringslivets effektivitet. Lønns- og trekkoppgavene har høy prioritet og planlegges tilbudt i løpet av 2006.

Det arbeides aktivt med å få til en løsning med forhåndsutfylt selvangivelse for forskuddspliktige næringsdrivende, men en endelig løsning ligger noe frem i tid. Omfanget av årlige saldo- og renteoppgaver fra bankene mv. er svært stort. De tekniske og merkantile forhold ligger foreløpig ikke til rette for å kunne gjøre disse opplysningene tilgjengelige i Altinn.

SPØRSMÅL NR. 828**Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 10. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ektefeller som driver felles bedrift anses skattemessig for å drive enkeltpersonforetak. Til tross for dette kan det i Enhetsregisteret kun registreres organisasjonsnummer på en av ektefellene. Foruten det rent betenkelige sett ut ifra et likestillingsperspektiv, innebærer denne manglende tilretteleggingen for ektefeller at man mister automatisk rollefunksjonalitet i Altinn.

Kan finansministeren si hva som er status i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Det er tidligere tatt opp med Skattedirektoratet hvorvidt direktoratet sammen med Enhetsregisteret kan finne en løsning på hvordan man kan få til en registrering av foretaket på begge ektefellene.

Svar:

Ved registrering i Enhetsregisteret legges alminnelige selskapsrettslige regler til grunn, og den skattemessige praksis har i utgangspunktet ingen betydning for registreringen. Registrering av en virksomhet som et enkeltpersonforetak innebærer at en fysisk person står ansvarlig for næringsvirksomheten. Dersom begge ektefellene ønsker å være registrert som eiere, må de velge en annen organisasjonsform, for eksempel ansvarlig selskap.

Før Enhetsregisteret ble etablert, godtok skatteetaten registrering av to innehavere av enkeltpersonforetak i merverdiavgiftsmanntallet. Denne praksisen er imidlertid avvirket, fordi slik registrering ble vurdert å være i strid med selskapsloven.

Når det gjelder forholdet til Altinn, vil jeg bemerke at personer som står oppført med roller i Enhetsregisteret, kan delegerer rettigheter for utfylling og innsending av skjema til andre personer, dersom det er ønskelig.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 9. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Regjeringen har som svar på gjentatte spørsmål fra Fremskrittspartiet om statlig engasjement i et gassrør til Grenland, henvist til at man må vente på utredningsrapporten til Gassco. Nå går ordfører Anne Margrethe Blaker (A) i Bamble kommune ut og garanterer at gassrøret vil bli lagt. I Porsgrunn Dagblad 28. april 2006 sier hun at investorene nå er på plass.

Deler statsministeren Anne Margrethe Blakers syn på saken, og er statsministeren nå villig til å garantere for et gassrør til Grenland og Sør- og Østlandet?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har i de siste ukene vært godt representert i Telemark. I tillegg til statsministeren, så har olje- og energiminister og næringsministeren vært på besøk, og alle har blitt konfrontert med Grenland befolknings ønske om et gassrør til regionen. Ingen av Regjeringens medlemmer vil garantere for gassrør eller statlig ansvar for gassrøret, og ifølge oppslag i TA 22. april 2006 sa statsministeren på fylkesårsmøte i Arbeiderpartiet i Telemark: "Vi må tross alt ha noen i enden av røret som vil bruke gassen" og videre som kommentar til kostnadene for røret: "Det er betydelige summer, og vi må sette oss sammen med bedriftene for å finne veien videre."

Nå går altså ordfører i Bamble kommune, og leder av Telemark Gassforum, Anne Margrethe Blaker, ut og sier at investorene er på plass, og da burde

regjeringens avklaring om statlig ansvar for, og bidrag til gassrøret, ikke behøve å drøye ut i tid.

Svar:

Spørsmålet er oversendt olje- og energiministeren for besvarelse på vegne av Regjeringen.

Gassco leverte 15. desember 2005 en rapport om legging av gassrør til Grenland og Skogn. Rapporten var en oppfølging av anmodningsvedtak nr. 270, jf. Innst. S. nr. 135 (2004-2005). Der ble Regjeringen bedt om å gi et statlig selskap, sammen med kommersielle aktører, i oppdrag å gå inn i konkrete drøftinger med industrien i Grenland og Trøndelag med sikte på å realisere rørløsninger for transport av gass.

Gassco har fått tilstrekkelig tilslutning fra interessenter til å fortsette prosjekteringen av Grenlandsrøret, som er utvidet til å inkludere avgrening til Agder og videreføring til Østfold og Vest-Sverige. Prosessen rundt gassrøret til Skogn videreføres ikke i denne omgang.

I Gasscos prosjekt har det hele tiden vært grunnleggende å undersøke det kommersielle grunnlaget for legging av rør. For Grenlandsrøret løper altså denne prosessen videre i år, og jeg vil understreke at det er resultatene av dette arbeidet som vil vise om det finnes kommersielt grunnlag for rørbygging. Regjeringen vil derfor vente med å ta stilling til spørsmålet om statlige myndigheters rolle i forhold til infrastruktur for gass til resultatene av Gasscos arbeid foreligger.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 9. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I henhold til uttalelser gitt av leder for Telemark Gassforum, Anne Margrethe Blaker, vil olje- og energiministeren nå gi en redegjørelse for Regjeringens syn på det statlige engasjementet og bidrag til et gassrør, og vil Regjeringen hvis investorene til et gassrør er på plass, overlate prosjektering, bygging,

eierskap og drift til en investorgruppe uten at staten deltar, sett i lys av tidligere uttalelser fra olje- og energiministeren?»

BEGRUNNELSE:

Olje- og energiminister har gjentatte ganger blitt konfrontert med Regjeringens syn på, og delta-

kelse i et gassrør til Grenland og Sør- og Østlandet av Fremskrittspartiets medlemmer på Stortinget. Selv om olje- og energiministeren har uttalt seg positivt om prosjektet, har det aldri kommet garantier om størrelse på statlig bidrag eller noen garantier for deltakelse og eierskap. I Telemarksavisa 18. april 2006 uttaler olje- og energiministeren seg på følgende måte: "Dersom prosjektet kan finansieres uten statlig hjelp vil det være det beste og raskeste veien å gå, understreker Enoksen."

I Porsgrunn Dagblad 28. april uttaler ordfører i Bamble kommune og leder av Telemark gassforum, Anne Margrethe Blaker (Arbeiderpartiet), "Gassrøret kommer. Investorene er på plass." Dermed ser det ut til at de finansielle aktørene er på plass. Regjeringens tidligere motargumenter for å ikke avklare det statlige engasjementet, som har vært å vente på investorer eller kjøpere av gass, ser nå ut til å være besvart.

Svar:

Gassco leverte 15. desember 2005 en rapport om legging av gassrør til Grenland og Skogn. Rapporten

var en oppfølging av anmodningsvedtak nr. 270, jf. Innst. S. nr. 135 (2004-2005). Der ble Regjeringen bedt om å gi et statlig selskap, sammen med kommersielle aktører, i oppdrag å gå inn i konkrete drøftinger med industrien i Grenland og Trøndelag med sikte på å realisere rørløsninger for transport av gass.

Gassco har fått tilstrekkelig tilslutning fra interessenter til å fortsette prosjekteringen av Grenlandsrøret, som er utvidet til å inkludere avgrening til Agder og videreføring til Østfold og Vest-Sverige. Prosessen rundt gassrøret til Skogn videreføres ikke i denne omgang.

I Gasscos prosjekt har det hele tiden vært grunnleggende å undersøke det kommersielle grunnlaget for legging av rør. For Grenlandsrøret løper altså denne prosessen videre i år, og jeg vil understreke at det er resultatene av dette arbeidet som vil vise om det finnes kommersielt grunnlag for rørbygging. Regjeringen vil derfor vente med å ta stilling til spørsmålet om statlige myndigheters rolle i forhold til infrastruktur for gass til resultatene av Gasscos arbeid foreligger.

SPØRSMÅL NR. 831

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 8. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren sørge for at planprogrammet for ny jernbane og E6 langs Mjøsa også inneholder utredning av et traséalternativ utenom strandsonen, som samtidig tilfredsstiller moderne hastighetskrav, slik at banen kan inngå i en eventuell framtidig høyhastighetsbane tilpasset norske forhold?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsministeren skal om kort tid fastlegge planprogrammet for ny E6 og jernbane langs Mjøsa. Planprogrammet er bestemmende for det videre utredningsarbeidet på strekningen. I forslaget til planprogram, som har vært ute på høring, er det ikke lagt opp til å utrede noe jernbanealternativ som vil gå uavhengig av strandsonen på solsida av Mjøsa. Dersom et nytt dobbeltspor legges vekk fra strandsonen, kan dagens jernbanetrasé frigis til rekreasjonsformål, noe som vil styrke friluftslivet og øke naturgleden for befolkningen i regionen.

Traséløsningene som ifølge forslaget til planprogram skal utredes, vil heller ikke tilfredsstille morgendagens krav med tanke på høyere hastighet. På enkelte deler av strekningen vil farten måtte senkes betydelig under det dagens materiell kan opprettholde. Dette forlenger reisetiden unødige. Det er viktig at jernbaneinvesteringene får maksimal effekt slik at toget kan styrke seg i den harde konkurransen mot mindre miljøriktige transportformer.

I 2005 tok daværende samferdselsminister Torild Skogsholm initiativet til gjennomføring av en høyhastighetsutredning. Også nåværende samferdselsminister har gitt uttrykk for at hun støtter dette arbeidet og ser positivt på muligheten for høyhastighetstog mellom hovedstaden og Vestfold, Østfold og Hamar-regionen. Utredningsarbeidet er nå lyst ut.

Å ikke utrede et traséalternativ som tillater høyere hastigheter og samtidig hindre inngrep i Mjøsas strandsone, vil være å redusere lokalpolitikernes handlingsfrihet til å velge et godt traséalternativ når endelig trasévalg skal gjøres.

I tillegg er det fare for forsinkelser i realiseringen, dersom man begrenser den videre utredningen til alternativer i Mjøsas strandsonen. Behovet for avbøtende tiltak er større enn ved en linjeføring gjennom skogsområdene lenger øst. I strandsonen er det dessuten vanskeligere å finne en noenlunde moderne linjeføring enn i det langt flatere terrenget i øst, selv ved omfattende utfyllinger i Mjøsa. Samtidig vil man ved traséalternativer i strandsonen måtte planlegge byggearbeidet på en slik måte at det i minst mulig grad hindrer eksisterende togtrafikk. Alt dette tilsier et meget krevende plan- og utredningsarbeid for traséalternativer i strandsonen, i motsetning til alternativene lenger øst. Inkluderer man altså også traséalternativer i betydelig avstand fra strandsonen i utredningsarbeidet, og disse viser seg å være et gunstig alternativ allerede før detaljplanleggingen igangsettes, vil dette være verdifullt i den videre prosessen.

Svar:

Jeg vil om kort tid fastsette planprogrammet for kommunedelplaner med konsekvensutredning for E6 Minnesund-Skaberud og Dovrebanen Eidsvoll-Sørli i Eidsvoll og Stange kommuner.

Forslag til planprogram er utarbeidet av Statens vegvesen og Jernbaneverket. Det er i forslaget til planprogram forutsatt at E6 skal bygges ut til firefelts motorveg med midtdeler dimensjonert for 100 km/t. Dovrebanen skal planlegges etter gjeldende retningslinjer for høyhastighets dobbeltspor med dimensjonerende hastighet 200 km/t.

Utbyggingen av Dovrebanen er forankret i Fylkesdelplanen for transportkorridoren Gardermoen-Mjøsbyene, vedtatt av Akershus og Hedmark fylkeskommuner i 2003. Fylkesdelplanen ble godkjent av

Miljøverndepartementet i 2004. For Dovrebanen ble det i fylkesdelplanen gitt følgende føringer:

Fylkesdelplanen anbefaler at man i hovedsak følger dagens jernbanekorridorer Eidsvoll-Hamar og Hamar-Lillehammer ved utbygging av jernbanen, med vekt på gode miljømessige løsninger ved passering av eksisterende bebyggelse og i forhold til strandsonen ved Mjøsa.

På bakgrunn av fylkesdelplanen godkjent av Miljøverndepartementet er det i forslaget til planprogram tatt utgangspunkt i at nytt dobbeltspor i hovedsak skal bygges ut langs eksisterende bane, men at det på enkelte strekninger kan bygges i ny trasé. Det er videre i forslaget til planprogram forutsatt parsellvis utbygging slik at nytten av tiltaket skal kunne tas ut fortløpende. En forutsetning for en slik strategi er at det legges vekt på gode tilknytningsmuligheter til eksisterende bane underveis i utbyggingen, hvilket også betyr at høydenivået på ny trasé for jernbanen ikke kan avvike i særlig grad fra nivået på dagens bane.

I forslaget til planprogrammet legges det opp til videre utredninger av løsninger som vil bidra til å redusere barrierevirkningen mot Mjøsa, blant annet en rekke kortere tunneler forbi utsatte bosteder. En slik utredning vil i stor grad bidra til å gi svar på de problemstillingene som en rekke av høringsinstansene til forslaget til planprogrammet var opptatt av.

Jeg vil fremheve at forslaget til planprogram fortsatt er til behandling i Samferdselsdepartementet og at de momenter som har fremkommet i høringen og de momenter som nå ligger inne i forslaget fra Statens vegvesen og Jernbaneverket vil bli nøye vurdert, før departementet endelig fastsetter planprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 832

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 11. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Var Nordsjødykkeralliansens rapport av 9. april 2003 en del av grunnlaget for Justisdepartementets lovavdelings uttalelse til NOU 2003:5, og i tilfelle ikke, har denne rapporten i ettertid vært gjennomgått på en grundig måte for å forsikre seg om at dens innhold ikke har betydning for anbefalingen fra Justisdepartementets lovavdeling?»

BEGRUNNELSE:

Det er fortsatt diskusjon om den politiske løsningen som ble valgt i pionerdykkersaken. I motsetning til granskingskommisjonen fant staten ikke grunnlag for at det forelå et juridisk erstatningsrettslig ansvar for dykkerne som gruppe. Staten tok imidlertid et politisk og moralsk ansvar, og det ble ved behandlingen av St.meld. nr. 47 (2002-2003) tilkjent en kollektiv og individuell oppreisning.

Til grunn for dette lå en uttalelse fra Justisdepartementets lovavdeling, datert 27. mars 2003. Pionerdykkerne mener i ettertid at deres rapport av 9. april Dykkernes tilsvarende på rapport fra Granskingskommissjonen for undersøkelse av pionerdykkernes forhold i Nordsjøen, inkludert vedlegg, ikke var med i vurderingen til Justisdepartementets lovavdeling. De mener at denne rapporten dokumenterer at staten hadde betydelig kunnskap om de medisinske konsekvensene av så dype dykk på det tidspunktet de ble gjennomført. De mener at dette skaper grunnlag for et juridisk erstatningsrettslig ansvar for dykkerne som gruppe.

Svar:

Spørsmålet knytter seg til erstatningskrav mot staten fra dykkere. Behandlingen av erstatningskravene hører under Arbeids- og inkluderingsdepartementet. Nærmere vurderinger av saken, herunder av de faktiske forhold, hører under arbeids- og inkluderingsministeren som statens partsrepresentant. Spørsmål som gjelder en gjennomgåelse av Nordsjødykker Alliansens rapport av 9. april 2003 må rettes til arbeids- og inkluderingsministeren.

Uttalelsen fra Lovavdelingen som det siktes til i det skriftlige spørsmålet, er datert 27. mars 2003, altså før den rapporten som nevnes i spørsmålet. Uttalelsen 27. mars 2003 er basert på det grunnlag som

utredningen NOU 2003:5 Pionerdykkerne i Nordsjøen gav.

Justisdepartementets lovavdeling har bl.a. til oppgave å gi uttalelser om generelle rettsspørsmål til bruk for regjeringen og statsforvaltningen. I samsvar med dette er uttalelsen 27. mars 2003 avgrenset til å gjøre rede for og ta stilling til de prinsipielle sider av spørsmålene, basert på hva gjeldende lovgivning og rettspraksis etter Lovavdelingens syn ga dekning for. Lovavdelingen avgir tradisjonelt sine uttalelser om gjeldende rett uten at disse vurderes av statsråden i Justisdepartementet.

Lovavdelingen avviste ved brev 3. september 2004 til det daværende Arbeids- og administrasjonsdepartementet å foreta en fornyet vurdering av saken, der det også skulle ses hen til hva som fremkommer i høringsuttalelsene til NOU 2003:5. Skal det vurderes nærmere hvilke faktiske forhold som skal legges til grunn for en rettslig vurdering, vil det avhenge av en bevisvurdering som det ikke hører under Lovavdelingen å foreta.

I brev 3. september 2004 fastholder Lovavdelingen de vurderinger som ble gjort i uttalelsen 27. mars 2003 ut fra de begrunnelser som er gitt der, så langt utredningens (NOU 2003:5) grunnlag rekker, men understreker samtidig at spørsmålet etter sin art hører under domstolene.

SPØRSMÅL NR. 833

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 10. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I pensjonsforliket var det et vesentlig poeng at man skulle stimuleres til å arbeide mer også etter fylte 67 år. Likevel medregnes feriepengene med i fribeløpet på 2 G for alderspensjonister opp til 70 år. Feriepenger inngår ikke i fribeløpet for AFP.

Vi statsråden fjerne denne forskjellsbehandlingen, og følge opp intensjonen fra pensjonsforliket om at arbeid skal lønne seg?»

Svar:

Spørsmålet er overført fra finansministeren. Feriepenger er en del av arbeidstakerens lønn, be-

skattes som annen lønnsinntekt og er pensjonsgivende inntekt i folketrygden. Ferielovens ordning er at feriepengene som er opptjent i løpet av et kalenderår (opptjeningsåret), utbetales før ferien neste år. Når et arbeidsforhold opphører, skal opptjente feriepengene utbetales før arbeidstakeren fratrer. I praksis får en del arbeidstakere etter eget ønske, ofte av skattemessige hensyn, utbetalt feriepengene senere, normalt det påfølgende kalenderåret.

Som annen pensjonsgivende inntekt inngår feriepengene i utgangspunktet i inntektsprøving av forskjellige trygdeytelser, blant annet alderspensjon fra folketrygden som ytes før fylte 70 år. Det gjelder imidlertid et unntak for såkalte etterslepsinntekter,

herunder feriepenge, for året etter at pensjonisten har avsluttet sitt arbeid eller virksomhet helt, se nedenfor.

Inntektsprøving (delpensjonering) av avtalefestet pensjon skjer etter andre prinsipper enn inntektsprøving av pensjon fra folketrygden. Som kjent ble AFP etablert ved tariffavtale mellom partene i arbeidslivet for å gi slitne arbeidstakere som har vært lenge i arbeidslivet en mulighet til å gå av med pensjon før den ordinære pensjonsalderen på 67 år. I dag kan personer som omfattes av AFP få pensjon tidligst fra 62 år. Opprinnelig var det et krav at man måtte slutte helt i arbeid for å få rett til AFP, men partene åpnet for delpensjonering ved inntektsoppgjøret i 1997.

Delpensjonsreglene i AFP går ut på at man kan redusere arbeidsinntekten og få delpensjon i forhold til den prosentvise nedgangen man har hatt i inntekt. Dersom inntekten reduseres til for eksempel 60 pst. av tidligere inntekt, blir AFP-pensjonen 40 pst. av full AFP. Det foretas en kontroll når skatteligningen foreligger for det enkelte kalenderår, og eventuelt et etteroppgjør. Det er ikke lagt inn noe fribeløp i AFP, men et såkalt toleransebeløp på 15 000 kr for å unngå stadige omregninger og etteroppgjør. Den som har inntekt opp til toleransebeløpet, kan ta ut hel AFP.

AFP-pensjon skal ikke reduseres for pensjongivende inntekt som kan dokumenteres å stamme fra arbeid eller virksomhet før AFP-pensjonen ble tatt ut (ofte kalt etterslepsinntekter). Dermed vil slike inntekter, herunder feriepenge, heller ikke inngå i toleransebeløpet. Det er imidlertid ikke noe generelt unntak for feriepenge ved beregning av delpensjon fra AFP, men bare for feriepenge som er opptjent før AFP-pensjonen ble tatt ut.

Inntektsprøving av alderspensjon fra folketrygden mellom 67 og 70 år foretas etter lempeligere regler enn de tariffestede tidligpensjonsordningene

med AFP. Alderspensjonen ytes uavkortet dersom pensjonisten i tillegg til pensjonen har en årlig pensjongivende inntekt mindre enn to ganger grunnbeløpet (G), dvs. drøye 121 000 kr. Er inntekten høyere enn dette fribeløpet, går 40 pst. av den overskytende inntekten til fradrag i pensjonen.

Reglene om inntektsprøving av alderspensjon mellom 67 og 70 år har vært forbedret flere ganger gjennom årene for å gi eldre arbeidstakere mer igjen for arbeidsinnsatsen og stimulere til arbeid. Slik reglene er utformet nå, gir de mulighet for en ikke ubetydelig inntekt ved siden av full alderspensjon, og de aller fleste vil kunne motta deler av pensjonen selv om de er i fullt inntektsgivende arbeid, som arbeidstaker eller som selvstendig næringsdrivende.

Feriepenge er som nevnt ovenfor en del av arbeidstakerens lønn, og jeg kan ikke se at det er grunnlag for noen generell særbehandling av slike inntekter. Dette ville for eksempel gi en bedre ordning for arbeidstakere som fortsetter i fullt arbeid etter 67 år enn for selvstendig næringsdrivende i samme situasjon. Personer som i realiteten har avsluttet sitt arbeid helt, vil kunne få tilordnet pensjongivende inntekt som stammer fra arbeid eller virksomhet i tidligere år. For året etter at pensjonisten har avsluttet sitt arbeid, skal pensjonen ikke reduseres for slik inntekt.

Jeg er enig med stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark i at det i samsvar med pensjonsforliket er viktig å legge til rette for at flere skal stå lenger i arbeid. Som kjent arbeider Regjeringen med en stortingsmelding om opptjening og uttak av alderspensjon der problemstillingen om at det skal lønne seg å stå lenger i arbeid vil være sentral. På denne bakgrunn mener jeg at det ikke er aktuelt å utrede vesentlige endringer i alderspensjonssystemet i gjeldende folketrygd nå.

SPØRSMÅL NR. 834

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 10. mai 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Frå reiselivsnæringane er det kome fram kritikk mot at ein for liten del av løyvingane til reiseliv gjennom Innovasjon Norge blir brukt til konkrete tiltak. Det blir hevda at mesteparten går til utgreiingar, planlegging, konsulentar, reising, løn og anna drift.

Er statsråden samd i denne kritikken, og kva vil han gjere for å rette på dette misforholdet?»

GRUNNGJEVING:

Sentrum-/Høgre-regjeringa la sommaren 2005 fram ein handlingsplan for reiselivsnæringane. Målet var å sette fokus på potensialet og utfordringane for reiselivet. Det vart også fokusert på at innsatsen skal styrkast både innanfor profilering, innovasjon, kompetanse og samarbeid. Handlingsplanen vart følgd opp med auka løyvingar, noko også den nye regjerin-

ga og Stortinget slutta seg til. Det har kome kritikk mot måten løyvingane til reiseliv gjennom Innovasjon Norge blir bruk på. I Dagens Næringsliv 2. mai blir det hevda at berre 25 mill. kr av 122,5 mill. kr i reiselivsseksjonen i Innovasjon Norge i fjor vart brukt til operative tiltak. Dette har ført til sterk kritikk frå næringane.

Svar:

For 2006 er det løyvd 172,5 mill. kr til satsing på fremje av reiselivet i Noreg over kap. 2421 post 71. I tillegg til denne løyvinga kjem bidrag frå reiselivsnæringane på om lag 95 mill. kr. Totalbudsjettet for reiselivsavdelinga i Innovasjon Norge blir da på 267,5 mill. kr.

Av dette er det for 2006 budsjettet med 65 mill. kr til administrative kostnader i Innovasjon Norge. Dette er 1 mill. kr mindre enn for 2005 sjølv om den statlege løyvinga er auka med 72,5 mill. kr. Av dette

vil 30 mill. kr gå til å dekke timeverk for operative prosjekt, 10 mill. kr vil gå til administrasjon og leing av reiselivsavdelinga i Innovasjon Norge samt drift av utekontora. Det vil vidare bli brukt 10 mill. kr til infrastruktur (som datautstyr, leige av linjer, kommunikasjon med meir) og det vil bli brukt 15 mill. kr til kostnader knytt til stab og støttefunksjonar i frå andre avdelingar i Innovasjon Norge.

Oversikta viser at det frå 2005 til 2006 ser ut til å bli ein nedgang i den delen av løyvinga til profilering som går til administrative føremål. Det er ei utvikling eg finn rett, og som eg er glad for.

Regjeringa satsar på reiseliv. Eg er oppteken av at dei offentlege løyvingane skal brukast saman med reiselivsverksemdene i konkrete prosjekt for å fremje lønsemd og omsetning i næringa. Eg vil følgje nøye med i disponeringa av dei statlege løyvingane for å sikre dette.

SPØRSMÅL NR. 835

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 11. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«NRK Dagsrevyen har satt søkelys på at parkeringsbevis for funksjonshemmede kan misbrukes både ved at innvilget kort kan selges vidare til uvedkommende eller ved forfalskning. Dette må stoppes. Ordningen skal forbeholdes funksjonshemmede og skal ikke misbrukes.

Hvilke regler og lover kan brukes for å hindre fusk, straffeforfølge videresalg og forfalskning, og mener statsråden det er behov for nye tiltak eller regler for å hindre at dette skjer?»

Svar:

Det er særlig personer som ikke kan gå eller som har vansker med å bevege seg over noen lengde, og derfor har særlig behov for parkeringslettelser, som kan få utstedt parkeringstillatelse for forflytningshemmede, jf. forskrift 15. mars 1994 nr. 222. Parkeringstillatelsen utstedes av kommunen der vedkommende bor. I tillegg til å gi særskilte rettigheter til parkering, gir tillatelsen også enkelte andre rettigheter for innehaveren, som rett til fri passering i bomringer og fritak fra piggdekkavgift. Kortet som dokumenterer innehaverens rettigheter er utformet i henhold til en EU-rekommandasjon.

Det har dessverre i en del tilfeller forekommet forfalskninger av disse tillatelsene. Dette er blant annet avslørt av trafikkbetjenter ved deres kontroller. Er tillatelsen forfalsket, vil det være grunnlag for politianmeldelse for dokumentfalsk, jf. straffeloven § 182. Det opplyses at et slikt forhold i praksis vil kunne medføre ileggelse av bot på ca. 5 000 kr.

Samferdselsdepartementet er ikke kjent med konkrete tilfeller av videresalg av slike tillatelser. Et slikt forhold vil imidlertid kunne straffes etter straffeloven § 372 annet ledd eller vegtrafikkloven § 31.

Det forekommer dessverre også tilfeller hvor andre enn den som har fått utstedt kortet misbruker dette, for eksempel ved at andre innen husstanden bruker kortet når ikke den berettigede er med i kjøretøyet. For slike og andre misbrukstilfeller er det i den aktuelle forskriften gitt adgang for kommunen til å tilbakekalle parkeringstillatelsen.

Det er nå fremlagt en rapport fra en bredt sammensatt arbeidsgruppe som har foretatt en gjennomgang av offentlig og privat avgiftsparkering. Både Norges Handikapforbund, Forflytningshemmedes Fellesorganisasjon og parkeringsnæringen har vært representert i gruppen. Som del av et foreslått ensartet regelverk for offentlige og private parkeringstilbydere foreslår arbeidsgruppen en rekke endringer

som vil gi gjennomgående og harmoniserte rettigheter for forflytningshemmede. I tilknytning til dette foreslås det etter anmodning blant annet fra de funksjonshemmedes organisasjoner også en full gjennomgang av forskrift om parkering for forflytningshemmede. Særlige vurderingstemaer vil da være nettopp utformingen av kortene og konkrete tiltak for å hindre misbruk av disse. Arbeidsgruppen tilrår også

at det vurderes opprettet et sentralt register over utstedte tillatelser.

Rapporten skal med det første sendes på en offentlig høring, og er i sin helhet tilgjengelig på Samferdselsdepartementets sider: www.sd.dep.no.

Jeg vil være spesielt oppmerksom på den problemstillingen representanten har tatt opp i den videre oppfølgingen av rapporten.

SPØRSMÅL NR. 836

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 10. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I et brev fra Sosial- og helsedirektoratet fra 6. mars d.å. kommer det frem at behovet for CI-operasjoner for voksne ligger på om lag 250 pr. år. Dagens kapasitet ligger på om lag 100 operasjoner, inkludert St. Olavs Hospital, som nå har varslet en stans i disse operasjonene. Fagmiljøet anslår at så mange som 3 000-5 000 pasienter vil ha nytte av en slik operasjon.

Vil statsråden nå sørge for at kapasiteten i hele behandlingsskjeden blir økt betydelig for denne pasientgruppen?»

BEGRUNNELSE:

Cochlea-implantat er en revolusjon innenfor hørselsmedisin. Cochlea-implantat gir døve muligheten til igjen å fungere som hørende, noe som selvsagt er av særs stor betydning for de det gjelder. I et brev fra Sosial- og helsedirektoratet til departementet fra 6. mars 2006 kommer det frem at behovet for CI-implantat ligger på 250 operasjoner pr. år. Dagens kapasitet er på ca. 100 operasjoner, inkludert St. Olavs Hospital, som har varslet en midlertidig stans i disse operasjonene på grunn av økonomiske hensyn. I brevet skriver Sosial- og helsedirektoratet at tosidig implantat bidrar til større trygghet, bedre retningshørsel, samt bedre hørsel i støyende omgivelser, også for voksne. Videre skrives det at man ut fra et medisinsk faglig grunnlag ikke finner det hensiktsmessig med en øvre aldersgrense for CI-implantat. Direktoratet skriver videre at normal ventetid bør være 6 måneder for utredning, og 6 måneder til operasjon, totalt ett års ventetid for voksne. Videre pekes det på at det ikke bare er økonomiske hensyn som hindrer økt ka-

pasitet, også behovet for fagpersonell og oppfølging er prekært.

Undertegnede vil også vise til en forskjellsbehandling når det gjelder CI-operasjoner. Pasienter i Helse Nord har ikke samme muligheter som pasienter ved f.eks. Helse Øst, da Helse Nord verken har tilbud eller avtale med andre foretak knyttet opp mot denne typen behandling. Det er etter undertegnedes syn en urettferdig geografisk forskjell på hvilke behandlingstilbud den enkelte innbygger i Norge får.

CI-operasjoner er etter undertegnedes syn uomtvistelig med på å bedre livskvaliteten til disse pasientene, og det er derfor en uholdbar situasjon at det norske helsevesenet ikke er i stand til å tilby et langt bedre tilbud til denne pasientgruppen. Når det nå varsles at også St. Olavs Hospital velger å stanse denne typen operasjoner, går utviklingen i helt gal retning.

Svar:

Jeg viser til min redegjørelse i Stortingets spørretime 1. februar 2006 hvor jeg blant annet uttalte at Regjeringen har til hensikt å følge opp dette så snart som mulig, og at målsettingen er å få ventetiden ned, og at det blir en god oppfølging etterpå.

Helse- og omsorgsdepartementet avholdt møte med de regionale helseforetakene, fagmiljøene og Sosial- og helsedirektoratet 24. mars i år. I møtet var det en gjennomgang av situasjonen rundt CI-operasjoner.

Når det gjelder barn, har Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF landsfunksjon for CI-operasjoner. Ventelistene for barn som venter på implantat på andre øre vil ifølge Helse Sør RHF være avviklet tidlig

høsten 2006. Alle barn som trenger det tilbys nå implantat på begge ører. Ifølge Sosial- og helsedirektoratet gis det i de fleste andre sammenlignbare land kun tilbud om implantat på ett øre til barn.

For voksne med behov for cochlea-implantat, foretas operasjoner ved Haukeland Universitetssykehus, St. Olavs Hospital og Rikshospitalet-Radiumhospitalet.

For voksne er ventetiden fortsatt lang, men det tas sikte på at de regionale helseforetakene bygger ut kapasiteten fra dagens om lag 100 operasjoner til et faglig behovsanslag på om lag 200 operasjoner pr. år. Det gjelder både utrednings-, operasjons- og oppfølgingskapasitet. Fagmiljøet anslår at kun 5 til 10 pst. av voksne er kandidater for tosidig CI-operasjon. Jeg vil bemerke at ingen andre sammenlignbare land gir systematisk tilbud om implantat på begge ører til voksne.

Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten har fått i oppdrag å vurdere behandlingseffekt av cochlea-implantat og gjøre en kost/nytte-vurdering i forhold til prioriteringsforskriften, herunder tosidig operasjon.

Sosial- og helsedirektoratet har i tildelingsbrevet for 2006 fått i oppdrag å gjennomgå hørselssentralenes ansvar for oppfølging av personer som har cochlea-implantater. Direktoratet vil også ta initiativ til et

samarbeid med Utdanningsdirektoratet om den pedagogiske oppfølgingen etter CI-operasjoner. Spesielt gjelder dette oppfølgingen av barn.

Helse Midt-Norge RHF og Helse Nord RHF ble i møtet 24. mars bedt om å komme fram til en avtale om cochlea-implantat operasjoner for voksne i Helse-Nord RHF ved St. Olavs Hospital. Det finnes en tilsvarende avtale mellom Helse Sør RHF og Helse Øst RHF.

Når det gjelder situasjonen rundt operasjoner av cochlea-implantat ved St. Olavs Hospital viser jeg til mitt skriftlige svar datert 30. mars 2006 (spørsmål nr. 661) fra representanten Nesvik:

Det regionale helseforetaket vil sørge for at alle pasienter som har rett til nødvendig helsehjelp i henhold til lov om pasientrettigheter vil bli behandlet etter prioriteringsforskriften. Helse Midt-Norge RHF har forsikret meg om at dersom det regionale helseforetaket ikke ser seg i stand til å gi tilbud om cochlea-implantater ved St. Olavs Hospital til de rettighetspasienter det gjelder, vil Helse Midt-Norge RHF sørge for at de får sin behandling ved et alternativt sykehus.

Jeg kan forsikre representanten Nesvik om at de regionale helseforetakenes ansvar for CI-operasjoner vil bli fulgt opp i tiden framover.

SPØRSMÅL NR. 837

Innlevert 2. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 15. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten den 2. mai er det er 2 måneders ventetid for å få time når man skal ha bilskilt på Østlandet. Folk sitter i kø om natten i håp om å få ordnet skiltet på dagen.

Hvilke konkrete tiltak vil fornyings- og administrasjonsministeren ta for å få slutt på denne uverdige situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har i den senere tid blitt kontaktet av mange privatpersoner og småbedriftseiere som er svært fortvilt over situasjonen ved blant annet trafikkstasjonen på Billingstad i Asker og Bærum. Det hevdes at det har vært ille i årevis, men at situasjonen nå er "katastrofal". Det hevdes av flere som har vært i kontakt

med meg at de siste ukene har situasjonen vært at det er 2 måneder ventetid for å få periodisk kjøretøykontroll, og forhandlere og private som vil ha registrert sine importbiler må stille seg i kø ved 4-5-tiden om morgenen for å ha håp om å få komme til på en av de (altfor) få timene som er tilgjengelige, og bare enkelte dager i uken.

Det hevdes at situasjonen er uholdbar, og det fryktes at det blir verre til sommeren.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra fornyings- og administrasjonsministeren.

Statens vegvesen har under forrige regjering gjennomført endringer for å tilpasse sin tjenestestruktur til ny organisasjon og innføring av ny tek-

nologi. I tillegg er det gjort tiltak for likebehandling og bedre kvalitet på de tjenestehandlinger som gjennomføres. Det har dessverre blitt et misforhold mellom omfanget av etterspurte tjenester og ressursene vegvesenet har til rådighet, spesielt i tider med ekstra stor etterspørsel. Bruk av ny teknologi for utførelsen av ulike tjenestehandlinger har heller ikke fått det omfang som var forutsatt, og som ble lagt til grunn for ressurstilpasningen. Totalt sett har dette gitt ventetider som er uakseptable. Dette gjelder i hovedsak det sentrale Østlandsområdet.

Jeg har nå bedt Vegdirektoratet å pålegge regionene å gjennomføre umiddelbare tiltak for å bedre tjenestetilbudet og redusere ventetidene ved sine trafikkstasjoner. Det er spesielt påpekt at dette gjelder i Oslo-området, men også andre regioner skal vurdere sin situasjon. Konkret skal kontroller uten timebestilling ("drop-in") gjøres mer vanlig og tilgjengelig. Det forutsettes at man skal ha høy fleksibilitet og effektivitet for å ekspedere enkle oppgaver hvor volumet er stort.

Statens vegvesen har, der dette har vært nødvendig av kapasitetshensyn, valgt å nedprioritere tilbudet om periodisk kjøretøykontroll (EU-kontroll). Dette

fordi slike kontroller tilbys med tilstrekkelig kapasitet av andre kontrollorganer. Tilgjengelige ressurser skal i størst mulig grad benyttes for å gjennomføre myndighetsoppgaver som kun utføres av Statens vegvesen. Dette gjelder bl.a. kontroll og godkjenning av bruktimporterte kjøretøy og godkjenning av kjøretøy som brukes i mange typer av næringstransport. Vegvesenet vil tilstrebe løsninger som møter kundenes ønsker og behov mht. tilgjengelighet og ventetider.

I Revidert nasjonalbudsjett for 2006 foreslår Regjeringen en tilleggsbevilgning på 5 mill. kr til Statens vegvesen for å utvide åpningstidene og redusere køene ved trafikkstasjonene.

Det er Regjeringens klare mål at brukerne av trafikkstasjonene skal være sikret et godt og tilgjengelig tjenestetilbud over hele landet. Jeg stanset derfor nedleggningen av trafikkstasjoner høsten 2005. En helhetlig plan for disse tjenestene er under utarbeiding og Statens vegvesens forslag vil bli sendt på høring i løpet av sommeren, slik at sentrale og lokale instanser får mulighet til å uttale seg. Samferdselsdepartementet vil behandle saken i løpet av høsten.

SPØRSMÅL NR. 838

Innlevert 3. mai 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 11. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Stoltenberg-regjeringens budsjett for 2006 er det i kap. 1320 post 23 lagt inn 70 mill. kr ekstra ørmerket asfaltlegging, som ifølge Regjeringens egen omtale vil gi om lag 150 km ekstra med asfalt. Meldinger fra de regionansvarlige for asfalt i Statens vegvesen tyder imidlertid på at det i 2006 med unntak av region vest blir store nedskjæringer på asfaltering av riksveier.

Kan statsråden gi en nærmere redegjørelse for behov, budsjettering og disponering av midler til asfaltering av riksveier i årene 2005 og 2006?»

BEGRUNNELSE:

Fra Statens vegvesen er det i flere år rapportert at årlige vedlikeholdsbudsjetter ikke holder tritt med behovet for vedlikehold, og at et stort opparbeidet vedlikeholdsetterslep øker med 500 mill. kr pr. år.

Fra regionveikontorene rapporteres det også at vinteren 2006 har gitt mer omfattende skader på vei-

dekket enn før. På denne bakgrunn fremstår den rammen som regionene har til rådighet for asfaltering av riksveier i 2006 som katastrofalt dårlig. Jeg håper derfor at statsråden kan gi en redegjørelse for utviklingen når det gjelder asfaltdekket på riksveien i årene 2005 og 2006; siden budsjettet for 2006 synes å gi en så kraftig forverring av situasjonen.

Svar:

Jeg vil presisere at Regjeringen bevilget 70 mill. kr ekstra til asfaltering i forhold til St.prp. nr. 1 (2005-2006) fra regjeringen Bondevik II. Den forrige regjeringen hadde lagt inn et vesentlig kutt i midler til asfaltering i forhold til 2005.

I 2005 ble det brukt om lag 730 mill. kr til asfaltering. Foreløpig er det avsatt om lag 600 mill. kr til asfaltering i 2006. Jeg er svært oppmerksom på disse problemene, og vil vurdere å øke bevilgningene til asfalt i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 3. mai 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 11. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Produkter basert på hypnoseteknikk kan være gode hjelpemidler for å bekjempe en rekke samfunnsmessige problemer, herunder kan nevnes røykeavvenning og kurering av spillelagskap. Men behandlingsformen lider i dag av at den bebudede opphevelse av lovbestemmelsen foreløpig ikke er fremmet.

Vil justisministeren raskt sørge for at forbudet mot hypnose oppheves slik at denne behandlingsmetoden ikke lenger forhindres?»

BEGRUNNELSE:

Få deler av moderne medisin er så myteomspunnet som hypnose, men det er ikke noe mystisk ved teknikken. Hypnose er ikke en medisinsk behandlingsform i seg selv, men snarere et nyttig supplement innen smertelindring og smertekontroll, i behandling av psykosomatiske lidelser og stressrelaterede symptomer (som høyt blodtrykk og migrene), og som hjelpemiddel i psykoterapi, særlig ved fobier og spesielle angsttilstander. Teknikken er også et nyttig verktøy innen røykeavvenning og kurering av spillelagskap, samt motivasjon behandling av overvekt.

Hypnose overfor personer som har gitt sitt samtykke, vil som utgangspunkt rammes av straffeloven § 364 første ledd som setter straff for "den, som anvender noget Middel eller nogen Fremgangsmaade, hvorved en anden med sit Samtykke hensættes i hypnotisk Tilstand eller i Afmagt, Bevidstløshed eller lignende Tilstande". Når slike handlinger er kriminalisert i gjeldende straffelov, har det sin forklaring i at man på den tid bestemmelsen ble gitt - for over 100 år siden - anså hypnose for å kunne være sunnhets-skadelig i seg selv. I tillegg ble hypnose ansett for å representere en fare for den hypnotiserte med tanke på hva denne i hypnotisert tilstand kunne bringes til å gjøre. En virksomhet med et slikt skade- eller farepotensial fant man det da riktig å sette straff for med en strafferamme på bøter eller fengsel inntil tre måneder. Det er unntak for vitenskapelig eller terapeutisk bruk. Opprinnelig var det bare gjort unntak for leger. Da man i 1973 fikk lov om godkjenning mv. av psykologer, ble psykologer tilføyd unntaket.

Ny straffelovs alminnelige del er vedtatt som lov av 20. mai 2005 nr. 28. Den spesielle delen er frem-

deles under utarbeidelse. Straffelovkommissjonen har foreslått at bestemmelsen i gjeldende lov § 364 om hypnose ikke videreføres, og har begrunnet det slik (NOU 2002:4 side 421):

"Kommissjonen legger til grunn at synet på hypnose har endret seg betraktelig siden 1902, og at det i våre dager er liten grunn til at hypnose skal behandles annerledes enn andre legemsskader som den fornærmede har samtykket i. Forslaget [...] om samtykke fra den fornærmede, [...], vil innebære at hypnose mot en som samtykker, i stor utstrekning blir straffritt."

Ved høringsbehandlingen kom det ikke merknader til dette forslaget, og det var i forbindelse med behandlingen av ny alminnelig straffelov bred enighet om at ett av de bærende prinsipper i forhold til kriminalisering skulle være skadefølgeprinsippet. Det vil si at det er der hvor noen utsettes for skade man bør kriminalisere og bruke straff. Undertegnede kan ikke se at hypnose for å hjelpe mennesker kan anses å falle inn under noe som bør være kriminalisert.

Det er nå ønskelig med en snarlig avklaring på om forbudet oppheves, og når man kan forvente at dette skjer. Det kan nevnes at produksjon for røykestopp allerede er under produksjon, og at en avendings-DVD for spillelagskap er på planleggingsstadiet. Dette er et prisverdig initiativ, som tar sikte på å bekjempe samfunnsproblemer. Hypnosebaserte produkter har allerede vært i salg lenge i form av røykeavvenningsbøker, men hvorvidt dette er lovlig er altså uklart.

Dersom ikke forbudet mot hypnose klart oppheves vil slik gründervirksomhet settes i gang i utlandet istedenfor i Norge, og man går glipp av arbeidsplasser og skatteinntekter. Produktene vil uansett selges til Norge gjennom netthandel.

Svar:

Straffelovkommissjonens forslag om ikke å videreføre forbudet mot hypnose i straffeloven § 364 vil bli vurdert som ledd i arbeidet med ny straffelov - spesiell del. Det er ikke aktuelt med en særskilt avklaring på dette nå, idet spørsmål om avkriminalisering bør ses under ett i det videre arbeidet med ny straffelov. Dette arbeidet pågår nå, og vil i hvert fall pågå frem til årskiftet 2007/2008.

SPØRSMÅL NR. 840**Innlevert 3. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 11. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å få flyttet godsterminalen i Drammen fra Nybyen til Holmen?»

BEGRUNNELSE:

Drammens Tidende skriver torsdag 2. mars 2006 at Jernbaneverket ikke kommer til å flytte godsterminalen fra Nybyen hvis ingen andre betaler. Terminalen på Holmen vil koste 200-300 mill. kr.

Hvert år er rundt 23 000 containere innom godsterminalen i Nybyen på Strømsø-siden av Drammen. For å komme dit brukes bygatene i Drammen. Containerne blir fraktet inn til godsterminalen på trailere og deretter sendt videre med tog, og omvendt.

Jernbaneverket har sett på utviklingsmulighetene på sine godsterminaler i hele landet, og konkluderte med at godsterminalen i Nybyen har kapasitet til å håndtere 80 000 containere i året. Det vil si over tre ganger så mange containere som er innom terminalen i dag. En slik utvidelse er helt uakseptabel for Drammen by.

Vi synes det er positivt at mer og mer gods blir flyttet over fra trailere til jernbane. Det som er feil er at det skjer midt i et bysamfunn i Nybyen. Godsterminalen ligger i den delen av Strømsø der Drammen ønsker byutvikling med høyskoler, bibliotek, boliger og forretninger. Det styrende flertall i Drammen ønsker heller å flytte hele godsterminalen over til Holmen.

Svar:

Innenfor planrammen for jernbaneinvesteringer som ble vedtatt ved behandlingen av St.meld. nr. 24, jf. Innst. S. nr. 240 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 (NTP) er det ikke tatt høyde for bygging av ny godsterminal i Drammen. Neste runde med vurderinger og prioritering av større investeringer innen jernbanesektoren vil måtte skje i forbindelse med rulleringen av Nasjonal transportplan som etter planen skal legges fram høsten 2008.

Jernbaneverket har som ledd i arbeidet med grunnlaget for neste Nasjonal transportplan satt i gang et utredningsarbeid for å utvikle en strategi for godsterminaler tilknyttet jernbane. Målet med dette

arbeidet er å se nærmere på hvilke jernbanearealer det er viktig for samfunnet å beholde og utvikle for forventet framtidig bruk til godstransport. I tillegg vil en i den forbindelse gjøre en vurdering av hva som bør gjøres med den enkelte terminal for å bidra til en effektiv godstransport generelt, og godstransport på jernbane spesielt. Utredningen er delt i to faser. Fase 1 er allerede slutført og tar for seg terminaler i østlandsområdet. Rapporten fra dette arbeidet er for tiden ute på høring. Fase 2 kommer senere og vil ta for seg resten av landet. Målet med utredningen er å få kartlagt behovene i dag, og forventet markedsutvikling fremover sett i sammenheng med dagens terminalstruktur. På dette grunnlag vil en vurdere hvordan terminalene bør utvikles, hvilke investeringsbehov som ligger i dette og hvilke prioriteringer som må gjøres.

Når det gjelder kombiterminalen i Nybyen i Drammen inngår denne terminalen i fase 1 av ovennevnte utredning. Terminalen trafikkeres i dag av CargoNet, som laster om ca. 23 000 TEU (20-fots containere) i året. Det går i gjennomsnitt 1,5 tog pr. dag inn om morgenen og 1,5 tog pr. dag ut om kvelden. Jernbaneverket har opplyst at det er beregnet en teoretisk kapasitetsgrense i Nybyen på 4 tog inn og 4 tog ut i døgnet som teoretisk kan utgjøre ca. 80 000 TEU pr. år. Det understrekes at dette er et teoretisk tall som illustrerer mulig kapasitet i Nybyen arealmessig og driftsoperativt. Imidlertid foreligger det ikke prognoser og vurderinger som indikerer at et slikt volum vil bli nådd i overskuelig fremtid. Jernbaneverket har for øvrig inngått et samarbeidsprosjekt med Drammen og Lier kommuner og Drammen Havn for å utrede nærmere miljølempere/-kostnader, arealverdier mv., samt målsettinger, muligheter og premisser for en ev. relokalisering av godsterminalen i Nybyen. Foreløpig fremdriftsplan legger opp til at arbeidet kan slutføres i løpet av 2006. Jeg regner med at dette arbeidet vil inngå i Jernbaneverkets grunnlagsmateriale i forbindelse med utarbeidelsen av forslag til prioriteringer i neste Nasjonal transportplan.

Jeg vil deretter komme tilbake til saken i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan.

SPØRSMÅL NR. 841**Innlevert 3. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 11. mai 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I brev av 7. november 2005 fra SFT til Kirkenes Transit legger SFT til grunn at fordi Bøkfjorden er nasjonal laksefjord, bør det i fremtiden ikke foregå oljeomlastning der. Videre at skipstrafikk også medfører fare for akutte utslipp.

Hvilke typer aktivitet ønsker Regjeringen i fremtiden skal forbys i nasjonale laksefjorder?»

BEGRUNNELSE:

Ørretoppdrett har fått alvorlige begrensninger på grunn av vern som nasjonal laksefjord og midlertidige sikringssoner for laksefisk. SFT peker nå på at ved "skipstrafikk kan akutte utslipp ikke utelukkes", og det er grunn til å spørre om også skipstrafikk i fremtiden skal forbys i nasjonale laksefjorder.

Svar:

Stortingets vedtak om opprettelse av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder, jf. Innst. S. nr. 134 (2002-2003), romertallvedtak I og II, innebærer at laksen i disse vassdragene og fjordene skal sikres en særskilt beskyttelse.

Beskyttelsesregimet for de nasjonale laksevassdragene og laksefjordene framgår av beskrivelsen i St.prp. nr. 79 (2001-2002), henholdsvis kap. 4.3.2 og 4.4.2, samt Innst. S. nr. 134 (2002-2003), vedtak III.

Beskyttelsesregimet for de nasjonale laksefjordene går i korthet ut på at det ikke vil være tillatt å etablere nye konsesjoner for matfiskeoppdrett med laksefisk og noe strengere regler for rømningssikring og helsekontroll i etablerte anlegg. Større inngrep i munningsområdene og virksomhet med risiko for alvorlig forurensning vil heller ikke være tillatt.

Jeg ser det ikke som aktuelt å endre det vedtatte beskyttelsesregimet i de etablerte nasjonale laksefjordene og vurderer det heller ikke som aktuelt med et generelt forbud mot ordinær skipstrafikk i disse.

Jeg ser imidlertid at det kan være behov for å presisere hvordan visse typer aktivitet skal bedrives innenfor de vedtatte nasjonale laksefjordene, herunder spesielt virksomhet og tiltak som medfører fare for forurensning. Disse problemstillingene vil bli omfattet nærmere i stortingsproposisjonen om ferdigstilling av ordningen. Denne vil bli fremmet i løpet av året.

SPØRSMÅL NR. 842**Innlevert 3. mai 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Den gamle radiomasten på Vigra står i inn- og utflygningstraseen for Ålesund lufthavn. Det hevdes at dette øker krav til sikkerhetsmarginer i dårlig vær som igjen fører til at flere overflygninger med dårlig regularitet som resultat. Spørsmålet om flytting av masten har vært diskutert med berørte parter i flere år uten at det er fremkommet en løsning.

Vil statsråden ta et initiativ for å få løst saken slik at inn- og utflygningstraseen til Ålesund lufthavn blir bedre sikret?»

BEGRUNNELSE:

Selskapet Norkring, et datterselskap av Telenor ASA, eier masten. Avinor AS er et statlig heleid sel-

skap som eier og driver flyplasser i Norge, også Ålesund Lufthavn. Sikkerhet har høyeste prioritet i Avinor, og selskapet er ansvarlig for å opprettholde riktig sikkerhetsnivå på flyplassene. Avinors flygeledere bemanner tårn på flyplasser og kontrollsentraler og er ansvarlig for kontroll av luftrommet, herunder også avvikling av trafikk til og fra flyplasser med god regularitet.

Jeg håper at statsråden kan ta et initiativ for å sikre praktiske og økonomiske løsninger som kan føre til at radiomasten på Vigra, oppført i 1952, kan fjernes eller flyttes. Bedre sikkerhet og bedre regularitet i trafikkavviklingen er viktig for videre utvikling av Ålesund lufthavn.

Svar:

Spørsmål vedrørende høyden og behovet for radiomasten ved Ålesund lufthavn, Vigra, har flere ganger tidligere vært til behandling i Samferdselsdepartementet, senest i 1998. Jeg har imidlertid på nytt vært i kontakt med Norkring AS som eier masten, og Avinor.

Opplysninger jeg har mottatt fra Norkring AS tyder på at NRK, som er bruker av masten, trenger masten inntil videre for å kunne utføre sine oppgaver. På et tidspunkt kan innføring av ny teknologi gjøre masten overflødig, men det er høyst usikkert når dette vil kunne finne sted. Eneste løsning pr. i dag er derfor å flytte masten. En slik flytting vil medføre forholdsvis betydelige kostnader.

Avinor påpeker at flytting av masten vil gi grunnlag for en forbedret regularitet på Vigra gjennom færre overflygninger ved landing fra vest under spesielle værforhold. Regulariteten i dag er på 97-98 pst.

På bakgrunn av at regulariteten på Vigra pr. i dag ansees tilfredsstillende og at kostnadene ved å flytte masten er høye, er min vurdering at jeg ikke vil gripe inn i denne saken nå. Jeg vil imidlertid følge saken videre, blant annet for å se om det kan være andre praktiske muligheter for å kunne bedre regulariteten på Vigra fram mot det tidspunkt masten skulle kunne bli overflødig. Jeg vil også be Luftfartstilsynet om en fornyet vurdering.

SPØRSMÅL NR. 843**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 11. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av Avisa Nordland, fremkommer det at det er uenighet om hvem som har ansvaret for hangaren som 330 skvadronen bruker til sine redningshelikopter. Det hevdes at denne er i svært dårlig forfatning og at det rammer tjenesten totalt sett. Personlig ville jeg trodd at dette var avklart i avtalen mellom Forsvarsdepartementet og Justisdepartementet.

Er dette regulert i avtalen mellom de to departementene, og hvilke tiltak blir iverksatt for å ordne opp i dette?»

Svar:

Redningshelikoptertjenesten utføres i dag i hovedsak av Luftforsvarets 330 skvadron. Tjenesten er regulert gjennom "Driftsavtale mellom Justisdepartementet og Forsvarsdepartementet om leveranse av redningshelikoptertjeneste og luftambulansetjeneste".

Justisdepartementet skal, for utførelsen av oppdrag i henhold til driftsavtalen, ha fag- og budsjettansvar for operativ og teknisk drift av helikoptrene. Rammeoverføringen innbefatter ikke budsjettansvaret for vedlikehold av eksisterende hangarer eller nybygg.

Det er nå en dialog mellom Justisdepartementet og Forsvarsdepartementet vedrørende en overføring av budsjettansvaret for drift og vedlikehold, dvs. en husleieordning der Justisdepartementet leier av Forsvarsdepartementet den bygningsmassen som er knyttet til redningshelikoptertjenesten. Jeg ser det som naturlig at Justisdepartementet involveres i fremtidige byggesaker som er direkte knyttet til redningstjenesten. En rammeoverføring av budsjettansvar for drift og vedlikehold vil, hvis det blir bestemt, bli lagt til driftsavtalen. Jeg vil i så fall komme tilbake til dette i den ordinære budsjettprosessen.

SPØRSMÅL NR. 844**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 16. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Kommer Regjeringen til å sikre at miljø- og fiskerihensyn fremdeles blir ivaretatt gjennom å videreføre praksisen med å innhente miljø- og fiskerifaglige råd før man tildeler blokker gjennom konsesjonsrundene, og kommer olje- og energiministeren til å sikre at det blir gjort miljø- og fiskerifaglige vurderinger før man gir tillatelse til videre leteboring i Barentshavet?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen la nylig frem St.meld. nr. 8 (2005-2006) (forvaltningsplanen) hvor man åpner for petroleumsaktivitet i store deler av Barentshavet syd. I norsk petroleumsforvaltning har det vært praksis at underliggende etater av Miljøverndepartementet og Fiskeridepartementet foretar miljø- og fiskerifaglige vurderinger i forkant av utlysning og tildeling av blokker i konsesjonssystemet. Mens forvaltningsplanen har et overordnet økosystembasert perspektiv, gir miljøvurderinger i konsesjonsrundene verdifull kunnskap om lokale miljøforhold knyttet til konkrete blokker man vurderer å gi til oljeselskapene. Hensikten er å sikre en god faglig vurdering av hvilke konsekvenser eventuell petroleumsvirksomhet vil ha for miljø- og fiskeriinteressene knyttet til konkrete blokker det er aktuelt å lyse ut, samt å klargjøre mulig avbøtende tiltak.

Svar:

Før det kan arrangeres en konsesjonsrunde i et område på norsk sokkel, må området være åpnet for petroleumsvirksomhet av Stortinget. Selve åpningsprosessen er en omfattende prosess hvor det gjennomføres konsekvensutredninger av bl.a. effekter på miljø og fiskerier.

Videre gjennomføres det i forkant av hver enkelt konsesjonsrunde en gjennomgang av miljø- og fiskerihensynene i de blokkene som foreslås utlyst. Dette gjøres ved at Olje- og energidepartementet sender forslaget til utlysning til berørte departementer (hovedsakelig Miljøverndepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet) for merknader. Disse departementene kontakter igjen sine underliggende etater og andre institusjoner de finner det naturlig å kontakte (for eksempel Norges Fiskarlag). Det er Regjeringen etter forslag fra meg som tar endelig beslutning om utlysning.

Før en boring kan finne sted, gir myndighetene et samtykke til boring. I forbindelse med dette samtykke er rettighetshaverne pålagt å gjennomføre en risikokoanalyse for å sikre at den aktiviteten de skal igangsette er innenfor forsvarlige rammer. I disse analysene blir det tatt hensyn til blant annet nærhet til land, spesielle miljøfølsomme områder og andre næringsinteresser.

Det er derfor i dag en rekke systemer og krav om godkjenninger som sørger for at all petroleumsaktivitet på norsk sokkel skjer i sameksistens med fiskeriene og innenfor rammen av bærekraftig utvikling. Dette er også noe som har høyt fokus hos Regjeringen og som vi selvsagt vil videreføre i Barentshavet og andre steder på sokkelen.

SPØRSMÅL NR. 845**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Magnar Lund Bergo****Besvart 15. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å bidra til økt åpenhet om Norges Banks forvaltning av Statens pensjonsfond - Utland?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningen av Statens pensjonsfond - Utland er av stor betydning for det norske folk. Det er viktig at det ikke kan reises tvil om at forvaltningen skjer på en best mulig måte. I denne sammenheng er kontrollfunksjonen som ligger i størst mulig åpenhet en sentral del av legitimitetsbygging og kvalitetssikring.

Svar:

Finansdepartementet er i pensjonsloven gitt i oppgave å forvalte Staten pensjonsfond - Utland. Den operative forvaltningen av fondet er delegert til Norges Bank gjennom en egen forskrift, retningslinjer med utfyllende bestemmelser og en forvaltningsavtale mellom departementet og Norges Bank.

Både Finansdepartementet og Norges Bank har praktisert stor grad av åpenhet i forvaltningen av Statens pensjonsfond - Utland. Denne åpenheten kommer bl.a. til uttrykk gjennom omfattende kvartals- og årsrapporter, omtale i dokumenter til Stortinget og offentliggjøring av eksterne evalueringer og tilrådninger knyttet til forvaltningen av fondet.

Samtidig som dette spørsmålet reises, har det gjennom flere oppslag i media framkommet kritikk av rapporteringen av avlønningen av ansatte i Norges Bank kapitalforvaltning (NBIM) som forvalter Statens pensjonsfond - Utland.

Jeg mener at åpenhet om forvaltningen av pensjonsfondet er svært viktig, også når det gjelder godtgjøring til ledende ansatte. De krav som stilles til næringslivet om rapportering om lønn, synes å være et rimelig utgangspunkt for hva Norges Banks rapportering bør omfatte. Rapporteringsplikten for foretak har de siste årene blitt utvidet. Fra 2006 pålegger for eksempel regnskapsloven store foretak å opplyse om samlet godtgjørelse og andre fordeler som er gitt til de enkelte ledende ansatte.

Regnskapslovens krav om rapportering av godt-

gjøring til ledende ansatte er begrunnet med at åpenhet om slike forhold er viktig for aksjonærs og andre interessenters tillit til foretakene og gir innsyn i et forhold som kan ha betydning for styringen av foretakene. Disse hensynene vil være minst like viktige i forvaltningen av Statens pensjonsfond, som eies av fellesskapet og forvaltes på vegne av befolkningen. Det foreligger imidlertid ikke noen rimelige samfunnsmessige hensyn som tilsier full åpenhet om alle ansattes lønnsforhold. Både personvern hensyn og konkurransehensyn taler dessuten imot en slik praksis.

Jeg har bedt Norges Bank vurdere hvordan de kan bidra til økt åpenhet om godtgjøringen til ansatte i Norges Bank som forvalter Statens pensjonsfond - Utland. I sitt svarbrev av 9. mai skriver banken:

"Norges Bank tilstreber en åpenhet om avlønningen i virksomheten. De nye kravene som stilles til næringslivet i Norge, som i andre land, vil også få betydning for hvordan Norges Bank vil rapportere fra og med inneværende år.

Selv om Norges Bank formelt sett ikke reguleres av regnskapsloven, legger banken til grunn at informasjon om lønnsforhold mv. som minimum vil følge den standard som nå er satt fra 1. januar 2006 i regnskapsloven § 7-31 b og anbefalinger om eierstyring og selskapsledelse.

I tillegg vil banken løpende vurdere om det kan utøves en ytterligere grad av åpenhet i rapporteringen i lys av virksomhetens samfunnsmessige betydning. Banken vil her også vektlegge den konkurransesituasjonen NBIM vil stå overfor i det norske og internasjonale arbeidsmarkedet. Videre vil det vurderes hvilke virkninger økt åpenhet vil kunne ha for mulighetene til å nå resultatmålene for virksomheten. Det vil på dette grunnlag arbeides videre med å gi ytterligere informasjon og beskrivelse av struktur og oppbygging av lønns- og insentivsystemene i NBIM."

På bakgrunn av Norges Banks redegjørelse legger jeg til grunn at Norges Bank vil utvide rapporteringen av godtgjøringen til ansatte som forvalter Statens pensjonsfond - Utland. Jeg mener det er positivt at banken også vil vurdere å gå lenger enn det som følger av regnskapsloven og anbefalinger om eierstyring og selskapsledelse.

SPØRSMÅL NR. 846**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 12. mai 2006 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Akutt forfall truer beredskapen ved 330 skvadronen i Bodø. Så ille er det at hangardøren to ganger har havarert og det ikke var mulig å få ut redningshelikoptrene. I tillegg lekker taket, og om vinteren kan det være så kaldt at det er umulig å jobbe der. Det er tegnet et nytt hangarbygg, men uenigheten om hvem som skal betale, er ikke avgjort.

Hva vil statsråden bidra med for å løse denne konflikten?»

Svar:

Redningshelikoptrene utgjør en svært viktig ressurs for samfunnssikkerheten. Både justisministeren og jeg er svært opptatt av at denne tjenesten skal ha høy kvalitet. Dette innebærer også at de bygningsmessige forholdene rundt virksomheten skal være gode. Det er de ikke i dag. Dette til tross, har de operative myndighetene, som har ansvaret for å vurdere luftoperativ beredskap, ikke vurdert at 330 skvadronens beredskap er truet.

Årsaken til at hangaren i dag ikke er i så god stand som vi kunne ønske, er at Forsvaret i lengre tid har vurdert ulike alternativer for en fullgod løsning for 330 skvadronen. I påvente av at dette prosjektet blir klart, har Forsvaret ikke ønsket å vedlikeholde nåværende hangar mer enn høyst nødvendig. For å ta høyde for de akutte problemene inntil nye fasiliteter er klare til bruk, ble det nylig gjennomført strakstiltak

for om lag en halv million kroner. Tiltakene ble gjennomført i februar i år, etter at Arbeidstilsynet og brukerne kom til enighet om hva som måtte gjøres.

For den langsiktige løsningen har det vært diskutert flere alternativer. Blant disse er bygging av en helt ny hangar. Forprosjekteringen av dette alternativet ble mottatt i Forsvarsdepartementet denne uken.

Det er viktig at Justisdepartementet, som har det faglige og økonomiske ansvaret for driften av redningstjenesten, og Forsvarsdepartementet, som har ansvaret for hangarprosjektet og for å operere redningshelikoptrene, er omforente om hvilken løsning som velges. Særlig blir det viktig å ta hensyn til hva slags redningshelikopter som velges, og hvor mange som skal stasjoneres i Bodø, ettersom dette vil ha innvirkning på hangarens størrelse, vedlikeholdsbehov og verkstedskapasitet.

Justisdepartementet vil i nærmeste fremtid få oversendt beskrivelse av de ulike alternativene. Dialogen mellom Justis- og Forsvarsdepartementet er god. Det er ikke grunnlag for å hevde at uenighet mellom de to departementene om betaling er årsak til forsinkelser.

Som forsvarsminister er jeg opptatt av at en fullverdig langsiktig løsning på redningstjenestens hangarbehov i Bodø etableres så raskt som mulig. Midlene er avsatt i våre investeringsplaner, og jeg tar sikte på at vi innen utgangen av året skal ha godkjent oppstart av prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 12. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Befolkningen på Sørlandet har et dårligere utbygd tilbud om institusjonsbasert rehabilitering enn landsgjennomsnittet. Beregninger fra tidligere NOPI, senere HelseRehab Norge, bekrefter dette. Det fremkommer også at det sterke underforbruket av rehabiliteringstjenester i Telemark, Aust-Agder og Vest-Agder kan skyldes manglende tilbud i landsdelen. Si-

den 2000 har LHL sammen med Risør kommune utarbeidet ferdige planer for et moderne rehabiliteringssenter i Risør.

Hva kan gjøres for å realisere disse planene?»

BEGRUNNELSE:

Problemet er at planen om å bygge et moderne rehabiliteringssenteret i Risør nå står i stampe. Dette er

uholdbart sett ut fra de behov som faktisk finnes for denne type rehabiliteringstilbud på Agder og i Telemark. Saken krever en hurtigst mulig avklaring slik at arbeidet med å bygge rehabiliteringssenteret kan starte så fort som mulig. Løper den oppståtte utsettelsen for langt ut i tid, kan hele det fremarbeidede prosjektet i verste fall stå i fare for å bli skrinlagt. Skulle det skje, er dette i så fall svært uheldig for det fremtidige tilbudet til de mange som har behov for rehabilitering i denne delen av landet. Ett hovedproblem er manglende forutsigbarhet vedrørende avtaler mellom Sørlandet sykehus og LHL om kjøp av rehabiliteringsplasser. Det er ønskelig med statsrådets syn på den oppståtte situasjonen, og man ser gjerne at statsråden bidrar i henhold til sin kompetanse for å realisere oppstart av utbyggingen hurtigst mulig.

Svar:

I budsjettforslaget for 2003, som ble lagt fram av regjeringen Bondevik II, ble det foreslått å overføre finansieringsansvar og bestilleransvar til de regionale helseforetakene i løpet av en 4-årsperiode, og en prosess som innebar en gradvis tilpasning i løpet av de 4 årene i overgangsperioden. Stortinget sluttet seg til forslaget. Ved behandling av budsjettforslaget for 2005 uttalte Sosialkomiteens flertall, medlemmer fra Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti følgende:

"Flertallet mener at gjeldende finansieringsordning for 2004 bør videreføres også i 2005. Dette vil da medføre at opptreningsinstitusjonene fra 2006 får hele sin finansiering gjennom de regionale helseforetakene. Flertallet legger til grunn at de regionale helsefor-

etaken i 2005 forbereder avtaler med institusjonene om hvilke oppgaver institusjonene skal ha og prisen på tjenestene. Avtalene skal gjøres gjeldende fra 1. januar 2006. I en overgangsperiode bør det stilles krav om at regionale helseforetak inngår avtaler minst tilsvarende det beløp som er overført"

Helse- og omsorgsdepartementet har i Bestillerdokumentet 2006 presisert at de regionale helseforetakene skal prioritere tjenestetilbudet innenfor rehabilitering og habilitering på en slik måte at tilbudet til pasientene utbygges og styrkes i 2006. De regionale helseforetakene må vurdere hvordan spesialisthelse-tjenester innenfor rehabilitering skal ivaretas. Det regionale helseforetaket forutsettes å vurdere hvilket behov det er for ulike tjenester innenfor rehabiliteringsfeltet, som institusjonsbasert opptrening og rehabilitering. Jeg er kjent med det arbeidet LHL har gjort siden 2000 sammen med og etter initiativ fra Risør kommune, for å få et moderne rehabiliteringssenter. Det regionale helseforetaket må i denne sammenheng vurdere hvilke oppgaver som skal ivaretas i egne institusjoner, f.eks. Spesialsykehuset for rehabilitering Stavern og Spesialsykehuset for rehabilitering Kristiansand, og hvilke oppgaver en vil kjøpe fra private aktører, og hvilke aktører en vil inngå avtale med.

Tidligere var opphold i opptreningsinstitusjoner vanligvis 3-4 uker. Etter det jeg har fått opplyst ligger det nå en individuell vurdering til grunn når det gjelder oppholdets lengde. Behovet for kjøp av tjenester fra private aktører vil måtte ses i sammenheng med f.eks. oppholdenes lengde, hvilke tjenester som ytes i sykehusene m.m.

SPØRSMÅL NR. 848

Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen

Besvart 16. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Soria Moria-erklæringen står det at Regjeringen vil gå inn for at IMF demokratiseres, og at regjeringen vil vurdere endringer i forhold til politisk styring og mandat for Norges rolle.

Hvordan vil dette bli fulgt opp i Regjeringens videre arbeid mot IMF i de kommende år?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen står det mellom annet at regjeringen ønsker en mer demokratisk verdensor-

den. I arbeidet for å nå dette målet er det viktig å se på reformarbeidet i FN, men også på de internasjonale finansinstitusjonene Verdensbanken og Det internasjonale pengefondet (IMF). Disse organisasjonene spiller også en sentral rolle i arbeidet med FNs tusenårs-mål. Statsministeren deltar nå i arbeidet med FN-reform og utviklingsministeren har signalisert en gjennomgang av Verdensbankens arbeid. Fra mange hold pekes det på at IMF spiller en avgjørende rolle, spesielt i forhold til utviklingsland. Frivillige organisasjoner hevder blant annet at IMF setter politiske og økonomiske rammer for låntakerland som vanskelig-

gjør avsetting av nødvendige ressurser til innsatsen for FNs tusenårsmål. IMF og IMF's arbeid er i denne sammenheng svært sentralt.

Svar:

1

Som vi har omtalt i Soria Moria-erklæringen er det viktig for Regjeringen at IMF blir en mer demokratisk institusjon og tar mer hensyn til utviklingslandenes ønsker ved utforming av program. Regjeringen vil føre en mer aktiv politikk når det gjelder IMF og Verdensbanken. I bunnen for vårt arbeid for rollene til de to Bretton Woods-institusjonene og FN ligger vårt engasjement for rettferdig fordeling og økonomisk utjevning mellom nord og sør.

For IMF vil ulike virkemidler være aktuelle. Dels knytter disse seg til i) sammensetningen av IMF's styre, ii) enkeltlands stemmeandel i styret, iii) enkeltlands muligheter til å gjøre seg faglig gjeldende i IMF og iv) utforming av enkeltlands vilkår for lån fra IMF.

Ad i)

Styret i IMF, under ledelse av administrerende direktør, leder det daglige arbeidet i IMF. Styret har 24 medlemmer, såkalte eksekutivdirektører, som møtes flere ganger i uken. De fem landene som har størst kapitalinnskudd, dvs. USA, Japan, Tyskland, Frankrike og Storbritannia, utpeker hvert sitt styremedlem. De øvrige styremedlemmene blir valgt for to år av gangen av andre medlemsland eller grupper av land, såkalte valgkretser. USA, som er største medlem i IMF, kan gjennom sin stemmeandel på vel 17 prosent blokkere vedtak som krever 85 prosents tilslutning, blant annet spørsmålet om endret størrelse på styret. Regjeringen er, om det blir fremmet et forslag om å øke antall styreplasser for å bedre u-landenes representasjon i IMF, rede til å støtte et slikt initiativ. Det er imidlertid en kjent sak at USA mener at IMF's styre er for stort. USA argumenterer med at Europa er overrepresentert, og at Europa derfor bør gi fra seg én eller flere styreplasser. Nordisk-baltisk valgkrets, der Norge inngår, har én stol i IMF's styre. Som den minste valgkretsen blant de europeiske, står vi utsatt til om en reduksjon i antall styreplasser blir en realitet. Det vil, slik jeg ser det, være synd om vi mister vår styrestol ettersom vi i mange saker taler u-landenes sak.

Ad ii)

IMF's tilgjengelige ressurser er for det meste midler som medlemslandene har betalt inn. Den innskutte kapitalen, eller kvotene, beregnes med utgangspunkt i landenes relative størrelse i verdensøkonomien. Et lands stemmevekt i IMF's styre bestemmes

av summen av kvoten og såkalte basisstemmer. Siden IMF ble opprettet i 1944, er vekten til basisstemmene redusert fra 11 prosent til i overkant av 2 prosent av samlet stemmevekt som følge av flere kvoteøkninger. Denne reduksjonen har svekket de fattige u-landenes representasjon i IMF. Vi vil stille oss positiv til et forslag om en ad hoc-kvoteøkning for de mest underrepresenterte landene. IMF har som mål å fatte vedtak om ad hoc-kvoteøkning under årsmøtet i Singapore i september 2006.

Regjeringen vil fortsatt støtte forslag om å øke antallet basisstemmer for på den måten å styrke stemmevekten til utviklingslandene. En beslutning om dette vil ta tid fordi den krever endring i IMF's statutter. Videre må en slik beslutning ha støtte fra mer enn 85 prosent av stemmevekten. USA har tidligere signalisert at landet ikke vil støtte et forslag om å øke antallet basisstemmer.

Ad iii)

Norge inngår i en valgkrets sammen med syv andre land. I de største valgkretsene i IMF -- målt i antall land -- dvs. i de to afrikanske, inngår 19 og 24 land. Disse er samtidig blant de minste målt i økonomisk størrelse. Det har skjedd framgang i arbeidet med å øke kapasiteten på u-landenes valggruppekontorer i IMF og å bedre kommunikasjonen mellom valggruppekontorene og hjemmemyndighetene. En ytterligere faglig nivåheving vil styrke u-landenes muligheter til å fremme sine synspunkter i IMF. Regjeringen mener IMF bør se nærmere på dette. Regjeringen vil også vurdere ytterligere forslag som kan bidra til økt demokratisering i IMF.

Ad iv)

IMF's utlån skjer til land som har fått økonomiske problemer, gjerne knyttet til betalingsbalansen. Det er i denne forbindelse vanlig å sette vilkår, såkalte kondisjonalitetskrav. Kondisjonalitetskravene har som formål å rette opp de økonomiske ubalansene og sette landet i stand til å betale tilbake lånet. Kravene har utviklet seg over tid fra tradisjonelt å begrense seg til makroøkonomiske tiltak til å bli mer omfattende, særlig mht. strukturreformer. I 2001 vedtok IMF's styre at kondisjonalitetskravene burde endres fra å være vidtfaende til å være selektive og tilpasset behovene og institusjonelle forhold i hvert enkelt land. Regjeringen støtter det pågående arbeidet med ytterligere å forenkle og konsentrere innholdet i kravene under forutsetning av at det ikke rammer kvaliteten og styrken i programmene. Regjeringen er imot ideologisk begrunnede krav til liberalisering og privatisering. Regjeringen vil arbeide mot krav om liberalisering og privatisering i IMF-programmer dersom de ikke er utviklings- og fattigdomsorientert eller er et ledd i å bekjempe korrupsjon. I den grad privatisering

og liberalisering er noe landene selv ønsker, vil vi ikke gå imot dette. Regjeringen har igangsatt en undersøkelse på landnivå for å kartlegge bruken av og erfaringene med liberaliserings- og privatiseringskondisjonalitet i IMF's og Verdensbankens programmer.

Videre mener vi det er viktig at utviklingslandene selv får et betydelig ansvar ved utformingen av vilkårene for lån fra IMF. Sjansene for å gjennomføre programmene er størst når landet selv har "eierskapet" til det.

2

På oppdrag fra Finansdepartementet har Norges Bank sekretariatsfunksjonen for IMF-arbeidet i Norge. I samarbeid med departementet utarbeider banken forslag til norske synspunkter i saker som skal

opp i IMF's styre. Finansdepartementet har det endelige ansvaret. Arbeidsdelingen mellom departementet og banken er nedfelt i en skriftlig forståelse. Arbeidet er organisert om lag på samme måte i de andre landene i nordisk-baltisk krets. Utenriksdepartementet, som har ansvaret for regjeringens behandling av Verdensbank-saker, blir ved behov trukket inn i arbeidet.

Det er betydelig møtevirksomhet mellom norske Verdensbank- og IMF-myndigheter på politisk nivå og mellom embetsverket i Norges Bank, Utenriksdepartementet og Finansdepartementet. Jeg mener disse samarbeidsordningene fungerer godt.

- - -

Virksomheten til IMF er nærmere omtalt i kap. 7 i Kredittmeldinga for 2005, som ble lagt fram 7. april i år.

SPØRSMÅL NR. 849

Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 12. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Synes samferdselsministeren at ordningen med gratis parkering for forurensningsfrie elbiler er et viktig virkemiddel i miljøpolitikken, og vil samferdselsministeren sørge for at ordningen med fri parkering for elbiler på offentlige parkeringsplasser vil bestå etter innføringen av et nytt felles regelverk for offentlig og privat parkering?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med arbeidet med et nytt felles regelverk for offentlig og privat parkering, rapporterte NRK Østlandssendingen den 4. mai at det er foreslått at ordningen med gratis parkering for elbiler faller bort. Elbiler er hittil den eneste nullutslippsteknologien innen biltrafikken som er kommersielt tilgjengelig i Norge. Flere norske byer og tettsteder har dårlig luftkvalitet som følge av biltrafikken. Forurensningen får store konsekvenser for blant annet allergikere og astmatikere. Jeg vil peke på at gratis parkering for elbiler på offentlige parkeringsplasser har vært og er et viktig virkemiddel i miljøpolitikken for å stimulere til kjøp og bruk av utslippsfrie elbiler. Samtidig vil denne typen virkemidler støtte opp om en norsk elbilnæring. En rekke mindre norske bedrifter importerer og produserer elbiler i dag.

Svar:

Etter ønske fra næringen, forbrukerinstanser og ulike interessegrupper har en bredt sammensatt arbeidsgruppe ledet av Samferdselsdepartementet foretatt en gjennomgang av offentlig og privat avgiftsparkering. Formålet har vært å legge grunnlag for etablering av ett felles regelsett for alle som tilbyr parkeringstjenester. De overordnede føringene for arbeidet har vært å fjerne eventuelle konkurranseulikheter mellom offentlig og private aktører i næringen, øke brukerrettingen for alle grupper og særlig for mennesker med funksjonsnedsettelse, og å skille skarper mellom offentlig nærings- og myndighetsutøvelse på dette området.

Arbeidsgruppen, med representanter fra blant andre kommunale og private parkeringsselskaper, Forbrukerombudet, Forbrukerrådet, NAF, Forflytningshemmedes Felleorganisasjon og Norges Handikapforbund, avga sin rapport 21. april 2006. Rapporten finnes på Samferdselsdepartementets nettsider: <http://odin.dep.no/sd>.

Arbeidsgruppen har foreslått en fornyet vurdering av det fritaket førere av elbiler har fra betaling av parkeringsavgift på offentlige plasser.

Rapporten er nylig fremlagt og jeg har ikke vurdert eller tatt stilling til de enkelte tilrådingene i den-

ne. Rapporten vil nå bli sendt på offentlig høring før den undergis en politisk behandling hvor det tas nærmere stilling til gruppens forslag. Gjennomføring av de omfattende endringene gruppen tilrår vil kreve både lovendringer og en totalrevisjon av det aktuelle forskriftsverket. Forslagene vil bli behandlet i en ordinær prosess hvor alle berørte vil få anledning til å

komme med innspill, og hvor saken fremmes for Stortinget på vanlig måte.

Jeg kan likevel opplyse at Regjeringen i tråd med Soria Moria- erklæringen vil fremme virkemidler som gjør det lønnsomt å velge miljøvennlige biler, herunder særlig nullutslippsbiler.

SPØRSMÅL NR. 850

Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 15. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse- og omsorgsministeren har pålagt de regionale helseforetakene å skjære ned på bruken av private sykehus. Dette fører nå til innskrenkninger og permitteringer ved helseinstitusjoner som har bidratt sterkt til å kutte helsekøene.

Ser statsråden at denne politikken vil kunne gi økte ventetider og dermed ramme pasientene, og vil hun i så fall endre dette politiske direktivet til sykehusene?»

Svar:

Det har de siste årene vært en betydelig vekst i pasientbehandlingen med dertil reduksjon i ventetidene. Behovet for sterk stimulans til videre vekst i pasienttilbudet eller fortsatt høy livsaktivitet innen enkelte områder er derfor nå ikke lenger like stort. Dette vil derfor kunne få konsekvenser for private kommersielle sykehus som i stor grad har levert dagkirurgiske tjenester.

Jeg har i bestillerdokumentene til de regionale helseforetakene stilt krav om at ledig kapasitet i foretakene skal utnyttes best mulig. Som i enhver annen bransje forutsetter jeg at også de regionale helsefore-

takene foretar en vurdering av behovssituasjon og egen kapasitet i forbindelse med gjeldende avtalers utløp og ved behov for inngåelser av nye avtaler med private sykehus. Det er nettopp disse føringene regionale helseforetak nå har lagt til grunn, noe som har medført at eksempelvis Helse Vest RHF i år reduserer omfanget av dagkirurgiske tjenester kjøpt fra private kommersielle sykehus. Dette gjøres ut fra at helseforetakene tilbyr stadig kortere ventetider og at de dels også har ledig kapasitet på flere av fagområdene som de tidligere måtte supplere med kjøp av tjenester fra private.

Jeg understreker at de regionale helseforetakene har et ansvar for å sørge for at pasienter med rett til nødvendig helsehjelp skal gis tilbud om behandling innenfor rammen av de individuelle frister som settes. Ventetidene for prioriterte tjenester skal fortsatt holdes på et lavt nivå, noe jeg har stilt krav om i mitt styringsbudskap til de regionale helseforetakene. Ventetidene innen somatikk har hittil i år hatt en stabil utvikling. Jeg har derfor ingen intensjoner om å endre på de styringskrav jeg har stilt overfor de regionale helseforetakene i forhold til å begrense bruken av private kommersielle sykehus.

SPØRSMÅL NR. 851**Innlevert 4. mai 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 15. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Finansministeren hadde sosial dumping som hovedtema i talen på 1. mai. Samtidig har norske arbeidstakere i enkelte bransjer en timelønn som er lavere enn minstelønnen for utenlandske arbeidstakere i andre bransjer. I debatten om sosial dumping er det viktig med en begrepsavklaring slik at vi kan diskutere temaet på en mest mulig konstruktiv måte.

Hvordan definerer finansministeren begrepet "sosial dumping"?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av at alle som arbeider i Norge skal ha norske lønns- og arbeidsvilkår. I Regjeringens handlingsplan mot sosial dumping som er lagt fram i Revidert nasjonalbudsjett 2006, gis det en bred omtale av problemstillingen knyttet til sosial dumping og hvordan Regjeringen vil arbeide videre med dette.

Etter Regjeringens vurdering er det sosial dumping av utenlandske arbeidstakere både når disse arbeidstakerne utsettes for brudd på helse-, miljø- og sikkerhetsregler, herunder regler om arbeidstid og krav til bostandard, og/eller når de tilbys lønn og andre ytelser som er uakseptabelt lave, sett i sammenheng med hva norske arbeidstakere normalt tjener, eller som ikke er i tråd med allmenngjøringsforskrifter, der slike gjelder.

Sosial dumping er i tillegg uheldig for andre arbeidstakere og virksomheter i Norge, fordi det kan føre til en urettferdig konkurransesituasjon med urimelig press på opparbeidete rettigheter og svekket rekruttering til særlig utsatte yrker og bransjer, og fordi seriøse bedrifter kan tape oppdrag og kunder til useriøse aktører.

Som kjent er det besluttet å forlenge overgangsordningene for arbeidstakere fra de nye EØS-landene for en ny treårsperiode fra 1. mai 2006. De norske overgangsordningene bidrar i første rekke til å sikre at det stilles krav om norske lønns- og arbeidsvilkår i tråd med norske tariffavtaler eller lignende, som vilkår for oppholdstillatelse. For utenlandske arbeidstakere fra EØS-området som ikke er omfattet av overgangsreglene, de såkalte utsendte arbeidstakerne, gjelder i utgangspunktet ikke spesifikke krav til lønns- og arbeidsvilkår utover det som følger av arbeidsmiljølovens utsendingsregler og eventuelle allmenngjorte tariffavtaler. For disse arbeidstakerne vil allmenngjøring være et sentralt virkemiddel.

Jeg vil i denne sammenheng presisere at lovreguleringen i norsk arbeidsliv skal sikre alle arbeidstakere et visst minimum av rettigheter. Når det gjelder lønnsfastsettelse og regulering av lønn, er dette tradisjonelt partenes ansvar. Der det er tariffavtaler, vil disse fastsette ufravikelige normer for lønnsfastsettelsen til norske arbeidstakere. I de tilfeller hvor det stilles krav til lønns- og arbeidsvilkår som følge av allmenngjorte tariffavtaler (allmenngjøringsforskrifter) etter allmenngjøringsloven, vil dette gjelde for alle arbeidstakere som faller inn under loven, både norske og utenlandske.

Regjeringens handlingsplan mot sosial dumping omfatter en rekke viktige tiltak som jeg mener kan bidra til å nå målet om ordnede lønns- og arbeidsvilkår for alle og et seriøst arbeidsmarked. Regjeringen legger samtidig vekt på at tiltakene ikke må undergrave de positive sidene ved arbeidsinnvandring og hindre et velfungerende arbeidsmarked.

SPØRSMÅL NR. 852**Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 12. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hvilken statsråd har det formelle ansvaret for jordbruksoppgjøret, og hva er begrunnelsen for eventuelle endringer i ansvarsforhold?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge oppslag i Nationen 27. april 2006 fremgår det at det dagen før ble klart at landbruksministeren for første gang blir formelt ansvarlig for jordbruksoppgjøret. Jordbruksoppgjøret har tidligere vært styrt av administrasjonsministeren.

I artikkelen fremgår det imidlertid ikke hvor overføringen av ansvaret formelt sett er vedtatt, begrunnelsen for overføringen eller hvor informasjonen stammer fra.

Svar:

Fra i år har landbruks- og matministeren det formelle ansvaret for jordbruksoppgjøret, og stortingsproposisjonen om oppgjøret vil gå fra Landbruks- og matdepartementet. Denne overføringen er mer å anse som en formalitet, ved at det formelle ansvaret for utformingen av rammebetingelser, virkemidler og inn-

tektsmuligheter i jordbruket (herunder ansvaret for kap. 1150 på statsbudsjettet), overføres dit hovedansvaret ligger og har ligget.

Etter fullmakt fra Regjeringen styres arbeidet med jordbruksforhandlingene gjennom Statens forhandlingsutvalg, med representasjon fra fire likeverdige departement (Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet). Antall departement, og hvilke departement som har deltatt i forhandlingsutvalget direkte, har variert over tid. Forhandlingsutvalget har likevel i en årrekke vært ledet av departementsråden i Landbruks- og matdepartementet, som også har hatt sekretariatsfunksjonen for forhandlingsutvalget. Fortsatt vil Statens forhandlingsutvalg være sammensatt av disse fire departementene og arbeidet bli samordnet av statsministeren.

Denne ordningen blir dermed slik som ordningene er for de frittstående gruppene innenfor helsesektoren, hvor Arbeids- og inkluderingsdepartementet deltar, men hvor fagdepartementet har ansvar for proposisjonen mv.

SPØRSMÅL NR. 853**Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 11. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Viser til oppslaget på TV2-nyhetene 4. mai d.å., der det kom frem nye signaler om at seilingsleden skal legges helt inn til 14 nautiske mil. Trafikken med oljetankere utgjør den aller største faren for oljesøl langs kysten i nord.

Hvordan kan disse nye signalene være forenlige med Regjeringens forslag til St.meld. nr. 8 (2005-2006) og søknaden Regjeringen har besluttet å fremme til IMO?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig for miljø- og fiskeriressursene våre at transport av farlig og/eller forurensende last går

langt fra kysten vår. En slik politikk har Stortinget sluttet seg til gjennom behandlingen av St.meld. nr. 14 (2004-2005). Sameksistensen mellom de ulike næringene i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten er av avgjørende betydning. Overholdelse av sjøveisregler og seilingsbestemmelser samt trafikkovervåking er sentralt i redusere sannsynligheten for ulykker, og dermed også de konsekvenser en eventuell ulykke vil kunne få for kyst og fiskeri.

Svar:

Etablering av påbudte seilingsleder er et viktig tiltak i helhetlig forebyggende sjøsikkerhetsarbeid. Forslaget som er sendt til IMO innebærer at alle tank-

skip, og godsfartøyer over 5 000 brutto tonn, i internasjonal fart, må seile lenger ut fra kysten enn i dag. I tillegg vil møtende trafikk bli separert i én seilingsled for den nord- og østgående trafikken og én seilingsled for den vest- og sydgående trafikken med separasjonssone mellom ledene. De skipene som seiler vest- og sydover med oljelast må seile lengst fra kysten.

Da forslaget ble sendt på høring av Kystdirektoratet den 9. januar 2006 ble det gjort klart at etablering av seilingsledene ville skje i farvannet mellom territorialgrensen, som ligger 12 nautiske mil fra grunnlinjen, og dekningen av Kystverkets AIS-kjede, som er ca. 30 nautiske mil fra grunnlinjen. I St.meld. nr. 8 (2005-2006) er det derfor informert om at leden foreslås lagt omkring 30 nautiske mil fra land. Videre er det i boks 4.3 på side 51 i St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) opplyst at i utarbeidelsen av den nøyaktige plasseringen av seilingsleden vil det også bli tatt hensyn til andre næringsinteresser i området.

Ved vurdering av avstanden til land for de påbudte seilingsledene er det flere forhold som må tas i betraktning: Det er viktig at trafikken legges langt nok ut fra kysten til at man får den nødvendige responstid for å komme et fartøy til hjelp. Samtidig må ikke fartøyene sendes så langt ut fra kysten at man risikerer at et fartøy forulykker før man kan nå fram med den nødvendige assistanse. Det er også svært viktig at trafikken kan overvåkes fra Kystverkets trafikksentraler for å oppdage avvik på et så tidlig tidspunkt som mulig. Det har derfor stor betydning at seilingsledene ligger innenfor dekning av Kystverkets AIS-kjede (automatisk identifikasjonssystem). Denne har en dekning på ca. 30 nautiske mil fra land. Under gunstige værforhold og atmosfæriske forhold kan dekningen være større, men det er ikke stabil dekning lenger ut enn ca. 30 nautiske mil.

I tillegg til de rene sjøsikkerhets- og oljevernaspektene har det vært viktig å minimere faren for konflikt mellom skipstrafikken og annen aktivitet i området. På denne bakgrunn er seilingsledene, i så stor grad som mulig, lagt utenfor områder med intensiv fiskeriaktivitet. Man har også søkt å legge ledene utenom områder med allerede kjente forekomster av petroleum.

Under høringen var det ingen av høringsinstansene som hadde innsigelser mot etablering av seilingsledene. Tiltaket fikk støtte fra både fiskeri- og petroleumsvirksomhet, skipsfart, myndigheter og miljøbevegelsen. Noen justeringer har det allikevel vært nødvendig å gjøre basert på høringen, spesielt på to områder:

Den første gjelder, som varslet i høringsbrevet, forholdet til petroleumsvirksomheten. I høringsbrevet ble det understreket at det er viktig at ledene plasseres slik at man tar hensyn til eksisterende petroleumsvirksomhet, og kjente forekomster, slik at en eventuell utbygging ikke kommer i konflikt med leden. Det ble uttrykkelig sagt at eventuelle justeringer i samsvar med dette ville bli gjort før søknaden ble sendt til IMO. Med dette utgangspunkt, og basert på høringen har Kystdirektoratet, sammen med Oljedirektoratet og Petroleumstilsynet justert ledene for å unngå at de kommer i konflikt med Goliat og de omliggende petroleumsforkomstene. Dette betyr at på et kort stykke ved Ingøy kommer den nord- og østgående seilingsleden ned i 14,3 nautiske mil fra land. Dersom man skulle legge begge seilingsledene og separasjonssonen innenfor disse funnene ville trafikken, på det punkt hvor man ville kommet nærmest grunnlinjen, ligge ca. 10 nautiske mil fra grunnlinjen, og dersom man skulle legge begge ledene og separasjonssonen utenfor dette området, ville store deler av trafikken ligge utenfor dekning av AIS.

På denne bakgrunn er det foreslått etablert et system hvor seilingsleden for den syd- og vestgående trafikken (med oljelast) legges utenfor disse petroleumsforkomstene, mens seilingsleden for den østgående trafikken (i ballast) legges innenfor. Det legges ingen hindringer for aktivitet i separasjonssonen mellom de to trafikksone.

Den andre typen kommentarer i høringen gikk på forholdet mellom seilingsledene og fiskerivirksomheten ved Moskenesgrunnen. For å ta hensyn til dette fisket har man valgt å trekke seilingsledene og separasjonssonen lenger ut fra land utenfor Lofoten. Dette innebærer at seilingsledene på den vestligste delen ligger utenfor dekning av AIS. Dette har man valgt å godta, da dette samtidig medfører en mer naturlig seilingslinje for trafikken til og fra kontinentet. Den justerte seilingsleden utenfor Lofoten medfører en økt seilingsdistanse på 1,6 nautiske mil i forhold til forslaget sendt på høring.

Avstanden mellom innerste seilingsled og grunnlinjen må nødvendigvis variere noe. Ved Ingøy i Finnmark vil, som nevnt, avstanden fra land, over en kort strekning, være om lag 14,3 nautiske mil, mens den ved Røst vil være over 52,5 nautiske mil. Bredden på separasjonssonen vil variere fra 2-10 nautiske mil.

Avstanden mellom yttergrensen for hele separasjonssystemet til grunnlinjen vil variere fra 25 nautiske mil ved Sletnes utenfor Båtsfjord til 58,5 nautiske mil ved Røst.

SPØRSMÅL NR. 854**Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I fjor ble reaktor 2 på Barsebäck stengt, mens reaktor 1 ble stengt i 1999. I uttalelser fra regjeringen Stoltenberg virker det som om man forventer at de resterende 10 atomreaktorer i Sverige skal stenges snarest mulig. Med bakgrunn i det nordiske markedet, ville en slik nedstenging ha store konsekvenser for kraftbalansen.

Tror og ønsker Regjeringen at svenskene snarest stenger ned sine resterende atomkraftverk, og hva blir i så fall konsekvensene for norske kraftforbrukere?»

BEGRUNNELSE:

Medlemmer av regjeringspartiene har en rekke ganger vist til at svenskene skal stenge ned sine atomkraftverk, nærmest i et forsøk på å skape et bilde av at det vil bli færre atomkraftverk i våre nærområder.

Myndighetene har riktignok vedtatt å fase ut kjernekraftproduksjonen i Sverige etter en folkeavstemming for mange år siden, men progresjonen i dette arbeidet har gått meget sakte. Selv om Barsebäck I og II er stengt, så finnes ingen fremdriftsplaner for å avvikle de resterende ti atomreaktorene i Sverige. Nå viser også meningsmålinger at flertallet av det svenske folk ønsker at Sverige fortsatt skal ha atomkraftverk.

Trolig ser svenske energimyndigheter hvilke konsekvenser en slik nedstenging vil ha for kraftmarkedet i Sverige og Norden. Med tanke på det nordiske kraftmarkedet og vår felles oppdekning, så vil en nedstengning få konsekvenser for energiforsyningen og prisnivået for norske forbrukere. Dette skjer i en tid med betydelig underdekning i både det svenske og det norske kraftmarkedet, og hvor Regjeringen sier det er lite ny kraftproduksjon på vei inn i markedet.

Ifølge en artikkel på Bellona.no (<http://www.bellona.no/no/energi/atomkraft/38235.html>) er grunnen til at Barsebäck nå ble nedlagt, rett og slett plasseringen. "Anlegget ligger alt for nærme både Malmö og København."

"Til tross for at nedleggelsen var vedtatt har vært mange skeptiske til den og uttrykt bekymring for

hvordan det nå skal gå med forsyningssikkerheten av elektrisitet. Avisen Helsingborgs Dagblad skriver i forbindelse med stengningen av reaktor 2 at elektrisiteten fra Barsebäck skal erstattes med litt mer importert kullkraft, fortrinnsvis dansk - og med atomkraft. For det finnes ingen fremdriftsplaner for å avvikle de resterende ti atomreaktorene i Sverige, som befinner seg i henholdsvis Ringhals, Oskarshamn og Forsmark. Tvert imot finnes det planer om å investere omkring 25 milliarder svenske kroner i dem, for at de om ti år skal produsere mer elektrisitet enn hva de har kapasitet til i dag."

Svar:

I "Regeringens proposition 2004/05:62 Genomförande av EG:s direktiv om gemensamma regler för de inre marknaderna för el och naturgas, m.m." skriver svenske myndigheter at "Riksdagen uttalade efter folkomröstningen år 1980 att kärnkraften skall avvecklas i den takt som är möjlig med hänsyn till behovet av elektrisk kraft för att upprätthålla sysselsättning och välfärd. Detta var ett viktigt vägval. På flera håll i världen har man gjort samma bedömning - att kärnkraften inte är långsiktigt förenlig med en hållbar utveckling. Vi i vår generation måste ta vårt ansvar inför kommande generationer. Det innebär att vi måste genomföra omställningen av energisystemet samtidigt som vi lägger en stabil grund för en fortsatt god utveckling av sysselsättning och välfärd".

Videre heter det at "De elva kärnkraftsreaktorer som är i drift svarar för närmare hälften av den svenska elproduktionen. Reaktorerna tillkom under en period på tretton år. Det betyder att samtliga kommer att falla för åldersstrecket under en och samma korta tidsperiod. Vi bedömer det inte som realistiskt att bygga ut ny elproduktion i samma takt som när kärnkraften byggdes ut. Vi bör inte heller förlita oss på utbyggnad av ett enda produktionsslag. Därför måste avvecklingen ske på ett ansvarsfullt och kontrollerat sätt och utbyggnad av ny elproduktion ske kontinuerligt så att svensk industri och samhället i övrigt tillförsäkras el på internationellt konkurrenskraftiga villkor."

Jeg har tillit til at den svenske regjeringen følger opp dette og at utviklingen av kjernekraften skjer på en måte som sikrer at omstillingen skjer uten store konsekvenser for det nordiske energimarkedet og derigjennom norske forbrukere.

SPØRSMÅL NR. 855**Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I strømdebatten på Holmgang før påske påsto statsråden at Regjeringen har vært meget handlekraftig i energipolitikken. Statsråden antydet sågar at Stoltenberg-regjeringen har gjennomført mer i løpet av de første 5-6 månedene enn Bondevik II-regjeringen fikk til i sin periode.

Er dette korrekt oppfattet fra undertegnende, og hvis ja, hva legger statsråden til grunn i sin sammenligning, og hvilke konkrete måltall innen ny kraftproduksjon osv. kan statsråden vise til?»

Svar:

I de senere årene har den norske kraftforsyningen blitt mer sårbar overfor svikt i tilsiget. Dette skyldes at etterspørselsøkningen over lengre tid ikke har blitt fulgt av en tilsvarende økning i produksjons- og overføringskapasitet. I dag har derfor Norge en netto import av kraft i et år med normal nedbør på mellom 5 og 7 TWh.

Denne regjeringen har tatt den manglende produksjonskapasiteten på alvor og startet det viktige arbeidet med å legge til rette for å øke kraftproduksjonen i Norge. Den siste tiden har Statoil fått energikonsesjon for et gasskraftverk på Tjeldbergodden og

Industrikraft Midt-Norge har fått forlengelse av sin konsesjon for bygging av et gasskraftverk på Skogn. Samtidig har også Regjeringen satt i verk tre prosjekter som skal klargjøre utforming og omfanget av det statlige engasjementet knyttet til CO₂-håndtering og etablering av eventuelle CO₂-kjeder.

Når det gjelder ny produksjon, er det imidlertid viktig å understreke at investeringer i ny kapasitet i det norske kraftmarkedet skjer på bakgrunn av aktørenes vurderinger av lønnsomheten i prosjektet. Lønnsomheten i det enkelte prosjekt vil avhenge av en rekke forhold, som utviklingen i brenselpriser, kraftpriser og rammebetingelser for øvrig.

Jeg arbeider nå også videre med ulike alternativer for å styrke satsingen på fornybar energi. En mulighet jeg vurderer er å styrke satsingen på Enova og Energifondet, virkemidler vi har god erfaring med så langt. Men også andre alternativer er aktuelle.

Regjeringen legger sterk vekt på å bidra til en mer diversifisert og dermed sikrere energiforsyning som legger til rette for akseptable priser til kraftkrevende industri og samfunnet for øvrig. Samtidig vil jeg understreke at Regjeringen vil arbeide videre med å vurdere hensiktsmessige tiltak i forhold til forbruk, produksjon og overføring som kan styrke forsynings-sikkerheten for strøm i Norge.

SPØRSMÅL NR. 856**Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 11. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I et tidligere svar om Heggen og Frøland tingrett har justisministeren opplyst at departementet vil foreslå denne tingretten nedlagt. Berørte kommuner deles mellom Sarpsborg tingrett og nye Follo tingrett. Kommunene Marker og Rømskog foreslås overført til Sarpsborg tingrett. Dette vil bryte med politidistriktsinndelingen som tilsier at de to kommunene bør tilhøre Halden tingrett.

Vil justisministeren ta initiativ til dialog med berørte parter slik at man kan oppnå en mest mulig hensiktsmessig organisering?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget behandlet organiseringen av tingrettene i 2001, uttalte en enstemmig justiskomiteé at kommunene Marker og Rømskog burde overføres fra Heggen og Frøland til Halden tingrett. Dette til tross for at Stortinget den gang vedtok at Heggen og Frøland tingrett skulle bestå. Begrunnelsen for å foreslå overføring til Halden tingrett var at dette ville være i samsvar med inndelingen av politidistrikter i Østfold og ble derfor sett på som en praktisk løsning både for justissektoren og for publikum. Dersom dette er et utbredt syn også lokalt og størrelsen på tingrettene i

Sarpsborg og Halden er omtrent den samme, er det mye som taler for at tilknytning til Halden bør være å foretrekke.

Svar:

Forslag til enkelte endringer i den vedtatte strukturen for førsteinstansdomstolene ble sendt på høring med frist for uttalelse innen 19. juli 2006. I høringsbrevet foreslås blant annet å dele domssognet til nå-

værende Heggen og Frøland tingrett mellom Sarpsborg tingrett og nye Follo tingrett, slik at kommunene Marker og Rømskog overføres til Sarpsborg tingrett.

Både berørte tingretter, kommuner og politidistrikt er blant høringsinstansene, og de vil derfor på denne måten få en god anledning til å komme med sine synspunkter på forslagene.

Jeg vil avvente høringsinstansenes uttalelser før jeg tar endelig stilling til hvilke forslag som skal fremmes for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 857

Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 15. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I turistnæringen er sesongsvingningene store og behovet for sesongsysselsetting stort. I mange turistkommuner, som f.eks. Trysil i Hedmark, er man helt avhengig av utenlandsk arbeidskraft for å finne arbeidskraft. I Trysil kommer mange fra Sverige og Danmark. Disse må få et D-nummer for å jobbe i Norge. Næringen opplever regelverket og praksisen for dette som utydelig og byråkratisk.

Vil statsråden gjøre det enklere for bedriftene i Distrikts-Norge å rekruttere denne type arbeidskraft?»

BEGRUNNELSE:

Svært mye av reiselivet i Distrikts-Norge vil ikke ha noen mulighet til å finne nok arbeidskraft uten å benytte utenlandsk arbeidskraft. Trysil er en av de store reiselivsdestinasjoner om vinteren. Det er store sesongsvingninger i behovet for arbeidskraft, mye større enn det innenlandske tilbudet kan bidra med.

Trysil klarer å tiltrekke seg denne arbeidskraften fra bl.a. Sverige og Danmark. For at de som kommer skal ha lov til å jobbe i Norge, må de få et D-nummer. Bedriften kan ikke betale ut lønn uten at arbeidstager har fått dette tildelt. Videre er nummeret nødvendig for å melde arbeidstager inn i arbeidstagerregisteret, for å åpne bankkonto, for å få skattekort osv. D-nummer utstedes av ligningskontoret etter søknad. Kopi av pass bevitnet av politi må vedlegges søknaden. Behandlingstid er ca. 3 uker. I Trysil er ligningskontoret åpent kun 4 timer 2 dager i uka og lensmannskontoret har en daglig åpningstid fra kl. 9.00-14.00. Ved sykdom stenges kontoret. I disse tilfellene er nærmeste politi i Elverum som medfører en ekstra reise på ca. 75 km.

Papirarbeidet og den oppsøkende virksomheten den enkelte bedrift må utføre er en betydelig belastning, fordi utstedelsen må skje via oppmøte i hvert tilfelle.

To offentlige etater, langt unna bedriftene dette angår, er involvert og ordningen er byråkratisk. Det må kunne finnes en praktisk ordning ved at f.eks. kommunen kan delegeres ansvaret for å utstede D-nummer.

Trygdeansvaret for disse personene er uklart. Dersom personen som har vært sysselsatt i Norge, oppholder seg noen dager etter at arbeidsforholdet er avsluttet, er det betydelig uklarhet i om den personen det gjelder er rettsløs i tilfelle skade eller noe annet skulle oppstå. Ordningen praktiseres slik at verken Norge eller Sverige da har trygdeansvaret for denne personen i denne perioden.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

Utenlandske arbeidstakere som kommer til Norge for å arbeide, tildeles et D-nummer. D-nummeret registreres i Det sentrale folkeregister og ivaretar de samme funksjonene som norske borgeres fødselsnummer. D-nummeret er nødvendig for at ligningsmyndighetene skal kunne utstede skattekort til arbeidstakeren. Videre er D-nummeret blant annet nødvendig for at arbeidstakeren skal kunne opprette bankkonto i norsk bank.

Så framt arbeidstakeren har gyldig oppholds- eller arbeidstillatelse, er det ikke noe til hinder for at han eller hun kan påbegynne arbeidet i Norge før det er utstedt D-nummer og skattekort. Etter de alminnelige reglene om innbetaling av skatt skal imidlertid

arbeidsgivere foreta forskuddstrekk med 50 prosent av lønnen til arbeidstakere som ikke har levert skattekort. For eventuelle lønningsdager forut for tilde-
ling av D-nummer og utstedelse av skattekort, kan skattetrekket dermed bli for høyt. Dette kan imidler-
tid korrigeres senere.

Siden D-nummeret identifiserer den utenlandske arbeidstakeren på samme måte som et fødselsnum-
mer, er det viktig å føre kontroll med at nummeret ut-
stedes til rett person. Det er også viktig å kontrollere
at arbeidstakeren ikke allerede har fått utstedt D-
nummer, for eksempel ved tidligere arbeidsopphold i
Norge.

D-nummer tildeles av Oslo likningskontor og
folkeregister, Personregisteret, etter rekvisisjon fra
det lokale likningskontoret som arbeidstakeren hører
inn under ut fra sitt oppholdssted her i landet. Rekv-
sijonen til Personregisteret må som hovedregel være
vedlagt kopi av legitimasjonsdokument utstedt av of-

fentlig myndighet eller annet organ med tilfredsstil-
lende rutiner for dokumentutstedelse. Pass er det nor-
male legitimasjonsdokument i denne forbindelse.

Det kan også stilles krav om innsendelse av do-
kumentasjon på oppholds- og arbeidstillatelse. Stats-
borgere fra de nordiske landene trenger verken opp-
holds- eller arbeidstillatelse for å ta arbeid i Norge,
slik at dette ikke vil gjelde arbeidstakere fra Sverige
og Danmark.

Jeg ser det ikke som aktuelt å overføre kompetan-
sen til å utstede D-nummer til andre organer enn fol-
keregistermyndighetene. Å gi alle kommunene slik
kompetanse er neppe farbart ut fra hensynet til sam-
ordning og kontroll. Jeg kan imidlertid nevne at i
Skattedirektoratets rapport om reorganisering av
skatteetaten som Finansdepartementet nylig har
sendt på høring, er det uttalt at det skal vurderes om
adgangen til å utstede D-nummer skal overføres til de
nye regionale skattekontorene.

SPØRSMÅL NR. 858

Innlevert 5. mai 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 15. mai 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det er viktig å sikre en miljømessig forsvarlig
behandling av alt avfall, og at vi har gode gjenvin-
ningsordninger og oppsamlingssystemer. Vi har pr. i
dag ingen forsvarlige ordninger for brukte og gamle
campingvogner. Flere steder blir disse bare hensatt i
naturen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre miljømessig
gode og forsvarlige oppsamlingssystemer også for
campingvogner?»

BEGRUNNELSE:

Oppsamlingssystemet for bilvrak skal sørge for
innsamling og gjenvinning av kjøretøy. Oppsam-
lingssystemet skal gi en økonomisk motivasjon for å
levere inn biler til vraking, og sikre at disse ikke blir
hensatt i naturen. Vrakpantordningen i Norge omfat-
ter i dag personbiler, campingbiler, kombinerte biler
med totalvekt opp til 7 500 kilo, snøscootere og mi-
nibusser. Det eksisterer ingen vrakpantordning for
campingvogner.

Det er per i dag ingen registreringsplikt for cam-
pingvogner i Norge. Dermed er det vanskelig å si
hvor mange campingvogner det er i landet og hvem

som eier de som ikke er registrert. Det er om lag
80 000 registrerte campingvogner i Norge. Norsk
Caravan Club mener at det i tillegg kan være opp mot
70 000 uregistrerte campingvogner i landet. Eiere
som har registrert campingvogn mottar krav om års-
avgift. I Sverige er det registreringsavgift av cam-
pingvogner, samt omregistreringsplikt ved bytte av
eier.

Svar:

Utrangerte campingvogner er hittil ikke vurdert
til å utgjøre et vesentlig miljøproblem, og det er der-
for ikke innført særskilte virkemidler for å håndtere
slikt avfall. Kasserte campingvogner vil imidlertid
kunne medføre et forsøplingsproblem. Dette skal iva-
retas av forurensningslovens forbud mot forsøpling.
Forbudet innebærer at ingen kan etterlate utrangerte
campingvogner slik at det kan virke skjæmmende el-
ler være til skade eller ulempe for miljøet. Kommu-
nene kan gi pålegg om opprydding til den som har et-
terlatt avfall i strid med loven.

Miljøverndepartementet vil følge utviklingen
med en fortløpende vurdering av behovet for en egen
returordning for campingvogner.

SPØRSMÅL NR. 859**Innlevert 8. mai 2006 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen****Besvart 12. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Kan ein, med bakgrunn i lov om introduksjonsprogram og ynskjet om raskast mogeleg kvalifisering til arbeid eller vidare utdanning og best mogeleg integrering i lokalsamfunnet, se dette som ei akseptabel løysing og ikkje minst om 3 timars busstur kvar dag verkeleg kan godkjennast som ein del av introduksjonsprogrammet flyktningane skal gjennomføre?»

GRUNNGJEVING:

Volda og Ørsta kommunar har i mange år kjøpt tenester i form av norskopplæring med samfunnsfag for flyktningar og andre innvandrarar i kommunane hjå Møre Folkehøgskule i Ørsta. Her har integreringsarbeid, språkpraksis og språkopplæringa gått hand i hand, elevane har vore svært nøgde og Ørsta/Volda har vorte attraktive busetjingskommunar for denne gruppa.

Av ulike årsaker, m.a. innføring av introduksjonslova (september 2004) og ny tilskotsordning (september 2005) måtte avtalen reforhandlast, noko som resulterte i at norskopplæringa vart lyst ut på anbod. I anbodsdokumenta står det at undervisninga bør lokaliserast til Ørsta/Volda.

Med bakgrunn i innkomne tilbod valde administrasjonen i kommunane å gje tilbodet til Hareid Ressurscenter, som vil gjennomføre undervisninga i Hareid kommune. Reisetida på om lag 3 timar pr. dag vil dei legge inn som ein del av introduksjonsprogrammet (noko anna vil naturleg nok medføre store praktiske vanskar, særleg for dei som har omsorg for born, evt. andre familiemedlemmer, og som vanskeleg kan vere borte frå heimstaden så mange timar pr. dag). Det høyrer med at både Hareid Ressurscenter og Møre Folkehøgskule hadde tilbod der undervisninga skulle lokaliserast i Ørsta.

Dette har vekt sterke reaksjonar lokalt; i elevgruppa, mellom fagfolk innanfor undervisning av minoritetsspråklege, mellom andre aktørar som driv med ulike former for integreringsarbeid i lokalsamfunnet og mellom lokalpolitikkarar som ikkje har vore involverte korkje i utforming av anbodsdokumenta eller avgjerdsprosessen.

Svar:

Føremålet med introduksjonsordninga er å styrkje mogelegheitene for nykomne innvandrarar til å delta i yrkes- og samfunnslivet, og den økonomiske sjølvstenda deira, jf. § 1 i introduksjonslova. I tråd

med dette overordna føremålet skal introduksjonsprogrammet ta sikte på å gi grunnleggjande ferdigheiter i norsk; førebu for deltaking i yrkeslivet og gi grunnleggjande kunnskap om norsk samfunnsliv, og programmet må minst innehalde norskopplæring, samfunnskunnskap og tiltak som førebur for vidare opplæring eller tilknytning til yrkeslivet, jf. § 4 i introduksjonslova.

Introduksjonslova lister opp tre minstekrav til innhaldet i programmet. Kva for eit omfang kvar av dei tre krava skal ha, må ein avgjere på grunnlag av kva den einskilde har behov for, for å kunne nå det overordna føremålet med lova. Alle tiltaka må ha eit innhald som bidrar til måloppnåing og må kunne grunnjevast ut frå føremålet med ordninga. Det er kommunen som i samarbeid med den einskilde som må fastsette det konkrete innhaldet. I løpet av programtida må ein ha gitt tilbod i samsvar med minstekrava. Innhaldet vil kunne endre seg i løpet av programperioden. I den første tida er det rimeleg å leggje vekt på norskopplæring for etter kvart å bruke meir tid på andre tiltak. Arbeidet med å førebu deltakarane på programmet, bl.a. kartlegging av bakgrunn og kompetanse, kan gå inn som ein del av programmet.

Programmet skal vere heilårleg og på full tid. For program som består av aktivitetar utan krav til førebuing eller etterarbeid, er norma 37,5 time pr. veke. For program som består hovudsakeleg av opplæringstiltak med betydeleg eigenaktivitet, førebuing og etterarbeid, skal 30 timers veke reknast som full tid. Programmet kan vare i inntil 3 år, og når særlege grunnar taler for det i inntil tre år.

Eg vil understreke at alle tiltak må bidra til kompetanseoppbygging og kunnskapsheving og dekkje den einskilde sitt behov for grunnleggjande kvalifisering. Reise til og frå opplæringsstaden bidrar ikkje til dette, og kan difor ikkje vere eit tiltak i programmet. Ved å leggje reisetida inn i programmet vil deltakarane få eit tilbod som ikkje er i samsvar med introduksjonslova. Når ein utformer programmet, bør ein i tillegg så langt det er mogeleg leggje prinsippa i arbeidslivet til grunn, og der reknast ikkje til vanleg reise som ein del av arbeidstida.

Spørsmålet om kor lang reisetid som er rimeleg er ei vurdering som kommunen må gjere i samarbeid med programdeltakarane der ein tar omsyn til omsorgsplikter, kor mykje for- og etterarbeid programmet krev og at deltakarane skal ha fritid.

Departementet har bede Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) om å følgje opp denne saka.

IMDi har fått i oppgave å iverksette og til å bidra til å utvikle integreringspolitikken overfor nykomne innvandrere. IMDi skal bidra til at kommunene har

den nødvendige kunnskapen om introduksjonslova med forskrifter og å gi kommunene kunnskap om metoder som kan fremme kvaliteten på tilbudet.

SPØRSMÅL NR. 860

Innlevert 8. mai 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 15. mai 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Vil Regjeringen gi Elkem Bjølvefossen i Ålvik og andre deler av kraftkrevende industri et nytt industrikraftregime som kan gi konkurransedyktige kraftpriser og tryggere arbeidsplasser, eller har Regjeringen andre næringspolitiske verktøy å sette inn for å hindre nedleggelse og utflagging av industriarbeidsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Hordaland Folkeblad skriver 5. mai 2006 at over 100 arbeidsplasser ved Elkem Bjølvefossen i Ålvik kan gå tapt dersom Elkem vedtar å flytte produksjonen til Island. Kraftkontraktene til Bjølvefossen begynner å gå ut til neste år. Årsaken til at utflagging blir vurdert er de høye kraftprisene. I oppslaget fremgår det at Elkem vurderer de tekniske sidene rundt en utflytting og at styret antagelig vil behandle saken til sommeren.

Representanter for fagforeningen mener Elkem må vente til Regjeringen har foreslått et nytt industrikraftregime. Dette med bakgrunn i løfter om at Regjeringen vil legge til rette for levelige vilkår for kraftkrevende industri i Norge. Kravet om konkurransedyktige kraftpriser satte naturlig nok sitt preg på 1. mai-feiringen i Ålvik, som er et lokalsamfunn med sterk tilknytning til aktiviteten ved Bjølvefossen.

I Soria Moria-erklæringens kapittel om næringspolitikk står det at Regjeringen vil etablere et eget industrikraftmarked. I valgkampen var løftene om lavere kraftpriser til industrien en av Arbeiderpartiets viktigste saker. Jens Stoltenberg uttalte for eksempel til Stavanger Aftenblad 9. august 2005: "Ei ny sosialistisk regjering vil tilby industrien elkraft." Tilsvarende budskap ble også servert fra de rød-grønne partiene i Ålvik i Kvam under valgkampen.

For den kraftkrevende industrien er det sentralt at et eventuelt forslag til kraftregime også har en reell betydning for prisnivået i tillegg til at det er langsiktig og forutsigbart.

Etter valget har imidlertid lite skjedd i saken og rammevilkårene ellers er blitt dårligere blant annet gjennom at Regjeringen reverserte forslaget om økte avskrivningssatser for maskiner. Dette forslaget ville alene gitt industrien om lag 1,6 mrd. kr i forbedrede rammebetingelser knyttet til fremtidsrettede nyinvesteringer i maskiner.

Svar:

Den kraftintensive industriens kontrakter på myndighetsbestemte vilkår løper i hovedsak ut i perioden fram til og med 2011. En betydelig del av kontraktene som fases ut, er erstattet av langsiktige, kommersielle avtaler. De siste årene har markedsprisene på kraft i Norge vært på et høyere nivå enn tidligere, men likevel lavere enn på kontinentet, hvor prisene også har økt.

Denne situasjonen er en utfordring for den kraftintensive industrien som konkurrerer i et globalt marked. Vi har mange viktige kraftintensive bedrifter rundt om i Norge. Elkem Bjølvefossen er en av disse. Utfordringen er ikke særnorsk, men gjelder kraftintensiv industri innenfor hele EØS-området.

I Soria Moria-erklæringen er det slått fast at Regjeringen vil møte kraftutfordringene. Dette arbeidet er vi i full gang med. Det er et mål for Regjeringen å sikre norsk kraftintensiv industri forutsigbare rammebetingelser som kan legge til rette for langsiktig industriell aktivitet. Regjeringen arbeider derfor under ledelse av Olje- og energidepartementet for å finne gode ordninger for denne industrien, innenfor rammen av EØS-avtalen.

Dette er et omfattende arbeid hvor blant annet utviklingen i EU sentralt og i EU-landene må følges nøye. Det er nødvendig fortsatt å bruke noe tid på å vurdere hvilket handlingsrom som foreligger, og det er derfor i dag ikke mulig å være konkret om når Stortinget kan få seg forelagt eventuelle ordninger. Det er vårt klare mål å finne løsninger for den kraftintensive industrien innenfor EØS-avtalen.

Regjeringen arbeider også gjennom en aktiv næringspolitikk og den økonomiske politikken for at konkurranseutsatt industri skal ha gode vilkår. Styrket kronekurs innebærer en stor belastning for eksportkonkurrerende industri. Regjeringen bidrar til lave renter og stabil kronekurs gjennom en forsvarlig budsjettpolitikk. Vi har en fornuftig bruk av oljepenger som ikke skal skape for stort press i økonomien.

Nyskaping og innovasjon er viktig for hele næringslivet, ikke minst industrien. Bevilgningen til næringsrettet forskning, innovasjon og næringsutvikling over Nærings- og handelsdepartementets budsjett er økt kraftig i 2006 i forhold til i 2005. Regjeringen har økt bevilgningene til Forskningsrådet, Innovasjon Norge og SIVA. Det er nå opprettet en ny ordning med Norwegian Centres of Expertise som skal stimulere regionale næringsklynger av høy internasjonal kvalitet.

Siden regjeringsskiftet har jeg arbeidet med å finne fram til tiltak som kan legge til rette for trygge og gode arbeidsplasser og som kan hindre at lønnsomme

arbeidsplasser blir nedlagt. Jeg ser nå på om virkemidlene rettet mot nedleggings situasjoner kan videreutvikles og forbedres. Samtidig ser jeg på muligheten for nye tiltak. Både nye tiltak og de virkemidlene som kan bli aktuelle, skal ligge innenfor EØS-avtalens rammer.

Det er for tidlig å si noe konkret om hvilke virkemidler og tiltak som er aktuelle. I dette arbeidet vil det bli foretatt en helhetlig vurdering av tiltakenes positive og negative sider for norsk næringsliv og for samfunnet for øvrig. Jeg tar sikte på å legge frem en sak for Stortinget når dette arbeidet er klart. I forbindelse med dette arbeidet vil alle viktige spørsmål omkring mulige tiltak bli gjenstand for grundig drøfting og diskusjon fra alle berørte aktører.

I en oppgangskonjunktur er omstilling svært viktig for å utnytte de mulighetene som byr seg for økt verdiskaping. Regjeringen vil arbeide for å øke omstillingsdyktigheten i norsk næringsliv. Dette er med på å sikre virksomhet i industrien og andre deler av næringslivet framover.

SPØRSMÅL NR. 861

Innlevert 8. mai 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 15. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Toppidrettsgymnaset i Telemark fra og med 1. juli 2006 får utbetalt tilskudd etter tilskuddssats for toppidrett?»

BEGRUNNELSE:

Toppidrettsgymnaset i Telemark fikk godkjenning den 24. juni 2005 og fikk tildeling etter tilskuddssats for idrettsfag. Nå er skolen vel etablert og gir et tilbud langt utover det som gis ved idrettslinjer. Skolen har i tidligere møter og ved søknader klart gitt uttrykk for at det både vil være riktig og nødvendig å bli tildelt midler på lik linje med andre etablerte toppidrettsgymnas.

Dagens tildeling av midler innunder toppidrettssatsen begrenses til 810 elever på landsbasis, en kvote som fylles opp av NTG og Wang toppidrett.

For å kunne fortsette med å gi et fullgodt toppidrettsgymnastilbud på linje med øvrige toppidretts-

gymnas er skolen i Telemark avhengig av samme ressursgrunnlag som de to nevnte.

Svar:

Utdanningsdirektoratet innvilget 24. juni 2005 søknaden fra Folkeuniversitetet i Telemark om godkjenning av Toppidrettsgymnaset i Telemark, jf. friskoleloven § 2-2 første ledd. Skolen ble godkjent med oppstart fra skoleåret 2005/2006. Det følger av godkjenningens brevet at Toppidrettsgymnaset vil mota statstilskudd etter tilskuddssats for idrettsfag.

Toppidrettsgymnaset i Telemark søker i brev av 3. april 2006 om å få utbetalt statstilskudd etter tilskuddssats for toppidrett. Denne søknaden ligger til behandling i Utdanningsdirektoratet, og det vil ikke være riktig av meg å kommentere saken nærmere på det nåværende tidspunkt. For øvrig gjør jeg oppmerksom på at dette også er et budsjettspørsmål, i og med at tilskuddssats for toppidrett er høyere enn tilskuddssats for idrettsfag, som skolen i dag har.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 8. mai 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 15. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«I 25 år underviste en ansatt med lektorutdanning og spesialpedagogikk i Eidsvoll kommune som lærer og spesialpedagog for funksjonshemmede førskolebarn i barnehagen med plikter og rettigheter som lærer. Med henvisning til høyesterettsdom 2/6-03 sivil sak 2002/1128 fikk den ansatte beskjed av skolesjefen i kommunen om at det var tariffstridig å la ham fortsette i stillingen på lærervilkår.

Mener statsråden at det er tariffstridig å la læreren beholde de vilkårene han hadde da han ble ansatt?»

BEGRUNNELSE:

Den beskrevne situasjonen berører to personer i Eidsvoll kommune. Den andre ansatte har kompetanse som førskolelærer og spesialpedagog. Begge de ansatte var i utgangspunktet knyttet til skoleverket, med de rettigheter dette ga dem både hva gjaldt ansiennitet og lønn og når det gjaldt ferierettigheter. En omorganisering av virksomheten førte til at de to ble overført fra skoleverket til barnehagene, noe som i kommunen brukes som en begrunnelse for å frata dem deres opprinnelige rettigheter. De ansatte opplever dermed at de fratras rettigheter de selv ikke har sagt fra seg eller har fått forhandlet om. Nevnte høyesterettsdom brukes av kommunen for å frata dem rettighetene, mens de ansatte mener at dette er en mistolking av innholdet i dommen. Spørsmålet om

hvorvidt kommuner kan håndtere ansattes rettigheter på denne måten handler om mer enn disse to ansatte, idet en aksept for en slik tilnærming i én kommune kan sette standarden for håndteringen av tilsvarende saker i andre kommuner dersom det ikke legges overordnede føringer for premissene for ansattes rettigheter.

Svar:

I kongelig resolusjon av 29. januar 2003 overførte Utdannings- og forskningsdepartementet forhandlingsansvaret for undervisningspersonalet i grunn- og videregående skole til henholdsvis kommuner og fylkeskommuner. Kommunene og fylkeskommunene er de reelle arbeidsgivere, og forhandlingene om lærernes lønns- og arbeidsvilkår skjer nå mellom Kommunenes Sentralforbund (på vegne av kommuner og fylkeskommuner) og hovedsammenslutningene/lærerorganisasjonene sentralt.

Bestemmelsene om overføring fra en stilling til en annen i kommunen er dermed regulert i avtaler inngått mellom partene i det kommunale tariffområdet og tolkes av partene selv. Ved eventuell uenighet mellom partene sentralt om hvorvidt avtalene praktiseres feil, finnes det tvisteløsninger.

Når det gjelder det den konkrete saken i Eidsvoll kommune, finner jeg det ikke riktig å gi noen kommentarer.

SPØRSMÅL NR. 863**Innlevert 9. mai 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Sentrumskirken I Haugesund ønsker å få økonomisk støtte til integrering av flyktninger i det norske samfunn i regi av trossamfunn. De søkte på ordningen tilskudd til lokale innvandrerorganisasjoner og frivillighet i lokalsamfunn.

Mener statsråden at også lokale kristne organisasjoner, på lik nivå med andre frivillige organisasjoner, kan få økonomisk støtte til integrering av flyktninger i det norske samfunn?»

BEGRUNNELSE:

Sentrumskirken I Haugesund ønsker å få økonomisk støtte til integrering av flyktninger i det norske samfunn i regi av trossamfunn. De har i dag ca. 20 medlemmer fra Berundi. De har funnet seg til rette i denne kirken fordi de er fra pinsebakgrunn.

Disse medlemmene bor i Ølen, Etne og Haugesund. Siden flere av dem bor uten bussforbindelse, har de kjøpt en buss for å få dem på møte på søndagen. Et par fra menigheten reiser også til Ølen to gan-

ger i uken, lærer dem norske sanger, har fellesskap med dem. Hjelper dem med norske papirer, legevisiter, sykehus m.m. Det er uten tvil et viktig arbeid som gjøres for å integrere flyktninger i Norge.

De har søkt om midler etter en avisannonse i Haugesunds avis, der lokale organisasjoner ble oppfordret til å søke om støtte. Det var for innvandrersorganisasjoner og lokale organisasjoner som drev arbeid blant innvandrere.

De fikk avslag med den begrunnelse at trossamfunn har, ifølge UDI/IMDI sine retningslinjer, ikke rett til støtte fra denne ordningen, og har heller ikke rett til å klage på vedtak etter UDIs rundskriv 41/05. Ifølge dem har sportsklubben Vard har fått penger ut fra den samme ordningen.

Svar:

Bakgrunnen for spørsmålet til representanten Høybråten er at Sentrumskirken i Haugesund har søkt om støtte over tilskuddsordningen, og har fått

avslag fra Rogaland fylkeskommune med begrunnelsen at trossamfunn, ifølge retningslinjene, ikke har rett til støtte over ordningen.

Ordningen med tilskudd til lokale innvandrersorganisasjoner og frivillig flerkulturell virksomhet forvaltes av fylkeskommunene. Den er todelt og omfatter 1) tilskudd til drift av lokale innvandrersorganisasjoner og 2) støtte til tiltak som bidrar til flerkulturell mangfold, dialog og samhandling i lokalsamfunnet.

Ifølge IMDIs rundskriv nr. 41/05 Kriterier for tildeling av driftsstøtte, pkt. 1, e heter det: "Driftsstøtte kan ikke gis til trossamfunn som mottar støtte i egenkap av trossamfunn." Begrunnelsen for dette er at trossamfunn kan søke og har krav på både statlig og kommunal støtte over andre ordninger, jf. lov om trdomssamfunn og ymist anna.

Jeg vil samtidig understreke at trossamfunn har anledning til å søke støtte til tiltak over tilskuddsordningen, på lik linje med lokale innvandrersorganisasjoner, frivillige organisasjoner og andre.

SPØRSMÅL NR. 864

Innlevert 9. mai 2006 av stortingsrepresentant Lars-Henrik Michelsen

Besvart 16. mai 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kva vil utviklingsministeren gjere for at den pågåande forhandlingsrunden i WTO skal oppfylle lovnadene om å bli ein reell "utviklingsrunde", og vil Regjeringa gjennomføre nasjonale tiltak i næraste framtid med sikte på å auke importen av varer frå MUL- og u-land?»

GRUNNGJEVING:

Dagens handelsreglar favoriserer rike land. Ifølgje UNDP sin årsrapport for 2005 har Afrika sør for Sahara, med sine 689 millionar innbyggjarar, ein mindre del av verdas eksport enn Belgia, med berre 10 millionar innbyggjarar. Dersom ein ikkje får på plass ein ny handelsavtale som fører til store kutt i toll- og subsidienivået til dei rike landa, vil fattige land gå glipp av store inntekter som kunne gått med til gode utviklingsfremål som til dømes helse og utdanning.

WTO, med sine 149 medlemsland, er den einaste organisasjonen som kan endre det urettferdige handelsregimet vi har i dag. Difor er det viktig at dei pågåande forhandlingane fører fram. Det er imidlertid

knytt stor uvisse til når og om Doha-runden, som har fått kallenamnet "utviklingsrunden" på grunn av lovnadene om å prioritere utviklingslanda sine interesser, vil bli avslutta. Så langt har den eine tidsfristen etter den andre blitt utsett fordi medlemslanda ikkje har klart å bli einige. I skrivande stund er neste frist for iverksetjing av ny handelsavtale sett til 31. juli.

Svar:

Spørsmålet vert overført frå utviklingsministeren.

Utviklingsspørsmål er gjennomgripande i den pågåande forhandlingsrunden i WTO. I erklæringa frå ministermøtet i Doha hausten 2001 blir det understreka at ein skal ta særskilt omsyn til utviklingslanda på dei ulike forhandlingsområda, og at ein skal forhandla om positiv særbehandling for utviklingslanda og om fagleg bistand. Målet er å avslutta Doha-runden innan utgangen av 2006.

Utviklingslanda si rolle er blitt tydelegare og viktigare i løpet av denne runden. Sjølv om utviklingslanda er ei svært ujamn gruppe av små og store land med ulike interesser, der nokre er mest interessert i å

fremja eksporten medan andre er meir opptatt av å skjerma seg mot import, har utviklingslanda makta å stå meir samla og gjera seg meir gjeldande enn tidlegare. Vårt ønskje om eit resultat som tek omsyn til deira interesser, har difor ein så sentral plass at det er umogleg å koma utanom det.

Eit sentralt mål i Doha-runden er å integrera utviklingslanda i verdshandelen gjennom betra marknadstilgang for eksportprodukta deira, i både industri-land og i andre utviklingsland.

Betre marknadstilgang og dermed auka handel fører til auka inntekter og vil kunne vera eit viktig bidrag i kampen mot fattigdom. At Doha-runden lykkast er såleis i seg sjølv viktig for utviklingslanda.

Samstundes er det semje i WTO om at ein ikkje kan forventa at dei minst utvikla landa (MUL-landa) vil ta på seg forplikingar i denne forhandlingsrunden, og det er brei oppslutning om at andre små og sårbare økonomiar har behov for ekstra fleksibilitet.

I forhandlingane om handel med tenester har Noreg nær kontakt med utviklingslanda og støttar opp om særleg dei fattigste landa når det gjeld deira behov for fleksibilitet. Vi har trekt tilbake alle dei krava vi hadde stilt til utviklingsland som kunne bli oppfatta som press i høve til den måten utviklingslanda ønskjer å organisera sentrale offentlege tenester på. I forhold til MUL har vi òg trekt tilbake alle dei andre krava som tidlegare har blitt fremma i tenesteforhandlingane.

Når det gjeld landbruksforhandlingane, er målet vårt å bidra til ei vellykka avslutning av utviklingsrunden. Difor står utviklingslanda sine interesser og behov høgt på dagsordenen, i tillegg til våre egne nasjonale, defensive interesser. Det er eit overordna mål for Regjeringa å sikra ordningar som gjer det mogleg å driva jordbruk i heile landet, og vi støttar utviklingslanda sine krav om særskilt beskyttelse av produkt som er særleg viktige for dei.

Samstundes er det urealistisk å tenkja seg eit sluttresultat som ikkje fører til at dei landa som har stort potensial for å eksportera jordbruksvarer, får betra vilkåra sine for å auka denne eksporten.

I tillegg til auka marknadstilgang er det behov for handelsrelatert bistand for å sikra aktiv deltaking frå utviklingslanda i dei pågåande forhandlingane og for at utviklingslanda skal kunne gjera størst mogleg nytte av forhandlingsresultatet. Utviklingslanda må få hjelp til å styrka tilbudssida med omsyn til å produsera og marknadsføra varer og tenester som det er mogleg å selgja på den internasjonale marknaden.

På ministermøtet i Hong Kong i desember 2005 vart det lagt stor vekt på behovet for handelsrelatert bistand. Det blei oppretta ein "task force" som innan juli i år skal koma med tilrådingar om korleis såkalla "Aid For Trade" kan bidra så effektivt som mogleg til utviklingsdimensjonen i Doha-runden.

Noreg var i 2004 den største bilaterale bidragsytaren til dei multilaterale fonda for handelsrelatert fagleg bistand. Vi vurderer no ei ytterlegare opptrapping i 2007 gjennom både multilaterale og bilaterale kanalar, og vi ser mellom anna nærare på bilaterale tiltak for å styrka tilbudssida i nokre av dei viktigaste samarbeidslanda våre.

Vi har i den seinare tid gjort ein innsats i land som Uganda og Kenya for å hjelpa dei i den vanskelege utfordringa dei møter innan tiltak knytta til dyre- og plantehelse, mattryggleik og produktstandardar. Denne innsatsen vil bli trappa opp i tida som kjem.

På ministermøtet i Hong Kong var det òg semje om fleire andre viktige spørsmål for utviklingslanda:

All eksportstøtte på landbruksområdet skal fjernast innan utgangen av 2013 og eksportsubsidia for bomull skal eliminerast alt i 2006. Vidare skal MUL-landa få toll- og kvotefri marknadstilgang for minst 97 pst. av produkta sine i dei rike landa og i dei utviklingslanda som er klare for eit slikt tiltak.

I Noreg har vi for lengst innført toll- og kvotefri marknadstilgang ikkje berre for 97 pst., men for alle varer frå MUL innanfor den norske tollpreferanseordninga for utviklingslanda (GSP).

Vi arbeider no med ein gjennomgang av GSP-ordninga for å vurdera ytterlegare forenklingar og forbetringar. Norsk utanrikspolitisk institutt (NUPI) har på oppdrag frå Utanriksdepartementet gjort ei omfattende studie som grunnlag for denne gjennomgangen.

Når det gjeld den meir praktiske sida med å få varer frå utviklingslanda inn i butikkhyllene og fram til dei norske forbrukarane, så er det tatt fleire viktige initiativ dei siste åra som vi arbeider vidare med. NORAD har til dømes gjort ein avtale med Handels- og servicenæringsas hovudorganisasjon (HSH) om særskilte samarbeidstiltak med eksportørar i utviklingslanda som skal gjera det lettare for dei å etablere kontakt og samarbeid med norske importørar. På dette området samarbeider vi med fleire andre land og blant dei særleg Nederland. Vi støttar opp om tiltak frå Forum for utviklingshandel, Max Havalaar og Initiativet for etisk handel, med sikte på å auka importen frå utviklingsland. Eit av tiltaka her er å skapa større merksemd om varer frå utviklingslanda. NORAD vil i tida som kjem arrangere ei seminarrekke om u-landsimport og handelsrelatert bistand i samarbeid med dei nemnde organisasjonane.

Når det gjeld overordna sider ved Regjeringas politikk, prioriteringer og omsyn i WTO-forhandlingane vil eg visa til den utanrikspolitiske redegjørelsen for Stortinget 8. februar 2006, redegjørelsen om WTO-forhandlingane i Stortinget 9. desember 2005, og svar på andre WTO-relaterte spørsmål som til dømes skriftleg spørsmål nr. 203 (2005-2006).

SPØRSMÅL NR. 865**Innlevert 10. mai 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 16. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«13 bønder i Bondalen i Ørsta kommune ønsker å gå saman i to samdrifter for å betre økonomien og få meir ordna fritid. Statens landbruksforvaltning har avslått søknaden, og grunngjev dette med at det kan vere maksimalt 5 deltakarar i ei samdrift. Alternativet for fleire av bøndene kan vere å leggje ned drifta.

Vil statsråden bidra til å få endra regelverket, slik at fleire enn 5 kan gå saman i samdrift?»

GRUNNGJEVING:

13 bønder i Bondalen i Ørsta har fått avslag på å opprette to samdrifter som vil produsere nærare éin million liter mjølk årleg. 6 av bøndene kjem difor truleg til å leggje ned drifta, seier dei til Sunnmørsposten.

- For å kunne redde landbruket og busetjinga i Bondalen har vi jobba hardt for å få samdriftene på plass. Avslaget frå Statens landbruksforvaltning kjennest difor som eit slag i andletet. Vi føler oss direkte motarbeidde og er fortvilte. Det vil ikkje bli vidare drift på denne garden utan at vi får gå inn i ei samdrift. Eg kjem truleg til å leggje ned til neste år. Ein kan ikkje forvente at generasjonen etter oss skal jobbe livet av seg og gje avkall på all fritid, seier ein av dei ramma til avisa.

To andre, som representerer Sæbø storfe, karakteriserer avslaget som horribelt. - Vi har eit sterkt ønskje om å satse vidare som bønder og ser på samdrift som den einaste løysinga. Så skal vi bli nekta dette

fordi styresmaktene har sett eit tak på maksimum fem bønder i kvar samdrift. Det heile er horribelt. Reknestykket viser at vi må opp i minst 500 000 liter i året for å få økonomi i samdrifta.

- Vi håper og trur at ein vil kome fram til ei løysing som gjer at det blir mogleg for bønder med små mjølkekvotar å gå saman i større samdrifter. Det er einaste måten å redde distriktslandbruket på. Dagens politikk er både distriktsfiendtleg og familiefiendtleg, seier dei til Sunnmørsposten. Ein av søkjarane seier rett fram at det er fare for at seks bønder i Bondalen kjem til å leggje ned drifta dersom dei får endeleg avslag på samdriftssøknadene. På fleire av gardane står ein føre eit generasjonsskifte der den yngre garde har sagt klart ifrå at dei ikkje vil drive vidare på eiga hand, seier han.

Når eg reiser dette spørsmålet, er det fordi regelverket verkar heilt urimeleg. Fem store gardsbruk kan sjølv sagt kome opp i ei stor nok mjølkemengd, men fem små eller mellomstore har ingen sjanse. Dette må statsråden rydde opp i.

Svar:

Spørsmålet vedrørende antall medlemmer som tillates i samdrift i melkeproduksjon er et tema som inngår i jordbruksforhandlingene som nå pågår mellom staten og jordbruksorganisasjonene.

Jeg ønsker på bakgrunn av dette ikke å uttale meg om denne saken på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 866**Innlevert 10. mai 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 19. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Trafikkveksten på en rekke riks- og fylkesveier viser seg å være langt høyere enn forutsatt i tidligere og gjeldende Nasjonal transportplan og høyere enn det som er lagt til grunn i utredning og kalkyler for en rekke enkeltprosjekter. Konsekvensen av en betydelig undervurdering av trafikkveksten er at nye veier bygges med for liten kapasitet og at utgifter til veidrift og veivedlikehold øker sterkt.

Hvordan vil statsråden sikre at planlagte og ev. også pågående veiprosjekter dimensjoneres for faktisk trafikkøkning?»

BEGRUNNELSE:

Utbygging av veier basert på feilaktige og for lavt anslått trafikkvekst kan føre til at nye veier som er under bygging og som nærmer seg ferdigstillelse,

faktisk bygges og ferdigstilles med underdimensjonering.

Et ferskt eksempel er arbeidet med nye E18 gjennom Østfold. Arbeidet med hele veistrekningen Vinterbro-Ørje gjennomføres dessverre i en rekke delprosjekter med ulik finansieringsavklaring. Det innebærer at opprustningen av hele korridoren, en viktig del av hovedvegen mellom Oslo og Stockholm, ferdigstilles i rykk og napp. Ifølge opplysninger fra Statens vegvesen er faktisk trafikkvekst større enn beregnet, og dette fører til at trafikkøkning på 50 pst. frem til år 2026 vil inntreffe vesentlig tidligere enn forutsatt i tidligere prognoser. Statens vegvesen har konkretisert dette til en trafikkvekst som ligger 3 ganger høyere enn den trafikkveksten på 1,0-1,5 pst. som er lagt til grunn og som baseres på forutsetninger gitt av Finansdepartementet. Om den faktiske trafikkveksten var blitt brukt i planleggingen ville strekningen mellom Ørje og Melleby blitt planlagt med 4 felt. Denne strekningen er bygget i 2 etapper og tatt i bruk hhv. i 1998 og i 2003 og har 2 felt.

Betydelig undervurdering av trafikkvekst på vårt viktigste nasjonale veinett kan altså medføre klar underdimensjonering når nye veianlegg bygges ut. Det er åpenbart dårlig samfunnsøkonomi. Samfunnsøkonomisk blir det heller ikke bedre om vi fortsetter med den samme feilen. Jeg er klar over at statsråden i tidligere spørsmål om samme tema har henvist til neste nasjonale transportplan 2010-2019. Det blir for sent og for passivt dersom man skal vente helt til behandlingen av ny Nasjonal transportplan som vil foregå i 2009 før man eventuelt korrigerer grunnforutsetningen for planlegging og dimensjonering av nasjonal vei-infrastruktur. Feil trafikkvekst, i dette tilfelle altfor lavt anslått trafikkvekst, gir feil dimensjonering i utbygging av nasjonalt veinett. Jeg viser til at statsråden tidligere har bekreftet at prognosene for trafikkvekst for perioden 2002-2005 ble satt til gjennomsnittlig 1,6 pst. mens den faktiske trafikkveksten var hhv. 3 pst., 1,8 pst., 2 pst. og 2,6 pst.; altså betydelig avvik og årlig trafikkvekst som ligger betydelig over forutsetningen for prognoser og planer.

Jeg viser videre til at staten selv har et omfattende regelverk for kvalitetssikring av statlig investeringer på over 500 mill. kr. En oppdeling av opprustning av

store veiprojekt kan føre til at enkeltprosjekter faller under en slik beløpsmessig grense; i seg selv et problem som krever systemendring. Hovedpoenget med henvisning til krav om kvalitetssikring er imidlertid at den forutsetningen som settes av staten selv (helt eller delvis av Finansdepartementet på vegne av Samferdselsdepartementet) ser ut til å være systematisk feil. Det kreves en systemopprydding som sikrer at både fremtidig veiprojekt og planlagte/ikke ferdigstilte veiprojekt faktisk bygges og ferdigstilles med en dimensjonering som tar hensyn til en realistisk trafikkvekst. Det bør jo selvsagt være slik at også forutsetninger satt av staten har kvalitet og tåler kvalitetssikring.

Jeg håper derfor statsråden vil se nærmere på denne viktige problemstillingen og sørge for korrekt dimensjoneringsgrunnlag for nye veier både på kort og på lang sikt.

Svar:

Det er mange som har pekt på at offisielle trafikkprognoser over flere år under tidligere regjeringer har vært lavere enn den faktiske trafikkutviklingen. Jeg deler bekymringene. For lave prognoser vil innebære at framtidig drifts- og vedlikeholdsbehov blir for lavt anslått, og det vil kunne påvirke dimensjoneringen av nye veianlegg. Det er imidlertid ikke mulig å planlegge og dimensjonere etter faktisk trafikk. Når prosjekter planlegges, kjenner vi ikke den faktiske trafikken fra prosjektet er ferdig og videre inn i framtiden. Den faktiske trafikken kjenner vi bare i ettertid. Vi må altså planlegge og gjøre beslutninger om framtiden uten å ha sikker kunnskap om framtiden. Det er en klar forutsetning for dette arbeidet at prognosene skal være forventningsrette. Jeg har startet opp arbeidet med å lage nye prognoser for trafikkutviklingen, og vi tar med oss erfaringene og egne og andres vurderinger og analyser. I løpet av året skal det være laget nye trafikkprognoser. Disse vil brukes i arbeidet med Nasjonal transportplan 2010-2019, men bør kunne brukes til analyser på prosjektnivå når de er ferdig og kvalitetssikret.

Jeg viser ellers til mitt svar på spørsmål nr. 569.

SPØRSMÅL NR. 867**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Lars-Henrik Michelsen****Besvart 30. mai 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden sikre NRK ressurser slik at fjernsynsprogrammer for ungdom i helgene fortsatt kan bli tegnspråktolket?»

BEGRUNNELSE:

Venstre er blitt gjort kjent med at NRK ikke vil fortsette å tegnspråktolke ungdomsprogrammer som sendes lørdager og søndager fra kl. 18.30 til kl. 19.00.

NRK innehar de tekniske løsningene som behøves for å tegnspråktolke alle sine programmer, og mange hørselshemmede har investert i utstyr som muliggjør at disse kan følge eventuelle tegnspråktolkede sendinger. I dag er det blant annet slik at barneprogrammene som sendes mellom kl. 18.00 og 18.30 blir tegnspråktolket, og det samme gjelder Dagsrevyen.

Begrunnelsen for at ungdomsprogrammene i helgene mellom kl. 18.30 og 19.00 ikke lenger skal tegnspråktolkes oppgis å være begrensede økonomiske ressurser. Kringkastings sjefen har i den forbindelse uttalt til Døves Tidsskrift at NRK ikke har penger på årets budsjett til å tolke det samme antall fjernsynsprogrammer i år som i fjor.

Svar:

Kringkastingsloven og kringkastingsforskriften inneholder ingen bestemmelser om å gjøre tv-programmer tilgjengelige for funksjonshemmede. NRK har imidlertid programkrav i sine vedtekter som skal sørge for å imøtekomme dette behovet, jf. § 3-4:

"Allmennkringkastingstilbudet i fjernsyn skal gjøres tilgjengelig for døve og hørselshemmede ved at

NRK skal ta sikte på at alle programmene skal tekstes."

NRK er ut over dette ikke pålagt å tilby tegnspråktolking av sine programmer. NRK har imidlertid de siste årene utviklet en tegnspråktjeneste for å tilgjengeliggjøre sitt programtilbud for grupper med særskilte behov på dette området.

Høsten 2005 gjennomførte NRK et prøveprosjekt med tolking av flere programmer, herunder ungdomsprogrammer på lørdager og søndager mellom kl. 18.30 og 19.00. Tolking av fjernsynsprogrammer er en svært kostnadskreven tjeneste, og NRKs vurdering var at selskapet ikke hadde ressurser til å videreføre prosjektet.

NRK har i brev til Døves Tidsskrift av 20. mars 2006 gjort rede for hvilke vurderinger som ligger til grunn for NRKs tegnspråktolkede tilbud. Høsten 2005 ble det gjennomført et prøveprosjekt der et større antall programmer enn vanlig ble tegnspråktolket. NRK opplyser at dette prøveprosjektet ble avsluttet kun på grunn av ressursmangel i inneværende år, men at erfaringene med den utvidede tolkingen var positive. NRK sier i samme brev:

"Reaksjonene vi har mottatt etter at prosjektet ble avsluttet, tyder også på at dette er etterspurt. Derfor forsøker vi i forbindelse med budsjettprosessen for 2007 å ta høyde for en permanent utvidelse av tolketilbudet. Omfanget av denne utvidelsen vil bli endelig fastlagt i budsjettet, men prøveprosjektet høsten 2005 har gitt oss verdifulle erfaringer."

Jeg ser det som positivt at NRK gir uttrykk for et ønske om å utvide budsjettet for tegnspråktolking i kommende år, med sikte på en permanent utvidelse av tolketilbudet.

SPØRSMÅL NR. 868**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 19. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«De reisende på Gardermoen har igjen blitt rammet av kø- og kapasitetsbegrensninger. Undertegnede er kjent med at Avinor og Oslo lufthavn (OSL) er egne selskaper, med egne styrever og daglig ledelse. I kraft av å være Avinors generalforsamling er det likevel statsrådets oppgave å påse at Avinor og OSL styres i henhold til Stortingets forutsetninger og de reisendes behov.

Hva vil statsråden foreta seg for å sikre bedre håndtering av rutineendringer og bemanningsutfordringer hos Avinor og OSL fremover?»

BEGRUNNELSE:

Trafikkforholdene i luftfarten hadde bare så vidt normalisert seg etter en lang periode med problemer hos Avinor og SAS Braathens, før flypassasjerene igjen blir rammet av massive forsinkelser. Det toppet seg på ny sist torsdag, den 4. mai. Avgangshallen var preget av kaos og store menneskemengder i kø. Flypassasjerene måtte stå en til to timer i kø, bare for å få passere sikkerhetskontrollen. Passasjerene ble etter hvert oppfordret til å være på Gardermoen minst to timer før flyavgang. Men da var kaoset allerede et faktum. Gardermoen som hovedflyplass er navet i landets kommunikasjonshjul. Det er fullstendig uakseptabelt at ikke en ny hovedflyplass som OSL kan håndtere slike problemer. For turister og andre besøkende som kommer via OSL må en slik mottakelse fortone seg som et mareritt. Informasjon og service var elendig. Planlegging, bemanningsbehov og beredskap er ikke tilfredsstillende. Det var også proble-

mer på Røyken kontrollsentral. Det er åpenbart at bemanningsplanene må ta bedre høyde for sykdomsfall, ferieavvikling og ikke minst økt trafikk.

Svar:

Det er svært beklagelig når problemer av denne art oppstår og rammer de reisende. Den løpende håndtering av rutineendringer og bemanningsutfordringer hos Avinor er imidlertid en del av selskapets daglige drift og er styrets og ledelsens ansvar, jf. St.prp. nr. 66 (1998-99) Om tilsyn og myndighet i luftfarten og om tilknytningsform for Luftfartsverket og St.meld. nr. 36 (2003-2004) Om virksomheten til Avinor AS. Som representanten er kjent med, utøves eierstyringen gjennom generalforsamling. Styret i Avinor legger hvert år fram for generalforsamlingen en plan for selskapets samlede virksomhet (prg. 10-planen), som er grunnlag for melding til Stortinget annethvert år. Neste eiermelding skal legges fram for Stortinget høsten 2006.

Som ansvarlig statsråd og generalforsamling følger jeg utviklingen hos Avinor og OSL nøye. Det er imidlertid ikke min oppgave å gripe inn i den daglige driften av selskapene.

Jeg forutsetter at Avinor og OSL vil gjøre sitt ytterste for å unngå kø- og kapasitetsproblemer på Gardermoen i framtiden, og vil forholde meg til de utfordringene som det her spørres om gjennom den styringsform for selskapet som regjeringen Bondevik II, med partiet Høyre som sentral deltaker, fikk vedtatt i Stortinget i forrige periode.

SPØRSMÅL NR. 869**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 24. mai 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Er det riktig at statsråden vurderer å ikke tildele konsesjon for utbygging av digitalt bakkenett for TV?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. nr. 44 (2002-2003) vedtok et flertall, bestående blant annet av Arbeiderpartiet, at det skal utlyses konsesjon for digitalt bakkenett for TV. Allede under behandlingen av saken var de negative si-

dene godt kjent. Folk må selv kjøpe en boks og et digitalkort til hver TV de har hjemme og på hytta. Og noen vil oppleve at de ikke får inn de nye signalene hvis hytta ligger i et område der det blir dårlig mot-tak. De vil spørre hvorfor de ikke kan beholde det gamle systemet. Her har det altså lenge vært klart at et digitalt bakkenett medfører store utfordringer.

Norsk Telegrambyrå (NTB) refererte onsdag 10. mai at kulturministeren under Mediedagene i Bergen har sagt at det kanskje ikke deles ut konsesjon. Dette i strid med Stortingets vedtak.

Svar:

29. juni 2005 ble en konsesjon for etablering og drift av et digitalt bakkenett for fjernsyn kunngjort. Kunngjøringen gjør bl.a. rede for premissene Stortinget hadde lagt i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 44 (2002-03) Om digitalt bakkenett for fjernsyn. Norges Televisjon AS var eneste søker på konsesjonen. Regjeringen arbeider med sikte på å tildele konsesjonen på grunnlag av kunngjøringen.

Storingsrepresentant Knudsen synes i begrun-nelsen for sitt spørsmål å legge til grunn at Stortin-gets behandling av St.meld. nr. 44 (2002-2003) Om digitalt bakkenett for fjernsyn innebærer en plikt til å tildele konsesjonen for etablering og drift av et digi-talt bakkenett for fjernsyn. Jeg mener det ikke er grunnlag for et slikt syn. I Innst. S. nr. 128 (2003-2004) gir derimot flertallet sin "[...] tilslutning til at Regjeringen gir konsesjon til etablering av et digitalt bakkenett for fjernsyn i Norge og at sendingene i det analoge bakkenettet kan avvikles innen utgangen av 2007, på de premisser som er nærmere beskrevet i denne innstillingen." Etter mitt syn kan dette ikke tol-kes annerledes enn at en konsesjon kan gis og avvik-ling av analoge signaler kan aksepteres forutsatt at Stortingets premisser er oppfylt.

Regjeringen er nå i slutfasen i arbeidet med å vurdere konsesjon for digitalt bakkenett. Sentralt for Regjeringen vil forbrukernes interesse være, de må oppleve overgangen til et digitalt TV-system som noe som gir merverdi og som forsvarer de kostnadene det vil innebære.

SPØRSMÅL NR. 870

Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 23. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mener finansministeren at skattyters bevisbyrde ved skjønnsligning bidrar til å sikre enkeltindividets trygghet, og vil finansministeren ta initiativ til å leg-ge bevisbyrden i skjønnsligningssaker til den offent-lige myndighet?»

BEGRUNNELSE:

Møtet med ligningsmyndighetene kan for mange være rått og brutalt, og det i en periode i livet der et menneske kanskje heller burde bli møtt med imøte-kommenhet og veiledning, istedenfor krasse påstan-der og skjønnsligning.

Ved skjønnsligning har skatteyter bevisbyrden, og står i en særlig sårbar stilling i forhold til myndig-heters påstander og tilgjengelige maktmidler, her-under advokater og tilgang på ressurser. En slik kon-frontasjon knekker mange mennesker, som går fra å være en god ressurs for samfunnet til et gjeldsoffer på livstid.

Det bedrer heller ikke situasjonen at offentlige

kreditorer er de mest nådeløse, med urimelig korte betalingsfrister, høye renter og høye gebyrer. Den økonomiske straffen for relativt små forseelser blir i mange tilfeller ekstremt høy.

Reglene rundt skjønnsligning er en av sidene ved dette som ved et bedre regelverk ville kunne forebyg-ge mange ulykkelige skjebner. I andre land ligger be-visbyrden hos ligningsmyndighetene.

Svar:

Det er en grunnleggende forutsetning for en rik-tig ligning og et velfungerende ligningssystem at skattyter oppfyller sin plikt til i rett tid å gi lignings-myndighetene korrekte opplysninger om egne inn-tekts- og formuesforhold. Denne plikten kommer til uttrykk i ligningsloven § 4-1 som bestemmer at en-hver som har opplysningsplikt etter en bestemmelse i lovens kapittel 4, skal bidra til at hans eller hennes skatteplikt i rett tid blir klarlagt og oppfylt. Den en-kelte er også pålagt å underrette vedkommende myn-dighet om feil han eller hun er klar over ved ligningen

eller skatteoppgjøret. Det norske skattesystemet er således basert på tillit til at alle som er opplysningspliktige gir korrekte opplysninger til ligningsmyndighetene i rett tid.

Alle skattytere, så vel personer som selskaper og andre upersonlige skattytere, skal i utgangspunktet levere selvangivelse. Har skattyter ikke levert pliktig selvangivelse, næringsoppgave eller utenlandsoppgave, skal ligningsmyndighetene fastsette grunnlaget for ligningen ved skjønn. Ligningsmyndighetene kan også fastsette ligningsgrunnlaget ved skjønn når de finner at skattyters oppgaver ikke gir et forsvarlig grunnlag å bygge fastsettingen på. Dette gjelder blant annet når

- oppgavene lider av feil eller regnskapet som oppgavene bygger på, ikke er ført i samsvar med lov og forskrifter, eller disse forhold svekker tilliten til oppgavene eller regnskapet i sin alminnelighet,
- oppgavene viser en dårligere bruttofortjeneste enn hva andre skattytere under sammenlignbare forhold har oppnådd, eller som det er grunn til å vente at skattyteren kunne oppnå, og skattyteren ikke kan forklare det unormale resultatet eller
- det ikke er rimelig sammenheng mellom skattyterens oppgitte inntekt, sannsynlige privatforbruk og eventuell formuesbevegelse.

Skattyterens oppgaver kan også settes til side når vedkommende innen den frist som ligningsmyndighetene har satt, ikke har gitt opplysninger de har bedt om, eller har unnlatt å medvirke til bokettersyn.

Utgangspunktet for ligningsmyndighetenes skjønnsligning er således at skattyter ikke har oppfylt sin opplysningsplikt. Uten selvangivelse eller andre korrekte opplysninger fra skattyter må derfor ligningskontoret fastsette grunnlaget for ligningen ved skjønn.

Det følger av ligningsloven § 8-2 nr. 3 at dersom skattyter ikke har levert selvangivelsen, kan ligningsmyndighetene ikke sette formuen og inntekten lavere enn ved foregående ligning, med mindre de finner det sannsynlig at beløpene har vært lavere. Ligningsmyndighetene står således ikke fritt ved skjønnsligningen. Ved skjønnsligning av lønnstakere og pensjonister vil skjønnsligningen i utgangspunktet bygge på opplysningene i den forhåndsutfylte selvangivelsen. Er skattyter næringsdrivende, har ligningsmyn-

dighetene færre kontrollopplysninger, og de må da ta utgangspunkt i fjorårets inntekt og formue. Det er imidlertid forutsatt at ligningsmyndighetene skal innhente opplysninger om skattyters formue og inntekt som er lett tilgjengelige, og som de forstår har betydning for fastsettingen. Dette kan medføre at formuen og inntekten settes høyere enn året før. Ligningsmyndighetene må legge til grunn de faktiske forhold som de etter en samlet vurdering anser som det mest sannsynlig riktige. Målet er å komme så nær det faktisk riktige beløp som mulig, og resultatet skal ikke fremstå som vilkårlig eller åpenbart urimelig. Skjønnnet skal være forsvarlig, og ligningsmyndighetene har bevisbyrden for at så er tilfellet.

Mener skattyter at skjønnsligningen ikke er riktig, kan vedkommende klage over ligningen etter de ordinære klagereglene. Klagefristen er tre uker. Klagen skal inneholde bestemte påstander, og skattyter må redegjøre for de forhold som påstandene bygger på. På dette tidspunkt i saken ligger således bevisbyrden hos skattyter. Skattyter kan ikke kreve å få sin klage behandlet i de tilfellene hvor han har unnlatt å levere selvangivelse, næringsoppgave eller utenlandsoppgave. Det er den ligningsmyndighet som skal treffe vedtak i saken som avgjør hvilken betydning det skal ha for klageretten at skattyter ikke har levert selvangivelsen. Ved denne vurderingen skal ligningsmyndighetene ta hensyn til spørsmålets betydning, skattyters forhold, sakens opplysning og den tid som er gått. Tilsvarende vurdering skal foretas dersom skattyter ber om at ligningen tas opp til ny behandling etter at klagefristen er utløpt. Leveres selvangivelsen før høstutlegget men likevel så sent at det ikke er praktisk mulig å behandle den før utlegget, skal ligningsmyndighetene av eget tiltak ta opp ligningen som endringssak. Det skal da legges til grunn at selvangivelsen er levert under ordinær ligning.

Utgangspunktet for en skjønnsligning vil alltid være at skattyter ikke har oppfylt sin opplysningsplikt. Som det fremgår foran, vil hvem som har bevisbyrden - skattyteren eller ligningsmyndighetene - endre seg avhengig av på hvilket stadium i skjønnsligningssaken man befinner seg. Vi kan ikke ha et system der fravær av konkrete opplysninger og bevis gir skattyteren krav på å slippe skattlegging ved skjønnsligning, eventuelt krav på 0-beskatning. Gitt kravet til at skjønnet skal være forsvarlig, bør derfor de gjeldende bevisbyrderegler på området videreføres.

SPØRSMÅL NR. 871**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 22. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Asylsøkere og flyktninger i Norge som avventer avgjørelse om asyl eller oppholdstillatelse kan få førerkort med 4 års varighet. Hittil har registreringsbevis for asylsøkere utstedt av politiet blitt akseptert som gyldig ID, til tross for at identiteten i mange tilfeller kan være oppdiktet.

Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at asylsøkere med avslag fortsetter å bruke norske førerkort innvilget på bakgrunn av falsk identitet?»

BEGRUNNELSE:

Det er en kjensgjerning at det altfor lett for asylsøkere å få identifikasjonspapirer som førerkort og bankkort. Dette har PST-sjef Jørn Holme slått fast ved flere anledninger.

Asylsøkere og flyktninger i Norge som avventer avgjørelse om asyl eller oppholdstillatelse kan få førerkort med 4 års varighet. Registreringsbevis for asylsøkere, utstedt av politiet på grunnlag av vedkommendes egne opplysninger, er hittil blitt akseptert som gyldig legitimasjonsbevis ved tildeling av førerkort. Denne praksisen gjør det mulig for personer med uavklart identitet å skaffe seg falsk legitimasjon. Om asylsøknaden blir avslått, vil asylsøkeren fortsatt kunne bruke førerkortet som falsk ID, ikke bare i Norge, men i resten av verden også.

På hjemmesiden til Transportøkonomisk institutt (TØI) står det i en artikkel fra NTB (Skjalg Fremo) 3. april 2006 at asylsøkere og flyktninger med usikker identitet ikke lenger skal få førerkort. Dette er et forslag vi støtter, men vi er samtidig veldig bekymret for alle de tilfellene hvor norske myndigheter gjennom Vegdirektoratet allerede "hvitvasket" falske identiteter.

Svar:

Jeg er enig med spørsmålsstilleren i at det er problematisk at førerkort utstedes til flyktninger eller asylsøkere uten sikker identifikasjon. Med dagens system blir en usikker identitet til en tilsynelatende sikker identitet via utstedelse av førerkort.

Jeg kan derfor informere om at Vegdirektoratet, etter møte med Politidirektoratet og Utlendingsdirektoratet, har kommet til at førerkort ikke bør utstedes uten sikker identifikasjon. Vegdirektoratet har derfor gått inn for å endre dagens praksis slik at politiets registreringsbevis ikke lenger vil være tilstrekkelig som legitimasjon, med mindre identiteten er bekrefte av politiet eller Utlendingsdirektoratet. Forslaget er på høring, med frist 1. juni 2006, og jeg forventer at praksisen kan endres i tråd med forslaget kort tid etter det.

SPØRSMÅL NR. 872**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 22. mai 2006 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«På Aftenposten.no 5. mai 2006 kunne vi lese om Fatima Arshid, Norges første militære lærling med hijab. Det er flott at innvandrerkvinner velger utradisjonelle yrker, og dette er svært positivt for integreringsprosessen.

Har forsvarsministeren vurdert hvorvidt kvinnelige muslimske soldater vil ha mulighet til å bære hijab i en eventuell kampsituasjon, og hvilke praktiske militærfaglige konsekvenser dette vil ha?»

BEGRUNNELSE:

Et arbeidsforhold er en frivillig avtale mellom arbeidstager og arbeidsgiver. Arbeidstakeren får lønn, mot at arbeidsgiveren får en viss styringsrett over hva arbeidstakeren foretar seg i arbeidstiden. Innen en rekke yrker vil arbeidsgiver også ha en styringsrett med hensyn til påkledding, enten fordi den ansatte må fremstå på en bestemt måte i arbeidssituasjonen, eller av rent praktiske hensyn. En kundekonsulent må for eksempel fremstå på en måte som gir kundene til-

litt, mens en som arbeider innen byggebransjen kan bli pålagt å gå med diverse verneutstyr.

Arbeidsgivers styringsrett er svært begrenset i Norge når det gjelder å begrense bruk av religiøse hodeplagg, og det er kun i spesielle tilfeller at et forbud på arbeidsplassen vil være mulig. Bruk av religiøst hodeplagg i jobbsammenheng var tidligere en del av arbeidsmiljøloven, men dekkes nå av diskrimineringsloven. I tillegg har Klagenemnda for likestilling i en enkeltsak fastslått at et arbeidsreglement som forbød bruk av hodeplagg stred mot likestillingsloven § 3, fordi et forbud mot hijab hovedsakelig vil ramme muslimske kvinner.

Forsvaret er i en særstilling når det gjelder uniformering, og er blant de første virksomhetene folk assosierer med ordet "uniform". Uniformering i Forsvaret bygger blant annet på praktiske hensyn, for eksempel kamuflasje. Bruk av religiøse hodeplagg kan kanskje også ha praktiske konsekvenser i forbindelse med bruk av våpen og ammunisjon. I begge tilfeller er dette en vurdering Forsvaret selv på bakgrunn av militærfaglige hensyn må ta.

Svar:

Tjenesten i Forsvaret er lagt til rette for religionsutøvelse. For avdelingene er dette en selvsagt og respektert del av den enkelte soldats hverdag. Forsvarets verdigrunnlag statuerer likeverd som prinsipp. Det tilstrebes derfor at personellsammensetningen skal gjenspeile det norske samfunnets mangfold av mennesker med forskjellig kulturell, etnisk og religiøs bakgrunn.

Forsvaret betrakter forskjeller i religiøs tilhørighet som en styrke for organisasjonen. Ansvarlig sjef skal, i den utstrekning det er mulig, tilrettelegge for at enkeltmennesket får tid og rom i tjenesten til religionsutøvelse. I forhold til ønsket om mangfold i organisasjonen, er det i større grad enn tidligere nødvendig at det utvises stor grad av skjønn. Dette gjelder ikke minst når trostilhørigheten har betydning for den enkeltes identitet og selvforståelse.

Hijab brukes av kvinnelige muslimer for å synliggjøre tradisjoner, samt religiøs og kulturell tilhørighet. Forsvaret gir medlemmer av religiøse trossamfunn rett til å bære religiøse symboler som f.eks. hodeplagg, som det enkelte trossamfunn identifiserer som så betydningsfulle (ikke-diskutable) i forhold til troen at disse må bæres synlig av vedkommende for å kunne identifiseres som medlem, jf. Direktiv vedrørende tilrettelegging for religionsutøvelse i Forsvaret. Dette skal imidlertid ikke bryte med uniformens hensiktsmessighet for tjenesten.

Retten til å bære slike religiøse symboler, som under normale forhold ikke har betydning for gjennomføringen av tjenesten kan, i ekstreme situasjoner, bli trukket tilbake av sikkerhetsmessige årsaker. Praktisk sett kan dette også skje under mer normale omstendigheter, f.eks. ved bæring av personlig sikkerhetsutrustning som vernemaske, eller under øvelse/tjeneste i spesielle værforhold. I slike tilfeller vil det være uniformens hensiktsmessighet og avdelingssjefens sikkerhetsvurderinger som avgjør om det er mulig å bære religiøse symboler som f.eks. hijab.

SPØRSMÅL NR. 873

Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 18. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre at private skoler for funksjonshemmede mottar tilskudd til dekning av husleiekostnader som tilsvarer de reelle kostnadene disse skolene faktisk har i denne forbindelse?»

BEGRUNNELSE:

Venstre er blitt gjort kjent med at private skoler for funksjonshemmede elever opplever en betydelig grad av usikkerhet i forbindelse med tilskudd til dekning av husleiekostnader.

Et eksempel på dette er Helsepedagogisk Rudolf Steinerskole i Oslo, som er fullfinansiert med statstilskudd etter friskoleloven § 6-6. I tillegg til driftstilskudd får skolen et eget tilskudd til dekning av husleiekostnader.

Imidlertid har sistnevnte tilskudd vært "frosset" på 2003-nivå siden 2004. Dette innebærer at skolen i dag har reelle kostnader som langt overstiger tilskuddets størrelse, blant annet på grunn av økt husleie m.m. Økningen i husleiekostnader kan ikke inndeckes gjennom det ordinære driftstilskuddet eller ved foreldrebetaling.

Svar:

Den tidligere privatskoleloven § 26 annet ledd bokstav b og tredje ledd bokstav c hadde en bestemmelse om at skoler for funksjonshemmede etter søknad kunne få statstilskudd til investeringsutgifter, det vil si til dekning av utgifter til husleie og kapitalkostnader. Bestemmelsen om statstilskudd til investeringsutgifter ble ikke videreført i friskoleloven.

Hva angår ytterligere spørsmål knyttet til fremtidig ordning for dekning av husleie- og kapitalkostnader, vil jeg vise til departementets arbeid med mer omfattende og permanente endringer i friskoleloven (trinn 2). Forslag vil bli sendt på høring høsten 2006, og lagt frem for Stortinget i en odelstingsproposisjon våren 2007. I trinn 2 vil utformingen av tilskuddsordningen for friskoler bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 874

Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 19. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Villmarksfondet satte høsten 2006 i gang et oljevernprosjekt. Til dette prosjektet har Villmarksfondet søkt om 500 000 kr. I brev av 3. mai fremgår det at Fiskeri- og kystdepartementet innvilger kun 80 000 kr i støtte. Under høring i energi- og miljøkomiteen den 9. mai kom det frem at WWF på grunn av liten støtte vurderer å legge ned prosjektet. Dette er vel neppe i tråd med Regjeringens annonserte satsning på oljevern.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre det frivillige engasjementet i oljevernberedskapen?»

BEGRUNNELSE:

Det er godt dokumentert at det er behov for å styrke kapasiteten til gjennomføring av strandsaneringsaksjoner etter oljeuhell i Norge. Det finnes ikke noe annet tilbud til slik opplæring i Norge og det offentlige utdanner selv bare et lite antall mannskaper. Økt satsing på styrking av strandsaneringskapasiteten er også bredt politisk forankret. Dette framgår blant annet i St.meld. nr. 14 (2004-2005) der det står: "Regjeringen vil [...] vurdere nærmere styrking av opplæringen innen strandsoneberedskap", og i innstillingen fra Stortinget der samferdselskomiteen understreker betydningen av en satsing på kompetanse og opplæring i oljevern (Innst. S. nr. 178 (2004-2005)).

Erfaringer fra oljevernaksjoner har vist at frivillige er en svært viktig ressurs ved strandsanering. Dette forutsetter imidlertid at de frivillige er tilstrekkelig forberedt, har god kunnskap om organisering, sikkerhet og praktisk oljevernarbeid, og at de er or-

ganisert og kan mobiliseres på en måte som er hensiktsmessig for aksjonsledelsen.

At prosjektet er et samarbeid med russisk WWF og andre russiske aktører, samt har sterkt fokus på nordområdene, må også kunne sees på som en styrking av Barentssamarbeidet og samarbeidet med Russland som Regjeringen har sagt at de vil legge stor vekt på.

Svar:

Oppsamling av olje i strandsonen er et viktig tiltak for å begrense skadevirkningen av et oljeutslipp. Frivillige organisasjoners innsats har stor betydning for den samlede nasjonale oljevernberedskapen. Fiskeri- og kystdepartementet har et godt samarbeid med Villmarksfondet, og organisasjonen gjør et viktig arbeid på området strandsanering.

Arbeidet med strandsanering er ikke uten risiko. Som en del av Regjeringens satsing på oljevern er det besluttet å gi støtte til et prosjekt i regi av Norsk Oljevernforening For Operatørselskap, Kystverket og Norges Brannskole, hvor Nordnorsk beredskapssenter og Villmarksfondet også er trukket inn. Prosjektet skal bidra til å sørge for opplæring av lagledere, øvelser og samhandling mellom medvirkende aktører.

I tillegg har Villmarksfondet søkt om økonomisk støtte fra flere institusjoner til et prosjekt for kursing av enkeltmannskap, hvor Fiskeri- og kystdepartementet har sagt seg villig til å bidra med 80 000 kr.

Fiskeri- og kystdepartementet anerkjenner den innsatsen som legges ned av frivillige organisasjoner i oljevernberedskap, men har begrensede midler til å støtte hver enkelt av disse økonomisk.

SPØRSMÅL NR. 875**Innlevert 11. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 19. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Regjeringen har markedsført sin store satsning på oljevern som farledsbegrensing på 30 nautiske mil fra land. At Regjeringen nå har valgt en linje som er helt ned i 14,2 nautiske mil fra land, er overraskende. Miljøvernministeren sa i spørretimen den 10. mai at sonen skulle gå mellom 58 nautiske mil og 14 mil, så argumentet med at den ikke kunne gå lenger ut enn 30 mil kan neppe stemme.

Vil Regjeringen sende inn en revidert søknad som sikrer at farledene går minimum 30 mil fra land og ikke gjennom viktige fiskefelt?»

Svar:

Etablering av påbudte seilingsleder er et viktig tiltak i helhetlig forebyggende sjøsikkerhetsarbeid. Forslaget som er sendt til IMO innebærer at alle tankskip, og godsfartøyer over 5 000 brutto tonn, i internasjonal fart må seile lenger ut fra kysten enn i dag. I tillegg vil møtende trafikk bli separert i én seilingsled for den nord- og østgående trafikken og én seilingsled for den vest- og sydgående trafikken med separasjonssone mellom ledene. De skipene som seiler vest- og sydover med oljelast må seile lengst fra kysten.

Da forslaget ble sendt på høring av Kystdirektoratet den 9. januar 2006, ble det gjort klart at etablering av seilingsledene ville skje i farvannet mellom territorialgrensen, som ligger 12 nautiske mil fra grunnlinjen, og dekningen av Kystverkets AIS-kjede, som er ca. 30 nautiske mil fra grunnlinjen. I St.meld. nr. 8 (2005-2006) er det derfor informert om at leden foreslås lagt omkring 30 nautiske mil fra land. Videre er det i boks 4.3 på side 51 i St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) opplyst at i utarbeidelsen av den nøyaktige plasseringen av seilingsleden vil det også bli tatt hensyn til andre næringsinteresser i området.

Ved vurdering av avstanden til land for de påbudte seilingsledene er det flere forhold som må tas i betraktning: Det er viktig at trafikken legges langt nok ut fra kysten til at man får den nødvendige responstid for å komme et fartøy til hjelp. Samtidig må ikke fartøyene sendes så langt ut fra kysten at man risikerer at et fartøy forulykker før man kan nå fram med den nødvendige assistanse. Det er også svært viktig at trafikken kan overvåkes fra Kystverkets trafikksentraler for å oppdage avvik på et så tidlig tidspunkt som mulig. Det har derfor stor betydning at seilingsledene, så

langt som mulig, ligger innenfor dekning av Kystverkets AIS-kjede (automatisk identifikasjonssystem). Denne har en dekning på ca. 30 nautiske mil fra land. Under gunstige værforhold og atmosfæriske forhold kan dekningen være større, men det er ikke stabil dekning lenger ut enn ca. 30 nautiske mil.

I tillegg til de rene sjøsikkerhets- og oljevernaspektene har det vært viktig å minimere faren for konflikt mellom skipstrafikken og annen aktivitet i området. På denne bakgrunn er seilingsledene, i så stor grad som mulig, lagt utenfor områder med intensiv fiskeriaktivitet. Man har også søkt å legge ledene utenom områder med allerede kjente forekomster av petroleum.

Under høringen var det ingen av høringsinstansene som hadde innsigelser mot etablering av seilingsledene. Tiltaket fikk støtte fra både fiskeri- og petroleumsvirksomhet, skipsfart, myndigheter og miljøbevegelsen. Noen justeringer har likevel vært gjort:

Den første gjelder, som varslet i høringsbrevet, forholdet til petroleumsvirksomheten. I høringsbrevet ble det understreket at det er viktig at ledene plasseres slik at man tar hensyn til eksisterende petroleumsvirksomhet, og kjente forekomster, slik at en eventuell utbygging ikke kommer i konflikt med leden. Det ble uttrykkelig sagt at eventuelle justeringer i samsvar med dette ville bli gjort før søknaden ble sendt til IMO. Med dette utgangspunkt, og basert på høringen, har Kystdirektoratet sammen med Oljedirektoratet og Petroleumstilsynet justert ledene for å unngå at de kommer i konflikt med Goliat og de omliggende petroleumsforkomstene. Dette betyr at på et kort stykke ved Ingøy kommer den nord- og østgående seilingsleden ned i 14,3 nautiske mil fra land. Dersom man skulle legge begge seilingsledene og separasjonssonen innenfor disse funnene ville trafikken, på det punkt hvor man ville kommet nærmest grunnlinjen, ligge ca. 10 nautiske mil fra grunnlinjen, og dersom man skulle legge begge ledene og separasjonssonen utenfor dette området, ville store deler av trafikken ligge utenfor dekning av AIS.

På denne bakgrunn er det foreslått etablert et system hvor seilingsleden for den syd- og vestgående trafikken (med oljelast) legges utenfor disse petroleumsforkomstene, mens seilingsleden for den østgående trafikken (i ballast) legges innenfor. Det legges ingen hindringer for aktivitet i separasjonssonen mellom de to trafikksone.

Den andre typen kommentarer i høringen gikk på forholdet mellom seilingsledene og fiskerivirksom-

heten ved Moskenesgrunnen. For å ta hensyn til dette fisket har man valgt å trekke seilingsledene og separasjonssonen lenger ut fra land utenfor Lofoten. Dette innebærer at seilingsledene på den vestligste delen ligger utenfor dekning av AIS. Dette har man valgt å godta, da dette samtidig medfører en mer naturlig seilingslinje for trafikken til og fra kontinentet. Den justerte seilingsleden utenfor Lofoten medfører en økt seilingsdistanse på 1,6 nautiske mil i forhold til forslaget sendt på høring.

Avstanden mellom innerste seilingsled og grunnlinjen må, som nevnt, nødvendigvis variere noe. Ved Ingøy i Finnmark vil som nevnt avstanden fra land, over en kort strekning, være om lag 14,3 nautiske mil, mens den ved Røst vil være over 52,5 nautiske mil. Bredden på separasjonssonen vil variere fra 2-10 nautiske mil. Avstanden mellom yttergrensen for

hele separasjonssystemet til grunnlinjen vil variere fra 25 nautiske mil ved Sletnes utenfor Båtsfjord til 58,5 nautiske mil ved Røst.

Ved fastsettelsen av de påbudte seilingsledene er det foretatt en helhetsvurdering hvor ulike hensyn er avveid. Som nevnt i redegjørelsen ovenfor har det i tillegg til de rene sjøsikkerhets- og oljevernaspektene vært viktig å minimere faren for konflikt mellom skipstrafikken og annen aktivitet i området.

Fiskeri- og kystdepartementet har i etterkant av høringen mottatt innspill om seilingsledens mulige konflikt med enkelte fiskefelt i nærheten av Goliat. Dette vurderes nå nærmere i departementet. Om det skal foretas enkelte endringer i den foreliggende IMO-søknaden vil bli klargjort før fristen til å gjøre endringer i søknaden utgår. Departementet vil komme tilbake til saken ved egnet anledning.

SPØRSMÅL NR. 876

Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 19. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Konservesfabrikkene i Noreg garanterer å ta ut all norsk produksjon av bringebær, jordbær og solbær. Imidlertid er bransjen sitt behov for bær langt større enn norsk produksjon. Likevel pålegg staten avgift/toll på import av bær, noko som svekkar bransjen sin konkurransevne og resulterer i unødvendig høge prisar på ferdig produkt.

Vil statsråden medverke til at denne import-/tollavgifta vert fjerna, noko som også bær dyrkarane og deira organisasjonar støttar?»

GRUNNGJEVING:

I Sogndal er det ein konservesfabrikk som sannsynlegvis er landets største forbrukar av bær. Konservesfabrikkene i Noreg garanterer å kjøpe all norsk produksjon av bringebær, jordbær og solbær til ein på førehand avtalt pris. Dette er ei ordning som er einestående i heile verda. Dei norske bærprodusentane veit på førehand kva dei vil få for bæra sine, samstundes som dei er garantert å få selt varene sine. Imidlertid er konservesfabrikkene sitt behov for bær langt større enn det norske bærprodusentar kan skaffe. Likevel er det import-/tollavgift på import av utanlandske bær.

Statens landbruksforvaltning tildelar importli-

sensar etter totalbehovet kvar norsk fabrikk har, men dei har innført kvotar som vert mindre og mindre for kvar år som går. Frå konservesverksemda i Sogndal får ein informasjon om at både bær dyrkarane, landbruksetaten hos fylkesmannen og andre kjøps- og omsetningsverksender støttar kravet om tollfri import av bær som trengst etter at all norsk vare er kjøpt.

Svar:

Representanten Starheim tar i sitt spørsmål opp administreringen av tollvernet for jordbær, bringebær og solbær til industriformål. Bakgrunnen er at konservesindustrien har behov for import av bær i tillegg til norsk produksjon og at det må betales toll for noe av denne importen på tross av at norsk konservesindustri garanterer avsetningen av norske bær.

Bakgrunn

Importvernet for landbruksvarer ble lagt om i 1995. Som en følge av dette må det svares toll ved import av bær og andre landbruksvarer. Konservesindustrien er gitt fordeler i forhold til det generelle systemet og kan innvilges tollnedsettelse etter bestemte prinsipper.

Gjeldende forskrift om individuelle tollnedsettelser og fordeling av tollkvoter til konservesindustrien

(konservesordningen) ble fastsatt av Landbruks- og matdepartementet 5. juli 2002. Denne forskriften videreførte hovedprinsippene i konservesforskriften av 10. juli 1998.

Forskriften som ble fastsatt i 1998, innebar en betydelig endring av rammebetingelsene for norsk konservesindustri og produksjonen av råvarer til bruk i denne industrien. Formålet med forskriften var å stimulere til økt innenlands produksjon av råvarer til industrien, herunder jordbær, bringebær og solbær. Virkemidlene som ble etablert for å nå målet, i første rekke tollfrie importkvoter, ble utformet slik at de skulle gi en preferanse for bruk av norske bær. Industrien skulle samtidig sikres nødvendig supplement av importerte bær til lavest mulig tollbelastning.

Bakgrunnen for omlegging til importkvoter i 1998, var en utvikling der andelen norske bær i norsk konservesindustri over tid hadde gått ned. Det ble på grunnlag av disse erfaringene konkludert med at tidligere ordning ikke i tilstrekkelig grad stimulerte til produksjon av norske bær til industrien. Ordningen ble derfor lagt om i 1998 slik at en ved fastsettelse av tollfrie importkvoter samtidig la til grunn en opptrappingsplan for norsk produksjon av bær.

Kort om gjeldende regelverk

Det er årlig et betydelig importbehov av bær til norsk konservesindustri. Gjennom konservesordningen er det lagt til rette for årlige tollfrie importkvoter for frosne jordbær, bringebær og solbær til bruk i industrien.

Det er i opptrappingsplanen lagt til grunn et mål om at norsk råvareproduksjon for jordbær skal dekke i underkant av 50 pst. av totalforbruket i industrien. For bringebær er målet om lag 50 pst., mens det for solbær er lagt til grunn et mål om norsk produksjon på i underkant av 50 pst. Forskriften forutsetter en gradvis opptrapping av norsk produksjon slik at dette målet skal være nådd sesongen 2006/2007. De årlige importkvotene blir gradvis redusert i takt med opptrappingsplanen, slik at en på denne måten sikrer avsetning for den økte norsk produksjonen.

Ved revisjonen av ordningen i 2002 ble det fra produsentene gitt tilbakemelding på at de målene som var lagt til grunn for norsk bærproduksjon ved kvotefastsettelsen i 1998, er realistiske å oppnå på litt sikt. Disse ble derfor lagt til grunn også ved fastsettingen av nye importkvoter til og med sesongen 2006/2007.

Samtidig er det som nevnt et mål at industrien skal sikres nødvendig supplement av importerte bær til lavest mulig tollbelastning. Forskriften hjemler to muligheter som kan begrense importen av bær til full toll:

- Tollfri importkvote kan økes i tilfeller hvor industrien kan dokumentere at økt importbehov skyldes en betydelig økning i totalforbruket.
- Det kan, i særlige tilfeller, innrømmes tollnedsettelse ved behov for import av bær utover de tollfrie importkvotene, f.eks. ved avlingssvikt for norsk produksjon.

Etter gjeldende forskrift fordeles tollfrie tollkvoter for jordbær, bringebær og solbær til konservesbedrifter med bakgrunn i foregående sesongs forbruk av tilsvarende norsk råvare.

Erfaringer med ordningen

Erfaringene viser at ordningen har bidratt til å øke norsk bærproduksjon slik målet med forskriften har vært. Dette er særlig tydelig for jordbær og bringebær der det de siste årene har vært nyplantinger og omlegging til/utprøving av nye sorter til bruk i industrien.

De tollfrie importkvotene for bær har også vist seg å dekke opp det vesentlige av konservesindustriens importbehov. I de tilfeller det har vært behov for import av bær utover tollfri kvote, har dette i hovedsak vært forårsaket av svikt i norsk produksjon og/eller økt forbruk. Det har i noen tilfeller vært grunnlag for å øke de tollfrie importkvotene og/eller gi tollnedsettelse, som har redusert tollbelastningen for import utover opprinnelig tildelt importkvote.

For sesongene 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 og så langt i 2005/2006 har industrien således i liten grad importert bær utover tollfri kvote. Importen utover tollfri kvote har representert 0-6 pst. av totalforbruket av bær i konservesindustrien i de aktuelle sesongene. For deler av denne importen har tollsatsen vært satt ned i forhold til ordinær toll.

Min vurdering er at ordningen med opptrappingsplan og tollfrie importkvoter har stimulert til økt bruk av norske bær i produksjonen av syltetøy. Dette har igjen gitt mulighet for økt satsing på bærproduksjon, noe en ikke minst har sett i representanten Starheims hjemfylke Sogn og Fjordane, der bl.a. dyrkinga av bringebær har økt de seneste årene.

De siste årene er det også registrert en viss økning av prisene på bær levert til industri. Dersom en legger opp til at industrien sikres en ubegrenset tollfri import av bær mot garantier om kjøp av norske bær, vil en etter min oppfatning både kunne svekke målsettingen om økt norsk bærproduksjon til industrien og medvirke til økt prispress for produsentene.

Siden importprisene på bær som hovedregel er vesentlig lavere enn norske bærpriser, vil dette i seg selv være et incitament til å opprettholde eller øke importandelen for på den måten å redusere råvarekostnadene for industrien. Et system med ubegrenset tollfri import vil innebære en vesentlig risiko for at

industrien vil søke å redusere/ikke øke andelen av norske bær til industriproduksjonen og med stor sannsynlighet også medvirke til økt prispress for norske produsenter.

Jeg vil i denne forbindelse også nevne at produsentene av syltetøy har god tollbeskyttelse ettersom det er gjort et spesielt unntak for rødt syltetøy i Protokoll 3-avtalen med EU som ble iverksatt 1. november 2004. Denne avtalen tar utgangspunkt i forskjeller i faktiske råvarepriser. Partene kan i hovedsak kun utjevne for disse forskjellene gjennom tollfastsettelsen. For rødt syltetøy er det i motsetning til andre bearbejdede landbruksvarer innenfor Protokoll 3 et betydelig industrielement i tollsatsene, noe som gir tollbeskyttelse utover det som skyldes forskjeller i prisene på bær. Produsentene av syltetøy har gjennom dette unntaket konkurransefordeler på det norske markedet i forhold til konkurrenter innen EØS-området.

Konklusjon

Min vurdering er at dagens importordning for industribær har fungert på en god måte sett i forhold til målet om økt norsk bærproduksjon. Samtidig har konserverindustrien både gjennom tollfrie importkvoter for bær og Protokoll 3-avtalen betingelser som legger til rette for norsk industriproduksjon av syltetøy basert på en kombinasjon av norske bær og importbær. Her, som for mange andre produksjoner, er det et gjensidig avhengighetsforhold mellom primærprodusenten og industrien og behov for en samlet vurdering av rammebetingelsene.

Produksjon av bær og syltetøy er en viktig del av norsk landbruk og næringsmiddelindustri. Myndighetene følger derfor utviklingen i denne sektoren nøye. Departementet har nylig bedt Statens landbruksforvaltning vurdere virkningen av gjeldende konserverforskrift og videre vurdere mulige endringer av denne som kan bidra til å sikre produsentene og industrien best mulig rammebetingelser for norsk produksjon i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 877

Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 19. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hvilke endringer oppfatter Regjeringen har skjedd siden statsråd Hanssen i Stortinget avviste planer om styring av pengene i kommunesektoren, når skjedde endringene, og vil statsråden nå ha en beredskap for å sikre at penger til kommunene i 2007 blir sikret til de viktigste velferdstjenestene, i dette tilfellet skolen?»

BEGRUNNELSE:

I spørretimen 26. april spurte jeg statsråd Djupedal om Regjeringen ville vurdere øremerking av midler til skolen, dersom det viser seg at skolen ikke får en forsvarlig økning av ressurser som følge av at kommunene fikk 5,7 mrd. kr mer i 2006 enn lagt opp til av Bondevik-regjeringen. Bakgrunnen var at en undersøkelse NRK hadde gjennomført viste at 3 av 4 rektorer meddelte at de ikke hadde fått en eneste kroner mer til drift av skolen. Spørsmålet ble besvart av statsråd Bjarne Håkon Hanssen i statsråd Djupedals fravær.

Statsråd Hanssen svarte at Regjeringen ikke hadde planer om å øremerke midler til skolene i neste års

budsjett. Statsråden pekte videre på at han mente kommunene visste best hvor pengene i kommunen skulle brukes. Statsråden avviste i svar på tillegsspørsmål at det var aktuelt med andre tiltak for å sikre at penger gikk til skole.

I Romerikes Blad 4. mai kan vi imidlertid lese at lederen for regjeringspartiens utdanningsfraksjon i Stortinget, Anniken Huitfeldt, varsler nye regler dersom ikke skolen får mer penger.

Hun sier følgende til avisen: "Det er avgjørende at pengene går til skole, helse og eldre. Vi får stadige oversikter over hva pengene blir brukt til. Går de ikke til det vi har tenkt, må Regjeringen komme med regler."

Dette er i tilfellet en ny vridning i Regjeringens politikk på dette området, og den kommer bare to uker etter at statsråd Hanssen har avvist i Stortinget at det foreligger slike planer for styring av midlene.

Svar:

Regjeringen økte kommunesektorens frie inntekter med 5,7 mrd. kr i 2006.

I St.prp. nr. 61 (2005-2006) Om lokaldemokrati,

velferd og økonomi i kommunesektoren 2007, som ble lagt fram 12. mai, har Regjeringen foreslått en vekst i de frie inntektene på mellom 2 og 2,5 mrd. kr.

Videre er det sagt følgende i kommuneproposisjonen for 2007:

"Kommunal handlefrihet er et viktig bidrag til et levende lokaldemokrati og en fornuftig bruk av offentlige ressurser. For å sikre gode lokale løsninger og en hensiktsmessig ressursbruk bør kommunesektorens inntekter i størst mulig grad være frie. Derfor er det et mål for Regjeringen å redusere antallet og omfanget av øremerkede tilskudd. I tråd med dette heter det i Soria Moria-erklæringen blant annet: "Regjerin-

gen vil at kommunesektoren i all hovedsak skal rammefinansieres. Øremerkede tilskudd skal som hovedregel være forbeholdt viktige nasjonale prioriteringsområder i en oppstartsfase, eller finansiering av oppgaver som få kommuner har ansvaret for."

Regjeringen har ikke endret oppfatning når det gjelder øremerking av midler til skole i neste års budsjett. Vi mener det er de lokale folkevalgte som best kjenner behovene i sin kommune, og som på det grunnlaget kan foreta fornuftige prioriteringer av kommunenes ressurser. Men kommunene må ta sin del av jobben og levere tjenester av høy kvalitet.

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 23. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å sikre at norske skoler i utlandet kan få en naturlig utvidelse av allerede etablerte utdanningstilbud, slik at norske elever i eksempelvis Spania ikke blir tvunget til å forlate sin familie i ung alder for å gå på skole?»

BEGRUNNELSE:

Utdanningsdirektoratet har nylig avslått søknad fra Den norske skole Costa del Sol om å utvide undervisningstilbudet fra grunnskole og grunnkurs allmenne, økonomiske og administrative fag, til også å inkludere VK1 allmenne fag. Begrunnelsen er at Utdanningsdirektoratet ikke vil stimulere til økt utflytting av nordmenn til Spania.

Elevene på skolen er i stor grad tilknyttet skolen på grunn av helsemessige årsaker, eller fordi deres foreldre arbeider i området. Barn av ansatte ved Aker Kværner utgjør eksempelvis 20 pst. av elevgrunnlaget ved skolen. Aker Kværner mener at skoletilbudet er avgjørende for at deres prosjekt i området ikke skal frarøves muligheten til kvalifisert norsk arbeidskraft. Skoletilbudet til de ansattes barn blir sett på som viktig, antagelig avgjørende, for om arbeidskraft fra Norge vil bosette seg i Spania i kortere eller lengre tid.

Avslagets begrunnelse er oppsiktsvekkende i det den tar stilling til hvorvidt det offentlige skal ha en oppfatning av antallet nordmenn bosatt i Spania. Utdanningsdirektoratet har ingen skolefaglig begrunnelse, men bidrar til å mistenkeliggjøre nordmenn

som arbeider i Spania gjennom å henvise til rapporter om familier som flykter fra det norske barnevernet. En sammenblanding av forhold som synes meget underlig. Det fremstår som uforståelig at den norske stat skal ha en oppfatning i tråd med den direktoratet gir uttrykk for.

Videre synes det underlig om det skal være avgjørende at skolen skal få tilby et skoleløp i 11 år, men ikke 12. Etter 1. klasse på videregående, tvinges eleven til å flytte fra sin familie fordi skoletilbudet opphører. Det er angivelig ingen aktuell spansk skole i nærheten og en må da bli internatelev, eller reise alene hjem til Norge. Dette skaper en uakseptabel situasjon for disse barna og det er underlig at ikke direktoratet vurderer dette hensyn overhodet.

Svar:

Skoleåret 2005/2006 var det 17 norske skoler i utlandet som mottok tilskudd etter friskoleloven, blant disse er 5 norske skoler i Spania. Utdanningsdirektoratet er delegert myndighet til å behandle søknader om godkjenning etter friskoleloven, herunder søknader om driftsendringer. Dette innebærer at det er direktoratet som avgjør sakene i første instans, mens departementet er klageinstans. Representanten Anundsen viser i begrunnelsen for sitt spørsmål til en søknad fra Den norske skole Costa del Sol som nylig er avslått av direktoratet. Idet departementet som nevnt er klageinstans, vil det ikke være riktig av meg å kommentere den konkrete saken nærmere på det nåværende tidspunkt.

Jeg vil ellers vise til at Regjeringen 3. mars 2006 fremmet Ot.prp. nr. 43 (2005-2006) om lov om endringer i friskoleloven og fagskoleloven (trinn 1). For å stoppe veksten i friskoler inntil ny lov er på plass, inneholder proposisjonen forslag om at adgangen til å godkjenne nye friskoler midlertidig oppheves. Det foreslås videre at godkjente skoler som ikke var i drift 13. desember 2005, ikke får drive virksomhet etter friskoleloven. I punkt 7.1 i proposisjonen heter det blant annet følgende:

"Godkjente skoler som er i drift kan etter søknad få endret godkjenningen. Endringen kan for eksempel være justering av årstrinn, flere elevplasser eller nye tilbud. Departementet vil være restriktive når det gjelder godkjenning av flere plasser. Tillatelse til dette vil normalt gis der det ligger en opptrappingsplan til grunn for godkjenningen eller det ellers er velbegrunnet. Søknader om flere plasser som etter departementets skjønn må ansees å gå utover en vanlig opptrapping vil bli avslått. Departementet vil ikke være like

restriktiv når det gjelder tillatelse til endring i tilbud eller årstrinn."

Som det fremgår av ovenstående vil det også etter at Stortinget eventuelt har vedtatt forslagene til midlertidige endringer i friskoleloven være mulig å videreutvikle skoler. Dette gjelder også norske skoler i utlandet.

Det følger av Soria Moria-erklæringen at Regjeringen vil gjennomgå regelverk og støtteordninger for private skoler for å stramme inn utbredelsen av private skoler som ikke utgjør et religiøst eller pedagogisk alternativ til den offentlige skolen. Departementet har startet arbeidet med omfattende og helhetlige endringer i friskoleloven i samsvar med Regjeringens politikk. I dette arbeidet vil også de norske skolene i utlandet bli vurdert. Forslag til mer omfattende og permanente endringer i loven vil bli sendt på høring høsten 2006, og lagt frem for Stortinget våren 2007 (trinn 2).

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 26. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Lovverket som regulerer valg av representanter til sparebankenes forstanderskap har som konsekvens at ansatte i bankene har anledning til å stemme to ganger. Først gjennom valg av ansattrepresentanter, og dernest som innskyter i banken (minimumsgrense 500 kr). Konsekvensen av denne praksisen er at obligasjonseiere og kunder får redusert sin innflytelse.

Vil finansministeren rette opp dette åpenbare uheldige utslaget av dagens lovverk?»

BEGRUNNELSE:

Lovendringen som trådte i kraft 1. januar 2006 vedrørende representasjon i sparebankenes forstanderskap åpner for en mer fleksibel sammensetning av forstanderskapene. Bakgrunnen for endringen i lovverket var at "sammensetningen skal avspeile sparebankenes kundestruktur og andre interessegrupper samt samfunnsstruktur." Fra samme tidsrom opphørte kravet om et offentlig valgt styremedlem. I forbindelse med arbeidet med endringene i lovverket uttalte sparebanknæringen (Bø-utvalget), noe det for øvrig

var allmenn enighet om, at kundevalgets innflytelse i forstanderskapene skal styrkes. Sparebanknæringen tilrådte konkret at bankenes kunder sikres minst 50 pst. representasjon i sparebanker uten grunnfondsbevis, og minst 25 pst. i grunnfondsbevisbanker. En slik kunderepresentasjon ble forutsatt å skje på bekostning av det offentlige og de ansattes representasjon. Konsekvensene av endringene i lovverket har imidlertid hatt motsatt virkning, da det i dag er mulig for ansatte i sparebankene å stemme to ganger ved valg av forstanderskap. Når vi i tillegg vet at valgene er åpne, og at bankens daglige leder er til stede, betyr dette i praksis at ledelsens/ansattes stilling er betydelig styrket på bekostning av obligasjonseierne og kundene.

Stikk i strid med intensjonen i loven. Praktiseringen av dagens endrede lovverk har i en del tilfeller hatt som konsekvens at ansatte er blitt "beordret" til å stemme dersom ledelsen frykter nederlag i en avstemning. Konsekvensen av denne praksisen er at kunder med store innskudd i bankene får meget liten innflytelse, mens ansatte med små kundeengasjementengasjement får urimelig stor innflytelse.

Svar:

Sparebankloven § 8 annet ledd ble sist endret ved lov 10. desember 2004. Lovendringen trådte i kraft 1. januar 2005. Sparebankloven § 8 annet ledd lød før lovendringen slik:

"Forstanderskapet skal ha like mange medlemmer og varamedlemmer valgt av sparebankens innskytere og av kommunestyret (kommunestyrene, fylkestinget). De ansatte i banken velger blant de ansatte en fjerdedel av forstanderskapets medlemmer og en fjerdedel av varamedlemmene. Er antall medlemmer av forstanderskapet ikke delelig med fire, skal minst en fjerdedel av medlemmene og varamedlemmene velges av de ansatte. Bestemmelsene i de to foregående punktum må ikke føre til at mer enn en fjerdedel av de ansatte i banken blir medlemmer av forstanderskapet. I sparebank som har utstedt omsettelige grunnfondsbevis, jf. § 2 annet ledd velges en fjerdedel av forstanderskapets medlemmer og varamedlemmer av eierne av grunnfondsbevisene."

Etter den nevnte endringen lyder sparebankloven § 8 annet ledd som følger:

"Forstanderskapet sammensettes, og medlemmene velges, etter nærmere bestemmelser i vedtektene. Minst tre fjerdedeler av medlemmene skal være personer som ikke er ansatt i sparebanken. Det skal legges vekt på å velge medlemmene til sammen avspeiler sparebankens kundestruktur og andre interessegrupper samt samfunnsfunksjonen. I sparebank som har utstedt omsettelige grunnfondsbevis, jf. § 2 annet ledd velges minst en femdel og ikke mer enn to femdel av forstanderskapets medlemmer og varamedlemmer av eierne av grunnfondsbevisene etter nærmere bestemmelser i vedtektene."

Sparebankloven § 8 annet ledd regulerer både sammensetningen av forstanderskapet og hvem som velger medlemmer av forstanderskapet. § 8 annet ledd suppleres av andre bestemmelser i sparebankloven. Medlemmer av forstanderskapet velges av hhv. innskytere, kommunestyret, ansatte, og, for banker som har utstedt grunnfondsbevis, av grunnfondsbeviserne, etter nærmere bestemmelser i bankens vedtekter. Lovendringen som trådte i kraft 1. januar 2005 åpnet for mer fleksible vedtektsbestemmelser om sammensetningen og valg til forstanderskapet i sparebanker, jf. det nye første og tredje punktum i § 8 annet ledd. Det tidligere kravet om at det skulle være like mange medlemmer valgt av kommunestyret og innskyterne, og at en fjerdedel av forstanderskapets medlemmer skulle velges av og blant de ansatte, ble opphevet. Det ble ikke gjort endringer i de ansattes rett til å stemme ved innskytervalgene. Både før og etter lovendringen har ansatte som oppfyller sparebanklovens krav til innskudd i banken hatt rett til å stemme ved innskyternes valg av medlemmer av forstanderskapet. Ansatte som eier grunnfondsbevis utstedt av banken, kan også delta ved grunnfondsbevisernes valg til forstanderskapet.

Både før og etter den siste lovendringen har det ikke vært adgang til å velge sparebankens tjenestemenn til medlemmer eller varamedlemmer av forstanderskapet, med mindre valget skjer etter reglene om ansattes representasjon (§ 8 syvende ledd). Videre er det fastsatt at et medlem av forstanderskapet som er valgt av innskyterne, av grunnfondsbeviserne eller av kommunestyret (kommunestyrene, fylkestinget), skal tre ut av forstanderskapet dersom hun eller han blir tjenestemann i banken (§ 9 annet ledd). Ved lovendringen som trådte i kraft 1. januar 2005 ble det også bestemt at minst tre fjerdedeler av forstanderskapets medlemmer skal være personer som ikke er ansatt i sparebanken. Forskrifter i medhold av sparebankloven § 8 c om ansattes valg og representasjon i forstanderskapet krever fortsatt at en fjerdedel av medlemmene skal velges av og blant de ansatte i sparebankene. Dette innebærer at vedtektene må fastsette at en fjerdedel av forstanderskapets medlemmer skal velges av og blant de ansatte i kraft av sitt ansettelsesforhold i banken, og at det ved kommunens, innskyternes og grunnfondsbeviserens valg ikke er adgang til å velge ansatte i banken som medlemmer til forstanderskapet.

Fordeelingen mellom innskytervalgte og offentlig valgte medlemmer kan nå fastsettes i den enkelte sparebanks vedtekter. Den enkelte bank vil imidlertid ikke stå helt fritt. Kravet om at det skal legges vekt på at de valgte medlemmer til sammen avspeiler sparebankens kundestruktur og andre interessegrupper samt samfunnsfunksjonen gir føringer for vedtektsbestemmelsene. Kredittilsynet, som godkjenner sparebankens vedtekter, har etter lovendringen utarbeidet nye veiledende vedtekter for sparebankene. I kommentarene til de nye veiledende vedtektene heter det bl.a.:

"Kredittilsynet har lagt til grunn en lovforståelse som innebærer at de offentlig valgte medlemmene i forstanderskapet etter lovendringen kan reduseres, men ikke sløyfes (utelates) helt. Det vises i den sammenheng til sparebankloven § 8 annet ledd tredje punktum som fastslår at det ved sammensetningen av forstanderskapet skal legges vekt på at de valgte medlemmene til sammen avspeiler sparebankens kundestruktur og andre interessegrupper samt samfunnsfunksjon, jf. for øvrig Sparebankforeningens sirkulære nr 59 - 2004 (21. desember 2004)."

Etter det jeg har fått opplyst har Kredittilsynet godkjent at sparebanker reduserer antallet offentlig valgte medlemmer av forstanderskapet til ett medlem. De fleste banker har imidlertid valgt å ha et større antall. Når det gjelder sammensetningen av styret har de fleste bankene som har endret vedtektene i samsvar med lovendringen, valgt å ta ut kravet i vedtektene om at ett av medlemmene i styret skal representere de offentlig valgte medlemmene av forstanderskapet.

Slik jeg forstår spørsmålet, tas det opp om ansatte i sparebankene kan få for stor innflytelse ved valg til forstanderskapet dersom de også er innskytere og eier grunnfondsbevis utstedt av banken, og at dette kan gå på bekostning av innflytelsen for kommuner samt for grunnfondsbevisiere og innskytere som ikke er ansatt.

Prinsipielt sett kan også en kommune som eier grunnfondsbevis og er innskyter i den lokale sparebanken oppnå innflytelse gjennom flere av valgene til forstanderskapet. En grunnfondsbevisiere som også er innskyter, vil også ha rett til å stemme både ved grunnfondsbevisierens valg og ved innskytervalget.

Som nevnt foran var formålet med siste endring av sparebankloven § 8 annet ledd å gi bankene noe større frihet til selv å fastsette regler om valg til forstanderskapet i vedtektene. Jeg ser ikke tilstrekkelig grunn til å foreslå nye omfattende og detaljerte lovregler om dette nå.

Jeg nevner for øvrig at det pågår et utredningsarbeid med sikte på å foreslå nye regler om bl.a. styrende organer i finansforetak. Banklovkommissjonen legger opp til å følge opp forslagene bl.a. i NOU 1998: 14 med et utkast til nytt samlet regelverk for finansforetak.

SPØRSMÅL NR. 880

Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 19. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Trygdeetaten har de siste årene intensivert arbeidet for å forebygge og avdekke trygdemisbruk. Dette har medført at antallet anmeldelser til politiet er nær tredoblet de siste fem årene. Økningen i antallet anmeldelser kan oppleves som utfordrende for politiet. Samtidig er det viktig at saker av denne type prioriteres etterforsknings- og påtalemessig. Trygdeetaten melder imidlertid om at politiet henlegger mange saker som gjelder trygdemisbruk.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre en bedre oppfølging av disse sakene?»

Svar:

Det er riktig, som representanten Syversen opplyser, at antallet anmeldelser for trygdebedragerier nesten er tredoblet de siste fem årene. Fra 2004 til 2005 økte antallet slike anmeldelser med ca. 20 pst. I 2005 mottok politiet 1 072 anmeldelser for trygdebedragerier, ca. 180 saker ble henlagt på bevisets stilling, 18 saker ble henlagt med prosessøkonomisk påtaleunnlatelse og 3 saker ble henlagt på grunn av manglende saksbehandlingsskapasitet.

Politidirektoratet opplyser at økningen i antall anmeldelser i all hovedsak har sammenheng med

Rikstrygdeverkets økede innsats for å avdekke og forebygge trygdemisbruk. Det er ikke til å legge skjul på at økningen i denne sakstype er en kapasitetsmessig utfordring for både trygdeetaten og politiet.

Rikstrygdeverket har etablert en sentral trygdemisbruksseksjon og seks regionale trygdemisbruks- team. For å styrke samarbeidet med trygdeetaten har flere politidistrikter etablert et godt samarbeid med de enkelte trygdemisbruksteam. Dette har ført til en gjensidig kompetanseheving i begge etater og domfellelse i flere store trygdebedragerisaker.

Politidirektoratet opplyser videre at en også på sentralt, overordnet nivå har drøftet tiltak for å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom etatene. Et slik tiltak vil være regelmessige samarbeidsmøter mellom politidirektøren og trygdedirektøren. Hvor også Riksadvokaten vil bli invitert. Et annet tiltak som vurderes er hospitantordninger for ansatte fra Rikstrygdeverket hos politiet.

Som alle andre etater må politiet prioritere innenfor de ressursrammer en til enhver tid har til disposisjon. Jeg ser viktigheten av at denne typen saker prioriteres, og behovet for økt fokus innen saksfeltet vil bli vurdert i den løpende styringsdialogen med Politidirektoratet og Riksadvokaten.

SPØRSMÅL NR. 881**Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 19. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Departementet har hatt ute til høring en endring av innløsningsretten for fritidshus i statsallmenninger. Høringsnotatet framstår som en argumentasjonsrekke for å sikre inntekter for fjellstyrene. De samme argumentene kunne lett brukes i forhold til private bortfester. Departementet innrømmer at tomtefeste ødelegger inntektsmuligheter, og gjør offentlig eiendomsrett mer verdifull enn privat.

Ser departementet betenkeligheter ved denne forskjellsbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Tomtefesteloven ble tredd nedover hodet på private grunneiere. Den skapte betydelige konflikter og for mange grunneiere ute i Distrikts-Norge som har satset på tomtefeste som en langsiktig inntektskilde fra eiendommen, undergraver den deres eksistensgrunnlag. Det er da ekstra provoserende at staten bruker behovet for en fast inntektsstrøm som en begrunnelse for at staten selv ikke skal kunne leve med den innløsningsrett de har påført private grunneiere.

Private grunneiere må også betale skatt av innløsningssummen. Dette får høringsnotatet til å framstå som ekstra urimelig.

Den uroen og den forskjellsbehandling man nå ser av eiendomsretten, vil føre til konkurransevridning i eiendomsutviklingsmarkedet. For private aktører blir tomtefeste for usikkert å satse på, og de mister en mulighet som staten beholder. Dermed vil dette føre til at verdiskaping flyttes fra private til offentlige arealer.

Svar:

Det er riktig at grunneieren i statsallmenningene er staten, i motsetning til i bygdeallmenningene der eiendomsretten ligger til minst halvparten av de jordbrukseiendommene som har bruksrett på allmeningsrettslig grunnlag. Likevel er det slik at både

bygdeallmenninger og statsallmenninger er særpregede rettsforhold gjennom de allmeningsretter som en nærmere krets av jordbrukseiendommer har over allmenningen. Gjeldende lov om tomtefeste § 34 andre ledd gjør unntak fra innløsningsretten for bolighus og fritidshus i bygdeallmenninger, mens § 34 tredje ledd hjemler et unntak for fritidshus som ligger til landbrukseiendommer. Bortfesteren kan bare benytte unntakene hvis festeren blir gitt tilbud om å få forlenget festet på samme vilkår som før etter loven § 33.

Frem til lov 2. juli 2004 nr. 63 om endringer i lov 20. desember 1996 nr. 106 om tomtefeste mv. gjaldt det også etter § 34 andre ledd et unntak fra innløsningsretten for bolighus og fritidshus i statsallmenninger, slik det fortsatt gjør for bygdeallmenninger.

Fellestrekket for disse spesielle unntakene er at de gjelder festetomter på eiendommer som har en særlig tilknytning til landbruket. Et unntak for statsallmenninger må også ses i denne sammenhengen på linje med unntaket for bygdeallmenninger og ikke som et unntak som tar sikte på å favorisere staten i seg selv. Det kan her nevnes at det følger av forskrift 8. juni 2001 nr. 570 om tomtefeste m.m. § 4 at unntaket for landbrukseiendommer bl.a. ikke omfatter landbrukseiendommer som er eid av staten.

Jeg vil holde frem at staten som bortfester generelt sett ikke vil kunne påberope seg unntak fra innløsningsretten. Unntak fra innløsningsadgangen for det offentliges festetomter fulgte tidligere av lov 30. mai 1975 nr. 20 om tomtefeste § 10 tredje ledd og § 33 første ledd. Denne særbehandlingen bortfalt da lov 20. desember 1996 nr. 106 om tomtefeste trådte i kraft. Når det gjelder statens festetomter, vil jeg tilføye at i Soria Moria-erklæringen, flertallsregjeringens politiske plattform, blir det slått fast at Regjeringen vil gi en instruks for forvaltningen av statens festetomter. Denne instruks vil sikre en mer imøtekommende forvaltning overfor bortfesterne enn det som gjelder i dag.

SPØRSMÅL NR. 882**Innlevert 12. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 23. mai 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Ifølge NTB-oppslag 11. mai 2006: "Statsrådene Odd Roger Enoksen (Senterpartiet) og Helen Bjørnøy (Sosialistisk Venstreparti) sier de er helt enige om CO₂-håndtering for gasskraftverk og skjønner ikke at opposisjonen mener noe annet."

Dersom dette er riktig, så burde det vel være rimelig enkelt å gi et tydelig ja/nei svar på om Regjeringen vil stille krav om CO₂-rensing fra første dag for alle nye konsesjoner for gasskraftverk?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er klar over at konsesjonene for gasskraftverk på Kårstø, Kollnes og Skogn ikke har krav om CO₂-rensing. Undertegnede er også klar over at Regjeringen skal "bidra" til å realisere CO₂-verdikjede, skjønt uten at Regjeringen har ville forklare hva som ligger i ordet "bidra". Undertegnede vil likevel hevde at Regjeringens gasskraftpolitikk i høyeste grad er usikker, så lenge Regjeringen ikke kan avklare viktige prinsipielle spørsmål. Det er blant annet greit for allmennheten å vite hva slags CO₂-krav som blir heftet på nye konsesjoner for gasskraftverk. Det samme gjelder om Regjeringen vil tillate CO₂-utslipp fra mobile gasskraftverk, noe miljøvernministeren gav uttrykk for ikke er en selvfølge vil bli tillatt brukt i Miidt-Norge. Det er derfor fint om statsråden vil avklare hva han og miljøvernministeren er enige om vedrørende rammevilkår for gasskraftverk, og da spesielt om Soria Moria-erklæringen krever rensing av gasskraftverk fra første dag - ja eller nei?

Media, næringsliv og det politiske miljøet utenfor den indre kjerne i Regjeringen har lenge forstått det slik at Soria Moria-erklæringen innebærer krav om CO₂-rensing fra første dag for alle nye gasskraftverkskonsesjoner. Dette er blant annet basert på Regjeringens egne tolkninger og uttalelser. I en NTB-melding 10. januar 2006 står det at energiminister "er krystallklar på at nye gasskraftverk i Norge må ha CO₂-rensing fra første dag. Han åpner ikke for bygging av gasskraftverkene først, og installering av renseteknologi etterpå, slik han er blitt tolket av travle kraftutbyggere i Møre og Romsdal".

Miljøvernministeren har sagt lignende ting en rekke ganger:

10.05.06 "Jeg slår fast at miljøvernministerens tenkning ligger til grunn i Soria Moria-erklæringen, og der står det at vi skal ha rensing på alle nye gasskraftverk." sa Bjørnøy (Stortingets spørretime).

14.03.06 "Det er nok lurt at Statoil vet og tar inn over seg signalet fra regjeringen om at det er uaktuelt med gasskraftverk uten CO₂-rensing, sier miljøvernminister Helen Bjørnøy" (NRK Hordaland).

08.03.06: "Denne regjeringen har fra første dag vært tydelig på at CO₂-håndtering er et vilkår for nye gasskrafttillatelser, sier Helen Bjørnøy i dag." "denne regjeringen har vært tydelig fra første dag på at CO₂-håndtering er etablert politikk" (Pressemelding fra Bjørnøy).

19.01.06 SFT anbefalte i går miljøvernminister Bjørnøy (SV) å kreve CO₂-håndtering fra første dag på det planlagte Statoil-gasskraftverket.

"- Det er politisk sett helt utenkelig at Bjørnøy vil avvise dette kravet. Olje- og energiminister Odd Roger Enoksen har også uttalt at CO₂-håndtering er en betingelse for konsesjon. Dermed er forholdene lagt til rette for en verdikjede basert på CO₂ i Norge, sier en tilfreds rådgiver Marius Holm i Miljøstiftelsen Bellona til Bergens Tidende."

18.01.06 "- Jeg vil avvise alle former for spekulasjoner i forhold til det nye gasskraftverket om at det ikke skal være CO₂-rensing fra dag én, sier Bjørnøy til TV 2 Nettavisen."

18.01.06 "Et eventuelt gasskraftverk på Tjeldbergodden vil ha CO₂-rensing fra første dag, selv om NVE har gitt konsesjon uten et slikt krav. Miljøvernminister Helen Bjørnøy (SV) sier hun vil følge SFTs råd." (NTB).

13.12.05 "Bjørnøy lovar Stortinget at regjeringa krev full CO₂-reinsing dersom gasskraftverket (på Tjeldbergodden) blir bygd." (NRK Møre og Romsdal).

12.12.05 "- Kravet om CO₂-håndtering innen 2009 gjelder Kårstø, , men det er ikke naturlig for denne regjering å tenke at andre gasskraftverk skal bygges uten rensing." (Energi og miljøkomiteens budsjettdebatt).

Svar:

Som jeg også uttalte i Stortinget 10. mai har Regjeringen ingen planer om å endre Soria Moria-erklæringen på dette punktet. Gjennom økonomiske virkemidler og satsing på ny teknologi vil Regjeringen sørge for at nye konsesjoner til gasskraft skal baseres på CO₂-håndtering. Regjeringen har blant annet satt i gang et prosjekt for å etablere kjeder for CO₂, jmfør St.prp. nr. 50 (2005-2006). Som en del av dette arbeidet vil Gassco 1. juni legge frem en rapport der mulige CO₂-kjeder kartlegges med de kommersielle aktørene med vekt på å få frem et sett av mulige scenarier for CO₂-kjeder. Denne rapporten vil danne grunnlag for hvordan det videre arbeidet best kan gjennomføres. Statoil og Shell sine planer om et storskalaprojekt for bruk av CO₂ fra et gasskraftverk til

økt oljeutvinning viser at industrien tar Regjeringens politikk om CO₂-håndtering på alvor.

Vi har imidlertid en kraftsituasjon i Midt-Norge som kan bli anstrengt i tiden fremover. Regionen har hatt en svært rask forbruksvekst og er i dag det området i Norge som har størst utfordringer i forhold til forsynings sikkerheten for strøm. Det må regnes med ytterligere en betydelig vekst i forbruket av elektrisitet i området i årene framover blant annet knyttet til Ormen Lange-utbyggingen.

Analyser viser at det vil være behov for tiltak både på produksjons- og nettsiden. Situasjonen i Midt-Norge er så spesiell at vi må åpne for ekstraordinære tiltak. Et av de tiltakene vi ser på er om det er mulig å forsere investeringer, ved å åpne for en rensefri periode. Dette er et spørsmål vi enda ikke har konkludert på, men det er et av flere tiltak vi vurderer for å sikre en sikker energiforsyning i Midt-Norge.

SPØRSMÅL NR. 883

Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 23. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden ta noen initiativ for at elever på den norske skolen på Costa del Sol får fortsette sin utdanning utover GK-nivå?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten 4. mai 2006 melder at enkelte elever ved den norske skolen på Costa del Sol i Spania risikerer å bli stående uten studietilbud etter at Utdanningsdirektoratet har avslått søknad om godkjenning av skoletilbud på VK1-nivå.

Ifølge artikkelen i Aftenposten rammer dette i utgangspunktet kun fire elever, men avslaget innebærer også at fjorten elever blir stående uten skoletilbud fra og med kommende høst.

Det virker urimelig at man gir godkjenning til undervisning på GK-nivå ved denne skolen, men ikke til VK1 og ev. VK2, all den tid dette dreier seg om et relativt lite antall elever som har påbegynt et utdanningsløp. Disse elevene, samt deres foresatte, kom-

mer følgelig i en svært uheldig klemme, og opplever en betydelig grad av usikkerhet i forbindelse med det videre utdanningsløp.

Svar:

Representanten Dørum stiller spørsmål ved om jeg vil ta noe initiativ for at elever ved Den norske skole Costa del Sol får fortsette sin utdanning utover GK-nivå. I begrunnelsen for spørsmålet vises til at Utdanningsdirektoratet har avslått søknad om godkjenning av skoletilbud på VK1-nivå. Jeg vil vise til at Utdanningsdirektoratet er delegert myndighet til å behandle søknader om godkjenning etter friskoleloven, herunder søknader om driftsendringer. Dette innebærer at det er direktoratet som avgjør sakene i første instans, mens departementet er klageinstans. Det vil derfor ikke være riktig av meg å kommentere den konkrete saken nærmere på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 884**Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Egersund kommune har i over ett år forhandlet om kjøp av Viberodden fyr. Tilbudet fra Kystverket Sørøst er å selge fyret til takst. Egersund kommune har merket seg salgsprosessen i forbindelse med Obrestad fyr (jf. skriftlig spørsmål nr. 770 (2005-2006)), og har bedt Kystverket om å revurdere prissettingen på Viberodden fyr.

Vil statsråden sikre at Egersund kommune blir underlagt den samme praksis vedrørende prissetting som Regjeringen legger opp til ved avhending av Obrestad fyr?»

BEGRUNNELSE:

Egersund kommune har i over ett år forhandlet med Kystverket sørøst om overtakelse av Viberodden fyr. Med bakgrunn i den rød-grønne regjeringens politiske signaler i forhold til salg av fyrstasjoner, jf. saken om Obrestad fyr, så har de bedt Kystverket Sørøst om at tilbudt kjøpesum på 720 000 kr (takst) for Viberodden fyrstasjon blir vurdert på nytt.

Eiendommen ligger på øya Viberodden i søndre innseiling til Egersund havn.

Fyrstasjonen er ikke fredet, øya er i kommuneplanen båndlagt etter lov om kulturminner, og i gjeldende reguleringsplan er Viberodden regulert til bevaring av offentlige bygninger og landskap. Kystverket har hjemmel til grunnen. Kystverket må i likhet med andre statlige etater følge gjeldende retningslinjer gitt i "Instruks om avhending av fast eiendom som tilhører staten og overføring av fast eiendom mellom statsinstitusjoner", gitt ved kgl.res. av 19. desember 1997.

Egersund kommune mener det haster med å få en avklaring i forhold til pris og salg for fyret.

Gjennom vinteren har naturkreftene påført byg-

ningen/eiendommen ytterligere skader, noe som gjør at en framtidig istandsetting av Viberodden fyr vil bli stadig dyrere dersom forfallet av bygningen/eiendommen fortsetter.

Fyret ble opprettet i 1855 som et ledfyrt. Fyret ble avbemannet og erstattet av en fyrlykt i 1977. Boligmassen består av fyr/vokterbolig (oppført i 1855), uthus (1855) og naust (1855). Salget omfatter fyr/vokterbolig, uthus og naust.

Svar:

I St.prp. nr. 66 (2005-2006) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006 står det at retningslinjene for salg av fyr tilsier at fyr skal selges til takst.

Videre omtales at Hå kommune har blitt tilbudt å kjøpe Obrestad fyr til takst. Regjeringen har imidlertid foreslått å gi kommunen et tilskudd for kjøp av fyret som tilsvarer mellomlegget mellom kommunens tilbud på 275 000 kroner og takstverdien på 2 750 000 kroner noe som utgjør 2 475 000 kroner. Denne avgjørelsen er behandlet av nærings- og handelsministeren, da jeg har meldt fra at jeg er inhabil i saken grunnet slektskap med ordføreren i Hå kommune, og jeg kommenterer derfor ikke denne saken nærmere.

Viberodden fyr ble lagt ut for salg i 2005 som ett av flere fyr for å innfri inntektskravet på 10 000 000 kroner for 2005, jf. St.prp. nr. 1 (2004-2005) for Fiskeri- og kystdepartementet. Som omtalt i St.prp. nr. 66 (2005-2006) er det oppstått forsinkelser i prosessen knyttet til salg av en rekke fyreiendommer. Det forventes at de planlagte fyrene blir solgt og at inntektene vil bli ført i statsregnskapet for 2006, jf. omtalen i St.prp. nr. 66 (2005-2006). Viberodden vil som nevnt være et av fyrene som planlegges solgt for å innfri inntektskravet for 2005.

SPØRSMÅL NR. 885**Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 22. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kredittilsynet har tilrådd at den modell det søkes tillatelse om ved overdragelse av Tingvoll Sparebank til Sparebanken Møre, ikke bør godkjennes, da den ikke ligger innenfor rammen av sparebankloven. Departementet har imidlertid uttalt at modellen ikke er i strid med hensyn til grunn for den samme lov, men at det mangler lovavklaring. Overdragelsen haster for å ivareta eksisterende og nye arbeidsplasser i banken og av hensyn til lokalt næringsliv.

Når vil statsråden foreslå nødvendige lovendringer?»

BEGRUNNELSE:

Tingvoll Sparebank og Sparebanken Møre har søkt Kredittilsynet om overdragelse av Tingvoll Sparebank til Sparebanken Møre på nærmere angitte betingelser. Betingelsene fremgår av bankenes søknad av 9. desember 2005 til Kredittilsynet.

Tilsynet har i sin anbefaling overfor departementet gitt uttrykk for at overdragelsesmodellen ikke ligger innenfor sparebankloven. Sparebankforeningen har på sin side hevdet det motsatte syn. I et svar om saken fra Finansdepartementet 12. mai 2005 gir Finansdepartementet en vurdering av at modellen ikke vil være i strid med de hensyn som ligger til grunn for sparebankloven, men at det mangler lovavklaringer i enkelte sentrale, prinsipielle spørsmål før tillatelse kan gis. Dette har bl.a. sammenheng med modellens ønske om at en lokal stiftelse er tenkt å eie en del av grunnfondsbeviskapitalen og at denne kapitalen igjen er en del av oppgjøret i forbindelse med Sparebankens Møres oppkjøp av Tingvoll Sparebank.

Overdragelsen av Tingvoll Sparebank foretaes for å gi bankens næringslivskunder et bedre tilbud.

Den foretaes for at banken lettere kan følge med i den teknologiske utvikling til beste for sine kunder. Den foretaes for å sikre eksisterende arbeidsplasser i Tingvoll Sparebank og for å utvikle nye arbeidsplasser. Løsningen med en stiftelse som eier en del av grunnfondskapitalen og hvor deler av avkastningen kanaliseres til allmenntilgode formål i Tingvoll Sparebanks næringsområde er dessuten god distriktspolitikk. Av alle disse grunner så haster det med de nødvendige lovavklaringer i forbindelse med overdragelsen.

Svar:

I Finansdepartementets brev 12. mai 2006 til de to advokatene som representerer Tingvoll Sparebank og Sparebanken Møre i den aktuelle saken, står det blant annet følgende:

"Etter Finansdepartementets vurdering vil den overdragelsesmodellen som det legges opp til i søknaden, ikke være i strid med de hensyn som ligger til grunn for sparebankloven. Imidlertid mangler lovgivers avklaring på enkelte sentrale prinsipielle spørsmål, slik at det likevel er grunn til å la Stortinget ta stilling til disse spørsmålene før en eventuell tillatelse kan gis. Dette gjelder blant annet adgang til konvertering av eierløs grunnfondskapital til eierrepresentert grunnfondsbeviskapital ved overdragelse av sparebanker, og Kredittilsynets kompetanse i forhold til den stiftelse som er tenkt å eie grunnfondsbevisene."

Jeg tar sikte på å legge frem forslag for den nødvendige avklaring i Stortinget tidlig i høst.

SPØRSMÅL NR. 886**Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 26. mai 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Kan det gjøres lettere for statlige barnevernsinstitusjoner som ønsker å øvelseskjøre med ungdom som er knyttet til institusjonen, og vil statsråden vurdere om barnevernsinstitusjoner som handler klær til ungdom bosatt på institusjon kan gjøre dette på annen måte enn ved rekvisisjon?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er at vi har fått henvendelser fra mennesker som har sitt arbeid på barnevernsinstitusjoner, og som først og fremst tenker på ungdommens beste. Disse møter selvsagt hverdagsproblemene og ønsker en mulighet til å få en litt mer fleksibel måte å løse dem på. Blant annet gis det altså ikke mulighet for å øvelseskjøre med en ungdom som skal ta sertifikat, heller ikke gis det rom for at venner av beboeren kan sitte på, for eksempel til og fra idrettsaktiviteter.

Et annet problem som har dukket opp, er at barnevernsinstitusjoner bruker rekvisisjoner for å handle klær til beboere på institusjonen. Dette kan oppleves vanskelig og svært stigmatiserende for en ungdom, og det burde være mulig å bruke bankkort eller lignende til slike kjøp, slik at ungdommene ikke ble stilt i forlegenhet.

Svar:

Barne- og likestillingsdepartementet har for kort tid tilbake forelagt spørsmålet om øvelseskjøring og bruk av statens biler til dette formålet for Fornyelses- og administrasjonsdepartementet (FAD). I brev 11. mai 2006 svarer FAD at det i dag ikke gis adgang til å bruke statens biler til øvelseskjøring med følgende begrunnelse:

"Bruk av statens biler til øvelseskjøring vil kunne øke sannsynligheten for skader, i og med at sjåføren ikke har sertifikat. Det vil stride mot hensynet om at

man skal forsøke å minimalisere statens risiko for å komme i erstatningsansvar."

Jeg ser imidlertid at dette kan bety at ungdom som bor på en barnevernsinstitusjon får et dårligere utgangspunkt for å ta sertifikat enn andre ungdommer. Jeg vil derfor, sammen med Fornyings- og administrasjonsministeren, gjennomgå denne praksisen på nytt for å se om det er behov for endringer. Jeg presiserer imidlertid at jeg før en slik gjennomgang ikke kan konkludere i spørsmålet.

Når det gjelder innkjøp av klær til ungdom som bor på barnevernsinstitusjon, ser jeg det som viktig at barnets klientforhold ikke røpes for uvedkommende og at barn og unge kan delta i ulike situasjoner på lik linje med andre barn. Mulighet for å kjøpe klær eller skolebøker uten å måtte røpe et slikt klientforhold bør derfor la seg gjøre, selv om hovedregelen i statens økonomibestemmelser er at kontante utbetalinger skal begrenses til et minimum.

Barne-, ungdoms- og familieetaten er oppmerksom på denne problemstillingen og har sett på de muligheter som finnes innenfor statens generelle økonomibestemmelser til å betale for klær m.m. uten å bruke rekvisisjon. Det innebærer at Barne-, ungdoms- og familieetaten har fått dispensasjon fra de generelle bestemmelsene om håndkassenes størrelse (håndkassen inneholder kontanter). Barne-, ungdoms- og familieetaten har også fått utarbeidet egne rutiner for bruk av kontante utbetalinger og bruk av kredittkort. I rutineene er det presisert at bruk av kontante utbetalinger i prinsippet skal være knyttet til klienter. Videre er det i etatens interne økonomirutiner også gitt anledning til å etablere ordninger med bruk av kredittkort i virksomhetene. Barne-, ungdoms- og familieetaten har således tilrettelagt for at virksomhetenes håndkassebeholdning som regel er tilstrekkelig slik at ungdom kan kjøpe klær eller skolebøker uten å måtte bruke rekvisisjoner.

SPØRSMÅL NR. 887**Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg****Besvart 24. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen ta kontakt med irakiske myndigheter med sikte på snarlig retur av mulla Krekar til sitt hjemland?»

BEGRUNNELSE:

Iraks nasjonalforsamling ventes om få dager å ta i ed sin nye, ordinære regjering under ledelse av påtroppende statsminister Maliki. De tre største etnisk-religiøse gruppene, og alle geografiske deler av Irak, vil være representert i både regjering og parlament. Dette er et betydelig skritt fremover for stabilitet og politisk styring av Irak. Det bør derfor nå være grunnlag for å på ny ta kontakt med irakiske myndigheter med sikte på snarlig retur av mulla Krekar til sitt hjemland.

Svar:

Regjeringen Stoltenberg II står fast ved vedtaket om å utvise Faraj Najmuddin Ahmad, alias mulla

Krekar, fra Norge. Det er ønskelig å returnere ham til Irak så snart det kan la seg gjøre.

Som det fremgår av vedtaket fra Utlendingsnemnda som ble fattet etter instruks fra daværende statsråd Erna Solberg, vil Faraj ikke bli returnert så lenge det foreligger et returhinder som følge av våre forpliktelser etter den europeiske menneskerettskonvensjonen (EMK) artikkel 3.

Situasjonen i Irak er uoversiktlig og menneskerettighetssituasjonen er komplisert. Av media har det bl.a. fremkommet at det avsies dødsdommer som følge av ny anti-terrorlovgivning. Det er i denne sammenheng positivt å se fremskritt i den politiske reformprosessen i Irak. Det er viktig at det nå går i retning av en avklaring om regjering og sentrale myndigheter. Dette gir grunnlaget for en dialog med irakiske myndigheter. Jeg vil understreke at norske myndigheter, herunder vår ambassade i området, følger opp saken med en fortløpende vurdering av situasjonen. Vi må nok imidlertid innse at det ikke finnes noen raske løsninger i denne saken og at det kan bli nødvendig å ta tiden til hjelp.

SPØRSMÅL NR. 888**Innlevert 15. mai 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 30. mai 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvilke ytterligere tiltak vil statsråden igangsette for å rydde opp i tros- og livssynssamfunnenes medlemslister, for å sikre at disse registrene er oppdaterte og korrekte?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Aftenposten 13. mai 2006 fremgår det at totalt 90 000 nordmenn er registrert som medlemmer i feil trossamfunn. Brønnøysundregistrene har, på oppdrag fra Kultur- og kirke departementet, sjekket de forskjellige tros- og livssynssamfunnenes medlemslister og blant annet funnet at over 80 000

medlemmer i Den norske kirke samtidig står som medlemmer i et annet tros- eller livssynssamfunn. I tillegg er over 9 000 personer registrert med dobbelt medlemskap i minst to trossamfunn.

Det er av avgjørende betydning, både for enkeltindividet og samfunnet i et større perspektiv, at man har gode rutiner for vedlikehold og drifting av medlemsregistre i forbindelse med tros- og livssynssamfunn. Det kan oppleves svært vanskelig for mange å stå som registrert medlem i et trossamfunn man ikke har noen relasjon til, og samtidig kan dette være uheldig for det enkelte trossamfunn som mister økonomisk støtte fordi deres registrerte medlemstall ikke samsvarer med realitetene.

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2002-2003) uttalte Bondevik II-regjeringen bl.a. følgende under omtalen av kap. 310 post 70 tilskudd til tros- og livssynssamfunn:

"Fylkesmennene gjennomfører stikkprøvekontroller av medlemslister. Fylkesmannen i Oslo og Akershus har i den forbindelse opplyst at det er avdekket store uregelmessigheter ved kontroll av utvalgte medlemslister. Et betydelig antall medlemmer er dobbeltregistrert, både internt i trossamfunnet og eksternt i to eller flere trossamfunn."

Dessverre har det tatt lang tid under den forrige regjering før oppryddingen er på plass.

Fra og med 2005 er tilskudd til tros- og livssynssamfunn kun utbetalt for medlemmer av tros- og livssynssamfunn som har gyldig fødselsnummer. For å gi tros- og livssynssamfunnene nødvendig tid til å rydde opp ble det som en overgangsordning i 2005 ikke korrigert for dobbeltmedlemskap mellom flere tros- eller livssynssamfunn. Det samme gjaldt dobbeltmedlemskap i ett tros- eller livssynssamfunn og Den norske kirke.

Fra og med 2006 gjennomføres det nye kontrollsystemet fullt ut, jf. omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006). På grunnlag av innsendte oversikter kontrolle-

res det at en person kun er medlem av ett tros- eller livssynssamfunn, at fødselsnummeret er oppført i Det sentrale folkeregisteret og at vedkommende ikke står oppført som medlem av Den norske kirkes register. Som et ledd i oppryddingen sendes det i disse dager ut brev til alle personer som er registrert i Den norske kirkes medlemsregister og i et annet tros- eller livssynssamfunn, samt til personer som er registrert som medlem i to eller flere livssynssamfunn utenfor Den norske kirke.

Jeg vil understreke at det fortsatt vil være opp til den enkelte om han/hun ønsker å stå som medlem i flere tros- eller livssynssamfunn. De nye kontrollrutinene er utelukkende ment å sikre at tros- og livssynssamfunnslovenes forutsetninger om at det ikke skal utbetales offentlige tilskudd til flere samfunn for samme medlem, etterleves.

Fra og med 2006 utbetales det ikke tilskudd for medlemmer som tilhører mer enn ett tros- eller livssynssamfunn eller som tilhører både Den norske kirkes register og et tros- eller livssynssamfunn utenfor Den norske kirke.

Denne omleggingen vil sikre korrekt årlig rapportering av antall medlemmer i tros- eller livssynssamfunn som mottar offentlig tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 889

Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 22. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Finansdepartementet har i brev 12. mai 2006 besvart søknad fra Tingvoll Sparebank og Sparebanken Møre vedrørende overdragelse av sparebank. Departementet har stilt søknaden i bero, inntil det foreligger nødvendige avklaringer fra lovgiver.

Kan statsråden redegjøre for hvilke avklaringer som er nødvendig fra Stortinget, og angi dato for når Stortinget kan forvente å få seg forelagt de nødvendige lovendringsforslag?»

Svar:

I Finansdepartementets brev 12. mai 2006 til de to advokatene som representerer Tingvoll Sparebank og Sparebanken Møre i den aktuelle saken, står det blant annet følgende:

"Etter Finansdepartementets vurdering vil den overdragelsesmodellen som det legges opp til i søknaden, ikke være i strid med de hensyn som ligger til grunn for sparebankloven. Imidlertid mangler lovgivers avklaring på enkelte sentrale prinsipielle spørsmål, slik at det likevel er grunn til å la Stortinget ta stilling til disse spørsmålene før en eventuell tillatelse kan gis. Dette gjelder blant annet adgang til konvertering av eierløs grunnfondskapital til eierrepresentert grunnfondsbeviskapital ved overdragelse av sparebanker, og Kredittilsynets kompetanse i forhold til den stiftelse som er tenkt å eie grunnfondsbevisene."

Jeg tar sikte på å legge frem forslag for nødvendig avklaring i Stortinget tidlig i Stortingets høstsesjon.

SPØRSMÅL NR. 890**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 30. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å kunne imøtekomme søknaden fra Vestvågøy kommune, i samarbeid med Nordland fylkeskommune, Lofoten Trållerederi og Aker Seafood, om forskuttering av utbyggingsarbeidene i Stamsund havn med sikte på en snarlig oppstart?»

BEGRUNNELSE:

Stamsund har de senere årene utviklet seg til å bli en av Norges ledende fiskerihavner med helårlig produksjon av høykvalitets fiskevarer for det internasjonale marked. Leveransene av råstoff er i stor grad basert på tilførsel fra større fiskefartøy og trålere, hvor Lofoten Trållerederi (Norges største trållerederi) med sin base og administrasjon i Stamsund havn er en av hovedaktørene.

Samarbeidet mellom Aker Seafood JM Johansen, Lofoten Trållerederi, konvensjonelle fisketilvirkere og lokale service- og verkstedbedrifter utgjør i fellesskap et markedsrettet og ekspansivt cluster i norsk fiskerinæring.

Problemene med innseiling til og skjerming av Stamsund havn er i dag den største hindring for videre ekspansjon og vekst, og en trussel mot de arbeidsplasser som allerede er etablert. Dette er tidligere godt dokumentert av Kystverket, som i forrige transportplan prioriterte Stamsund havn for oppstart i 2004, mens havnearbeidene i nåværende transportplan er forskjøvet, med oppstart først i 2012.

I 2005 søkte derfor ovennevnte interessenter om forskuttering av havnearbeidene, med oppstart i inneværende år. Dette vil være et interessant pilotprosjekt i havnesammenheng, og kan på mange måter sammenlignes med forskuttering av større vegprosjekter, hvor forskutteringsløsninger har vært vanlig i flere tiår.

Svar:

Jeg er kjent med behovet og planene for en utbygging av Stamsund havn og ser det som positivt at det er en regional forankring i finansieringen av prosjektet. Kystverket har planlagt en utbedring av molo og ny innseiling til Stamsund og har klassifisert prosjektet som et fiskerihavneprosjekt, hvor utbedring av innseilingen til havnen blir ansett å være en del av helhetsprosjektet. I henhold til Kystverkets handlingsprogram 2006-2015 er kostnadsoverslag for prosjektet 120 mill kroner. Prosjektet er i handlingsprogrammet satt opp for oppstart i 2012.

Vestvågøy kommune ønsker å starte opp det omtalte prosjektet snarest mulig og dele prosjektet i en farledsdel, med tilbakebetaling 2008/2009, og en havnedel, med tilbakebetaling 2012/2013.

Fiskeri- og kystdepartementets budsjetttramme for 2006 til havne- og farledsutbedringer er ca. 182 mill. kroner. En forskuttering av Stamsundprosjektet med en ramme på 120 mill. kroner vil dermed kunne få betydning for andre fiskerihavneprosjekter og farledsutbedringer i årene fremover.

Jeg har selv vært i Stamsund og sett at en utbedring av havnen i Stamsund er ønskelig. Denne saken må imidlertid vurderes ut fra et mer prinsipielt grunnlag, hvor blant annet forskuttering i en slik størrelsesorden må ses i sammenheng med bindingen av midlene i statsbudsjettet i årene fremover. Den foreslåtte modellen for Stamsund vil for eksempel binde opp kommende stortings bevilgninger til fiskerihavner og farleder.

Jeg vil på denne bakgrunn vurdere muligheten for en forskuttering av havneutbyggingen i Stamsund og komme tilbake til Stortinget på egnet måte på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 891**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Martin Engeset****Besvart 22. mai 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede har gjennom henvendelser fra publikum blitt kjent med at det i mange kommuner ikke er etablert rutiner for samarbeid mellom ligningskontor og lokal Aetat/trygdeetat med sikte på å motvirke og avdekke trygdemisbruk.

Hva vil arbeids- og inkluderingsministeren gjøre for å sikre at det etableres slike rutiner?»

Svar:

Rikstrygdeverket og Skattedirektoratet har en samarbeidsavtale som bl.a. regulerer at skatteetaten rutinemessig skal undersøke om personer som er i søkelyset for svart arbeid, også mottar trygdeytelser. Aktuelle saker meldes til trygdeetaten. På samme måte gir trygdeetaten melding om mulig svart arbeid eller avgiftsunndragelser til skatteetaten.

Det er det lokale fylkesskattekontor, fylkestrygdekontor, ligningskontor og trygdekontor som har det operative ansvaret for det lokale samarbeidet i henhold til samarbeidsavtalen. Rikstrygdeverket har fått tilbakemeldinger om at samarbeidet fungerer

godt mange steder, mens det enkelte steder er et forbedringspotensial. Mange saker er avdekket nettopp med bakgrunn i samarbeidet mellom skatt og trygd. Et godt eksempel er taxi-saken i Oslo hvor flere hundretalls personer mistenkes for svart arbeid og trygdemisbruk.

Aetat og Skatteetaten har ikke et formalisert samarbeid på lokalnivå, men utveksler opplysninger og bistand i enkeltsaker som gjelder feilutbetalinger og misbruk av de økonomiske ytelsene som Aetat forvalter.

Ved opprettelse av Arbeids- og velferdsetaten fra 1. juli 2006 blir det etablert et eget resultatområde for innkreving og kontroll. Der hvor det tidligere var trygdekontor, fylkestrygdekontor, trygdemisbruks-team og Aetat som hver for seg kommuniserte med skatteetaten, vil det nå bli en enhet som kommuniserer med den enkelte enhet i skatteetaten. Dette vil muliggjøre et enda bedre samarbeid mellom etatene for å motvirke og avdekke trygdemisbruk og svart arbeid.

SPØRSMÅL NR. 892**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 29. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Norske fiskeriorganisasjonar har ved fleire høve peika på dei store og aukande problema med å skaffe arbeidskraft. Rekrutteringa skjer i konkurranse med mellom anna offshore og utanriksfart som har eigne nettolønsordningar. Dette svekkjer fiskeria i konkurransen om arbeidskrafta.

Kva vil statsråden gjere for å sikre rekrutteringa til fiskeflåten, og vil statsråden vurdere konkrete tiltak for å redusere konkurranseulempa som fiskerinæringa har?»

GRUNNGJEVING:

Nettolønsordningane som har blitt etablert dei siste åra har vore med på å sikre konkurransedyktige

vilkår for norske sjøfolk. Såleis har virkningane vore positive. Ordningane skaper imidlertid problem for fiskerinæringa som til dels konkurrerer om same mannskapa. Den sterke auken i offshore og den auken som vil kome dei neste åra gjer rekrutteringssituasjonen til fiskeflåten nesten uholdbar. Enkelte flåtegrupper slit verre enn andre, men det er eit generelt problem for næringa at det er vanskeleg å få tak i folk til fiskeflåten. Særleg offshore kan i mange tilfelle tilby betre løn og betre friordningar enn fiskeria. Fiskarorganisasjonane peikar på at når dette skjer med subsidiar frå staten, vert det eit paradoks.

Det kan vere fleire ulike måtar å sikre fiskeflåten meir rettferdig konkurranse om arbeidskrafta. I tillegg til å vurdere lønnsordningane slik mellom andre Norges Fiskarlag har bedt om, kan ein vurdere fiskar-

frådraget, vurdere avskrivningssatsane for fiskefartøy eller andre verkemiddel som kan bøte på konkurranseulempene i høve til andre aktørar som ein konkurrerer med. Utdanning av nok kvalifisert personell er ei utfordring som også må takast på alvor både av næringa og av myndigheitene.

Svar:

Refusjonsordninga for sysselsetting av sjøfolk vart innført som ei midlertidig ordning i 1993. Ei meir omfattande refusjonsordning vart etablert i 1994. Stortinget vedtok å innføre ei nettolønnsordning for passasjerskip i utanriksfart i NOR med verknad frå 1. juli 2002 og ei nettolønnsordning for offshorefartøy i NOR med verknad frå 1. juli 2003. Refusjonsordninga vert forvalta av Sjøfartsdirektoratet på grunnlag av regelverk fastsett av Nærings- og handelsdepartementet.

I henhold til Forskrift om forvaltning av tilskudd til sysselsetting av norske sjøfolk er formålet å legge til rette for maritim verksemd. Tilskotet skal sikre norsk maritim kompetanse og rekruttering av norske sjøfolk, og i tillegg bidra til at norske rederi har konkurransedyktige rammevilkår i forhold til vilkåra i andre land. Det har vore brei politisk eining om ordningane blant skiftande regjeringar og storting.

Sjølvsagt er fiskeflåten ein viktig del av den maritime kompetansen i Noreg, og fiskeflåten konkurrerer med anna skipsfart om mannskap og kompetanse. Ei rekkje problemstillingar er likevel ulike for fiskeflåten og skipsfart for øvrig. Dette gjeld både i forhold til nasjonale og til internasjonale rammevilkår.

Den norske fiskeflåten har fått eksklusiv adgang til å fiske på våre nasjonale ressursar, og har såleis eit beskytta næringsgrunnlag. Skipsfarten opererer i ein

open, global marknad med stor konkurranse internasjonalt. Rammevilkåra er dermed i utgangspunktet svært forskjellige.

Internasjonalt regelverk legg på same måte som i Noreg til grunn at dette er separate næringar. I EU er retningslinjene for statsstøtte spesielle med hensyn til verfts- og skipsfartsnæringa.

Rammevilkåra og støtte til fiskerinæringa må derfor vurderast i ein annen kontekst enn rammevilkåra og støtte til dei øvrige næringar. Konsekvensane av eit galt eller for høgt støttenivå vil kunne være utjammingsavgifter på fiskeprodukt. I forhold til EU er det derfor særleg forholdet til dei generelle statsstøtteregeleane som vil være samanlikningsgrunnlaget for regelverksutviklinga på dette området i Noreg.

På den andre sida er det i stor grad same mannskap og kompetanse fiskeflåten og øvrig skipsfart konkurrerer om, og eg har forståing for at det kan vere sårt å miste dyktige sjøfolk til veksande, attraktive næringar. Kompetansen som ligger i fiskerinæringa er ikkje noko mindre viktig for Norge enn øvrig maritim kompetanse. Eg vil fokusere på rekruttering og kompetanseoppbygging av ungdom til næringa. Eg har også registrert ønsket om å vurdere størrelsen på fiskarfrådraget i lys av konkurransesituasjonen.

Regjeringa sitt mål er at Noreg skal være eit godt land å drive næringsverksemd i, og marin sektor er eit næringsområde der vi har stor kunnskap og naturgitte fortrinn. I den samanheng er det viktig at vi tar vare på all erfaring og kompetanse som er bygd opp gjennom generasjonar, også i fiskeflåten. Eg vil arbeide for ei berekraftig og lønsam fiskerinæring, som både no og i framtida skal være ein konkurransedyktig og god arbeidsplass.

SPØRSMÅL NR. 893

Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 24. mai 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Kommunene fastsetter gjennomføring av tvangsmulktar ovenfor aktørar som forbigår regelverket, med henhold til plan- og bygningsloven § 116a. Slik loven er i dag, utøves det ikke skjønn i forhold til betalingssevne eller overtreders juridiske enhet.

Vil statsråden se nærmere på regelverket og muligheter for å gi kommunene klarere retningslinjer

angående gjennomføring av dagsbøter i forhold til ovenfor nevnte?»

BEGRUNNELSE:

Nylig ble en privat person i Svelvik kommune påført 1,2 mill. kr i dagsbøter etter at hun tapte en sak om et ulovlig oppført stakittgjerde på 5 meter, en sak som har pågått siden 2003, med 1 000 kr dagen.

Skal virkemidlene tvangsmulkt og dagsbøter ha

en troverdig forståelse hos innbyggerne, bør disse kunne ses i sammenheng med overtredelsens art. Rettssikkerheten og den allmenne rettforståelsen må være grunnleggende.

Dagsbøtene kan nå størrelser som synes helt urimelige, og med det faktum at disse har løpet under den tiden som saken har versert i rettsapparatet. Det synes helt galt at man ikke skal få prøvet sin sak for retten før ev. dagsbøter begynner å løpe. Argumentene fra kommunene er at dersom de ikke har dagsbøter som "ris bak speilet" så kan hvem som helst ta seg til rette, noe som ikke stemmer. Som tapende part er det snakk om store saksomkostninger som må betales. Moralen er - slåss ikke mot det offentlige - du taper uansett.

Svar:

Kommunal- og regionaldepartementet arbeider med å følge opp bygningslovutvalgets innstilling (NOU 2005:12 - Mer effektiv bygningslovgivning II). I dette arbeidet vil det også bli sett nærmere på reaksjonssystemet etter plan- og bygningsloven (pbl.) Det finnes i dag en veiledning i bruken av gjeldende bestemmelser, som departementet har gitt i rundskriv H-3/91: Om reaksjoner mot ulovligheter etter pbl.

Utgangspunktet er at kommunene har en plikt til å følge opp ulovlige forhold, og en tvangsmulkt har som formål å motivere den ansvarlige til å innrette seg lovlig. En tvangsmulkt skal stå i rimelig forhold til ulovligheten. I nevnte rundskriv er det gitt følgende veiledning om dette:

"Ved avgjørelsen av hva som vil være en samlet rimelig reaksjon bør det tas hensyn til graden av skyld hos tiltakshaver/ansvarlig foretak. Relevante momen-

ter vil også være overtredelsens grovhet, og de skadevirkninger den medfører. Likeledes bør det tas hensyn til hvilke fordeler tiltakshaver har oppnådd ved ulovligheten. Momentene må avveies i forhold til det grunnleggende prinsipp om at plan- og bygningslovgivningen skal følges. De sanksjoner som velges må ikke føre til at helhetsresultatet blir urimelig."

Mulktens størrelse må tilpasses slik at den gir et press til å etterkomme pålegget. Det må tas hensyn til om den ansvarlige vil ha fordel av å unnlate eller utsette betaling av mulkten. Dette innebærer at det kan sees hen til om den ansvarlige er en privatperson eller et større foretak, og til betalingsevne.

Før en tvangsmulkt eventuelt ilegges, skal det gis uttalerett, og en rimelig frist som gir anledning for adressaten til å etterkomme pålegget. Mulkten begynner å løpe når fristen for å etterkomme pålegget utløper. Dette gjelder også der tvangsmulkten påklages. Det er et generelt prinsipp at klage til overordnet forvaltningsmyndighet ikke hindrer gjennomføringen av vedtaket. Tvangsmulkt vil i utgangspunktet også løpe ved en eventuell prøving av vedtaket for domstolene. Det må legges vekt på hensynet til det store flertallet av befolkningen som følger gjeldende lovverk og gyldige vedtak fattet av forvaltningen. Det er imidlertid mulig å søke om nedsettelse eller ettergivelse av tvangsmulkten.

Jeg mener ut fra dette at kommunene har gode retningslinjer å forholde seg til. Det er også viktig at den enkelte kommune har frihet, innenfor lovens rammer, til å reagere der den mener viktige interesser blir krenket. Departementet vil følge utviklingen på dette området og vurdere justeringer i det pågående lovarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 894

Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 26. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringen foreslår å utvide virkeområdet for eiendomsskatten. Det ble også vurdert av Bondevik II-regjeringen, men forkastet fordi det vil innebære hytteskatt i mange kommuner (eiendomsskatt for hytter). Det vil særlig ramme hytteeiere med lav og midlere inntekt. Stoltenberg II-regjeringen har lovet å ikke øke skattene ut over 2004-nivå.

Dersom alle kommuner som i dag har eiendomsskatt utvider den til å gjelde hele kommunen, hvor mye vil det øke inntektene fra eiendomsskatt, og er dette inkludert i skatteløftet?»

Svar:

Regjeringen foreslår ikke å utvide virkeområdet for eiendomsskatten. Den kommunale eiendomsskat-

ten er frivillig. Regjeringens forslag til endring i eiendomsskattelova vil gjøre det enklere for kommunene å praktisere loven og gir kommunene rom for å øke sine inntekter, men dette er helt og holdent en kommunal beslutning. Mange kommuner som i dag har eiendomsskatt, vil kunne velge å bruke merprovenyet fra en eventuell utvidelse til å redusere nivået på eiendomsskatten. Målet med forslaget har heller ikke vært å øke eiendomsskatten, men å fjerne uklarheten i regelverket som har gitt opphav til en rekke tvister og rettssaker og til en uheldig forskjellsbehandling av likeartede eiendommer innenfor samme kommune, samt gi kommunene økt valgfrihet. Også uten den foreslåtte endringen kunne kommunene ha økt den samlede eiendomsbeskatningen. Det er ikke

naturlig å inkludere eventuelle endringer i eiendomsskatten, heller ikke de som måtte følge av forslaget til lovendring, i beregningene som ligger til grunn når skattenivået skal reverseres til 2004-nivå.

Kommunenes takseringspraksis varierer. Det samme gjelder hvilken skattesats den enkelte kommune vil benytte etter en utvidelse av eiendomsskatten, antall eiendommer som ville bli omfattet av den økte fleksibiliteten i eiendomsskattelova, gjennomsnittlig markedsverdi på disse eiendommene etc. Departementet har derfor ikke grunnlag for å beregne den eventuelle inntektsøkningen som følge av at kommuner som i dag har eiendomsskatt, velger å utvide skatten til å gjelde hele kommunen.

SPØRSMÅL NR. 895

Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 24. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det vises til statsrådets svar på spørsmål nr. 850.

Kan statsråden redegjøre for utviklingen av ventetider for pasientene til generell kirurgi i Helse Fonna og i Helse Stavanger hittil i år, fordelt på ventetid for utredning og behandling?»

Svar:

Data fra Norsk pasientregister NPR viser at ventetiden for tilbud innen generell kirurgi i Helse Fonna og Helse Stavanger har gått jevnt nedover de siste

årene. Gjennomsnittlig ventetid for ventende innen generell kirurgi i Helse Fonna er 187 dager i første tertial 2002, 46 dager i første tertial i 2005, og 35 dager i første tertial i 2006. Tilsvarende tall for Helse Stavanger viser ventetider på 314 dager i første tertial 2002, 34 dager i første tertial 2005, og 47 dager i første tertial i 2006.

Sykehusenes prognoser over forventet ventetid på nettstedet "Fritt sykehusvalg Norge" bekrefter ovennevnte tendens. Eksempelvis varierer ventetid til utredning for hofteproteser mellom 3 til 12 uker, mens ventetid til innleggelse varierer mellom 3 til 26 uker.

SPØRSMÅL NR. 896**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 23. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Juks blant studentene har blitt fokusert i media de siste dagene. Aftenposten tirsdag 16. mai opplyser at det er lærestedet som må betale for studentens advokat i de tilfeller dette skulle utvikle seg til en sak.

Ser kunnskapsministeren det som betenkelig at anklager skal betale den anklagedes kostnader, og vil han ta initiativ til å endre dette?»

BEGRUNNELSE:

Læringsinstitusjonene må ha en høy beredskap i forhold til juks. Det må aldri bli slik at økonomiske avveininger kan bli et argument i forhold til om et lærested skal foreta seg noe eller ikke når det foreligger mistanke om juks. Lærestedene må kun ha en bekymring i denne sammenheng, og det er at juks må avdekkes og konfronteres.

Lærestedenes rykte og renommé er avhengig av at juks ikke får bre om seg. At lærestedene også belastes regningen for at studenter skal ha rett til et forsvar ved mistanke om juks, gir uheldige signaler. Det er ingen tjent med. Studentenes rettshjelp må dekkes av andre enn læreinstusjonen som saken gjelder. Dette for å unngå uheldige insentiver i forhold til primær oppgaven om å avsløre og avdekke juks.

Svar:

Det følger av universitets- og høyskoleloven § 4-8 tredje ledd, jf. § 4-7 første ledd bokstav b, at studenter som har forsøkt å fuske eller forsettlig eller grovt uaktsomt har fusket ved avleggelsen av eksamen eller prøve eller under gjennomføringen av kurs, kan utestenges fra institusjonen og fratras retten til å gå opp til eksamen ved institusjoner under loven i inntil ett år. Studenten har rett til å la seg bistå av advokat

eller annen talsperson fra sak om utestenging er reist, utgiftene til dette dekkes av institusjonen, jf. § 4-8 femte ledd.

Et vedtak om utestenging vil kunne være en alvorlig og omfattende inngripen overfor en student. Studentene er ofte unge og har liten erfaring i møtet med forvaltningen. At studentene får dekket utgifter til advokat i saker om utestenging, er derfor et viktig prinsipp.

Representanten Gundersen viser til at universiteter og høyskoler selv må dekke studentenes advokatutgifter, og spør om ikke dette kan føre til at institusjonene velger å unnlate å forfølge mistanker om fusk.

Det er ikke grunn til å tro at universiteter og høyskoler foretar slike økonomiske avveininger når de blir stilt overfor et tilfelle av fusk. Som akademiske utdanningsinstitusjoner har de et selvstendig ansvar for å arbeide for redelighet i forskning og utdanning, og det er i universiteter og høyskolars egen interesse at fusk ikke brer om seg i universitets- og høyskole-systemet. Den økning vi har sett i antallet saker om utestenging på grunn av fusk de senere årene kan selvfølgelig begrunnes med ulike årsaker, men jeg tror at antallet saker i seg selv er med på å dokumentere at universitetene og høyskolene tar disse sakene svært alvorlig. Vi har ikke grunnlag for å tro at institusjonene unnlater å reise sak mot studenter som har fusket, fordi institusjonene vil unngå å dekke studentenes utgifter til advokat.

Representanten Gundersen har rett i at ordningen teoretisk sett kan friste universiteter og høyskoler til å velge å ikke forfølge et tilfelle av fusk for å spare penger, og jeg vil følge med i institusjonenes håndtering av saker om fusk blant studentene.

SPØRSMÅL NR. 897**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 24. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kva er statsrådens grunngjeving for å overføre skogbrukets tilskotsmidlar frå statsbudsjettet til jordbruksavtalen, og meiner statsråden det er eit godt virkemiddel for å skape engasjement og optimisme i skognæring?»

GRUNNGJEVING:

Ved handsaminga av Revidert nasjonalbudsjett for 2005 bad Stortinget Regjeringa leggje fram forslag til ein strategi for auka skogavvirking i Norge. Dette vart svært positivt motteke i skognæringa og næringsorganisasjonane har engasjert seg sterkt i strategiprosessen.

Tilskotsmidlane i skogbruket er eit av fleire virkemiddel for å oppnå auka avvirking. I statens tilbod til bøndene har Regjeringa foreslått å auke bevilgninga med 40 mill. kr og dessutan overføre tilskotsmidlane i skogbruket til jordbruksforhandlingane. Skogbrukets eigne organisasjonar tar ikkje del i desse forhandlingane og strategisk utforming av viktige virkemiddel for skognæringa blir dermed flytta til ein arena utanfor næringa. Derimot blir jordbruket sin posisjon, gjennom Norges Bondelag og Noregs Bønde- og småbrukarlag, styrka. Det kan neppe vere rimeleg at andre organisasjonar med andre prioriteringar heretter skal få større innverknad på utviklinga i skogbruket.

Svar:

Delar av løyvinga til Landbrukets utviklingsfond (LUF) blei frå budsjettåret 2004 flytta ut av jordbruksavtala, under dette tilskotsmidla til skogbruket og bioenergiprogrammet. Dette blei gjennomført av den førre regjeringa for å avgrense forhandlingstema under jordbruksforhandlingane til dei midla som blir direkte utbetalte til næringsutøvarane. Ei splitting av

postar på LUF mellom statsbudsjettet og jordbruksavtala har altså vore situasjonen i tre år. Mi vurdering er at dette ikkje var ei hensiktsmessig endring.

Eit viktig argument for å flytte tilskotsmidla til skogbruket og bioenergiprogrammet tilbake til jordbruksavtala er å få ei meir ryddig forvaltning av utviklingsfondet. Eg meiner òg det er viktig å kunne sjå tiltaka som blir finansierte utafør og innafor jordbruksavtala meir i samanheng. Det gjev auka fleksibilitet å kunne sjå skogbruksmidla som ein del av det totale verkemiddelapparatet overfor landbruket. Om lag 80 pst. av skogareala er i privat eige og ein dominerande del er gardsskogbruk. Det ligg etter mi meining eit stort ansvar hos bøndene om å bidra til ei langsiktig og berekraftig forvaltning av skogareala. Dei bør såleis også vere med å drøfte omfanget og utforminga av verkemidla retta mot skogbruket.

Dette inneber ikkje at skogeigarorganisasjonane blir sett på sidelina. Dei vil ha den same opninga for ein dialog med departementet om tilskotsmidla som tidlegare. Skognæringa og næringsorganisasjonane har engasjert seg sterkt i utarbeidinga av ein nasjonal strategi for auka avverking. Dette samarbeidet vil halde fram uavhengig av flyttinga av tilskotsmidla til jordbruksavtalen. Vi vil og invitere skognæringa til å komme med synspunkt på fordelinga av den framforhandla auken i løyvinga til skogbruk og bioenergi på 20 mill. kr. For skogbruket er omfanget av støtta viktigare enn kva for post på statsbudsjettet (innafor eller utafør jordbruksavtala) midla kjem frå. Alle kategoriar skogeigarar vil kunne få støtte frå ordningane som tidlegare.

Auken i løyvinga til skogtiltak og bioenergi inngår i ein vidareutvikling av den nasjonale skogpolitikken og ei betring av støtteordningane til skogbruket, slik Regjeringa varsla i Soria Moria-erklæringa. Eg trur dette vil bidra til å skape engasjement og optimisme i skognæringa.

SPØRSMÅL NR. 898**Innlevert 16. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 24. mai 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I brev fra fylkesmannen i Møre og Romsdal av 7. desember 2005 til Midtre Gauldal kommune fremkommer det at fylkesmannen omgjør vedtak i sak nr. 86/05 og således avslår søknad om dispensasjon fra reguleringsplanen. Dette må anses å være på tvers av Regjeringens uttalte prinsipper om å ivareta lokaldemokratiet, tillate aktivitet i vernede områder når de ikke går utover vernegrnlaget og å legge til rette for turisme i vernede områder.

Hva vil statsråden foreta seg for å imøtekomme lokaldemokratiet?»

BEGRUNNELSE:

I møte den 13. juni 2005 har utvalg for landbruk, næring og teknikk i Midtre Gauldal kommune innvilget dispensasjonssøknaden fra tiltakshaver Svend Morset om oppsetting av hytte på gnr. 230, bnr. 2. Vedtaket resulterte i klage fra fylkesmannen, men utvalget opprettholdt i sitt møte den 29. august sitt vedtak. Fylkesmannen i Møre og Romsdal fikk så saken. Fylkesmannen viser i sitt brev av 7. desember 2005 til at det finnes argumenter for å innvilge dispensasjonen og argumenter mot å innvilge dispensasjonen. Når fylkesmannen konkluderer, er det altså på objektivt grunnlag. Det omsøkte tiltaket er en utleiehytte for fiskere og således et potensielt inntektsgrunnlag for grunneieren. Det ligger en rekke slike hytter ved det vernede vassdraget Gaula, også innenfor 100 meter fra elvebredden. Fylkesmannen viser i sitt brev til at det er liten ferdsel i området utover det som følger av laksefisket som grunneieren administrerer. Videre at tiltaket ikke vil forringe verneverdier, allmenn ferdsel eller annen aktivitet.

Allikevel nekter fylkesmannen å innvilge dispensasjon. Dette uten å ha vært på befaring. Hadde fylkesmannen gjennomført befaring, ville det kunne blitt brakt på det rene at det området tiltaket ligger på er gjort mer tilgjengelig for allmennheten på grunn av tiltaket og at trafikksikkerheten på stedet er betraktelig forbedret.

Det er grunn til å peke på at Gaula som vernet vassdrag i nasjonal sammenheng er meget spesiell. Få, om noen, andre vernede elver renner så til de grader i bebygget og utviklet område som Gaula. Det er ikke snakk om urørt natur som rammes av dette og de øvrige tiltak langs Gaulas bredd. Det er også grunn til å peke på at lakseturisme langs store deler av vassdraget er et viktig inntektsgrunnlag hvor utleie av fiskeretter og utleie av overnatting henger nært sammen. Langs Gaulas bredd har man opp gjennom årene sett mange midlertidige og dårlige miljømessige løsninger på overnatting. Tiltaket som her er omtalt er med på å utbedre denne situasjonen.

Avslaget kan ikke ankes til statsråden.

Svar:

Spørsmålet gjelder en konkret sak om bygging av hytte ved Gaula i Midtre Gauldal kommune. Fylkesmannen i Sør-Trøndelag påklaget kommunens vedtak om å gi dispensasjon fra kommuneplanens arealdel for hytta, og fylkesmannen i Møre og Romsdal som settefylkesmann tok klagen til følge. Hytta ble ikke tillatt fordi Gaula er et vernet vassdrag, som omfattes av et særlig byggeforbud nedfelt i kommuneplanen.

Fylkesmannens vedtak er endelig, og jeg har ikke grunnlag for å overprøve fylkesmannens vurdering. Kommunen har ansvaret for kommunal planlegging og behandling av enkeltsaker, og har også ansvaret for at det tas hensyn til overordnede interesser. Fylkesmannen og fylkeskommunen skal medvirke i dette arbeidet. De kan om nødvendig fremme innsigelse til planvedtak eller påklage enkeltvedtak som ikke er i samsvar med nasjonale eller viktige regionale interesser. De fleste saker avgjøres av kommunen uten slik innsigelse eller klage, og jeg mener hensynet til det lokale selvstyret blir ivaretatt.

Jeg er enig i at det er viktig å legge til rette for turisme og annen næringsvirksomhet i kommunene. Det er likevel nødvendig at tillatelser til slik virksomhet gis innenfor nasjonale mål og rammer.

SPØRSMÅL NR. 899**Innlevert 18. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 26. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Statens pensjonsfond - Utland viser i henhold til månedsbalansen fra Norges Bank en reduksjon for månedene mars og april. Plasseringer for Statens pensjonsfond - Utland viser en reduksjon fra 1 493 mrd. kr i februar til 1483 mrd. kr i mars, og videre til 1 457 mrd. kr i april.

Kan finansministeren gi en redegjørelse for dette, og gi sin vurdering av situasjonen?»

Svar:

Gjeldende retningslinjer for forvaltningen av Statens pensjonsfond - Utland er gitt i form av en forskrift og retningslinjer med utfyllende bestemmelser fastsatt av Finansdepartementet. I forskriften er den operative forvaltningen av fondet delegert til Norges Bank. Norges Banks oppgave som forvalter er å oppnå høyest mulig avkastning innenfor de retningslinjene som er gitt for investeringene.

Finansdepartementets valg av investeringsstrategi er avgjørende for forventet avkastning av fondets midler og for hvor stor risiko som er knyttet til investeringene. Særlig viktig er valget av vekter for geografiske regioner og aktivaklasser. Strategien er nedfelt i en referanseportefølje satt sammen av aksje- og obligasjonsindekser fra mange land. Indeksene inneholder representative utvalg av verdipapirer, og utviklingen til indeksene reflekterer i stor grad markedsutviklingen i landene. Avkastningen av fondet vil i stor grad følge markedsutviklingen i de verdipapirene som inngår i referanseporteføljen.

Markedsverdien av Pensjonsfondet - Utlands verdipapirportefølje var 1483,9 mrd. kr ved utgangen av første kvartal i år. Dette svarer til en økning på 84,9 mrd. kr i løpet av kvartalet. I henhold til Norges Banks kvartalsrapport for forvaltningen, som ble lagt fram 23. mai, kan økningen i markedsverdi tilskrives en positiv avkastning målt i internasjonal valuta på 31,6 mrd. kroner samt tilførsel av 82,4 mrd. kr i nye midler. Gjennomsnittlig årlig avkastning korrigert for internasjonal prisstigning og forvaltningskostnader var fra 1997 til og med 1. kvartal 2006 4,5 pst. En sterkere kronekurs i forhold til de valutaene fondet investeres i bidro til en reduksjon av fondets kroneverdi med 29,1 mrd. kr. Endringer i kronekursen har imidlertid ingen betydning for fondets internasjonale kjøpekraft.

Så langt i andre kvartal har rentene internasjonalt steget noe, aksjemarkedene har utviklet seg svakt og kronekursen har styrket seg noe. Disse forholdene bidrar isolert sett til å redusere verdien av Pensjonsfondet - Utland målt i norske kroner.

Jeg vil imidlertid understreke at Statens pensjonsfond har en langsiktig investeringshorisont. Det er utviklingen over tid som er viktig. Fall i verdipapirmarkedene er noe vi må regne med å oppleve fra tid til annen. Statens pensjonsfond - Utland er plassert bredt i mange land og i mange selskaper. Fordeling av investeringene på både aksjer og obligasjoner innebærer også diversifisering av risiko ettersom avkastningen av aksjer og obligasjoner normalt ikke varierer i takt.

SPØRSMÅL NR. 900**Innlevert 18. mai 2006 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 31. mai 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre seg at de midlene som Oslo kommune benytter til transportkjøp, går til dette, og hvordan vil statsråden sikre seg at disse midlene ikke kan bli benyttet til å krysssubsidere passasjerer på andre strekninger for å utkonkur-

rere andre konkurrenter; mener statsråden at ordningen med offentlig kjøp av transporttjenester kan være med på å bidra til konkurransevridning mellom selskaper, og hva vil statsråden gjøre for å hindre at dette skal kunne skje?»

BEGRUNNELSE:

AS Sporveisbussene er et heleid datterselskap av Oslo Sporveier som igjen er 100 pst. eid av Oslo kommune. AS Sporveisbussene fikk i 2004 tilført 41 500 000 kr i egenkapital fra sin eier AS Oslo Sporveier. Samme år fikk Oslo Sporveier tilført innpå 800 mill. kr som kompensasjon for kollektivkjøp fra Oslo kommune. AS Sporveisbussene har etablert en egne turbilavdeling for å tilby sine tjenester i markedet. Denne virksomheten er nå i ferd med å etablere seg med flere ekspressbussruter blant annet Oslo-Torp, og har nå også fått konsesjon på rutene Oslo-Kristiansand og Kristiansand-Stavanger. Flere aktører stiller nå spørsmål ved om AS Oslo Sporveier igjennom AS Sporveisbussene benytter deler av kompensasjonen fra Tjenestekjøpet fra Oslo kommune til å subsidiere AS Sporveisbussenes turbilavdeling. Bakgrunnen for dette er at det nå stilles spørsmål om hvordan selskapet har kapital både til å kjøpe opp flere mindre selskaper samtidig som man foretar store investeringer i materiell, til tross for at selskapet senest i 2004 måtte tilføres egenkapital fra eierne sine på bakgrunn av lav egenkapital.

Svar:

Når en aktør mottar offentlige midler for å utføre en tjeneste, og samtidig opererer i konkurranseutsatte markeder, er det en fare for at aktøren vil benytte disse midlene til å krysssubsidiere den konkurranseutsatte virksomheten. Dette kan også forekomme i forbindelse med kjøp av transporttjenester. Slik krysssubsidiering kan være uheldig av to årsaker. For det første kan det innebære at de offentlige midlene ikke blir benyttet til det formålet de er tiltenkt. For det andre kan det medføre en uønsket konkurransevridning i de

konkurranseutsatte markedene slik at konkurransens egenskap til å frambringe effektive løsninger ikke realiseres. Regjeringen ønsker konkurranse på like vilkår der vi har valgt å benytte konkurranse som virkemiddel.

Gjeldende konkurranseregelverk vil til en viss grad hindre skadelig krysssubsidiering. Konkurranseloven § 11 forbyr dominerende aktører å misbruke sin dominerende stilling. Konkurranseloven § 11 er utformet etter mønster fra tilsvarende bestemmelse i EØS-avtalen artikkel 54, som igjen tilsvarer EF-traktaten artikkel 82. Praksis fra disse bestemmelsene er derfor relevant ved anvendelsen av konkurranseloven § 11. Det finnes praksis som viser at en dominerende aktørs krysssubsidiering fra ikke-konkurranseutsatt virksomhet til konkurranseutsatt virksomhet kan utgjøre et misbruk av dominerende stilling og dermed vil være forbudt. Videre setter EØS-avtalens regler om offentlig støtte i utgangspunktet forbud mot at midler for å utføre offentlige oppgaver benyttes til å krysssubsidiere konkurranseutsatt virksomhet. Forutsetningen for at denne bestemmelsen kommer til anvendelse er at samhandelen i EØS-området påvirkes. Disse bestemmelsene får også anvendelse i forhold til å hindre at midler som Oslo kommune benytter til transportkjøp anvendes til å krysssubsidiere virksomhet som ikke er tilsiktet midlene.

Regelverket som er beskrevet ovenfor har enkelte begrensninger i forhold til å hindre uønsket krysssubsidiering. Konkurranselovens forbud forutsetter at aktøren det dreier seg om, har en dominerende stilling. Videre forutsetter EØS-avtalens støtteregler som nevnt at samhandelen mellom landene påvirkes. Regelverket håndheves av EFTAs overvåkningsorgan.

SPØRSMÅL NR. 901

Innlevert 18. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 31. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Sandstad bru i Grue kommune er i svært dårlig forfatning. Brua går i oppløsning. Asfalten smuldrer opp og faller av i store flak. Folk som er avhengig av Sandstadbrua er i harnisk og krever at noe blir gjort. For næringslivet er den dårlige brua et stort problem.

Hva vil samferdselsministeren gjøre med dette?»

BEGRUNNELSE:

Sandstadbrua i Grue er den eneste tverrforbindelsen over Glomma i Grue kommune og er sammen med Flisa den mest trafikkerte bru mellom Kongsvinger og Elverum. Begge bruene har en trafikkmengde på vel 2 100 kjøretøy pr. døgn. Sandstadbrua, som ble restaurert i 1996, er nå i svært dårlig forfatning. Brua volder trafikkantene store bekym-

ringer bl.a. fordi den er under stadige reparasjoner. Slitasjeskadene skyldes store bevegelser i konstruksjonen når tunge kjøretøy trafikkerer brua og tilsier at den ikke er dimensjonert for dagens trafikk. Brua ble bygd i 1904 og er i dag smalere enn for 100 år siden. Dimensjoneringen i forhold til dagens store kjøretøyer og landsbruksmaskiner er på ingen måte tilfredsstillende. Brua er så smal at traktor med landbruksredskap må kjøre 4 mil rundt om til neste bru fordi de ikke kommer over. Ambulanse under utrykning er et stort problem pga. av faren for å punktere, for etter som brudekket løsner og faller av, kommer det frem skarpe stålkanter. Siden det ikke går an å møtes, hender det at ambulansen må vente til møtende biler har kommet over. I Nasjonal transportplan for 2006-2015 øket de nåværende regjeringspartiene rammen til samferdselsformål med 22 mrd. kr. Dette knytter det seg selvsagt store forventninger til.

Svar:

Sandstad bru er en del av fylkesvegnettet i Hedmark, og spørsmålet om utbedringer eller bygging av ny bru er derfor Hedmark fylkeskommunes ansvar. Sandstad bru ble restaurert i 1996, primært for å be-

dre framkommeligheten for næringslivet. Den er tillatt for 10 tonn aksellast og er bred nok og høy nok til tunge kjøretøy. I 1996 ble det også bygget på gang- og sykkelveg. Med denne ombyggingen ble brua smalnet inn til 3,40 meter for at rekkverket skulle beskytte fagverket. Som en følge av dette er brua nå for smal for de bredeste landbruksredskapene som er tillatt å kjøre på generell dispensasjon (3,50 meter).

På grunn av bevegelser i brulegemet oppstår det sprekkdannelse i vegdekket på brua. Sprekkdannelsene fører til at asfalten på flere steder på brua faller av. Dette gjør at brua er ukomfortabel å kjøre på, spesielt i høy fart. Statens vegvesen vil derfor i løpet av sommeren gjøre forsøk med tiltak som har til hensikt å redusere bevegelsene i brua. Det er satt av 500 000 kr til dette formålet samt til nytt vegdekke på brua på årets fylkesvegbudsjett for Hedmark. I tillegg vil Statens vegvesen foreta en egen vurdering av fartsgrensen på den aktuelle strekningen.

Ny Sandstad bru er ikke prioritert av fylket i inneværende handlingsprogramperiode. Kostnad for ny bru er grovt anslått til 50 mill. kr.

Jeg beklager at fristen ikke har blitt overholdt i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 902

Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 30. mai 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge forsiktige anslag fra Finansdepartementet vil oljefondet (Statens pensjonsfond - Utland) i 2030 utgjøre 9 000 mrd. kr. Ifølge handlingsregelen vil man da kunne bruke 360 mrd. kr pr. år over statsbudsjettet. Samtidig blir det hevdet at dette ikke er nok til å dekke fremtidige pensjonsforpliktelser.

Kan finansministeren gi et anslag på hva statens årlige alderspensjonsforpliktelser, etter at årlige innbetalinger fra arbeidsgiveravgift og trygdeavgift er trukket fra, beløper seg til i 2030?»

Svar:

I figur 3.3 i Revidert nasjonalbudsjett 2006 er det gjengitt framskrivinger av statens forpliktelser til alderspensjoner i folketrygden. Målt i faste 2005-kroner, anslås alderspensjonsforpliktelsene ved inngangen av 2030 til 9 500 mrd. kr. Dersom det legges til grunn en gjennomsnittlig årlig konsumprisvekst på

2,5 pst. på lang sikt, kan alderspensjonsforpliktelsene ved utgangen av 2030 anslås til 17 400 mrd. kr, målt i løpende priser. Alderspensjonsforpliktelsene er anslått som nåverdien av allerede opptjente rettigheter til framtidige utbetalinger av alderspensjoner fra folketrygden. De anslåtte forpliktelsene vil dermed være lavere enn nåverdien av forventede framtidige utbetalinger av alderspensjoner, siden beregningen kun inkluderer de rettighetene som på ethvert tidspunkt kan betraktes som opptjente. Anslagene ovenfor er basert på dagens pensjonssystem og middelalternativet i Statistisk sentralbyrås befolkningsframskrivning fra 2002. Statistisk sentralbyrå publiserte i desember 2005 nye befolkningsframskrivinger. Det har også blitt foretatt enkelte endringer i regelverket i folketrygden som vil ha betydning for de beregnede alderspensjonsforpliktelsene. Disse endringene vil bli innarbeidet når beregningene oppdateres i Nasjonalbudsjettet 2007.

I framskrivingene gjengitt i figur 3.3 i Revidert nasjonalbudsjett 2006 anslås kapitalen i Statens pensjonsfond på svært usikkert grunnlag til om lag 5600 mrd. 2005-kroner ved utgangen av 2030. Med en årlig konsumprisvekst på 2,5 pst. på lang sikt kan fondskapitalen ved utgangen av 2030 anslås til i overkant av 10 200 mrd. kr, målt i løpende priser. Kapitalen i Statens pensjonsfond anslås dermed å være langt mindre enn statens forpliktelser til alderspensjoner i folketrygden.

Det norske pensjonssystemet er et utlikningssystem der utgiftene til pensjoner finansieres løpende over statsbudsjettet etter hvert som de kommer til utbetaling. Blant annet som følge av økt levealder ventes utgiftene til pensjoner, helse og omsorg å øke

sterkt i årene framover. I Perspektivmeldingen fra Regjeringen Bondevik II (St.meld. nr. 8 (2004-2005)) ble det anslått at staten står overfor et udekket finansieringsbehov stigende til om lag 5½ pst. av BNP for Fastlands-Norge i 2050 og om lag 8 pst. i 2060. Disse beregningene tok utgangspunkt i en videreføring av dagens pensjonssystem og forutsatte uendret dekningsgrad og ressursinnsats pr. bruker innenfor bl.a. helse, pleie og omsorg. Beregningene forutsatte at en relativt raskt vendte tilbake til 4 pst. banen for bruk av oljeinntekter og tok hensyn til alle offentlige inntekter og utgifter, inklusive statens inntekter fra arbeidsgiveravgift og trygdeavgift. Beregningene er nærmere omtalt i Revidert nasjonalbudsjett 2006.

SPØRSMÅL NR. 903

Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 30. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Levealderen hos utviklingshemmede har økt. Dette er gledelig og viser at risikofaktorene for tidlig død er redusert. Samtidig blir problemstillinger knyttet til aldringsprosesser og demens for denne gruppen mer og mer aktuelle. Det er grunn til å tro at eldre utviklingshemmede trenger både særlig tilrettelagte tjenester og fagpersonell med god kompetanse på området.

Hvordan vil helse- og omsorgsministeren ivareta dette i den bebudede eldreplanen?»

BEGRUNNELSE:

Downs syndrom er den største enkeltårsak til utviklingshemning. Det er godt dokumentert at personer med Downs syndrom utvikler tidligere demens sammenliknet med tilsvarende aldersgrupper i den øvrige befolkningen.

En viktig forutsetning for en vellykket reform for utviklingshemmede er knyttet til kompetanseoppbygging i kommunene. Dette er viktig også i årene som kommer. Når det gjelder eldre utviklingshemmede har det vært lite fokus på kompetanseoppbygging. Jeg er kjent med at Samordningsrådet for utviklingshemmede, SOR, i samarbeid med Høgskolen i Bergen og finansiert av SHdir har et videreutdanningstilbud med fokus på eldre utviklingshemmede. Jeg anser dette som viktig for fremtidens tjenestetil-

bud for eldre utviklingshemmede. Jeg håper derfor at helse- og omsorgsministeren fortsatt vil bevilge midler til dette.

Svar:

Jeg er godt kjent med at antall eldre personer med utviklingshemning er økende. Dette ble også omtalt i St.meld. nr. 40 (2002-2003) Nedbygging av funksjonshemmende barrierer. Et tiltak fra stortingsmeldingen er under gjennomføring av Nasjonalt kompetansesenter for aldersdemens på oppdrag fra Sosial- og helsedirektoratet. Det er et treårig program kalt "Utviklingsprogrammet: Aldring og utviklingshemmede" (UAU).

Programmet inneholder tilbud om kurs, konferanser, studiemateriell og litteratur og utfører noe forsknings- og utviklingsarbeid. Oppfølgingen av dette vil jeg komme tilbake til i den ordinære budsjettprosessen.

Jeg viser ellers til at Soria Moria-erklæringen der det fremgår at Regjeringen vil utarbeide en helhetlig plan for en styrket demensomsorg. Dette arbeidet er godt i gang. Sosial- og helsedirektoratet vil innen utgangen av 2006 presentere et utkast til plan for departementet. Planen vil bli rettet mot forskning, utviklingstiltak, kompetanseheving, rekruttering, boformer og samarbeid med pårørende og vil bli sett i sammenheng med å styrke spesialisthelsetjenestetil-

budet for eldre. Demente personer med ulike tilleggstilstander, herunder utviklingshemning, vil bli omfattet av planen.

Jeg vil også minne om at jeg allerede har liggende et lovforslag som Stortinget dessverre ikke tar seg tid til å behandle før til høsten. Denne lovendringen skal sikre personer uten samtykkekompetanse bedre

rettssikkerhet når det gjelder bruk av tvang i helsehjelpen. Den skal dermed også bidra til å gi bedre helsehjelp til eldre personer med utviklingshemning.

Vi skal legge fram en egen stortingsmelding om framtidens pleie- og omsorgstjenester i år. Der trekker vi opp de langsiktige strategiene for hele pleie- og omsorgssektoren i framtida.

SPØRSMÅL NR. 904

Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 30. mai 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det rapporteres fra mange steder i landet om rekordstore rovdyrbestander. I Pasvik ynglet det ca. 50 binner, minst 9 i Norge. På Høylandet, Lierne og Meråker i Nord-Trøndelag er det større bestander enn på mange år. Den ulven som Miljøverndepartementet forutsatte ville begi seg sørover er der fortsatt. Samtidig er det mer bjørn spreddt over et større område enn tidligere. Problematikken på Elverum forutsettes kjent.

Hva vil Regjeringen gjøre for å unngå en blodig sommer eller beitenekt i disse områdene?»

BEGRUNNELSE:

I Passviksdalen i Finnmark finnes en norsk-russisk bjørnestamme. Disse har sist sesong gjennomført noe sånt som 50 vellykkede ynglinger, herav minst 9 i Norge. I Nord-Trøndelag sprer bjørnen seg til områder den ikke tidligere har oppholdt seg over tid. Både bjørn og ulv har flere ganger vært innom innmark, gårds plasser og skoleveier. Bjørnen har på Høylandet allerede tatt 24 sau, uten at omsøkt fellingstillatelse er gitt. Bjørnen har på Strandjorda i Elverum også tatt elg på et jorde 100 meter fra barnas sandkasse. Nå må det jo gjerne diskuteres hvorvidt rovdyr er farlige for mennesker, men at livskvaliteten til småbarnsforeldre blir forringet når man har store rovdyr luskende rundt hushjørnene, det må være en selvfølge.

Regjeringen har varslet en omlegging av nødvergeparagrafen. Senere har flere av regjeringspartienes medlemmer av Stortinget sagt at å følge opp det svenske lovforslaget om å tillate uttak av rovdyr på innmark for å hindre angrep og tap ikke er aktuelt. I lys av den nåværende situasjonen mange steder i landet er dette uheldig.

Man kan da uansett holdning til rovdyr ikke være tjent med at rovdyr ikke frykter mennesket. Uansett så er det på tide med en omlegging av nødvergeparagrafen.

Både landbruksministeren og miljøvernministeren har sagt at beitenekt skal være siste utvei. Beitenekt vil uansett ville bli resultatet dersom ingen tiltak settes i verk i tide. Så er det jo grunn til å merke seg at det ikke er like aktuelt med pålagt innsanking av rein ved store rovdyr tap. Jeg minner om at enkelte bestander, særlig i Nord-Trøndelag, hadde store tap sist sesong.

Svar:

Når det gjelder bjørn i Pasvik på norsk side var det ifølge opplysninger fra Direktoratet for naturforvaltning registrert 2 ynglinger i 2005. Det ble i 2004 registrert ca. 85 ynglinger av bjørn totalt i Finland. Hovedvekten av disse er i sørøstlige deler av Finland. Det er svært få ynglinger på finsk side som er registrert i områder som grenser mot Norge. Bjørnebestanden i Russland er langt dårligere overvåket, og det foreligger pr. i dag ingen gode estimater for denne bestanden.

Norge er nå i gang med overvåking og metodeutvikling når det gjelder genetiske analyser på bjørn. Direktoratet opplyser at resultatene fra Bioforsk Svanhøvd på prøver fra Pasvik ga DNA-identifisering på 33 ulike individer i 2004 og 26 ulike individer i 2005. Det var forholdsvis lite gjennomfunn av individer i 2005, slik at det totalt er registrert 50 ulike individer på norsk side i Pasvik i 2004 og 2005. Disse resultatene viser at det foregår en betydelig utveksling av individer mellom nabolandene i dette området. For å få en bedre oversikt over totalbestanden på tvers av landegrensene opplyser direktoratet at Bio-

forsk ønsker å utvide ekskrementinnsamlinger til også å omfatte Finland og Russland.

Direktoratet opplyser videre at vi i dag ikke har indikasjoner på at bestanden av bjørn på Høylandet, i Lierne og i Meråker er større enn på mange år. Når det gjelder tap av sau på Høylandet denne våren skyldes dette etter all sannsynlighet en hannbjørn på vandring. Dette er vanlig på denne tiden av året, og det har således også vært liknende situasjoner andre steder i landet. Direktoratet følger nå særlig opp situasjonen i dette området, i nært samarbeid med rovviltneimnda, fylkesmannen og Mattilsynet.

Det er videre rapportert om ulv i Lierne i begynnelsen av mai i år. Også her vil vi følge utviklingen nøye.

Både for bjørn og for ulv er bestanden i dag lavere enn de bestandsmål Stortinget vedtok våren 2004. Stortinget ønsket en bestand på 15 ynglinger av bjørn i landet, og 3 ynglinger av ulv innenfor et nærmere angitt forvaltningsområde. Dette innebærer i størrelsesorden 150 bjørn og 30 ulv i Norge. I tillegg kommer grensegruppene av ulv.

Regjeringen følger opp Stortingets brede rovviltforlik fra 2004 gjennom en målrettet satsing på forebyggende og konfliktdempende tiltak, der det i år er satt av 37 mill. kr. Den videre fordeling av disse midlene skjer i den enkelte region i regi av de regionale rovviltneimndene. Videre er bevilgningene til be-

standsovervåking øket betydelig, til 9,7 mill. kr for inneværende år.

Det arbeides i alle regioner aktivt med å utarbeide en forvaltningsplan for rovvilt. Det er de regionale rovviltneimndene som har ansvaret for dette arbeidet, og arbeidet skal skje i nær kontakt med berørte organisasjoner, kommuner og lokalsamfunn. Også Mattilsynet er koblet tett inn i dette arbeidet, slik at den samlede innsats for en god dyrevelferd for beitedyr og bevaring av levedyktige rovviltbestander blir best mulig koordinert. Jeg har selv besøkt fem av de åtte regionene for å få et bedre innblikk i de utfordringene de ulike regionene arbeider med. I løpet av juni måned vil jeg også besøke de siste tre regionene.

Det gjennomføres i tillegg lisensfelling og kvotejakt, og skadefelling på alle arter for å hindre tap av beitedyr. Det er denne våren også gjennomført flere hiuttak på jerv for å kunne forvalte bestanden i tråd med de forvaltningsmål Stortinget har fastsatt. I tillegg gjennomføres det en rekke forebyggende tiltak i enkeltbesetninger. Det er et siktemål at dyreeier i minst mulig grad skal få en økonomisk belastning i forbindelse med gjennomføring av nødvendige forebyggende tiltak for å hindre dyrelidelser. Dette krever et tett samarbeid mellom miljøvernmyndigheter, Mattilsynet og den enkelte dyreeier med sikte på i fellesskap å finne fram til gode løsninger.

SPØRSMÅL NR. 905

Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 31. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva er årsaken til at Samferdselsdepartementet ikke er ferdige med stortingsproposisjonen innen fastsatt tid, og kan statsråden bekrefte at prosjektet kan fortsette fremdriften ved innhenting av anbud mv. gjennom å innta et forbehold om Stortingets godkjenning dersom saken ikke blir behandlet i Stortinget før til høsten?»

BEGRUNNELSE:

Statsministerens kontor har varslet Stortinget om at stortingsproposisjonen om utbygging av E18 Langåker-Bommestad er forsinket og at den ikke over-

sendes Stortinget før i juni. Dette kan bety at videre utbygging av E18 gjennom Vestfold blir forsinket, siden Stortinget går fra hverandre 16. juni. Utbygging av E18 gjennom Vestfold er en av de absolutt viktigste samferdselsprioriteringene på Østlandsområdet og det er meget bekymringsverdig dersom departementet ikke evner å fremme proposisjoner til Stortinget i rett tid for å hindre forsinkelser i utbyggingstakten.

Svar:

Det er riktig at proposisjonen om E18 Langåker-Bommestad blir fremmet noe senere enn det som det var lagt opp til tidligere. Proposisjonen blir fremmet

i juni, jf. brev av 2. mai 2006 til Stortinget. Jeg vil understreke at dette ikke skyldes spesielle problemer med saken. Grunnen er i korthet at den framdriftsplannen som ble lagt ved årsskiftet 2005/2006, viste seg å være for optimistisk. Dette gjelder også for Vegdirektoratets arbeid med saken.

Statens vegvesen tar sikte på å sende ut konkur-

ransegrunnlaget for E18 Langåker-Bommestad før Stortinget har behandlet saken, og med forbehold om Stortingets godkjenning. Jeg støtter en slik framgangsmåte. Det vil bli satt en frist for vedståelse av anbudene som er etter Stortingets behandling. Kontrakt vil da kunne bli inngått når Stortinget har fattet vedtak.

SPØRSMÅL NR. 906

Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 24. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva vil kunnskapsministeren foreta seg for å sørge for at fristelsen til å jukse på eksamen reduseres, og vil kunnskapsministeren vurdere å innføre et krav til universiteter og høyskoler om elektroniske hjelpemidler i kampen mot eksamensjuks?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten 15. mai kan fortelle om det store antallet studenter som blir avslørt i jukse til eksamen. Antallet har eksplodert de siste årene og mørketallene ansees å være enda høyere. Universitetet i Bergen har et svært lavt tall i forhold til de andre ettersom de bruker elektroniske verktøy i jakten på jukse. Dette verktøyet ansees å ha en preventiv virkning på potensielle jukse- og kradere. Jussen ved Universitetet i Oslo prøver nå ut det digitale verktøyet Euforus.

Svar:

Gjennom Kvalitetsreformen ble det signalisert en tettere faglig oppfølging av studentene og økt bruk av alternative vurderingsformer til den tradisjonelle sluttexamen. Med bakgrunn i dette ser vi at universitetene og høyskolene nå i større grad enn tidligere benytter seg av hjemmeeksamener og innleveringer underveis i studiet.

Jeg mener det er viktig at studentene allerede i studietiden opparbeider seg gode rutiner for kildebruk og kildehenvisninger slik at de kan bringe med seg disse videre ut i arbeidslivet. Som kunnskapsminister er jeg opptatt av at institusjonene stiller krav og har rutiner for oppfølging som sikrer en slik bevisstgjøring blant studentene.

Lov om universiteter og høyskoler har bestem-

melser som fastsetter reaksjoner overfor studenter som fusker til eksamen. Innenfor de rammer som er fastsatt i loven, er det opp til universitetene og høyskolene selv å vurdere på hvilken måte de skal forebygge og reagere overfor fusk.

Nye vurderingsformer har skapt nye utfordringer for institusjonene. Etter min vurdering er det ikke grunn til å tvile på institusjonenes kompetanse til selv å fastsette gode rutiner og håndtere disse utfordringene. I forbindelse med at den nye loven om universiteter og høyskoler trådte i kraft 1. august 2005 har alle institusjonene gått igjennom sine eksamensforskrifter på nytt. Økningen i antall saker tyder videre på at institusjonene tar disse sakene svært alvorlig og at de har et sterkt fokus på å avdekke fusk blant studentene. Departementet er også kjent med at flere institusjoner i dag benytter en eller annen form for elektroniske program eller søkemotorer som hjelpemidler for å avsløre fusk.

I praktiseringen av bestemmelsene om fusk i universitets- og høyskoleloven er det lagt til grunn en meget streng aktsomhetsnorm. Det forventes at studenter er klar over de regler som gjelder for kildehenvisninger. Rene forglemmelser vil som regel ikke være unnskyldningsgrunn. Et av hovedhensynene bak en slik praktisering er nettopp at fuskesaker skal virke preventivt både for den enkelte student og overfor medstudenter, slik at fristelsen for å fuske på eksamen reduseres.

Departementet følger opp utviklingen i saker knyttet til fusk, og institusjonenes håndtering av dette. Jeg kan ikke se at det per i dag er behov for at departementet stiller ytterligere krav til institusjonene om konkrete metoder for å bekjempe fusk.

SPØRSMÅL NR. 907**Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det hevdes at det er svært mange ansatte i kommuner og fylkeskommuner som arbeider med saker relatert til landbruk, f.eks. på kommunale landbrukskontorer.

Hvor mange slike ansatte mener statsråden det er, og har antall ansatte i slike stillinger blitt redusert i takt med nedgangen i antall bønder?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 728 (2005-2006) fra representanten Kielland Asmyhr. I dette spørsmålet etterspørres antall ansatte involvert i jord- og skogbrukssaker i offentlig sektor samlet sett, herunder kommuner og fylkeskommuner. Forrige redegjørelse kommenterer også forholdet mellom antall årsverk knyttet til håndtering av spørsmål som er relevant for næringen og antall næringsdrivende. Jeg gjengir således i det følgende min besvarelse gitt i brev av 18. april:

"På regionalt statlig nivå ligger ansvaret for oppgaver innenfor jord- og skogbruk hos fylkesmennene, som administrativt er underlagt Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Fylkesmennene skal formidle nasjonal landbruks- og matpolitikk generelt og i forhold til kommunene spesielt. Fylkesmennene skal bidra til at kommunene styrker sin rolle som landbrukspolitisk aktør. I Fylkesmannsembetene er det om lag 500 årsverk innenfor landbruksområdet. Jeg gjør her for ordens skyld oppmerksom på at det ikke er delegert oppgaver innenfor dette området til fylkeskommunen, med unntak av Møre og Romsdal hvor det for tiden pågår enhetsfylkeforsøk. Det er gjennomført fle-

re reformer knyttet til fordeling av oppgaver på de forskjellige forvaltningsnivå og som en følge av dette er en rekke oppgaver overført til kommunene. Kommunene har selv ansvaret for å allokere tilstrekkelig ressurser til å utføre de oppgavene som de er pålagt i medhold av lov og forskrift. Staten har således per i dag ingen samlet oversikt over antall årsverk knyttet til arbeid med oppgaver relatert til jord- og skogbruk i kommunene."

Når det gjelder sammenhengen mellom antall årsverk som er involvert i håndtering av saker relatert til landbruket og antallet bønder, lar det seg slik jeg gjorde rede for i forrige svar ikke gjøre å knytte disse størrelsene direkte sammen. I forrige besvarelse har jeg kommentert dette på følgende måte:

"Det følger av ovennevnte at det ikke lar seg gjøre å oppstille en forenklet sammenheng mellom nedgang i antall bruk og aktive utøvere innenfor jord- og skogbruk og det antall årsverk som samlet sett er involvert i håndtering de mangeartede oppgaver som springer ut av denne næringen. Jord- og skogbruket avleder en rekke problemstillinger i hele kjeden fra den enkelte næringsdrivende, via næringsmiddelindustrien og frem til forbruker. Videre gjør internasjonaliseringen innenfor sektoren at vi som ansvarlig myndighet står overfor svært komplekse utfordringer som på mange områder krever mer og andre typer ressurser enn tidligere. I denne sammenheng vil jeg gjerne nevne at landbruket har hatt økende produktivitetsvekst de siste årene, og at det er svært høy innovasjonsgrad i sektoren. Avslutningsvis vil jeg peke på at det er gjennomført store omstillinger innenfor sektoren de senere år bl.a. ved etableringen av SLF og MT, der det har vært rettet særskilt oppmerksomhet mot å hente ut gevinster i form av forvaltningsmessige ressursbesparelser. Tilsvarende har det vært store regelverksreformer, for eksempel utforming av ny matlov, som har hatt samme fokus."

SPØRSMÅL NR. 908**Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Økonomisk Rapport har i nr. 09/2006 en artikkel som omtaler bruken av utenlandsk lavkostnad arbeidskraft i det norske landbruket. Artikkelen viser at det stadig blir færre nordmenn som arbeider i landbruket og at bruken av utenlandsk arbeidskraft øker, til tross for høye overføringer fra staten til bøndene.

Vil denne utviklingen ha noen betydning for utformingen av norsk landbrukspolitikken fremover, og mener statsråden at det er uproblematisk at bruken av lavt lønnet utenlandsk arbeidskraft stadig øker i landbruket?»

Svar:

Artikkelen i Økonomisk Rapport nr. 09/2006 gir et galt bilde av omfanget av utenlandsk arbeidskraft i jordbruket. Det gis der inntrykk av at om lag 1/3 av arbeidet i sektoren utføres av innleid utenlandsk arbeidskraft. Det riktige tallet er vesentlig lavere.

Det var 53 200 foretak i jordbruket i 2005, og det ble utført 66 000 årsverk. Statistisk sentralbyrås (SSB) arbeidskraftundersøkelse for 2005 viser at bondefamiliene utførte 82 pst. av arbeidet selv. Tilsvarende viser driftsgranskingene fra Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning at familien sto for 84 pst. av arbeidet i 2004, på de om lag 1 000 brukene som inngår i undersøkelsen. Ingen av disse kildene

skiller på om den innleide arbeidskraften er norsk eller utenlandsk.

Det foreligger ikke helt presis statistikk på andelen utenlandsk arbeidskraft. Det kan likevel gjøres anslag basert på tall fra avløserlagene, og tall fra Utlendingsdirektoratet over tillatelser til borgere av de nye medlemslandene i EØS som er underlagt overgangsbestemmelsene, samt sesongarbeidstillatelser til borgere av andre land enn medlemsland i EØS. Disse går, ifølge UDI, i stor grad til jordbruket. Innleid arbeidskraft benyttes særlig i hagebrukssektoren, hvor knapt 60 pst. av arbeidet utføres av innleid hjelp, ifølge SSB. Dette utgjør likevel bare om lag 2 700 årsverk totalt, eller 4 pst. av arbeidsforbruket i jordbruket.

På dette grunnlaget kan andelen utenlandsk arbeidskraft anslås til maksimalt 7-9 pst. Dette har dermed ikke tilnærmet det omfang Økonomisk Rapport antyder. Jeg ønsker gjennom landbrukspolitikken å legge til rette for en variert bruksstruktur over hele landet, og gjerne det som kan kalles familiebrik. Statistikken viser at familiene utfører det meste av arbeidet selv. I jordbruket vil det likevel alltid være behov for å leie inn hjelp. Det gjelder spesielt til avløsning, særlig i husdyrproduksjonene og i produksjoner med stort behov for sesongarbeidskraft, som hagebrukssektoren. På disse områdene må jordbruket, som annet næringsliv, leie inn tilgjengelig arbeidskraft på arbeidsmarkedet.

SPØRSMÅL NR. 909**Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Ola T. Lånke****Besvart 2. juni 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Ifølge avisoppslag er et stort antall personer fortsatt feilaktig oppført som medlemmer i Den norske kirke. Eksempelvis er over 900 medlemmer av Den katolske kirke i Midt-Norge også ført opp som medlemmer av statskirken.

Hva er årsaken til at det har tatt så lang tid å få orden i kirkens medlemsregister, og vil statsråden sette i verk ekstraordinære tiltak for å få slutt på dobbeltregistreringen?»

BEGRUNNELSE:

Den norske kirkes medlemsregister inneholder etter alt å dømme fortsatt svært mange feiloppføringer. Når en så vidt stor del av et frikirkesamfunns medlemmer samtidig er registrert som medlemmer i statskirken, kan det oppleves krenkende både av enkeltpersoner og minoritetssamfunn. Samtidig er det også stilt spørsmål om praktiseringen av loven på dette punkt.

Svar:

Kirkeloven § 3 nr. 10 sier at personer som anses å høre inn under eller er medlem i Den norske kirke registreres i et sentralt medlemsregister for Den norske kirke. Nærmere regler om registeret er fastsatt i forskrift 25. februar 2000 om Den norske kirkes medlemsregister. Kirkerådet for Den norske kirke er, på vegne av Kirkemøtet, registeransvarlig og administrerer registeret.

Den norske kirkes medlemsregister ble etablert med virkning fra 1. januar 1999. Da registeret ble opprettet, valgte en å ta utgangspunkt i Folkeregisteret. Ulike grupper av personer som ikke var medlemmer i Den norske kirke, og som det var mulig å identifisere, ble slettet. Dette omfattet alle som var utmeldt fra Den norske kirke etter 1945, alle utenlandske statsborgere og alle som er født i utlandet. Mange tros- og livssynssamfunn sa seg, til tross for at mange hadde prinsipielle innvendinger, dessuten villige til å gi tilgang til sine medlemslister. Disse listene ga da grunnlag for sletting av personer som var medlemmer i et annet tros- eller livssynssamfunn, fra Den norske kirkes medlemsregister. Det foreløpige registeret ble videre lagt ut til lokalt gjennomsyn sommeren 1997, og på bakgrunn av rettingene som kom inn fra menighetene, lå registeret til grunn for manntallet ved valget av menighetsråd i 1997. Departementet og Kirkerådet vurderte også om en ved andre grep ville kunne oppnå større pålitelighet i medlemsregisteret ved opprettelsen. Dersom en skulle etablert et medlemsregister for Den norske kirke som var fullstendig og rettslig korrekt, måtte en ha gått gjennom kirkebøkene langt tilbake i tid og registrert opplysninger med konsekvenser for medlemskap. Et slikt arbeid ville ha blitt svært ressurskrevende, og det ville antakelig heller ikke gitt en pålitelighet som sto i et rimelig forhold til ressursinnsatsen.

Måten medlemsregisteret ble opprettet på innebar at registeret ikke kunne bli fullstendig korrekt fra starten av. Dette var det full åpenhet omkring. Det var på den ene siden klart at registeret ville inneholde personer som ikke tilhørte eller var medlem i Den norske kirke, og på den andre siden at personer som rettslig sett tilhørte eller var medlemmer i Den norske kirke ikke ville stå oppført i registeret. Departementet la til grunn at registeret, innenfor rammen av tilgjengelige ressurser og ut fra opplysningene som forelå på det aktuelle tidspunktet, ville få en pålitelighet som var tilfredsstillende.

Etter at registeret ble opprettet har det vært arbeidet kontinuerlig og systematisk med å forbedre kvaliteten på registeret, samtidig som erfaringene som er høstet gjennom driften, også har bekreftet og tydeliggjort at registeret fortsatt har mangler. Kirkerådet understreker at alle meldinger om feiloppføringer i registeret blir fulgt opp. I oppstartsfasen forekom det

rutinefeil som umiddelbart ble rettet. Videre var det prosedyrefeil som en konsekvens av måten registeret ble opprettet på, og også dette har vært rettet fortløpende etter hvert som Kirkerådet har mottatt informasjon om feilene. Kirkerådet har ikke kunnet verifisere påstander om systemfeil, i den forstand at personer som er tatt ut av registeret, skal ha kommet inn igjen.

I St.prp. nr. 1 (2002-2003) uttalte regjeringen Bondevik II blant annet følgende under omtalen av kap 310 post 70 tilskudd til tros- og livssynssamfunn: "Fylkesmennene gjennomfører stikkprøvekontroller av medlemslister. Fylkesmannen i Oslo og Akershus har i den forbindelse opplyst at det er avdekket store uregelmessigheter ved kontroll av utvalgte medlemslister. Et betydelig antall medlemmer er dobbeltregistrert, både internt i trossamfunnet og eksternt i to eller flere trossamfunn".

Dessverre har det tatt lang tid under den forrige regjering før oppryddingen er på plass.

Fra og med 2005 er tilskudd til tros- og livssynssamfunn kun utbetalt for medlemmer i tros- og livssynssamfunn som har gyldig fødselsnummer. For å gi tros- og livssynssamfunnene nødvendig tid til å rydde opp ble det som en overgangsordning for 2005 ikke korrigeret for dobbeltregistreringer i medlemslister i to eller flere tros- eller livssynssamfunn. Det samme gjaldt dobbeltmedlemskap i ett tros- eller livssynssamfunn og Den norske kirke. Fra og med 2006 gjennomføres det nye kontrollsystemet fullt ut, jf. omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006). På grunnlag av innsendte oversikter kontrolleres det at en person kun er registrert som medlem i ett tros- eller livssynssamfunn, at fødselsnummeret er oppført i det sentrale folkeregisteret og at vedkommende ikke er registrert i Den norske kirkes medlemsregister. Som et ledd i oppryddingen er det sendt ut brev til alle personer som er registrert i Den norske kirkes medlemsregister og i et annet tros- eller livssynssamfunn om at de automatisk vil bli strøket i Den norske kirkes medlemsregister dersom de ikke gir melding om noe annet innen 10. juni 2006. Det er også sendt ut brev til personer som er registrert i to eller flere tros- og livssynssamfunn utenom Den norske kirke. Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn har vært involvert i denne prosessen. Jeg anser dette arbeidet meget viktig, og at dette vil føre til et riktigere medlemsregister.

Jeg vil understreke at det fortsatt vil være opp til den enkelte om han/hun ønsker å stå som medlem i flere tros- eller livssynssamfunn. De nye kontrollrutinene er utelukkende ment å sikre at tros- og livssynssamfunnslovenes forutsetninger om at det ikke skal utbetales offentlig tilskudd til flere samfunn for samme medlem, etterleves.

SPØRSMÅL NR. 910**Innlevert 19. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mai 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Hå kommune har mottatt tilskudd til kjøp av Obrestad fyr. Egersund kommune har hatt en prosess med å kjøpe Viberodden fyrstasjon. Det er selvsagt forventet at Regjeringen likebehandler alle aktører i samme situasjon. Regjeringen har ikke gitt noen begrunnelse for at Hå kommunes kjøp av Obrestad fyr var en "ekstraordinær" situasjon.

Hva vil Regjeringen da gjøre for å sikre at andre kommuner i tilsvarende kjøpsituasjoner av fyr blir likebehandlet med Hå kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar på skriftlig spørsmål nr. 884 (2005-2006). De rød-grønne partiene lovet i valgkampen at Hå kommune skulle få overta Obrestad fyr til en rimelig penge. Det var forventet at Regjeringen ville gi et "prisavslag" i forhold til takst, men saken er løst gjennom et ekstraordinært "kjøpstilskudd" til Hå kommune. Den eneste begrunnelse som Regjeringen gir i Revidert statsbudsjett, St.prp. nr. 66 (2005-2006), er at man ønsket å sikre at Hå kommune kjøpte fyret.

Uavhengig av om man selger eiendommen for en pris under takst, eller om man subsidierer kjøper slik at takstprisen opprettholdes, så setter dette en presens i forhold til andre eiendomstransaksjoner av samme type.

Egersund kommune er som kjent i en tilsvarende situasjon vedrørende overdragelse av Viberodden fyr. Prisantydning er rundt 700 000 kr, og en løsning tilsvarende Obrestad fyr, ville spart Egersund for 630 000 kr, som for eksempel kunne bli brukt til sårt tiltrengt oppussing av fyrstasjonen.

Jeg stoler på at statsråden forstår at hensikten med denne henvendelsen er å få klarhet i hvordan Egersund kommune og andre skal gå frem for å få tilsvarende ordninger ved kjøp av lokale fyr/fyrstasjoner som Hå kommune har oppnådd.

Dersom Regjeringen ikke har til hensikt å likebehandle andre kommuner med Hå, så ber jeg om at

statsråden presiserer hvorfor Hå kommune har fått en særbehandling som andre kommuner ikke vil få.

Dersom statsråden ikke føler seg beredt til å besvare denne henvendelse pga. habilitetsregler, så ber jeg statsråden oversende henvendelsen til nærings- og handelsministeren, slik at jeg får et meningsfylt svar.

Svar:

I St.meld. nr. 28 (2000-2001) Fyrstasjonene - posisjon og betydning i en moderne navigasjonsinfrastruktur er avhending av fyr nærmere omtalt. Følgende siteres fra meldingen:

"Fiskeridepartementet har fastsatt administrative betingelser for disponeringen av nedlagte fyrstasjoner. I disse forutsetningene ligger det at allmennheten i så stor grad som mulig skal ha tilgang til områdene. Fyreieendommene har ofte en unik beliggenhet, og som ledd i å sikre at allmennheten får mulighet til å nyttiggjøre seg av dette, legges det fortsatt opp til at disposisjonsretten og/eller eiendomsretten til fyrstasjoner uten navigasjonsmessig betydning avhendes i prioritert rekkefølge:

1. statlige institusjoner
2. kommunale eller fylkeskommunale institusjoner
3. foreninger med allmenntillegte formål
4. private.

[...] Ved avhending av fyrstasjoner gjelder "Instruks om avhending av fast eiendom som tilhører staten og overføring av fast eiendom mellom statsinstitusjoner" fastsatt ved kgl. res. av 19. desember 1997. I denne slås fast det fast at avhending, som hovedregel, skal skje etter offentlig kunngjøring og baseres på markedspris. Salg under markedspris skal legges frem for Stortinget. "

Stortingets flertall har ved behandlingen av Fiskeri- og kystdepartementets budsjettproposisjoner for 2005 og 2006 sluttet seg til et inntektskrav ved salg av fyrstasjoner på henholdsvis 10 og 2 mill. kr.

Det foretas en individuell vurdering av de fyrstasjoner som avhendes. Ut i fra en slik vurdering er Viberodden fyr lagt ut for salg til takst.

SPØRSMÅL NR. 911**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Inge Lønning****Besvart 30. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for behandlingstilbudet til pasienter som har benign prostatahyperplasi, og gi en vurdering av om dette behandlingstilbudet anses som tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

Studier viser at så mange som annenhver mann over 50 år rammes av benign prostatahyperplasi, og at mange får helseplager som følge av dette. I følge mine opplysninger er medikamentell behandling av denne tilstanden ikke refusjonsberettiget. I St.prp. nr. 1 (2003-2004) varslet det daværende Helsedepartementet en samlet refusjonsvurdering av samtlige tilgjengelige legemidler mot Benign prostatahyperplasi.

Svar:

Pasienter med benign prostatahyperplasi (BPH) har symptomer som varierer i stor grad. Behandlingsstrategien er avhengig av symptomenes alvorlighetsgrad. Ved lette plager anbefales gjerne å avvete situasjonen fordi mange pasienter kan bli bedre uten at aktiv behandling settes inn. Ved moderat til alvorlige plager kan kirurgi eller medikamentell behandling være aktuelt.

Det gis i dag ikke refusjon for medikamentell behandling av BPH etter blåreseptordningen. Utgifter til legemidler for behandling av BPH kan imidlertid

dekkes over bidragsordningen, jf. folketrygdloven § 5-22. Pasientene kan etter bidragsordningen få dekket 90 pst. av utgifter relatert til legemidler og andre helsetjenester som omfattes av ordningen, fratrukket en "egenandel" på 1 600 kr pr. kalenderår.

Statens legemiddelverk vurderte i 2004 flere legemidler for forhåndsgodkjent refusjon etter blåreseptforskriften § 9 for lidelsen BPH. Etter Legemiddelverkets vurdering var det ikke tilfredsstillende dokumentert at kostnadene ved bruk av de aktuelle legemidlene står i et rimelig forhold til den behandlingmessige verdien og til kostnader forbundet med annen behandling av BPH. Legemiddelverket konkluderte derfor med at legemidler mot BPH ikke burde innvilges forhåndsgodkjent refusjon. To av BPH-legemidlene har nylig fått generisk konkurranse og dermed lavere priser. Legemiddelverket vil derfor på denne bakgrunn foreta en ny gjennomgang og vurdering av om BPH-legemidler bør tas opp i blåreseptordningen.

St.meld. nr. 18 (2004-2005) varslet at utgifter til legemidler ikke lenger skal dekkes over bidragsordningen. Ved utvikling av bidragsordningen bør de legemidler som oppfyller vilkårene for forhåndsgodkjent refusjon, innvilges dette, mens de øvrige legemidler på vanlig måte kan vurderes refundert etter individuell søknad. I forbindelse med gjennomgangen av bidragsordningen vil jeg vurdere fremtidig refusjonsstatus for legemidler til behandling av BPH.

SPØRSMÅL NR. 912**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 30. mai 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I Soria Moria-erklæringen står det at Regjeringen skal komme til Stortinget med sak om å endre nødvergeretten. Det er nå klart at slik sak ikke vil bli fremmet før beitesesongen 2006.

Vil nødvergeretten bli foreslått endret slik at den vil kunne gjelde fra og med beitesesongen 2007?»

Svar:

Regjeringen vil at nødvergeparagrafen i viltloven skal presiseres for å klargjøre dyreeierens rett til å beskytte husdyr og hunder mot angrep. Miljøverndepartementet arbeider nå med en oppfølging av dette punktet fra Soria Moria-erklæringen. Som et ledd i dette arbeidet har departementet nylig mottatt en vur-

dering fra Direktoratet for naturforvaltning når det gjelder spørsmålet om nødvergerett i forhold til hund. Dette spørsmålet er også forankret i Innst. S. nr. 174 (2003-2004).

I forbindelse med arbeidet med ny naturmangfoldlov har Biomangfoldutvalget blant annet foreslått at nødvergebestemmelsen i viltloven overflyttes til ny naturmangfoldlov, jf. NOU 2004:28 Lov om bevaring av natur, landskap og biologisk mangfold (naturmangfoldloven). Departementet har sett det som

naturlig å vurdere endring av nødvergebestemmelsen i forbindelse med arbeidet med ny naturmangfoldlov. Denne planlegges fremlagt for Stortinget som egen lovproposisjon i løpet av 2007. I forkant av dette skal det på vanlig måte gjennomføres en lovbestemt høring på eventuelle forslag til lovendringer. Det er ut fra dette vanskelig å se at en eventuell endring i nødvergebestemmelsen vil kunne gjelde allerede fra beitesesongen 2007.

SPØRSMÅL NR. 913

Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 30. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å få fjernet spilleautomater på de offentlige sykehusene og poliklinikkene?»

BEGRUNNELSE:

Antallet spilleavhengige har økt sterkt i Norge. Mange spilleavhengige har behov for hjelp fra helsevesenet for å komme ut av sin spilleavhengighet. Det er da et paradoks at sykehus og poliklinikker har plassert spilleautomater i sine lokaler. I tillegg til at dette for mange blir et helseproblem, er det et økonomisk problem for de familier som rammes. Vi vet av undersøkelser (MMI) at 9 av 10 spillekroner kommer fra personer som har spilleproblemer, eller som står i fare for å utvikle spillavhengighet. Vi leste i VG 19. mai i år at avdelingsdirektør Ivar Johan Kirkfjell ved Helgelandssykehuset Sandnessjøen vil fjerne spilleautomater ved sykehusets poliklinikk. Dette er et prisverdig initiativ. Som sykehuseier bør staten ved statsråden sørge for at alle automater fjernes fra sykehusenes og poliklinikkens korridorer.

Svar:

La meg innledningsvis slå fast at Regjeringen tar problematikken knyttet til spilleavhengighet på alvor. I utgangspunktet er min prinsipielle holdning at man skal være varsom og restriktiv med plassering av

spilleautomater i offentlige arealer, inklusiv sykehusvirksomhet. I begrunnelsen til stortingsrepresentant Dāvøys spørsmål vises det til at antallet spilleavhengige har økt sterkt i Norge. Videre at det er et paradoks at sykehus og poliklinikker har utplassert spilleautomater i sine arealer. I den utstrekning dette er tilfellet, er jeg enig i at det kan synes malplassert og virke uheldig. Samtidig er plassering av spilleautomater generelt noe som er vanlig i forbindelse med kioskvirksomhet, som også i sykehussammenheng driftes i privat regi på bakgrunn av avtaleinngåelser.

I første omgang har jeg behov for å danne meg et bedre bilde av i hvilken utstrekning og i hvilke former utplassering av spilleautomater finner sted i sykehus og poliklinikker per i dag. Jeg vil ta kontakt med de regionale helseforetakene og få gjennomført en kartlegging av i hvilken grad det er utplassert slike automater i sykehusene, og hvorvidt dette eksisterer i selve sykehusarealene og/eller tilknyttet kioskvirksomhet.

På bakgrunn av nevnte informasjonsinnhenting vil jeg dernest vurdere mulig behov for tiltak. For privat drevne kiosker i sykehusenes arealer kan det foreligge avtaler og forpliktelser knyttet til automatutplassering som departementet per i dag ikke kjenner, og som vil kunne innvirke på videre vurdering. Jeg har for øvrig også merket meg enkeltsaken i Helse Nord, som det refereres til i spørsmålsbegrunnelsen, som et positivt lokalt initiativ.

SPØRSMÅL NR. 914**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 31. mai 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at byggingen av en ny kunsthøgskole i Bergen ikke blir utsatt?»

BEGRUNNELSE:

I dag driver Kunsthøgskolen i Bergen i seks ulike lokaler, Fra C. Sundts gate i nord til Strømgaten i sør. Det har lenge vært jobbet for å få til en samlokalisering av skolen i Møllendal. Det ble derfor arrangert en arkitektkonkurranse hvor arkitektfirmaet Snøhetta's prosjekt vant.

Snøhetta's vinnerprosjekt for Kunsthøgskolen ble godt mottatt i Bergen. Prosjektet ble ansett som et viktig signalbygg for fremtiden, og av stor betydning for byen innenfor den områdesatsing med fokus på kreativ virksomhet som nå pågår i dette området. Bergen kommune har etter at konkurransejuryens beslutning forelå i fjor lagt ned betydelig arbeid i å omarbeide det forslag til kommunedelplan som inngikk i grunnlaget for konkurransen til å samsvare med det valgte vinnerprosjektet, som avvek vesentlig fra planforslaget.

Nå er det imidlertid blitt kjent at Statsbygg gir opp planene om å realisere vinnerutkastet, fordi de mener de ikke vil klare å realisere prosjektet innenfor budsjetttrammene. Statsbygg vil derfor arrangere en ny arkitektkonkurranse høsten 2006. I juryen som utpekte Snøhetta's ambisiøse prosjekt som vinner var prosjektøkonomisk kompetanse godt representert.

Ekstraordinære kostnader forbundet med gjennomføring av ukonvensjonelle løsninger i prosjektet burde derfor ikke komme som noen overraskelse.

Dermed risikerer prosjektet en utsettelse på minst tre år og en ny kunsthøgskole vil ikke kunne stå ferdig før tidligst i 2012. Dette er svært ødeleggende for motivasjonen, og vil bli svært krevende for skolen.

Svar:

Representanten Dāvøy stiller spørsmål om jeg vil gjøre noe for å sikre at byggingen av ny kunsthøgskole i Bergen ikke blir utsatt. I begrunnelsen vises det til at kunsthøgskolen ligger spredt rundt i Bergen, og at det lenge har vært arbeidet for en samlokalisering.

Statsbygg har på oppdrag fra departementet arbeidet med spørsmålet om samlokalisering av Kunsthøgskolen i Bergen siden slutten av 80-tallet. Statsbygg har i samarbeid med Kunsthøgskolen i Bergen vurdert en rekke ulike plasseringer av en samlet kunsthøgskole, og er kommet til at en plassering ved Møllendal oppfyller de fleste av de kriterier skolen har ønsket. Skisseprosjektet som ble framlagt har imidlertid en så høy kostnad at jeg ikke fant å kunne gå videre med konseptet, eller fremme det for Regjeringen, uten en betydelig reduksjon i kostnadene. Statsbygg er kommet til at dette ikke lar seg gjøre med det valgte konseptet, og har derfor besluttet å lyse ut en ny konkurranse. Etter planen vil denne bli avholdt høsten 2006.

SPØRSMÅL NR. 915**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 30. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvordan var utviklingen i ventetid for hofte-transplantasjon ved Helse Fonna Haugesund sykehus fra 22. mars til 26. april 2006?»

Svar:

Det bør påpekes at hofte "transplantasjoner" er en relativt sjelden foreteelse, men at det antas ment hofteoperasjoner.

Når det gjelder ventetid for hofteoperasjon ved Haugesund sykehus, viser nettstedet til Fritt sykehussvalg Norge 6 ukers ventetid for utredning og 6 uker for innleggelse, til sammen 12 ukers ventetid. Dette er maksimalt forventet ventetid pr. medio mai, og pasienter med størst behov vil oppleve kortere ventetid. Alle pasienter ved Haugesund sykehus tilbys behandling ved Odda sjukehus og Stord sjukehus, og disse har nå en kortere ventetid for hofteoperasjoner. Eksempelvis er forventet ventetid til utredning og

innleggelse til sammen 6 uker ved Odda sjukehus. Sett under ett gir Helse Fonna korte ventetider for hoftoperasjoner.

Hoftelidelser er en kronisk langvarig lidelse, og det å se på ventetall i en periode på én måned gir liten mening, da det alltid vil være svingninger.

SPØRSMÅL NR. 916

Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Gunn Berit Gjerde

Besvart 30. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Innføring av maksimalt tillatt totalvekt på 56 tonn 7-akslet 22 meter vogntog er et viktig tiltak for å effektivisere tømmertransporten i Norge.

Vil statsråden sørge for at Samferdselsdepartementet åpner for en slik vektøkning i nær fremtid?»

BEGRUNNELSE:

Innføring av nye akseltrykkbestemmelser for 7-akslet 22 meter vogntog med maksimalt tillatt totalvekt på 56 tonn, har trukket ut i tid. Saken har vært til utredning i Vegdirektoratet i lang tid. Transportkostnadene for skogsnæringen i Norge er vesentlig høyere enn i andre land det er naturlig å sammenligne seg med. Norsk skogsnæring har behov for en snarlig styrking av sin konkurransekraft. En slik vektøkning vil effektivisere tømmertransporten i Norge og vil samtidig være positiv både for trafiksikkerhet og miljø.

Svar:

Vogntog som transporterer tømmer har i dag anledning til å være 22 meter lange, i motsetning til andre vogntog som ikke kan være lengre enn 18,75 me-

ter. Spørsmålet om å øke den tillate totalvekten fra dagens 50 tonn til 56 tonn på 7-akslede 22 meter lange tømmervogntog har vært vurdert flere ganger. Statens vegvesen har på generelt grunnlag vært positive til dette, men for dårlig bæreevne på mange bruer begrenser i dag mulighetene. Statens vegvesen har, etter å ha beregnet styrken til bruene på de aktuelle strekningene, derfor konkludert med at det ikke vil være forsvarlig å tillate 56 tonn totalvekt på et sammenhengende vegnett for 22 meter lange vogntog.

Vegdirektoratet har foreløpig anslått et investeringsbehov til forsterkning av bruer på ca. 200 mill. kr før 56 tonn totalvekt kan tillates. Jeg mener at avsetting av midler til slike tiltak er noe som bør vurderes i forbindelse med revisjon av Nasjonal transportplan, og som da må sees i forhold til behov for annet nødvendig vedlikehold av vegnettet.

Jeg mener imidlertid at det på enkelte strekninger, hvor bruene ikke utgjør en begrensning og næringen har behov, bør vurderes å åpne for 56 tonns vogntog. I en slik vurdering må det også tas hensyn til belastning på tilgrensende vegnett. Jeg vil be Vegdirektoratet følge opp saken, herunder ta et raskt initiativ overfor næringen for å avklare hvilke strekninger dette vil kunne være aktuelt for.

SPØRSMÅL NR. 917**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 29. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Spesialvakt for smådyr ble etablert i 2002 som en vaktordning for smådyr i byer og tettsteder. Ordningen ble finansiert med ekstra avgift på for til kjæledyr. Fra 1. juli blir ordningen med egen vaktordning for kjæledyr avsluttet og eiere av kjæledyr må utenom kontortid henvende seg til veterinær i primærvakten som først og fremst er spesialister på store dyr/kommersiell dyrehold.

Hvordan vil statsråden sikre at eiere av kjæledyr fortsatt får det faglig forsvarlig veterinærtilbudet til sine dyr som de faktisk betaler for?»

BEGRUNNELSE:

Primærvakten er en veterinærtjeneste som ikke er spesialist på smådyr/kjæledyr og som heller ikke har klinikkfering. I en rekke tilfeller vil skader på store dyr behandles på en helt annen måte enn skader på små kjæledyr. I den tiden som er gått etter etablering av spesialvakt for smådyr 13 steder i landet, har disse vist sin berettigelse. Et stort antall henvendelser til spesialvakt på akutt situasjoner som krever klinikkbehandling lar seg rett og slett ikke overføre til primærvakt som i mange tilfeller kan være ute på oppdrag til husdyrbestand innenfor landbruket og ikke kan tilby behandling på klinikk. Så vidt jeg forstår er avgiften på for til kjæledyr beholdt, og påregnes i 2006 å gi en inntekt på over 23 mill. kr som er kanalisert inn i Mattilsynets budsjett.

Med den endringen som foretas fra 1. juni 2006 får eierne av smådyr/kjæledyr et dårligere dyrehelse-tilbud til sine dyr, og slett ikke det tilbudet som de faktisk betaler en egen avgift for å få.

Jeg håper derfor at statsråden snarest vil rette opp denne situasjonen, slik at smådyrvakten videreføres.

Svar:

Et bredt sammensatt utvalg gjennomgikk høsten 2005 organisering av vaktordningene for veterinærer. Utvalget var nedsatt som oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak nr. 350 av 19. mai 2005.

Utvalgets flertall, alle unntatt representanten fra Den norske veterinærforening (DNV), mente at det

innenfor aktuelle økonomiske rammer var riktig å omdisponere midler som i dag benyttes til spesialvakt for kjæledyr, til den ordinære kliniske veterinærvakten. Også representanten fra DNV mente det ville være riktig å samordne de ulike vaktordningene for veterinærer.

Det er etter min mening viktig å være klar over at de fleste veterinærklinikker som er innrettet på kjæledyr, har tilpasset seg markedets behov for slike tjenester ved å holde åpent på kveldstid. Det finnes også klinikker som har døgnvakt uten tilførsel av offentlige midler. De særskilte behovene for tilgang på spesialiserte veterinærtjenester for kjæledyr vil derfor i vesentlig grad bli løst gjennom ordinære markedsmekanismer.

Etter at utvalgets innstilling ble avgitt, er det fremforhandlet en ny avtale om klinisk veterinær vakt mellom Landbruks- og matdepartementet og DNV. I denne avtalen er det enighet om å oppheve spesialvakten for kjæledyr fra 1. juli 2006. Fra samme tidspunkt styrkes den samlede vaktbemanningen med om lag 10 pst. Spesielt relatert til bortfallet av spesialvakten blir det én ekstra veterinær på vakt i fem nærmere spesifiserte befolkningstette områder i helgene.

Den inngåtte vaktavtalen oppleves både av DNV og departementet å gi en faglig forsvarlig vaktordning.

Jeg finner det også riktig å knytte noen kommentarer til finansiering av vaktordningene. Ved etablering av spesialvakten ble ordningen finansiert med en økning av avgiften på for til selskapsdyr. I forbindelse med matforvaltningsreformen ble det gjort en del lovendringer. Det ble gitt hjemmel i dyrevernsloven, dyrehelsepersonelloven og lov om husdyravl til å innkreve avgift på for til dyr utenom matproduksjon for å dekke kostnader til tilsyn og kontroll etter disse lovene. Som følge av lovendringene ble det gjort forskriftsendring i 2004 som tok bort koblingen mellom avgiften og veterinær vaktordning/spesialvakt for smådyr (kjæledyr). Fra 2002 og fram til i dag er for øvrig de årlige bevilgningene til vaktordninger for næringsdrivende veterinærer økt med om lag 40 mill. kr (om lag 90 pst.).

SPØRSMÅL NR. 918**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø****Besvart 6. juni 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er statsråden samd i at ordninga med bøtesonering skal avviklast, og kva alternativ til fengsel ser statsråden for seg?»

GRUNNGJEVING:

Gjeldsfengsel er avskaffa i Noreg for lenge sidan. Likevel er det mellom 60 og 100 soningsplasser som vert belagt av bøtesonere pr. år. Ei omlegging av praksis i 2004 medførde ein betydeleg auke i antal bøtesonere, og dei fleste bøtesonarane sat på lukka avdeling.

Som sosialdemokrat finn eg det urimeleg at fattige må gå i fengsel, medan rike kan kjøpe seg fri. Same lovbroten medfører svært ulikt straffenivå for rike og fattige.

"Subsidier fengselsstraff" er eit sterkt tvangsinn-drivingsmiddel, men statens ønske om innbetaling kan og bør ikkje hevast over eit likestillingsprospekt, der fattige må gå i fengsel og rike kan betale seg ut av forseelsen/lovbroten.

Svar:

Eg er samd med representanten Heggø i at det bør gjerast endringar i ordninga med subsidiær fengselsstraff for ubetalte bøter, men eg er ikkje samd i at ein bør løyse problema knytt til ordninga ved å avskaffe henne. Det ein lyt få bort er at dei som ikkje evnar å betale bøkene sine må sone ei fengselsstraff. Dette bør ein freiste å få til utan at ein på same tid gjev slepp på den subsidiære fengselsstraffa som eit betalingspressmiddel der manglande betaling ikkje er avhengig av evna.

Under arbeidet med den nye straffelova som vart vedteken 25. mai 2005 vart ordninga med subsidiær fengselsstraff for ubetalte bøter utreidd og vurdert.

Departementet tilrådde i Ot.prp. nr. 90 (2003-2004) i punkt 23.5.6 at ordninga med ei subsidiær fengselsstraff vart vidareført, men med modifikasjonar. Retten skal framleis utmåle ei subsidiær fengselsstraff ved førehavinga av straffesaka, men det vil vere opp til påtalestyresmaktene å avgjere om denne skal fullbyrdast eller ikkje dersom bota ikkje kan drivast inn. Departementet heldt fram at fengselsstraffa berre burde kunne fullbyrdast dersom "boten kan betales eller allmenne hensyn taler for det". I Innst. O. nr. 72 (2004-2005) kjem det fram at justiskomiteen slutta seg til dette synet. Endringa vert gjennomført ved at straffelova frå 2005 § 55 fyrste ledd andre punktum syner til at vilkåra i straffeprosesslova § 456 fjerde ledd andre punktum må vere oppfylt for at den subsidiære straffa skal kunne fullbyrdast.

I 2005 var det i gjennomsnitt 103 bøtesonarar i fengsel. Om lag halvdelen av desse sat i fengsel med høgt tryggleiksnivå. Departementet har i soningskø-avviklingsplanen, "Rask reaksjon - tiltak mot soningskø og for bedre innhold i soningen", føreslege å redusere gjennomføring av bøtesonering i fengsel med høgt trykkleiksnivå til eit minimum. All subsidiær soning av bøter bør søkjast gjennomført i fengsel med eit lågare trykkleiksnivå. Dette fjernar ikkje problemet med subsidiær soning av bøter, men vil i noko grad redusere tyngsla for dei domfelte, samstundes som det frigjer plassar i fengsla med høgt tryggleiksnivå.

Som det går fram ovanfor vil ordninga med ei subsidiær fengselsstraff halde fram. I høve representanten Heggøs grunngjeving for å stille spørsmålet har eg likevel vona at den løysinga ein vil freiste tek bort ulempene ved ordninga som mishagar representanten.

SPØRSMÅL NR. 919**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 2. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I drikkevann fra Svartediket i Bergen, en del av byens drikkevannforsyning, var det høsten 2004 utbrudd av Giardia. Mange mennesker som drakk vannet ble alvorlig syke, mange ble syk over lang tid og enkelte er fortsatt ikke frisk. Ekstern granskingskomisjon har nylig fremlagt sin rapport som inneholder sterk kritikk bl.a. for manglende oppfølging av forskrifter om drikkevann over lang tid. Mange vannverk leverer vann uten godkjenning.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre drikkevannforsyning uten smitte- og helsefare?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med fremlagt granskingsrapport om Giardiautbruddet i Bergen er drikkevannsforskrifter og manglende oppfølging av disse et sentralt tema. Drikkevannsforskiftende er gitt av Sosial- og helsedepartementet. Det bør selvsagt også være en viktig oppgave for nåværende Helse- og omsorgsdepartement å påse at drikkevann levert av vannverk til innbyggerne i landets kommuner slik gjeldende drikkevannsforskrift beskriver "ikke inneholder helseskadelig forurensning av noe slag og for øvrig er helsemessig betryggende". I forbindelse med granskingsrapporten er det også kommet frem at bare i Hordaland skal være ca. 100 vannverk uten påbudt godkjenning.

Det synes klart at mange kommuner og ca. 80 pst. av landets innbyggere nok får vann av god kvalitet. Men mangler det formell godkjenning kan det være et signal om at vannverket har mangler og at vannet som leveres og drikkes ikke holder mål helsemessig.

Giardiautbruddet i Bergen viser også at ekstern tilsynsmyndighet bør føre aktivt tilsyn med kvaliteten på drikkevann og bruke sanksjonsmidler når det konstateres brudd på forskrifter og regelverk.

Jeg viser til noen av rapportens konklusjoner:

- "Giardiaepidemien i Bergen høsten 2004 kunne vært unngått dersom bestemmelsene i de til enhver tid gjeldende drikkevannsforskrifter hadde vært fulgt. Godkjenningsplikten for vannverk ble innført allerede i 1951.
- Antall smittede var sannsynligvis i størrelsesorden 4 000-6 000.
- Utbruddet kunne vært oppdaget 2-4 uker tidligere.
- Kommunikasjon mellom legene og helsemyndighetene var lite effektiv.
- Tilsvarende utbrudd kan oppstå også andre steder

i Norge. Dette fordi en rekke vannforsyningssystemer mangler godkjenning og tilstrekkelig hygienisk sikring.

- En betydelig del av pasienter med sikkert påvist Giardiainfeksjon har fått langvarige og til dels betydelig plager."

Selv om det er slik at lokalt Mattilsynet skal føre tilsyn med drikkevann bør etter min mening også sentrale, regionale og lokale helsemyndigheter ha et ansvar for tilsyn og oppfølging for et næringsmiddel av så sentral helsemessig betydning som drikkevann. Jeg håper derfor at helse- og omsorgsministeren på bakgrunn av denne alvorlige saken i Bergen og de konklusjoner som den eksterne granskingen har kommet med vil se på tiltak som bedre kan sikre drikkevann som er helsemessig betryggende.

Svar:

Som vist til i spørsmålet, satte Bergen kommune i 2005 ned et eksternt granskingsutvalg på bakgrunn av at mange tusen mennesker ble utsatt for helsefare knyttet til parasitter i drikkevannet fra Svartediket. Det eksterne granskingsutvalget har utarbeidet en omfattende rapport om håndteringen av selve utbruddet og om årsakene til det. I rapporten fremmer utvalget flere anbefalinger overfor Bergen kommune som vannverkseier og anbefalinger overfor andre myndigheter, inkludert Helse- og omsorgsdepartementet. Rapporten ble overlevert Bystyret i Bergen og offentliggjort 18. mai 2006.

Årsaken til Giardiautbruddet i Bergen høsten 2004 skyldes etter utvalgets vurderinger at det kom kloakk fra nærliggende bebyggelse ut i drikkevannkilden Svartediket, og at vannbehandlingen i vannverket ikke var bygd for å håndtere en slik forurensning.

Dette utbruddet viser at drikkevannet kan være årsak til helsefare, hvis vannkvaliteten er dårlig. Vannverk, både i Bergen og andre steder, leverer vannet gjennom et ledningsnett ut til store deler av et lokalsamfunn. Dårlig vann vil på denne måten berøre et stort antall mennesker og viktige samfunnsfunksjoner.

Sentrale helsemyndigheter har derfor helt siden den første drikkevannsforskriften ble fastsatt i 1951 hatt sterkt fokus på at drikkevannet må være trygt, og at vannverkene må drives på en slik måte at dette hensynet blir ivaretatt.

Før matforvaltningsreformen ble etablert fra 1.

januar 2004, var tilsynet med drikkevannsanleggene en kommunal oppgave som ble utført dels av de kommunale næringsmiddeltilsynene og dels av kommunehelsetjenesten. Ansvar for godkjenning av disse anleggene lå i stor grad også til kommunene.

Gjennom matreformen og etableringen av Mattilsynet, som ble vedtatt av Stortinget med virkning fra 1. januar 2004, ble det gjort tiltak for å styrke fokus på trygg vannforsyning. Da ble myndighet knyttet til godkjenning og tilsyn med vannverkene overført fra kommunene til staten ved Mattilsynet. En viktig begrunnelse for denne endringen i ansvarsforholdene for godkjenning var erfaringene med at kommunen - som både eier og myndighet overfor vannverkene - ikke hadde den nødvendige habilitet. Rapporten fra det eksterne granskingsutvalget viser da også at det tidligere forvaltningsregimet ikke har fungert optimalt. Matreformen, der det blant annet legges til grunn at Mattilsynet skal ha betydelig oppmerksomhet på vannverkene og kvaliteten på drikkevannet, forventes derfor å bidra til tryggere drikkevann for befolkningen. Utvalget har også i sin rapport anbefalt at Mattilsynet ytterligere styrker sin kapasitet på dette saksområdet. Dette er en anbefaling som jeg vil følge opp.

De enkelte distriktskontorene i Mattilsynet er tillagt myndigheten til å føre tilsyn med og godkjenne vannverkene. Som et ledd i arbeidet med å styrke deres muligheter for å gjøre en bedre innsats på dette feltet, har Mattilsynet sentralt alt gjennomført kompetansehevende tiltak, og flere slike vil bli gjennomført inneværende år. Mattilsynets statistikk for 2005 viser også at tilsynsaktiviteten øker raskere enn før Mattilsynet ble opprettet. Mattilsynets mål for 2006 er en ytterligere økning i tilsyns- og godkjenningsaktiviteten.

Å få alle godkjenningspliktige vannforsynings-systemer godkjent er en prioritert oppgave. Ved fastsettelsen av nåværende drikkevannsforskrift ble det bestemt at vannforsyningsystem i drift pr. 1. januar 2002, som ikke allerede var godkjent i henhold til den tidligere drikkevannsforskriften, skulle søke godkjenning snarest. Denne plikten til å søke godkjenning er fortsatt ikke fulgt opp av mange vannverk.

Jeg vil for øvrig peke på at selv om andelen godkjente vannverk fortsatt er lav (ca. 40 pst. av de godkjenningspliktige drikkevannsanleggene), får ca. 70 pst. av befolkningen vann fra anlegg som er godkjent av myndighetene. Tar vi med anlegg som mangler

godkjenning, men som for øvrig fungerer tilfredsstillende, er andelen ca. 90 pst.

Representanten Sortevis gir uttrykk for at sentrale, regionale og lokale helsemyndigheter også bør ha ansvar for tilsyn og oppfølging av drikkevann som et viktig næringsmiddel. Etter drikkevannsforskriften føres tilsyn med drikkevannsanleggene både av det statlige mattilsynet og av kommunehelsetjenesten. I praksis vil Mattilsynet som statlig hovedaktør på området ta seg av det meste av det daglige tilsynet, men kommunehelsetjenesten har fortsatt et tilsynsansvar som er begrunnet i behovet for samarbeid mellom mattilsyn og den lokale helsetjenesten i drikkevannsspørsmål. Godkjenning av anleggene er et rent statlig ansvar. Jeg mener at denne oppgavefordelingen bidrar til ryddighet mellom forvaltningsetatene og gjør dem bedre i stand til å ivareta det de primært skal være gode på.

Utvalget har videre i sin rapport gitt uttrykk for at det bør etableres bedre toveis kommunikasjon med alle fastleger/legekontorer som kommunen har avtale med, at det bør foreligge oversikt over alle instanser som skal varsles, at smittevernlegen får fortløpende kopi av laboratorieanalyser vedrørende melde- og varslingspliktige sykdommer, og at det vurderes meldeplikt også for infeksjoner av andre parasitter. Det nevnes her konkret parasitten *Cryptosporidium*. Videre påpeker utvalget at meldesystemet MSIS, som er et sykdomsregister der helsepersonell på kommunalt nivå legger inn sine meldepliktige observasjoner, ikke har fungert godt nok. Jeg vil se nærmere på disse og øvrige anbefalinger som utvalget kommer med, i samarbeid med aktuelle underliggende etater.

Det er vannverkene som har ansvaret for å søke om godkjenning og etterleve drikkevannsforskriftens krav. Jeg registrerer at utvalget mener at utbruddet i Bergen ikke hadde skjedd dersom man hadde fulgt kravene i drikkevannsforskriften. Det viser at regelverket på dette området synes å være godt egnet, men at det må legges større vekt på at det følges.

Videre må øvrige sektormyndigheter, som for eksempel kommunen som plan- og bygningsmyndighet, ta de hensyn som kreves for å sikre et trygt drikkevann. Helse- og omsorgsdepartementet på sin side har nært samarbeid med andre departementer på dette området, spesielt Miljøverndepartementet, for å sikre at norske vannressurser har god vannkvalitet. Dette er et viktig utgangspunkt for et helsemessig trygt drikkevann til befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 920**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Heikki Holmås****Besvart 31. mai 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil justisministeren gjøre for at politiet i Oslo skal følge opp flere skatteunndragelsessaker i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten 22. mai har en sak om dette der det fremgår at selv om skatteetaten anmelder saker til politiet på alvorlig kriminalitet så blir det ikke tatt opp.

Svar:

Samarbeid mellom politiet, påtalemyndigheten og kontrolletatene er en grunnleggende forutsetning for en effektiv bekjempelse av den økonomiske kriminaliteten. Justisdepartementet arbeider derfor nært med Finansdepartementet, blant annet gjennom Embetsmannsutvalget mot økonomisk kriminalitet, om tiltak for å styrke samarbeidet.

Når det gjelder situasjonen med hensyn til Oslo politidistrikts behandling av skatte- og avgiftskriminalitet, vil jeg innledningsvis henviser til den samarbeidsavtale som ble inngått 15. august 2005 mellom politidirektøren, skattedirektøren, riksadvokaten og sjef for Økokrim. Målsettingen med avtalen er å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom etatene for å sikre høy kvalitet, effektivt samarbeid og enhetlig praksis. I avtalen slås det blant annet fast at det skal avholdes formaliserte sentrale og regionale samarbeidsmøter.

Politidirektoratet opplyser at Oslo politidistrikt har et tett samarbeid med Oslo fylkesskattekontor og Oslo likningskontor knyttet til behandlingen av skattesaker, og det foreligger en lokal samarbeidsavtale datert 28. juni 1999 med senere endringer. Det avhol-

des tertialsvis oppfølgings- og informasjonsmøter hvor blant annet prioriteringer og utvelgelse av satsingsområder er tema. Ressurssituasjonen hos politiet avklares og på den måten oppnår skatteetaten at anmeldelsene blir behandlet på en adekvat måte hos politiet. Kontakt før anmeldelse inngis er viktig, slik at skatteetaten blir forsikret om at saken får en snarlig behandling ved Oslo politidistrikt. I løpet av det siste året har skatteetaten og Oslo politidistrikt samarbeidet tett i større sakskomplekser og oppnådd gode resultater.

Politidirektoratet opplyser videre at utover dette pålegger samarbeidsavtalen at det avholdes årsmøte hvor resultater og samarbeid i det foregående år evalueres og årsplaner presenteres. Fylkesskattesjef, ligningssjef og politimester deltar. Videre så arrangeres det et årlig seminar for de samarbeidende etater i den hensikt å utvikle kompetanse innen fagområdet. Finans- og miljøkrimseksjonen må som spesialsesjon foreta en streng prioritering i innkomne anmeldelser. Dette må sees i sammenheng med at økonomiske straffesaker generelt har lang saksbehandlingstid og er ressurskrevende. Enkelte saker må henlegges på manglende saksbehandlingskapasitet. Det er i løpet av de siste årene utviklet bedre arbeidsmetoder og metodikk, og finans- og miljøkrimseksjonen har omgjort tjenestemannstillinger til revisorstillinger, hvilket har gitt positive effekter. Arbeidsformen er team/prosjekt. Juristene er fast tilknyttet etterforskningsteam.

Jeg anser det svært viktig at denne typen kriminalitet gis nødvendig prioritet. På bakgrunn av det som er fremkommet den senere tid, vil jeg i styringsdialogen med Politidirektoratet og i møte med riksadvokaten ta opp den problemstillingen særskilt.

SPØRSMÅL NR. 921**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn****Besvart 31. mai 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Frykta for spreing av fugleinfluenza og faren for utvikling av ein mogleg pandemi, gjorde at norske tilsyn påla fjørferøringa å halde fuglane sine inne. Einskilde økologiske produksjonar har som driftsform utegang og beiting på friareal. Dette er no ikkje mogleg og produsentane tapar si inntekt.

Vil statsråden sikre at også produsentar som driv økologisk fjørfehald basert på utegang og fribeite, får erstatning og då på eit nivå som speglar tapa i inntekt?»

GRUNNGJEVING:

I Stortinget 7. mars gjorde statsrådene for helse og landbruk greie for vurderingar og tiltak knytte til faren for smitte frå fugleinfluenza. Eit viktig tema var korleis ein skulle hindre smitte frå villfugl til fjørfehald rekna for matproduksjon. Statsråden la då vekt på at erstatningsordningane skulle hjelpe bønder som vart råka av pålegg som følgje av tiltaka mot fugleinfluenza.

Eit av tiltaka som er vedteke er å halde fjørfe innomhus. Det råkar mellom anna økologiske produsentar som har lagt opp si driftsform basert på utegang og fribeite. Desse kan no ikkje drive etter denne metoden, og dermed har einskilde produsentar mista si nisje i matmarknaden. Eg er kjent med at departementet no arbeider med føresegnar om erstatning der ein legg vekt på at erstatning skal knytast til pålegg etter påvist fugleinfluenza hos villfugl i området. Hitil er det så vidt eg kjenner til, ikkje påvist noko utbrot av fugleinfluenza i Noreg. Likevel er einskildprodusentar råka av restriksjonar knytte til tiltaka mot fugleinfluenza, mellom anna forbodet mot utegang for fjørfe rekna for matmarknaden.

Dei som driv økologisk fjørfehald basert på utegang og fribeite, har funne ein nisje i matmarknaden. Det er eit mål i landbrukspolitikken både å auke den økologiske matproduksjonen og fremje eit meir robust landbruk med varierte bruksformer og nisjeproduksjonar. Desse produsentane har ofte eit heilt anna kostnadsbilete og inntektstap ved restriksjonar enn det ein finn i konvensjonelt landbruk. Dette stiller regelverket for erstatningar ovanfor nye utfordringar, og ein må vurdere å ta inn kostnadsfaktorar i reknestykka for erstatning, som er knytte til omsetnad og vedlikehald av ein nisjemarknad. Prinsippet for erstatning må vere at dei speglar dei reelle inntektstapa.

Svar:

For å redusere risiko for smitte av aviær influensa frå ville fuglar til fjørfe og andre fuglar haldne i fan-

genskap, vart det i risikoområda forbode å halde fjørfe og andre fuglar i fangenskap utandørs. Dette går fram av forskrift av 5. desember 2004 nr. 1417 om mellombels førebyggjande tiltak for å hindra smitte med høgpatogen aviær influensa frå ville fuglar til fjørfe og andre fuglar haldne i fangenskap.

På same tid vart det for å redusere problema for dei økologiske produsentane, vedteke at fjørfe som er godkjent i samsvar med regelverket for økologisk produksjon ikkje misser status som økologisk, som følgje av krava i forskrifta. Det skulle derfor framleis vere mogeleg med økologisk produksjon sjølv om dyra vert haldne og føra innandørs.

Statens landbruksforvaltning (SLF) har på oppdrag frå departementet vurdert dagens erstatnings- og forsikringsordningar. I denne utgreiinga går det fram at pr desember 2005 var 90 pst. av buskapane innan fjørfeproduksjon forsikra. SLF har også vurdert tap innan økologiske føretak og kunne ikkje sjå at det ville vera trong for spesielle erstatningsordningar for slike verksemdar. I forslaget til mellombels forskrift som er omtala i neste avsnitt, er det likevel teke spesielle omsyn til økologisk produksjon ved at det vert gjeve høgare erstatning for økologisk fjørfe i høve til standard erstatning for vanleg fjørfe.

I tilfelle utbrot av aviær influensa på villfugl, har departementet førebudd ei mellombels utviding av erstatningsordningane etter offentleg påbod og restriksjonar i plante- og husdyrproduksjonen. Gjeldande vedtak gjev rett til erstatning for dei som får påbod og restriksjonar pga av utbrot på villfugl. Dyreeigarar har ikkje hatt mogelegheiter til forsikringsdekning dersom tapa skuldast tilhøve hjå villfugl. Det er mellom anna på denne bakgrunn det er førebudd ei utviding av dei statlege erstatningsordningane for produsentar som vert ramma av restriksjonar ved eventuelle utbrot av aviær influensa hjå villfugl.

Ut over dei nye mellombels erstatningsordningane som er førebudde, har eg ikkje planar om endringar av gjeldande erstatningsordningar.

Mattilsynet har utarbeid eit forslag til lemping av forbodet mot å halde fjørfe utandørs gjennom endring i forskrift av 5. desember 2004. Det vart halde eit høyringsmøte 24. mai 2006. I risikoområder vert det føreslege at fjørfe og andre fuglar i fangenskap kan haldast utandørs så fremt det vert etablert eit skilje og dermed ei skjerming mot mogeleg kontakt med aktuelle artar av ville fuglar. Endringane vil tre i kraft så snart det let seg gjere.

SPØRSMÅL NR. 922**Innlevert 22. mai 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 1. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Salting av det norske vegnetter er en viktig del av vegvedlikeholdet vinterstid i Norge. Hvilken effekt dette egentlig har på veitrafikksikkerheten, er noe uklart sammenlignet med andre, riktignok dyrere, alternativer. Det store forbruket av salt sliter ikke bare på vegene, det er også funnet sulfat og salt i en rekke drikkevannskilder, blant annet ved Mosodden ved Lillehammer.

Hva vil Regjeringen gjøre for å hindre at drikkevannskilder blir forurenset av salt?»

BEGRUNNELSE:

Når det saltes er det uunngåelig at en god del av det påførte saltet trenger ned i grunnen rundt vegen. Saltet påfører også store skader på veger, biler og stålkonstruksjoner langs vegene, som for eksempel bruer.

Man vet forholdsvis lite om hvilke miljøkonsekvenser disse mengdene salt i norsk natur fører til. Ettersom salt er lettløselig i vann ender nok det meste opp i havet. Men det brukes mye mer salt i dag enn for noen få år siden. Tall fra Statens vegvesen viser at saltforbruket er doblet siden 2001.

Ikke alt dette saltet ender renner ut i havet. Det er funnet salt og sulfat i en rekke norske drikkevannskilder. Mosodden ved Lillehammer som forsyner 25 000 mennesker kan være den viktigste, men slike uheldige konsekvenser finnes flere plasser. Hjartdal, Notodden og Siljan i Telemark, Svinesjøen i Asker og Jonsvannet i Trondheim for å nevne de jeg fant i farten.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

Det er riktig som det framgår av spørsmålet at saltmengden er omtrent doblet i det nevnte tidsrommet. Statens vegvesen opplyser at i samme periode har også bruken av sand nesten blitt doblet.

Salting er et av de viktigste tiltak for å skape tilfredsstillende friksjon på høyt trafikkerte veger om vinteren. Salting skal skje preventivt, det vil si hindre at snøen fester seg til vegbanen. Salt skal helst ikke brukes til snøsmelting. Behovet for salting øker når vintrene er milde og det er stadige svingninger rundt 0 grader, og i vintre med hyppige snøfall. Perioden med kald vinter er blitt kortere. Det må være stabil

kulde før vegen kan legges om til snødekt vinterveg. Årsaken til øket saltbruk er også at flere vegstreknin-ger blir saltet, spesielt i begynnelsen av vinteren.

Det er samfunnsøkonomisk nyttig å salte når man utelukkende ser på nytten knyttet til bedre fremkommelighet og høyere trafikksikkerhet. Tar man med de negative effektene for miljøet kan dette bildet endre seg noe. Dette utreder imidlertid Statens vegvesen nå i forbindelse med etablering av sin nye saltstrategi og oppfølging av EUs vanddirektiv. Internasjonalt er det også pågående forskning på dette feltet som etaten følger med på.

Statens vegvesens mål er å salte så lite at konsentrasjonen av salt i vann og vassdrag holder seg på et akseptabelt nivå. Enkelte steder lar dette seg ikke gjøre. Statens vegvesen sitt saltregime vil da være i konflikt med andre brukerinteresser. Dette vil være en målkonflikt som vil måtte avveies i det enkelte tilfellet. Der salting medfører alvorlig konflikt kan strøing med sand og nedskilting til lavere hastighet eller bortledning av sigevannet være en måte å løse problemet på.

En tiltagende brukerkonflikt er saltforurensning av drikkevannbrønner. Statens vegvesen tar dette alvorlig. Dersom drikkevannet ikke holder kravet til drikkevannsforskriften, går etaten i dialog med berørte parter for å finne en varig løsning på drikkevannsforsyningen. I Hjartdal er det observert høye konsentrasjoner av sulfat i en del brønner. Statens vegvesen arbeider for å oppspore sulfatkilden, men har ennå ikke funnet den. Sulfatførende bergarter i grunnen kan også være årsak til problemet. Når det gjelder Svinesjøen og Padderudvannet er disse under overvåking. Saltforurensning av Lillehammers drikkevannskilde ved Sannom er til utredning.

Vegsaltet vi bruker i Norge er primært sjøsalt fra Middelhavet. Saltet er en fornybar ressurs og meget rent. Det har liten evne til å vaske ut andre salter og tungmetaller fra vegen eller naturen, det er meget lettløslig og vaskes lett ut. Kloridet forårsaker imidlertid korrosjon på biler og armering, noe som for en del år siden ble møtt av bilprodusentene i form av full rustbeskyttelse på bilene. Korrosjonsskader på bruer er et velkjent problem. På eldre bruer er vedlikeholdet forsert, men på nye bruer tas det forholdsregler som motvirker korrosjonen uten at dette gjør brua noe særlig dyrere. I dag har Statens vegvesen ikke gode alternativer til vanlig vegsalt. Det arbeides med å finne metoder som kan redusere saltmengden og samtidig oppnå samme effekt. Den nye saltstrategien

vil legge klarere føringer for bruk av salt. Det vil trolig i seg selv redusere mengden utlagt salt og salt som renner til sårbar resipient.

Jeg mener at Statens vegvesen gjennom de tiltak de nå gjennomfører, sørger for at vegsaltet fører til minst mulig ulemper.

SPØRSMÅL NR. 923

Innlevert 23. mai 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 30. mai 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I etterkant av avsløringen om UDI anmeldte min rådgiver Trygve Nordby for mulige brudd på straffeloven. I går uttalte statsråd Bjarne Håkon Hanssen at også han vurderer å anmelde Nordby.

Vil en anmeldelse innlevert av statsråd Bjarne Håkon Hanssen behandles på en annen måte enn anmeldelsen innlevert av J. F. Vogt, og i så fall hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten 23. mai 2006 har en artikkel om forholdet mellom Nordby og det departementet oppfatter som et tillitsbrudd. I nevnte artikkel er det et innspill fra professor Henning Jakhelln, som hevder at det er forskjell på om en vanlig person foretar en anmeldelse eller en statsråd. Siden jeg ikke kjenner til en slik lovformulering eller praksis ser jeg frem til justisministerens vurdering av en slik påstand.

Personlig har jeg bestandig trodd at det skulle være en likhet for loven og at det var en av bærebjelkene i norsk rettspraksis.

Svar:

Alle anmeldelser til politiet skal bli vurdert, og det hører under påtalemyndigheten å ta stilling til hvordan en konkret anmeldelse skal behandles. Lovgivningen har ikke regler som tilsier at en anmeldelse kan behandles forskjellig alt etter hvem som har innlevert den. Derimot vil sentrale momenter i vurderingen av om og hvordan en anmeldelse skal følges opp være blant annet arten og alvorligheten av det forholdet anmeldelsen gjelder. Etter påtalemyndighetens beslutning vil politiet iverksette etterforskning for å søke å avdekke det eller de straffbare forhold. I denne sammenheng vil anmelderens tilknytning til forholdet kunne ha betydning i praksis for en mer effektiv etterforskning, da en som har nær tilknytning til forholdet, gjerne har flere opplysninger om saken og er mer direkte berørt enn en som har en fjernere tilknytning.

SPØRSMÅL NR. 924

Innlevert 23. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 31. mai 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Sandvika i Bærum er det, i tilknytning til Jernbanestasjonen, et parkeringshus med en rekke parkeringsplasser som ligger svært sentralt til og som absolutt burde kunne brukes som innfartsparkeringsplasser for kollektivreisende, gjerne i kombinasjon med månedskortkjøp ved NSB.

Vil samferdselsministeren ta kontakt med Jernbaneverket slik at dette kan skje?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått henvendelse fra flere som ønsker innfartsparkering i tilknytning Sandvika stasjon. I utgangspunktet var det nærmere 100 plasser som var

merket med NSB-skilt, men disse ble fort redusert til 20. Grunnen til reduksjonen var sannsynligvis, i første omgang, liten respons. Det var imidlertid ikke rart, da det ble meget dårlig bekjentgjort at dette tilbudet fantes. Nå er imidlertid etterspørselen stor, og det er lange ventelister. Den første tiden betalte man 100 kr måneden for plass. Senere har månedsprisen økt til 150 og fra i fjor av 200 kr pr. måned. leie av plass i parkeringshuset er knyttet til kjøp av månedskort for kollektivreisende ved Sandvika jernbanestasjon. Det er adgang til innendørs parkeringsplass 24 timer i døgnet 365 dager i året. Erfaringen gjennom 8 år er at det er trygt å sette fra seg bilen der.

Driften av parkeringshuset, som jeg tror har nærmere 300 plasser i alt, er satt bort til et parkeringsselskap. Det ser ut til at en god del plasser er leiet bort til personer som har sitt arbeid i Sandvika, ev. disses arbeidsgivere. Det er også mulig med korttidsparking fra billettautomat, med timespris på 16 kr noe som gjør det lite attraktivt med korttidsparking. Resultatet av denne parkeringspolitikken er at det alltid er stor ledig parkeringskapasitet i dette parkeringshuset.

Dette parkeringshuset bør etter min mening i hovedsak bli benyttet som innfartsparkeringshus. Drift av innfartsparkeringsplasser bør være nærmere kjerneoppgavene til Jernbaneverket enn videreutleie av huset til et parkeringsselskap som tydeligvis tjener så godt på jobben at det ikke gjør noe at huset står halvtomt også i tider på døgnet hvor etterspørsel av parkeringsplass burde være stor.

Jernbaneverket bør, etter min mening, avslutte avtalen med parkeringsselskapet når denne utløper og utleie for arbeidsreiser til arbeidsplasser i Sandvika fases ut. Dette er i tråd med Bærum kommunes parkeringspolitikk for Sandvika, der en går inn for størst mulig kollektivreise for arbeidsreiser.

Svar:

Slik jeg forstår spørsmålet ditt er det ikke et problem med mangel på plasser i parkeringshuset i Sandvika, men at prisen for leie av plass er for høy for mange potensielle kollektivreisende, og at staten ved Jernbaneverket derfor bør gå inn å kjøpe ut de andre eierne fra parkeringshuset slik at alle plassene ble sikret til fri bruk for de som reiser kollektivt.

Når det gjelder denne konkrete saken, kan jeg

opplyse at i forbindelse med utbyggingen av nye Sandvika stasjon som et større kollektivknutepunkt (lokalto, flyto, buss og taxi) i første halvdel av 1990-årene, ble det under bussterminalen etablert et parkeringshus med plass for ca. 300 biler i to plan. Finansieringen av og eiendomsretten til prosjektet var delt mellom forvaltningsbedriften NSB, Bærum kommune mfl. Parkeringshuset eies i dag av Vital Eiendom AS gjennom selskapet Sandvika Torg AS og drives av en parkeringsoperatør. Forvaltningsbedriften NSB kjøpte i 1994 bruksrett til 104 av disse plassene, 52 plasser i hvert plan. Disse plassene eies i dag av NSB AS og blir tilbudt pendlere med månedskort på NSB sine tog. NSB har innført en tilleggsbetaling for kunder med månedskort da tilbudet er begrenset. NSB er etter det jeg har fått opplyst det eneste kollektivselskapet som har kjøpt plasser i parkeringshuset.

Jeg vil understreke at kommunene har det overordnede ansvaret for parkeringspolitikken. Det er kommunene som plan- og reguleringsmyndighet som skal sikre at det arealmessig settes av tilstrekkelig med plass til parkeringsmuligheter ved etablering av nybygg.

Gjeldende praksis er at Jernbaneverket på etablerte stasjonsområder som eies av NSB, kan gå inn og leie parkeringsarealer til selvkostpris der det er behov for dette, gjerne i tillegg til det som NSB selv tilbyr sine kunder. Ved utvikling av nye kollektivknutepunkter er det lagt opp til at Jernbaneverket vurderer behovet for nyetablering av parkeringsplasser for togreisende og velger hensiktsmessige løsninger i forhold til togtrafikken. Fram til nå har det ikke vært vanlig at staten ved Jernbaneverket ved etablerte stasjoner, går inn og leier eller kjøper plasser i private parkeringshus. Per i dag legger jeg ikke opp til å foreslå endringer i forhold til de parkeringsplassene ved Sandvika stasjon som disponeres av NSB eller ev. andre. Jeg er av den oppfatning at NSB som hovedoperatør på Sandvika stasjon sitter nærmest til å vurdere hva prisen på de aktuelle parkeringsplassene bør være, vurdert opp mot hva en ev. prisreduksjon vil bety i økte trafikkinntekter for selskapet. På denne bakgrunn har jeg pr. i dag ikke planer om å bruke statlige bevilgninger til å kjøpe ut NSB og ev. andre eiere i det etablere parkeringshuset ved Sandvika stasjon.

SPØRSMÅL NR. 925**Innlevert 23. mai 2006 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 31. mai 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at minoriteter i Norge får god helseinformasjon på sitt eget språk, både når det gjelder tilgang til tolketjenester og når det gjelder skriftlig informasjon?»

BEGRUNNELSE:

Den flerkulturelle avisa Utrop beskriver i sin utgave av 4.-17. mai i år konsekvensene av at barn og nære familiemedlemmer brukes som tolker i det norske helsevesenet. I noen tilfeller har dette medført at barn har måttet formidle dramatiske budskap til foreldrene sine, i andre tilfeller har barna fått vite ting de burde vært forskånet for, og som vi nok ikke ville ha akseptert at etnisk norske barn hadde måttet ta del i på samme måte. Bruk av familiemedlemmer som tolker kan noen ganger være ønskelig både fra pasientens og fra deres pårørendes side, men i andre tilfeller kan dette medføre en belastning eller hindre informasjon i å komme fram til hjelpeapparatet. Et eksempel på sistnevnte er tilfeller der helseproblemene har sin årsak i familievold, overgrep e.l. som man ikke vil eller kan formidle via familiemedlemmer. Årsakene til manglende bruk av tolk kan være flere: Dårlig tilgang til tolker, lav bevissthet om rettigheter og liten kunnskap om eksisterende muligheter (f.eks. kommunale, døgnåpne krisetelefoner som fins flere steder). Det kan også være at det fins diskriminerende holdninger innenfor hjelpeapparatet som gjør at minoriteter får rettighetene sine dårligere ivaretatt enn etnisk norske.

Organisasjonen Mot Offentlig Diskriminering (OMOD) har videre vist at det er mangler når det gjelder tilgang til skriftlig helseinformasjon på relevante språk til minoriteter bosatt i Norge. Vi vet at god helse og kunnskap om ivaretagelse av egen helse er skjevt fordelt i befolkningen fra før, og mangelfull informasjon kan forsterke denne skjevheten. Det må derfor være et mål å gi alle deler av befolkningen, og særlig de som er mest utsatt og sårbare, god informasjon og kunnskap.

Svar:

Jeg takker for at stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen retter oppmerksomheten mot et viktig tema; betydningen av kvalifiserte tolketjenester og skriftlig materiale når det er nødvendig for å sikre informasjonsplikt og forsvarlig kommunikasjon ved behandling i helsetjenesten. Jeg er enig i at bruk av

tolk er en svært viktig komponent i helsetjenesten. Det kan være forhold som tyder på at det er nødvendig at jeg overfor helse- og omsorgssektoren ytterligere må vektlegge tolkebruk og tolking. Dette for å sikre likeverdige helsetjenester for alle innbyggere.

Plikten til å tilkalle tolk ved behov er bl.a. forankret i pasientrettighetsloven kapittel 3 Rett til medvirkning og informasjon. I merknadene til lovens § 3-5 Informasjonens form fremgår det at det er behandlingsansvarlig personell som har ansvar for å tilrettelegge eller gi informasjonen. I de tilfeller hvor pasienten er minoritetsspråklig og det er avgjørende at han eller hun skjønner innholdet av informasjonen, må det skaffes tolk. Videre gjøres det klart i merknadene at departementet fraråder å bruke pasienters pårørende til tolking, da dette krever spesiell opplæring. Det legges til at en del situasjoner kan være av en slik art at familie og særlig mindreårige bør holdes utenfor.

Bruk av tolk for å sikre forsvarlig kommunikasjon er ett av flere tiltak som helsemyndighetene vektlegger som tiltak for å utvikle likeverdige helsetjenester. Dette har jeg bl.a. presisert i bestillerdokumentet til de regionale helseforetakene og i tildekkingsbrev til underliggende etater.

Jeg vet at det gjøres mye bra arbeid mange steder i helsetjenesten når det gjelder å sikre forsvarlige tolketjenester. Rapporter fra systematiske undersøkelser og sporadiske enkeltteksempler tyder likevel på at vi må erkjenne at disse rettighetene ikke er systematisk gjennomført i helsetjenesten. Det er i den senere tid pekt på problemer som underforbruk av tolk, bruk av ukvalifiserte personer til tolking, bruk av inhabile personer som familie og venner til tolking, og til og med bruk av barn til tolking. Dette er noe vi også fra annet hold vet at forekommer i helsetjenesten.

Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) er nasjonal fagmyndighet for tolking i offentlig sektor og skal som direktorat kvalitetssikre tolketjenesten, utdanne tolker, bygge opp tolkeportalen og registrere etterspørselen etter tolker. Tolkeportalen åpnet i september 2005. IMDi har ansvar for å gjøre tolkeportalen bedre kjent og sikre gode rutiner for bruk og bestilling av kvalifiserte tolker. IMDi ble etablert 1. januar 2006 og er fortsatt i en oppbyggingsfase.

Sosial- og helsedirektoratet (SHdir) vil i samarbeid med IMDi gjennomgå de utførte kartleggingene på tolkefeltet og vurdere behov for ytterligere undersøkelser. Flere kartlegginger er i en slutfase, og SHdir avventer sluttrapportene før behovet for videre

kartlegginger vurderes. Eventuelle uklarheter når det gjelder hvem som betaler for tolkebruken må vi også vurdere. SHdir vil i samarbeid med IMDi også se på fastlegenes bruk av tolk.

Helsetjenestens muligheter for å ivareta kravet om å bestille kvalifiserte tolker er avhengig av en rekke forhold som henger tett sammen. Tolketjenester må for eksempel være organisert slik at kvalifiserte tolker er tilgjengelige når de behøves. Bruk av tolketjenester må være realistisk budsjettet. Dessuten må tolker som ønsker å kvalifisere seg få utdanningsmuligheter. Jeg er kjent med at det er gjort en betydelig innsats de siste årene for å utdanne tolker. Likevel er det fremdeles kun en liten andel av de personer som tar tolkeoppdrag som har utdanning. Tolkeutdanning er av stor betydning for helsetjenesten og alle offentlige sektorer med behov for kvalifiserte tolketjenester.

Stortingsrepresentant Thorkildsen peker på behov for skriftlig informasjon på innvandrerbefolkningens eget språk. Jeg anbefaler ikke en egen kommunikasjonsstrategi overfor innvandrerbefolkningen, men jeg mener det er viktig at SHdir i alt informasjonsarbeid som gjøres tar høyde for at informasjonen skal formidles til en flerkulturell befolkning.

Stadig mer av SHdirs informasjonsmaterieell blir

oversatt til flere språk. For eksempel er direktoratet i disse dager i ferd med å oversette informasjonsmaterieell om psykisk helse til 10 språk. Jeg ser imidlertid at det er behov for økt oppmerksomhet, tiltak og ressurser på dette feltet for å øke tilgjengeligheten til tjenestene og sikre likeverdige tjenester. Direktoratet vil derfor prioritere følgende:

- Ved alle kampanjer og større informasjonsaktiviteter skal det etter behov settes av ressurser til tiltak spesielt med tanke på innvandrerbefolkningen.
- Standardinformasjon rettet mot befolkningen (kortversjon) skal oversettes til et utvalg språk etter behov. Informasjonsmaterieell om rettigheter i helsetjenesten er her sentralt.
- SHdir vil i sitt årlige rundskriv til spesialisthelsetjenesten og kommunene inkludere det ansvaret spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten har for å ivareta innvandrerbefolkningen.

Kommunikasjonsutfordringer i forhold til innvandrerbefolkningen vil som ovenfor nevnt ha fokus i tiden fremover. Dette er svært viktig med tanke på det ansvaret som påhviler oss når det gjelder å sikre at informasjonen som formidles blir forstått og brukt.

SPØRSMÅL NR. 926

Innlevert 23. mai 2006 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 6. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Omorganiseringen i Sykehuset Innlandet har ført til stor uro i befolkningen og hos sykehusansatte. Fra Oppland Arbeiderpartis side har det vært gitt klare signaler om at sykehusene i fylket skal videreutvikles som selvstendige bærekraftige enheter.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp disse løftene, og vil statsråden vurdere å skille ut sykehusene på Gjøvik og Lillehammer som egne selvstendige foretak?»

Svar:

Det er nå gått vel to år siden det ble etablert ny funksjons- og oppgavedeling innad i Sykehuset Innlandet HF. Parallelt har man gjennomført et omfattende planarbeid med sikte på å utrede og utmeisle gode framtidige løsninger for tjenestetilbudet til befolkningen i Hedmark og Oppland.

Sykehuset Innlandet HF representerer i dag et av våre største helseforetak, med virksomhet spredt over store deler av de to respektive fylkene - og et bredt tjenestetilbud av kritisk viktighet for befolkningen. På lik linje med stortingsrepresentanten Thommessen har også jeg registrert uro og misnøye i enkelte miljøer, dels knyttet til aspekter ved dagens løsninger - og dels knyttet til usikkerhet om veivalg for framtidige løsninger.

Basert på Sykehuset Innlandets høringsdokument om strategisk plan for struktur og investeringer for perioden fram til 2020, er det gjennomført en bred høringsprosess blant ulike interessenter der også ulike politiske fylkeslag har meldt inn sine respektive høringsuttalelser. Det er også nylig foretatt en ekstern evaluering av erfaringer med endret funksjonsfordeling. På bakgrunn av foreliggende plan- og beslutningsgrunnlag, innspill fra ulike høringsinstanser

og de erfaringer man så langt har gjort seg, foretas det nå helhetlige vurderinger av framtidige løsninger - og det arbeides med et justert forslag til strategisk plan. Det er lagt opp til at styret i foretaket skal behandle sakskomplekset i juni måned. Endringer må selvsagt skje i samsvar med regjeringens overordnede politikk og gjeldende rammevilkår og styringskrav for helseforetakenes virksomhet.

Sykehuset Innlandet HF er som kjent eid av og underlagt det regionale helseforetaket Helse Øst RHF. Hvorvidt det er grunnlag for strukturelle endringer i helseforetakets inndeling, er primært en sak for regionalt helseforetak. Men jeg kan forsikre om at jeg er opptatt av helseforetakenes og spesialisthelse-tjenestens tillit og legitimitet - i dette foretaket, så vel som i landet for øvrig.

SPØRSMÅL NR. 927

Innlevert 23. mai 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 1. juni 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å fjerne byråkratiet rundt eksport av gamle, men mindre verdifulle mynter?»

BEGRUNNELSE:

Lov om kulturminner § 23 b) regulerer utførsel av en rekke kategorier gjenstander eldre enn 100 år, og fastsetter at utførsel av alle slike gjenstander krever departementets tillatelse.

For kategorien mynter er kravet om tillatelse lite hensiktsmessig. Hvert år eksporteres det kanskje så mye som 20 000 eldre mynter, hvorav mange har tidligere blitt innført fra utlandet. De fleste av disse myntene har ganske liten verdi, og kan derfor ikke regnes som spesielt verdifulle kulturminner. Et byråkratisk krav om tillatelse til utførsel oppfattes som urimelig og er dessuten lite hensiktsmessig.

Man kan tenke seg at departement, ved forskrift, innfører en generell minsteverdi for at en mynt skal omfattes av kravet til tillatelse. For eksempel kan man legge verdigrensen lik deklareringsplikten for utførsel og innførsel av kontanter. Deklareringsplikten er for tiden 25 000 kr.

Svar:

Reglene om utførsel av kulturminner går frem av lov av 9. juni 1978 nr. 50 om kulturminner (kulturminneloven) § 23 med tilhørende forskrift, jf. forskrift om forbud mot utførsel av kulturgjenstander av 14. desember 2001. Hovedregelen er at det kreves utførselstillatelse for kunst- og kulturgjenstander som føres ut av landet og som er omfattet av kulturminneloven § 23. Lovens regler om forbud mot utførsel av kulturminner har til formål å ta vare på faste og løse kulturminner som er en viktig del av Norges kultur-

arv og historie. I tillegg skal de sikre dokumentasjon og kunnskap om de kulturgjenstandene som tillates ført ut av landet. Myndighet til å gi eventuelle utførselstillatelser for mynter er gitt til Kulturhistorisk Museum, Myntkabinetet, ved Universitetet i Oslo.

Kulturminneloven er imidlertid endret som følge av Norges forestående ratifikasjon av UNESCO-konvensjonen av 1970 om tiltak for å forby og hindre ulovlig import og eksport av kulturgjenstander og ulovlig overføring av eiendomsrett til kulturgjenstander, jf. Ot.prp. nr. 76 (2004-2005), og Innst. O. nr. 46 (2004-2005) fra Stortingets energi- og miljøkomité. Loven ble sanksjonert ved kongelig resolusjon av 10. juni 2005. Før loven kan tre i kraft og konvensjonen ratifiseres har det vært behov for enkelte endringer i forskrift om forbud mot utførsel av kulturgjenstander av 14. desember 2001, og mindre endringer i forskrift om tilbakelevering av stjålne og ulovlig utførte kulturgjenstander av 4. oktober 2001.

Kultur- og kirke departementet sendte derfor ut på høring forslag til endringer i nevnte forskrifter, med høringsfrist 5. mai 2006. Departementet har mottatt en rekke høringsuttalelser, bl.a. fra Norsk Mynthandlerforening og Norsk Numismatisk Forening - høringsuttalelser som i stor grad målbærer samme synspunkt som representanten Karin Woldseth. Kultur- og kirke departementet arbeider nå med å oppsummere høringsuttalelsene. Problemstillingen omkring gamle mynter vil inngå som del av det videre arbeidet Kultur- og kirke departementet vil i samarbeid med fagorganet på dette området, Myntkabinetet, komme frem til hensiktsmessige og gjennomførbare regler, som samtidig vil ivareta formålet med bestemmelsene om bevaring av Norges kulturarv og dokumentasjon og kunnskap om gjenstander som er ført ut.

SPØRSMÅL NR. 928**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 1. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen har i svært lang tid hatt til vurdering om det skal bygges tunnel eller bro fra Gartnerløkka til Hannevikdalen i Kristiansand. Det er nå ett år siden veimyndighetene kom med sin innsigelse i saken. En miljøtunnel vil være et miljømessig løft for byen. I en slik sak må miljømessige konsekvenser veie tyngst.

Hvorfor har Regjeringen ikke maktet å ta en beslutning i saken, og hva er statsrådets vurdering av saken?»

BEGRUNNELSE:

Bystyret i Kristiansand har med overveldende flertall vedtatt at ny E39 skal legges i tunnel vestover fra Gartnerløkka. Tunnelalternativet fikk 42 stemmer og et lite mindretall på 11 stemte for bro. I en slik sak må miljøvurderingen veie tyngst. Det vil være uakseptabelt at Kristiansand skal bli belastet med en firefelts høybro over noen av de mest sentrale deler av byen.

Svar:

Representanten Hareide spør hvorfor Regjeringen ikke har maktet å ta en beslutning i den aktuelle saken og hva som er statsrådets vurdering av saken. Det vises til at en tunnel vil være den beste løsningen for miljøet og for Kristiansand by.

Miljøverndepartementet fikk oversendt innsigelsessaken vedrørende kommunedelplan for E39 i Kristiansand, mellom Gartnerløkka og kommunegrensen mot Songdalen, fra fylkesmannen i Vest-Agder i brev datert 30. juni 2005.

Innsigelsen fra Statens vegvesen er begrunnet i store merkostnader ved tunnel på strekningen Gartnerløkka-Hannevikdalen. Tunnelalternativet vil koste 1 865 mill kr, mens høy- og lavbroalternativene er kostnadsberegnet til 1 540 og 1 620 mill. kr. Vegvesenet ønsker primært høybro. I oversendelsen til Miljøverndepartementet anbefaler fylkesmannen at innsigelsen ikke tas til følge.

Det ble gjennomført møte og befaring i saken 20. oktober 2005 med deltakelse fra Miljøverndepartementet, Samferdselsdepartementet, Vegdirektoratet, Statens vegvesen, fylkesmannen, fylkeskommunen og kommunen. Tidligere i år har både jeg og samferdselsministeren besøkt Kristiansand og besiktiget området. Det har også vært nødvendig å få avklart nærmere en del spørsmål knyttet til finansieringen, og saken ble behandlet på nytt av Kristiansand bystyre 26. april 2006.

I slike saker, der mange aktører og interesser er involvert, er det ikke uvanlig at saksbehandlingen kan ta tid.

SPØRSMÅL NR. 929**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes****Besvart 1. juni 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Reformprosessen i FN opplevde et beklagelig tilbakeskritt 9. mai, da en splittet generalforsamling vedtok en resolusjon som forsinker effektivisering av pengebruk og beslutningsprosedyrer. Alle giverland unntatt Norge stemte mot.

Hvordan vurderer utenriksministeren de politiske følgene av resolusjonen, og av spliden blant giverlandene som Norge nå har bidratt til?»

BEGRUNNELSE:

Norge er den syvende største giver til FN. Den rød-grønne regjeringen har i flere sammenhenger ytret et ønske om å øke norsk bistand gjennom FN-systemet. Imidlertid opplever FN nå en konflikt mellom giverlandene og utviklingslandene (G77-landene) med hensyn til hvordan bistanden skal styres og forvaltes. Behovet for giverreform i FN er godt dokumentert og dekket i media. I denne konflikten har alle giverland felles interesser. Det er derfor merkelig at

nettopp et stort giverland som Norge nøler med å stille seg bak generalsekretæren, og bryter med samtlige andre giverland.

Svar:

Verden trenger et mer effektivt FN og Norge støtter aktivt reform av FN.

Statsminister Stoltenberg er den ene av tre formenn for FNs høynivåpanel som ser på hvordan FNs operative utviklingsvirksomhet kan bli bedre organisert. Norge deltar også aktivt i reformforhandlingene i generalforsamlingen.

I lys av de senere års berettigede kritikk av FN knyttet til blant annet olje-for-mat-programmet, avsløringer av seksuelle overgrep begått av FN-soldater, kritikk mot innkjøpsordningene og tungrodd administrasjon, er det mer påkrevd enn noen gang at verdensorganisasjonen lever opp til charterets prinsipper om effektivitet, kompetanse og integritet.

Som en av FNs sterke støttespillere er Norge i en god posisjon til å fremme konstruktiv kritikk og denne muligheten utnytter vi. Norge er blant de mest aktive land i de ulike reformprosessene, inklusive i de prosesser som omhandler FNs budsjett og administrasjon.

FNs generalforsamling preges dessverre av en dyp splittelse mellom OECD-land, med USA i en særstilling, og utviklingslandene.

Enkelte store bidragsytere ønsker større innflytelse i organisasjonen med bakgrunn i bidragsstørrelse til FNs regulære budsjett og i budsjettet for fredsbevarende operasjoner. Norges andel her er for øvrig 0,679 pst. Utviklingslandene argumenterer med at landenes innflytelse i FNs generalforsamling ikke bør være avhengig av størrelsen på landenes økonomi. Fra norsk side har vi uttrykt forståelse for utviklingslandenes syn på dette punktet.

I realiteten er dette ikke bare en uenighet mellom Nord og Sør, men også mellom store og ikke fullt så store medlemsland.

FN har en unik og universell karakter. Bare gjennom å finne felles løsninger på felles utfordringer og problemer kan FN inneha legitimitet og den ledende rolle vi ønsker at organisasjonen skal ha.

Fra norsk side har vi framhevet at alle medlemslandene har et ansvar for å modernisere FN slik at organisasjonen tilfredsstillere nye krav og behov. I den sammenheng holder flere utviklingsland igjen for progressive vedtak, og dette blir påpekt og kritisert fra norsk side.

Norge og de fleste andre OECD-land beklaget at utviklingslandene valgte å ta en resolusjon om den administrative reformprosessen til avstemning i april i år. Til tross for iherdige forsøk på å bygge bro mellom partene, lyktes en ikke å avverge denne konfrontasjonen.

Norge stemte avholdende blant annet fordi flere norske forslag som var fremmet i prosessen helt eller delvis var med i resolusjonen, inklusive anmodningen til generalsekretæren om å fremme forslag om hvordan målsettinger om kjønnsbalanse i sekretariatet kan overholdes. Også en rekke av de andre elementene i resolusjonen var resultat av enighet i forhandlingsprosessen. Blant annet innebærer resolusjonen krav til styrket ansvarlighet i sekretariatet og krav om klare linjer for delegering av myndighet. Andre områder, slik som styrket myndighet for generalsekretæren, er ikke fullt så godt ivaretatt.

Resolusjonen tillater også reformprosessen å gå videre. Allerede nå er det lagt fram mer detaljerte forslag som blant annet gjelder finansiell forvaltning, informasjonsteknologi og strømlinjeforming av rapporter.

Til tross for det dårlige forhandlingsklimaet som avstemningen i april bidro til, så fortsetter med andre ord reformprosessen.

Situasjonen i generalforsamlingen er imidlertid vanskelig. Avstemningen i april burde etter min vurdering ha vært unngått, fordi den bidro til ytterligere polarisering mellom utviklingslandene og de vestlige landene.

I denne vanskelige situasjonen fant vi det riktigst å avstå ved avstemningen fordi mange av våre forslag i favør av reform var tatt med i resolusjonen og fordi vi ikke kunne se at denne resolusjonen stanset de viktigste deler av reformprosessen. Vi stemte avholdende fordi resolusjonens substans likevel ikke var dekkende for norsk syn.

Å stemme nei av prosedyremessige årsaker, ville etter mitt syn ikke ha vært den riktige måten å opptre på. Det ville bidratt til ytterligere å sementere polariseringen mellom medlemslandene - og det er ingen tjent med på sikt. I Norges stemmeforklaring ble disse vurderingene klargjort og beslutningen om å ta resolusjonen til avstemning ble beklaget. Samtidig ble det understreket at Norge vil fortsette sitt aktive arbeid for reelle og nødvendige reformer av FN.

Dersom dette skal lykkes kreves dialog og samarbeid og ikke en konfrontasjonslinje. Viktige reform- og budsjettvedtak bør vedtas ved konsensus og ikke ved avstemninger. Mange land, både i vestgruppen og i utviklingslandsgruppen, står på denne linjen.

Det er derfor ingen grunn til hevde at Norge har forårsaket splid. Det er heller grunn til å konstatere at en rekke land blant annet i EU nå arbeider meget aktivt for å legge et nytt grunnlag for enighet som kan omfatte alle medlemmer av FN. Dette er en linje som Norge har stått for og støttet hele tiden.

Lykkes ikke disse bestrebelsene, så kan dette føre FN ut i stort uføre. Det følger av FNs egenart som organisasjon at alle medlemmers synspunkter skal og må tas hensyn til dersom FN skal forbli det viktige redskap for fred og sikkerhet som verden trenger.

SPØRSMÅL NR. 930**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 13. juni 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å stoppe musikkbransjens gjennomføring av ulovlig overvåking?»

BEGRUNNELSE:

Datatilsynet reagerer i disse dager på mulig ulovlig overvåking av enkeltpersoners aktivitet på Internett. I offentlige uttalelser gjengitt i Dagens Næringsliv onsdag 24. mai, er Datatilsynet kritisk til at norsk musikkbransje synes å ha skaffet seg innsikt i internettrafikk for enkeltindivider.

Det som gjør den mulige overvåkingen spesielt alvorlig er at det er ikke bare individ som mistenkes for ulovlig tilgjengeliggjøring av åndsverk som har fått sin internettbruk registrert. Musikkbransjen har sannsynligvis også skaffet seg oversikt over internetbruken til et stort antall andre enkeltindivider. En slik overvåking vil mest sannsynligvis være et brudd på folks personvern.

At det foregår ulovlig tilgjengeliggjøring av åndsverk på Internett er et problem. Men et slikt problem kan og bør ikke håndheves av private aktører. Håndheving bør gjennomføres av de riktige myndigheter, og samtidig innenfor de grenser som gjelder.

Innehavere av rettigheter til åndsverk har et helt legitimt krav på beskyttelse av sine rettigheter etter den fortsatt ferske åndsverkloven, samtidig som enkeltindivider har helt legitimt krav på personvern.

Svar:

For meg som kultur- og kirkeminister er det viktig at forholdene ligger til rette for at rettighetshavere til åndsverk kan leve av sine arbeid, og at deres legitime interesser ikke undergraves. Det kan ikke være særlig tvil om at den omfattende fildeling som finner sted utgjør en betydelig trussel mot rettighetshavernes legitime interesser. Jeg stiller meg derfor bak rettighetshavernes kamp mot ulovlig fildeling, under den selvsagte forutsetning at den utkjempes med lovlige midler.

For det er ikke bare hensynet til rettighetshaverne som er viktig i denne sammenheng. Åndsverkloven skal også ivareta forbrukernes interesser. Som statsråd med ansvar for åndsverklovgivningen ser jeg det som avgjørende at denne på en god måte balanserer hensynet til både rettighetshaverne og brukerne. Sist sommer ble loven oppdatert på viktige områder. Sentralt for oppdateringen var at balansen mellom hensynet til rettighetshaver og bruker skulle ivaretas. I tillegg skal hensynet til forbrukere og privatpersoner ivaretas særskilt i annet lovverk, bl.a. personopplysningsloven. Man må selvsagt i kampen mot ulovlig fildeling også operere i samsvar med disse reglene. I den grad disse reglene brytes, er det en sak for de myndigheter som har ansvar i henhold til den enkelte lov.

SPØRSMÅL NR. 931**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 2. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Det viser seg at store internetttaktører for boligsalg nekter privatpersoner annonseadgang, selv om boligsalg går via en profesjonell aktør som legger til rette for at boligsalg fra privatpersoner går skikkelig for seg. En utestengelse fra slike nettportaler er i realiteten en utestengelse fra markedet. Det fører også til at de som selger bolig tvinges til å benytte dyre meglertjeneste.

Hva vil statsråden gjøre for at boligmarkedet skal fungere best mulig, også der boligsalg utføres av eieren av boligen?»

BEGRUNNELSE:

Annonseadgang i de store nettportalene for boligsalg er avgjørende for best mulig informasjonsflyt, samt tilrettelegging for matching av tilbud og etterpørsel i boligmarkedet. En utestengelse fra slike

nettportaler er i realiteten en utestengelse fra markedet. Når en som ønsker å selge sin bolig selv, uten å gå igjennom megler, ikke tillates å annonsere på eksempelvis www.finn.no, som langt på vei må sies å være en dominerende aktør i markedet, har hun i realiteten ikke annet valg enn å kjøpe tjenesten av en eiendomsmegler, hvilket for mange fortoner seg som svært dyrt og unødvendig. Problemstillingen er forøvrig omtalt i Dagbladet lørdag 29. april 2006 på side 4 i en kronikk av Kjetil Rolness.

Det kunne herunder vært greit å få opplyst om konkurransesituasjonen i markedet for internettannonsering av boliger med de ulike aktørenes reelle markedsandeler basert på sammenlignbare tall.

Problemstillingen har vært oppe i Konkurransetilsynet med bakgrunn i konkurranseloven §§ 10 og 11. Konkurransetilsynet kom med en avgjørelse 7. oktober 2005, men hadde da glemt å behandle klagen også ut i fra § 10. Dette ble behandlet i en egen sak senere.

Konkurransetilsynet var da ikke tilstrekkelig presise i spørsmålsstillingen til aktørene i markedet. Da Tilsynet ba aktørene gi tilbakemelding på antall boligannonser og omsetning fra solgte boligannonser i 2003 og 2004, gav det rom for misforståelse. Finn Eiendom har spesifisert dette ytterligere og gitt en tilbakemelding på antall og omsetning fra bolig til salgsannonser. Zett.no har gitt tilbakemelding på samtlige boligannonser, et tall som kan inkludere bolig til leie, feriebolig til salgs med mer, og presenterer da tall som er langt høyere enn de fra sine konkurrenter. Tallene for antall annonser er samtidig høyere enn antallet privatboliger som ble solgt i 2004, noe Konkurransetilsynet ikke har sjekket.

Disse målingene ligger til grunn for både vurderingen av utilbørlig utnyttelse og dominerende stilling. Konkurransetilsynet kommer således fram til at Finn Eiendom ikke har en dominerende stilling i markedet med drøye 30 pst. av markedet og at Zett.no er størst målt i antall boligannonser. Når Zett.no har klart å bli største aktør i markedet i løpet av to år, mener tilsynet det er gode muligheter for Schibsteds konkurrenter til å etablere seg i markedet.

Konkurransetilsynets saksbehandling lider av en følgefeil og det er bemerkelsesverdig at saksbehandlerne ikke reagerer på dette. Videre vil ikke Den Norske Boligbørs å være en konkurrent til Schibsted, men en leverandør av boligannonser til deres markeds plass på www.finn.no.

Svar:

Spørsmålet gjelder det forhold at flere store aktører som tilbyr annonsering på Internett av eiendommer for salg, bare tillater profesjonelle aktører som eiendomsmedglere, advokater og i visse tilfeller utbyggere, å legge ut annonser om eiendomssalg på

sine nettsider. Dette gjelder bl.a. Finn.no, Zett og Tinde. En slik leveringsnektelse innebærer at private som ønsker å selge sine boliger uten å benytte megler, ikke selv kan annonsere sine boliger på disse portalene. Dette kan gjøre det vanskeligere for private å selge boliger uten å benytte meglertjenester.

Dette er en viktig problemstilling for forbrukerne, og jeg følger den med interesse. Konkurransetilsynet har også over flere år har foretatt en løpende vurdering av konkurransesituasjonen i dette markedet. Bakgrunnen er at tilsynet har mottatt en del henvendelser fra privatpersoner om problemstillingen og at markedet er i utvikling, med en økende grad av annonsering av boliger for salg på Internett. Konkurransetilsynet anmodet på denne bakgrunn i januar 2005 om informasjon om markedet fra aktører som yter boligannonseringstjenester på Internett og i aviser for å foreta en ny vurdering av saken etter den nye konkurranseloven.

Den norske Boligbørs (DnBB) klaget deretter i april 2005 til Konkurransetilsynet over Finn.no sin leveringsnektelse overfor private aktører. DnBB tilbyr et nettbasert verktøy der boligselgere selv kan stå for salget. Konkurransetilsynet har valgt å behandle klagen fra DnBB i to separate saker. Konkurransetilsynet har først sett på om Finn.no sin praksis er omfattet av forbudet i mot utilbørlig utnyttelse (misbruk) av dominerende stilling i konkurranseloven § 11. Parallelt med denne saken har tilsynet behandlet spørsmålet om hvorvidt Finn.no og andre aktører i markedet har samarbeidet om å begrense konkurransen i strid med forbudet i konkurranseloven § 10 (kartellvirksomhet). Tilsynet fant i den første saken at vilkårene for å omfattes av forbudet i § 11 ikke var oppfylt, og at Finn.no derfor ikke hadde overtrådt denne bestemmelsen. Tilsynets vedtak ble klaget til mitt departement. Departementet har vurdert alle sider av saken, og er enig i Konkurransetilsynets konklusjon. Klagen kunne derfor ikke tas til følge. Når det gjelder spørsmålet om Finn.no har samarbeidet med andre aktører i markedet i strid med konkurranseloven § 10, vil jeg understreke at tilsynet ikke har truffet vedtak i denne saken ennå. Departementet vil eventuelt være klageinstans for tilsynets vedtak også i saken etter konkurranseloven § 10. Jeg kan derfor ikke uttale meg om noen sider av denne saken før klage over tilsynets vedtak eventuelt er mottatt i departementet.

Når det gjelder konkurransemyndighetens vurdering av Finn.no sin atferd iht. konkurranseloven § 11, vil jeg peke på at det er to hovedvilkår for at en atferd kan anses å være i strid med forbudet i denne bestemmelsen. Konkurransemyndighetene kan forby en atferd bare dersom begge vilkår er oppfylt. For det første må foretaket ha en dominerende stilling på det aktuelle markedet. Ved vurderingen av om foretaket

har en dominerende stilling, vil foretakets markedsandel på det aktuelle markedet være en av flere faktorer. For det andre må atferden innebære en utilbørlig utnyttelse (misbruk) av den dominerende stillingen. Vurderingen av dette vilkåret er ikke knyttet til aktørenes markedsandeler. Dersom et foretak anses å ha en dominerende stilling i markedet, men den aktuelle atferden ikke er av en slik art at den kan sies å innebære et misbruk av den dominerende stillingen, kan det ikke gripes inn mot forholdet med hjemmel i konkurranseloven.

Konkurransetilsynet har først vurdert om Finn.no har en dominerende stilling i markedet. Etter tilsynets oppfatning er det vanskelig å fastsette presise markedsandeler i den aktuelle saken. Dette skyldes at tallgrunnlaget er usikkert både når det gjelder aktørenes omsetning og antall boligannonser. Når det gjelder de markedsandeler som DnBB har beregnet i saken, viser tilsynet til at de dels bygger på tall som er irrelevante i denne sammenheng, og dels på tallmateriale det ikke finnes tilstrekkelig dekning for. Det er åpenbart betydelige avvik mellom de markedsandeler tilsynet har anslått i saken og de markedsandeler DnBB har anført i sin klage. I denne konkrete saken er det imidlertid ikke avgjørende for sakens utfall om Finn.no kan sies å ha en dominerende stilling i markedet. Dette skyldes at det andre hovedvilkåret i § 11 ikke er oppfylt. Det har derfor ikke vært nødvendig for Konkurransetilsynet eller mitt departement å foreta en nærmere vurdering av markedsandelene i denne saken.

Konkurransetilsynet har vurdert om Finn.no sin atferd innebærer et misbruk av en eventuell dominerende stilling i markedet. Forbudet mot misbruk av dominerende stilling i konkurranseloven § 11 er nytt med konkurranseloven av 2004. Det foreligger derfor ennå lite praksis på tolkningen av denne bestemmelsen i norsk rett. Jeg vil imidlertid vise til at konkurranseloven § 11 innholdsmessig er harmonisert med forbudet mot misbruk av dominerende stilling i art. 54 i EØS-avtalen og art. 82 i EF-traktaten. Som det fremgår av Ot.prp. nr. 6 (2003-2004) side 68, er tolkningen av disse bestemmelsene derfor relevante tolkningsmomenter ved fastsettelsen av rekkevidden av konkurranseloven § 11. EF-domstolen har i sin praksis fastslått at terskelen for å fastslå en nektelse av tilgang til en såkalt "essensiell fasilitet" er omfattet av art. 82 EF, er høy. I sak C-7/97 Brönnér, som gjaldt

tilgang til et distribusjonssystem for aviser i Østerrike, uttalte EF-domstolen at det er en vesentlig forutsetning for at en leveringsnektelse kan sies å utgjøre en utilbørlig utnyttelse av en dominerende stilling, at det ikke finnes eksisterende eller potensielle substitutter til produktet. Det er ikke tilstrekkelig at det er økonomisk sett mindre fordelaktig for aktørene å benytte slike alternative distribusjonsformer. Når det gjelder annonsering av boliger for salg i Norge, mener både Konkurransetilsynet og departementet at det er mulig for eksisterende og nye aktører å yte slike tjenester til private som ønsker å selge boligen sin selv. Private aktører kan for det første annonsere i aviser, noe som fortsatt benyttes i meget stor grad ved salg av eiendommer. For det andre kan private annonsere boliger på andre internettportaler enn Finn.no, Zett og Tinde. Det faktum at Zett på kort tid har etablert seg som en betydelig aktør i markedet, viser at det er mulig for nye aktører å konkurrere med etablerte internettportaler for boligannonsering. Videre har Findexa nylig begynt å tilby boligannonsering på Internett. Etter det departementet får opplyst, er denne siden godt kjent og har mye trafikk. Vilkåret i art. 11 om at atferden må innebære misbruk av dominerende stilling, er således ikke oppfylt. Departementet kunne derfor ikke ta klagen til følge.

Stortingsrepresentant Ulf Leirstein anfører at Konkurransetilsynets vedtak lider av en følgefeil, som mitt departement burde reagert på. Departementet har vurdert klagen i sin helhet. Departementet kan ikke se at tilsynet har gjort alvorlige feil i sin saksbehandling som har kunnet ha betydning for tilsynets vedtak i saken.

Jeg er som nevnt inneforstått med at de etablerte internettaktørenes leveringsnektelse overfor private aktører pr. i dag kan vanskeliggjøre salg av bolig uten bruk av eiendomsmeglere. Dersom forbrukerne ønsker å kunne selge en bolig uten bruk av meglere eller advokater som mellommenn, bør etter mitt syn markedet kunne tilby de nødvendige tjenester for å oppnå dette. Formålet med konkurransereglene er å bidra til at markedet tilbyr de produkter som forbrukerne etterspør. Som redegjort for over, inneholder imidlertid ikke konkurranseloven § 11 hjemmel til å pålegge Finn.no å gi noen tilgang til sitt distribusjonsnettverk. Konkurransemyndighetene kan heller ikke pålegge noen å etablere en slik tjeneste.

SPØRSMÅL NR. 932**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 2. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Fiskeri- og kystdepartementet har besluttet å innføre en utførselskvote for fisk og fiskevarer fra 1. juni 2006. Utførselskvoten vil begrense mengden marin fisk eller fiskevarer fra sports- og fritidsfiske til 15 kg pr. person årlig.

Hvor mye ble eksportert i 2005, og ligger det nå en faglig begrunnelse bak beslutningen på 15 kg, eller er det et vilkårlig tall?»

Svar:

Fisketurisme er et voksende segment i reiselivsnæringen, og skaper både sysselsetting og verdiskaping langs kysten. Det er imidlertid viktig at beskatningen av fiskeressursene skjer innenfor ansvarlige rammer. Utførselskvoten er et tiltak som har vært aktuelt og omtalt i flere år, og at kvoten nå trer i kraft er et viktig signal i forkant av sommersesongen.

Deler av fisketurismen har fra flere hold blitt kritisert for å representere et skjult næringsfiske som truer lokale fiskeressurser og tradisjonelt næringsfiske. Utførselskvoten skal virke preventivt mot det kvantumsorienterte turistfisket.

Det føres ingen detaljert statistikk over hvor mye fisk privatpersoner fører ut av Norge. Tall fra Transportøkonomisk institutt viser imidlertid at for utenlandske bilturister som fisker i Norge, tilsvarte gjennomsnittlig fangst i 2004 14,5 kg filet pr. reisefølge - altså ikke pr. person - i vintersesongen hvor fangstkvantumet er høyest. Samme undersøkelse viser vide-

re at gjennomsnittlig fangst i sommer- og høstsesongen var på under 13 kg filet pr. reisefølge/kjøretøy.

Basert på disse tallene, samt annen tilgjengelig informasjon om estimert fangst fra turistfiske og antall fisketurister, er utførselskvoten satt til 15 kg pr. person. Jeg vil også presisere at dette er ikke en årlig kvote, men gjelder ved hver grensepassering.

Enkelte representanter for reiselivsnæringen har uttalt at de finner en kvote på 15 kg for lav. Men dersom man velger å ta med seg fisk ut av Norge, er det trolig fiskefilet som er mest aktuelt - og 15 kg filet tilsvarer 48 kg fisk etter en omregningsfaktor på 3,25, som er faktoren for maskinfiletert skinn- og benfri filet.

15 kg filet er nok til 60 middager for en person. Det er bemerkelsesverdig dersom fisketurister velger bort Norge fordi man bare får ta med seg hjem fisk til 60 middagsporsjoner. Som sammenligningsgrunnlag kan det nevnes at hver nordmann spiste omtrent 8,4 kg filet av marin fisk pr. person i 2005. Tilsvarende kvantum i Tyskland, som er blant de viktigste markedene for fisketurisme, er under 7 kg. Jeg vil også understreke at det utenom kvoten kan bringes med én troféfisk ut av landet, og dette er viktig for mange ivrige sportsfiskere.

Videre vil jeg trekke fram at Sverige har en generell innførselskvote på 15 kg sløyd fisk til privat konsum. Den fastsatte utførselskvoten fra Norge harmoniserer altså med grensen for innførsel til Sverige.

Grunnlaget for fisketurisme i Norge må være den opplevelsen man får, og ikke hvor mange kilo filet det er mulig å ta med ut av landet.

SPØRSMÅL NR. 933**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 2. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Regjeringen er godt kjent med kraftsituasjonen i Midt-Norge. Satsing på opprustning av eksisterende kraftverk er en del av Regjeringens uttalte energipolitikk. Verma kraftstasjon har eksistert i snart 60 år, og Rauma energi ønsket å ruste opp og utvide kraft-

anlegget som er preget av tidens tann. Både fylke og Rauma kommune har støttet utbyggingen, men søknaden er avslått av NVE på bakgrunn av gitte politiske føringer.

Er statsråden tilfreds med dette, eller kan vi vente at saken blir revurdert?»

BEGRUNNELSE:

En samlet energi- og miljøkomité har i innstillingen til Dokument nr. 8:52 (2005-2006) uttalt blant annet følgende:

"Situasjonen i Midt-Norge er likevel spesiell. Underkapasiteten mellom forbruk og produksjon er på landsplan anslått av Statnett til å bli ca. 9 TWh i 2010. Møre og Romsdal vil alene stå for ca. 6 TWh av denne underdekningen hvis ikke tiltak settes inn. Det foreligger videre beregninger som viser at dersom vi får et tørrår, så svekkes balansen med ytterligere 3,6 TWh i Midt-Norge. Begrensningene i overføringskapasiteten i nettet gjør det umulig å dekke underbalansen selv i et år med normal nedbør."

Videre sier komiteen følgende om et annet viktig tiltak:

"Modernisere og ruste opp vannkraftanleggene, og bygge ut mikro-, mini- og småkraftverk."

SPØRSMÅL NR. 934

Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 2. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I flere fylker er det stor interesse for økt utbygging av små vannkraftverk. Flere steder er manglende linjekapasitet en betydelig flaskehals for å kunne utnytte potensialet. I debatten på Stortinget 22. mai 2006 om grønne sertifikater gav statsråden inntrykk av at manglende strømmett ville forhindre Norge å foreta tilstrekkelig investeringer i fornybar energi i Norge.

Hva gjør Regjeringen for å utvide kapasiteten i strømmettet i de aktuelle områdene der det er stort utbyggingspotensial?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har skrinlagt den mulige fellesordningen med Grønne Sertifikater i Norge og Sverige. Regjeringen har derimot lovet en enda mer offensiv satsing på fornybar energi. Denne satsingen vil formodelig måtte gjøres innenfor den samme energimessige infrastruktur som ville ligget til grunn i et grønt sertifikatmarked. De begrensinger som lå på å

Svar:

Rauma ble vernet mot kraftutbygging av Stortinget i 1993 ved behandlingen av Verneplan IV for vassdrag, jf. St.prp. nr. 118 (1991-92).

Stortinget fastsatte samtidig rammene for kraftutbyggingstiltak som kunne foretas i vernede vassdrag. Det forutsettes at det ikke skal være omfattende tiltak. I tillegg til de rene opprustninger, kan det være tale om begrenset heving av overvann/senkning av undervann, eventuelt sammen med en økning av slukeevne og maskininstallasjon. Det vil i alle tilfelle være en forutsetning at en slik opprusting ikke berører verdier som ligger til grunn for vernevedtaket.

NVEs avslag på søknaden om utvidelse av Verma kraftstasjon er påklaget til Olje- og energidepartementet og er nå til forberedende klagebehandling i NVE. Departementet vil når klagesaken blir oversendt fra NVE på vanlig måte vurdere alle sider av saken i samsvar med vassdragslovgivningen, og innenfor de rammer som Stortinget har fastsatt for at konsesjon kan gis for kraftutbyggingstiltak i vernede vassdrag.

få gjennomført investeringer i fornybar energi i Norge i et grønt sertifikatmarked vil dermed også være tilstede dersom de samme investeringer skal gjennomføres i et eget rød-grønt fornybarregime. Dermed må man formode at Regjeringen må gjøre noe med infrastrukturen for energi uansett hvilket regime man velger.

Ved behandling av St.meld. nr. 41 (2002-2003) uttalte energi- og miljøkomiteen at forholdene måtte legges til rette for etablering av småkraftverk, og at det er viktig at nettselskapene aktivt bidrar til gode løsninger for tilkobling til nettet. I Innst. S. nr. 66 (2003-2004) går det fram:

"Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, understreker behovet for et mest mulig likt regelverk med lavest mulig kostnad. Flertallet har gjennom høringer til budsjettet for 2004 fått signaler om at kostnadsfordelingen for å kople seg på nettet kan virke urettferdig og urimelig for mange utbyggere av små og mellomstore kraftverk. Flertallet vil peke på behovet for et mest mulig likt regelverk, slik at ikke

tilkopling til nettet blir en hemsko for utbygging for små og mellomstore energiverk."

I NVE sin kartlegging av potensialet for bygging av små kraftverk går det fram at flere av fylkene har et høyt utbyggingspotensial. For eksempel har Sogn og Fjordane et potensial på hele 5 TWh mens Hordaland har et potensial på 4,4 TWh. Samtidig kommer det meldinger om at nettilknytning kan komme til å skape problemer for flere planlagte kraftverk i disse to fylkene, det samme gjelder og andre steder. Kapasiteten i eksisterende linjennett er for liten til å ta inn ny produksjon, og utbyggere blir pålagt å betale store anleggsbidrag. Flere steder vil slike pålegg kunne hindre utbygging av nye småkraftverk, og det blir problemer med å hente ut det potensialet som ligger i småkraftutbygging. Dette oppleves som urimelig forskjellsbehandling av utbyggere, det kan også være uklokt at samfunnet ikke utnytter disse ressursene. Stortingsflertallet har lagt vekt på at tilknytning til nettet ikke må bli en hemsko for utbygging av småkraftverk. Dette må følges opp i politisk handling.

Svar:

Regjeringen vil legge til rette for økt kraftproduksjon blant annet ved å stimulere til økt utbygging av fornybar energi. Samtidig er det et mål at overføringsnettet utvikles og utbygges på en samfunnsmessig rasjonell måte.

Nettselskapene har i tråd med gjeldene regelverk plikt til å tilby alle som ønsker det adgang til nettet til ikke-diskriminerende og objektive tariffier og vilkår. Det er et grunnleggende prinsipp at tariffiene skal utformes slik at de gir brukerne av nettet signaler om effektiv utnyttelse og utvikling av nettet. Blant annet er det ønskelig å gi signaler slik at ny produksjon velger å lokalisere seg der hvor det er ledig kapasitet i nettet eller i områder av nettet hvor det å bygge ny kapasitet er rimeligst. Selv om lokalisering av ny kraftproduksjon i stor grad ofte blir påvirket av en rekke andre forhold enn kun det som er hensiktsmessig sett i forhold til nettet, er slike lokaliseringssignaler viktige.

Det er en sentral forutsetning at brukerne av nettet over tid skal dekke kostnadene til drift og utbygging av nettet. Etablering av nettilknytninger og forsterkning av nettet er ofte kostbart, spørsmålet om hvordan kostnadene skal fordeles blir dermed sentralt. Økte kostnader som ikke betales av den som utløser kostnaden, vil nettselskapene måtte dekke gjennom en økning i tariffien for alle kundene nettet.

Dagens regelverk sier at nettselskapene kan kreve anleggsbidrag for å dekke anleggskostnader ved nye nettilknytninger eller ved forsterkning av nettet til eksisterende kunder. Nettselskapet har imidlertid i dag ingen plikt til å kreve anleggsbidrag. Dersom nettselskapet praktiserer bruk av anleggsbidrag, er det et krav at like utbyggere innenfor et nettselskaps nettområde behandles likt. NVE går for tiden gjennom regelverket for anleggsbidrag.

Nettselskapenes inntekter er regulert gjennom inntektsrammereguleringen. Reguleringen skal legge til rette for effektiv drift, utvikling og utnyttelse av nettet. NVE forbereder nå ny inntektsrammeregulering som skal gjelde fra 2007. Det legges nå opp til å forsterke incentivene til nettinvesteringer.

Områdekonsesjonærene er etter dagens regelverk pålagt å utarbeide og offentliggjøre en energiutredning for hver kommune i sitt konsesjonsområde. Første lokale energiutredning forelå innen 1. januar 2005, og er deretter oppdatert pr. 1. januar 2006. For å bidra til en samfunnsmessig rasjonell utvikling av det samlede energisystemet har en utredningsansvarlig konsesjonær ansvaret for å koordinere arbeidet med langsiktig kraftsystemutredning på regional- og sentralnettsnivå innenfor et gitt geografisk område.

Utbygging av fornybar kraft, for eksempel vindkraft i Nord-Norge og Trøndelag, har utløst diskusjon om behov for oppgradering av sentralnettet. Statnett har som systemansvarlig nettselskap ansvar for å investere i det sentrale overføringsnettet etter samfunnsøkonomiske prinsipper. Det vil si at Statnett skal identifisere og gjennomføre investeringer som bidrar til å gi samfunnet størst mulig nytte.

Det kan også trekkes frem at NVE er konsesjonsmyndighet for både produksjon og nett. NVE har ansvaret for å se investeringer innen disse områdene i et samfunnsøkonomisk perspektiv i konsesjonsbehandlingen. NVEs konsesjonsbehandling av nett begrenser seg imidlertid normalt kun til nettanlegg i regional- og sentralnett.

Som en del av Regjeringens arbeid for å fremme fornybar kraftproduksjon, vurderer departementet også forholdet til nettet. I den sammenheng er distribusjonsnettenes plikter og insentiver ved tilknytning av ny produksjon viktig siden spesielt vindkraft og mindre vannkraft ofte ønskes tilknyttet distribusjonsnettet. Tiltak vil bli foreslått dersom dette anses hensiktsmessig for å fremme mer fornybar kraftproduksjon innenfor rammen av en samfunnsmessig rasjonell utvikling av kraftsystemet.

SPØRSMÅL NR. 935**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 2. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til finansiering av en plan for satsing på telemedisinske tjenester i kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Utvikling av telemedisinske tjenester i spesialisthelsetjenesten har bidratt til bedre og mer tilgjengelige helsetjenester for pasientene. Nasjonalt senter for telemedisin har søkt Helse- og omsorgsdepartementet om midler til utvikling av telemedisinske tjenester i den kommunale helsetjenesten. Satsing på telemedisinske tjenester kan bidra til et bedre helsetilbud for befolkningen og en mer effektiv resursutnyttelse i sektoren. I Soria Moria-erklæringen heter det at helsetjenesten skal tilføres ressurser og kompetanse som sikrer helsetjenester basert på moderne teknologi.

Svar:

Jeg er enig med representanten om at en satsing på telemedisinske tjenester i kommunene er viktig. Det er nødvendig å utvikle og styrke bruken av elektroniske tjenester i kommunale pleie- og omsorgstjenester for å sikre gode og helhetlige pasientforløp og bedre informasjonsutvekslingen mellom de kommunale tjenestene og spesialisthelsetjenesten. Gjennom strategiplanen S@mspill 2007 har samarbeid mellom kommunal helse- og sosialtjeneste og spesialisthelsetjenesten et særskilt fokus. Det er gjennom denne strategiplanen gitt tilskudd til fem kommunale fyrårnsprosjekter som skal bidra til erfaringsinnsamling for å synliggjøre muligheter og dokumentere gevinster og kostnader ved elektronisk samhandling. Nasjonalt senter for telemedisin har sekretariatsfunksjoner i kommuneprogrammet i S@mspill 2007. Gjennom Sosial- og helsedirektoratet støtter departementet også prosjektet SES@am Tromsø, der Nasjonalt senter for telemedisin har prosjektansvaret, hvor det er igangsatt utprøving av telemedisin i pleie- og omsorgstjenesten i Tromsø.

Helse- og omsorgsdepartementet har i 2006 i tillegg gitt et tilskudd på 4,5 mill. kr til Nasjonalt senter

for telemedisin for å dekke IKT-basert undervisning, veiledning og faglig nettverksbygging rettet mot ansatte i pleie- og omsorgstjenesten, og andre kompetanseutviklingstiltak.

Til orientering kan jeg opplyse at Helse- og omsorgsdepartementet har mottatt en søknad fra Nasjonalt senter for telemedisin om 26 mill. kr til satsing på telemedisin i kommunal sektor, og at denne for tiden er til vurdering.

Tilleggssvar 14. juli 2006:

I mitt svar oppga jeg at Helse- og omsorgsdepartementet i 2006 har gitt et tilskudd på 4,5 mill. kr til Nasjonalt senter for telemedisin for å dekke IKT-basert undervisning, veiledning og faglig nettverksbygging rettet mot ansatte i pleie- og omsorgstjenesten, og andre kompetansetiltak.

Jeg ser at mitt svar krever en presisering. Ovennevnte midler fordeles mellom Nasjonalt senter for telemedisin og andre kompetansetiltak, som bl.a. syndromdiagnostikk, utredningsvirksomhet og informasjon om sjeldne tilstander som ikke har kompetansesenter.

Fra 2004 ble det lagt inn et fast årlig tilskudd på 1,2 mill. kr til Nasjonalt senter for telemedisin for å dekke IKT-basert undervisning, veiledning og faglig nettverksbygging rettet mot ansatte i pleie- og omsorgstjenesten. Etter det jeg har fått opplyst fra Sosial- og helsedirektoratet, som forvalter midlene på Helse- og omsorgsdepartementets vegne, har direktoratet gitt tilskudd til Nasjonalt senter for telemedisin på til sammen 2,25 mill. kr i 2005, hvorav 1,05 mill. kr er godkjent overført til 2006. Dette tilsier at det gjenstår en bevilgning på 150 000 kr i tilskudd for 2006.

Jeg vil i tillegg opplyse at Nasjonalt senter for telemedisin årlig mottar 26 mill. kr fra Helse- og omsorgsdepartementet som kompetansesenter for telemedisin i spesialisthelsetjenesten, og at kompetansesenteret også mottar midler fra Helse Nord RHF, Universitetssykehuset i Nord-Norge og eksterne aktører.

SPØRSMÅL NR. 936**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 2. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva er status og videre fremdriftsplan for arbeidet med overføring av legemidler fra individuell til forhåndsgodkjent refusjon?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. nr. 18 (2004-2005) Rett kurs mot riktige legemiddelbruk foreslo samarbeidsregjeringen Bondevik II en etappevis overføring av enkelte legemidler fra individuell til forhåndsgodkjent refusjon. Det ble vist til at dette særlig var aktuelt for legemidler beregnet på en avgrenset pasientgruppe, slik at det kan formuleres klare refusjonsvilkår. Stortinget sluttet seg til forslaget, og en enstemmig sosialkomité ba regjeringen prioritere dette arbeidet.

Svar:

Dette tiltaket som ble varslet i stortingsmeldingen om legemiddelpolitikken, er så langt fulgt opp ved at det har vært satt ned en arbeidsgruppe med deltakelse fra departementet, Statens legemiddelverk og

Rikstrygdeverket. Denne arbeidsgruppen la fram en rapport ultimo april. Gruppen skulle utrede følgende spørsmål:

- opplegg for å unngå forskjellsbehandling av legemidler ved at opptak "via" § 10a blir en tilleggsmulighet i forhold til opptak på § 9 direkte
- avklare om industrien må søke på samme måte som for refusjon etter § 9
- foreslå kriterier for at et legemiddel skal bli vurdert for refusjon etter § 9
- foreslå kriterier for å overføre et legemiddel til refusjon etter § 9.

Departementet arrangerte et informasjonsmøte om dette arbeidet 30. mars.

Når det gjelder det videre arbeidet med oppfølgingen av denne saken, vil jeg bruke noe tid på å vurdere forslagene i rapporten før tiltak iverksettes. Jeg vil orientere Stortinget om status og videre framdrift i statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 937**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 1. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Når vil samferdselsministeren legge fram forslag om et nytt, samordnet elektronisk system for ferje- og bombetaling som ligger til behandling i Samferdselsdepartementet?»

BEGRUNNELSE:

Et godt samferdselstilbud er avgjørende for å nå viktige nasjonale mål knyttet til verdiskaping og velferd, nærings- og regional utvikling.

Ferjetrafikken her i landet frakter årlig rundt 45 millioner passasjerer, og utgjør derfor en viktig del av det samlede samferdselstilbudet.

Venstre er opptatt av at brukerne av våre veier og ferjer skal få et så godt, enkelt og brukervennlig til-

bud som mulig. Derfor vil vi jobbe for å få forslag til forslaget som ligger på statsrådets bord om et samordnet elektronisk system for ferje- og bombetaling.

Er man for eksempel storbruker av ferje i dag, møter man et system som bærer preg av byråkratisering og forskjellsbehandling mellom brukergrupper.

Kjører man langtransport får man tilbud om rabatt i form av sone og verdikort, mens busser og kombinerte biler i konsesjonerte ruter får rabatt i form av storbrukerkort. Verdikort og sonekort må forhåndsbetales noe som betyr at hver enkelt sjåfør har liggende store verdier i bilen. I tillegg følger det en betydelig billagsadministrasjon, for næringsdrivende som er storbrukere av ferjetjenester. Dette fordi kunder som kjøper verdikort, kjøper et kort som gir rett til 45 pst. rabatt ved fremtidige reiser. Ved kjøp av

nytt verdikort får kunden en kvittering hvor merverdiavgiften ikke er spesifisert. Når kunden benytter kortet ved senere reiser mottas en kvittering hvor merverdiavgiften er spesifisert. På denne måten beregnes merverdiavgiften på det tidspunkt reisen er levert. Dette betyr at kunden må samle og bokføre alle billag som til sammen utgjør den summen verdikortet lyder på. Dette er en tungvint løsning både for skattekontor og for næringsdrivende.

Transportbedrifter har lenge vært en pådriver for at ordningen med storbrukerkort også skal gjelde for de. Slik at også ferjeturen for de blir enklere og mindre byråkratisk.

I et brev datert 18. april 2006 til Norges Lastebil-eier-Forbund fra statsråden sier hun at det ikke er hensiktsmessig å gjøre noen endringer mht. til en annen ordning enn dagens rabattordning før det tas stilling til innføring av et forenklet takstregulativ tilpasset et nytt, samordnet elektronisk system for ferje- og bombetaling.

Venstre etterlyser dermed en snarlig avgjørelse fra departementet.

Svar:

For å kunne oppfylle målsettingen om et felles betalingssystem på bompengestasjoner og ferjer, må riksregulativet for ferjetakster forenkles. Et takstregulativ med færre kjøretøyklasser enn i dagens riksregulativ og ingen passasjerbetaling har vært under utprøving. Det viser seg at de negative utslagene for enkelte grupper blir store med et slikt system. Også i et forenklet system, der passasjerbetaling inngår, blir de negative utslagene relativt store. Med egen passasjerbetaling vil det heller ikke være mulig å hente ut særlige gevinster gjennom effektivisering med de systemer som er i bruk i dag.

Jeg har på bakgrunn av ovenstående orientert Stortinget i St.prp. nr. 65 (2005-2006) om at departementet ikke ønsker å innføre noe nytt ferjetakstsystem nå. Det vil likevel bli arbeidet videre med takstsystemet, bl.a. med sikte på å oppnå effektivisering. Departementet vil komme tilbake til dette.

Selv om målsettingen om et felles betalingssystem på bompengestasjoner og ferjer ikke blir oppfylt nå, er det aktuelt å innføre en felles billetterings- og rabattordning i riksvegferjedriften. Det er redegjort nærmere om dette i kap. 2.6 i St.prp. nr. 65 (2005-2006).

SPØRSMÅL NR. 938

Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 2. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Det har i Dagens Næringsliv fremkommet at næringsministeren har planer om å selge 50 pst. av statens aksjer i BaneTele til Bredbåndsansiansen.

Kan det virkelig medføre riktighet at statsråden har tenkt å velge Bredbåndsansiansen på tross av at andre selskaper, f.eks. Hafslund, har lagt inn et høyere bud og at både styret, administrasjonen i selskapet, de ansatte og de finansielle rådgiverne ikke anbefaler denne løsningen?»

Svar:

Jeg har ikke planer om å selge noen aksjer i BaneTele AS. Jeg har imidlertid i dag fremmet et forslag for Stortinget om adgang til å redusere statens eierandel i BaneTele til 50 pst., gjennom en rettet emisjon mot Bredbåndsansiansen. Dette vil tilføre BaneTele AS 625 mill. kr i ny egenkapital. Gjennom St.prp. nr. 74 (2005-2006) Statens eierskap i BaneTele AS som er oversendt Stortinget i dag har jeg gjort nærmere rede for saken og begrunnet mitt forslag. Den fremforhandlede avtalen, brev fra styret og de endelige vurderingene fra departementets finansielle rådgivere følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

SPØRSMÅL NR. 939**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 6. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Handels- og Servicenæringens Hovedorganisasjon vil nordmenn i år sette ny rekord i grensehandel. Årlig forsvinner ca. 10 mrd. kr ut av landet på grunn av grensehandel. Dette er svært uheldig da dette er verdiskaping som kunnet ha tilflytt norsk næringsliv.

Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette for å begrense den store grensehandelen?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra nærings- og handelsministeren.

På grunn av forskjeller i prisnivået mellom Norge og utlandet, er det privatøkonomiske gevinster ved grensehandel. De privatøkonomiske gevinstene ved å handle i utlandet må veies opp mot privatøkonomiske kostnader forbundet med tidsbruk og reiseutgifter. I tillegg til forskjeller i prisnivået er grensehandelen motivert ut fra forskjeller i vareutvalg.

Handel over landegrensene, herunder grensehandel, er i utgangspunktet positivt fordi det bidrar til økt konkurranse og effektivitet som er til fordel for forbrukerne gjennom lavere priser og bedre vareutvalg.

Grensehandel kan derimot være et problem dersom en stor del av handelen skyldes ulikheter i skatter og avgifter. Avgiftene på alkohol og tobakk skal bidra til å redusere helseskadelig forbruk og samtidig skaffe staten inntekter. Dersom avgiftene fører til at kjøp i Norge erstattes av kjøp i utlandet, vil både avgiftsinntektene og helseeffektene reduseres. Avgiftsfastsettelsen må derfor balansere ulike hensyn. For bidra til redusert forbruk og sikre statlige inntekter, må avgiftene ligge på et visst nivå. På den annen side må ikke nivået bli så høyt at negative og utilsiktede

virksomheter, f.eks. grensehandel, blir for store. Avgiftsnivået må derfor vurderes opp mot nivået i våre naboland. Departementet følger med på avgiftsutviklingen i disse landene.

Det er viktig å understreke at det foruten skatter og avgifter er en rekke forhold som påvirker det relative prisnivået mellom Norge og utlandet. Det generelle lønns- og kostnadsnivået har stor betydning for prisnivået i et land. Dermed vil det relative lønnsnivået mellom landene ha stor betydning for prisforskjeller. I tillegg vil graden av skjerming av landbruket og utformingen av støtteordninger for denne næringen ha stor betydning for prisforskjeller på matvarer. Videre vil endringer i valutakursen kunne gi opphav til prisforskjeller på kort sikt.

Myndighetene kan ikke direkte kontrollere nivået på grensehandelen. Endringer i skatte- og avgiftsnivået kan ha direkte innvirkning på prisfastsettelsen, men en vesentlig del av nordmenns grensehandel foregår med varer som ikke er pålagt særavgifter i Norge, eller varer hvor særavgiften utgjør en mindre andel av prisen. Grensehandelsutvalget (NOU 2003:17) anslo at varer utenom alkohol og tobakk utgjør om lag 2/3 av grensehandelen. Kjøttvarer er den varegruppen som har størst betydning for grensehandelen. Beløpsgrensen for innførsel på 6 000 kr og innførselskvotene for kjøttvarer, alkohol og tobakk er med på å begrense grensehandelen.

Det knytter seg stor usikkerhet til anslaget for omfanget av nordmenns grensehandel, og anslagene varierer med beregningsmetode og hvem som gjennomfører beregningene. Regjeringen har ikke planer om konkrete tiltak for å begrense grensehandelen, f.eks. ved å redusere innførselskvotene.

SPØRSMÅL NR. 940**Innlevert 24. mai 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 2. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke andre land i OECD-området som praktiserer en ordning med jordbruksavtale, og på hvilken måte fastsettes overføringer til landbruket i de land som ikke har en ordning med jordbruksavtale?»

Svar:

Det er ingen land i OECD-området som pr. i dag har en ordning som direkte tilsvarer den formen for jordbruksavtale som vi har i Norge. Det finnes imidlertid en rekke andre former for medvirkning og deltagelse som næringsorganisasjoner og andre interessenter kan benytte seg av. For å illustrere dette følger det en kort og overordnet beskrivelse av hvordan dette fungerer i EU og USA.

I EU er det en lang tradisjon for konsultasjoner ved endringer og justeringer i landbrukspolitikken, både når det gjelder regelverksendringer og allokering av midler. Dette skjer både i de enkelte medlemsland ved utformingen av nasjonale posisjoner, i arbeidet i EU under utviklingen av den felles landbrukspolitikken, og fra Kommisjonen direkte til sammenslutninger av landbruksorganisasjoner på europeisk nivå. Som et eksempel kan det nevnes at EU for tiden gjennomgår markedsordningen for frukt- og grøntsektoren. I den forbindelse har medlemsland i varierende grad kontakt med produsenter og andre interessegrupper i utformingen av framtidig praktisering av markedsordningen på området. Kommisjonen inviterer på sin side interessenter til konsultasjoner fram mot endelig forslag til reform av frukt- og grøntsektoren. I økende grad gjennomføres slike prosesser som åpne konsultasjoner med mulighet for innspill fra ulike interessenter. Det er likevel en lø-

pende og systematisk kontakt med produsentorganisasjonene og deres vurderinger tillegges betydelig vekt i utformingen. Tilsvarende prosesser har vært gjennomført ved tidligere endringer i landbrukspolitikken.

Tilsvarende er det i EU ved utformingen av pris- og budsjettbestemmelser mer generelt, omfattende konsultasjoner og drøftinger.

I USA bruker Kongressen offentlige høringer når landbrukspolitikken er oppe til vurdering, men også når mer detaljerte spørsmål skal vurderes. Jordbruksorganisasjonenes formelle påvirkningsmulighet ligger i deltagelse i disse høringene, og denne blir meget aktivt brukt. I tillegg til disse formelle mulighetene har jordbruksorganisasjonene i USA muligheter til å påvirke mer uformelt gjennom lobbying, noe som gjøres i utstrakt grad både i forhold til Kongressen og administrasjonen. På grunn av den friere stilling Kongressen har i forhold til administrasjonen er mulighetene for å påvirke beslutningsprosessene på denne måten større i USA enn i Norge.

Hovedpoenget når det gjelder det norske avtalesystemet, er at det representerer en tydeligere og mer organisert form for medvirkning i utformingen av landbrukspolitikken enn hva man finner i EU og USA. Samtidig er det også et kjennetegn ved den norske modellen at medvirkning er balansert mot ansvar. Det er bl.a. jordbruket selv som gjennom avtalen har tatt på seg ansvaret for markedsordninger og -regulering, og det er jordbruket som bærer det økonomiske ansvaret ved en eventuell overproduksjon. I EU er det unionen som har ansvaret for de aller fleste markedsordninger, og det er også unionen som bærer kostnadene både for selve ordningene og reguleringsbestemmelsene.

SPØRSMÅL NR. 941**Innlevert 26. mai 2006 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 2. juni 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Ifølge Aftenposten har Kina bestemt at Norge ikke får ha med seg et medlem av Amnesty International i sin delegasjon som skal møte kinesiske myndigheter for å drøfte menneskerettigheter.

Hva vil utenriksministeren foreta seg for å hindre at dette skal skje igjen og hvis dette fortsetter, vil dette få konsekvenser for Norges menneskerettighetsdialog med Kina?»

BEGRUNNELSE:

Menneskerettighetsbruddene i Kina er alvorlige og det er behov for et aktivt og bredt internasjonalt arbeid for å bedre situasjonen. Menneskerettighetsdialogene er et forsøk på å gjøre nettopp dette. Allikevel er det lite som tyder på at denne dialogen har hatt stor effekt. Generalsekretær Bjørn Engesland i Helsingforskomiteen uttaler til Aftenposten at Norges og andres lands dialog med Kina ikke har ført til merkbar styrking av stillingen til menneskerettighetene. Hvis det er slik at denne dialogen ikke har effekt, samtidig som Norge må akseptere Kinas diktat i for-

hold til hvem de vil snakke med, så må man stille seg spørsmålet om dette er riktig måte å arbeide på.

Svar:

Utenriksdepartementet har hatt løpende kontakt med Den kinesiske ambassaden i Oslo og gjennom vår egen ambassade i Beijing for å sikre at to representanter fra Amnesty International Norge skal få delta på det 9. Rundebordet om menneskerettigheter i Kina i juni.

Kina har nå valgt å innvilge visum til disse representantene. Dette er gledelig og understreker den betydning både norske og kinesiske myndigheter legger i menneskerettighetsdialogen.

Under årets rundebord deltar over 30 kinesiske og norske institusjoner og organisasjoner. Flertallet av disse er engasjert i prosjektsamarbeid mellom norske og kinesiske fagmiljøer for å oppnå konkrete resultater på menneskerettighetsområdet.

Dette viser at relasjonene med Kina i tillegg til den politiske kontakten også rommer et bredt faglig samarbeid om menneskerettighetsspørsmål.

SPØRSMÅL NR. 942**Innlevert 26. mai 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 2. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden styrke norsk hestekultur ved å senke importavgiften på hester?»

BEGRUNNELSE:

Ved import av hest til Norge, betales det i dag en såkalt kjøttavgift. Denne er på 5 000 kr pluss mva. og har vært på det nivået siden 1980-tallet. I realiteten er avgiften satt til en kilopris, men i realiteten når man maksgrensen ved 110 kilo og ikke mange hester veier mindre enn det. Derfor kommer det i realiteten en ekstraavgift på 5 000 kr pluss mva. for hver importerte hest til landet. Denne avgiften ble satt i en tid hvor man kunne få et slakteoppgjør på opp mot 10 000 kr pr. slaktet hest. I dag er det redusert til maksimalt

2 000 kr. Norske hesteeiere betaler derfor reelt sett en mye høyere avgift for å importere hester i dag enn de gjorde da denne avgiften (tollvernet) ble innført. Det er få gode grunner for å opprettholde dagens ordning med et tollvern ved import av hest gjennom denne kjøttavgiften, og en slik avgift skader norsk hestehold, norsk ridesport og norsk bygdekultur.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kultur- og kirkeminneren.

Det er riktig som det vises til i spørsmålet at det ved import av hest til Norge påløper en importavgift med et tak på 5 000 kr pr. hest. Det er også riktig at begrunnelsen for at denne avgiften ble etablert, del-

vis var å hindre at det ble importert hester til Norge kun i den hensikt å få disse slaktet her i landet. Den store prisforskjellen i slakteoppgjør mellom Norge og de andre nordiske land har imidlertid over tid blitt redusert.

Det var imidlertid også andre argumenter for at avgiften ble innført. Et av de viktigste argumentene var ønsket om å styrke oppdrettsmulighetene for norsk hest.

Førkostnadene ved oppdrett av hest i Norge overstiger kostnadene med tilsvarende oppdrett fra de fleste land vi importerer hester fra. Beregninger gjort da avgiften ble innført, viste at merkostnadene med før for oppdrett av en hest lå i samme størrelsesorden som det avgiftsnivået som ble innført.

Et annet viktig argument for innføring av avgiften var å sette en stopper for innførselen av hester av dårlig kvalitet. Vi fikk signaler fra hestenæringen om at det ble sett på som et problem at det ble importert

mange hester av dårlig kvalitet, og at denne importen ødela både markedet for norske hester, satte hesten som bruksdyr i vanry og forringet avlen når disse hestene siden ble avlet på.

Etter mitt syn har avgiften fortsatt en misjon. Jeg mener hesten har et stort potensial når det gjelder næringsutvikling, og i den sammenheng har norsk oppdrett av kvalitetshest en viktig plass. Hesten er også viktig som kulturbærer og som en aktør når det gjelder beitebruk og åpent kulturlandskap. For kvalitetshester som kan bidra positivt både som individer og som avlsdyr, betyr denne avgiften lite i forhold til det prisnivå disse hestene ligger på.

Jeg er derfor ikke enig med representanten Woldseth i at denne avgiften skader norsk hestehold, norsk ridesport og norsk bygdekultur. Tvert i mot mener jeg at avgiften fortsatt har sin berettigelse nettopp for å styrke norsk oppdrettnæring og kvaliteten på norsk hestemateriell.

SPØRSMÅL NR. 943

Innlevert 26. mai 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 1. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Oslo-politiet kan følge opp saker som omfatter økonomisk kriminalitet på en kvalitetsmessig god og tilstrekkelig måte?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten 22. mai 2006 melder at skattekrimmenheten i Oslo og Akershus ikke når frem med alle sakene de ønsker å føre for retten. Samarbeidet med politiet i Akershus fungerer godt, mens i Oslo er det vanskeligere for skattekrimmenheten "å nå frem". Grunnen er at politiet i Oslo ikke har tid og kapasitet til å følge opp alle anmeldte saker med etterforskning og deretter ev. tiltale. I artikkelen fremgår det at henleggelse er et generelt problem for skatteetaten, men at problemet er spesielt stort i Oslo. Dette fører igjen til at terskelen for at skattekrimmenheten skal gå til anmeldelse er høyere i Oslo enn i resten av landet, med de konsekvenser dette har for bekjempelsen av økonomisk kriminalitet i Norge.

Svar:

Samarbeid mellom politiet, påtalemyndigheten og kontrolletatene er en grunnleggende forutsetning

for en effektiv bekjempelse av den økonomiske kriminaliteten. Justisdepartementet arbeider derfor nært med Finansdepartementet, blant annet gjennom Embetsmannsutvalget mot økonomisk kriminalitet, om tiltak for å styrke samarbeidet. Justisdepartementet følger også, gjennom styringsdialogen med Politidirektoratet og riksadvokaten arbeidet med bekjempelsen av økonomisk kriminalitet.

Oslo politidistrikt har for øvrig fått en generell styrking av budsjettet, jf. St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006), hvor Regjeringen foreslo å øke bevilgningen til politidistriktet med 6 mill. kr.

Når det gjelder situasjonen med hensyn til Oslo politidistrikts behandling av skatte- og avgiftskriminalitet, som det vises til i begrunnelsen for skriftlig spørsmål nr. 943, vil jeg innledningsvis henvide til den samarbeidsavtale som ble inngått 15. august 2005 mellom politidirektøren, skattedirektøren, riksadvokaten og sjef for Økokrim. Målsettingen med avtalen er å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom etatene for å sikre høy kvalitet, effektivt samarbeid og enhetlig praksis. I avtalen slås det blant annet fast at det skal avholdes formaliserte sentrale og regionale samarbeidsmøter.

Politidirektoratet opplyser at Oslo politidistrikt

har et tett samarbeid med Oslo fylkesskattekontor og Oslo likningskontor knyttet til behandlingen av skattesaker, og det foreligger en lokal samarbeidsavtale datert 28. juni 1999 med senere endringer. Det avholdes tertialsvis oppfølgings- og informasjonsmøter hvor blant annet prioriteringer og utvelgelse av satsingsområder er tema. Ressurssituasjonen hos politiet avklares og på den måten oppnår skatteetaten at anmeldelsene blir behandlet på en adekvat måte hos politiet. Kontakt før anmeldelse inngis er viktig, slik at skatteetaten blir forsikret om at saken får en snarlig behandling ved Oslo politidistrikt. I løpet av det siste året har skatteetaten og Oslo politidistrikt samarbeidet tett i større sakskomplekser og oppnådd gode resultater. Utover dette pålegger samarbeidsavtalen at det avholdes årsmøte hvor resultater og samarbeid i det foregående år evalueres og årsplaner presenteres. Fylkesskattesjef, ligningssjef og politimester deltar. Videre så arrangeres det et årlig seminar for de samarbeidende etater i den hensikt å utvikle kompetanse innen fagområdet.

Finans- og miljøkrimseksjonen ved Oslo politidistrikt må som spesialseksjon foreta en streng prioritering i innkomne anmeldelser. Dette må sees i sammenheng med at økonomiske straffesaker generelt har lang saksbehandlingstid og er ressurskrevende. Enkelte saker må henlegges på manglende saksbehandlingskapasitet.

Det er i løpet av de siste årene utviklet bedre arbeidsmetoder og metodikk, og Finans- og miljøkrimseksjonen har omgjort tjenestemannsstillinger til revisorstillinger, hvilket har gitt positive effekter. Arbeidsformen er team/prosjekt. Juristene er fast tilknyttet etterforskningsteam. Iverksatte tiltak synes å gi positiv effekt.

Jeg anser det svært viktig at denne typen kriminalitet gis nødvendig prioritet. Justisdepartementet vil i styringsdialogen med Politidirektoratet følge politidistriktenes arbeid med den økonomiske kriminaliteten nøye og fortløpende vurdere behovet for eventuelle tiltak.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 26. mai 2006 av stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide

Besvart 2. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Den siste tiden har det vært flere oppslag i mediene (Dagsavisen 24. og 26. mai) der det fremgår at Per Ramberg kan ha blitt presset til å trekke seg som faglig ansvarlig for evalueringen av lærerutdanningen. Oppdragsgiveren NOKUT begrunner ifølge avisomtalen dette med at Ramberg har kommentert og debattert innholdet i den første midtveisrapporten av evalueringen, en rapport som har vært offentlig tilgjengelig på NOKUTs hjemmesider i flere måneder.

Kan statsråden redegjøre for NOKUTs håndtering av denne saken?»

Svar:

I Innst. S. nr. 337 om Kvalitetsreform av høyere utdanning la kirke-, utdannings- og forskningskomiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Framskrittspartiet, fram følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringa gjere framlegg om oppretting av eit uavhengig akkrediterings- og evalueringsorgan for høgare utdanning, jf. Mjøsutvalet sitt framlegg i NOU 2000:14."

På bakgrunn av dette ble Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen (NOKUT) opprettet. NOKUT skal gjennom evaluering, akkreditering og godkjenning av kvalitetssystem, institusjoner og studietilbud kontrollere og utvikle kvaliteten ved norske høyere utdanningsinstitusjoner. NOKUTs oppgaver og myndighet er regulert i lov om universiteter og høyskoler. Jeg viser spesielt til lovens § 2-1-3, der det heter:

"Departementet kan ikke gi NOKUT pålegg utover det som er hjemlet i lov eller fastsettes av departementet i forskrift, og kan ikke overprøve NOKUTs akkrediteringer."

Kunnskapsdepartementet gav i 2005 NOKUT i oppdrag å evaluere allmennlærerutdanningen i Norge. For å gjennomføre evalueringen oppnevnte NOKUT et panel med til sammen 17 sakkyndige medlemmer, med Per Ramberg som leder. Som det henvises til i spørsmålet, forelå en midtveisrapport fra evalueringen i september 2005. I tråd med NOKUTs vanlige praksis ble rapporten offentliggjort selv om den bygde på et begrenset materiale og foreløpige analyser.

Regjeringen er opptatt av åpen debatt om all offentlig virksomhet, og det omfatter selvsagt også utdannings- og forskningssektoren. Ved at alle NOKUTs evaluerings- og akkrediteringsrapporter er offentlige, kan de gjøres til gjenstand for debatt både innad i universitets- og høyskolesektoren og i samfunnet for øvrig. Regjeringen ser gjerne at NOKUT selv bidrar aktivt til denne debatten. Dette er viktig både for å skape engasjement og deltakelse og for å kvalitetssikre de beslutningene som fattes på bakgrunn av evalueringene og akkrediteringene.

I tråd med Stortingets forutsetninger er NOKUT gjennom lov om universiteter og høyskoler gitt faglig uavhengighet av departementet og fatter selvstendige beslutninger i alle faglige spørsmål, inklusive opp-

nevning av sakkyndige. Dette gjelder også når departementet er oppdragsgiver. Jeg registrerer at NOKUT på bakgrunn av presseoppslag i april i år har bedt lederen for evalueringen av allmennlærerutdanningen, Per Ramberg, om å trekke seg fra sitt verv. Slike beslutninger faller inn under NOKUTs selvstendige faglige ansvarsområde, og jeg tar derfor beslutningen til etterretning.

Sluttrapporten fra evalueringen av allmennlærerutdanningen skal etter planen foreligge i september 2006. Evalueringen vil danne et viktig grunnlag for videre utvikling av utdanningen. Jeg imøteser rapporten med stor interesse og ser fram til å debattere den med alle interesserte parter.

SPØRSMÅL NR. 945

Innlevert 26. mai 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 6. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«På initiativ fra Arbeiderpartiet vedtok Stortinget i fjor at Regjeringen skal fremlegge en egen stortingsmelding om rammevilkår for kulturbaserte næringer. Næringen sysselsetter i dag flere enn i landbruk og fiskeri til sammen. Stortinget har fått veldig få saker fra den rød-grønne regjeringen.

Er det slik at næringsministeren er forsinket i sitt arbeid med å fremlegge en egen melding om kulturbaserte næringer, i så fall når vil Regjeringen følge opp regjeringens vedtak og fremlegge en slik melding?»

Svar:

I forbindelse med behandling av St.meld. nr. 22 (2004-2005) Kultur og næring, fattet Stortinget følgende vedtak, jf. Innst. S. nr. 230 (2004-2005):

"Stortinget ber Regjeringen legge fram en helhetlig sektorovergripende handlingsplan der det nærings- og innovasjonspolitiske virkemiddelapparatet brukes

aktivt for å sikre en bedre utnyttelse av det potensial som ligger i skjæringsfeltet mellom kultur og næring."

Kulturnæringene utgjør en viktig del av norsk økonomi og de er ofte attraktive som sysselsetting for innovative og unge mennesker. Jeg ønsker derfor å legge til rette for at kulturbedriftene skal utvikle seg videre. Det gjøres i disse dager bl.a. ved at regjeringen arbeider med en handlingsplan som skal sikre en bedre utnyttelse av potensialet i skjæringsfeltet mellom kultur og næring, slik som Stortinget har bedt om. Handlingsplanen lages i nært samarbeid med dem som representerer kulturbedriftene, fagmiljøer og andre departementer. Vi har så langt mottatt mange spennende innspill som vil bli tatt med i det videre arbeidet med å utforme mest mulig treffsikre tiltak.

Jeg gjør oppmerksom på at feltet kultur og næring også blir omtalt i stortingsmeldingen om distrikts- og regionalpolitikk som er under utarbeidelse i Kommunal- og regionaldepartementet.

Arbeidet med handlingsplanen om kultur og næring er godt i gang, og jeg har tatt sikte at den skal kunne fremlegges høsten 2006.

SPØRSMÅL NR. 946**Innlevert 29. mai 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 2. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I en tilsynsrapport slår fylkeslege Svein Lie fast at sykehuset i Vestfold brøt plikten til forsvarlighet i spesialisthelsetjenesteloven ved et dødsfall som rammet en korridorpatient. Denne saken fører seg inn i rekken av saker som omhandler vedvarende korridorpatienter, kutt i pasientbehandling og nedleggelse av avdelinger i helsenorge.

Hva vil statsråden gjøre for å hindre at slike uverdige hendelser finner sted?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Verdens Gang 24. mai 2006 kan vi lese at både sykehus og sykehjem har brutt henholdsvis spesialisthelsetjenesteloven og kommunehelsetjenesteloven. Tilsynslegen ved sykehjemmet skriver i en rapport at han er ganske sikker på at pasienten ville levd lengre dersom hun hadde blitt lagt inn på sykehus tidligere. Det er etter undertegnede syn uverdige at slike tilfeller skal finne sted i et av verdens rikeste land. Vi har gjennom lengre tid fått signaler om at økonomien til sykehusene er mangelfull. I Revidert nasjonalbudsjett fremmer Regjeringen forslag om til sammen 100 mill. kr, fordelt på Helse Vest og Helse Midt-Norge. Dette er etter undertegnede syn langt fra nok. Undertegnede er videre bekymret for at sykehuskøene vil bli forlenget, korridorpatientproblematikken vedvarer og at pasientbehandlingen blir dårligere. Det er etter undertegnede syn tre hovedårsaker til dette. mangel på ressurser, reduksjonen av den innsatsbaserte finansieringen, og den svært restriktive politikken som Regjeringen fører ovenfor de private supplementene i helsenorge. Undertegnede frykter at dårlig sykehusøkonomi, samt store kommunale forskjeller innenfor eldreomsorgen, gjør at slike tilfeller også i fremtiden kan finne sted.

Svar:

Jeg deler fullt ut oppfatningen om at det er uverdige å la pasienter ligge i sykehuskorridorer. Mine styringssignaler i forhold til å unngå dette er klare og entydige. De regionale helseforetakene har fått klar beskjed fra Helse- og omsorgsdepartementet om at det som hovedregel ikke skal være korridorpatienter. Antallet korridorpatienter er i dag en av flere nasjonale kvalitetsindikatorer for spesialisthelsetjenesten. Undersøkelser har vist at det først og fremst er ved avdelinger og poster med høyt antall øyeblikkelig-

hjelp-innleggelser, særlig indremedisinske avdelinger, at korridorpatienter forekommer hyppig. En sterk økning de senere årene i antallet innleggelser av pasienter over 80 år for øyeblikkelig hjelp forklarer noe av utfordringene ved enkelte avdelinger.

Arbeidet med å fjerne korridorsengene må skje på mange nivåer. Utfordringen dreier seg i stor grad om å lage helhetlige og sammenhengende behandlingstilbud, særlig til syke eldre. Noen sykehus har arbeidet aktivt med å omstille sin virksomhet for å gi et bedre tilbud til syke eldre, og disse har positive resultater i utvikling av korridorsenger. Mange helseforetak har de senere årene også arbeidet aktivt med å bedre samarbeidet med kommunene i sitt område. Et slikt samarbeid er viktig for å sikre et helhetlig og sammenhengende behandlingstilbud til pasientene. Jeg arbeider på mange måter for å understøtte det positive arbeidet som er i gang. Det pågår nå et arbeid for å utrede organisatoriske og andre tiltak for å bedre samhandlingen og samarbeidet mellom de ulike nivåene i helsetjenesten. Videre pålegger jeg i foretaksmøtene med de regionale helseforetakene som avholdes i disse dager, at arbeidet for å styrke samhandlingen med primærhelsetjenesten skal understøttes.

Når det gjelder kutt i pasientbehandling og nedleggelse av avdelinger i helsenorge, er det ikke entydig at stortingsrepresentanten har rett i sin beskrivelse. Tall fra SINTEF viser at det gjennom flere år har vært både økt aktivitet og økte driftskostnader i helsetjenesten, både innenfor somatikk og psykisk helsevern. Ventetiden for behandling i spesialisthelsetjenesten er blitt kortere. De organisatoriske endringene i helsetjenesten de senere årene har i større grad handlet om arbeidsdeling enn om nedleggelse av avdelinger.

Da denne Regjeringen overtok høsten 2005, sørget den for å få bevilget 500 mill. kr mer til sykehusene enn det som var den forrige regjeringens forslag til statsbudsjett for 2006. I tillegg til dette, har denne Regjeringen foreslått en tilleggsbevilgning på 100 mill. kr i Revidert nasjonalbudsjett. Jeg har i tillegg gitt de regionale helseforetakene pålegg, i tråd med regjeringserklæringen, om at ingen sykehus skal nedlegges.

For å møte utfordringene i helsetjenesten på en helhetlig måte, vil Regjeringen, i forbindelse med statsbudsjettet for 2007, presentere en Nasjonal helseplan for fireårsperioden 2007-2010.

SPØRSMÅL NR. 947**Innlevert 29. mai 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 8. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva er det som hindrer samferdselsministeren i å komme fram til en løsning for utbyggingen av E6 Hovinmoen-Minnesund?»

BEGRUNNELSE:

Høyre mener at ulykkestallene på E6 nord for Gardermoen er så høye at det vil være en unødvendig gambling med menneskeliv å utsette utbygging av ny E6 Hovinmoen-Minnesund. Strekningen er klar til å påbegynnes. Det viktigste tiltaket for å få ned ulykkestallene er å komme i gang med utbygging av denne strekningen. Det fremstår som uforståelig at Samferdselsministeren velger å utsette en strekning som allerede er klar for utbygging, i påvente av bompeng- og veitekniske løsninger for strekningen Minnesund-Skaberud. Dersom statsråden står på at hun vil ha en totalløsning for finansiering av strekningen Hovinmoen-Skaberud, kan utbyggingen bli forsinket med to år. Det mener Høyre er uakseptabelt og ufor-svarlig.

Svar:

Jeg viser til mitt svar 3. mai 2006 på spørsmål nr. 793 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Eirin Faldet, hvor jeg for E6-strekningen Gardermoen (Hovinmoen) i Akershus til Kolomoen i Hedmark opplyste om status i Nasjonal transportplan 2006-2015 og handlingsprogrammet for denne perioden, status i planarbeidet etter plan- og bygningsloven, status i arbeidet med finansieringsløsningen og forventet anleggsstart.

Siden dette har Ullensaker herredsstyre og Eidsvoll kommunestyre 8. mai 2006 vedtatt reguleringsplaner for strekningen Hovinmoen-Dal, og Samferdselsdepartementet har 30. mai 2006 fastsatt planprogrammet for felles planlegging av E6 og Dovrebanelang Mjøsa i Eidsvoll og Stange kommuner.

Det har lenge vært bred enighet om å sikre en fremdrift i planarbeidet som gir mulighet for å behandle alle delstrekningene som er aktuelle for bompengefinansiering som en samlet sak. I brev av 18. mai 2006 til samferdselsministeren og i møte i Samferdselsdepartementet 30. mai 2006, gir imidlertid Hedmark og Akershus fylkeskommuner uttrykk for at hensynet til fremdriften tilsier oppsplitting av prosjektet slik at det så snart som mulig fremmes en bompengeproposisjon med antennesystem for delstrekningene:

- Hovinmoen-Dal (11 km)
- Skaberud-Kolomoen (12 km)

Fylkeskommunene foreslår at det senere fremmes en ny bompengeproposisjon for mellomstrekningen Dal-Skaberud (43 km), hvor også satsene for passering av antennepunktene på hele strekningen Hovinmoen-Kolomoen endelig fastsettes. I likhet med spørsmålsstillerne i Stortinget, Hedmark og Akershus fylkeskommuner og de berørte kommunene, er jeg opptatt av fremdriften av planleggingen og utbyggingen av E6 nordover fra Gardermoen. Vegen er i dag svært ulykkesbelastet og har kapasitetsproblemer. For meg er det derfor viktig at det blir valgt effektive løsninger for utbyggingen.

Ved en oppsplitting av prosjektet vil det være mulig å fremme en bompengeproposisjon for Stortinget for strekningen Hovinmoen-Dal i Akershus og strekningen Skaberud-Kolomoen i Hedmark i 2007. Ut fra plansituasjonen og Statens vegvesen sitt arbeid med byggeplaner og grunnverv, vil bygging da kunne starte i løpet av 2007 for Hovinmoen-Dal og Skaberud-Kolomoen. Med behandling av alle delstrekningene som en samlet bompengesak, vil det være mulig å starte bygging for de nevnte strekningene to-tre måneder senere enn ved en oppsplitting, forutsatt at aktørene drar i samme retning i planavklaringen for Dal-Skaberud.

Så langt i planprosessen er det framkommet store sprik i synet på aktuelle løsninger for E6 langs Mjøsa. Dette kan anskueliggjøres ved at Statens vegvesen ønsker veg i dagen på store deler av strekningen, mens kommunene ønsker flere lengre tunneler. Grove anslag viser at Statens vegvesen sin hovedløsning for veg på denne strekningen vil koste ca. 1 800 mill. kr, og at kommunenes vegløsninger vil koste ca. 3 000 mill. kr. Statens vegvesen vurderer det derfor som mest realistisk at en forutsetning om planavklaring for hele strekningen før anleggsstart, vil innebære oppstart høsten 2008 for Hovinmoen-Dal og Skaberud-Kolomoen, det vil si om lag ett år senere enn ved en oppsplitting.

Jeg mener det i utgangspunktet er en stor fordel at kostnadene for hele strekningen er nærmere avklart før et forslag om finansieringsopplegg for strekningen Gardermoen-Kolomoen legges fram for Stortinget. Det store spriket i synet på valg av løsning innebærer at det fortsatt er stor usikkerhet knyttet til totalkostnaden for prosjektet og derfor også til finansierings- og framdriftsplanen. Jeg mener likevel at en

vurdering av hvorvidt det vil være hensiktsmessig å dele opp finansieringen av E6 mellom Gardermoen og Kolomoen må være basert på et tilfredsstillende faglig grunnlag. Jeg vil derfor be Vegdirektoratet om

en mer inngående faglig vurdering av blant annet prosjektets utbyggingsrasjonalitet og kostnadsusikkerhet knyttet til de ulike alternativer for finansiering av strekningen.

SPØRSMÅL NR. 948

Innlevert 29. mai 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 12. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at legekantoret på Drag i Tysfjord kan reetableres, og vil statsråden bidra til å få på plass en snarlig realisering av et flerkulturelt helse- og sosialfaglig kompetansesenter i det lulesamiske området?»

BEGRUNNELSE:

Lege og helseservicefunksjonene på Drag i Tysfjord, er blitt svært usikker og vanskelig, etter at Drag legekantor brant ned 16. mars i år. Flere interessenter på Drag (Drag Utvikling) har i flere år jobbet med å utvikle konseptet Samisk helse- og sosialsenter, et flerkulturelt kompetansesenter i dette lulesamiske området. Nabokommunene Hamarøy og Steigen har deltatt i dette arbeidet. Sametinget har støttet utviklingsarbeidet økonomisk. Tysfjord kommune har ikke valgt å delta i arbeidet. Prosjektets mål er å utvikle et likeverdig helse- og sosialtjenestetilbud for den samiske og norske befolkningen i området.

Tysfjord kommune har vedtatt at det skal bygges 12 sykehjemsplasser på Drag. Etter at legekantoret brant ned, har et knapt flertall i kommunen besluttet å flytte legekantoret til nabokommunen. Videre planlegger Tysfjord kommune bygging av legekantor og sykehjem i to faser uten at det samiske perspektivet ivaretas.

18. april d.å. ble det arrangert et folkemøte på Drag, hvor 220 personer møtte. Her ble det vedtatt en enstemmig uttalelse om at legekantoret etableres på Drag og at "Samisk helse- og sosialsenter - et flerkulturelt kompetansesenter i lulesamisk område" realiseres med det innhold som er skissert i Drag Utviklings konsept. Et flerkulturelt kompetansesenter i det lulesamiske område vil være et godt egnet verktøy i å oppfylle lovens intensjoner og kunne dekke de tjenester som også gjelder innen helse og sosialtjenesten.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har i lengre tid vært kjent med at det samiske miljøet i regionen og i Tysfjord kommune spesielt ønsker seg et lulesamisk kompetansesenter på Drag. Et slikt ønske synes å være begrunnet i hensynet til likeverdige helse- og sosialtjenester til den samiske befolkningen slik det fremkommer av NOU 1995:6 Plan for helse- og sosialtjenester til den samiske befolkning i Norge og i Stoltenberg I-regjeringens handlingsplan fra 2001 for oppfølging av denne. Det er noe av den samme tenkingen som lå til grunn for etableringen av nasjonale kompetansesenterfunksjoner for samisk befolkning innen psykisk helsevern og spesialistlegesenteret i Karasjok. Spørsmålet som tas opp fra representanten Ivar Kristiansen er knyttet til det lulesamiske området.

Selskapet Drag Utvikling har tidligere søkt Sosial- og helsedirektoratet om tilskudd til planleggingsarbeid. Direktoratet avslo søknaden begrunnet både i mangel på kommunal forankring, og at tiltaket ikke var prioritert i handlingsplanen "Mangfold og likeverd" som direktoratets tilskuddsmidler til samiske forhold skulle gå til.

Hovedprinsippet for organisering, drift og finansiering av helse- og sosialtjenester følger av de tjenestelover som regulerer helse- og sosialtjenesten i Norge og Stortingets budsjettvedtak. Dette omfatter også slike tjenester overfor den samiske befolkningen. Det er bred enighet i Norge om at det ikke skal etableres særskilte tjenestetilbud utenom det ordinære ansvar som henholdsvis kommunene, fylkeskommunene og staten har for ulike helse- og sosialtjenester. Dette betyr at landets kommuner har et ansvar for å organisere og finansiere de kommunale tjenester som følger av regelverket. Innenfor regelverket har den enkelte kommune et selvstendig ansvar for - og frihet til - hvordan tjenestetilbudet skal organiseres. Tysfjord kommune har uansett et særskilt ansvar for

at tjenester overfor den samiske befolkning ytes i henhold til kravene i samelovens språkregler.

Jeg registrerer at Tysfjord kommune ikke har stilt seg bak forslaget om et samisk helse- og sosisenter på Drag i Tysfjord. Jeg forutsetter at Tysfjord kommune som ansvarlig for helse- og sosialtjenester overfor innbyggerne i sin kommune vil ha et hovedansvar for finansieringen av det som anses som de kommunale tjenester i et slikt senter. De tjenester som har preg av å være utviklingsarbeid og kunnskapsoppbygging på tvers av kommuner og forvaltningsnivå, vil kunne være aktuelt for departementet å vurdere. Jeg er kjent med at planene så langt også ser for seg lokalisering av desentraliserte spesialistfunksjoner ved senteret. Slike funksjoner har betydning

for Regionalt helseforetak Nord og må drøftes med dem.

Når det gjelder legekantoret på Drag anser jeg dette for å være et ansvar som i sin helhet er Tysfjord kommunes ansvar, selv om det har relevans for det omtalte kompetansesenteret. Det er også opp til kommunen å samarbeide med nabokommuner om løsningsalternativer som skal ivareta kommunens ansvar for allmennlegetjenesten i kommunen, samt sørge for at alle innbyggerne skal kunne være tilknyttet en fastlege. Hensynet til likeverdig tjenestetilbud skal ligge til grunn her. Hvis organiseringen ikke anses å være forsvarlig eller i strid med regelverket, er det Helsetilsynet i fylket sitt ansvar å overvåke dette.

SPØRSMÅL NR. 949

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 6. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helseforetakene taper penger på å opprettholde eller øke behandlingsnivået ved de offentlige sykehusene eller ved å kjøpe tjenester av private aktører. Statsrådets styringssignal om å begrense bruken av kommersielle klinikker fører nå til at sykehuskøene øker.

Deler statsråden min bekymring for at syke som ikke kan kjøpe seg fremover i helsekøen rammes av denne politikken, og er dette en ønsket utvikling med økt classeskille og økt utrygghet i forhold det offentlige helsetilbudet som resultat?»

BEGRUNNELSE:

På NSH-høringskonferanse om helsestatsbudsjettet i desember varslet representanter fra helseforetakene at endringen av ISF-andelen fra 60 pst. til 40 pst. sannsynligvis ville føre til at færre pasienter ville få behandling. Nå er det allerede klare tegn til at ventetiden igjen øker ved de offentlige sykehusene, samtidig som helseforetakenes kjøp av tjenester fra private aktører reduseres. Resultatet er at det utvikler seg et stort marked for private helseforsikringer som sikrer rask behandling ved behov. I løpet av det siste året har det skjedd en markant forandring innenfor denne bransjen. Fra påske og frem til i dag har Møller Christensen solgt ca. 200 av en ny type helseforsikringer, og Vertikal helseassistanse som er den største

aktøren når det gjelder salg av private helseforsikringer opplever en lignende pågang. Hittil i år har de fått like mange nye kunder som i hele 2005. Det er snakk om 7 000 hoder ifølge medisinsk direktør Vidar Arnulf, noe som tyder på at tillitten til det offentlige helsevesenet er betydelig svekket. Dette er en forsikring mange ikke har råd til kjøpe. Regjeringens motstand mot å benytte private sykehus fører også til at stadig flere selv betaler for egne operasjoner for å slippe å bli stående fast i helsekøen. Det har vært bred politisk enighet om at det ikke er ønskelig med et helsevesen hvor kun de med velspekket lommebok skal føle seg trygge på nødvendig helsehjelp.

I fortvilelse over ventetiden ser man nå at enkelte velstående pasienter betaler opp mot 100 000 kr av egen lomme for å få en hofteprotese og for å slippe en smertefull ventetid.

Svar:

Innledningsvis vil jeg si at det er bredt flertall på Stortinget for å videreføre ISF-ordningen når det gjelder finansiering av de regionale helseforetakene.

Når det gjelder utviklingen i ventetidene, er det ikke riktig at sykehuskøene øker. Foreløpige tall fra SINTEF Helse NPR viser at ventetidene innen somatikk fortsetter å synke. Mens pasientene per første tertial 2005 i gjennomsnitt måtte vente 81 dager før behandlingen ble påbegynt, er vi per første tertial i år

nede i 68 dagers ventetid. Alle de regionale helseforetakene melder om nedgang i ventetiden innen somatik i første tertial 2006 i forhold til tredje 2005. De synkende ventetidene bidrar til å styrke tilliten til den offentlige helsetjenesten.

Forsikringsselskaper driver en aktiv markedsføring av helseforsikringer og melder om en økning i salg av private helseforsikringer. En stor andel av de private helseforsikringene tegnes og betales av arbeidsgiver for sine ansatte, hvilket er en internasjonal trend.

Denne Regjeringen har sørget for at det i år er be-

vilget mer penger enn noen gang til de regionale helseforetakene, noe som medfører at flere pasienter kan behandles. Offentlige midler skal først og fremst styres inn mot prioriterte områder for å sikre et likeverdig helsetilbud av god kvalitet, uavhengig av den enkeltes personlige økonomi. Det skal være slik at alle pasienter skal føle seg trygge på at de får nødvendige helsetjenester innen de frister som er medisinsk forsvarlige. Den offentlige helsetjenesten skal videreutvikles slik at den blir robust og tilpasningsdyktig for å takle stadig nye utfordringer i åra som kommer.

SPØRSMÅL NR. 950

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Åse M. Schmidt

Besvart 8. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at det igangsettes et pilotprosjekt snarest mulig for å gjøre det mulig å få produktet Hocus-Focus på markedet?»

BEGRUNNELSE:

Det er utviklet et helt nytt leseverktøy for alle som sliter med å tilegne seg skriftelig informasjon, så som dyslektikere, svaksynte og andre.

Særlig i den ordinære skolen ville et slik produkt kunne hjelpe våre barn til en bedre læring.

Produktet er utviklet i samarbeid med Innovasjon Norge, Forskningsrådet og Sørlandets Kompetansefond. Videre har produktet en OFU kontrakt med Rikstrygdeverket. Det har vært et nært samarbeid med kompetansmiljøene underveis og konseptet er patentsøkt. Inntil nå har det blitt brukt ca. 8 mill. kr på FoU.

Teksten hentes inn ved hjelp av en håndholdt integrert skanner, avsnitt for avsnitt, og kan deretter leses i displayet. Et enkelt brukergrensesnitt gjør at brukeren kan skanne, lese og skanne igjen uten å forholde seg til kompliserte operasjoner. Produktet vil også få integrert lyd som kan aktiveres på ordnivå, linjenivå eller hele teksten. Den gir også en mulighet for oversettelse av ulike språk.

Det har vært gjennomført et forprosjekt med støtte fra Forskningsrådet, samt i samarbeid med professor F. Tønnessen fra Senter for Leseforskning og HiA. Prosjektet gav tydelige resultater som viste at fks dyslektikere vil ha stor nytte av å få fremstilt tek-

sten på en tilpasset måte slik Hocus-Focus gjør. Det som nå mangler er midler til et pilotprosjekt slik at produktet kan komme i produksjon, å dermed ut til brukerne.

Svar:

I 1997 ble ansvaret for finansiering og formidling av skolehjelpemidler overført fra kommunesektoren til folketrygden. I den forbindelse utarbeidet daværende Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet og Sosial- og helsedepartementet retningslinjer som setter rammer for om et produkt skal defineres som et hjelpemiddel eller et læremiddel. Retningslinjene gir skolen finansieringsansvar for pedagogisk programvare, mens folketrygden har finansieringsansvar for administrativ programvare og hjelpemiddelprogram. Når det gjelder elektronisk programvare kan det i enkelte tilfelle være vanskelig å avgjøre om et program er et hjelpemiddel eller et læremiddel. Det vil her være den enkelte brukers utnyttelse av programmet, og målsetningen ved bruken, som vil være avgjørende for om programmet skal regnes som et hjelpemiddel eller et læremiddel.

Utdanningsdirektoratet deltar i ulike samarbeidsfora med enheter i det statlige spesialpedagogiske støttesystemet, Rikstrygdeverket, Sosial- og helsedirektoratet, Norsk Lyd- og blindeskriftsbibliotek o.a. for å følge utviklingen på hjelpemiddelområdet. En del elever i grunnopplæringen benytter seg av ulike former for tilpasning av tekst i lærebøkene. En mulighet er å få teksten skannet inn via hånd- eller

bordskannere og omdannet til opplesing gjennom kunstig tale. Slike datatekniske hjelpemidler ser ut til å ha fått en viss utbredelse i de siste årene, også innenfor skolen.

Utdanningsdirektoratet har enkelte finansielle støtteordninger som skal sikre elever og lærlinger i grunnopplæringen læremidler, men har ingen særskilte støtteordninger for finansiering av utvikling av hjelpemidler.

Kunnskapsdepartementet har innhentet informasjon fra Rikstrygdeverket som opplyser at prisforhandlingskontoret i Rikstrygdeverket inngår avtale (utlysning av anbud) med ulike leverandører innenfor ulike produktgrupper på hjelpemiddelområdet. De fleste avtalene gjelder for 2 år og inneholder pris og leveringsbetingelser for hjelpemidler til funksjonshemmede. Avtalene gjelder hjelpemidler som kjøpes inn av landets 19 hjelpemiddelsentraler (en hjelpemiddelsentral i hvert fylke). En leverandør av et nytt produkt må respondere på en anbudsinnbydelse for eventuelt å bli en leverandør av et aktuelt produkt innenfor et bestemt produktområde. Det er pr. i dag

inngått avtaler med leverandører innenfor de fleste produktområdene på hjelpemiddelområdet.

Det finnes imidlertid en del produktområder hvor Rikstrygdeverket ikke inngår avtaler med leverandørene. I slike tilfeller kjøper de ulike hjelpemiddelsentralene aktuelle hjelpemidler direkte fra leverandør. Innenfor disse produktgruppene kan leverandørene henvende seg til den enkelte hjelpemiddelsentral og orientere om sine produkter.

Hocus-Focus har en OFU-kontrakt med Rikstrygdeverket. Dette innebærer økonomisk bistand for å utvikle produktet videre. Utviklerne, Innovasjon Norge AS og Rikstrygdeverket bidrar hver med en tredel av kostnadene.

Jeg vil holde meg orientert om dette og andre produkter som kan gi bedre læring for de som sliter med å tilegne seg skriftlig informasjon. Kunnskapsdepartementet har imidlertid ikke midler som kan brukes til utvikling eller produksjon av hjelpemidler. De som står bak produktet Hocus-Focus må utnytte de eksisterende ordningene.

SPØRSMÅL NR. 951

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 8. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilke tiltak kan norske myndigheter treffe for å bringe prisen for flyreiser mellom Norge og Pakistan ned på et nivå som tilsvarer det man i dagens internasjonale luftfart betaler for tilsvarende flystrekninger?»

BEGRUNNELSE:

Under det møtet Pakistans president Pervez Musharraf hadde med det pakistanske miljø i Oslo under sitt statsbesøk i Norge sist vinter, ble det stilt spørsmål til presidenten om noe kan gjøres for å senke de urimelig høye prisene på flyreiser mellom Norge og Pakistan. Presidenten lovet at spørsmålet skulle bli vurdert. Siden har ingenting skjedd med saken.

Det innebærer at prisnivået fortsatt ligger langt over det som er vanlig for tilsvarende flystrekninger i internasjonal luftfart. Det er grunn til å anta at dette henger sammen med fraværet av konkurranse på direkte ruter mellom Norge og Pakistan. Siden dette har stor betydning for et stort antall norske borgere

med familie i Pakistan, vil det være naturlig at norske myndigheter vurderer hva som kan gjøres for å få åpnet flytrafikken mellom Norge og Pakistan for normal konkurranse, og hvilke tiltak som eventuelt kan påvirke det statlige pakistanske flyselskap som i dag har enerett, til å føre en mer brukervennlig prispolitikk.

Svar:

Jeg har ikke innhentet opplysninger om billettprisene på flyreiser mellom Norge og Pakistan, så jeg kan ikke uttale meg med hensyn til om de prisene som Pakistan International Airlines (PIA) forlanger er urimelig høye. Jeg vil imidlertid påpeke at det i stor grad er opp til flyselskapene selv å fastsette sine billettpriser, og dette gjøres normalt idet det både tas hensyn til flyselskapets kostnader og markedssituasjonen. Som samferdselsminister har jeg ikke virkemidler til å gripe inn i flyselskapenes prissetting.

Gjeldende luftfartsavtale mellom Norge og Pakistan er fra 1958, men under luftfartsforhandlingene

som fant sted i Oslo i mars 1999 mellom de skandinaviske landene og Pakistan, ble partene enige om nye og mer liberale luftfartsavtaler til erstatning for de gamle fra 1958. Disse luftfartsavtalene er av diverse grunner formelt ennå ikke undertegnet, men partene har ikke desto mindre blitt enige om midlertidig anvendelse av avtalene i påvente av den formelle undertegningen. Trafikken mellom Skandinavia og Pakistan godkjennes således i henhold til bestemmelsene i de nye avtalene. For norsk del er også den nye avtalen med Pakistan godkjent i statsråd den 2. februar 2001.

Den nye luftfartsavtalen mellom Norge og Pakistan, som anvendes, men som ikke offisielt er trådt i kraft, er en liberal avtale som ikke har noe øvre tak på hvor mange flyselskap som kan fly på rutene mellom Norge og Pakistan. Det er heller ingen begrensninger på hvor mange byer i Norge og Pakistan som kan betjenes og i hvilke kombinasjoner, og det er ingen kapasitetsbegrensninger med hensyn til antall flygninger pr. uke som kan utføres. Det er med andre ord be-

hovet i markedet som i stor grad styrer flyselskapenes interesse for å betjene rutene og på hvilken måte de velger å gjøre dette på. Det er med andre ord ikke luftfartsavtalen som er til hinder for at nye aktører kan komme inn på dette markedet. I denne forbindelse vil jeg få minne om at PIA riktignok er alene om å betjene dette markedet nonstop (i alle fall den ene veien), men at en rekke selskap tilbyr flygninger mellom Norge og Pakistan med mellomlanding og flybytte.

Til sist vil jeg få nevne at vi i Norge for flere år siden har sluttet å godkjenne flyselskapenes priser. Siden Norge har et luftfartspolitisk samarbeid med Danmark og Sverige, så har man også i disse landene sluttet å kontrollere flyselskapenes prissettinger, og flere øvrige land har fulgt etter i takt med liberaliseringen av luftfarten. Flybillettpriser er nå mer blitt en sak for forbruker- og konkurransemyndighetene. De generelle reglene om forbud mot å dumpe priser og å utnytte en dominerende stilling gjelder likevel fortsatt også for flyselskap.

SPØRSMÅL NR. 952

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 7. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Sterk kronekurs kan være ødeleggende for viktige norske fiskeindustriarbeidsplasser. Den siste tiden har den norske kronen styrket seg kraftig mot våre viktigste handelspartneres valutaer, og dette er, ifølge Fiskeri- og havbruksnæringens Landsforening (NTB-melding 30. mai), en trussel mot norsk fiskeindustri.

Hva gjør Regjeringen for å sikre lønnsomheten i fiskeindustrien, og vil det bli iverksatt spesielle tiltak med tanke på den sterke norske kronekursen?»

BEGRUNNELSE:

Norsk sjømatnæring er i all hovedsak en eksportnæring som er avhengig av en stabil og ikke for sterk norsk valuta i forhold til våre handelspartneres. En lønnsomhetsanalyse utført av Fiskeriforskning som ble presentert 24. januar 2006 viser at lønnsomheten i norsk fiskeindustri var på sitt høyeste nivå siden 1998. Spesielt ble det fremhevet en markert fremgang i deler av hvitfiskindustrien.

I Finansavisen 30. mai 2006 er det referert et

NTB-oppslag der administrerende direktør Geir Andreassen i Fiskeri- og havbruksnæringens Landsforening (FHL) mener den høye kronekursen er en trussel mot norsk fiskeindustri. Det er spesielt hvitfisknæringen som er utsatt. Ifølge det samme oppslaget har den norske kronen styrket seg med 20 pst. mot islandske kroner, 10,4 pst. i forhold til USD og i forhold til chilenske pesos med 9,2 pst. Vi vet at Island og Chile er av våre sterkeste konkurrenter innen sjømateksport, og da er dette særlig skadelig for denne delen av eksportindustrien.

Norsk sjømatnæring har vært igjennom tøffe tiden de siste årene, men har kommet seg igjennom og opplevde for første gang på lang tid bedring i marginene.

Dette står nå i fare og det kan se vanskelig ut fremover om det ikke tas grep for å sikre lønnsomheten til sjømatnæringen. Dette er en næring som sysselsetter mange mennesker i distriktene, og flere er hjørnesteinsbedrifter der svekket lønnsomhet kan få store følger for små sårbare lokalsamfunn langs norskekysten.

Svar:

Norsk fiskerinæring eksporterer om lag 95 pst. av sine produkter, og bedriftenes inntjening påvirkes således i stor grad av valutakurser og kostnadsnivå. En konsekvens av dette er at lønnsomheten i fiskeindustrien alltid har vært preget av store svingninger.

Vanskelige markedsforhold og styrking av kronkursen utover i 2002 forsterket den dårlige lønnsomheten i store deler av fiskerinæringen og bidro til at et stort antall bedrifter ble nedlagt eller gikk konkurs. Tall fra driftsundersøkelsen i fiskeindustrien viser at industrien i 2002 hadde både et negativ driftsresultat og en negativ kontantstrøm fra driften. Andelen av bedriftene med positivt driftsresultat falt samtidig til under 40 pst. etter å ha vært over 50 pst. året før. Den svake inntjeningen medførte at driftskreditt ble en stadig viktigere kilde for finansiering av nødvendig arbeidskapital. Industriens utestående driftskreditt som andel av årlig omsetning økte fra 8 pst. i 1999 til over 13 pst. i 2002. Imidlertid er det fortsatt slik at fiskeindustrien i større grad enn andre sektorer av norsk industri er avhengig av driftskreditt. Dette, i kombinasjon med industriens høye eksportandel, medfører at fiskeindustriens konkurransesituasjon er spesielt følsom for konsekvensene av endringer i finans- og pengepolitikken.

Det viktigste Regjeringen kan bidra med i denne situasjonen er å føre en finanspolitikk som ikke øker presset i norsk økonomi. Jeg vil i denne sammenheng vise til finansministerens pressemelding i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2006: "Konjunktursituasjonen tilsier at vi ikke bør øke bruken av oljeinntekten nå. Gjør vi det, øker faren for kronestyrking og høyere rente."

I 2005 ble det eksportert fisk og fiskeprodukter for til sammen 31,7 mrd. kr, som er ny eksportrekord. Ved utgangen av april i år var det eksportert fisk og

fiskeprodukter til en verdi av ca. 10,9 mrd. kr, en økning på om lag 1 mrd. kr fra foregående år. Den gjennomsnittlige eksportprisen pr. kg økte i samme periode med ca. 4,75 kr pr. kg. Utviklingen tilsier at en høy norsk kronkurs foreløpig ikke har skapt spesielle problemer for bruttoverdien av vår eksport av fisk og fiskeprodukter.

Hittil i 2006 viser utviklingen at det ikke har funnet sted en økt eksport av ubearbeidet fisk, snarere det motsatte. Ved utgangen av april var det eksportert ca. 5 000 tonn mindre ubearbeidet hvitfisk enn på samme tidspunkt i fjor. Selv om det var importert et noe mindre kvanta ubearbeidet hvitfisk, viser eksporttallene at eksporten av ubearbeidet hvitfisk hittil i år er redusert.

Norsk fiskeindustriens konkurransevne påvirkes ikke bare av finans- og pengepolitikken. En rekke interne forhold som produktivitetsutvikling, produktvalg, kompetanse og ikke minst markedsadgang vil også i stor grad påvirke industriens konkurransevne i det globale sjømatmarkedet.

Regjeringen prioriterer arbeidet med å fjerne tollbarrierer og andre handelshindringer. Ikke-tariffære forhold påvirker handelen i økende grad, og blir stadig viktigere etter hvert som handelssystemet utvikles og tollsatser reduseres. Regjeringen vil arbeide aktivt for å fjerne handelshindre for norsk sjømat, slik at norske aktører gis markedsadgang på linje med viktige konkurrent land.

For inneværende år er det på statsbudsjettet avsatt 40 mill. kr til det marine innovasjonsprogrammet gjennom Innovasjon Norge. Programmet skal bidra til å styrke sjømatnæringens verdikjeder mot markedet. Økt kunnskap om nasjonale og internasjonale markeder i bedriftene skal bidra til å effektivisere organiseringen og forbedre markedstilpasningen av norske marine verdikjeder.

SPØRSMÅL NR. 953

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 8. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren ta initiativ til fornyet behandling av vern av Åbødalsvassdraget i Sauda, slik at grunnleggende demokratiske forvaltningsprinsipper blir lagt til grunn ved at alle berørte parter som lokale myndigheter, organisasjoner, grunneiere og enkeltpersoner blir hørt før endelig vedtak fattes?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av St.prp. nr. 75 (2003-2004) ble Åbødalsvassdraget i Sauda vernet. Dette skjedde uten ordinær saksbehandling for slike saker, og uten at demokratiske forvaltningsprinsipper ble fulgt ved at berørte parter som lokale myndigheter, enkeltpersoner, grunneiere og organisasjoner ble hørt.

Denne saken har vist at storsamfunnet griper inn og totalt overkjører både grunneiere og lokale myndigheter uten at disse engang er kommet til orde i saken. Normal saksbehandling ved høringer og befaringer ville vist at de inngrep som var planlagt i vassdraget var minimale og ville hatt svært marginal miljømessig betydning.

Under Stortingets behandling av verneplanen påpekte to av dagens regjeringspartier, Arbeiderpartiet og Senterpartiet at Åbødalsvassdraget ikke hadde vært underlagt en vurdering i arbeidet med verneplanen, men var foreslått vernet med bakgrunn i at vassdraget ikke ble vedtatt utbygd i forbindelse med behandlingen av Sauda-utbyggingen, jf. Innst. S. nr. 274 (2002-2003). Disse partier mente at vassdrag som skal vernes, bør ha vært på høringsrunder slik at rettighetene til lokaldemokratiet, enkeltpersoner, grunneiere og organisasjoner ivaretas.

I tillegg til dette viste Senterpartiet til at det ikke lenger var aktuelt med en større utbygging av Åbødalsvassdraget, men at det forelå ønske om å bygge mindre kraftverk i elva, der dette ikke kom i konflikt med verneverdiene. Partiet foreslo derfor å ta Åbødalsvassdraget ut av verneplanen.

Til tross for de meget klare signalene fra Arbeiderpartiet, var det til slutt dessverre bare Senterpartiet og Fremskrittspartiet som stemte for å ta vassdraget ut av verneplanen.

Viser forøvrig til innspill i sakens anledning fra LVK og Sauda kommune som departementet er kjent med.

Svar:

Ved konsesjonsbehandlingen av Saudautbyggingen i 2003 ble flere vassdrag, deriblant Åbødalsvassdraget, tatt ut av det omsøkte prosjektet. Overføringen av Åbødalsvassdraget ble tatt ut blant annet på grunn av kulturlandskapet i området og vassdragets betydelige miljøkvaliteter.

I proposisjonen om supplering av verneplanen for vassdrag foreslo departementet å ta Åbødalsvassdraget inn i verneplanen ettersom vassdraget hadde vært gjenstand for en omfattende utredning nær i tid. Stortingsflertallet støttet forslaget i proposisjonen og vedtok vern av vassdraget i forrige vårsesjon.

Jeg kan derfor ikke se at det er grunnlag nå for noen fornyet behandling av vernet av Åbødalsvassdraget.

Dersom de planlagte tiltakene representanten viser til ikke vil komme i konflikt med verneverdiene har Stortinget åpnet for at det kan konsesjonsbehandles mindre kraftverk på inntil 1 MW i vernede vassdrag.

SPØRSMÅL NR. 954

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 6. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å få fjernet spilleautomater på de offentlige flyplassene, jernbanestasjonene, riksveifergene og øvrige lokaliteter under Samferdselsdepartementets område?»

BEGRUNNELSE:

Antallet spilleavhengige har økt sterkt i Norge. Mange spilleavhengige har behov for hjelp fra helsevesenet for å komme ut av sin spilleavhengighet. I tillegg til at dette er blitt et helseproblem for mange, er det et stort økonomisk problem for de familier som rammes. Vi vet av undersøkelser at 9 av 10 spillekroner kommer fra personer som har spilleproblemer, eller som står i fare for å utvikle spilleavhengighet. Vi

kan ikke være bekjent av at spilleavhengighet skal utvikles i offentlige lokaler, hvor enkeltmennesker må oppholde seg i forbindelse med reiseaktivitet.

Svar:

Jeg deler representantens bekymring for den økte spilleavhengigheten vi nå ser i Norge. Som representanten sikkert er kjent med, har Stortinget besluttet at det skal innføres en enerettsmodell, noe som vil sikre et langt mer restriktivt marked, bedre forebygging av problemspill og skjerpet kontroll. Innføringen av enerettsmodellen er stilt i bero i påvente av behandlingen av et traktatbruddssøksmål for EFTA-domstolen.

Oppstilling og drift av spilleautomater er lovlig

så lenge dette skjer i henhold til tillatelser gitt av det lokale politidistrikt og Lotteritilsynet. Plassering av automater på områder som nevnt i spørsmålet vil, i likhet med automater oppstilt på andre steder, måtte

rette seg etter regelverk gitt av Kultur- og kirkedepartementet.

For øvrig vises det til at dette er et saksfelt som hører inn under kultur- og kirkeministeren.

SPØRSMÅL NR. 955

Innlevert 30. mai 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 14. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren sørge for at riksveg 7 over Hardangervidda blir vinterbrøytet vinteren 2007?»

BEGRUNNELSE:

Både på vestsiden og østsiden av riksveg 7 Hardangervidda har det i den senere tid vært en del bekymring knyttet til om Hardangervidda vil bli vinterbrøytet vinteren 2007. Gode, trygge og åpne veier er viktig både for bosettingen og næringsvirksomhet. Ikke minst for en av de store næringene i regionen, reiselivet.

En permanent vinterstengning av riksveg 7 Hardangervidda vil være katastrofalt for Hardanger og Øvre Hallingdal. Veien er en av de viktigste kanalene for generering av trafikk og turister, så vel sommer som vinter. For lokalbefolkningen er veien en livsnerve.

I Hardanger er det primært sommeren som er høysesong. De såkalte skuldresesongene har avgjørende betydning for lønnsomheten. En lønnsomhet som uansett er marginal. Permanent vinterstengning vil ødelegge hele vårsesongen, og vil ha stor negativ betydning for selve høysesongen, som er sommeren.

I Hallingdal har de vært svært flinke å satse på

vinterturisme. Mange vestlendinger har funnet sitt vinterparadis øst for vannskillet. Storsamfunnet kan ikke slå bena under lokal innsatsvilje og pågangsmot ved å kutte en av de viktigste navlestrengene.

Et minimum av langsiktighet i rammebetingelsene må vi kunne garantere.

Den sikreste måten å unngå å skape usikkerhet for de som er avhengige av riksveg 7 Hardangervidda i fremtiden, vil være å bygge miljøtunneler. Det vil lette vintervedlikeholdet betydelig og vil ivareta hensynet og ansvaret vi har for villreinen langt bedre enn i dag.

Svar:

I Stortinget si behandling av budsjettet for 2002 og 2003 ble det vedtatt at riksveg 7 skulle vurderast i forhold til vegen sin barriereeffekt for villreinen på Hardangervidda. Kriterier og praktisk opplegg for mellombels stenging blei presentert i St.prp. nr. 1 (2003-2004) og vidare utdjupa i St.prp. nr. 1 (2004-2005). Spørsmålet om fortsatt vinteropen riksveg 7 over Hardangervidda vil bli lagt fram for Stortinget til ny vurdering i budsjettet for 2007, på grunnlag av resultat frå forsknings- og utgreiingsarbeid, jf. St.prp. nr. 1 (2003-2004).

SPØRSMÅL NR. 956**Innlevert 31. mai 2006 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 14. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden rette opp sine feilaktige opplysninger om Bondevik II-regjeringens satsing på vegvedlikehold (post 23 og post 72) i Stortingets spørretime 24. mai, og for fremtiden sørge for en grundigere sjekk av opplysninger i sitt departement?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime onsdag 24. mai gav statsråden feilaktige opplysninger om utviklingen i bevilgningene under Bondevik II-regjeringen. Statsråden nevnte ikke at riksvegferjetjenestene inngikk i Stoltenberg I-regjeringens tall, mens fra og med 2002 under Bondevik II-regjeringen ble dette skilt ut som egen budsjettpost (post 72).

Sannheten er at det var over 1 mrd. kr i økning under Bondevik II-regjeringen.

Statsråd Liv Signe Navarsete i spørretimen onsdag 24. mai 2006 [10:24:45]:

"Me har i alle fall ei satsing, i motsetning til den førre regjeringa, som kuttar på vedlikeholdet i sine budsjett. Me har lagt inn nær 200 mill. kr til vedlikehold, og det kan vel etter kvart då nærme seg at me kjem opp att på nullpunktet, der det var før den førre regjeringa tok over og begynte på sine kutt."

Svar:

Bondevik II-regjeringen sitt budsjettforslag for 2006 er 80 mill. 2006-kr lavere enn Stoltenberg I-re-

gjeringens forslag for 2002 for post 23 totalt. For drift og vedlikehold var Bondevik II-regjeringens forslag om lag 60 mill. kr lavere. Innenfor perioden 2002-2006, hvor Bondevik II-regjeringen la fram statsbudsjett, gikk bevilgningene opp og ned både til post 23 totalt og til drift og vedlikehold. Budsjettet på post 23 var 6 324 mill. 2006-kr i 2002, mens Bondevik II-regjeringens forslag for 2006 var 6 014 mill. kr. Tilsvarende tall for drift og vedlikehold var 4 478 mill. 2006-kr i 2002 og 4 190 mill. kr i forslaget for 2006. Jeg viser også til at for asfalt, som er en meget viktig del av vedlikeholdet, har det vært en sterk reduksjon når man sammenligner 2006 med 2002. Forbruk av asfalt i 2002 var 860 mill. 2006-kr mens Bondevik II-regjeringen hadde et forslag på 525 mill. kr til asfalt i St.prp. nr. 1 (2005-2006), dvs. en reduksjon på 335 mill. kr eller 39 pst. Det er denne formen for kutt jeg refererte til i spørretimen 24. mai når jeg opplyste at den forrige regjeringen kuttet på vedlikehold i sine budsjett. I tidsrommet 2002-2006 har i tillegg trafikken og dermed behovet for vedlikehold økt, noe som skulle tilsi at det burde vært en økning i bevilgningene.

Statens vegvesen opererer ikke med budsjettall for bare vedlikehold, men for drift og vedlikehold samlet. Grunnen til dette er bl.a. funksjonskontraktene med entreprenører hvor drift og vedlikehold henger sammen.

SPØRSMÅL NR. 957**Innlevert 31. mai 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 13. juni 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Mener statsråden at hans forord i heftet Ibsen i vår tid er forenlig med det som synes som Regjeringens holdning, målbrakt av statsråd Karita Bekkemellem senest i Stortingets spørretime 24. mai 2006, om at skolen skal være en reklamefri sone, og hva mener statsråden at man skal kunne definere som reklame i skolen?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har skrevet forordet i heftet Ibsen i vår tid som er utgitt av Læremiddelforlaget, fullfinansiert av DnB NOR og sendt til så godt som alle landets ungdomsskoler. I heftet finnes det blant annet en netthenvising til DnB NORs introduksjonsprogram, DnB NORs logo, samt en konkurranse der skoleelevene kan vinne en tur til Egypt. Premien er sponset av

DnB NOR, som vil være vertskap for vinnerne. Opplysninger om hvem som har vunnet turen må man også innom DnB NORs nettside for å finne ut av.

I Aftenposten 24. mai 2006 henvises det til at Forbrukerombudet mener at heftet ville blitt rammet av et eventuelt reklameforbud i skolen. Videre heter det: "Departementet har ingen forståelse for at dette sponsede heftet omtales som reklame i skolen."

Svar:

Læremiddelforlagets hefte Ibsen i vår tid må ses på som en del av markeringen av Ibsenåret. At jeg som kulturminister skriver et forord i heftet er derfor helt naturlig. Læremiddelforlaget har stått for produksjonen av heftet og har engasjert to lektorer i den videregående skolen til skrivingen. Disse har arbeidet helt selvstendig, og DnB NOR er ikke omtalt i heftet. DnB NOR er en sentral samarbeidspartner for Ibsenåret AS. Det er ingen omtale av banken i selve heftet, men det er henvisninger til bankens hjemmeside der vinnere av en konkurranse skal bli offentlig-

gjort. Forlaget som har utarbeidet heftet har imidlertid gjort departementet oppmerksom på at alle konkurransebidrag skal sendes til forlaget. Dette synes jeg er en viktig og riktig presisering fra forlagets side. Heftet viser også bankens logo, men det er ikke riktig som påstått at logoen er på heftets forside.

Jeg er sterk tilhenger av en reklamefri skole, og har i ulike sammenhenger blant annet gått imot reklamefinansierte skolebøker. Samtidig vil det i ulike sammenhenger være aktuelt for skolen å bruke annet type materiell. Derfor må skolen bruke sunt vett i tilnærmingen til dette. Hva som er reklame i skolen bør etter min mening vurderes restriktivt. Skal vi ha en reklamefri skole, som jeg mener vi bør ha, må vi av praktiske grunner ha klare regler. Jeg skal ikke skissere noen regler her og nå, men bare presisere at uten klare regler vil det være umulig for dem som skal vurdere stoff til skolebruk, å skille reklamefritt fra reklamepreget stoff. Læremiddelforlagets hefte Ibsen i vår tid mener jeg klart ligger innenfor det vi må akseptere.

SPØRSMÅL NR. 958

Innlevert 31. mai 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 9. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Telenor satser tungt i det østeuropeiske telemarkedet i form av deleierskap i Kyvistar (56,5 pst.) og det russiske Vimpelcom der Telenor og Alfa-gruppen er majoritetsaksjonærer. Telenor ønsker å være en industriell drivkraft i et sammenslått Kyvistar/Vimpelcom. Før en slik sammenslåing må Telenor bli enige med Alfa-gruppen om eierforholdet i de to selskapene.

Hvordan vurderer statsråden den økonomiske risikoen til Telenor angående sin satsing i Øst-Europa?»

Svar:

En ytterligere satsing av Telenor i Øst-Europa og Russland kan gjøres på ulike måter og jeg finner det ikke riktig å gi noen vurdering av det før det foreligger mer avklaring av en ev. ytterligere satsing.

En vurdering av den økonomiske risikoen i Telenor må ta utgangspunkt i selskapets eksisterende portefølje. Som kjent hadde selskaper som eies helt eller delvis av Telenor ved utgangen av første kvartal i

2006 nær 90 millioner abonnenter. Utenom Norden eier Telenor hovedsaklig selskaper innenfor to store geografiske områder: Sørøst-Asia og Øst-Europa.

Telenor vurderes av de internasjonale kredittratingbyråene til å ha en god rating. Standard & Poors vurderer for eksempel Telenor til "single A". I slike vurderinger blir det gjort spesifikke analyser av risikoen i ulike deler av virksomheten.

Det kan videre vises til at ettersom Telenor er børsnotert, vil markedet til enhver tid gjennom den pris som betales for aksjen uttrykke sin holdning til risiko. Det siste året har aksjekursen steget fra i overkant av 50 kr til dagens aksjekurs på rundt 77 kr. Mange av de toneangivende internasjonale analytikerne mener at aksjekursen bør kunne bli enda høyere.

Dette betyr at slik markedet vurderer det, kan det neppe hevdes at det er særlig høy risiko knyttet til Telenors nåværende virksomhet. Staten har ikke grunnlag for å ha et syn som i vesentlig grad avviker fra dette.

SPØRSMÅL NR. 959**Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 9. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Hva konkret har nærings- og handelsministeren eller andre i Regjeringen gjort for å hindre nedleggelse av arbeidsplasser på SAS Technical Services (STS) på Sola?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Lufthavn Sola har et stort fagmiljø med flere aktører ved siden av STS' verksted. Basen er i dag et ledende senter for internasjonalt luftfartsteknologi og vedlikehold. Fagmiljøet er utviklet gjennom mer enn 50 år. Det har stor bredde og kompetanse som spenner fra komponentvedlikehold til tungt vedlikehold på skrog og motorer for både fly og helikopter. Miljøet er det mest varierte og avanserte i Norge.

I tilknytning til miljøet er også en av få skoler som utdanner avionikere her i landet. STS verkstedet er mottakere av lærlinger fra denne skolen. Derfor vil en beslutning om å legge ned verkstedet være en klar svekkelse av Norges fremste flytekniske miljø.

Det vil også være veldig spesielt fra et Norsk synspunkt om SAS legger ned det flyverkstedet i Skandinavia som har best lønnsomhet.

I valgkampen uttalte Rogaland Arbeiderpartis førstekandidat til Stortinget Tore Nordtun følgende til Stavanger Aftenblad den 8. august: "Vi har vilje til handling, og vi har verktøy i kassen", partiets andre-kandidat Eirin Sund sa i samme oppslag: "Industrien kan ikke bare seile sin egen sjø."

Bakgrunnen for spørsmålet er å få vite hvordan statsråden eller andre i Regjeringen har fulgt opp denne konkrete saken.

Svar:

Jeg er kjent med at SAS Technical Services (STS) har signalisert mulig nedleggelse av ett av STS' verksteder, enten på Sola eller Gardermoen. Bakgrunnen for å vurdere nedleggelse av ett av verkstedene er vesentlig overkapasitet. Jeg vil presisere at det foreløpig ikke foreligger noen endelig styrebeslutning om nedleggelse.

Det har i den senere tid pågått en struktureringsprosess ved STS, der en prosjektgruppe har vurdert STS' basestruktur. Etter hva jeg er kjent med, vurderer styret i SAS å legge ned Braathens flytekniske verksted på Sola for å satse på Gardermoen.

Jeg har kontakt med de tillitsvalgte både fra verkstedet på Sola og fra verkstedet på Gardermoen. Jeg har stor forståelse for at de ansatte opplever dette som en vanskelig situasjon. Bedriftsnedleggelse berører enkeltmennesker og familier. Regjeringen er på et generelt grunnlag opptatt av å legge til rette for omstilling på steder som berøres av nedleggelse.

Det er imidlertid selskapet selv som må foreta nødvendige strukturelle tilpassinger i sin basestruktur for å sikre fremtidig konkurransevne. Beslutningen om nedleggelse av basen på Sola eller Gardermoen må være basert på et forretningsmessig grunnlag, og er en beslutning som selskapet selv må foreta med sikte på å legge til rette for framtidig lønnsom virksomhet.

Jeg kan for øvrig opplyse om at fylkesordføreren i Rogaland og ordføreren i Sola og Stavanger har bedt om et møte i sakens anledning, og at et slikt møte vil bli avholdt mandag 12. juni 2006.

SPØRSMÅL NR. 960**Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 12. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Departementet har besluttet å fastsette "turistkvoten" for selvfangnet fisk til 15 kg pr. person.

Hva er grunnen til at Regjeringen nå legger seg

på en såpass lav kvote som 15 kg pr. person, og er ikke Regjeringen bekymret for de skadevirkninger en så pass lav kvote kan få for norsk reiselivsnæring?»

Svar:

Utførselskvoten som ble innført med virkning fra 1. juni 2006 er et tiltak som har vært aktuelt og omtalt i flere år, og det har i diskusjonen omkring denne vært nevnt flere ulike kilogrenser.

Nye tall fra Transportøkonomisk institutt viser at for utenlandske bilturister som fisker i Norge, tilsvarte gjennomsnittlig fangst i 2004 14,5 kg filet pr. reisefølge - altså ikke pr. person - i vintersesongen hvor fangstkvantumet er høyest. Samme undersøkelse viser videre at gjennomsnittlig fangst i sommer- og høstsesongen var på under 13 kg filet pr. reisefølge/kjøretøy. Det var i gjennomsnitt 3 personer pr. kjøretøy i sommersesongen.

Basert på disse tallene, samt annen tilgjengelig informasjon om estimert fangst fra turistfiske og antall fisketurister, er utførselskvoten satt til 15 kg pr. person. Dette er godt over gjennomsnittlig utførsel pr. turist som faktisk har fisket i norske farvann. Jeg vil også understreke at det utenom kvoten kan bringes med én troféfisk ut av landet, og dette er viktig for mange ivrige sportsfiskere.

Enkelte representanter for reiselivsnæringen har uttalt at de finner en kvote på 15 kg for lav. Men dersom man velger å ta med seg fisk ut av Norge, er det sannsynligvis fiskefilet som er mest aktuelt - og 15 kg filet tilsvarer 48 kg fisk etter en omregningsfaktor på 3,25, som er faktoren for maskinfiletert skinn- og benfri filet.

15 kg filet er nok til 60 middager for en person. Det er oppsiktsvekkende dersom fisketurister velger

bort Norge fordi man bare får ta med seg hjem fisk til 60 middagsporsjoner. Som sammenligningsgrunnlag kan det nevnes at hver nordmann spiste omtrent 8,4 kg filet av marin fisk pr. person i 2005. Tilsvarende kvantum i Tyskland, som er blant de viktigste markedene for fisketurisme, er under 7 kg.

Videre vil jeg trekke fram at Sverige har en generell innførselskvote på 15 kg sløyd fisk til privat konsum. Den fastsatte utførselskvoten fra Norge harmoniserer altså med grensen for innførsel til Sverige. Videre er det en generell innførselsgrense i EU-området på 175€ for varer til privat konsum. Dersom markedsprisen i detaljhandelen legges til grunn for verdien, vil dette eksempelvis tilsvare i underkant av 15 kg torskefilet.

Fisketurisme er et voksende segment i reiselivsnæringen, og skaper både sysselsetting og verdiskaping langs kysten. Det er imidlertid viktig at beskatningen av fiskeressursene skjer innenfor ansvarlige rammer. Deler av fisketurismen har fra flere hold blitt kritisert for å representere et skjult næringsfiske som truer lokale fiskeressurser og tradisjonelt næringsfiske. Utførselskvoten skal primært virke preventivt mot det kvantumsorienterte turistfisket.

Grunnlaget for fisketurisme i Norge må være den opplevelsen man får, og ikke hvor mange kilo filet det er mulig å ta med ut av landet. Sett i lys av forskernes kvotebefalinger for neste år og de kvotereduksjonene som yrkesfiskerne vil få, synes jeg på ingen måte at en utførselskvote på 15 kg fisk eller fiskevarer er urimelig.

SPØRSMÅL NR. 961

Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 13. juni 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at det ved langvarige stopp i programtilbudet på NRK blir betalt tilbake en forholdsmessig andel av innbetalt NRK-lisens?»

Begrunnelse:

I mange år har NRK-lisensen vært en antikvert finansieringsmodell og et skattemonster. Lisensen pålegges alle med TV-apparat, helt uavhengig av om de ser på NRK og hva NRK sender. Dette oppfattes av de fleste som sterkt urimelig.

Hvert år foreslår Fremskrittspartiet, i behandlingen av statsbudsjettet, at NRK-lisensen skal kuttes

sterkt. Målet er å fjerne lisensen helt. Beklageligvis får forslaget bare Fremskrittspartiets stemmer. Alle de andre partiene synes lisensen er helt grei. Faktisk er det slik at lisensen settes opp gang på gang.

Når NRK i tillegg ikke leverer den vare som folk betaler for, bør selvfølgelig ikke noen tvinges til å betale lisens. NRK avkrever lisensavgiften for et halvt år på forskudd. Med slik forskuddsvis betaling er det også rimelig å forvente en forholdsmessig tilbakebetaling, eller kreditering av innbetalt beløp, ved stopp eller begrensninger i TV-tilbudet.

Svar:

Storingsrepresentant Knudsen begrunner sitt spørsmål bl.a. med at NRK "[...] ikke leverer den vare som folk betaler for". Som stortingsrepresentanten er vel kjent med, er kringkastingsavgiften ingen betaling for NRKs tjenester, men en avgift for å inneha fjernsynsapparat. Avgiften skal betales uansett om man velger å gjøre bruk av NRKs tjenester eller ikke.

Med dette som utgangspunkt vil det ikke gi mening å tilbakebetale deler av innbetalt kringkastings-

avgift ved avbrudd i NRKs sendinger, enten årsaken er streik eller andre forhold.

Kringkastingsavgiften skal finansiere NRKs allmennkringkastingsvirksomhet.

Regjeringen vil beholde NRK som lisensfinansiert, reklamefri allmennkringkaster og videreføre NRKs rolle som formidler av kultur, språk og nasjonal identitet.

Lisensfinansieringen er en vesentlig forutsetning for at NRK skal kunne utgjøre et reelt alternativ til de kommersielle kringkasterne.

SPØRSMÅL NR. 962

Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 9. juni 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Hvordan sikrer statsråden at paraplyorganisasjoner for krisesentre blir likebehandlet av offentlige myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Landets femti krisesentre er organisert i to hovedsammenslutninger: Norsk krisesenterforbund og Krisesentersekretariatet. De to organiserer henholdsvis 15 og 37 krisesentre.

Innenfor enhver sektor hvor offentlige myndigheter gir støtte og tillatelser, håndhever lover og forskrifter, og fører tilsyn med, er det overordnet viktig at det er full likebehandling. Stilles det, for eksempel, krav til virksomheter om innrapportering av statistikk som en forutsetning for tildeling av midler, så er det essensielt at dette kravet håndheves likt.

For krisesenterorganisasjoner er det også viktig med internasjonalt samarbeid. Slik samarbeid skjer i internasjonale organisasjoner, slik som for eksempel

Forum for kvinner og utviklingsspørsmål (FOKUS). Det vil være problematisk hvis slike organisasjoner utestenger enkelte krisesenterorganisasjoner, samtidig som de mottar offentlig støtte.

Svar:

Driften av de to krisesenterorganisasjonene, Norsk krisesenterforbund og Krisesentersekretariatet, er kontingentbasert. Medlemskap for krisesentrene forutsetter innbetaling av kontingent. Disse organisasjonene mottar ikke driftsstøtte over departementets budsjett. Jeg legger imidlertid til grunn at representantens spørsmål omhandler det forhold at kun én av de to organisasjonene har fått medlemskap i paraplyorganisasjonen FOKUS, og derfor ikke er likebehandlet.

FOKUS støttes økonomisk av NORAD og Utenriksdepartementet gjennom rammeavtaler for informasjon og bistandsvirksomhet. Kriteriene for medlemskap i FOKUS faller utenfor mitt ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 963**Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 14. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«På bakgrunn av store kostnadsoverskridelser ved statlig prosjekter, særlig innenfor samferdselssektoren, er det innført regelverk om kvalitetssikring av statlige investeringer på over 500 mill. kr. Slik kvalitetssikring er nødvendig for å sikre forsvarlig bruk av offentlige midler. Det er samtidig viktig å sikre full offentlig åpenhet om slik kvalitetssikring.

Vil statsråden sørge for at kvalitetssikringsrapporter blir offentlig tilgjengelig?»

BEGRUNNELSE:

Departementet har i lang tid, atskillig lenger enn den tiden regjeringen Stoltenberg II har sittet, vurdert om rapporter om kvalitetssikring av store statlige prosjekter skal gjøres offentlig tilgjengelig, bl.a. via Internett.

Det er særlig i de mange og store samferdselsprosjektene en slik kvalitetssikring er aktuell. I de store prosjektene som ER behandlet, har det vært varierende praksis både mht. offentliggjøring og mht. bruk av rapportene som vedlegg til sak ved behandling i Stortinget. En slik praksis er etter min vurdering på ingen måte tilfredsstillende.

Jeg legger til grunn at kvalitetssikring skal dokumentere de forutsetninger som prosjektet er basert på og sikre tilfredsstillende kvalitet i disse. Jeg legger også til grunn at både forutsetninger og vurderingen av disse bør være fullt ut offentlig tilgjengelig. Jeg legger også til grunn at slik offentliggjøring og slikt innsyn på ingen måte kan svekke statens forhandlingsposisjon i en etterfølgende anbudsrunder, men sikre gode beslutningsgrunnlag hos offentlig myndighet som på ulike måter skal treffe beslutning knyttet til prosjektet.

Jeg går ut fra at også denne regjering ønsker full åpenhet og full innsikt i alle sider ved alle viktige saker, og håper derfor statsråden snarlig vil sørge for at rapporter om kvalitetssikring av alle statlige investering

ringprosjekter på over 500 mill. kr blir helt og fullstendig offentlig tilgjengelig straks de foreligger.

Svar:

Innledningsvis vil jeg si at jeg prinsipielt er enig i at det i så stor grad som mulig bør være åpenhet om kvalitetssikringen som konsulenten utfører.

Samferdselsdepartementet har i dag en praksis for å offentliggjøre sluttrapportene fra den eksterne kvalitetssikringen av styringsunderlag og kostnadsoverslag (KS2) etter at et bevilgningsforslag er sendt til Stortinget. Dette samsvarer med praksisen i andre sektorer. Jeg er imidlertid kjent med at Statens vegvesen og Jernbaneverket mener en full offentliggjøring av konsulentenes rapporter kan være uheldig. Bakgrunnen for etatenes holdning er i hovedsak at rapportene nokså gjennomgående inneholder svært detaljerte opplysninger og drøftinger knyttet til priser og prisusikkerhet, herunder markedsvurderinger. I tillegg drøftes ofte alternativer for plassering av ansvar og risiko i forholdet byggherre/entreprenør og forhold av betydning for kontraktsstrategi.

Disse forholdene vil være sentrale elementer for den enkelte tilbyders kalkyle i den påfølgende konkurransen. Det er viktig at denne konkurransen skjer på fritt grunnlag basert på konkurransegrunnlaget for den enkelte kontrakt uten å bli påvirket av byggherrens og konsulentens detaljerte kalkyler og drøftinger i forkant.

Jeg mener på bakgrunn av dette at det er nødvendig at Samferdselsdepartementet, i samråd med Finansdepartementet, utreder behovet for en omlegging av offentliggjøringspraksisen knyttet til ekstern kvalitetssikring av styringsunderlag og kostnadsoverslag i samferdselssektoren. En slik utredning vil blant annet avdekke mulige konsekvenser dagens offentliggjøringspraksis har for den enkelte tilbyders tilbud/kalkyler i de enkelte anbudskonkurranser.

SPØRSMÅL NR. 964**Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland****Besvart 8. juni 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden undersøke hva som er gjort fra Agder politidistrikts side i saken, og dersom saken ikke er etterforsket ut fra anmeldelsens innhold, kan justisministeren da medhjelp til at saken blir etterforsket ut fra anmeldelsen?»

BEGRUNNELSE:

En mor i Kristiansand mener hun opplevde at en lege i Kristiansand feilmedisinerte datteren med den følge at datteren døde.

I Fædrelandsvennen 13. oktober 2005 kan en også lese at legen overså kreft hos to pasienter. Han fulgte ikke opp diabetespasienter, drev uforsvarlig utskrivning av vanedannende medikamenter, hadde pengerot og drev manglende journalføring. Kollegene av legen har også meldt mannen inn til fylkeslegen for grov svikt i tjenesten. Legen har etter dette mottatt advarsel fra Helsetilsynet, men praktiserer ennå i legepraksis.

I Fædrelandsvennen 13. oktober 2005 uttaler avdelingsdirektør Aud Nordal i Helsetilsynet: "Advarselen er en streng reaksjon på uforsvarlig legevirksomhet. Bli vi senere kjent med kritikkverdige forhold, vil vi vurdere å inndra autorisasjonen."

For moren og de som kjenner sakens innhold, virker dette som en sak der det er vanskelig å forstå at legen ikke har mistet sin autorisasjon. Moren valgte med dette som bakgrunn å gå til anmeldelse av legen den 10. november 2003 uten at hun kan se at politiet har etterforsket saken ut fra anmeldelsens innhold.

Grunnen til at anmeldelsen ikke ble levert tidligere, fremkommer i anmeldelsen av 10. november 2003.

I brev fra Agder politidistrikt, datert 9. desember 2003, referanse: 6559085 11648/00-27, fremkommer det at politiet mener saken er "undersøkt/etterforsket" av politiet. Politiet viser videre til at saken har vært vurdert av fylkeslegen i Vest-Agder.

Fylkeslegen peker i brev av 22. desember 2000 på følgende: "Samlet sett mener vi (fylkeslegen) at behandlingen var klart uforsvarlig. Samtidig mener vi imidlertid at det her ikke foreligger så grov faglig svikt at dette skulle gi grunnlag for påtale/straffrettslig reaksjon mot legen. Vi viser her til Riksadvokaten, som har uttalt at det i feilbehandlingssituasjoner fortrinnsvis er de grovere forsømmelser som bør straffeforfølges."

Jeg opplever det slik at både politiet og fylkeslegen med dette innrømmer at legens feilbehandling av

datteren har eller kan ha medført datterens død. Moren opplever i alle fall at feilmedisinering har tatt livet av hennes datter. Hun vil ikke gi opp å få belyst saken i dens fulle bredde. Hun har skrevet uttallige brev til flere forskjellige offentlige etater og departementet uten at hun når frem. Moren har med dette som bakgrunn tatt kontakt med meg som stortingsrepresentant med bønn om hjelp.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser i sitt spørsmål til en konkret straffesak ved Agder politidistrikt. Adgangen til å iverksette og avslutte etterforskning hører inn under påtalemyndigheten hvor Riksadvokaten er øverste myndighet. Riksadvokaten er i utøvelsen av sin myndighet ikke underlagt Justisdepartementet eller justisministeren. På generelt grunnlag vil jeg imidlertid peke på at utgangspunktet er at alle anmeldelser til politiet skal bli vurdert og etterforskes i tråd med straffeprosessuelle regler der det er grunnlag for det.

Jeg har videre etter representantens henvendelse vært i kontakt med Riksadvokaten vedrørende denne saken. Riksadvokaten har opplyst at den aktuelle saken etter gjennomført etterforskning ved Kristiansand politidistrikt ble henlagt av Agder statsadvokatembeter 1. mars 2001 med den begrunnelse at det ikke forelå noe straffbart forhold i forbindelse med det aktuelle dødsfallet. Etter klage fra avdødes mor behandlet Riksadvokaten saken 10. januar 2002, hvoretter henleggelsen ble opprettholdt. Avdødes mor har senere anmodet politiet om å gjenoppta etterforskningen. Agder politidistrikt besluttet 2. mai 2005 at det ikke var grunn til å utføre mer etterforskning, en beslutning som ble fastholdt så sent som 30. mars 2006. Etter klage opprettholdt Agder statsadvokatembeter 12. mai d.å. politiets beslutning.

Representanten gir uttrykk for at han "opplever det slik at både politiet og fylkeslegen med dette innrømmer at legens feilbehandling av datteren har eller kan ha medført datterens død". Legens handlinger vurderes i den aktuelle saken etter helsepersonelloven. Skyldkravet for å anvende straff etter denne loven er forsett eller grov uaktsomhet. Videre er de krav som stilles til bevisene for slik skyld strenge. Dersom disse beviskravene ikke er oppfylt skal saken henlegges, og vurderingen av og beslutning om dette hører som nevnt under påtalemyndigheten. På generelt grunnlag følger jeg imidlertid nøye med på straffesaksavviklingen i politi og påtalemyndighet.

Jeg vil også bemerke at jeg i denne sammenheng støtter riksadvokatens syn på at det er viktig med en adekvat og hensiktsmessig funksjonsdeling mellom tilsynsmyndigheter og strafferettsapparatet ved håndtering av saker som knytter seg til behandlingsfeil med mer innenfor helsevesenet. Gjennom foreliggende rundskriv, blant annet fra Riksadvokaten av 17. desember 2001, og ovennevnte lovgivning, er det etablert et system som innebærer at påtalemyndighetens ansvar omfatter de mer alvorlige tilfeller. Fra nevnte rundskriv hitsettes:

"Påtalepraksis etter den tidligere legelov skal videreføres. Det innebærer at terskelen for å anvende straff ved uhell under pasientbehandling fortsatt bør være relativt høy, men at det reageres overfor de mar-

kante avvik fra forsvarlig virksomhet. Ved avgjørelse av påtalespørsmålet bør en ha i erindring at helsepersonale har som oppgave å yte behandling - ikke sjelden av livreddende karakter og under tidspress - hvor konsekvensene av små feil lett blir katastrofale. Det har også en viss vekt at en for intensiv straffeforfølgning kan lede til dårligere behandlingstilbud totalt sett. Overdreven engstelse for konsekvensene av å begå feil, kan medføre uheldig ressursbruk for å gardere seg mot kritikk og straffeforfølgning."

Tilsynsmyndighetens øvrige reaksjonsmuligheter generelt og overfor den aktuelle lege hører under helse- og omsorgsministerens ansvarsområde. Jeg vil derfor ikke kommentere det som tas opp om dette i representantens begrunnelse for spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 965

Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 8. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Kunnskapsdepartementet har godkjent Nord-Trøndelag fylkeskommunes søknad om å opprette en ny landslinje ved Grong videregående skole. Samtidig har departementet stilt en tidligere mottatt søknad om det samme tilbudet i nabokommunen i bero i påvente av en ny friskolelov.

Hvorfor har departementet hatt det så travelt med å innfri fylkeskommunens søknad all den tid man allerede har liggende en tidligere mottatt søknad om det samme tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

I samarbeid med Overhalla kommune har NamdalsAkademiet sendt en søknad om å få etablere en friskole i kommunen. Skolens utdanningstilbud vil være en nisjeutdanning som retter seg mot opplevelsesnæringen med vekt på sportsfiskeri, sports handel samt hotell- og restaurantvirksomhet innen utmark og reiseliv.

Selv om sentrale politikere som Bjarne Håkon Hanssen har uttalt seg positivt om søknaden og ment at den nye friskoleloven vil åpne for slike tilbud, har kunnskapsministeren likefullt stilt den i bero for å forhindre det han selv kaller et "frislepp" av friskoler før han får tid til å endre friskoleloven.

Mens NamdalsAkademiet må vente på behandling av sin søknad, sender Nord-Trøndelag fylkes-

kommune en søknad om å få opprette en landslinje på Grong videregående skole med det samme tilbudet. Kommunene er naboer. Rektor ved Grong videregående skole bekrefter at han har fått en muntlig innvilgelse av søknaden fra departementet.

Den opprinnelige søknaden fra NamdalsAkademiet er utarbeidet i et nært samarbeid med ForshagaAkademiet, som over tid har utviklet dette konseptet i Sverige. I lys av det arbeidet som har vært nedlagt i å utforme denne utdanningsideen, er det ikke sannsynlig at Nord-Trøndelag Fylkeskommune i det stille og over tid, har drevet sitt eget utviklingsarbeid langs de samme linjer.

Det er derfor betenkelig at innholdet i en søknad som må ligge på vent av politiske grunner, blir overtatt av en offentlig aktør som man har sørget for at har mulighet til en mye enklere saksgang. Politisk ledelse av utdanningssektoren burde ikke legge til rette for at en seriøs søknad om å opprette en friskole med et innhold som ligger utenfor det som den offentlige skolen dekker, får grunnlaget revet vekk under seg ved at departementet selv innvilger en søknad som fremstår som et plagiat av den opprinnelige.

Svar:

I 2005 rapporterte Aust-Agder fylkeskommune at de ikke var i stand til å opprettholde landslinjetilbudet ved Valle videregående skole. Dette informerte

Regjeringen Stortinget om i St.prp. nr. 66 (2005-2006) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006 på følgende måte:

"Aust-Agder fylkeskommune vil legge ned landslinjetilbudet ved Valle videregående skole innen musikk, dans, drama med fordypning folkemusikk fra høsten 2006 fordi søknaden er for liten. Kunnskapsdepartementet vurderer om den frigjorte bevilgningen kan brukes til å gi andre fylkeskommunale tilbud status som landslinje, eller til styrking av eksisterende landslinjer."

Dette er bakgrunnen for at jeg har uttalt meg positiv til at det opprettes landslinje ved Grong videregående skole. Jeg mener altså at de frigjorte midlene bør nyttes til å opprettholde landslinjeaktiviteten. Dette er også i tråd med Soria Moria-erklæringen der det står at Regjeringen vil "sikre landslinjene stabil og langsiktig statlig finansiering".

NamdalsAkademiet søkte 22. mars 2005 Utdanningsdirektoratet om godkjenning av friskole i Overhalla kommune. Nord-Trøndelag fylkeskommune er negativ til etableringen, jf. fylkeskommunens uttalelse av 2. desember 2005.

Jeg vil vise til at departementet 13. desember 2005 instruerte Utdanningsdirektoratet om å stille behandlingen av søknader om etablering av nye friskoler i bero. Denne instruksjonen omfattet blant annet søknaden fra NamdalsAkademiet. Stortinget har nå vedtatt lov om endringer i friskoleloven og fagskoleloven etter forslag i Ot.prp. nr. 43 (2005-2006), jf. Besl. O. nr. 52 (2005-2006) og Lagtingets vedtak av 1. juni 2006. Etter at lovendringene har trådt i kraft er adgangen til å godkjenne nye friskoler midlertidig opphevet. Friskoleloven inneholder imidlertid en bestemmelse om at det kan gjøres unntak i helt spesielle tilfeller. Unntaksbestemmelsen er først og fremst aktuell for såkalte grendeskoler.

Direktoratet vil nå avgjøre de innkomne søknadene om å etablere friskole på grunnlag av den nye loven. Som klageinstans vil det ikke være riktig av meg å kommentere søknaden fra NamdalsAkademiet nærmere på det nåværende tidspunkt. Det vil heller ikke være riktig av meg å ha synspunkter på representanten Gundersens påstand om at landslinjen ved Grong videregående skole fremstår som et plagiat av søknaden fra NamdalsAkademiet.

SPØRSMÅL NR. 966

Innlevert 1. juni 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 9. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kostnadene ved å ta sertifikat har skutt i været de siste årene. Utviklingen er felles for de fleste førerkortklasser. Mer og mer av opplæringen blir obligatorisk, på bekostning av en individuell vurdering av den enkeltes ferdigheter og behov.

Ser samferdselsministeren at det kan være riktig med en fullstendig gjennomgang av kravene til den enkelte førerkortklasse og muligheten for godskrivning av eksisterende ferdigheter på tvers av disse?»

BEGRUNNELSE:

Trafikkskolene/kjøreskolene har et tett og godt samarbeid med Statens vegvesen, Vegdirektoratet. Samarbeid mellom næringsliv og forvaltning er veldig positivt, men det kan være riktig med en tettere politisk oppfølging så ikke alle nye forslag godtas.

Opplæring kan alltid forbedres, men vi må også ha en standard for hva som er godt nok. Ser man på kravene til kjøreopplæring og ekspløsjonen i antall

førererkortklasser, gir det i seg selv et signal om at det kan være grunn til en tettere politisk kontroll.

Tidligere hadde man en langt mer pragmatisk og individuell vurdering. Det er for eksempel åpenbart at hvis man har sertifikat for stor lastebil, så har man et annet utgangspunkt for å ta sertifikat på buss, enn en som bare har førerkort for personbil; klasse B. Særlig problematisk er dette i mange mindre bedrif-

ter i distriktene. Ikke alle bedrifter har råd til å spandere førerkort på tunge kjøretøy og forutsetter derfor at den enkelte arbeidstaker selv må ha finansiert sertifikat. Føreropplæring får bare flere og flere komponenter. Det kan være grunn til å vurdere om alle kan forsvares som påkrevd, uavhengig av behovet for harmonisering med kravene i andre EØS-land. Vi ønsker en god opplæring og gode sjåførere, men statsråden er kanskje enig i at ikke alle timer og moduler har like mye for seg i forhold til alle, uavhengig av eksisterende ferdigheter hos den enkelte. Kravene skal gi gode sjåførere og trygg trafikk. Det

dreier seg ikke nødvendigvis alltid om færre timer, men kanskje andre timer, i stedet for en modul vedkommende har gode ferdigheter i fra før.

Kanskje bør det prioriteres slik at man kan innføre et opplegg der de med stor forutgående erfaring og noen timer hos førerskole på det aktuelle sertifikat, kan få et rimelig tilbud om en autoritativ forhånds-vurdering fra en trafikkstasjon om den enkeltes behov. Denne kunne danne grunnlag for det videre løp i opplæringen.

Vi må ikke glemme at arbeid med å skape holdninger og kjørekultur er en vel så viktig del av arbeidet med nullvisjonen som både statsrådets og mitt parti ivrer for.

Svar:

Ny føreropplæring ble innført 1. januar 2005, med bakgrunn i St.meld. nr. 46 (1999-2000) og Innst. S. nr. 119 (2000-2001) Innstilling fra samferdselskomiteen om Nasjonal transportplan 2002-2011.

I den nye føreropplæringen er det lagt stor vekt på muligheten for individuell tilpasning for den enkelte, da behovet for føreropplæring vil variere. Noen elever har allerede førerkort og kjøreefaring i en annen klasse, og mulighetene for privat øvingskjøring vil også være forskjellige. Ved planlegging av opplæringen må det derfor tas hensyn til den enkelte elevs erfaringsbakgrunn og måte å tilegne seg stoffet på. Slike hensyn er ivaretatt ved at antallet obligatoriske timer i føreropplæringen er relativt lavt. Elevene skal selv kunne velge hvor mye tid de vil bruke til kjøreteknisk ferdighetstrening og til trafikal trening. De kan også velge om de vil ta teorikurs. Enkelte sentrale emner, som er viktige for trafikksikkerheten, men vanskelige eller for tidkrevende å måle gjennom førerprøven, er imidlertid gjort obligatorisk. Dette

gjelder undervisning om risiko, om holdninger til bilkjøring og opplæring i førstehjelp.

Et viktig prinsipp i opplæringen er at en elev som ønsker å utvide førerkortet sitt, ikke skal måtte gjenta kurs som allerede er tatt. For de lette førerkortklassene (moped, motorsykkel, personbil) skal for eksempel det trafikale grunnkurset bare tas én gang. Dette kurset inneholder blant annet emnene risikoforståelse, kjøring i mørke og førstehjelp.

Innen de tunge førerkortklassene blir dette prinsippet enda tydeligere. Opplæringen for lastebilførerkort inneholder 38 timers obligatoriske timer, og for buss 29 obligatoriske timer. En person som skal utvide førerkort for lastebil til også å gjelde buss, må likevel bare ta 6 obligatoriske timer. Følgende kurs godskrives: Grunnkurs på 3 timer, 9 timers kurs i ulykkesberedskap og 9 timers sikkerhetskurs på bane. I tillegg blir omfanget av sikkerhetskurset på veg redusert ved en slik utvidelse av førerkortet.

Jeg vil ellers påpeke at Norge gjennom EØS-avtalen har forpliktet seg til en harmonisering på førerkortområdet. Dette innebærer felles krav innen EØS-området til blant annet førerkortklasser, førerprøver, kompetanse- og helsekrav mv. Også kravene ved utvidelse fra en førerkortklasse til en annen berøres av dette.

Som vist har imidlertid dagens føreropplæring en struktur på linje med det representanten Gundersen foreslår. Når det gjelder kostnadene forbundet med å ta førerkort, spesielt for de tunge klassene, vil disse dels være avhengig av at det er et tilstrekkelig antall trafikkskoler som tilbyr tungbilopplæring. Jeg vil derfor be Vegdirektoratet vurdere om konkurransesituasjonen i dag er tilfredsstillende, og om det eventuelt er tiltak som kan settes inn for å bedre konkurransen i dette markedet.

SPØRSMÅL NR. 967

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 13. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Flere næringsdrivende som er avhengig av import av varer fra utlandet opplyser om at det nå tar unormalt lang tid ved Toll- og avgiftsetaten for å få inn varer til Norge. Toll- og avgiftsetaten på sin side har visstnok bekreftet dette og påpeker at stor aktivitet i næringslivet i Norge på dette området gjør at kapasiteten er sprengt. For mange næringsdrivende i Norge blir dette en særdeles vanskelig situasjon.

Er statsråden kjent med situasjonen, og eventuelt hvilke tiltak kan statsråden iverksette?»

Svar:

Jeg har tatt kontakt med Toll- og avgiftsdirektoratet vedrørende denne saken. Direktoratet er ikke kjent med at det nå tar unormalt lang tid å få inn varer til Norge som følge av at toll- og avgiftsetaten bruker lang tid ved deklarerer av varer. Toll- og avgiftsdi-

rektoratet har undersøkt situasjonen i de ulike tollregionene, og tilbakemeldingen fra samtlige regioner er at man ikke har hatt spesielle problemer/forsinkelser knyttet til fortolling i TVINN (TollVesensets Informasjonssystem med Næringslivet). Etaten har videre opplyst om at det har vært en økning i antall innførselsdeklarasjoner på 5,5 pst. de første fire

månedene i år i forhold til samme periode i fjor, uten at en kan se at dette har hatt noen innvirkning på frivgelsestidspunktet for varer som er deklarerert i TVINN.

På bakgrunn av ovenstående kan jeg ikke se noen grunn til å skulle iverksette spesifikke tiltak.

SPØRSMÅL NR. 968

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 15. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Samferdselsministeren har ved en rekke anledninger fremsatt påstander om kutt i vegvedlikehold i forrige stortingsperiode, budsjettmessig utvikling innenfor samferdselssektoren i forrige periode, denne regjeringens budsjett for 2006, og om hvordan denne regjeringen har fulgt opp Stortingets vedtak i forbindelse med Nasjonal transportplan 2006-2015. Av hensyn til ryddigheten i den politiske debatt vil det være nyttig at tallgrunnlaget omkring de nevnte forhold er avklart.

Vil statsråden legge frem sine regnestykker om disse forhold?»

BEGRUNNELSE:

Tallmessig avklaring om tallgrunnlag vil kunne ta bort en diskusjon om dagens tall og historiske tall. Derved kan vi få hovedfokus på utfordringer og problemstillinger fremover og en diskusjon om virkemidler og løsningsfremmende tiltak.

Jeg gjentar at dette spesifikt gjelder:

Vegvedlikehold av riksveier i perioden f.o.m. statsbudsjettet for 2002 t.o.m. statsbudsjettet for 2005; årlige beløp og endring fra fjorår i de enkelte års budsjett. Her er det viktig at talldokumentasjon også viser frem forskjellen på budsjettforslaget for 2002 levert av Stoltenberg I og endelig vedtatt budsjett for 2002 i regi av regjeringen Bondevik II.

Det bør også vises om Stortinget i sine budsjettvedtak har gitt styringssignaler mht. prioritering av ulike vedlikeholdstiltak; f.eks. asfaltering.

Tilsvarende for hele samferdselsbudsjettet, altså årlig hele kap. 1320 Statens vegvesen, endring i de årlige budsjetter post for post og totalt for hele kap.1320 slik at utviklingen år for år i forslaget fra Stoltenberg I for 2002, vedtatt budsjett 2002, 2003,

2004, 2005, inklusive revidert budsjett for de samme årene, samt vedtatt budsjett for 2006 fra Stoltenberg II, vises.

Vedtatt budsjett for 2006 (Stoltenberg II), inklusiv Revidert statsbudsjett 2006 sammenlignet med Stortingets spesifiserte vedtak 15. juni 2004 ved behandling av Innst. S. nr. 240 (2003-2004), jf. St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015. På denne måten kan vi få et avklart grunnlag for "måling" av hvordan statsbudsjett for 2006 oppfyller Stortingets tidligere vedtak om årlig bevilgningsramme for oppstartet Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015, altså første året i den nye transportplanen.

Jeg håper dette kan gjøres hurtig og tydelig slik at uenighet om faktiske tall og budsjetter i årene som ligger bak oss kan fjernes.

Svar:

I begrunnelsen til spørsmålet tar stortingsrepresentanten Sortevik opp en rekke forhold og sammenligninger som berører utviklingen på Statens vegvesens (SVVs) budsjett i perioden 2002 til 2006, samt for SVVs budsjett for 2006 når det gjelder oppfølgingen av Stortingets vedtak av Nasjonal transportplan 2006 (til 2009), som tilsvarende etatens handlingsprogram (HP). I vedlegg 1 og vedlegg 2 er den informasjon som etterspørres satt opp skjematisk.

I vedlegg 1 er det for hvert av årene fra 2002 til 2006 gjennomgått utviklingen fra den sittende regjeringens opprinnelige budsjettforslag (Gul bok), pluss ev. Tillegg til Gul bok, samt endringer som følge av forlik/vedtak i Stortinget som leder fram til Blå bok for året (saldert budsjett). Hovedvekten er lagt på prosessen fram til hovedbudsjettforliket om høsten før jul, men det er også tatt med sum bevilgningsend-

ringer i samband med Revidert nasjonalbudsjett (RNB) om våren og ev. i nysalderingen om høsten, som leder fram til de endelige bevilgningstallene i statsregnskapet (St.meld. nr. 3 for 2006 kun t.o.m. Revidert nasjonalbudsjett).

Når det gjelder spørsmålet om prosentvis endring fra foregående års budsjett, så er det oppgitt forskjellen mellom Blå bok/saldert budsjett i to påfølgende år. Siden enkelte budsjettposter ikke har eksistert hele tiden, er flere poster ofte slått sammen i beregningene av prosentendringer mellom år for å gjøre sammenligninger meningsfylt, jf. noter til tabellen for det enkelte år. For 2006 må det spesielt nevnes at regjeringen Bondevik II i budsjettforslaget (Gul bok) la opp til å innføre en nettoordning for føring av merverdiavgift, som regjeringen Stoltenberg II reverserte i Tillegget. For 2006 spesielt er det derfor også tatt med en tilleggstabell, som viser den reelle forskjellen mellom budsjettforslaget fra henholdsvis regjeringen Bondevik II og regjeringen Stoltenberg I.

Alle tall i vedlegg 1 er i løpende priser og er hentet fra offisielle stortingsdokumenter.

De tre årene regjeringen Bondevik II inngikk budsjettforlik med Fremskrittspartiet er markert med svart i headingen og i kolonnen som viser avviket mellom regjeringens opprinnelige budsjettforslag og Blå bok, dvs. endringene som kom i budsjettforliket. Når det gjelder drift og vedlikehold spesielt, så viser oversiktene at det i hovedbudsjettforlikene om høsten kun er bevilget 1 mill. kr ekstra til drift og vedlikehold (post 23) i forliket om statsbudsjettet for 2005.

I vedlegg 2 er det gitt en grafisk/tabellarisk oversikt som viser status for SVVs budsjett ad oppfølgingen av Stortingets vedtak i samband med behandlingen av NTP for 2006 (til 2009), som tilsvarende både SVVs HP og det ambisjonsnivå som er uttrykt i Soria Moria-erklæringen. Alle tall er oppgitt i faste 2006-priser (med den prisomregning som er brukt for respektive poster pr. år i statsbudsjettet) for å kunne sammenligne de ulike milepælene. Stortingets NTP-vedtak/HP lå 1 050 mill. kr over NTP-forslaget fra regjeringen Bondevik II, men avviket blir noe større på

grunn av prisomregning. Når det gjelder bevilgningene, så er bevilgninger til OPS-prosjekter holdt utenfor (over eller underdekning har liten mening). I tillegg er kun 52 mill. kr relatert til Bjørvika tatt med, jf. at resten av midlene etter opplegget som ble vedtatt skal komme i tillegg til NTP/HP-rammen. Mer tekniske bevilgningsendringer i RNB for 2006 er også holdt utenfor her. Dette gjelder 156,2 mill. kr i parallell økning av utgifter (post 23) og inntekter, samt 70 mill. kr (post 30) som kompensasjon på grunn av ny tilnærming for merverdiavgift for OPS-prosjekter.

Det kan gis følgende statusrapport ad oppfølging av NTP/HP for SVVs budsjett i 2006. Regjeringen Bondevik II la fram forslag til NTP for 2006 (til 2009) som var om lag 1 mrd. kr (1 050 mill. kr) lavere enn det rammenivå/HP som stortingsflertallet vedtok (Arbeiderpartiets forslag). Regjeringen Bondevik IIs budsjettforslag for 2006 lå 288 mill. kr over NTP-rammen (som den regjeringen selv fremmet) og 801 mill. kr. under HP-rammen (basert på Stortingets NTP-vedtak). I tilleggforslaget for 2006 fra Regjeringen Stoltenberg II ble SVVs budsjett økt med 278 mill. kr. Sett bort fra tekniske forhold, jf. foran, er SVVs budsjett økt med ytterligere 215 mill. kr i RNB for 2006. Totalt har Regjeringen Stoltenberg II styrket SVVs budsjett med 493 mill. kr i 2006. Etterslepet opp til HP for ett år etter RNB for 2006 er på 308 mill. kr.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1

Budsjettendringer i SVVs budsjett i perioden 2002-2006.

Vedlegg 2

Grafisk/tabellarisk oversikt som viser status for SVVs budsjett ad oppfølgingen av Stortingets vedtak i samband med behandlingen av NTP for 2006 (til 2009), som tilsvarende både SVVs HP og det ambisjonsnivå som er uttrykt i Soria Moria-erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 969**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 9. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«For de fleste er overskuddsskatten ved realisasjon av aksje- og fondsgevinster fra 0 pst. til 28 pst. avhengig av skjermingsgrunnlaget. En minstepensjonist må imidlertid betale opp mot 50 pst. skatt på aksje- og fondsgevinster. Dette medfører at minstepensjonister som f.eks. har spart i fond over mange år, blir skattet langt hardere enn alle andre når gevinsten skal realiseres.

Synes finansministeren det er riktig at minstepensjonister må betale opptil 50 pst. skatt på sine kapitalinntekter mens de "rike" slipper unna med halvparten?»

Svar:

Det er ikke riktig at minstepensjonister som faller under skattebegrensingsregelen skattlegges hardere enn andre. Hensikten med skattebegrensingsregelen er nettopp å redusere inntektsskatten for pensjonister med lave og midlere inntekter og formuer. Regelen innebærer at en enslig pensjonist med nettoformue under 200 000 kr, kan ha en inntekt på om lag 125 400 kr uten å betale inntektsskatt. En minstepensjonist uten formue og uten andre inntekter betaler altså ikke inntektsskatt.

Fordelen av skattebegrensingsregelen avtrappes ved at inntekter over den skattefrie inntektsgrensen skattlegges med 55¹ pst. Pensjonister skattlegges imidlertid etter skattebegrensingsregelen kun dersom dette gir lavere skatt enn å bli skattlagt etter ordinære regler. Samlet skatt vil dermed aldri bli høyere som følge av skattebegrensingsregelen, og en kan derfor ikke si at disse personene blir skattlagt hardere enn andre.

Tabell 1 viser et eksempel på hvordan skattebegrensingsregelen virker for en enslig minstepensjonist med nettoformue under 200 000 kroner og kapitalinntekt på 20 000 kr utover skjermet beløp. Denne

personen vil betale 55 pst. skatt på de siste kronene han tjener, men vil få en reduksjon i samlet inntektsskatt på 12 150 kr sammenlignet med ordinære regler.

Tabell 1 Inntektsskatt for en enslig minstepensjonist med nettoformue under 200 000 kroner og med kapitalinntekt på 20 000 kroner utover skjermet beløp. Med ordinære regler og med skattebegrensingsregelen. 2006-regler

SKATT MED ORDINÆRE REGLER	
Brutto pensjonsinntekt	111 473
Trygdeavgift (3 pst.).....	3 344
- Minstefradrag (24 pst.).....	26 754
- Personfradrag	35 400
- Særfradrag for alder og uførhet.....	19 368
+ Kapitalinntekt utover skjermet beløp ..	20 000
= Samlet nettoinntekt.....	49 951
Skatt på alm. inntekt (28 pst.)	13 986
Inntektsskatt med ordinære regler	17 331
SKATT MED SKATTEBEGRENSINGSREGELEN	
Brutto pensjonsinntekt	111 473
- Minstefradrag	26 754
+ Kapitalinntekt utover skjermet beløp ..	20 000
= Samlet nettoinntekt	104 719
+ Formuestillegg	0
= Sum nettoinntekt og formuestillegg....	104 719
- Skattefri nettoinntekt.....	95 300
= Inntekt over skattefri nettoinntekt	9 419
Inntektsskatt med skattebegrensingsregelen (55 pst.).....	5 181
Reduksjon i skatt med skattebegrensingsregelen	12 150

¹ Fordelen avtrappes raskere for dem med høy formue, ved at 2 pst. av nettoformuen over 200 000 kroner blir lagt til inntekten.

SPØRSMÅL NR. 970**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 13. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Viser til svar, datert 30. mai 2006, på mitt skriftlige spørsmål nr. 902, datert 19. mai 2006. I tillegg til at svaret ikke besvarer mitt konkrete spørsmål om årlige pensjonsforpliktelser, gir finansministeren heller ikke noe anslag på innbetalinger fra arbeidsgiveravgift og trygdeavgift. Jeg tillater meg derfor å gjenta spørsmålet på nytt:

Kan finansministeren gi et anslag på hva statens årlige alderspensjonsforpliktelser, etter at årlige innbetalinger fra arbeidsgiveravgift og trygdeavgift er trukket fra, beløper seg til i 2030?»

Svar:

I svar på skriftlig spørsmål nr. 902 ble det oppgitt at statens forpliktelser til alderspensjoner i folketrygden - på svært usikkert grunnlag - kan anslås til 17 400 mrd. kr i 2030, målt i løpende priser. Pensjonsforpliktelsene kan betraktes som en (beregnet) gjeldspost i statens balanse og er anslått som nåverdien av allerede opptjente rettigheter til framtidige utbetalinger av alderspensjoner fra folketrygden. Den faktiske utbetalingen av alderspensjoner fra folketrygden i 2030 kan anslås til om lag 520 mrd. kr, basert på gjeldene alderspensjonssystem og middelalternativet i Statistisk sentralbyrås befolkningsframskrivning fra 2001. Det er i denne beregningen lagt til grunn 2,5 pst. årlig prisvekst og 2 pst. reallønnsvekst på lang sikt. Folketrygdens utbetalinger til uføre- og etterlattepensjoner, sykepenge, medisinsk behandling mv. kommer i tillegg.

Sammen med statens øvrige utgifter må alle fol-

ketrygdens utgifter finansieres innenfor de rammer som settes av de samlede skatte- og avgiftsinntektene mv. og overføringene fra Statens pensjonsfond - Utland. En vurdering av bærekraften i offentlige finanser må derfor se på utviklingen i alle innteks- og utgiftsposter samlet. På denne bakgrunnen har verken Pensjonskommisjonen, Bondevik II-regjeringen eller denne regjeringen presentert separate framskrivninger av statens inntekter fra trygdeavgift og arbeidsgiveravgift.

Siden en vurdering av bærekraften i offentlige finanser må baseres på en helhetlig tilnærming til statens inntekter og utgifter, ble det i svaret på skriftlig spørsmål nr. 902 av 30. mai 2006 vist til de langsiktige budsjettframskrivningene i regjeringen Bondeviks perspektivmelding fra 2004. Som omtalt i svaret viser beregningene i Perspektivmeldingen et betydelig udekket finansieringsbehov for offentlig forvaltning, illustrert med anslag for utviklingen i de samlede skatter og avgifter fra fastlandsøkonomien. Med de forutsetningene om befolkningsutvikling mv. som ble lagt til grunn, ble det udekkede finansieringsbehovet anslått å øke fra 1 pst. av verdiskapingen i fastlandsøkonomien i 2030 til 5½ pst i 2050 og 8 pst. i 2060. Det ble understreket at anslagene er usikre. I meldingen ble det videre pekt på at det udekkede finansieringsbehovet kunne møtes ved å øke inntektene eller redusere utgiftene. Det ble ikke foretatt beregninger av hvor mye for eksempel satsen for arbeidsgiveravgift må øke med dersom denne skattearten skulle bære hele byrden med å dekke statens finansieringsbehov.

SPØRSMÅL NR. 971**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 13. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Budsjett-innst. S. II (2005-2006) fremgår det at Regjeringen fra og med 1. januar 2007 vil innføre en avgift på utslipp av NO_x. Avgiften skal ligge på rundt 54 kr/kg.

Hvilke deler av norsk industri og transportnæring vil denne ramme, og hvilke deler vil bli fritatt?»

Svar:

Norge ratifiserte Gøteborg-protokollen i januar 2002, og har forpliktet seg til å redusere de årlige utslippene til 156 000 tonn fra 2010. Dette er om lag 27 pst. lavere enn 2004-nivået og om lag 22 pst. lavere enn med forventede utslipp i 2010 ifølge framskrivningene i Perspektivmeldingen 2004 (St.meld. nr. 8

(2004-2005)). Nyere anslag tyder på at kostnaden ved å oppfylle forpliktelsen kan bli vesentlig høyere enn tidligere antatt, jf. St.meld. nr. 2 (2005-2006) Revidert nasjonalbudsjett 2006. Regjeringen legger stor vekt på at forpliktelsen oppfylles til lavest mulig kostnader, og tar derfor sikte på å innføre en avgift på NO_x-utslipp fra 1. januar 2007.

En avgift bør omfatte alle utslippskilder, men praktiske hensyn tilsier at en avgift i første omgang bør omfatte større enheter. Som omtalt i Revidert na-

sjonalbudsjett 2006 vil avgiften i første omgang omfatte utslipp fra skip, fiskefartøy, fly og dieseldrevet jernbanetraffikk med samlet fremdriftsmaskineri med effekt over 750 kW. Tilsvarende vil kjeler og turbiner i energianlegg med effekt over 10 MW omfattes. Regjeringen har ikke tatt stilling til avgiftsnivå. Innføring av en NO_x-avgift vil bli sett i sammenheng med kompensasjoner til berørte næringer.

Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med et konkret forslag i budsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 972

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 12. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Er statsråden beredt til å stramme inn de rikspolitiske retningslinjene i forbindelse med utbyggingen av grøntarealer i bynære strøk, for på denne måten å sikre fortsatt grønne arealer i byene?»

BEGRUNNELSE:

I urbane strøk står grøntarealer under press og vi opplever en stadig nedbygging av slike områder. Rikspolitiske retningslinjer synes som det eneste virkemiddel for å motvirke dette, men disse oppfattes ofte som veldig "tøyelige" lokalt. Ofte oppstår situasjoner der ulike hensyn settes opp mot hverandre. Det er viktig å ta hensyn til lokalt selvstyre, men det er også viktig å bevare grønt- og friarealer i urbane strøk.

Svar:

Som representanten Grande gir uttrykk for, er de grønne arealene i byene under stort press for nedbygging. For å få en oversikt over dette har Miljøverndepartementet igangsatt en overvåking av arealutviklingen i byene. På oppdrag fra Direktoratet for naturforvaltning (DN) har Statistisk sentralbyrå (SSB) utarbeidet en rapport om endringer av byenes grønne arealer i løpet av en 5-årsperiode (1999-2004). Materialet viser en nedbygging av de grønne arealene på ca. 12 pst.

Jeg har i gang en evaluering av de Rikspolitiske retningslinjene for barns og unges interesser i den fysiske planleggingen som ble vedtatt i 1989 (RPR/BU). Intensjonen med retningslinjene var å synliggjøre og styrke barns og unges interesser i all plan-

legging og byggesaksbehandling etter plan- og bygningsloven (PBL). De skulle gi et grunnlag for å vurdere saker der barns og unges interesser kommer i konflikt med andre hensyn/interesser. Barns og unges leke- og oppholdsarealer dreier seg i stor grad om de grønne arealene i byer og tettsteder, og deres interesser er sammenfallende med den nasjonale bypolitikken på dette området: Regjeringen ønsker å sikre og utvikle de grønne arealene i byene slik at vi skaper kvalitet i våre omgivelser der vi bor og oppholder oss.

Evalueringen av RPR/BU vil danne grunnlaget for å vurdere om det er aktuelt med en revidering av retningslinjene. Jeg ser at det kan være aktuelt med en bredere tilnærming, der bl.a. krav til kvalitet og universell utforming i våre uterom blir mer vektlagt.

Omformingsområder i sentrum av byer og tettsteder blir de viktigste byutviklingsområdene i årene som kommer! Byene vi samarbeider med i pilotarbeidet for byomforming sier de har arealreserver nok for 30-40 år fremover. Det skulle derfor ikke være nødvendig å bygge ned de grønne områdene i byene. Ved å utvikle ny bebyggelse med tilhørende grønne arealer på "grå arealer", tidligere brukt til industri-, lager- og transportformål, kan fortetningspolitikken også bidra til å styrke grønnstrukturen i byer og tettsteder.

Jeg er opptatt av at vi skal ha høy kvalitet i uterommene i våre byer og tettsteder. De samme sju byene som vi samarbeider med i byomformingsnettverket, sier de trenger bedre statlige virkemidler knyttet til krav til utearealer i den tette byen. Eksisterende normer og retningslinjer er basert på ubygging på jomfruelig mark, og gjelder for hele landet. Miljøverndepartementet har igangsatt et arbeid for å utvi-

kle virkemidlene spesielt for å bedre kvaliteten i de tette byområdene. Vi samarbeider med Kommunal- og regionaldepartementet, Husbanken og byene i

omformingsnettverket om dette. Resultatene av dette arbeidet blir nyttet i den pågående revidering av plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 973

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 14. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at den tidligere narkomane NN får til en praktisk løsning på sin utfordring med Statens lånekasse, og hvordan vil statsråden sikre at personer i samme situasjon som NN får muligheten til å komme seg ut av renteproblemene i forhold til Statens lånekasse for utdanning?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 775 (2005-2006) som handler om Lånekassen og vilkår for rentefritak for tidligere narkomane. Statsråden besvarer spørsmålet meget generelt og konkluderer, slik jeg oppfatter det, med at dagens ordninger er tilstrekkelig gode. I praksis viser det seg imidlertid at ordningene ikke er gode. I den sammenheng viser jeg bl.a. til et tilfelle referert i Tønsbergs Blad 19. april om den tidligere narkomane NN. Han har kjempet for gjennomslag i flere år, med hjelp fra kommunen. Likevel når han ikke gjennom i systemet. Da er det etter spørrerens oppfatning underlig at statsråden kan konkludere med at dagens ordninger er tilstrekkelige så lenge Statens lånekasse i praksis fører en politikk som ekskluderer mange tidligere narkomane fra å finne en endelig og akseptabel løsning.

Siden skriftlig spørsmål nr. 775 var generelt i formen og resulterte i et generelt svar vil jeg nå være mer konkret. Dette handler nemlig om konkrete mennesker med konkrete problemer. Det handler ikke om statistikk og gode intensjoner.

Svar:

Departementet behandler ikke enkeltsaker og instruerer heller ikke Lånekassen i enkeltsaker. Jeg vil derfor ikke gå konkret inn på NNs problemer slik representanten Anundsen ber meg om.

Det er flere grupper som opplever det som problematisk å ivareta forpliktelsene de har overfor Lånekassen. Både psykisk syke, sosialhjelpsmottakere og andre grupper med betalingsvansker kan oppleve den samme problematikken som tidligere narkomane i forhold til tilbakebetaling av utdanningsgjeld. På denne bakgrunn åpner regelverket om tilbakebetaling av utdanningslån for å gi rentefritak til personer som på grunn av særlige sosiale og økonomiske årsaker har problemer med å betjene utdanningslånet. Dette gjelder for eksempel ved dokumentert sykdom (herunder narkomani), arbeidsledighet, medisinsk rehabilitering, yrkesrettet attføring, tidsbegrenset uførestønad, lav lønn ved fulltidsarbeid, soning og personer som får økonomisk stønad etter sosialtjenesteloven. Dette regelverket ivaretar ulike grupper med betalingsvansker. Det er imidlertid vanskelig å lage et regelverk som kan fange opp personer som i perioder ikke klarer å følge opp de rettighetene de har etter regelverket.

Når det gjelder regelverket for rentefritak, må personer søke innen tre år, som er foreldelsesfristen for slike krav. Av hensyn til blant annet svake grupper, har Lånekassen anledning til å gjøre unntak fra foreldelsesfristen når særlige forhold gjør at søknadsfristen ikke kan bli holdt.

SPØRSMÅL NR. 974**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 9. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Administrasjonen i SAS Technical Services (STS) anbefaler styret å konsentrere virksomheten til hovedflyplassene, samle alt flyvedlikehold på Gardermoen og legge ned virksomheten på Sola.

Hvordan vurderer statsråden STS-administrasjonens anbefaling?»

BEGRUNNELSE:

Dersom administrasjonens anbefaling følges, vil 265 ansatte på Sola miste jobben. De tillitsvalgte på Sola har ikke sluttet seg til innstillingen. STS' styre skal behandle saken 12. juni.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra samferdselsministeren.

Jeg er kjent med at SAS Technical Services (STS) har signalisert mulig nedleggelse av ett av STS' verksteder, enten på Sola eller Gardermoen. Bakgrunnen for å vurdere nedleggelse av ett av verkstedene er vesentlig overkapasitet. Jeg vil presisere at det foreløpig ikke foreligger noen endelig styrebeslutning om nedleggelse.

Det har i den senere tid pågått en struktureringsprosess ved STS, der en prosjektgruppe har vurdert STS' basestruktur. Etter hva jeg er kjent med, vurderer styret i SAS å legge ned Braathens flytekniske verksted på Sola for å satse på Gardermoen.

Jeg har kontakt med de tillitsvalgte både fra verkstedet på Sola og fra verkstedet på Gardermoen. Jeg har stor forståelse for at de ansatte opplever dette som en vanskelig situasjon. Bedriftsnedleggelse berører enkeltmennesker og familier. Regjeringen er på et generelt grunnlag opptatt av å legge til rette for omstilling på steder som berøres av nedleggelse.

Det er imidlertid selskapet selv som må foreta nødvendige strukturelle tilpasninger i sin basestruktur for å sikre fremtidig konkurranseevne. Beslutningen om nedleggelse av basen på Sola eller Gardermoen må være basert på et forretningsmessig grunnlag, og er en beslutning som selskapet selv må foreta med sikte på å legge til rette for framtidig lønnsom virksomhet.

Jeg kan for øvrig opplyse om at fylkesordføreren i Rogaland og ordføreren i Sola og Stavanger har bedt om et møte i sakens anledning, og at et slikt møte vil bli avholdt mandag 12. juni 2006.

SPØRSMÅL NR. 975**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 12. juni 2006 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«EU-kommisjonen skal nå granske den avtalen som Nykøping kommune har gjort med flyselskapet Ryanair ved Skavsta Flyplass i Sverige, da det antas at den inneholder ulovlig statsstøtte. Forsvaret har nettopp inngått en avtale med Rygge Sivile Lufthavn AS (RSL) hvor man lar Forsvaret ta 70 pst. av den sivile flyplassens driftskostnader. Dette synes parallelt til situasjonen i Nykøping.

Har statsråden vurdert om slik subsidiering av RSL er lovlig statstøtte etter EU-regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Forsvaret har nylig inngått en samarbeidsavtale med Rygge Sivile Lufthavn AS (RSL) om rettigheter og plikter i forbindelse med å etablere, drive og inneha Moss Lufthavn, Rygge.

Av avtalens kap. 4 fremgår at Forsvaret skal dekke 70 pst. av RSLs vesentligste driftskostnader de første årene. I og med at avtalen forutsetter en endring i fordelingen etter 2 år, viser dette at det foreligger en sterk subsidiering fra Forsvaret i oppstartsfasen, men også fordelingen i årene videre synes å inneholde statlig subsidiering av privat virksomhet. I

tillegg til at dette er sterkt konkurransevridende i forhold til driften av konkurrerende flyplasser som Oslo Lufthavn og Sandefjord Lufthavn, er det grunn til å anta at dette kan være ulovlig statsstøtte i forhold til EU-regelverket.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 6. juni 2006 med spørsmål fra stortingsrepresentant Svein Flåtten om avtaleverket mellom Forsvaret og Rygge sivile lufthavn AS (RSL) er innenfor EØS-regelverket om statsstøtte.

Avtaleverket er etter Forsvarsdepartementets oppfatning innenfor EUs regelverk. Dette baseres på at samarbeidsavtalen ikke legger opp til noen "støtte" jf. EØS art. 61, hvor det avgjørende er om det offentliges ytelse motsvares av en likeverdig ytelse.

Det er i særlig grad pkt. 4.1 i samarbeidsavtalen som er av betydning i denne saken. Av denne bestemmelsen fremkommer bl.a. at:

"RSL AS skal dekke alle direkte og indirekte kostnader utenom investeringskostnader som følge av å anlegge, drive og inneha sivil aktivitet ved Moss luft-

havn, Rygge, herunder alle direkte og indirekte kostnader påført Forsvaret."

Videre følger det av samme bestemmelse at:

"Kostnader utenom investeringskostnader som ikke kan allokere alene til sivil eller militær aktivitet, skal fordeles i henhold til fordelingsnøkkelen angitt i punkt 4.1.2 nedenfor.

Fordelingsnøkkel de 2 første år regnet fra og med trafikkåpning er 70 pst. på LF og 30 pst. på RSL AS. Deretter skal kostnadene fordeles på sivile og militære flybevegelser i siste driftsår (kalenderår)."

Det følger av ovennevnte at RSL AS etter avtalen selv skal dekke alle merkostnadene knyttet til det å anlegge, drive og inneha sivil lufthavn på Rygge.

Fordelingen 70/30 de to første driftsår for kostnader som ikke kan allokere alene til sivil eller militær aktivitet er basert på en forhandlingsløsning. En slik løsning bidrar til at Forsvaret allerede første driftsår får redusert sine driftskostnader på Rygge.

Forsvaret vil identifisere alle kostnadselementer, inkludert eksempelvis risiki. Dette vil bli nærmere klarlagt i driftsavtalen, som partene i fellesskap vil utarbeide før åpningen av den sivile lufthavnen.

SPØRSMÅL NR. 976

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 12. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak skal Helse Øst iverksette for å utvide fødetilbudet i hovedstadsområdet, med hensyn til rekruttering av personell og lokalisering av nye fødeplasser?»

BEGRUNNELSE:

Helse Øst meddeler i en pressemelding av 31. mai 2006 at fødetilbudet i hovedstadsområdet skal utvides med 400 plasser. Det fremgår videre at de nye plassene skal opprettes gjennom bruk av Ullevål universitetssykehus, Sykehuset Asker og Bærum HF og Akershus universitetssykehus. Ullevål sykehus opplyser at de avviser 2 000 fødende pr. år, herunder kvinner som allerede er i fødsel. Ifølge mine opplysninger er også kapasiteten ved Ahus benyttet fullt ut allerede. Det er avgjørende at fødeavdelingene har

tilstrekkelig kapasitet med hensyn til personell og plasser, slik at de fødende blir godt ivaretatt.

Svar:

Det har vært viktig for Helse Øst RHF å få avklart at fødende som er bosatt i Helse Øst har rettslig krav på at Helse Øst RHF skaffer dem et forsvarlig fødetilbud. Men når det gjelder retten til å velge på hvilket sykehus fødselen kan finne sted, kan imidlertid ikke pasienten kreve at denne rettigheten oppfylles uavhengig av kapasitet/plasssituasjon ved det sykehuset hun velger. Jeg viser for øvrig til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 984 fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli.

Helse Øst RHF har etter initiativ fra meg hatt denne saken til vurdering siden april/mai i år. Som ledd i dette ble Ullevål universitetssykehus HF og Helse Sør RHF ved Rikshospitalet forespurgt om hvilke muligheter de har for å øke kapasiteten både på

kort sikt, og fram mot 2010. I den foreløpige vurderingen ble det også tatt i betraktning at nye Akershus universitetssykehus HF vil bli etablert i mellomtiden, med et økt antall fødsler i forhold til dagens kapasitet og med pasienthotelltilbud.

Behovet for økningen i fødekapasiteten som er beregnet til 400 fødsler pr. år, er basert på tall fra Statistisk sentralbyrå fra 2005. Disse viser at netto økning av antall fødsler i Oslo og Akershus pr. utgangen av 2005 er ca. 400 fødsler i forhold til 2003, da oppgavefordelingen i hovedstadsområdet ble endret ved at fødevirksomheten ved Aker universitetssykehus HF ble innstilt og fordelt på de øvrige sykehus i området. Netto økning i hele regionen er 45 fødsler i 2005 sammenlignet med 2003.

Helse Øst RHF har som grunnleggende forutsetning at eventuell utvidelse av fødekapasiteten i hovedstadsområdet skal løses ved økt utnyttelse av potensialet i egne sykehus, eventuelt supplert med kapasitet fra Helse Sør RHF. Samlet ressursbruk til

fødselsomsorg skal opprettholdes på samme nivå som i dag.

Helse Øst RHF vil nå ha en gjennomgang med egne aktuelle helseforetak i hovedstadsområdet for å vurdere om økningen med 400 plasser kan gjennomføres ved disse sykehusene - Ullevål universitetssykehus HF, Sykehuset Asker og Bærum HF, Akershus universitetssykehus HF - og dernest Helse Sør RHF ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF, som Helse Øst har avtale med fra før. Økningen på 400 plasser utgjør en liten del (2,9 pst.) av totalvolumet for fødsler ved disse sykehusene som har ca. 14 000 fødsler årlig.

Helse Øst RHF vurderer et eventuelt rekrutteringsbehov som uproblematisk og likeledes også at evt. behov for ressurstilførsel bør løses ved interne justeringer. Det er en klar forutsetning at økningen ikke skal gå på bekostning av kvaliteten på fødeplassene, slik at den enkelte gravide kvinne skal få et like godt tilbud som i dag.

SPØRSMÅL NR. 977

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 14. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg registrerer at Regjeringen ikke har lagt til noen ytterligere bevilgninger til Vøgne ved revidert nasjonalbudsjett. Man ønsker heller ikke å tilrettelegge for å konkurranseutsette strekningen som man tidligere har fått tilbud om, og som internasjonal og norsk erfaring viser er en meget god løsning.

Hva akter statsråden å gjøre for at Vøgne blir et tilbud igjen?»

BEGRUNNELSE:

I valgkampen sa de rød-grønne partiene at hvis de skulle komme til makten skulle det satses kraftig på jernbane og kollektivtrafikk generelt. De rød-grønne listekandidatene i Buskerud sa sågar at en stemme til dem ville sikre Vøgne som lokaltog til Oslo hvis de kom til makten. Ifølge media var statsråden, partifelle Per Olaf Lundteigen og Arbeiderpartiets Sigrun Eng i Hallingdal i vinter der de sa at toget skulle komme på skinner igjen i august.

Svar:

Som det fremgår av St.prp. nr. 1 (2005-2006), jf. side 153, 2. spalte, har staten avsluttet sitt kjøp av re-

giontogtilbudet Vøgne (Oslo-Geilo) fra og med juni 2005. Dette var et togtilbud med lavt belegg og hvor det statlige tilskuddet pr. reise var høyt. Ved behandlingen av St.prp. nr. 1, jf. Budsjett-innst. S. nr. 13 (2004-2005), gav Stortinget sin tilslutning til å stanse det statlige kjøpet av Vøgne, og tilslutning til at ansvaret for den lokale kollektivtrafikken som ble dekket av Vøgne, skulle overføres til Buskerud fylkeskommune. Det ble ved behandlingen av St.prp. nr. 65, jf. Innst. S. nr. 240 (2004-2005) bevilget 1,75 mill. kr i kompensasjon til fylkeskommunen for ansvarsoverføringen i 2. halvår 2005. Buskerud fylkeskommune vil som følge av funksjonsendringen motta en årlig kompensasjon på 3,5 mill. kr gjennom Kommunal- og regionaldepartementets budsjett.

Jeg er kjent med at den forrige samferdselsministeren lovet 1 mill. kr til Vøgne. Disse midlene var imidlertid ikke foreslått i Bondevik-regjeringens budsjettforslag for 2006. Jeg er videre kjent med at Buskerud fylkeskommune nå arbeider med å få etablert et nytt togtilbud på strekningen Geilo-Oslo. I den forbindelse har Buskerud fylkeskommune på nytt søkt Samferdselsdepartementet om ekstra tilskudd på 0,5 mill. kr i 2006 og 1 mill. kr for hvert av

årene 2007, 2008 og 2009. I brev til fylkeskommunen har jeg gitt tilsagn om slik støtte. Jeg er kjent med at disse midlene til kjøp av persontrafikk med tog vil kunne skje etter en forutgående konkurranse. Det fremgår av St.prp. nr. 66 (2005-2006) Revidert nasjonalbudsjett 2006 at det foreslås en tilleggsbevilgning i 2006 på 0,5 mill. kr som tildeles Buskerud fyl-

keskommune og at den vil få tildelt ytterligere 1 mill. kr ekstra i årene 2007, 2008 og 2009. Forutsetningen for disse utbetalingene er at man lykkes med å gjenopprette togtilbudet Vøgne. Ut fra dette mener jeg å ha fulgt opp lovnaden som er gitt til Buskerud fylkeskommune i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 978

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 14. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Utfyllingen av selvangivelsen for selvstendig næringsutøvende i Altinn er en ren provokasjon, og å komme helskinnet gjennom utfyllingen uten betydelig bistand fra universitetsutdannet datapersonell framstår som en bragd forbeholdt de få.

Vil statsråden bidra med initiativ til å lette utfyllingsrutinene og redusere byråkratiet for framtidig elektronisk utfylling av selvangivelsen?»

Svar:

Altinn ble første gang tatt i bruk som innrapporteringskanal i forbindelse med levering av selvangivelse for næringsdrivende i 2004. Første året leverte om lag 40 pst. av de næringsdrivende selvangivelsen elektronisk. I 2006 ser det ut til at hele 75 pst. av de næringsdrivende kommer til å levere elektronisk. Dette er i tråd med de målsettinger som ble satt ved innføringen av Altinn.

Det er to hovedgrupper som leverer selvangivelse for næringsdrivende elektronisk. Det er regnskapsførere/revisorer som leverer på vegne av skattyter via eget årsoppgjørprogram, og det er næringsdrivende som selv registrerer ligningsopplysningene direkte i Altinn-portalen. Andelen som registrerer direkte i Altinn-portalen har ligget i overkant av 10 pst. av det som totalt kommer inn elektronisk hvert år. Veksten de siste årene har vært den samme for begge hovedgruppene.

Altinn gir et godt tilbud til de 90 pst. som leverer

næringsoppgaven via årsoppgjørsløseleverandører. For de 10 pst. som registrerer direkte i Altinn-portalen kan løsningen oppleves kompleks, særlig ved første gangs bruk. Utfylling av selvangivelsen for næringsdrivende med regnskap er i seg selv en omfattende arbeidsoperasjon, uavhengig av om dette gjøres elektronisk eller på papir. Skattyter må levere de samme opplysninger nå som tidligere, og utfyllingen elektronisk medfører isolert sett ikke store besparelser for utfylleren. I motsetning til tidligere papirutfylling må de ved elektronisk utfylling også forholde seg til enkelte maskinelle kontroller. Disse er lagt inn for å sikre riktig utfylling, noe som igjen gir økt kvalitet på oppgavene som leveres.

Utviklingsarbeidet knyttet til Altinn er omfattende og komplekst, og etaten må derfor gå skrittvis fram. Jeg har imidlertid fått opplyst at skatteetaten arbeider med å tilby en løsning for de personlige næringsdrivende tilsvarende den som tilbys lønnstakere og pensjonister. Løsningen vil innebære en preutfylling av en del personlige opplysninger, mens utfyllingen av næringsdelen vil få bedre systemmessig støtte. Dette vil gjøre utfyllingen av selvangivelsen og regnskapene vesentlig enklere også for denne gruppen.

Generelt arbeides det sammen med Brønnøysundregistrene med grunnleggende forbedringer i funksjonalitet i Altinn, også knyttet til skjemautforming og skjema utvikling. Slik ny funksjonalitet vil øke brukervennligheten, og den vil bli tatt i bruk så snart den foreligger i fellesløsningen.

SPØRSMÅL NR. 979**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 12. juni 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Stortinget har vedtatt ny offentlighetslov, der § 19 gir unntak for dokument som blir utvekslet under konsultasjoner med Sametinget og samiske organisasjoner med henvisning til artikkel 6 i ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk. Unntaket har vakt reaksjoner i Finnmark, og fortolkes som en mulighet for Sametinget og samiske organisasjoner til å lukke saksprosessene og hindre offentlig innsyn i beslutningsprosessene.

Hvordan mener statsråden at § 19 i offentlighetsloven skal forstås?»

Svar:

Etter lov 19. mai 2006 nr. 16 om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd (offentleglova) § 19 er det adgang til å unnta fra innsyn dokument som blir utvekslet mellom statlige organer og Sametinget og samiske organisasjoner som ledd i konsultasjoner i samsvar med ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk og stammefolk i selvstendige stater artikkel 6. Unntaket gjelder ikke for dokumenter som blir utvekslet som ledd i alminnelig høring av en sak. Det vil være tale om alminnelig høring i bestemmelsens forstand når en sak sendes på høring til en bredere krets av offentlige og private instanser, slik som det f.eks. gjøres med lovforslag. Dokument som utveksles som ledd i slike høringer vil det ikke være adgang til å unnta fra innsyn selv om de også sendes til Sametinget og samiske organisasjoner.

Unntaket i offentleglova § 19 gjelder bare for dokumenter. Om muntlige konsultasjoner skal holdes bak lukkede dører, reguleres ikke av loven. Det vil være opp til de forvaltningsorganer eller den stortingskomité som avholder muntlige konsultasjoner å bestemme om møtene skal være åpne eller lukkede.

Offentleglova gjelder ikke for Stortinget, slik at unntaket i § 19 i utgangspunktet ikke vil gjelde for dokumenter som befinner seg hos Stortinget, jf. loven § 2 tredje ledd. Regler om dokumentoffentlighet for Stortinget fastsatt ved stortingsvedtak 14. juni 2000 § 1 første ledd fastslår at gjeldende offentlighetslov gjelder tilsvarende for Stortinget så langt den passer. Om unntaket i den nye offentleglova § 19 skal gjelde for Stortinget, vil Stortinget måtte ta stilling til ved en eventuell revisjon av reglene om dokumentoffentlighet for Stortinget.

Unntaket i offentleglova § 19 gjelder videre bare for konsultasjoner mellom statlige organer og Sametinget og samiske organisasjoner. Unntaket vil der-

med ikke gjelde for konsultasjoner som finner sted mellom fylkeskommuner eller kommuner og Sametinget og samiske organisasjoner.

Når konsultasjonene finner sted mellom statlige organer og Sametinget og samiske organisasjoner, vil § 19 gi adgang til å unnta dokumentene både i de statlige organene og hos Sametinget. For samiske organisasjoner som mottar dokumenter som ledd i slike konsultasjoner, vil ikke bestemmelsen ha noen betydning fordi offentleglova ikke vil gjelde for private organisasjoner.

Bakgrunnen for unntaket i § 19 i offentleglova er at samene etter ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk og stammefolk i selvstendige stater artikkel 6 har rett til å bli konsultert i saker som kan få direkte virkning for dem. Det ble inngått en avtale mellom Sametinget og kommunal- og regionalministeren på vegne av regjeringen 11. mai 2005 om nærmere prosedyreregler for konsultasjoner etter ILO-konvensjon nr. 169. I avtalens punkt 4 forutsettes at informasjon som utveksles mellom statlige myndigheter og Sametinget i forbindelse med slike konsultasjoner skal kunne unntas fra offentlighet, forutsatt at det foreligger hjemmel for det.

For å oppfylle konsultasjonsplikten etter ILO-konvensjonen kan det i mange tilfelle være nødvendig å gi Sametinget og samiske organisasjoner innsyn i utkast og lignende som vanligvis kan unntas fra innsyn etter offentleglova, f.eks. utkast til proposisjoner om lovendringer som har mye å si for samiske interesser. For at slike utkast eller lignende fortsatt skal kunne unntas fra innsyn etter at de er oversendt til Sametinget eller samiske organisasjoner, er det nødvendig å ha en særskilt regel om dette. At unntaksadgangen er i behold etter slik oversendelse, legger til rette for tettere konsultasjoner med Sametinget og samiske organisasjoner enn man ellers kunne ha hatt.

Offentleglova § 19 gir bare en adgang, og ikke en plikt, til å unnta dokumenter som utveksles mellom statlige organer og Sametinget og samiske organisasjoner fra innsyn. Når det kreves innsyn i slike dokumenter hos statlige organer eller Sametinget, skal det derfor etter offentleglova § 11 vurderes om det skal utvises meroffentlighet, det vil si at det må vurderes om det skal gis helt eller delvis innsyn i dokumentet selv om det er adgang til å unnta det fra innsyn. I denne vurderingen må organet foreta en avveining mellom hensynene som taler for innsyn, herunder hensynet til en opplyst offentlig debatt, og hensynene som taler imot. Dersom hensynene som taler for innsyn

veier tyngst, har organet en sterk oppfordring til å gi innsyn, jf. offentleglova § 11 annet punktum. Også i punkt 4 i avtalen mellom regjeringen og Sametinget er det forutsatt at meroffentlighet skal praktiseres.

Etter offentleglova § 29 første ledd første punktum skal det organet som mottar et innsynskrav vurdere kravet konkret og selvstendig. Dette innebærer at det enkelte organ har rett og plikt til å legge sin egen vurdering av meroffentlighetsspørsmålet til grunn selv om et annet organ har vurdert spørsmålet

på en annen måte. For eksempel vil Sametinget ha anledning til å offentliggjøre et dokumentet hvis det mener at hensynene som taler for innsyn, veier tyngre enn unntaksbehovet selv om et departement har nektet innsyn i det samme dokumentet.

Det må utarbeides et informasjonsopplegg og forskrifter før den nye offentleglova kan settes i kraft. Det arbeides med sikte på ikrafttredelse 1. juli 2007 eller 1. januar 2008.

SPØRSMÅL NR. 980

Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 15. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for framdriften av bredbåndsutbyggingen, hvordan prosjektet blir håndtert og hvordan den enkelte kommune skal kunne legge forholdene til rette for utbyggingen av bredbåndsnettet?»

BEGRUNNELSE:

I mange utkantkommuner i Norge er det flere som stiller spørsmål ved bredbåndsutbyggingen til alle landets husstander og offentlige, så vel som private virksomheter, slik Regjeringen har lovet i Soria Moria-erklæringen.

Usikkerhet rundt framdriften av utbyggingen gjør at de kommunene som vil satse på bredbånd for å gjøre sin kommune mer attraktiv og næringsvennlig, heller lar være å bygge ut. Denne usikkerheten er i stor grad knyttet til finansiering og Telenors rolle som eier og utbygger av infrastruktur.

Venstre ønsker på lik linje med Regjeringen en nasjonal satsing på bredbåndsnett, men i et samspill mellom offentlige og private aktører.

Aremark kommune i Østfold er en av kommunene som vil bygge ut sitt bredbåndsnett. De har hatt vilje til å tenke kreativt når de har sett på mulighetene for utbygging, men har ikke møtt mye vilje fra den sittende regjering - som har tatt på seg oppgaven med å gi hele Norge bredbåndstilgang.

Aremarks hinder for bredbåndstilknytning er kapasiteten i de ytre delene av transportnettet, nærmere bestemt mot tre av sentralene i området. For å få fi-

nansiert denne utbyggingen ville Aremark forskuttede med kommunale midler, med en tenkt tilbakebetaling fra staten. En offentlig delfinansiering på investeringssiden, hvor utbygger ville stå for resten av investeringen, mens driften finansieres på vanlig måte ved salg av abonnemeter.

Aremark Kommune fikk avslag fra staten. De vil ikke få refundert sine utlegg hvis de bygger ut nå og bruker private aktører. Aremark kommune må enten bygge ut og ta alle utgiftene selv, eller vente til Regjeringen bestemmer seg for hvordan staten selv skal bygge ut bredbånd. Det kan bli lenge å vente, siden det ennå er usikkerhet rundt hvilken etat/organ som skal administrere prosjektet.

Venstre etterspør derfor progresjon i Regjeringens arbeid med utbygging av bredbåndsnettet.

Svar:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 980 fra representanten Borghild Tenden. I spørsmålet bes jeg om å redegjøre for framdriften i bredbåndsutbyggingen, hvordan prosjektet blir håndtert og hvordan den enkelte kommune skal kunne legge forholdene til rette for utbygging av bredbåndsnett.

Bakgrunn og politisk hovedstrategi

Bredbåndspolitikken er, med Stortingets tilslutning (jf. St.meld. nr. 49 (2002-2003)) Breiband for kunnskap og vekst og Innst. S. nr. 133 (2003-2004), basert på at det er markedsaktørene som skal stå for utbygging av infrastruktur. Myndighetenes rolle er

begrenset til å legge til rette for virksom konkurranse i telemarkedet, og å være en krevende etterspørter av bredbånd og bredbåndstjenester. I tillegg vurderer og iverksetter myndighetene særskilte etterspørselsstimulerende tiltak innrettet mot områder uten markedsbasert tilbud. Høykom-ordningen (herunder Høykom-distrikt) er et viktig eksempel på et slikt tiltak. Høykom foreslås i Revidert nasjonalbudsjett for 2006 styrket med 50 mill. kr, noe som vil gi en samlet ramme på nær 120 mill. kr i 2006. Dette er den største bevilgningen til Høykom noensinne.

Ifølge Soria Moria-erklæringen er det et mål at hele landet skal ha tilbud om bredbånd innen utgangen av 2007. Denne målsettingen ligger fast. Den markedsbaserte politikken har vært vellykket, men det er en utfordring å nå helt opp til 100 pst. dekning i løpet av 2007. Det er på denne bakgrunn etablert et statssekretærutvalg under ledelse av Fornyings- og administrasjonsdepartementet som skal gi anbefalinger om Regjeringens videre bredbåndssatsing med utgangspunkt i Soria Moria-erklæringen. Utvalget vil levere sin innstilling i løpet av juni 2006.

Framdrift i bredbåndsutbyggingen

Tall fra konsulentselskapet Teleplan viser at 93-94 pst. av norske husstander har tilbud om bredbånd per juni 2006, mens tallet i mai 2003 var ca. 64 pst. Det forventes nær 95 pst. dekning ved utgangen av 2006. 1 mai 2003 stod over 200 kommuner helt uten bredbåndstilbud til privatmarkedet. I juni 2006 er det ingen kommuner uten tilbud. Videre viser estimater at det er om lag 1 million private bredbåndstilknytninger pr. juni 2006. Dette betyr at om lag 52 pst. av norske husstander nå er tilknyttet bredbånd. Dette viser at det er en meget god utvikling i det norske bredbåndsmarkedet både hva angår tilbud og faktisk tilknytning. Men samtidig er det altså bare drøye halvparten av de som har mulighet som velger å tegne bredbåndabonnement.

Håndtering av prosjektet

Hovedstrategien er altså en utbygging i regi av markedsaktørene, men tilrettelagt og stimulert av staten. Det foregår således ikke noen direkte statlig bredbåndsutbygging, og det er heller ikke noe statlig "prosjekt" som sådant som det kan rapporteres om framdrift på.

Det pågående arbeidet i statssekretærutvalget for bredbånd vil gi anbefalinger om Regjeringens videre innsats på bredbåndsområdet.

Hvordan kommuner kan legge til rette

Kommuner kan bidra til bredbåndsutbygging via to hovedtilnærminger: Å bidra til etterspørsel etter bredbånd eller mer direkte å bidra til at det etableres tilbud om bredbånd.

Etterspørselsstimulering går ut på å samle bredbåndsbehov for å skape volum i etterspørselen, og dermed bidra til å etablere et bredbåndstilbud i områder der det ikke finnes slikt tilbud eller å etablere et tilbud til gunstigere pris enn det eksisterende. Med en slik tilnærming tar kommuner eller fylkeskommuner en koordinerende rolle for å samle etterspørsel i sitt område.

Videre kan kommuner bidra indirekte til bredbåndsutbyggingen ved å stille til disposisjon og gjenbruke fremføringsveier for bredbåndsinfrastruktur (grøfter, trekkør, master mv).

I områder der stimulering av etterspørselen ikke er tilstrekkelig kan kommuner og fylkeskommuner ta en mer aktiv rolle ved mer direkte å bidra til et tilbud. Dette kan skje ved at kommuner eller kommunalt eide selskaper selv etablerer bredbåndsinfrastruktur.

For mer informasjon kan det vises til Høykom rapport nr. 303 "Bredbånd til bygda - Hva kan kommunene gjøre?", Høykom rapport nr. 404 "Regional bredbåndskoordinerings", samt en nettbasert veileder om interkommunalt IKT-samarbeid (www.iktsamarbeid.no) utarbeidet på initiativ fra KS og Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet vil også gi en oppdatering av status og framdrift på bredbåndsområdet i budsjettproposisjonen for 2007.

SPØRSMÅL NR. 981**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 15. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ferjestrekninga Volda-Lauvstad skal nå ut på anbod, og lokalt vonar og reknar ein med at Statens vegvesen utformar krava slik at ein også på denne strekninga vil få eit betre og framtidretta tilbod. Frå ulike hald lokalt blir det reist tvil om dei krava som Vegvesenet har stilt til materiell og tilbodet elles er gode nok.

Kva er dei viktigaste krava til det framtidige tilbodet på denne strekninga, og kan statsråden forsikre at tilbodet blir betre enn det er i dag?»

Svar:

I høve til Statens vegvesen sine føringar, skal kravet til ferjetilbodet ved konkurranseutsetting tilpassast den nasjonale standarden, som vart lagt fram av Bondevik II-regjeringa, og som Stortinget slutta seg til ved handsaminga av St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 (NTP). I dei

tilfella dagens tilbod ligg over denne standarden, er hovudregelen at dagens standard skal leggjast til grunn. Sambandet Volda-Lauvstad i Møre og Romsdal har eit tilbod i dag, som ligg over dei langsiktige målsetjingane for denne type samband i NTP. Dagens standard er såleis lagt til grunn i den gjennomførte anbodsutlysinga av sambandet Volda-Lauvstad. Tilbodet no er 16 avgangar frå kvar ferjekai pr. døgn mens NTP-kravet er 12 avgangar. Opningstida er 17 timar, mens NTP-kravet er 13 timar. Attståande bilar er mindre enn NTP-kravet på maksimum 3 pst. Det har såleis ikkje vore grunn for å krevja materiell med større kapasitet enn i dag i samband med anbodsutlysinga.

Kontraktperioden for dette anbodet er seks år, og oppdragsgjevar er sikra fleksibilitet ved at det kan kjøpast ekstra avgangar og/eller påleggast utvida opningstid dersom behovet skulle tale for det.

SPØRSMÅL NR. 982**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 14. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Anslag fra Norsk Industri viser at CO₂-kvotestystemet har påført europeiske strømkunder en ekstraregning på 250 mrd. kr uten å redusere utslipp av klimagassen CO₂. ZERO vil avvikle ordning med CO₂-kvoter, og i stedet bruke pengene til å rense CO₂-utslippene fra industrien. Administrerende direktør Stein Lier-Hansen i Norsk Industri er enig, og sier kvotehandel "ikke kan iverksettes før tiden er moden. I mellomtiden må vi ta i bruk andre virkemidler".

Vil statsråden åpne for å revurdere eksisterende virkemidler i klimapolitikken?»

bør revurdere virkemiddelbruken, selv om man ikke tar omkamp om målene man ønsker å nå.

I Dagens Næringsliv 31. mai 2006 skriver Stein Lier-Hansen, administrerende direktør i Norsk Industri, følgende:

"Prosessindustriens Landsforening (Pil) sloss med nebb og klør mot en slik ordning da Stortinget behandlet saken i juni 2002. Pil er nå en del av Norsk Industri sammen med tidligere TBL. Industrien har derimot stilt seg positiv til kvotehandel på global basis. Nasjonale eller regionale løsninger er vi derimot sterkt imot.

Resultatet av Stortingets behandling ble imidlertid en mellomløsning, og prosessindustrien ble invitert til å forhandle frem en løsning av Stortinget sammen med regjeringen. Forutsetningen var en ordning som ikke skulle svekke industriens konkurranseevne. Det gjorde vi etter beste evne og inngikk senere en avtale med Miljøverndepartementet, der den delen av industrien som ikke ble omfattet av EUs kvotehandel, frivillig påtok seg å redusere utslippene med en million

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har hatt offensiv retorikk om sin klimapolitikk. Erfaringene fra Europa tilsier at man

tonn CO₂-ekvivalenter innen utgangen av 2007. Det gjør den.

Det er godt å se at forskeren Holtmark forøvrig deler vår analyse om at EUs kvotehandelssystem ikke virker positivt på miljøet, men ødeleggende på industrien i Europa.

I tillegg er bestemødre og andre strømforbrukere over hele Europa rammet av en kraftig økning av strømprisene, kun til glede for kraftprodusentene og deres talsmenn."

Undertegnede ønsker for øvrig å vise til at Fremskrittspartiet i fjor høst fremmet forslag om å evaluere ordningen med CO₂-kvoter, uten å få gehør i Stortinget. Tiden burde være moden for at Regjeringen tok et slikt initiativ nå.

Svar:

I St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) Om endring av St.prp. nr. 1 om statsbudsjettet 2006 varslet Regjeringen at den vil komme tilbake til Stortinget med forslag til nasjonalt kvotesystem for 2008-2012 og endringer i andre klimavirkemidler. Det norske kvotesystemet for klimagasser ble innført fra 1. januar 2005, og flere av bestemmelsene i klimakvoteloven gjelder bare for perioden 2005-2007. Det må derfor foretas endringer i loven for å tilpasse den til perioden 2008-2012. Departementet arbeider nå med de nødvendige lovendringene, og Regjeringen vil komme nærmere tilbake til den endelige utformingen av kvotesystemet for perioden 2008-2012 i en egen odelstingsproposisjon.

Hensikten med å opprette et norsk kvotesystem i perioden før 2008, var både å oppnå utslippsreduksjoner i denne perioden og å høste erfaringer med kvotehandel for perioden 2008-2012 hvor Norge i henhold til Kyotoprotokollen står overfor en internasjonal forpliktelse til å begrense sine utslipp av klimagasser. Miljøverndepartementet og Prosessindustriens Landsforening (PIL), nå Norsk Industri, forhandlet også fram en overenskomst som innebærer at den delen av prosessindustrien som ikke har kvoteplikt i 2005-2007 likevel forplikter seg til å redusere klimagassutslippene innen utgangen av 2007. I tråd med føringer fra Stortinget er både kvotesystemet for 2005-2007 og overenskomsten utviklet i nær dialog

med prosessindustrien nettopp for å ivareta konkurransehensyn.

Erfaringene som er vunnet med kvotehandel så langt vil inngå i vurderingene i forbindelse med innretningen på kvotesystemet for perioden 2008-2012. Et godt utformet kvotesystem sikrer at bedriftene gis effektive incentiver til å redusere klimagassutslippene.

Regjeringen har åpnet for å inkludere EUs kvotedirektiv i EØS-avtalen. Dersom Kvotedirektivet blir inkludert i EØS-avtalen, vil det blant annet medføre at petroleumssektoren og treforedlingsindustrien må bli inkludert i det norske kvotesystemet fra 2008 sammen med de bedriftene som allerede har kvoteplikt for perioden 2005-2007. Kvotesystemet vil da omfatte bedrifter som står for mer enn 40 prosent av de norske klimagassutslippene. Kvotedirektivet vil for øvrig ikke hindre ytterligere bruk av nasjonale virkemidler, som CO₂-avgift eller teknologikrav. Det bør bemerkes at innlemmelse av kvotedirektivet i EØS-avtalen ikke er endelig avklart, siden innlemmelse forutsetter aksept fra de andre EFTA/EØS-landene Island og Liechtenstein. En innlemmelse av kvotedirektivet i EØS-avtalen vil imidlertid gjøre det mulig for norske bedrifter å handle med bedrifter i EU og sikre at norske bedrifter som deltar i systemet står overfor samme kvotepris som sine konkurrenter i Europa. De virksomhetene som innlemmes i kvotesystemet vil måtte tilpasse seg kvoteprisen i EUs kvotemarked.

Regjeringen har også slått fast at det skal utarbeides sektorvise klimahandlingsplaner. Hovedformålet med de sektorvise planene er å identifisere de virkemidlene som gir kostnadseffektive utslippsreduksjoner på den enkelte sektor som med dagens virkemidler ikke blir gjennomført. Utslippene av klimagasser stammer fra en rekke produksjonsprosesser og forbruksmønstre som griper inn i nær sagt alle sektorer i samfunnet. En sektorvis tilnærming supplerer det sektorovergrepene virkemiddelapparatet. Det tas sikte på at de sektorvise klimahandlingsplanene og de sektorvise målene legges fram for Stortinget i en stortingsmelding våren 2007.

SPØRSMÅL NR. 983**Innlevert 2. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Stortingets debatt 16. mai 2006 om elavgiften hevdet statsråden at en reduksjon i elavgiften vil bli oppveiet av høyere strømpris. I replikkordskiftet sa statsråden hun "ikke ville legge frem noe regnestykke på stående fot", men henviste til "enkel logikk" som sitt forsvar.

Kan jeg derfor be statsråden fremvise sitt regnestykke som viser hvorfor en elavgiftsreduksjon på for eksempel 5 øre/kWh i et halvt år vil bidra til en økning i kraftprisen på tilsvarende beløp i dagens situasjon?»

BEGRUNNELSE:

Det er enkel logikk at økt etterspørsel gir økte priser, men hvor stor økningen i prisnivået varierer fra varetype til varetype. Noen varer er "nødvendighetsvarer", hvor prisendringer har liten påvirkning på forbruket. Luksusvarer derimot er langt mer prissensitivt. På kort og mellomlang sikt er strøm lite prissensitivt, og i noen rapporter fra SSB/Statnett oppgis priselastisitet i husholdningene så lavt som -0,05. Også i "strømkrisen vinteren" 2002/2003 så man relativt liten reduksjon i strømforbruket til normalhusholdninger, mens industrien i større grad responderte på prisendringene.

En elavgiftsreduksjon påvirker direkte strømregningen kun for de kunder som betaler elavgift, mens prisendringen som følge av endret strømforbruk påvirker alle, og vil gi en motsatt effekt på forbruket i forhold til avgiftsendringen.

Statsråden bes synliggjøre elementene i regnestykket, som for eksempel hvor stor andel av forbruket man beregner betaler full elavgift, hvilken priselastisitet man bruker og hvor den hentes fra, hvilken gjennomsnittspris (inkludert avgift) man tar utgangspunkt i, og om man antar at strømkunden ser isolert på strømprisen når man justerer strømforbruket eller om nettleie også skal inkluderes i beregningen.

Svar:

I Dokument nr. 8:39 (2005-2006) spør stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Tord Lien, Torbjørn Andersen og Gjermund Hagesæter om virkningen av å redusere avgiften på elektrisitet i perioder med høye strømpriser. I mitt skriftlige svar, og i debatten på Stortinget 16. mai 2006, gav jeg uttrykk for at det ikke nødvendigvis er slik at en reduksjon i el-

avgiften vil føre til tilsvarende lavere priser til forbrukerne. Dette gjelder i perioder med lite vann i magasinene og knapphet på kraft. Med knapphet på kraft vil lavere avgifter til forbrukerne kunne presse opp produsentprisene. Kraftbrukere som betaler svært lav eller ingen avgift, kan da få enda høyere strømpris som følge av den reduserte elavgiften. Dette gjelder f.eks. husholdninger i Nord-Troms og Finnmark.

Jeg understreker at resonnementet overfor er et teoretisk resonnement, og at Finansdepartementet ikke har gjort konkrete beregninger knyttet til dette. Dette er like fullt mekanismer som gjelder i situasjonen beskrevet ovenfor. En nedgang i elavgiften vil i utgangspunktet redusere strømprisene til forbrukere som betaler elavgift. Etterspørselen etter kraft vil dermed øke. Når det er knapphet på kraft og produsentene ikke kan øke tilbudet, vil prisene økes for at markedet skal klareres. Dette vil også gå ut over forbrukere som ikke betaler eller har redusert elavgift. De vil dermed få høyere strømpriser. Nettoeffekten for forbrukere som betaler elavgift, er usikker.

Når det gjelder vanskelighetene med konkrete beregninger i dette tilfellet, viser jeg til mitt svar på spørsmål nr. 33, fra finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon, av 12. mai 2006, vedrørende Revidert nasjonalbudsjett 2006.

I spørsmålet skriver du at i "strømkrisen vinteren 2002/2003" var reduksjonen i strømforbruket til normalhusholdninger relativt liten, mens industrien i større grad responderte på prisendringene. For husholdninger var strømprisene særlig høye i 1. kvartal 2003. Statistisk sentralbyrås årlige elektrisitetsstatistikk viser at husholdningenes årlige forbruk ble redusert med knappe 7 pst. fra 2002 til 2003. Kraftintensiv industri økte forbruket med drøye 4 pst., mens bergverksdrift og annen industri reduserte forbruket med knappe 8 pst.

Jeg kan ellers opplyse om at Finansdepartementet bruker en direkte priselastisitet på -0,2 for beregninger knyttet til endringer i elavgiften. Dette innebærer at elektrisitetsforbruket blir redusert med 2 pst. dersom strømprisen øker med 10 pst. Elastisitetene i Finansdepartementets modeller er utarbeidet i samarbeid med SSB. Ifølge beregninger basert på SSBs foreløpige forbrukstall for 2004 er om lag 40 pst. av det totale nettoforbruket av elektrisk kraft fritatt fra avgiften etter dagens system. Det er for øvrig den totale strømprisen til husholdningene, inkludert nettleie, som er relevant i beregninger.

SPØRSMÅL NR. 984**Innlevert 6. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 12. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Har helseforetakene rettslig adgang til å avslå søknader om forhåndstildeling av fødeplass, med henvisning til at sykehuset ikke har kapasitet på det forventede fødetidspunktet?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til pasientrettighetsloven § 2-4 har pasienten rett til fritt valg av sykehus. Det følger av rundskriv IS-12-2004 at helseforetaket bare kan avvise pasienter fra andre bostedsregioner som følge av manglende kapasitet. På bakgrunn av mitt spørsmål om retten til fritt sykehusvalg svarte helse- og omsorgsministeren i spørretimen 1. mars 2006 at retten til fritt sykehusvalg også gjelder ved forhåndstildeling av fødeplass. Statsråden presiserte at sykehuset ikke kan nekte en kvinne å stå på venteliste for fødeplass dersom hun ønsker det, selv om sykehuset forventer at det ikke er ledig kapasitet på det aktuelle tidspunktet. Dette betyr i praksis at gravide kvinner kan velge et bestemt sykehus selv om kapasiteten antas å være full, i håp om at det likevel er ledig kapasitet når fødselen begynner.

I en pressemelding fra Helse Øst av 31. mai 2006 opplyses det imidlertid at "Sykehuset kan stanse tildeling av fødeplasser dersom de ser at kapasiteten er full på et bestemt tidspunkt". Dette kan forstås slik at kvinner likevel ikke vil få anledning til å stå på venteliste for fødeplass når sykehuset har vurdert at det ikke er kapasitet på forventet fødetidspunkt. Informasjonen fra Helse Øst er således ikke i samsvar med den tolkningen av pasientrettighetsloven som helse- og omsorgsministeren redegjorde for i spørretimen 1. mars 2006. Det er nødvendig å klargjøre den fødendes rettsstilling på dette punkt, blant annet på bakgrunn av at mange klager over avslag på søknad om fødeplass ved Ullevål universitetssykehus.

Det må understrekes at det er en uholdbar situasjon både for den fødende og de ansatte ved fødeavdelingen at kvinner avvises fra sykehuset når fødselen er i gang. Det er derfor avgjørende at kapasiteten ved fødetilbudene er tilstrekkelig, slik at alle fødende blir godt ivaretatt og at retten til fritt sykehusvalg blir reell også for fødende.

Svar:

Retten til fritt sykehusvalg

Pasientrettighetsloven § 2-4 om pasienters rett til fritt sykehusvalg skiller ikke mellom pasientgrupper.

Bestemmelsen gir pasienter generelt en valgt rett når det gjelder hvor helsehjelpen skal mottas. Av dette følger at også pasienter som henvises for å motta helsehjelp ved fødsel, har rett til å velge hvor helsehjelpen skal gis.

Pasientene kan velge et sykehus i den helseregionen der de er bosatt, eller i en annen helseregion. De kan også velge mellom sykehus innen helseregionen. Dette innebærer at sykehuset ikke kan prioritere pasienter som er bosatt i nærheten av sykehuset - i sykehusets såkalte opptaksområde - foran pasienter fra andre deler av helseregionen eller fra andre helseregioner. Det kan heller ikke prioritere pasienter fra egen helseregion foran pasienter fra andre helseregioner. Pasienter fra eget opptaksområde og andre pasienter skal prioriteres på lik linje i henhold til prioriteringskriteriene som er fastsatt i prioriteringsforskriften. Bosted er ikke et tillatt prioriteringskriterium. Dette gjelder også innenfor fødselsomsorgen.

Forholdet mellom kapasitet og pasientrettigheter

Når det gjelder spørsmålet om pasientenes rett til helsehjelp etter pasientrettighetsloven § 2-1, er denne pasientrettigheten ikke begrenset av tilgjengelig kapasitet. Pasienter som fyller kriteriene i prioriteringsforskriften for rett til nødvendig helsehjelp (rettighetspasienter), har en slik rett uavhengig av den kapasiteten som er tilgjengelig. De regionale helseforetakene er forpliktet til å skaffe rettighetspasienter tilbud om nødvendig helsehjelp innen forsvarlig tid uavhengig av kapasitet/plassituasjon. Denne rettigheten er ikke knyttet til et bestemt behandlingssted. Det vil si at fødende som er bosatt i Helse Øst har et rettslig krav på at Helse Øst skaffer dem et forsvarlig fødetilbud, men Helse Øst er ikke forpliktet etter pasientrettighetsloven § 2-1 til å skaffe dette tilbudet på et bestemt sykehus i helseregionen.

Når det gjelder spørsmålet om pasienters rett til å velge på hvilket sykehus behandlingen skal foretas, får imidlertid kapasitetssituasjonen betydning for pasientens rettighet. Retten til fritt sykehusvalg kan ikke pasienter kreve oppfylt uavhengig av kapasitet/plassituasjon ved ønsket sykehus. Som jeg poengterte i Stortingets spørretime 1. mars i år, innebærer ikke pasienters rett til fritt sykehusvalg en plikt, verken for sykehuset eller sykehusets eier, til å bygge ut tjenestetilbudet ved bestemte sykehus slik at alle som ønsker det, kan få helsehjelp, herunder fødselshjelp, ved dette sykehuset. De regionale helseforetakene

skal sørge for et tilbud til regionens innbyggere, men står fritt med hensyn til hvorledes tilbudet skal organiseres, så lenge det er et forsvarlig tilbud med tilstrekkelig kapasitet.

Hvorvidt pasienten kan få tilbud om nødvendig helsehjelp ved det sykehuset som er ønsket, eller må godta et tilbud om helsehjelp ved et annet sykehus, avhenger av kapasiteten ved det ønskede sykehuset. Et ønsket sykehus må således kunne unnlate å tildele fødeplass på grunn av manglende kapasitet på det forventede fødetidspunktet, forutsatt at det sørges for at pasienten får et annet forsvarlig tilbud om fødeplass på det forventede fødetidspunktet, og forutsatt at alle pasienter som henvises behandles likt, uansett bosted.

Som nevnt over, medfører bestemmelsen i pasientrettighetsloven § 2-4 om fritt sykehusvalg at sykehusene ikke kan prioritere pasienter fra egen helseregion foran pasienter fra andre helseregioner. Dette har reist spørsmålet om hvorledes sykehusene i sitt daglige prioriteringsarbeid skal håndtere forholdet mellom retten til fritt sykehusvalg og retten til nødvendig helsehjelp. Nærmere bestemt om hvorledes forholdet er mellom plikten til på den ene siden å prioritere pasienter fra andre helseregioner likt med pasienter fra egen helseregion, og på den andre siden plikten til å oppfylle egen regions pasienters rett til nødvendig helsehjelp. Pasientrettighetsloven løser ikke dette spørsmålet, men det har tidligere vært antatt at dersom man med høy grad av sikkerhet kan si at pasienter bosatt i helseregionen på grunn av manglende kapasitet ikke vil få oppfylt retten til vurdering innen 30 dager og retten til nødvendig helsehjelp innen forsvarlig tid (individuelt fastsatt behandlingsfrist), kan man, på tross av kravet om å prioritere alle henviste pasienter likt (fritt sykehusvalg), i en slik situasjon likevel prioritere pasienter fra egen helseregion først. Dette fordi en har antatt at retten til i det hele tatt å motta nødvendig helsehjelp, er en grunnleggende rettighet som bør gå foran retten til å motta helsehjelpen på et ønsket sted. Denne konflikten mellom prioritering av pasienter fra egen og andre helseregioner er omtalt i Sosial- og helsedirektoratets rundskriv IS-12/2004, som representanten Sonja Irene Sjøli viser til.

Slik jeg forstår denne tolkningen av det innbyrdes forholdet mellom de to bestemmelsene i pasientrettighetsloven, har den ikke betydning for spørsmålet om en pasient har rett til fritt sykehusvalg uavhengig av kapasitet/plassituasjon ved det ønskete sykehuset. Som nevnt, mener jeg at en pasient ikke kan kreve retten til fritt sykehusvalg oppfylt uavhengig av kapasitet/plassituasjon ved ønsket sykehuset. Dette gjelder for fødende som for alle andre pasientgrupper.

Situasjonen ved Ullevål universitetssykehus

I brev til departementet av 24. mars 2006 beskriver Helse Øst nærmere den situasjonen som har oppstått ved Ullevål universitetssykehus fordi sykehuset har større søkning av gravide enn det har kapasitet til å gi tilbud om fødselshjelp. På bakgrunn av den konkrete situasjonen har jeg tatt et initiativ overfor Helse Øst for å få vurdert fødetilbudet i hovedstadsregionen og hvorledes denne situasjonen kan håndteres. Dette har jeg omtalt nærmere i svaret på spørsmål nr. 976 til skriftlig besvarelse som representanten Sonja Irene Sjøli har stilt. Jeg er opptatt av at kvaliteten i svangerskaps- og fødselstilbudet skal være god. I denne sammenheng har det vist seg at forutsigelighet og trygghet for kvinnene er viktig. Jeg ser det derfor som viktig å legge forholdene til rette for en sammenhengende svangerskaps- og fødselsomsorg. Dette har vært et viktig anliggende for meg når jeg har tatt tak i problemene knyttet til tilbudet ved Ullevål universitetssykehus.

Som jeg varslet i Stortingets spørretime den 1. mars i år, har jeg også tatt initiativ til en prosess omkring praktiseringen og forståelsen av pasientrettighetsloven i forhold til de fødendes rettigheter. Departementet har hatt kontakt med Sosial- og helsedirektoratet og Statens helsetilsyn for å avklare de fødendes rettslige situasjon.

Foruten de spørsmålene som er omtalt foran, er det også, i den situasjonen som har oppstått ved Ullevål universitetssykehus, blitt fokusert på spørsmålet om de fødende kan settes på venteliste og hvilke konsekvenser dette eventuelt får for pasientens rettslige situasjon. Pasientrettighetsloven § 2-4 er av generell og overordnet karakter og løser verken dette eller lignende praktiske spørsmål som kan oppstå i forbindelse med retten til fritt sykehusvalg. I og med at en fødende naturlig nok ikke kan vente, men må få helsehjelp når fødselen skjer, er situasjonen forskjellig fra det som er tilfellet ved de fleste sykdomstilstander. På bakgrunn av rutinen med forhåndstildeling av fødeplasser, vil det å stå på venteliste bare kunne bety å stå på en liste over fødende som ønsker tildeling av fødeplass dersom det skulle bli ledig plass senere, etter at forhåndstildeling av tilgjengelig kapasitet på det aktuelle tidspunktet for fødselen er foretatt.

Opplysninger fra Helse Øst om det praktiske opplegget for forhåndstildelingen av fødeplasser, tyder imidlertid på at det sjelden blir ledige plasser etter at tildeling av tilgjengelige fødeplasser er foretatt. Det å bli stilt på venteliste vil under denne forutsetningen få liten praktisk betydning for pasientene. I svarbrevet til Helse Øst fant jeg derfor ikke grunn til å omtale spørsmålet om venteliste. Retten til å velge sykehus gjelder for øvrig under hele behandlingsforløpet. Det er derfor ikke noe til hinder for at fødende som ønsker det, kan undersøke om det likevel er ledig

kapasitet ved ønsket sykehus når tidspunkt for fødselen nærmer seg. Dersom dette er tilfellet, vil de fortsatt kunne benytte seg av valgretten og bli henvist til ønsket sykehus på nytt. Dette gjelder selv om de allerede har fått tildelt fødeplass ved et annet sykehus. Valgretten opphører ikke ved førstegangshenvisning og tildeling av fødeplass, men innebærer også en rett til å skifte sykehus underveis.

På bakgrunn av de opplysningene som har kommet frem i ovenfor nevnte prosess, kan det imidlertid synes som om enkelte fødende kan ha oppfattet det å bli stilt på venteliste som et løfte om at de skal få føde på det aktuelle sykehuset og dermed har satt mye inn på å bli stilt på venteliste, med den følge at det er blitt fokusert mye på dette spørsmålet. Uansett om sykehuset har en ordning med venteliste, vil ikke fødende som er satt på venteliste ha krav på å bli mottatt ved det aktuelle sykehuset dersom kapasitetssituasjonen når hun skal føde er slik at sykehuset ikke kan gi henne forsvarlig helsehjelp.

Jeg vil sterkt understreke at jeg er enig med representanten Sonja Irene Sjøli i at det er en uholdbar situasjon, både for den fødende og de ansatte ved fødeavdelingen, dersom fødende må avvises når fødselen er i gang. I en situasjon der sykehuset har større søkning av gravide enn det har kapasitet til å gi tilbud om fødselshjelp, er det derfor helt nødvendig å legge til rette for rutiner som sikrer at de fødende i god tid før fødselen får god og tilstrekkelig informasjon om den faktiske, så vel som den rettslige, situasjonen. Dette informasjonsansvaret er nærmere utdypet i svarbrevet til Helse Øst:

"Dersom en pasient ønsker å føde ved et bestemt sykehus, men sykehuset ser at det ikke kommer til å ha kapasitet til å gi et forsvarlig tilbud når pasienten forventes å føde, er det svært viktig at pasienten får tilstrekkelig informasjon om dette, og i god tid før fødselen, enten det er sykehuset selv eller henvisende lege som informerer. Pasienten må gjøres innforstått med at dersom hun skal kunne få et godt og helhetlig svangerskaps- og fødetilbud, må hun benytte retten til å velge et annet sykehus i god tid før fødselen, et sykehus der de vil ha kapasitet til å gi henne et godt og forsvarlig fødetilbud når hun trenger det. Det bør ikke legges noen føring på at pasienten skal velge sykehuset som har "opptaksområde" der hun bor, retten til fritt sykehusvalg gjelder også ved "andre valget".

Primærhelsetjenesten må bidra til formidling av informasjon om fødetilbudet og pasientenes rettigheter og på en slik måte at kvinnene kan tilbys et godt og helhetlig svangerskaps- og fødetilbud. Sykehus som ikke har kapasitet til å gi et tilbud til alle som ønsker det, har også et ansvar for å informere primærhelsetjenesten om situasjonen, slik at den kan hjelpe pasienten med å foreta et fornuftig og hensiktsmessig sykehusvalg. Da kan kvinnen velge å bli henvist og få plass ved et annet sykehus, og slipper å oppleve å bli avvist når fødselen er i gang."

Som nevnt over, er bestemmelsen i pasientrettighetsloven § 2-4 om fritt sykehusvalg av generell karakter og gjelder for alle grupper pasienter. På en del områder oppstår det derfor spørsmål som ikke er avklart i bestemmelsen eller forarbeidene. Spørsmålet om rett til valg av sykehus for fødende har illustrert utfordringene som følger med en slik generell rettighetsbestemmelse. Jeg vil derfor vurdere om det på enkelte områder kunne være hensiktsmessig å ha adgang til å gi nærmere bestemmelser i forskrift.

SPØRSMÅL NR. 985

Innlevert 6. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er grunnen til at høysikkerhetsavdelingen ved Ringerike fengsel står tom, i en situasjon hvor soningskøen for ubetingede dommer bare siden nyttår har økt fra 2 483 til 2 737 dommer?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at høysikkerhetsavdelingen på Ringerike nå står helt tom.

Det fremstår for meg som underlig om vi ikke i

Norge har fanger som fyller kriteriene for å anses som farlige nok til å sone på denne avdelingen. I forhold til sikkerhetstiltakene man så i NOKAS-saken, framstår det åpenbart at man har personer involvert i den saken, som bør fylle kriteriene. I tillegg til NOKAS-saken soner en rekke andre personer for alvorlig organisert kriminalitet i norske fengsel. Det kan således være interessant å vite hvilke retningslinjer man nå følger i forhold til å benytte denne høysikkerhetsavdelingen.

Dersom grunnlaget for at man nå lar avdelingen

stå tom er frykten for ytterligere kritikk fra den såkalte Torturkommisjonen, synes det som man nesten ukritisk legger til grunn andre rettsregler og tolkninger enn det lovgiver i Norge gjør. Er dette eventuelt tilfellet, ville det være naturlig at det straks kom en sak til Stortinget om tilpassing av regelverket.

Svar:

Jeg kan forsikre representanten om at all fengselkapasitet i kriminalomsorgen blir benyttet. Høyrisikoplasser skal kun benyttes i særlige tilfeller når det er nødvendig med særlig strenge sikkerhetstiltak.

Dette er ikke et behov i dag. Kriminalomsorgen kan håndtere alle innsatte innenfor fengsel med høyt sikkerhetsnivå (lukket fengsel). Når det ikke er behov for avdelingen ved Ringerike fengsel som høyrisikoavdeling, vil den bli tatt i bruk som ordinær lukket avdeling straks den er klargjort etter siste innsatte som oppholdt seg på høyrisikoavdeling.

Avslutningsvis vil jeg presisere at mitt mål er å ha en god sikkerhet for alle i kriminalomsorgen. Ingen skal behøve å gjennomføre straff strengere enn nødvendig. Vi skal avverge kriminalitet, hindre rømninger og trygge samfunnet.

SPØRSMÅL NR. 986

Innlevert 6. juni 2006 av stortingsrepresentant Rune J. Skjælaen

Besvart 14. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«I Fjell kommune finst det reine nynorsk- og bokmålsklassar i barneskulen, medan klassane i større grad er språkblanda på ungdomsskulen. Nynorskelevane kjem då typisk i mindretal, og ifølgje lokale medieoppslag er mange foreldre til nynorskelevar bekymra for at dette gjer det vanskelegare for barna å halde på nynorsken.

Vil statsråden ta initiativ til at skuleklassar i språklege blandingsområde i større grad vert organiserte som anten nynorsk- eller bokmålsklassar?»

GRUNNGJEVING:

Utanfor Bergen dominerer nynorsk som skule- og bruksmål, medan Bergen by tradisjonelt har vore og er bokmålsdominert. I grensekommunane til Bergen, mellom anna Fjell kommune på Sotra, har det vore språkdelte skular i mange tiår. Men det manglar føresegner og reglar for organisering av mellom anna klassestruktur på språkdelte skular.

I praksis har mange kommunar valt å leggje vekt på skriftleg hovudmål ved inndeling i klassar. Eit døme er Os kommune, der bokmålselevar, som er i mindretal, får halde fram i eigne klassar på ungdomsskulen. Ved Fjell ungdomsskule er nynorskelevane derimot i mindretal, og desse vert fordelte på klassar der bokmålselevar er i fleirtal.

I det siste har det vore mange oppslag i lokalavisa "Vestnytt" der foreldre til nynorskelevar ved Fjell ungdomsskule uttrykker otte for borna sine. Ungane opplever at lærarane berre skriv bokmål på tavla, at alle prøvar, lekser, oppgåver og skriv til heimen er på bokmål.

Svar:

Når det gjeld bruken av målformer i grunnskolen, er dette utførleg regulert i opplæringslova § 2-5. Det er her fastsett at kommunane gir forskrifter om kva målform som skal vere hovudmålet i dei enkelte skolane. Hovudmålet skal nyttast i skriftleg opplæring og i skriftleg arbeid. Frå og med 8. årstrinnet vel elevane sjølve kva skriftleg hovudmålform dei vil bruke.

I den munnlege opplæringa avgjer elevane og undervisningspersonalet sjølve kva for talemål dei vil bruke. Undervisningspersonalet og skoleleiinga skal likevel i størst mogleg grad ta omsyn til talemålet til elevane i ordval og uttrykksmåtar.

Foreldra vel målform i lærebøkene til elevane til og med 7. årstrinnet. Frå og med 8. årstrinnet vel elevane sjølve. I norskopplæringa skal elevane ha lærebøker på hovudmålet.

Når minst ti elevar på eitt av årstrinna 1-7 i ein kommune ønskjer skriftleg opplæring på eit anna hovudmål enn det kommunen har vedteke, har dei rett til å tilhøre ei eiga elevgruppe. Retten gjeld så lenge det er minst seks elevar igjen i denne gruppa.

Når elevane er spreidde på fleire skolar i kommunen, vedtek foreldra med vanleg fleirtal kva skole tilbodet skal givast ved.

Dei to siste åra i grunnskolen skal elevane ha opplæring i begge målformer. I læreplanverket er det dessutan lagt opp til tidlegare oppstarting av opplæring i begge målformer.

Regelverket er utforma ut frå ei avveging av omsynet til den målforma den enkelte eleven ønskjer, og omsynet til lokale praktiske behov og tilhøve. Der-

som ein elev skulle meine at rettane hans etter regelverket ikkje blir ivaretekne, kan han klage på dette til fylkesmannen.

Som det går fram av det eg no har sagt, er rettane til elevane godt regulerte i lova. Samtidig har kommunen eit visst handlerom når det gjeld organiserin-

ga. Dette meiner eg er viktig fordi det ikkje er mogleg å lage detaljerte føresegner som høver godt for alle variasjonar av omstende som den enkelte kommune kan møte. Eg har stor tru på lokaldemokratiet og stolar på at kvar kommune og kvar skole vil velje det som er best for elevane deira.

SPØRSMÅL NR. 987

Innlevert 6. juni 2006 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 14. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at innkrevde bompenger ikke nyttes til andre formål enn det gjeldende anlegget, og om nødvendig ta initiativ til en endring i lov-/regelverket som setter en stopper for at overskudd i bompengeselskaper kan tas ut til helt utenforliggende formål slik praksis synes å være i Kristiansand kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av Fædrelandsvennen 3. juni at Kristiansand kommunes bompengeselskap Agder Bomdrift AS hvert år har betalt ca. 450 000 kr i utbytte til bykassa i kommunen. Dette vil si at de innkrevde bompengene ikke kun går til veiformålet, eller til drift av innkrevingen. Store summer går direkte inn i kommunens virksomhet som utbytte fra bomselskapet. Det antydes at overskuddet er økende, at omfanget av innkrevingsoppdrag for selskapet utvides i regionen, og at fremover vil hele overskuddet bli avkrevd som utbytte til kommunen som eier.

Selskapet har vunnet innkrevingen på anbud, og står således for den antatt rimeligste innkrevingen. Uansett medfører dette at innkrevde bompenger brukes til helt andre formål enn de er forutsatt brukt til. Dette bidrar til å bryte ned den smule forståelse for bompengemidler man ellers har kuert landets bilister til å godta, og kan heller ikke ses å være i tråd med lover og retningslinjer for bompengeneinnkreving. Det kan ikke ses bort fra at dette er en praksis som også følges andre steder.

Jeg ber statsråden om en vurdering av lovligheten i den praksis kommunen her følger, og også av statsrådets syn på hvor hensiktsmessig og ønskelig en slik praksis er fra en eier av et bompengeselskap generelt.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at bompengeneinnkreving skal skje i henhold til vilkår i bompengeaftalen. Bompengeaftalen er en avtale alle bompengeselskaper må signere før de starter innkrevingen. Statens vegvesen har en årlig oppfølgingsprosess som skal sørge for at bompengeselskapene overholder denne avtalen. Som et ledd i dette arbeidet har Vegdirektoratet de siste årene foretatt en revisjon av flere bompengeselskaper. Denne revisjonen har avdekket enkelte tilfeller av uheldig bruk av bompenger.

Jeg er kjent med at Vegdirektoratet også fremover vil foreta årlige revisjoner av utvalgte selskaper for å sikre en effektiv innkreving og at mest mulig bompenger går tilbake til det aktuelle anlegget. Direktoratet arbeider nå i tillegg med å revidere bompengeaftalen. Dette gjøres bl.a. for å presisere eventuelle uklårheter og å se på alternative måter å organisere bompengeforvaltningen på. Etter Vegdirektoratets vurdering vil dette kunne være med på å redusere kostnadene knyttet til bompengeneinnkreving.

Når det gjelder den aktuelle saken representanten viser til i sitt spørsmål, vil jeg først påpeke at Agder Bomdrift AS ikke er et bompengeselskap, men et driftsselskap. Dette er et kommersielt selskap som på vegne av Kristiansand Bompengeselskap AS, foretar selve innkrevingen av bompenger. De har fått denne jobben etter å ha hatt det beste tilbudet i en tilbuds-konkurranse. Dette gjøres på tilsvarende måte i andre bompengeselskaper som kjøper tjenester fra f.eks. Falck og Securitas til å betjene manuelle stasjoner i bompengeanlegg der dette er aktuelt. Kristiansand kommune eier Agder Bomdrift AS og det er fra dette selskapet kommunen har tatt ut ca. 450 000 kr i utbytte.

SPØRSMÅL NR. 988**Innlevert 6. juni 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 14. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Flere og uklare signaler har vært gitt mht. spørsmålet om RDA-sats (Regional Differensiert Arbeidsgiveravgift) for Bodø og Tromsø. Det hevdes at det er Regjeringen og ikke ESA som har tatt initiativ til høyere avgiftssats for Bodø og Tromsø enn for de øvrige kommuner i landsdelen.

Står Regjeringen fast på at hele Nord-Norge, med unntak for tiltakssonen, fra 1. januar 2007 skal ha en ens arbeidsgiveravgiftssats på 5,1 pst., og ser ikke Regjeringen hvilke konkurransemessige og utviklingsmessige ulemper en høyere avgift i Bodø og Tromsø vil påføre næringslivet i hele Nord-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det gjenstår få dager før Regjeringen sender notifikasjon til ESA for ny regionalstøtte. Stortinget har i svært beskjeden grad vært involvert i disse meget viktige spørsmålene, særlig for den nordlige landsdel. Siden ESA erklærte den norske modellen med RDA ulovlig i 2003, har det pågått flere prosesser. Viktigst er kanskje EU-kommisjonens vedtak om et nytt regelverk for regionalstøtte, som gjør det mulig å gjeninnføre RDA fra 1. januar 2007. RDA er et svært effektivt distriktspolitisk virkemiddel. Imidlertid fikk næringslivet i Bodø og Tromsø en meget ubehagelig overraskelse da det ble kjent at disse kommunene må belage seg på en høyere avgiftssats enn de øvrige kommunene i landsdelen. Etter at departementets NIBR og TØI-rapporter ble kjent, har det hersket stor tvil om hva som er Regjeringens politikk mht. RDA-spørsmålet, når det gjelder Bodø og

Tromsø. Samtidig som det videre har vært Regjeringens politikk ikke å involvere Stortinget i særlig grad i disse spørsmålene, er det betimelig at Regjeringen avklarer om det er en ønsket politikk at Bodø og Tromsø skal ha en høyere avgiftssats, eller ikke.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Regjeringens mål har vært å gjeninnføre ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift slik den var før omleggingen i 2004. Dette gjelder også satsnivået i Tromsø og Bodø. Overfor ESA har Regjeringen derfor argumentert for at Tromsø og Bodø skal ha samme sats som resten av landsdelen. Blant annet har vi nettopp fremhevet den viktige rollen disse byene spiller for utviklingen i hele Nord-Norge. ESA var på sin side i utgangspunktet skeptisk til at regioner med befolkningsvekst eller med for høy befolkningstetthet i det hele tatt skulle unntas fra høyeste sats. Tromsø og Bodø har hatt en betydelig befolkningsvekst.

Da det ble klart at ESA ikke ville godta at Bodø og Tromsø fikk like lav sats som øvrige kommuner i landsdelen, arbeidet Regjeringen hardt for at avgiftspranget mellom disse byene og områdene rundt skulle bli så lite så mulig. Satsen på 7,9 pst. ligger noe over satsen på 5,1 pst. i sone 4, men godt under satsen på 14,1 pst. i sone 1. Dette vil gi Tromsø og Bodø en klar avgiftsfordel i forhold til mer sentrale områder i Sør-Norge. Den reduserte avgiftsfordelen sammenliknet med ordningen i 2003 vil bli kompensert.

SPØRSMÅL NR. 989**Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 14. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Cermaq vedtok på siste generalforsamling i mai 2006 eit nytt opsjonsprogram for leiarane sine. Programmet gjer leiarane høve til å dra nytte av ein verdiauke i aksjane i selskapet, og må sjåast på som ein

del av løna i selskapet. Staten er storaksjonær i Cermaq og har gjennom generalforsamlinga akseptert programmet.

Kva er statsråden si haldning til opsjonsprogram som del av leiarlønene i selskap med store statlege eigardelar?»

GRUNNGJEVING:

Næringslivet har mange ordningar for godtgjering til sine tilsette. Bruk av opsjonar er mykje i søkelyset då slike program gjerne har store inntekter til leiarane i framgangsrike selskap. Cermaq har også tidlegare hatt opsjonsavtale for leiarane. Tidlegare finansminister Sigbjørn Johnsen skal ha uttalt at ein slik opsjonsavtale aldri ville blitt inngått i dag. Det nye programmet er meir moderat enn det gamle. Det er likevel eit faktum at bruk av opsjonsavtalar i tillegg til vanleg løn gjer lønsdanning til leiarane meir uoversiktleg. Det gjer det også vanskelegare å samanlikne lønssystema mellom selskapa. Godtgjeringar til leiarar er ofte haldningsskapande for resten av lønsdanninga i næringslivet. I ei tid der det er viktig med lønmoderasjon vert signal og førebilete frå leiarane svært viktig. I ein slik situasjon er det viktig med ei klår linje frå staten sine representantar i selskapa. Staten er anten eineeigar eller storeigar i fleire viktige selskap i Noreg. Det kan ikkje vera rett at desse selskapa skal liggja i tet når det gjeld lønsnivå og lønssystem for leiarar. Statseigarskap må ha sterk fokus på ansvarlegheit, langsiktig tenking og verdiskaping i samfunnet.

Svar:

Det er styret i et selskap som tilset administrerande direktør og fastsett lønn og øvrige vilkår. Styret har høve til å vurdere om ei opsjonsordning er ein eigna del av eit samla system for godtgjering som skal sikre konkurransedyktig avlønning av leiinga og

medarbeidarar i eit selskap, etter kva slags bransje selskapet opererer i og den samla økonomiske situasjonen i selskapet. Styret vil normalt måtte hente fullmakt på generalforsamlinga for å kunne bruke aksjar og opsjonar i insentivprogram. Dette gjeld òg Cermaq.

Dagens opsjonsprogram i Cermaq er meir moderat enn 2001-programmet. Det er lagt inn eit tak på 50 kr pr. opsjon i det nye programmet. Den maksimale gevinsten nokon kan få etter programmet er 2,5 mill. kr delt over tre år. Fleire i leiinga tek del i programmet samanlikna med tidlegare. I alt kan inntil 65 personar i leiande posisjonar delta med ei samla ramme på 1,1 mill. opsjonar over ein periode på tre år. Vinsten for den enkelte er soleis klart avgrensa i verdi for den enkelte, men fleire medarbeidarar kan ta del i den nye ordninga.

Departementet har ikkje på prinsipielt grunnlag avvist bruk av opsjonar i næringslivet i selskap med statlege eigardelar. Eg tek sikte på å gjere greie for nokre hovudlinjer for slik bruk av aksjar og opsjonar i den komande eigarskapsmeldinga.

Som forvaltar av statlege aksjar vil eg kontinuerleg vurdere korleis styrer i selskap med statlege eigardelar handterer ansvaret knytt til utforming av opsjonar og andre insentivprogram basert på tildeling av aksjar.

Eg vil elles vise til forslag til endringar i aksjelovgjevinga om leiarløn i Ot.prp. nr. 55 (2005-2006) frå Justisdepartementet som no er til handsaming i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 990

Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 13. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Det har bredt seg en oppfatning i mange sentrale miljøer rundt landets høyskoler at det er store forskjeller i finansieringssystemet mellom universiteter og høyskoler. Ved siden av prestisjen som ordet universitet har, er dette en av de sterke drivkrefter bak mange høyskolars ønske om å bli universitet.

Hva kan statsråden gjøre for å få økt forståelse for at universitetsstatus i seg selv ikke utløser økte bevilgninger fra staten?»

BEGRUNNELSE:

Kvalitetsreformen har stimulert til oppbygging av ambisjoner innen mange høyskolemiljøer, i de fyl-

keskommunale politiske miljøer og i næringsmiljøene knyttet til høyskolene. Det er bra. Men det har også bredt seg en holdning der høyskoler har fått en annenrangs status i forhold til universitet.

For mange områder av landet vil man være vel så godt tjent med en god og ambisiøs høyskole som man er med et underfinansiert universitet. Analysene, mange steder, går imidlertid ut på at man vil sikre seg tilgang på helt andre finansieringsmuligheter om en klarer å kvalifisere høyskolen til universitet. Det dras ressurser mot denne kvalifiseringen, og risikoen er stor for at velfungerende og arbeidsmarkedsorienterte høyskolestudier blir viet for lite interesse og fokus i prosessen. På sikt vil det redusere kvaliteten på de tilbud en har i dag.

Det må være fritt opp til de lokalt ansvarlige om en skal satse på universitetsstatus eller om en skal videreutvikle sin høyskole.

Dette bør imidlertid være basert på hva som tjener lokalsamfunnet og regionen som institusjonen skal betjene best, ikke være fundamentert i enten at finansieringsmodellen for høyskoler og universiteter er konkurransevridende mellom institusjonene eller at det er skapt et inntrykk av at finansieringsmodellen er konkurransevridende.

Svar:

Representanten Gunnar Gundersen viser til at flere høyskoler ønsker å bli universiteter, og stiller spørsmål om hva jeg vil gjøre for å få økt forståelse for at universitetsstatus i seg selv ikke utløser økte bevilgninger fra staten.

Finansieringssystemet for universiteter og høyskoler er utformet med sikte på at det ikke skal gi incentiver for endring av institusjonskategori. Evaluering av finansieringssystemet er en del av evalueringen av kvalitetsreformen som nå gjennomføres. Jeg vil avvente resultatet av denne evalueringen for å vurdere om incentiveeffektene i finansieringssystemet er i tråd med intensjonene.

Det er formelle standarder og ikke politiske kriterier som ligger til grunn ved vurderingene om en institusjon skal få eller miste en akkreditering i den enkelte kategori. Det ligger også til grunn at det ikke følger økt finansiering selv om en høyskole skulle bli et universitet. Institusjoner som er akkreditert for å tildele doktorgrad forutsettes å ha et tilstrekkelig forskningsmiljø innenfor det fagområdet hvor institusjonen får slik akkreditering. Når institusjoner oppretter nye doktorgrader, innebærer det at institusjonen påtar seg et ansvar for grunnforskning innenfor de nye doktorgradsområdene. Et slikt ansvar vil like-

vel ikke gi noe rettskrav på en særlig finansiering på disse fagområdene.

Det er nærliggende å trekke frem eksempelet med Universitetet i Stavanger, som ble universitet i 2004. Mens institusjonen fremdeles var høyskole, ble det brukt mye ressurser til å bygge opp forskningen slik at høyskolen kunne oppfylle de formelle kravene for universitetsakkreditering. Jeg forventer at det nye universitetet viderefører ressursbruken innenfor de aktuelle forskningsområdene, uten tilførsel av friske midler.

Jeg øg har registrert vilje blant enkelte høyskoler til å arbeide mot en universitetsstatus. Jeg ser behovet for bedre kommunikasjon med sektoren for å få frem vilkårene for en eventuell universitetsakkreditering, slik at misforståelsen om automatisk økning i statsstøtten blir ryddet av veien. Jeg er opptatt av at det kan komme positive faglige effekter av at høyskoler blir universiteter, men det er viktig at det ikke dreier ressurser og oppmerksomhet bort fra deres oppgave som sentrale yrkesutdanningsinstitusjoner.

Jeg vil henvise til at det nå er nedsatt et utvalg som skal gå gjennom hele strukturen og rollefordelingen i universitets- og høyskolesektoren. Utgangspunktet er Soria Moria-erklæringens mål om å styrke det regionale universitets- og høyskolesystemet. Bakgrunnen for beslutningen om å sette ned et nytt utvalg på dette tidspunktet, ligger både i samfunnsutviklingen og i en indre dynamikk i universitets- og høyskolesektoren. Utvalget skal vurdere utviklingen i balansen mellom behov for konsentrasjon og prioritering av ressursene, og på den andre siden behov for å opprettholde en desentralisert infrastruktur som gir studiesøkende i alle deler av landet tilgang til utdanning av høy kvalitet og arbeidslivet tilstrekkelig tilførsel av kompetanse.

SPØRSMÅL NR. 991

Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 15. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Hva er statsrådets vurdering av kvaliteten på arbeidet med dyreforsøk i Norge, hva vil statsråden gjøre for å bedre tilsynet, og hva er status for etablering av en plattform for alternativer til dyreforsøk?»

BEGRUNNELSE:

VG melder 7. juni at halvparten av landets forsøksdyravdelinger mangler formell godkjenning, i strid med forskriftene, at mange forsøksdyravdelinger ikke er blitt sjekket de siste 4 årene, og at Forsøksdyrutvalget er underbemannet.

I et brev til Mattilsynet skriver Forsøksdyrutvalget, ifølge VG, at det ikke lenger er i stand til å utføre sine lovpålagte oppgaver, og at det frykter at dette skal gå ut over dyrene. Kritikken fremsettes også av professor Adrian Smith ved veterinærhøgskolen i Oslo.

Det vises også til at stortingsmeldingen om dyrehold fra 2003 la til grunn at det skulle iverksettes et arbeid med plattform for alternativer til dyreforsøk.

Svar:

St.meld. nr. 12 (2002-2003) om dyrehold og dyrevelferd skisserer flere tiltak for å forbedre forholdene for norske forsøksdyr og styrke forvaltningen av og tilsynet med dyreforsøk. Blant disse tiltakene er opprettelsen av en plattform som skal bidra til økt bruk av alternativer til dyr i forsøk, etablering av et forsknings- og utviklingsfond for forsøksdyr etter svensk modell og forsterking av tilsynet med bruk av forsøksdyr i Norge.

Det offentlige forvaltningsorganet Utvalg for forsøk med dyr (Forsøksdyrutvalget) skal sørge for at nødvendig bruk av forsøksdyr skjer på en dyrevennlig og forsvarlig måte. Utvalget fatter vedtak i enkeltsaker og saker av prinsipiell natur, driver rådgivning og foretar inspeksjoner. Alle forsøksdyravdelinger og prosjekter skal være godkjent av Forsøksdyrutvalget eller av en lokal ansvarshavende som har fått delegert fullmakt til å godkjenne enkelte typer forsøk. Utvalgets arbeidsoppgaver og arbeidsmåte er regulert i forskrift om forsøk med dyr, fastsatt av Landbruks- og matdepartementet 15. januar 1996.

Når det gjelder tilsyn med forsøksdyr, har dagens modell ikke fungert optimalt. Dagens utvalg som består av personer med meget god kompetanse innenfor bl.a. medisinsk forskning, etikk og jus, håndterer oppgaver knyttet til behandling av søknader om å utføre dyreforsøk, i tillegg til å fungere som tilsynsorgan. Det knytter seg særlige utfordringer til tilsyn med forsøk utenfor godkjente avdelinger, såkalte feltforsøk. Forsøksdyrutvalget melder at det løpende tilsynet er en særlig utfordring, og at de ikke har kapasitet til å foreta verken pålagte eller uanmeldte inspeksjoner i tilstrekkelig omfang. Utvalgets sekretariat ble styrket med ½ stilling fra 1 til 1½ stilling i oktober 2005. Elektronisk søknads- og statistikkdatabase er under utvikling. Ytterligere tiltak er under vurdering.

Det er generelt ønskelig med en nærmere gjennomgang av organiseringen og reguleringen av forvaltningsområdet forsøksdyr. I arbeidet med oppfølging av stortingsmeldingen har Mattilsynet fått i oppdrag å vurdere hvordan tilsynet med dyreforsøk kan forbedres. Mattilsynet vurderer nå om det på kort sikt må settes inn tiltak for å bedre det praktiske tilsynet med dyreforsøk. På lengre sikt planlegges en bredere

gjennomgang av regelverket og forvaltningsmodellen.

Forsøksdyrutvalgets årsrapport for 2005 viser at antall forsøksdyr holder seg på et forholdsvis stabilt nivå på linje med gjennomsnittet for de siste 10 årene. 94 pst. av forsøksdyrene er fisk. Det er en uttrykt målsetting i stortingsmeldingen å redusere antall forsøksdyr, og tiltak for å nå dette målet må vurderes. Et av de viktigste tiltakene er etablering av en nasjonal plattform for alternativer til dyreforsøk.

Det ble i november 2004 inngått avtale mellom Mattilsynet (MT) og Norges Veterinærhøgskole (NVH) om opprettelsen av en midlertidig plattform for alternativer til dyreforsøk. MT har finansiert den midlertidige plattformen med til sammen over 1,7 mill. kr for 2006, mens NVH har hatt det operative ansvaret. Blant de viktigste oppgavene som den midlertidige plattformen har bidratt vesentlig til, kan nevnes:

- identifikasjon av områder i Norge hvor det er spesielt behov for å innføre de tre R-ene (Replace, Reduce, Refine) i forbindelse med dyreforsøk
- innhenting av informasjon fra de eksisterende europeiske plattformer om deres arbeidsmåte, bl.a. med tanke på etableringen av et statlig, politisk uavhengig fond for alternativer
- samling og kunngjøring av retningslinjer for dyreforsøk, samt identifikasjon av områder hvor Norge trenger flere retningslinjer
- stimulering til harmonisering og kvalitetsheving av opplæring i forsøksdyrlære i Norge
- stimulering til økt kunnskapsutvikling om fisk som forsøksdyr, bl.a. ved å arrangere et internasjonalt konsensusmøte om harmonisering av retningslinjer for stell og bruk av fisk i forsøk
- bistand til arbeidsgruppen som har utarbeidet forslag til ny dyrevernlov
- samarbeid med forsøksdyrutvalget og de lokale ansvarshavende ved landets forsøksdyravdelinger
- utredning av grunnlaget for etablering av en permanent plattform og et permanent forskningsfond for alternative metoder

Erfaringene så langt med den midlertidige plattformen har vært meget gode.

Medio mai 2006 ba Landbruks- og matdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet Mattilsynet om, på bakgrunn av disse erfaringene, å legge fram en plan for etablering av en permanent plattform for alternativer til bruk av forsøksdyr. Departementene vil vurdere forslaget fra Mattilsynet når det foreligger. Det blir da tatt stilling til når en plattform for alternativer til bruk av forsøksdyr skal etableres.

SPØRSMÅL NR. 992**Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 14. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«I media er det stilt spørsmål ved om habilitetsreglane i Innovasjon Norge blir følgde. Det er svært viktig å ha med aktive folk frå næringslivet i styrande organ i dette viktige selskapet. Då blir det ekstra viktig at det ikkje kan reisast tvil om habiliteten deira.

Kva vil statsråden gjere for å sikre at habilitetsreglane blir følgde slik at det ikkje kan reisast tvil om uhilda sakshandsaming i Innovasjon Norge?»

Svar:

Innovasjon Norge har sterkt fokus på at sakshandsaminga skal vera uhilda. Framstillinga i media syner at reglar og rutinar i Innovasjon Norge blir følgde. Det er avdekka eit tilfelle der rutinane har svikta. Eg finn likevel grunn til å sjå på om regelverket er godt nok. Det er viktig at det ikkje kan reisast tvil om sakshandsaminga i Innovasjon Norge. Eg vil difor be Innovasjon Norge vurdere om reglar og rutinar kan betrast, og særskilt vurdere om ein skal bruke settestrye i saker der styremedlemmar er uhilde.

SPØRSMÅL NR. 993**Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg****Besvart 14. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det hersker ukklarheter om Utlendingsdirektoratets praksis i asylsaker. 50 iranere skal ha fått innvilget asyl fordi de var homofile. Imidlertid skal det være slik at flere av disse er eller var gift i hjemlandet før de flyktet. I Norge skal noen av dem ha fått innvilget familiegjenforening. Slike påstander om tvil som og uforståelig asylpraksis kan så tvil om hele innvandringspolitikken dersom påstandene får stå uimotsagt.

På hvilken måte vil statsråden informere om de faktiske forhold i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

I VG den 7. juni fremgår det at avisa ikke har klart å få oppgitt hvorvidt noen av de homofile iranerne har fått innvilget familiegjenforening med kone og barn i Norge. Begrunnelsen er at dette vil være en arbeidskrevende ekstraoppgave.

At dette skal være en krevende ekstraoppgave er i vår dataalder vanskelig å forstå. Det er tvert imot svært viktig å være åpen i forhold til spørsmålet. Det er av allmenn interesse å få vite de faktiske forhold i saken. Åpenhet og tillit er nøkkelord for å få aksept for den innvandringspolitikken som føres. Folk må være sikre på at vi ikke gir asyl til personer på uriktig grunnlag.

Svar:

I brev av 3. mai 2006 til kontroll- og konstitusjonskomiteen orienterte jeg om at Arbeids- og inkluderingsdepartementet i brev av samme dag hadde utvidet granskingskommisjonens mandat, og herunder bedt om at kommisjonen også vurderte sakskomplekset knyttet til homofile asylsøkere fra Iran. Kommisjonens vurdering av UDIs håndtering av disse sakene vil komme i del II av granskingen, som skal forelegges departementet innen 1. juli 2006. Også denne del av rapporten er offentlig og vil bli oversendt Stortinget. Med utgangspunkt i kommisjonens rapport vil jeg vurdere om det er behov for å informere Stortinget ytterligere om de faktiske forhold i denne saken.

I 2003 orienterte direktoratet departementet om at de ville endre sin praksis for iranere som påberopte seg homofili som asylgrunnlag, slik at det skulle foretas en mer individuell vurdering av hvorvidt søkere på grunn av sin homofile legning kunne risikere forfølgelse i Iran. Departementet la i etterkant av dette til grunn at direktoratet foretok en slik individuell vurdering. Høsten 2005 ble det imidlertid klart for departementet at denne praksisendringen likevel ikke hadde blitt gjennomført. Direktoratet har i brev til departementet av 7. mars 2006 på ny forsikret om at de nå foretar en individuell vurdering av disse sakene, og har opplyst at bakgrunnen for at praksisendringen

som ble varslet i 2003 ikke ble gjennomført, synes å ha vært en intern kommunikasjonssvikt i direktoratet. Hvordan dette kunne skje, er noe av det granskingskommisjonen nå skal se nærmere på.

Jeg har gjennom media blitt kjent med at iranere som har fått asyl i Norge på bakgrunn av seksuell legning, senere har søkt om familiegjennforening. Jeg legger til grunn at direktoratet i disse sakene på vanlig måte vil vurdere om det er grunnlag for å trekke tilbake tillatelsene til aktuelle personer, og jeg vil be direktoratet om å bli orientert om utfallet av disse sakene.

Når det gjelder spørsmålet om VGs mulighet til å få opplysninger om søknader om familiegjennforening for iranske homofile, så er det korrekt at VG har fått avslag på dette både fra direktoratet og departementets side. Det er ikke, i motsetning til det representan-

ten Holmberg hevder, en enkel sak å hente ut slik informasjon. Det registreres ikke i utlendingsforvaltningens datasystem, DUF, hvilket grunnlag asylsøkere gis asyl på. Dersom man skal finne ut hvilke iranere som er innvilget asyl på grunnlag av anførsler om homofili, må man derfor gjennomgå manuelt alle saker der iranere er innvilget asyl de siste årene. Først når navn og saksnummer er klarlagt gjennom en slik gjennomgang, kan man gå inn og se hvilke av disse som har søknader om familiegjennforening til behandling. Departementet har derfor konkludert med at det ikke er riktig å pålegge UDI en slik ekstraoppgave som henvendelsen innebærer. Å finne disse sakene vil medføre bruk av ressurser som eventuelt må tas fra behandlingen av nye søknader. Jeg anser at det er riktig at UDI prioriterer behandlingen av nye søknader.

SPØRSMÅL NR. 994

Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 20. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden igangsette tiltak for å forhindre de varslede nedleggelsene av 10 rehabiliteringsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avdeling Askim?»

BEGRUNNELSE:

Venstre er blitt kontaktet av ansatte og pasienter som berøres av de varslede nedleggelsene av 10 rehabiliteringsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avdeling Askim.

En slik nedleggelse vil kunne føre til at pasienter med rehabiliteringsbehov, spesielt dem som er rammet av slag, MS, polio o.a., står i fare for å miste et viktig tilbud, selv om intensjonen er at pasienter ikke skal rammes, jf. Smaalenenes Avis 24. mai 2006.

En nedleggelse av disse behandlingsplassene vil også føre til færre arbeidsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avdeling Askim, sannsynligvis i størrelsesordenen 12 stillinger.

Grunnen til nedleggelsen av behandlingsplassene oppgis å være balansekrav i budsjettet for Helse Øst.

Svar:

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for nødvendige tjenester innenfor spesialisert

rehabilitering til alle som har behov for det. Hvordan tilbudet skal organiseres, er det opp til det regionale helseforetaket å bestemme.

Det er fastsatt forskrift om habilitering og rehabilitering med hjemmel i kommunehelsetjenesteloven og spesialisthelsetjenesteloven. I forskriften er det bl.a. presisert at det regionale helseforetaket skal sørge for at personer med fast bopel eller oppholdssted i helseregionen tilbys og ytes nødvendig habilitering og rehabilitering i spesialisthelsetjenesten i og utenfor institusjon. Det er også nevnt oppgaver som krever spesialisert tilrettelegging.

I Bestillerdokumentet 2006 går det fram at det regionale helseforetaket skal prioritere tjenestetilbudet innenfor rehabilitering og habilitering på en slik måte at tilbudet til pasientene utbygges og styrkes i 2006.

Når det gjelder rehabiliteringsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avdeling Askim, har jeg fått opplyst fra Helse Øst at det i dag er totalt 31 senger. Av disse er 10 senger tilrettelagt for vurdering og kontrollopphold. De resterende 21 senger benyttes i dag til tilbud om primærrehabilitering. Det er nå iverksatt en prosess med omlegging av tilbudet som gjelder primærrehabilitering, slik at 11 av sengene som i dag benyttes til primærrehabilitering fortsatt skal benyttes til dette formålet, og 10 senger forutsettes tilrettelagt

som dagopphold, noe som innebærer at flere pasienter får et tilbud. Denne omleggingen gir rom for økt poliklinisk virksomhet. Dagtilbudet vil bli et nytt tilbud til pasienter med kroniske muskel- og skjelettlid-

elser. De 11 sengene som skal benyttes til primærrehabilitering vil bli prioritert til pasienter med nevrologiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 995

Innlevert 7. juni 2006 av stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes

Besvart 15. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil departementet sørge for at Domstoladministrasjonen forholder seg til revidert nasjonalbudsjett, der Stortinget slutter seg til departementets forslag om at Domstoladministrasjonen i 2006 kan inngå leieavtale for Gjøvik tingrett og Haugaland tingrett?»

BEGRUNNELSE:

Departementet er kjent med tidligere saksbehandling vedrørende nye lokaler for Haugaland tingrett i Haugesund, og en viser til departementets eget saksforelegg i Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006, jf. St.prp. nr. 66 (2005-2006) under overskriften Andre saker. Saksforelegget tar utgangspunkt i et regnestykke der leieavtalen inngås i første halvår 2006, og departementet ber på den bakgrunn om Stortingets samtykke til at Domstoladministrasjonen i 2006 kan inngå leieavtale, jf. forslag til romertallsvedtak. Forslaget har fått tilslutning i finanskomiteens innstilling, og vedtaket blir fattet i Stortinget 16. juni 2006.

Det er derfor oppsiktsvekkende at Haugesund kommune har mottatt brev fra Domstoladministrasjonen, datert 2. juni 2006, med overskriften: Utsatt fremdrift - Nytt tinghus i Haugesund. Fra begrunnelsen siteres: "Ved tildeling av leiekontrakt for nye lokaler til nye Haugaland tingrett var det forutsatt at finansieringsspørsmålet ville bli avklart innen medio juni 2006. Det ser nå dessverre ut til at vi ikke vil få noen endelig avklaring før senest medio oktober 2006."

Og videre: "Endelig utfall av behandlingen av samtykke til finansiering kan ikke garanteres.

Domstoladministrasjonen må derfor fortsatt ta et forbehold om at vi får nødvendig fullmakt til finansiering av prosjektet."

Domstoladministrasjonen bør være kjent med departementets forslag i revidert nasjonalbudsjett, og at positivt vedtaket fattes 16. juni 2006.

For Stortinget vil det være oppsiktsvekkende om ikke et budsjettvedtak på de gitte premisene skulle være tilfredsstillende avklaring av finansieringsspørsmålet.

Svar:

Regjeringen har i forbindelse med forslag til Revidert nasjonalbudsjett 2006 bedt om Stortingets samtykke i at Domstoladministrasjonen kan inngå bindende leieavtaler for Gjøvik og Haugaland tingretter for 20 år med samlede årlige leieutgifter på 9,3 mill. kr, jf. St.prp. nr. 66 (2005-2006) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006.

Inngåelse av leieavtale for Gjøvik og Haugaland tingretter vil pådra staten forpliktelser i fremtidige budsjettår. I henhold til bevilgningsreglementet § 6 må derfor saken forelegges Stortinget, slik at Stortinget kan gi sin fullmakt før slik avtale kan inngås. Forslag om slike fullmakter ble på denne bakgrunn forelagt Stortinget i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett. Leieavtalene vil imidlertid først ha budsjettmessige konsekvenser i budsjettåret 2007. Regjeringen vil derfor komme nærmere tilbake til saken i forbindelse med statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 996**Innlevert 8. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 19. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for de vurderinger som ligger til grunn for dimensjonering av avrusningstilbudet til rusmiddelmissbrukere i Helse Øst, og vurderer hun at tilbudet er tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

Helse Øst har midlertidig stengt tilbudet om avrusning for rusmiddelmissbrukere ved M3 i Oslo. Leder for Avdeling for Rus og Avhengighet, Gjermund Nysveen opplyser i Dagsavisen 6. juni 2006 at det blir en permanent reduksjon i antall avrusningsplasser i regionen.

Det fremgår av ventelistetall fra Avdeling For Rus og Avhengighetsbehandling at det er 7 ukers ventetid for avrusning/avgiftning ved Ahus, og tilsvarende ved mottaksavdelingen på Ullevål universitetssykehus. Ved Østfoldklinikken er ventetiden 13 uker.

I Regjeringens tiltredelseserklæring er det varslet en opptrappingsplan for rusfeltet. Avgjørelsen om å redusere tilbudet om avrusning i Helse Øst står i klar motstrid til dette. Det reduserte tilbudet om avrusning i Helse Øst er særlig alvorlig sett i lys av at mange rusmiddelmissbrukere har en svært dårlig helsetilstand og står i fare for å dø av overdose.

Svar:

Det er riktig slik representanten Sjøli omtaler i sin begrunnelse for sitt spørsmål til meg, at Regjeringen i sin politiske plattform - "Soria Moria-erklæringen" - varslet at den ønsket å legge fram en opptrappingsplan på rusfeltet. Denne planen vil bli lagt fram i forbindelse med St.prp. nr. 1 (2006-2007).

På lik linje med representanten Sjøli er også jeg bekymret for den dårlige helsetilstanden og faren for overdosedødsfall for mange rusmiddelavhengige. Tall fra Kripos viser at det er registrert et høyt antall overdosedødsfall i Norge over en lengre periode. Heldigvis har vi de seneste årene sett en markert nedgang i antall slike dødsfall. Denne reduksjonen har funnet sted samtidig som det er satset på kommunale lavterskel helsetiltak og på økt kapasitet innen legemiddelassistert rehabilitering (LAR). I tillegg til dette er rusreformen blitt gjennomført, som har medført en styrking av behandlingsapparatet for rusmiddelavhengige.

Dette som jeg har beskrevet ovenfor, har høyst sannsynlig vært med på å redusere antall narkotikare-

laterte dødsfall. Regjeringen ønsker å styrke innsatsen overfor rusmiddelavhengige, også med tanke på å redusere antall dødsfall blant rusmiddelavhengige ytterligere.

I årets bestillerdokument til de regionale helseforetakene er rusmiddelavhengige en av fire pasientgrupper som de regionale helseforetakene i særlig grad skal ha oppmerksomhet på. I tillegg har jeg i nevnte bestillerdokument bedt de regionale helseforetakene øke innsatsen til psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling, slik at den prosentvise vekst innenfor rus og psykisk helsevern skal være sterkere enn innenfor somatikken.

Med hensyn til avrusningsinstitusjonen M3 i Oslo, er det riktig at den er midlertidig stengt fram til 15. august. Denne midlertidige stengningen har vært planlagt over noe tid og er nødvendig for at institusjonen skal få mer egnede lokaler til sin virksomhet.

Selv om den totale avrusningskapasiteten i Oslo/Follo vil bli noe redusert i sommer, har Helse Øst RHF i sitt brev til Oslo kommune av 23. april d.å. redegjort for hvilke tiltak de har satt i verk/planlagt for at de rusmiddelavhengige i denne perioden fortsatt skal få det avrusningstilbudet de har behov for. Her legges det opp til kompensierende tiltak ved å etablere et nært samarbeid med psykiatrisk og somatisk akutt-mottak ved Aker universitetssykehus HF.

I begrunnelsen til spørsmålet fra representanten Sjøli er det også omtalt ventetid ved flere avrusningsenheter. Opprinnelig skulle Norsk Pasientregister (NPR) fra siste årsskiftet registrere ventetider for tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelmissbruk, på lik linje med registrering av ventetider i den øvrige spesialisthelsetjenesten. Grunnet dataproblemer har disse opplysningene ennå ikke blitt implementert og vil kanskje ikke vær fullt ut gjennomført før ved kommende årsskifte.

I påvente av implementeringen av ventelistedata i NPR fører de regionale helseforetakene egne ventelisterregistreringer. Slik den ventelisteoversikt som Helse Øst RHF har lagt ut på sin hjemmeside viser, er ventetidene på avrusning ved enkelte institusjoner opptil 15 uker. Denne ventetiden er et skjønnsmessig uttrykk for hvor lang tid de lavest prioriterte pasientene maksimalt kommer til å vente på denne typen behandling. Pasienter med høyere prioritet vil vente langt kortere enn dette, og vil i mange sammenhenger få tilbud om plass innen svært kort tid.

Helse Øst RHF er nå inne i en prosess for å se på avrusningstilbudet til rusmiddelavhengige innenfor

regionen under ett, inkludert Aker universitetssykehus HF, avdeling for rus og avhengighet (ARA), som har ansvaret for all rusbehandling i Oslo og Follo. I dette vil det bl.a. også bli vurdert om det er behov for et eget avrusningstilbud til ungdom i regionen.

For 2007 har Sykehuset Asker og Bærum HF besluttet å reetablere et døgnbehandlingstilbud ved Ås-

terud i forbindelse med Bærum sykehus, noe som vil gi 6 nye avrusningsplasser i 2007.

På bakgrunn av den tilbakemelding jeg har fått fra Helse Øst RHF om avrusningssituasjonen i Oslo i sommer, har jeg tillit til den prosess det er lagt opp til for å styrke denne delen av behandlingkjeden for rusmiddelavhengige i spesialisthelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 997

Innlevert 8. juni 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 21. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Gjennom statlige lønnsforhandlinger er man kommet frem til at lærerne, selv om de er kommunale arbeidstakere, skal være plassert i Statens Pensjonskasse. Det skal i alle fall gjelde til tariffoppgjøret i 2008. I lov av 22. juni 1962 ble det bestemt at sykepleierne skal være pensjonsforsikret i KLP. Dette gjør at alle kommuner må forholde seg til minst 2 ulike pensjonskasser.

Hva vil statsråden gjøre for kommunene kan samle alle sine ansatte i en pensjonsordning og dermed i større grad utnytte stordriftsfordeler?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets presidentskap av 8. juni 2006 med skriftlig spørsmål nr. 997 fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark til finansministeren.

Jeg er av finansministeren bedt om å svare på spørsmålet som rette vedkommende.

Det representanten Gitmark tar opp, er blant annet om det vil øke stordriftsfordelene å samle alle kommuneansatte i en pensjonsordning, blant annet lærere som er medlemmer i Statens Pensjonskasse (SPK) og sykepleiere som har sin egen lovfestede pensjonsordning, som administreres av KLP.

Lærere har vært medlemmer i Statens Pensjonskasse fra 1917, selv om de i all hovedsak har vært kommunalt ansatte. Da forhandlingsansvaret for lærerne ble ført over fra staten til Kommunenes Sentralforbund (KS) 1. mai 2004, var det et ønske fra lærerorganisasjonene at lærerne skulle fortsette som medlemmer i Statens Pensjonskasse. Hvilken pensjonstilknytning lærerne skal ha i fremtiden, er det opp til partene i kommunal sektor å avgjøre. Da lærerne selv ønsker å være medlemmer i Statens Pensjonskasse, er det etter min mening naturlig at de får være medlemmer i en pensjonsordning som de er fornøyd med.

Når det gjelder sykepleierordningen, omfatter ordningen i hovedsak alle sykepleierne, ikke bare de kommunalt ansatte. Dette er en lovfestet profesjonsordning som KLP administrerer. Ordningen er obligatorisk. Dersom kommunalt ansatte sykepleiere skulle omfattes av en annen pensjonsordning, må saken tas opp med Arbeids- og inkluderingsdepartementet som forvalter lov om pensjonsordning for sykepleiere.

På bakgrunn av det som er nevnt ovenfor, og så lenge partene er tilfreds med dagens pensjonstilknytning, vil det neppe være aktuelt å gjøre noe før tariffoppgjøret i 2008. Hva som eventuelt skjer etter dette tidspunktet, må man komme tilbake til.

SPØRSMÅL NR. 998**Innlevert 8. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 14. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I forbindelse med saken om valg av ny styreleder i Statoil har flere ledende politikere fra de rød-grønne partiene knyttet valget opp til ønsket om et mer aktivt statlig eierskap. Dette står i sterk kontrast til det brede forliket ved Statoilprivatiseringen (jf. Innst. S. nr. 198 (2000-2001)) hvor det står: "Flertallet vil understreke at formålet med statlig medeierskap i Statoil er å sikre at selskapet forankres med hovedkontor i Norge. Et delprivatisert Statoil skal ha full kommersiell frihet."

Står Regjeringen fast på dette?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser bl.a. til uttalelser fra Jan Bøhler (Arbeiderpartiet) i Dagbladet 27. mai og i Dagsavisen 1. juni og Inge Ryan (Sosialistisk Venstreparti) i Dagens Næringsliv 2. juni 2006.

Svar:

Et hovedformål for statlig eierskap i mange bedrifter, ikke minst i Statoil, er fortsatt å sikre nasjonal forankring av bedriftene, med hovedkontor, forskning og andre strategiske beslutninger i Norge.

Statens eierskapsutøvelse skal ellers skje innenfor de rammene som settes av norsk selskapslovgivning og alminnelige prinsipper for god eierskapsutøvelse. Det er meget viktig med klarhet og ryddighet i roller og ansvarsforhold mellom selskapenes beslutende organer. Staten vil utøve sitt eierskap i Statoil gjennom generalforsamlingen. Det innebærer blant annet at det er styret i Statoil som er ansvarlig for å vurdere de forventninger som aksjonærene måtte ha til virksomheten, og til å gjennomføre de forretningsmessige eller kommersielle tiltak som styret mener er riktig for selskapet.

I den forstand vil Statoil fortsatt ha full kommersiell frihet.

SPØRSMÅL NR. 999**Innlevert 8. juni 2006 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 16. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vedrørende en gutt på 13 år som etter flere år i Lørenskog er blitt sendt tilbake til Sri Lanka.

På hvilken måte sjekker norske myndigheter opp hvordan han har det etter hjemsendelsen, vil norske myndigheter gripe inn dersom det viser seg at han ikke får nødvendig omsorg og i så fall, på hvilken måte vil og kan norske myndigheter gripe inn?»

BEGRUNNELSE:

Som stortingsrepresentant fra Lørenskog kommune har jeg mottatt henvendelser fra skolekamerater, venner og bekjente av vedkommende gutt. Disse barna er svært bekymret for sin venn og de ønsker svar på noen av sine tanker. Jeg tillater meg på vegne av bekymrede barn i Lørenskog å be statsråden om en redegjørelse rundt regelverket for oppfølging av enslige barn som blir sendt hjem til sitt opprinnelsesland.

Svar:

Som kjent kan ikke politiske myndigheter gripe inn i enkeltsaker på utlendingsfeltet, med unntak av saker som gjelder hensynet til rikets sikkerhet eller utenrikspolitiske hensyn. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere den konkrete saken som representanten Kjønås Kjos har vist til.

Det ankommer årlig et ikke ubetydelig antall enslige mindreårige asylsøkere til Norge. Med enslig mindreårig asylsøker (EMA) siktes her til utenlandske personer som ankommer Norge uten følge av foreldre eller andre med foreldreansvar, som oppgir å være under 18 år, og som søker asyl. Norske myndigheter har klart nok et ansvar overfor disse barna. Dersom barnet ikke har et beskyttelsesbehov som gir rett til opphold i Norge, skal det alltid vurderes om det foreligger omstendigheter som tilsier at oppholdstilatelse gis i medhold av utlendingsloven § 8 annet

ledd. Denne bestemmelsen åpner for innvilgelse av oppholdstillatelse hvis det foreligger "sterke menneskelige hensyn" eller utlendingen har en "særlig tilknytning til riket". Innvandringsregulerende hensyn og hensynet til "barnet beste", jf. barnekonvensjonen artikkel 3 og utlendingsloven § 4, er sentrale for vurderingene.

Hvis det legges til grunn at en enslig mindreårig asylsøker ikke har omsorgspersoner i hjemlandet, vil dette normalt medføre tillatelse til opphold i Norge. Med omsorgspersoner menes vanligvis foreldre eller andre voksne som har tatt del i den daglige omsorgen for barnet reiste ut. Hvis det derimot legges til grunn at barnet har omsorgspersoner i hjemlandet, er utgangspunktet at barnet bør gjenforenes med dem der, slik at det da ikke gis oppholdstillatelse i Norge.

Utlendingsmyndighetene vil naturlig nok måtte foreta sine vurderinger i lys av den faktiske situasjonen som foreligger på tidspunktet når avgjørelsen skal fattes. For å avklare faktiske spørsmål vil det ofte være nødvendig i forkant av avgjørelsen å foreta grundige undersøkelser om barnets konkrete situasjon i hjemlandet.

Det utlendingsrettslige regelverket regulerer vilkårene for innreise og opphold i Norge. Stortinget har ikke vedtatt et eget regelverk for oppfølging av barn etter at de har returnert tilbake til hjemlandet. Dette er etter min mening naturlig ettersom det normalt, som nevnt over, er en forutsetning for retur av EMA til hjemlandet at barnet har omsorgspersoner. Dette innebærer at når norske utlendingsmyndigheter har lagt til grunn at en enslig mindreårig asylsøker har omsorgspersoner i hjemlandet, slik at søknaden om opphold i Norge avslås, og barnet har returnert, så foretar ikke norske myndigheter noen systematiske etterundersøkelser av graden eller kvaliteten av om-

sorgen som ytes. Den videre oppfølging av barnet er på dette tidspunkt overlatt til omsorgspersoner eller omsorgsapparat i barnets hjemland.

Når dette er sagt, vil jeg samtidig peke på at det i tiden mellom et avslagsvedtak og gjennomføringen av returen tilbake til hjemlandet, kan fremkomme nye faktiske opplysninger om barnets omsorgssituasjon i hjemlandet, som foranlediger ytterligere undersøkelser fra norske utlendingsmyndigheter. Dette kan være tilfelle for eksempel der aktuelle omsorgspersoner forsvinner etter avslagsvedtaket, eller ved at omsorgspersonene, i motsetning til tidligere avgitte opplysninger som er lagt til grunn for avslagsvedtaket, uttrykker at de likevel ikke vil eller kan yte barnet omsorg ved retur. I slike tilfeller mener jeg at norske myndigheter har et ansvar for å sikre at barnet ikke etterlates til seg selv uten omsorgspersoner ved retur. Slik jeg ser det, ivaretas dette ansvaret av utlendingsforvaltningen.

Av gjeldende retningslinjer for uttransportering av utlendinger (Justis- og politidepartementets rundskriv G-64-2000) fremgår at det ved uttransportering av EMA skal opprettes/formidles kontakt med omsorgsperson i hjemlandet, og at uttransportering som hovedregel ikke skal skje med mindre omsorgspersonen i hjemlandet er informert om de nærmere detaljene ved returen. Det vurderes konkret om barnet vil motta omsorg slik at returen kan gjennomføres. Vurderingen kan for eksempel skje på bakgrunn av at foreldre eller andre omsorgspersoner i hjemlandet, via norsk utenriksstasjon eller andre kanaler, kontaktes for en ytterligere avklaring av spørsmålet. På denne bakgrunn mener jeg at norske myndigheter i tilstrekkelig grad bidrar til at enslige mindreårige asylsøkere sikres forsvarlig omsorg ved retur til hjemlandet.

SPØRSMÅL NR. 1000

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Mange kraftanalytikere påpeker at Hordalandsregionen kan komme i samme situasjon som vi nå ser i Møre og Romsdal/Midt-Norge. Ny kraftproduksjon burde derfor fremskyndes. For et år siden søkte Statoil om konsesjon til bygging av et varmekraftverk ved oljeraffineriet Mongstad. Ifølge oppslag i Fi-

nansavisen 7. juni 2006 kan verken NVE eller SFT garantere for at behandlingen av søknaden er ferdig til sommeren.

Hva vil Regjeringen gjøre for å fremskynde prosessen med tillatelse til kraftvarmeverk på Mongstad?»

BEGRUNNELSE:

På Mongstad planlegger Statoil et kraftvarmeverk som ifølge Statoil vil være lønnsomt selv med dagens høye gasspriser. Gasskraftverket vil ha en virkningsgrad på 70-80 pst. Statoil legger ikke opp til CO₂-rensing, og dersom myndighetene stiller slike krav, vil trolig verket ikke bli bygget.

Ifølge Finansavisen uttalte Statoils konsernsjef Helge Lund nylig at det er avgjørende at myndighetene gjør seg ferdig med behandlingen innen kort tid dersom Statoil skal komme seg videre med prosjektet på Mongstad.

Ifølge NVE jobbes det med saken, men samhandlingen med SFT tar tid. Hos SFT sies det at saken er under avslutning, selv om de ikke kan garantere at den ferdigstilles før sommeren.

Regjeringen har flere ganger skrytt av at Tjeldbergodden har fått gasskraftkonsesjon, selv om SFT ennå ikke har gitt utslippstillatelse. På Tjeldbergodden har det da åpenbart ikke vært behov for NVE og SFT å samhandle. Jeg hadde satt pris på om statsråden også ville forklart hvorfor slik samhandling praktiseres ulikt på Mongstad og Tjeldbergodden.

Svar:

Statoil har søkt om konsesjon etter energiloven og utslippstillatelse etter forurensningsloven for et kraftvarmeverk på Mongstad. Konsesjonssøknaden etter energiloven er til behandling i NVE. Søknaden om utslippstillatelse etter forurensningsloven er til behandling i Statens forurensningstilsyn.

Det fremgår av konsesjonssøknaden at det omsøkte kraftvarmeanlegget skal forsyne Mongstadraffineriet med elektrisitet og varme. Kraftvarmeanlegget skal etter avtale med rettighetshaverne i Trollfeltet også forsyne Troll A-plattformen og gassbehandlingsanlegget på Kollsnes med elektrisitet. I tillegg vil energiforsyningen i regionen bli styrket.

Etter det jeg kjenner til, følger NVEs behandling av konsesjonssøknaden tidsmessig de krav til informasjonsinnhenting og utredninger som gjelder for saksbehandlingen av søknader om kraftvarmeanlegg.

I vurderingen av om konsesjon skal gis etter energiloven, må konsesjonsmyndigheten veie fordelene og ulempene ved det omsøkte prosjektet opp mot hverandre. I den forbindelse vil prosjektets samfunnsøkonomiske lønnsomhet og de miljømessige virkningene være sentrale vurderingstemaer.

SPØRSMÅL NR. 1001

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 16. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«På oppdrag fra Samferdselsdepartementet skal Jernbaneverket utrede oppgradering eller nybygging av høyhastighetsjernbane i Norge. Men en stor del av transportarbeidet foregår i dag på vei, det vises også tydelig i rammefordeling av statlige midler i Nasjonal transportplan 2006-2015.

Kan statsråden oppgi investeringskostnader, produksjonskostnader, kapasitet, arealbruk, miljøutslipp samt de samfunnmessige inntekter/kostnader for person- og godstransport på henholdsvis vei og jernbane som prioriteringene i Nasjonal transportplan 2006-2015 bygger på?»

BEGRUNNELSE:

Av mange grunner er det nå stort fokus på samferdsel.

En del av fokus er rettet mot konkurransen mellom vei og jernbane.

Fra ulikt hold opereres det med høyst ulike tall for investeringskostnader, produksjonskostnader, kapasitet, arealbruk og miljøutslipp for transport av passasjerer på vei (bil og buss) og på jernbane. Tilsvarende gjelder for transport av gods. Det vil kunne være klargjørende for debatt om strategi og prioritering innenfor samferdselssektoren med tydelige og avklarte definisjoner og tall når det gjelder ulike sider ved transportarbeid på henholdsvis vei og jernbane. Det er ønskelig med tall for gjennomsnittlig investerings- og produksjonskostnader (pr. personkilometer og tonnkilometer), kapasitet, arealbruk, miljøutslipp samt de samfunnsøkonomiske inntekter og kostnader som medregnes når det foretas beregning av samfunnsøkonomisk effekt av prosjekter innenfor de to ulike transportformene veitransport og jernbanetransport.

For persontransport på jernbane vil det også være avklarende med definisjon og tallinformasjon knyttet

til kollektiv persontransport i bynære områder og øvrig persontransport.

Jeg håper at statsråden med informasjon om tall og definisjoner kan bidra til en slik klargjøring.

Svar:

La meg først for ordens skyld minne om at stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan (NTP) for perioden 2006-2015 ble lagt fram av forrige regjering. Imidlertid er metodikken ved utarbeidelsen av planene, herunder analyser og prioriteringer, i store trekk den samme siden det første gang ble fremmet denne type langtidsplanmelding i 2000.

Generelle betraktninger om kostnads- og andre tall

Det er riktig som spørsmålsstilleren påpeker at det opereres med høyst ulike - og etter min mening ofte forvirrende - tall når det gjelder kostnader, kapasitet, arealbruk og miljøvirkninger for transportformene. Disse kan til dels ha mest teoretisk interesse, og er lite relevante for praktisk samferdselspolitikk. Grunner til dette kan være at

- det gjerne opereres med gjennomsnitt- eller standardtall for egenskaper ved transportformene
- vi har allerede et eksisterende transportsystem som skal bygges videre ut

Vi starter ikke på et 0-punkt, og prosjekter eller strekninger kan ikke beskrives ved f.eks. gjennomsnittsegenskaper ved transportformene. Derfor bygger heller ikke prioriteringene på gjennomsnittstall eller andre typer standardiserte tall for de egenskapene du nevner. Vi må bruke andre innfallsvinkler for å tilstrebe en rasjonell fordeling av ressursene til videre utvikling av transportsystemet.

Siden NTP altså ikke bygger på den type tall og egenskaper som jeg tolker ut av dine spørsmål, har jeg ikke mulighet for å besvare disse direkte, men vil i det følgende gi en redegjørelse for bakgrunnen for de prioriteringer som skjer i NTP, og for at disse bygger på relevant kunnskap.

Analyser og prioriteringer av ressursene

Ved et samarbeid der transportetatene og Avinor AS deltar, utarbeides et grunnlagsmateriale til NTP. Dette er et viktig grunnlag for departementenes arbeid med meldingen. Siden spørsmålet dreier seg om

veg og bane, skal jeg begrense meg til forarbeidet i Statens vegvesen og i Jernbaneverket.

Begge etater utarbeider analyser for prosjekter som er aktuelle. Formålet med disse analysene er nettopp å frambringe det du etterspør, nemlig samfunnsmessige (eller samfunnsøkonomiske) inntekter og kostnader. Dette uttrykkes som kjent gjerne ved prosjektets netto nåverdi, eller en nytte-kostnadsbrøk, N/K. I analysene inngår stort sett de faktorer du nevner. Sentralt i analysene står kostnadstall for investeringer og vedlikehold. Disse vil selvsagt variere sterkt prosjekter imellom. Videre inngår kostnader for arealer, og miljømessige virkninger. Når det gjelder kapasitet, er det hovedsakelig i storbyområder dette er relevant for avveining mellom veg og bane. Her vil både transportkapasitet, alternative kostnader for produksjon av transporttjenester, arealknapphet og miljø veie tungt i sammenliknende analyser og prioriteringer, og har ledet fram til betydelig satsing på jernbane i storbyområder.

Neste trinn i etatenes arbeid blir å summere opp prosjektene til den planramme som er gitt. På dette grunnlag foreslår departementene rammer for investeringer, vedlikehold og drift for henholdsvis veg- og jernbanenett. I disse endelige avveininger og prioriteringer må det imidlertid også inngå mer generelle vurderinger i tillegg til de rene N/K-analysene, eksempelvis av transportpolitisk og regionalpolitisk art.

Generelt er konkurranseflatene i transportmarkedet små. Veg- og banetransport har i stor grad hver sine oppgaver. Som du peker på er vegtransporten dominerende, og det meste av denne har intet alternativ. På den annen side er jernbane viktig for godstransport på en del hovedstrekninger mellom større byområder, og persontransport i byenes nærområder.

Et sentralt spørsmål er hvordan det skal satses videre på persontransport med jernbane, også utenfor nærtrafikkområdene. Her kommer den utredningen du nevner inn. Jeg kan forsikre om at jeg her ønsker å få fram faktisk og nøytral kunnskap om den samfunnsøkonomiske lønnsomheten av oppgradering eller nybygging av jernbaner. I det inngår selvsagt vurderinger av alternative måter å dekke transportbehovene på.

Selve utredningen vil bli utført av uavhengige konsulenter, på oppdrag fra Jernbaneverket. I Jernbaneverkets utlysning forutsettes det at konsulentene må kunne dokumentere kunnskap og erfaring på området, og at hoved- eller underkonsulent skal være internasjonal.

SPØRSMÅL NR. 1002**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ytterligere ny plan for veiutbygging i Oslo, Oslopakke 3, er fremforhandlet mellom Oslo og Akershus og er nå under avsluttende politisk behandling begge steder. Den 6. juni 2006 har Riksrevisjonen lagt frem sin undersøkelse Dokument nr. 3:8 (2005-2006) av effektivitet i offentlige tiltak til kollektivtrafikk. Det fremkommer betydelig kritikk mot organisering og styring av Oslopakke 2.

Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å bedre planlegging og styringen før Oslopakke 3 legges frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument 3:8 (2005-2006) heter det blant annet:

"Det er i undersøkelsen stilt spørsmål om departementet i dette tilfellet har ivaretatt sitt ansvar for å sikre at planleggingen av større prosjekter som helt eller delvis finansieres ved statlige midler, holder en tilfredsstillende kvalitet."

Videre heter det:

"Undersøkelsen viser at det ikke er utviklet tilstrekkelig verktøy for å foreta beregninger av samfunnsøkonomisk nytte av de enkelte kollektivprosjektene."

Ikke minst pekes det på følgende:

"Det stilles samme krav til planprosess, plangrunnlag og kostnadsoverslag for et prosjekt som helt eller delvis finansieres med bompenger som til et prosjekt som fullt ut finansieres over offentlige budsjetter."

Oslopakke 3 er ikke bare et stort samferdselsprosjekt; det setter mange "rekorder". Det er det største prosjekt for samferdselsmessig utbygging i Norge som hittil er fremlagt. Andelen som finansieres med bompenger er rekordstor; hele 41 mrd. kr av 53 mrd. kr. Nesten halvparten av midlene skal gå til kollektivtiltak, dvs. nesten 27 mrd. kr.

Det sier seg selv at det derfor er svært viktig at både planlegging og styring av et slikt prosjekt underlegges særlige tiltak. Det synes åpenbart at de regler som gjelder for kvalitetssikring av store statlige investeringer på over 500 mill. kr på ingen måte kan

fange opp de utfordringene som ligger i virkelig store prosjekter, særlig i et prosjekt av størrelse som Oslopakke 3.

Riksrevisjonen har i sin undersøkelse understreket statlig ansvar også for bompengefinansierte prosjekter. Jeg vil hevde at staten faktisk har et ekstra ansvar i slike prosjekter der bompengebetalerne faktisk betaler statens egen regning. Når Riksrevisjonen også gjennom undersøkelser særlig rettet mot kollektivdelen av forrige oslopakke har påpekt store svakheter ved planlegging og gjennomføring, er det etter mitt syn også særlig grunn til å sikre bedre planlegging og bedre gjennomføring i Oslopakke 3. Jeg går ut fra at dette blir sett i sammenheng med innføring av nye regler for kvalitetssikring av statlige prosjekt i samferdselssektoren som skal baseres på kvalitetssikring av konseptvalget (KS 1) og kvalitetssikring av kostnadsunderlag og styringsunderlag (KS 2).

Svar:

Riksrevisjonens Dokument nr. 3:8 (2005-2006) er ennå ikke behandlet av Stortinget.

Jeg er kjent med at en lokalpolitisk styringsgruppe i Oslo og Akershus har blitt enige om et forslag til Oslopakke 3, og at dette forslaget er resultat av et bredt tverrpolitisk arbeid. Oslopakke 3 er ennå ikke behandlet formelt i Oslo kommune og Akershus fylkeskommune.

Statens vegvesen Region øst har fått en bestilling fra Oslo og Akershus om å gjøre virkningsberegninger av forslaget - for å kunne sammenlikne med en situasjon uten bompenger. Et slikt arbeid er ventet å være ferdig innen utgangen av oktober og skal etter det jeg er kjent med, danne grunnlag for de lokale vedtakene om saken. Arbeidet i Statens vegvesen Region øst skjer i dialog med Vegdirektoratet og Jernbaneverket.

Blant annet i lys av rapporten fra Riksrevisjonen, er jeg naturlig nok opptatt av at Oslopakke 3 blir gjenstand for en grundig og helhetlig utredning, herunder systemer for en målrettet og effektiv gjennomføring av pakken. Dette forutsetter jeg at også lokale myndigheter har interesse av. Balansen mellom nødvendig statlig styring og lokale myndigheters eget ansvarsområde i saken må spesielt ivaretas i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1003**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 15. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Statnett har planer om å bygge en 420 kV-linje gjennom Setesdalsheiene. Setesdal Vesthei/Ryfylkeheiene er foreslått som nasjonalt villreinområde, med status som Europeisk villreinområde i St.meld. nr. 21 (2004-2005). Den planlagte kraftlinjen vil kunne svekke livsgrunnlaget til villreinen i området. Både Valle kommune, grunneiere og næringsliv støtter kravet om å legge deler av linjen i tunnel.

Hva er statsrådens miljøfaglige vurdering av å legge linjen i tunnel på strekningen Holen-Brokke?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har ved St.meld. nr. 21 (2004-2005) lagt sterke miljøføringer på Setesdal Vesthei/Ryfylkeheiene for å ivareta villreinenes leveområder. Villreinen er i dette området en ansvarsart for Norge, da det er her vi finner siste rest av den søreuropeiske villreinen. Heiområdene er beite- og kalvingsplass for villreinen. Stammen har gått kraftig tilbake de senere årene hovedsakelig på grunn kraft- og veiutbygging. En kraftlinje med de dimensjoner Statnett har planer om, vil kunne bli en ytterligere barriere for villreinen og også skade annet vilt.

Kraftlinjen, med mastehøyde på opp til 35 meter, går dels i verneområdet Setesdal Vesthei/Ryfylkeheiene Landskapsvernområdet, dels i randsonen. Området er ved kongelig resolusjon av 28. april 2000 båndlagt etter naturvernloven som landskapsvernområde. Linjen er planlagt bygd gjennom flere gamle støylsområder fra 1600-tallet. Visuell forurensning fra en slik kraftlinje kan også vanskelig sees i samsvar med vernets formål.

Statnetts forslag antas å være av en slik karakter og størrelsesorden at det vil ha svært negative konsekvenser for de mest verdifulle landskapsområder i Aust-Agder.

Fylkesråds mannen har på bakgrunn av dette fremmet forslag av 19. mai 2006 til Fylkestinget om å gå i mot at konsesjon blir gitt for føring av kraftlinjen.

Den mest miljøvennlige løsninger antas derfor å

være at kraftlinjen fra Holen kraftverk til Brokke kraftverk blir lagt i tilførselstunnelen fra Botsvatn i Bykle til Brokke kraftverk. Statnett har så langt av økonomiske grunner ikke gått med på å legge kablet i jord, eller i eksisterende tunnel.

Svar:

Olje- og energidepartementet behandler klagesaken knyttet til konsesjon etter energiloven for bygging av ny 420 kV-kraftledning fra Skåreheia til Holen. Behandlingen skjer i samarbeid med Miljøverndepartementet og andre berørte departementer.

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) gav Statnett konsesjon til bygging og drift i 1999. Konsesjonen ble påklaget til Olje- og energidepartementet. Klagebehandlingen ble utsatt etter ønske fra Statnett. Statnett har varslet at foretaket nå ønsker å bygge kraftledningen fra Skåreheia til Holen slik foretaket har søkt om.

Olje- og energidepartementet har bestemt at Statnett skal gjennomføre oppdaterte undersøkelser knyttet til mulige skadevirkninger ved bygging av ledningen. NVE vil i løpet av juni komme med forslag til hva slike undersøkelser bør gå ut på. NVEs innspill vil være basert på nær kontakt med kommuner, grunneiere og andre offentlige instanser. På grunnlag av innspillet vil Olje- og energidepartementet i samarbeid med Miljøverndepartementet deretter ta endelig beslutning om hva Statnett skal gjennomføre av ytterligere undersøkelser.

Departementet tar sikte på å holde befaring høsten 2006. Alle interesserte kan møte og komme med sine synspunkt. Etter befaringen vil den avsluttende behandlingen av klagesaken foregå.

I vurderingen av om konsesjon skal gis etter energiloven, må det vurderes om fordelene for samfunnet er større enn de ulemper tiltaket fører med seg. Hensynet til miljø står sentralt i vurderingen som skal gjøres. Levevilkår for villreinen er et viktig element i klagesaken, og vil sammen med andre negative miljømessige virkninger bli vurdert opp mot fordelene ved tiltaket.

SPØRSMÅL NR. 1004**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 14. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Flyskolen NAC på Bardufoss fikk høsten 2005 et tilskudd på 4,5 mill for å holde driften i gang inntil ny utdanningsmodell var avklart. Tilsvarende bevilgning ble gitt for våren 2006. Imidlertid er disse 4,5 mill. kr holdt tilbake av Kunnskapsdepartementet grunnet klage til ESA. Dette skaper store problemer og medfører at ansatte i virksomheten ikke vil få utbetalt lønn/feriepenger nå i juni.

Hva vil kunnskapsministeren gjøre for å få til en snarlig utbetaling av de 4,5 mill. kr som Stortinget har bevilget til NAC?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget bevilget i 2005 et driftstilskudd på 4,5 mill. kr til NAC på Bardufoss for høsthalvåret 2005 for å holde virksomheten i gang i påvente av en interdepartemental arbeidsgruppe som skulle utrede fremtidig modell for trafikkflygerutdanning. Utvalget skulle fremlegge sin innstilling februar 2006, og Bondevik II-regjeringen la derfor inn nye 4,5 mill. kr for våren 2006 med samme begrunnelse som tidligere. Virksomheten skulle sikres inntil myndighetene hadde avklart hvordan en fremtidig luftfartsfagutdanning i Norge skulle organiseres.

Saken er klaget inn for ESA, men dette er ikke nytt. De 4,5 mill. kr Stortinget bevilget til NAC for 2005 ble utbetalt selv om saken også da var innklaget.

Regjeringen skriver på side 33 i Revidert nasjonalbudsjett:

"[...] Departementet har kommentert klagen overfor ESA og vil avvente den videre behandlingen av klagen før ytterligere midler eventuelt utbetales."

Denne utsettelsen av tilskuddsutbetalingen har medført at NAC-miljøet har fått alvorlige økonomiske problemer. Manglende utbetaling og det forbehold som tas "[...] før ytterligere midler eventuelt utbetales" kan ikke sies å være i samsvar med Stortingets budsjettvedtak desember 2005. Det faktum at til-

skuddet for vårhalvåret er holdt tilbake, har satt flyskolen i en håpløs situasjon. Det er for eksempel ikke midler til å utbetale lønn/feriepenger til ansatte nå i juni.

Det er nå overhengende fare for at fagmiljøet ved skolen vil forvitte på grunn av den uklarhet som er skapt rundt finansieringen både på kort og lengre sikt.

Med bakgrunn i dette forventes det at kunnskapsministeren omgående tar de nødvendige initiativ slik at NAC så snart som overhodeT mulig kan få overført de 4,5 mill. kr som allerede er bevilget av Stortinget i statsbudsjettet for 2006.

Svar:

Jeg vil vise til at Stortinget ved behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett for 2005 bevilget 4,5 mill. kr som "tilskudd til flyverskole Tromsø/Bardufoss". Kunnskapsdepartementet utbetalte tilskuddet i juni 2005 til NAC med forutsetning om at midlene skulle nyttes til videre drift av trafikkflygerutdanningen i 2005. I statsbudsjettet for 2006 ble det bevilget ytterligere 4,5 mill. kr til NAC.

EFTA Surveillance Authority (ESA) oversendte i brev av 23. mars 2006 til Fornyings- og administrasjonsdepartementet klage på tilskudd til NAC. Kunnskapsdepartementet er ikke kjent med at tilskuddet har vært klaget inn for ESA tidligere.

Kunnskapsdepartementet har redegjort for trafikkflyger i St.prp. nr. 66 (2005-2006) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006, herunder at man vil avvente den videre behandling av klagen til ESA før ytterligere midler eventuelt utbetales til NAC. Flertallet i finanskomiteen tok dette til etterretning, jf. Innst. S. nr. 205 (2005-2006) Innstilling fra finanskomiteen om tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006.

Jeg er kjent med den økonomiske situasjonen ved NAC, og vil kontinuerlig vurdere utviklingen i tråd med Stortingets behandling av saken.

SPØRSMÅL NR. 1005**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 16. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen sier i Soria Moria-erklæringen at den vil det skal bevilges mer penger til å kjøpe attraktive friarealer og strandområder til allmennhetens bruk. I budsjettet for 2006 er det satt av om lag 47 mill. kr til slike formål.

Hvor mye av disse midlene er så langt brukt til oppkjøp av kystsoner som kommer allmennheten til gode, og hvor mange midler gjenstår på budsjettposten til disposisjon for oppkjøp av friluftsområder?»

Svar:

Cirka 30 mill. kr av årets bevilgede midler er så langt bundet opp til sikring av kystområder som kommer allmennheten til gode. Direktoratet for naturforvaltning (DN) har hittil mottatt søknader for ca. 47 mill. kr fra kommuner og interkommunale friluftsråd, og flere søknader er varslet i løpet av høsten. DN har utvidet fristen for tildeling av statlige midler til sikring av friluftsområder for allmennheten i år pga. betydelig økning i budsjettet, og vil derfor behandle søknader til langt ut på høsten.

SPØRSMÅL NR. 1006**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 19. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mandag 12. juni er det frist for å betale inn merverdiavgift for næringsdrivende. Avdelingsdirektør Jan Magnus hos Skattedirektoratet melder til NA24.no i dag at "Bedriftene må betale på forfall uansett. Vi gir ikke amnesti selv om det er streik". Det fremstår som en urimelig firkantet holdning.

Hva vil finansministeren gjøre for å sikre at næringsdrivende ikke straffes med strafferenter og gebyrer hvis bankstreiken hindrer dem i å betale inn merverdiavgiften på mandag 12. juni?»

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Skattedirektoratet at den uttalelsen det refereres til i spørsmålet var preget av de rettslige vurderinger som var gjort i forbindelse med henvendelser fra enkelte avgiftspliktige om konsekvensene av en streik. Reglene i finansavtaleloven

§ 39 annet ledd bokstav a om at betalingen anses rettidig når betalerens bank har mottatt betalingsoppdraget innen fristen, gjelder bare forbrukerbetalinger. Senere samme dag sendte imidlertid Skattedirektoratet ut følgende pressemelding som også ble omtalt i NA24.no:

"Avgiftspliktige som aktivt forsøker å betale merverdiavgiften i tide på frisdagen vil ikke bli belastet med forsinkelsesrenter dersom bankstreiken hindrer at betalingen blir gjennomført. Det forutsetter at den avgiftspliktige aktivt forsøker å gjennomføre betalingen i tide, f.eks. ved å legge betalingen til forfall i nettbank, sender brevgiro osv."

Jeg viser for øvrig til at den problemstilling som reises ikke ble aktuell da det ikke ble streik i bankene som følge av Regjeringens forslag om tvungen lønnsnemnd. Jeg ser derfor ikke grunn til å gjøre noe i saken.

SPØRSMÅL NR. 1007**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 21. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hvordan stiller statsråden seg til Glittreklunikens søknad om å bli nasjonalt kompetansesenter for lungerehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

Lungesykdommer er blant de fremste årsakene til tidlig sykdom og død. Det er særlig en økning i sykkelighet og dødelighet som følge av kronisk obstruktiv lungesykdom. Regjeringen Bondevik II startet arbeidet med en nasjonal strategi for diagnostisering, forskning og behandling av KOLS.

I Innst. S. nr. 178 (1998-99) uttalte en samlet sosialkomité at det bør vurderes om Glittreklunikken som er drevet av Landsforeningen for hjerte- og lungesyke (LHL), skal utvikles til et nasjonalt kompetansesenter for lungerehabilitering. LHL sendte 6. juli 2005 en søknad til Helse- og omsorgsdepartementet om å bli godkjent som kompetansesenter for lungerehabilitering.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet mottok søknad fra Landsforeningen for hjerte- og lungesyke 6. juli 2005 om godkjenning av Glittreklunikken som et nasjonalt kompetansesenter i lungerehabilitering. Søknaden ble 11. juli 2005 oversendt Sosial- og helsedirektoratet for en faglig vurdering. I tillegg er søknaden forelagt Helse Øst RHF, i tråd med at de regionale helseforetakene fra 1. januar 2006 overtok finansieringsansvar og bestilleransvar for opptreningsinstitusjoner, helsesportsentra m.m. og lungesykehusene. Saken er fremdeles til behandling i Sosial- og helsedirektoratet, i påvente av en nasjonal gjennomgang av dagens system for landsfunksjoner og nasjonale medisinske kompetansesentre. Jeg er opptatt av at vi får en snarlig avklaring av saken.

For å sikre et hensiktsmessig nasjonalt omfang, høy kvalitet og fordeling av landsfunksjoner og na-

sjonale medisinske kompetansesentra har departementet iverksatt et arbeid for å styrke styringen av dette området. De regionale foretakene fikk i bestillerdokumentene for 2006 i oppdrag å utarbeide forslag til en helhetlig plan for fremtidig organisering av høyspesialiserte tjenester innen 1. september i år. Arbeidet koordineres av Helse Vest. Sosial- og helsedirektoratet vil, ut i fra sin rolle som departementets faglige rådgiver på området, gjennomgå materialet og gi sine tilrådninger senest innen 15. oktober 2006 før departementet tar sine beslutninger om eventuelle endringer i dagens styringssystem for nasjonale medisinske kompetansesentre og landsfunksjoner. Jeg mener, i likhet med vurderingene fra Sosial- og helsedirektoratet og Helse Øst RHF, at det er hensiktsmessig at søknaden vurderes i lys av den helhetlige gjennomgangen av høyspesialiserte tjenester som nå pågår.

Nasjonalt folkehelseinstitutt legger til grunn at om lag 200 000 mennesker har mild, moderat eller alvorlig KOLS (Kronisk obstruktiv lungesykdom), og anslår at dette antallet vil øke i årene fremover. For å møte de særskilte utfordringene denne pasientgruppen står overfor, utarbeides det en nasjonal KOLS-strategi, jf. interpellasjon om saken 11. april 2005 og omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006). Det legges vekt på at strategien skal ha en helhetlig tilnærming, og omfatte forebygging, tidlig diagnostisering, behandling, rehabilitering og forskning. Sosial- og helsedirektoratet er gitt en sentral rolle i å utarbeide et faglig grunnlag for en nasjonal KOLS-strategi. Jeg tar sikte på å legge frem hovedpunktene i strategien for Stortinget i Nasjonal helseplan i budsjettframlegget for 2007, samt ferdigstille strategien høsten 2006.

I tråd med ovennevnte vil arbeidet med en helhetlig gjennomgang av nasjonale medisinske kompetansesentra, en nasjonal KOLS-strategi, og tilrådninger fra Sosial- og helsedirektoratet ligge til grunn for departementets vurdering av Glittreklunikken som et nasjonalt kompetansesenter for lungerehabilitering.

SPØRSMÅL NR. 1008**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 19. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I dyrevelferdsmeldingen i 2003 sluttet et enstemmig storting seg til at det skal utarbeides alternativer til dyreforsøk. Det er viktig med en god kontroll av slike forsøk, og at arbeidet med å finne alternativer ikke stanser opp.

Hvilken holdning har Regjeringen til å utarbeide alternativer til dyreforsøk, og vil Regjeringen utarbeide en permanent plattform med alternativer til slike forsøk?»

Svar:

St.meld. nr. 12 (2002-2003) om dyrehold og dyrevelferd skisserer flere tiltak for å forbedre forholdene for norske forsøksdyr og styrke forvaltningen av og tilsynet med dyreforsøk. Blant disse tiltakene er opprettelsen av en nasjonal plattform som skal bidra til økt bruk av alternativer til dyr i forsøk og forsterking av tilsynet med bruk av forsøksdyr i Norge.

Det offentlig forvaltningsorganet Utvalg for forsøk med dyr (Forsøksdyrutvalget) skal sørge for at nødvendig bruk av forsøksdyr skjer på en dyrevennlig og forsvarlig måte. Utvalgets arbeidsoppgaver og arbeidsmåte er regulert i forskrift om forsøk med dyr, fastsatt av Landbruks- og matdepartementet 15. januar 1996.

Når det gjelder tilsyn med forsøksdyr, har dagens modell ikke fungert optimalt. Dagens utvalg består av personer med meget god kompetanse innenfor bl.a. medisinsk forskning, etikk og jus og håndterer oppgaver knyttet til behandling av søknader om å utføre dyreforsøk. Utvalget fungerer i tillegg som tilsynsorgan. Det knytter seg særlige utfordringer til tilsyn med forsøk utenfor godkjente avdelinger, såkalte feltforsøk. Utvalgets sekretariat ble styrket med en ½ stilling fra 1 til 1½ stilling i oktober 2005.

Det er generelt ønskelig med en nærmere gjennomgang av organiseringen og reguleringen av forvaltningsområdet forsøksdyr. I arbeidet med oppfølging av stortingsmeldingen har Mattilsynet fått i oppdrag å vurdere hvordan tilsynet med dyreforsøk kan forbedres. Mattilsynet vurderer nå om det på kort sikt må settes inn tiltak for å bedre det praktiske tilsyn med dyreforsøk. På lengre sikt planlegges en bredere gjennomgang av regelverket og forvaltningsmodellen.

Forsøksdyrutvalgets årsrapport for 2005 viser at antall forsøksdyr holder seg på et forholdsvis stabilt nivå på linje med gjennomsnittet for de siste 10 årene. 94 pst. av forsøksdyrene er fisk. Det er en uttrykt

målsetting i stortingsmeldingen å redusere antall forsøksdyr, og tiltak for å nå dette målet må vurderes. Et av de viktigste tiltakene er etablering av en nasjonal plattform for alternativer til dyreforsøk.

Det ble i november 2004 inngått avtale mellom Mattilsynet (MT) og Norges Veterinærhøgskole (NVH) om opprettelsen av en midlertidig plattform for alternativer til dyreforsøk. MT har finansiert den midlertidige plattformen med til sammen over 1,7 mill. kr for 2006, mens NVH har hatt det operative ansvaret. Blant de viktigste oppgavene som den midlertidige plattformen har bidratt vesentlig til, kan nevnes:

- identifikasjon av områder i Norge hvor det er spesielt behov for å innføre de tre R-ene (Replace, Reduce, Refine) i forbindelse med dyreforsøk
- innhenting av informasjon fra de eksisterende europeiske plattformer om deres arbeidsmåte, bl.a. med tanke på etableringen av et statlig, politisk uavhengig fond for alternativer
- samling og kunngjøring av retningslinjer for dyreforsøk, samt identifikasjon av områder hvor Norge trenger flere retningslinjer
- stimulering til harmonisering og kvalitetsheving av opplæring i forsøksdyrlære i Norge
- stimulering til økt kunnskapsutvikling om fisk som forsøksdyr, bl.a. ved å arrangere et internasjonalt konsensusmøte om harmonisering av retningslinjer for stell og bruk av fisk i forsøk
- bistand til arbeidsgruppen som har utarbeidet forslag til ny dyrevernlov
- samarbeid med forsøksdyrutvalget og de lokale ansvarshavende ved landets forsøksdyravdelinger
- utredning av grunnlaget for etablering av en permanent plattform og et permanent forskningsfond for alternative metoder

Erfaringene så langt med den midlertidige plattformen har vært meget gode. Medio mai 2006 ba Landbruks- og matdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet Mattilsynet om, på bakgrunn av disse erfaringene, å legge fram en plan for etablering av en permanent plattform for alternativer til bruk av forsøksdyr. Departementene vil vurdere forslaget fra Mattilsynet når det foreligger. Det blir da tatt stilling til når en plattform for alternativer til bruk av forsøksdyr skal etableres.

SPØRSMÅL NR. 1009**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 20. juni 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 27. mai forlenget Burmas militærjunta nok en gang husarresten til Aung Suu Kyi. Nobelprisvinneren har sittet fengslet i mer enn 10 år til sammen de siste 16 årene. USA krever som en motreaksjon overfor regimet at Sikkerhetsrådet må vedta en resolusjon som fordømmer militærjuntaens overgrep i Burma. Dette er et meget betimelig krav.

Vil utenriksministeren ta initiativet til at Norge også aktivt støtter kravet om en sikkerhetsresolusjon som fordømmer militærjuntaens overgrep?»

Svar:

I likhet med representanten Brende, og jeg viser her også til mitt svar på representantens brev vedrørende samme sak av 8. juni d.å., er jeg svært skuffet over forlengelsen av Aung San Suu Kyis husarrest. Jeg har oppfordret Burmas State Peace and Development Council på det sterkeste til umiddelbart å løslate henne og de over tusen politiske fanger i Burma.

Norge har i flere år arbeidet for demokrati i Burma og oppfordrer til nasjonal forsoning og respekt for menneskerettigheter.

Løslatelse av Aung San Suu Kyi er et viktig og nødvendig skritt på denne veien. Skal en forsoningsprosess gjennomføres i Burma, forutsetter dette at burmesiske myndigheter går inn i en konstruktiv dialog med National League for Democracy (NLD) under ledelse av Aung San Suu Kyi og de etniske grupperingene. Statssekretær Raymond Johansen og Norges ambassadør til Burma har i samtaler med burmesiske myndigheter gjort vår bekymring kjent og oppfordret regimet til å innlede en inkluderende og demokratisk politisk prosess.

Debatten om å fremme Burma i Sikkerhetsrådet pågår fortsatt med USA i spissen. Vi er positive til alle FN-ledede forsøk på å skape endring i Burma. Trusselen om en sikkerhetsrådsresolusjon kan forhå-

pentligvis sette mer fokus og økt press på regimet. Samtidig vil ikke en sikkerhetsrådsresolusjon være løsningen på alle Burmas problemer.

Fra norsk side vil vi løpende vurdere hvordan vi skal støtte opp om internasjonale tiltak for å bidra til nødvendige endringer i demokratisk retning i Burma.

At FNs visegeneralsekretær for politiske saker, Ibrahim Gambari, nylig fikk møte Aung San Suu Kyi er positivt, men det er langt fra nok, så lenge ikke husarresten oppheves og politiske fanger løslates. Vi håper likevel at Gambaris besøk vil være starten på en åpnere linje mellom FN og Burma, og at en ny spesialrapportør vil få det handlingsrom og de frie tøyler som hans stilling krever.

Norge har vært blant den burmesiske opposisjonens viktigste støttespillere, og Regjeringen vil videreføre støtten og det gode samarbeidet.

Norge har så langt sett det som formålstjenlig å arbeide for en mer samlet internasjonal tilnærming, og vi slutter opp om EUs felles holdning vedrørende Burma. Denne innebærer som kjent begrensede sanksjoner overfor Burma, inkludert våpenembargo, visumnekt og frys av midler for medlemmer av militærregimet. I tillegg til støtten til EUs tiltak, kommer oppfordringen fra Regjeringen til norske borgere og bransjeorganisasjoner om ikke å handle med, investere i eller reise til Burma.

Vi må samtidig erkjenne at det finnes få internasjonale eksempler på at isolering tvinger fram demokratiske endringer. Jeg er derfor opptatt av at vi finner fram til virkemidler som kan skape slike endringer. En kritisk og nyansert dialog med regimet, i kombinasjon med støtte til demokratikreftene, samt humanitær bistand, kan være viktige elementer i en slik politikk, selv om grunnlag for dialog i dag ser ut til å være begrenset. Målet er uansett ikke et isolert Burma, men et endret Burma.

SPØRSMÅL NR. 1010**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 22. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til tidligere skriftlig spørsmål nr. 977, datert 2. juni 2006. Jeg kan ikke se at statsråden har svart ennå, så jeg tillater meg å komme med ytterligere opplysninger i saken. Regionrådet BTV hadde i går, torsdag 8. juni 2006, møte der de behandlet saken om Vøgne. Der stemte flertallet imot et forslag fra Fremskrittspartiet om å akseptere tilbudet fra NSB Anbud AS om å ta på seg oppdraget å kjøre strekningen Hallingdal-Drammen-Oslo.

Hva vil statsråden da gjøre for å sørge for at Vøgne kommer på skinner igjen?»

BEGRUNNELSE:

I saksutredningen fra rådmennene kommer det klart frem at tilbudet fra NSB Anbud AS er ca. 2,4 mill. kr mindre enn tidligere antatt tilskuddsbehov som var ca. 10 mill. kr. Dessverre ble det ikke en reell konkurranse om strekningen ettersom det kun var en tilbyder. Dersom det foreliggende regiontogtilbud på 7,6 mill. kr hadde vært kjent for Samferdselsdepartementet høsten/vinteren 2004/2005, er det god grunn til å anta at regiontoget Vøgne fortsatt hadde vært inkludert i det statlige offentlige kjøp. Dermed er det grunn til å tro at statsråden vil ta initiativ til at enten Samferdselsdepartementet gir et ytterligere tilskudd for å sikre denne strekningen. Eller at statsråden inkluderer regiontoget Vøgne inn i det statlige offentlige kjøp igjen. Spesielt med tanke på det som står i Soria Moria-erklæringen vil jeg anta at statsråden vil gjøre noe for å sørge for at Vøgne kommer på skinner igjen.

Svar:

Jeg viser til at ved behandlingen av St.prp. nr. 1 (2004-2005) gav Stortinget gjennom St.prp. nr. 1/ Budsjett-innst. S. nr. 13 (2004-2005) sin tilslutning til at det statlige kjøpet av regiontogtilbudet skulle oppheves f.o.m. 12. juni 2005, og at ansvaret for den lokale kollektivtrafikken som dekkes av Vøgne, ble

overført til Buskerud fylkeskommune. Dette ble fulgt opp ved at departementet og Buskerud fylkeskommune i 2005 gjennomførte dialog om grunnlaget for ansvarsoverføringen. Sentrale premisser i dialogen var at ansvarsoverføringen skulle være reell ved at det statlige kompensasjonsbeløpet skal benyttes til å finansiere lokalt kollektivtransporttilbud i regi av fylkeskommunen selv. Videre ble det lagt til grunn at fylkeskommunen selv skal være ansvarlig for avtaleinngåelse med ny trafikkutøver.

Som det fremgår av mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 977 om samme sak, har Samferdselsdepartementet gitt Buskerud fylkeskommune tilsagn om ytterligere midler forutsatt at fylkeskommunen inngår avtale om togtilbudet Vøgne med en trafikkutøver.

Jeg legger stor vekt på at ansvarsoverføringen til Buskerud fylkeskommune er reell i den forstand at det er opp til fylkeskommunen selv å bestemme hvilken transportløsning som skal velges og forholder meg til at fylkeskommunen handler i tråd med dette. Buskerud fylkeskommune har ikke informert Samferdselsdepartementet om utfallet av konkurransen om å drive togtilbudet Vøgne som vi forstår at fylkeskommunen skal ha gjennomført. På bakgrunn av dette vil jeg ikke ta videre initiativ i denne saken.

For øvrig vil jeg understreke at forslaget om å ta ut Vøgne av kjøpsordningen med NSB og overføre ansvaret til fylkeskommunen, ble lagt frem av regjeringen Bondevik II med bakgrunn i en prioritering av det totale togtilbudet i forhold til den samlede disponible bevilgning til statlig kjøp av persontrafikk med jernbane. Beleggsprosent, egendeckningsgrad og tilskudd pr. reise var forhold som ble tillagt vekt ved siden av tilskuddets størrelse.

Jeg tillater meg videre å minne om at Fremskrittspartiets alternative budsjett for 2006 la opp til et kutt på 800 mill. kr på posten Kjøp av persontransport med tog, altså mer enn en halvering av kjøpet. Et slikt nivå ville ført til en dramatisk reduksjon i det totale togtilbudet og antagelig ført til betydelige svekkelser av det eksisterende togtilbudet, også i Hallingdal.

SPØRSMÅL NR. 1011**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 19. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Skal for eksempel en campingvogn fra 2003 mellom ett og to tonn, eller en personbil fra 2002, som veier mellom 1,2 tonn og 1,6 tonn, omregistreres, er omregistreringsavgiften på henholdsvis 5 990 kr og 6 052 kr.

Hva er enhetskostnaden ved å gjennomføre slike omregistreringer, hva består arbeidet i, hvor lang tid tar det, og hva er således statens fortjeneste ved hver omregistrering?»

Svar:

En av motorvognregisterets viktigste funksjoner er å gi en oversikt over eierforholdene i den norske bilparken. At kjøretøyene fortløpende omregistreres ved eierskifte er essensielt for at dette skal fungere.

Omregistreringsavgiften er på den måten knyttet opp mot en registreringsforretning med andre primærmål enn de avgiftsmessige, og som ville funnet sted uavhengig av omregistreringsavgiftens eksistens.

Omregistreringsavgiften er en fiskal særavgift, hvis formål er å skaffe inntekter til statskassen. Særavgiften er ikke begrunnet i at den skal dekke kostnadene knyttet til selve omregistreringen. Dette i motsetning til de ulike gebyrordninger hvor kostnadene knyttet til utøvelsen av enkelte offentlige tjenester veltes over på brukeren, og hvor gebyrets størrelse bør stå i sammenheng med den tjeneste som mottas.

Enhetskostnadene ved å gjennomføre en omregistrering kan derfor ikke, ut fra særavgiftens begrunnelse, holdes opp mot de avgiftsinntekter som omregistreringen måtte innbringe.

SPØRSMÅL NR. 1012**Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 21. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Det er uheldig at det er usikkerhet om det har vært forskjellsbehandling av arbeidstakerorganisasjonene i forbindelse med årets lønnsoppgjør.

Er det slik at en valgte å fortsette forhandlingene, gi ny ramme og fremlegge ny skisse til løsning etter at en av partene har brutt, og i tilfelle, er dette vanlig praksis?»

BEGRUNNELSE:

Det er fremsatt påstander om forskjellsbehandling av arbeidstakerorganisasjonene under årets lønnsforhandlinger. Beskrivelsen som blir gitt i media av hendelsene etter at Akademikerne brøt forhandlingene er:

Det ble fremlagt en skisse til løsning. Denne ble ikke godtatt av Akademikerne som valgte å bryte forhandlingene. Forhandlingene fortsatte deretter med de resterende partene. Etter kontakt mellom LO-leder

og statsminister ble ny skisse med økte rammer fremlagt og deretter godtatt av de da forhandlende partene.

Svar:

Jeg viser til Riksmeklingsmannens møtebok av 24. mai 2006 hvor følgende er inntatt:

"Meklingen fant sted i fellesmøter og særmøter. Riksmeklingsmannen fremla skisse. Representanter for Akademikerne sa kl. 0815 nei til skissen, og det ble dermed brudd i meklingen mellom Akademikerne og Fornyings- og Administrasjonsdepartementet.

Representantene for LO Stat, Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund Stat, Unio og Fornyings- og administrasjonsdepartementet meddelte at de ønsket å fortsette samtaler på basis av skissen. Riksmeklingsmannen fremla forslag i overensstemmelse med vedlegg til møteboken. Representantene for LO Stat, Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund Stat, Unio og Fornyings- og administrasjonsdepartementet meddelte at de anbefalte forslaget."

Akademikernes standpunkt om å forkaste skissen og gå ut i streik innebar at organisasjonen med sin handlemåte satte seg utenfor den etterfølgende prosess.

Jeg er ikke kjent med at partene i de statlige hovedtariffoppgjørene som har vært gjenstand for meklings i de senere år, på felles initiativ sammen med meklingsmannen har arbeidet med å finne frem til en

omforent løsning, etter at disse har fått seg forelagt en skisse fra meklingsmannen. Dette har imidlertid forekommet fra tid til annen i andre meklingsprosesser, og var ut fra tidligere praksis derfor forenlig med den prosessen som Riksmeklingsmannen la til grunn i statsoppgjøret. Ut fra dette valgte meklingsmannen å legge frem det forslaget som fremgår av møteboken.

SPØRSMÅL NR. 1013

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Frist for levering av selvangivelse for næringsdrivende for 2005 er i dag 31. mai på www.altinn.no mens frist for å betale for lite betalt skatt for 2005 var 30. april, dersom skattyter skal unngå rentebelasting.

Synes ikke finansministeren det er ulogisk at ikke betaling av skatt har samme frist, eller et par dager etter, og vil finansministeren rette opp denne skjevheten i forkant av neste års ligning?»

Svar:

Departementet sendte 3. april i år på høring forslag om å flytte fristen for betaling av tilleggsforskudd fra 30. april til 31. mai i ligningsåret for skattytere som ikke leverer forhåndsutfylt selvangivelse. Begrunnelsen for endringen fremgår av høringsnotatet. Det fremgår videre at departementet foreslår at endringen trer i kraft fra og med 2007. I så fall vil de næringsdrivende fra og med 2007 kunne betale tilleggsforskudd helt frem til 31. mai i ligningsåret.

SPØRSMÅL NR. 1014

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 19. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I den generelle finanspolitiske debatten oppstår det ofte uklarheter mht. definisjonen av hva som utgjør en skatt og hva som utgjør en avgift.

Kan finansministeren gjøre rede for den definisjonen som Regjeringen legger til grunn for de nevnte begreper, og samtidig klargjøre hvorvidt Regjeringen følger sin egen definisjon for skatter og avgifter og om Regjeringen vil endre praksis dersom egen definisjon ikke overholdes?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg bemerke at skatte- og avgiftssystemet har utviklet seg over tid og uten nær-

mere generelle retningslinjer for begrepsbruk mv. Begrepsbruken er derfor ikke konsekvent. Dette viser seg allerede ved at selve skattebegrepet har både en vid og en mer spesifikk (smal) betydning. I den vide betydningen står skatter for alle fiskale pengekrav til det offentlige, dvs. både for direkte skatter og for indirekte skatter (som gjerne benevnes avgifter). I den smale betydningen står skatter bare for de direkte skattene, i motsetning til avgiftene. Det må som regel utledes av sammenhengen i en tekst om skattebegrepet er brukt i den vide eller smale betydningen der.

Normalt skiller man (i den vide betydningen) mellom fiskale skatter på den ene side og gebyrer og sektoravgifter på den andre. De fiskale skattene ved-

tas av Stortinget for ett år av gangen, jf. Grunnloven § 75 bokstav a, og hører inn under Finansdepartementets ansvarsområde. Fiskale skatter kan som nevnt deles inn i direkte og indirekte skatter. Direkte skatter betales direkte av en fysisk eller juridisk person (virksomhet). Som direkte skatter anses bl.a. inntekts- og formuesskatt for personlige og etterskuddspliktige skattytere, folketrygdavgifter og eiendoms-skatt. Direkte skatter kan bli overveltet i priser og lønninger, slik at det ikke nødvendigvis er den som pålegges skatten som til slutt reelt sett betaler hele skatten. For eksempel kan en økning i skatt på lønn medføre krav om økt lønn fra arbeidsgiver, som dermed må bære noe av kostnadene.

Indirekte skatter pålegges gjerne leverandørdene, men belastes i stor grad kjøperen gjennom prisingen av det kjøpte. Indirekte skatter omfatter merverdiavgiften, de fleste særavgiftene og toll. Denne sammenheng forklarer hvorfor indirekte skatter gjerne benevnes avgifter. Oftest er avgifter mer transaksjonsbasert enn direkte skatter.

Det finnes imidlertid inkonsekvenser her i begge retninger. At noen av de største, direkte skattene er benevnt avgifter, nemlig folketrygdavgiftene, må ses i sammenheng med oppbyggingen av folketrygdens budsjett. Også arveavgiften er en direkte skatt, og bruken av avgiftsbegrepet her kan forklares med at avgiftsplikten er transaksjonsbasert. Også dokumentavgift (ved tinglysning) og enkelte avgifter i bilbransjen er transaksjonsbasert, men er teknisk sett direkte skatter (uten tilsiktede overveltningseffekter).

Dessuten kan også enkelte direkte skatter ha indirekte overveltningseffekter som ikke er tilsiktet, men som følger av økonomiens virkemåte. Et eksempel er inntektsskattens og arbeidsgiveravgiftens virkninger på lønnsdannelse og arbeidstilbud. Et annet eksempel

er dokumentavgiften, som neppe er uten betydning for prisdannelsen i boligmarkedet.

Ideelt sett kunne en mer konsekvent begrepsbruk her være ønskelig. Men det blir neppe så lett å få til, med mindre man gjør som i bl.a. Sverige og Storbritannia, hvor skattebegrepet brukes konsekvent (uten noe parallelt avgiftsbegrep) om alle fiskale skatter ("mervärdeskatt", "value added tax"). Eventuelle endringer av betegnelser må i tilfelle gjøres i forbindelse revisjon av det aktuelle regelverk.

I tillegg til fiskale skatter (herunder fiskale avgifter) har man gebyrer og sektoravgifter. For disse gjelder ikke tidsbegrensningen i Grunnloven § 75 bokstav a. Med gebyr menes betaling for offentlige ytelser, mens en sektoravgift er en avgift som med hjemmel i lov blir fastsatt og forvaltet av de ulike fagdepartementene. Disse avgiftene skal normalt finansiere bestemte tiltak og har derfor et visst slektskap med gebyrene.

Finansdepartementet har foretatt en nærmere gjennomgang av gebyrer og sektoravgifter som brukes til å betale for statlige myndighetshandlinger. Gjennomgangen har vist at det er behov for å etablere et klart skille mellom gebyrer og sektoravgifter, jf. omtale i St.prp. nr. 1 (2005-2006) Statsbudsjettet avsnitt 9.2. Regjeringen viderefører dette arbeidet og jeg viser i denne forbindelse til at Finansdepartementet i disse dager gir retningslinjer for gebyr- og avgiftsfinansiering av statlige myndighetshandlinger.

På sikt kan det også være grunn til å vurdere nærmere skillet mellom fiskale skatter og avgifter og andre avgifter. Dette gjelder både begrepsbruk og begrepenes materielle innhold. Eventuelle endringer kan trolig mest hensiktsmessig skje i forbindelse med løpende revisjoner av regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1015

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 15. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden umiddelbart sørge for at politireservens påståtte manglende hjemmelsgrunnlag klarlegges, med sikte på at Politireserven fortsatt kan forebygge kriminalitet under eksempelvis Norway Cup og forebygge aggressiv, organisert prostitusjon og tiggning i Oslo sentrum?»

BEGRUNNELSE:

Politireserven ble dannet ved lov av 21. november 1952 og består av vernepliktige menn som etter førstegangstjenesten blir overført til politiet og gjennomfører sin videre verneplikt der. Mannskapene har gjennomgått en grundig trening og består av kompetente, godt motiverte folk som er interessert i

å yte bistand i forbindelse med naturkatastrofer, militær beredskap og ulykker eller også for å opprettholde samfunnsordenen når viktige allmenne interesser tilsier det, jf. lovens § 3. Da Stortinget nylig behandlet politirollemeldingen ønsket ikke Regjeringen å besvare spørsmål på om man i det hele tatt ønsker å beholde denne ressursen, som blant annet gjorde en stor innsats under OL på Lillehammer i 1994. Dessverre er det også slik at politireservens mulighet til å gjennomføre øvelser har blitt forverret og følger den motsatte vei av situasjonen i f.eks. Sverige. Mannskap fra politireserven har også deltatt i forbindelse med avviklingen av Norway Cup og Elvefestivalen i Drammen, hvor man har opprettholdt ro og orden og blant annet avverget uheldig tilnærming fra pedofile overfor mindreårige på Ekebergsletta. Tausheten fra Regjeringen i forbindelse med debatten om politirollemeldingen ser nå ut til å ha forplantet seg videre i sektoren i form av mangel på interesse for å videreføre dette viktige arbeidet. Undertegnede er kjent med at Politidirektoratet nå legger til grunn at det ikke finnes hjemmel for at mannskap fra politireserven fortsatt skal kunne bistå under Norway cup og Elvefestivalen. Dette gir grunn til bekymring for politireservens videre arbeid. Undertegnede er av den oppfatning at den nødvendige hjemmel er å finne i § 3, men forutsetter at Regjeringen uansett sørger for at dette klargjøres slik at man kan videreføre tidligere praksis. Jeg er også av den oppfatning at det er nødvendig at Regjeringen sørger for dette med sikte på at politireserven umiddelbart kan nyttes til å motvirke den uheldige oppblomstringen av tiggerbander og aggressiv prostitusjonsvirksomhet i Oslo sentrum. Dette kan uansett løses ved å legge til rette for at politireserven kan gjennomføre dette som en øvelse i de spesielt hektiske sommermånedene, hvor omfanget av dette antageligvis vil øke ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1016

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 22. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Finnmark har to AMK-sentraler; én ved hvert av de to sykehusene, med en avstand på ca. 600 km. Helt siden 2001 har det stått en kamp om bevaring av begge, og politisk har det ved hver korsvei endt med at stortingsflertallet har argumentert for at begge skal

Svar:

Politireserven har de senere år har vært til vurdering gjennom arbeid i flere arbeidsgrupper og tilhørende rapporter. Den seneste rapporten, "Forslag til ny politireserveordning" sendte Politidirektoratet med politidirektørens anbefalinger til Justisdepartementet i april 2004. Rapporten ble fulgt opp av Justisdepartementet med bl.a. å beslutte overføring av det administrative ansvaret for Politireserven fra Oslo Politidistrikt til Utrykningspolitiet i Stavern.

I St.prp. nr. 1 for 2006 pkt. 4.6.1 side 117 står Politireserven nevnt med følgende:

"Det administrative ansvaret for politireserven er overført fra Oslo politidistrikt til Utrykningspolitiet, som også skal ha et nasjonalt opplæringsansvar. Det planlegges med sikte på å videreføre en fremtidig politireservestyrke og oppjustere antallet til 2 000 personer. Den fremtidige bruk av politireserven vil bli vurdert av Justisdepartementet."

Beslutningen om å flytte det administrative ansvaret for Politireserven til Utrykningspolitiet i Stavern, som også skal ha et nasjonalt opplæringsansvar, er også forankret i Politirølemeldingen (St.meld. nr. 42 (2004-2005)). Vurderingen om den fremtidige bruk er også nevnt i Politirølemeldingen.

Som kjent ble St.meld. nr. 42 debattert i Stortinget 23. mai d.å.

Justisdepartementet er i gang med å vurdere Politireservens fremtidige oppgaver og bruk. Planen er å avslutte dette arbeidet innen utgangen av 2006.

Arbeidet vil bl.a. inkludere både hjemmelsproblematikken og oppgaveporteføljen til Politireserven.

Dine innspill om Politireserven vil bli tatt med videre i arbeidet med å vurdere Politireservens fremtidige oppgaver og bruk.

bestå. Av innstillingen til styremøtet i Helse Nord den 14. juni framgår det imidlertid at AMK-sentralen i Kirkenes er planlagt nedlagt.

Vil statsråden bidra til å sikre at Finnmark også i framtida beholder én AMK-sentral ved hvert av sykehusene?»

BEGRUNNELSE:

De geografiske avstandene i Finnmark tilsier to fullverdige sykehus, der akutttilbudene til befolkningen opprettholdes ved begge sykehusene. AMK-sentralene bidrar gjennom lokalkunnskap til å sikre at akuttressursene disponeres koordinert ved hvert av sykehusene, og gir i tillegg varierte oppgaver til helsepersonellet som kan virke rekrutterende. Kutt i denne typen tilbud ved ett av sykehusene kan over tid bidra til å redusere rekrutteringsgrunnlaget ved sykehuset. Etter undertegnedes vurdering hører lokaliseringen av AMK-sentraler til den typen tjenestetilbud som bør inkluderes i en nasjonal helseplan, og der avgjørelsen om strukturendringer bør underlegges politisk behandling, og ikke tas av styret i helseforetaket. Saken har vært behørig omtalt i Sør-Varanger Avis denne uka, og vekker naturlige reaksjoner og utrygghet blant lokalbefolkningen i Sør-Varanger og Øst-Finnmark.

Svar:

La meg innledningsvis si at god prehospital tjeneste og akuttmedisinsk behandlingsskjede er viktig for at folk skal være trygge på at hjelpen er der når de har behov for det. AMK-sentralene er en svært viktig del av denne behandlingsskjeden.

Det har vært en reduksjon i antall AMK-sentraler. Denne reduksjonen må ses i sammenheng med

Stortingets vedtak om og pågående prosess for innføring av nytt digitalt nødsamband for nødetatene (nytt nødnett). Det nye nødnettet vil gi langt bedre muligheter enn dagens teknologi når det gjelder kommunikasjon og overføring av data mellom enheter (for eksempel mellom ambulanse og sykehus, og sykehusene seg i mellom).

Reduksjonen av AMK-sentraler har skjedd over hele landet, uten at tjenesten har blitt svekket. For eksempel har Helse Øst RHF redusert antallet AMK-sentraler fra totalt ti i 1998 til tre i 2005; det er nå én AMK-sentral i Østfold, én felles for Sykehuset Innlandet HF og én felles for Oslo og Akershus.

Det er en kjent sak at Regjeringen har en sterk satsing i nordområdene. Derfor ønsker jeg ikke på det nåværende tidspunkt å foreta noen endring av AMK-strukturen i Finnmark. Det vil imidlertid alltid være viktig for meg at vi finner de beste faglige og økonomiske løsninger.

Storingsrepresentanten Ballo foreslår at saker av denne typen bør behandles i nasjonal helseplan. Nasjonal helseplan skal anviser status, utfordringer og strategiske tiltak. Helseplanen skal ta utgangspunkt i pasienters og pårørendes perspektiv og synliggjøre områder hvor nasjonale strategier, forventninger og ledelsesmessige grep vil åpne for resultater. Planen skal bygge på en helhet som innbefatter forebyggende arbeid, primærhelsetjenesten, spesialisthelsetjenesten og samarbeid med andre offentlige tjenester.

SPØRSMÅL NR. 1017

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 16. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«I EU har det nå blitt lagt frem et forslag til ny maritim grønnbok for EU-landene. Denne viser at EU har store ambisjoner innen skipsfarten og ønsker å satse på denne som en hovednæring i tiden som kommer.

Hva mener statsråden om det forslaget som nå er fremlagt, og vil statsråden følge opp denne med en offensiv handlingsplan som gjør at Norge ikke sakter akterut innen skipsfart og hele den maritime næringen?»

Svar:

Europakommisjonen la 7. juni fram en grønnbok om en fremtidig maritim politikk for Den europeiske

union (EU). Grønnboken er et prosjekt for å få til en mer helhetlig og sammenhengende politikk for maritim og marin virksomhet. Grønnboken er knyttet opp mot EUs Lisboastrategi, med sikte på økt verdiskaping og konkurransevne, sysselsetting, miljøvern og sikkerhet i tilknytning til EUs hav- og sjøområder.

Grønnboken, slik den nå foreligger, er et dokument som åpner en rekke problemstillinger og spørsmål der Europakommisjonen ønsker reaksjoner fra berørte parter og myndigheter. Dokumentet inneholder i mindre grad forslag til konkrete tiltak.

Europakommisjonen har lagt opp til en omfattende konsultasjons- og høringsprosess som går frem til 30. juni 2007. Europakommisjonen vil etter at høringsprosessen er avsluttet utarbeide et dokument til Det europeiske råd innen utgangen av 2007. Dette

dokumentet vil oppsummere innspill fra høringsprosessen og komme med forslag til oppfølging i form av konkrete tiltak.

Regjeringen har fulgt dette prosjektet tett bl.a. gjennom deltakelse i flere møter mellom Europakommisjonen og medlemslandene i EU og ved et omfattende skriftlig innspill basert på innspill fra offentlige instanser, organisasjoner og næringsmiljøer. Regjeringen legger stor vekt på at Norge skal ha en aktiv oppfølging og deltakelse i den videre prosessen i EU. Europakommisjonens grønnbok vil nå bli vurdert nøye, og vi vil involvere berørte parter i Norge i arbeidet med å utarbeide en norsk høringsuttalelse.

En satsing i EU på det maritime næringsliv passer godt overens med ambisjonene regjeringspartiene har formulert i Soria Moria-erklæringen. Det legges her opp til utvikling av nasjonale strategier på områder der Norge har kompetanse eller særlige fortrinn. Maritim sektor er et slikt område, hvor vi har et bredt sammensatt og internasjonalt orientert næringsliv.

Regjeringen er allerede i gang med å utarbeide en nasjonal maritim strategi i nært samarbeid med berørte deler av næringslivet, ulike offentlige instanser og forskningsmiljøene. Målet er å styrke og videreutvikle de maritime næringer, slik at Norge skal være en ledende maritim nasjon i fremtiden. Temaer som rekruttering og utdanning, forskning og utvikling, miljøvennlig skipsfart, utvikling av nærskipfarten herunder overføring av gods fra land til sjø og fornyelse av kystflåten, vil bli omfattet av strategien. Vi vurderer også andre tema.

Samlet innebærer dette at Regjeringen er aktiv i forhold til grønnbok-prosessen i EU og ser dette i sammenheng med arbeidet med å utvikle en nasjonal maritim strategi. Parallelt gjennomfører Regjeringen konkrete tiltak, eksempelvis ved utvidelsen av netto-lønnsordningen og økte bevilgninger til maritim forskning, nettopp for å styrke norsk maritimt næringsliv og sysselsetting.

SPØRSMÅL NR. 1018

Innlevert 9. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Myndighetene har lagt opp til at det skal stilles strengere krav for bygging av mikro- og mikrokraftverk dersom kraftproduksjonen i vesentlig grad selges i stedet for å brukes på eiendommen (i landbruksammenheng). Man må anta at miljøinngrep forblir uendret uavhengig av om eier tjener penger på å selge kraften direkte til kunde, eller om eier foredler kraften til andre produkter som så selges. Regjeringen har lovet å satse på mini- og mikrokraftverk.

Vil Regjeringen revurdere denne todelingen av krav for bygging av slike verk?»

BEGRUNNELSE:

I veilederen om plan- og bygningsloven og Landbruk Pluss som Miljøverndepartementet og Landbruks- og matdepartementet gav ut i fjor sommer, gis det veiledning om hvordan kommunene kan gå fram for å bidra til tilrettelegging av større mangfold av aktiviteter knyttet til landbruket og bygdene.

I den sammenheng kommer det frem at det skal stilles strengere krav for bygging av mikro- og mikrokraftverk dersom produksjonene i vesentlig grad sel-

ges for å gi inntekter. Bakgrunnen er trolig en vurdering om at det innenfor LNF-kategorien i utgangspunktet bare skal være tillatt med bygge- og anleggstiltak som har direkte tilknytning til stedbunden næring. Andre tiltak som faller utenfor begrepet stedbunden næring vil måtte kreve planendring eller dispensasjon fra planen, fordi de funksjonelt sett hører inn under et annet formål.

Fra enkelte stortingsrepresentanter ble det da bemerket at en utvidet definisjon av begrepet stedbunden næring ville bidratt positivt. Det ville ikke kreve lovendring, kun romsligere retningslinjer fra departementene enn dem som ble presentert.

Svar:

Regjeringen satser aktivt på økt produksjon av fornybar energi fra små-, mini- og mikrokraftverk til lavest mulig miljøkostnader. Et sentralt ledd i denne satsingen er at de første 3 MW i nye vannkraftverk skal omfattes av støtteordningen jeg nylig la fram for fornybar energi og energieffektivisering.

Stortingsrepresentant Solvik-Olsen har rett i at konsekvensene av miljøinngrep ved vannkraftutbyg-

ging ikke påvirkes av hvordan den produserte kraften benyttes. Det sentrale verktøyet for avveining av fordeler og ulemper ved vannkraftutbygging er konsekjonsbehandlingen etter vannressurslovverket. Størrelsesforholdet mellom kraftproduksjonen og kraftforbruket på eiendommen er irrelevant når konsekjonsspørsmålet skal avgjøres.

Hovedregelen for den parallelle behandlingen av tiltak etter plan- og bygningsloven er at de må være forenlige med formålet angitt for området i kommunenes arealplan eller reguleringsplan. I områder som i kommuneplanens arealdel er angitt som landbruks-, natur- og friluftsområder (såkalte LNF-områder), vil tiltak i forbindelse med landbruk være tillatt. Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet har i veilederen om plan- og bygningsloven og Landbruk Pluss klargjort hvilke tiltak som er å anse som landbruk i denne forbindelse. Det er lagt til grunn at mikro- og minikraftverk inngår i landbruksbegrepet hvis anlegget i det vesentlige forsyner

gården med egen energi, men ikke inngår hvis anlegget i vesentlig grad produserer energi for videresalg. Mikro- og minikraftverk som faller inn under landbruksbegrepet vil dermed slippe behandling etter planlovverket. Formålet var å gjøre saksbehandlingen enklere for slike tiltak, og fremme et større mangfold av aktiviteter knyttet til landbruket og bygdene.

Tiltak som ikke inngår i landbruksbegrepet kan i LNF-områder også tillates etter vedtak om reguleringsplan eller dispensasjon. Det kan i kommuneplanens arealdel gis bestemmelser om spredt utbygging i LNF-områder som åpner for mikro- og minikraftverk.

Tolkingen som er gjort i veilederen om plan- og bygningsloven og Landbruk Pluss for mikro- og minikraftverk er i samsvar med det Miljøverndepartementet tidligere har lagt til grunn. Ut fra formålet med ordningen ser ikke Miljøverndepartementet behov for endring av veilederen på dette punkt.

SPØRSMÅL NR. 1019

Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 19. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å sette skolene bedre i stand til å reagere mot mobbing og sjikane over Internett og mobiltelefon, ved å gi anledning til å utvise elever med slik atferd i tråd med opplæringslovens bestemmelser om ordensforstyrrelser, og vil statsråden bidra til å øke fokus på håndhevelse av skolens ordensreglement?»

BEGRUNNELSE:

Det er en utfordring at elever i grunn- og videregående skole mobber og sjikanerer andre elever og lærere over Internett. For dem som utsettes for slik sjikane kan konsekvensene være ganske alvorlige, og det skaper en alvorlig mistriivsel i skolesituasjon. Ryktespredning har fått en ny dimensjon gjennom Internett.

Skolene mener selv å stå maktesløse i en slik situasjon fordi slik sjikane ofte skjer utenfor skolens område (på hjemme-PC) og ofte utenom ordinær skoletid.

Samtidig vet vi at svært mange elever i Norge lider av skolevegning og har store problemer med å gå

på skolen hver dag. En av årsakene er sannsynligvis mobbing og sjikane fra medelever, både via Internett og mobiltelefon. Etter spørrerens oppfatning er det ikke akseptabelt at denne typen atferd får utvikle seg.

Skolen har et særlig ansvar for at elever trives på skolen. Skolen har også ansvaret for at ansattes arbeidsforhold er gode. Når en i stadig større utstrekning opplever at mobbing og sjikane over Internett og via mobiltelefon skaper et vesentlig ordensproblem ved enkelte skoler, kan det være aktuelt å utvide skolens mulighet til å reagere på slik atferd, også for å unngå ansvarsfraskrivelse.

På Internett finnes flere sider hvor elever ned i småskolen kan sende hverandre hathilsen med voldelig tegnet innhold. Elever som mottar slik e-post vil naturlig ofte få sterke reaksjoner på slike meldinger. Skolens svar er ofte at de ikke vil ta ansvar for det som skjer over Internett, fordi det kan være sendt etter skoletid over privat PC.

Likevel kan det være grunnlag for å gi skolene mulighet til å reagere mot slike alvorlige overtramp fordi slike hendelser åpenbart spiller inn på det som skjer i skolen og forholdet mellom elevene på skolen.

Svar:

Digitale medier er blitt en viktig del av barns og unges hverdag. Elever og lærere opplever mobbing og trakassering via mobiltelefon og Internett. Både erfaring og forskning viser at dette er et økende problem. Dette er noe jeg ser svært alvorlig på, og det krever at myndighetene, skolen, foreldre og elever sammen arbeider for å motvirke slik atferd.

Representanten Anundsen spør om jeg vil bidra til å sette skolene bedre i stand til å reagere mot mobbing og sjikane over Internett og mobiltelefon, ved å gi anledning til å utvise elever med slik atferd i tråd med opplæringslovens bestemmelser om ordensforstyrrelser, og om jeg vil bidra til å øke fokus på håndhevelse av skolens ordensreglement.

Etter opplæringslovens § 2-9 skal kommunene gi forskrifter om ordensreglement for den enkelte grunnskolen. Reglementet skal bl.a. inneholde bestemmelser om atferd og hvilke tiltak som skal iverksettes mot elever som bryter reglementet. Etter samme lov § 2-10 kan det i reglementet også fastsettes bestemmelser om bortvisning. For videregående opplæring inneholder loven tilsvarende bestemmelser i §§ 3-7 og 3-8.

Jeg nevner i denne sammenheng også kap. 9a i opplæringsloven som slår fast at alle elever i grunnskoler og videregående skoler har rett til et godt fysisk og psykososialt miljø som fremmer helse, trivsel og læring. Alle som arbeider i skolen, plikter å sørge for at elevene ikke blir utsatt for sjikane gjennom krenkende ord og handlinger som mobbing, diskriminering, vold eller rasisme. Det er også fastsatt en egen straffebestemmelse for brudd på lovens bestemmelser og tilhørende forskrifter. I tillegg nevnes opplæringsloven §§ 11-1a og § 11-5a som gir bestemmelser om opprettelse av skolemiljøutvalg i henholdsvis grunnskolen og videregående skole. Skolemiljøutvalgene skal bl.a. medvirke til at skolen, de ansatte og elevene (i grunnskolen også foreldrene) tar aktivt del i arbeidet for å skape et godt skolemiljø.

Som ovennevnte gjennomgang viser er det pr. i dag relativt omfattende regulering av skolemiljøet og elevers atferd. Jeg vil imidlertid ta initiativ til en gjennomgang av opplæringslovens bestemmelser og tilhørende forskrift, samt dialog med berørte departementer om tilgrensede regelverk, for å se om reguleringen er fyllestgjørende for å motvirke mobbing

av elever og lærere via mobiltelefon eller Internett i tilknytning til skolens virksomhet.

Når det gjelder ønsket om økt fokus på håndhevelse av skolens ordensreglement, vil jeg ta opp dette med Utdanningsdirektoratet. Det er viktig at fylkesmennene tydelig kommuniserer de mulighetene som skolemyndighetene har på området i kraft av gjeldende regelverk og viktigheten av å gjøre aktiv bruk av dette. I denne sammenheng nevner jeg Utdanningsdirektoratets rundskriv nr. 7/2005 Om ordensreglement i grunnskolen og videregående skoler.

Gjennom videreføring av Manifest mot mobbing vil jeg sette særlig søkelys på mobbing via digitale medier. Blant annet vil Utdanningsdirektoratet utarbeide informasjons- og veiledningsmateriell om denne problematikken. Jeg vil fremheve de foresattes og lærernes betydning som tydelige voksne og gode rollemodeller i denne sammenheng. Siden Internett og mobiltelefon mer og mer brukes i barns og unges fritid, har foresatte her et særlig ansvar. Skolen og foreldrene må samarbeide om regler for bruk av Internett og mobiltelefon både på skolen og i fritiden. Det er nødvendig med klare og faste grenser mot uakseptabel atferd.

Regjeringen er opptatt av at innsatsen mot all mobbing og trakassering må inkluderes i arbeidet for et godt og trygt oppvekst- og læringsmiljø. Dette krever en helhetlig, langsiktig og systematisk innsats fra alle involverte parter, sentralt og lokalt. Derfor viderefører vi Manifest mot mobbing i samarbeid med Foreldretutvalget for grunnskolen, Kommunenes Sentralforbund og Utdanningsforbundet.

Jeg nevner også at Norge deltar internasjonalt i arbeidet med tryggere bruk av nettet.

Utdanningsdirektoratet samarbeider med flere instanser rundt utfordringer knyttet til bruk av digitale medier og har nylig opprettet en ny tjeneste på Skolenettet "Lov og vett" (www.skolenettet.no/lov). Her vil det bl.a. bli lagt inn aktuelt stoff som handler om digitale tjenester og mobbing.

De nye læreplanene i skolen er bl.a. tuftet på grunnleggende ferdigheter i bruk av digitale verktøy. Jeg synes det i denne sammenheng er viktig også å peke på de enorme mulighetene som et slikt verktøy gir, forutsatt at det brukes på forsvarlig vis. Myndighetene, skolen, foreldre og elever må ta et felles ansvar for å bidra til dette.

SPØRSMÅL NR. 1020**Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 16. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Kan statsråden vise statistikk, fordelt på de siste 5 år, for de ulike fylkesmenn og deres overprøving av lokalt fattede vedtak i plan- og bygningsspørsmål og når det gjelder arealdisponering?»

Svar:

Kommunene har hatt myndighet til å bestemme arealbruken gjennom egengodkjenning av arealplaner siden 1986. Lovverket forutsetter at kommunenes vedtak skjer innenfor de rammer og retningslinjer som er gitt fra nasjonalt og regionalt nivå. Dersom en kommune fatter vedtak i strid med dette, kan statlige og fylkeskommunale organer fremme innsigelse. I de fleste tilfeller løses slike spørsmål gjennom planprosessen. Dersom innsigelsene ikke løses, fatter Miljøverndepartementet endelig vedtak i saken.

Kommunene vedtar årlig 300-400 kommuneplaner og kommunedelplaner, og 2 000-2 500 regulerings- og bebyggelsesplaner. Registreringen av antall innsigelser gjennom KOSTRA startet i 2004. I 2004 ble det i alt vedtatt 3 053 kommunale arealplaner, av disse ble 330 planer eller 11 pst. møtt med innsigelse. Fylkesmennene fremmet innsigelse til 136 planer, eller ca. 4,5 pst. av planene. Fylkesmennenes innsigelser var begrunnet med bl.a. forholdet til barns og unges oppvekstmiljø, hensyn til vann og vassdrag, naturvern, friluftsliv og landskap, forurensning og støy og hensynet til samordnet transport- og arealplanleg-

ging. Fylkesmennene er også fagmyndighet for fylkeslandbruksstyrene, som har egen innsigelsesmyndighet, og derfor ikke omfattes av tallet ovenfor.

Planlegging etter plan- og bygningsloven forutsetter en åpen planprosess der både befolkning og myndigheter skal delta aktivt, slik at planene tar nødvendige samfunns- og miljøhensyn. Svært mange innsigelser fra statlige og fylkeskommunale organer finner sin løsning ved endringer av planene. Det er innført en meglingsordning hos fylkesmannen, som brukes aktivt av kommunene. Bare 1-2 pst. av det totale antall plansaker ender i Miljøverndepartementet til avgjørelse. Tallet har ligget relativt stabilt på 30-40 saker i året det siste tiåret. Cirka 1/3 av innsigelsene er knyttet til fylkesmennenes ansvarsområder.

Tallene viser etter mitt syn at plansystemet og mekanismene for konfliktløsning fungerer bra. Kommunene følger i stor grad opp de nasjonale og regionale signalene om arealpolitikk. Innsigelsesinstituttet er nødvendig for å sikre de nasjonale og regionale interessene, og er en forutsetning for å sikre langsiktig og helhetlig arealforvaltning.

Jeg legger stor vekt på at fylkesmennene og fylkeskommunene skal gi tydelige signaler tidlig i planprosessene. Det betyr også at det skal varsles tidlig dersom en plan kan komme til å utløse innsigelse. Dette har jeg formidlet til fylkesmennene. Det er viktig at kommunene, utbyggere og andre har et forutsigelig plansystem å forholde seg til.

SPØRSMÅL NR. 1021**Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Synes statsråden informasjonen til de som ønsker å passere riksgrensen ved den gamle E6 (Svinesund) er god nok når det gjelder opplysninger om fortolling av varer, og ønsker statsråden at man i større grad skal kunne benytte skjønn i saker av samme karakter som er nevnt i begrunnelsen til dette skriftlige spørsmålet?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media (Aftenposten 11. juni 2006) får vi innblikk i hvordan tollerne på Svinesund har valgt å slå hardt ned på en person som hadde med seg hvitevarer fra Sverige og over til Norge. Vedkommende passerte den ubetjente grenseovergangen på den gamle E6. 350 meter før grenseovergangen på svensk side står det et informasjonsskilt, hvor det

opplyses at man kun kan ta med avgiftsfritt tollgods ved denne grenseovergangen. I tillegg er det oppført et telefonnummer hvor man kan henvende seg til tollmyndighetene hvis man har spørsmål. Telefonnummeret er ikke lenger i bruk. Vedkommende som i avisartikkelen har blitt tatt for smugling, har fått varene beslaglagt og en bot. Vedkommende mener at skiltingen og informasjonen er mangelfull. Mange med ærlige hensikter kan da faktisk oppleve det samme som han, nemlig at man blir tatt for smugling og ansett som kriminell. I samme artikkel opplyser Østfold tolldistrikt at praksis er at man anmelder alle man stopper i rutinekontroll, som kommer over en slik grensepassering, og hvor man har med varer som skulle fortolles. Det opplyses videre at det er meget strenge regler på dette området. Grensepasseringen på gamle E6 har vært benyttet i mange år. Grenseovergangen på den nye E6 har ikke vært i funksjon lenge. Dette setter etter undertegnedes oppfatning særskilte krav til informasjon, slik at de reisende får de opplysninger som er nødvendig.

Svar:

Skiltingen på svensk side av grenseovergangen er først og fremst svenske myndigheters ansvar, på samme måte som norske myndigheter har ansvar for skiltingen på vår side av grensen. Når dette er sagt har toll- og avgiftsetaten et utstrakt samarbeid med svenske tollmyndigheter, og vi er fra norsk side selv sagt interessert i at skilting og annen informasjon skal være så god som mulig.

Kontrollstasjonen på nye E6 ble åpnet i juni 2005, og grenseovergangen ved gamle E6 har siden dette vært forbeholdt "grønn sone", dvs. at det ikke foretas fortolling av varer.

Både på nye og gamle E6 er det flere store og tydelige skilt som viser hvor en skal kjøre for å fortolle

varer, og disse kommer i god tid før skiltet som er avbildet i artikkelen nevnt i begrunnelsen til dette spørsmålet, se vedlagte bilder av skiltingen. Det er også mulig å snu etter det omtalte skiltet. For øvrig er det på norsk side på gamle E6 god skilting som viser at gamle E6 kun er "grønn sone". Skiltingen både på norsk og svensk side synes god nok.

Det medfører riktighet at telefonnummeret det er henvisst til i spørsmålet, ikke lenger er i bruk. Nytt og riktig telefonnummer blir imidlertid opplyst ved å ringe det oppgitte telefonnummeret. Toll- og avgiftsetaten vil ta et initiativ overfor svenske myndigheter slik at skiltet kan bli rettet.

Jeg har ellers bedt toll- og avgiftsetaten vurdere utvidet informasjon på sine nettsider om fortolling ved denne grenseovergangen.

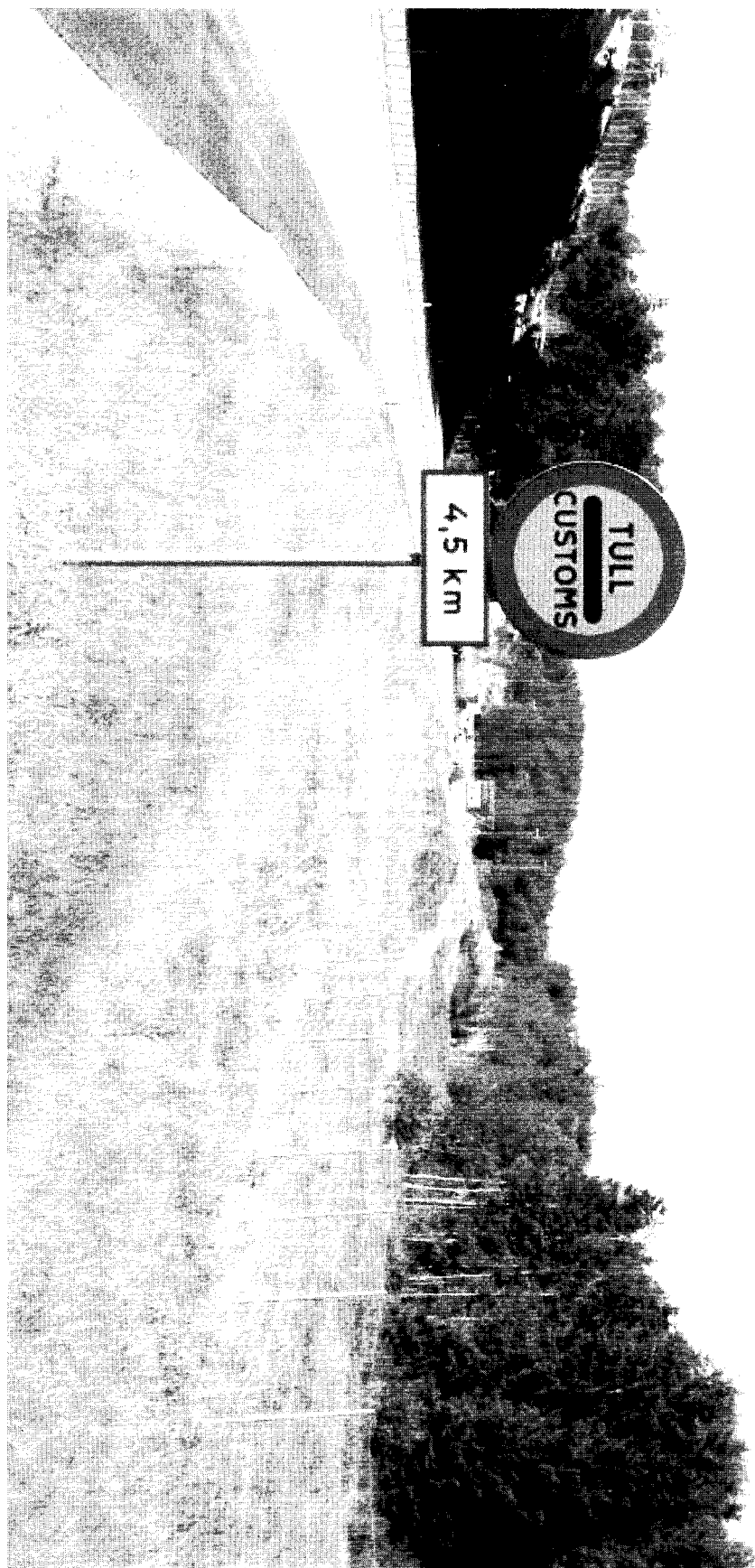
Når noen blir stoppet med toll- og avgiftspliktige varer på "grønn sone", vil vedkommende ofte hevde at den ulovlige grensepasseringen ikke skjedde bevisst. Det vil være svært vanskelig for toll- og avgiftsetaten å avgjøre om dette er tilfellet, og spørsmålet om større grad av skjønnsutøvelse fra etatens side må sees i sammenheng med dette.

Etter min mening er slike saker ikke godt egnet for økt skjønnsutøvelse. Etaten har i disse sakene få konkrete holdepunkter for en skjønnsutøvelse, noe som også kan gi urimelige resultater. Skjønnsutøvelse kan lett føre til usaklig forskjellsbehandling og være i strid med likebehandlingsprinsippet. Dagens praksis er derfor at toll- og avgiftsetaten anmelder alle slike overtredelser til politiet med påstand om inndragning av de ulovlig innførte varene.

Vedlegg til svar:

4 bilder av skilter som viser hvor en skal kjøre for å fortolle varer.

E-6 retning Oslo fra Bæreborg. Ca 400 meter før avkjørsel Nordby og "gamle" E-6

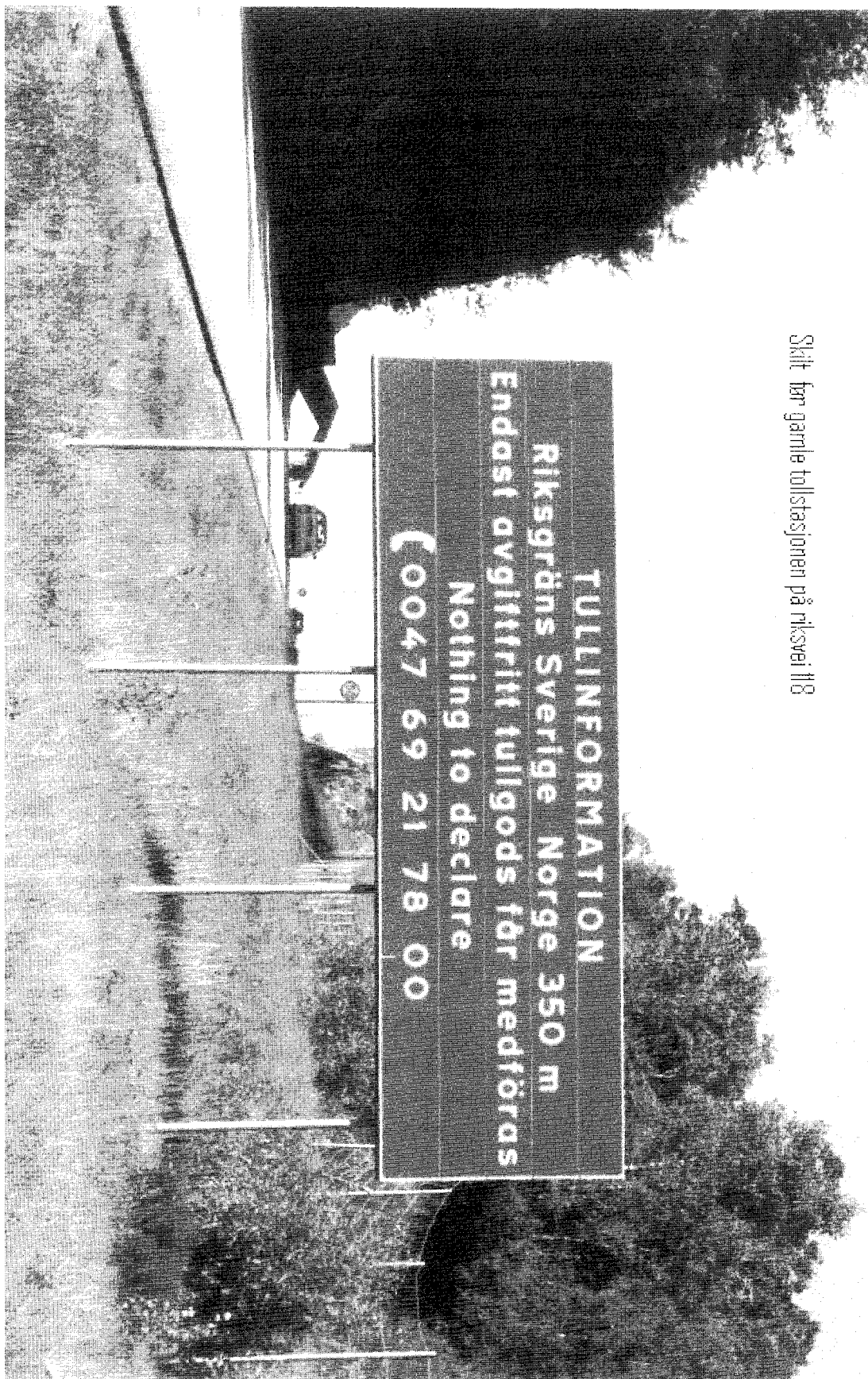
Veien fra Nordby, under E-6. Skilt til E-6 og toll.

Skilt pundkjøring mot E-6

Skilt från gamle tullstationen på riksväg 118

SPØRSMÅL NR. 1022**Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 22. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I utgave nr. 2 for 2006 av Støymåler'n, medlemsblad for "Norsk forening mot støy", gis det uttrykk for en frykt for at Regjeringen vil fravike sitt løfte om å holde på det stortingsvedtatte støymålet fra 1999 om reduksjon på støyplagene på 25 pst. innen 2010.

Vil Regjeringen forholde seg til regjeringserklæringen i denne saken og stå fast ved støymålet?»

Svar:

Da det nasjonale målet for støy ble fastsatt i 1999, jf. St.meld. nr. 8 (1999-2000) om Regjeringens miljøvernpolitikk og rikets miljøtilstand, ble det samti-

dig varslet at det skulle foretas en evaluering og eventuell justering av målet i 2005 for å sikre at det er i tråd med hva som er et samfunnsøkonomisk og miljømessig fornuftig nivå.

Samferdselsdepartementet, Miljøverndepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet gjennomfører for tiden denne evalueringen i samarbeid, og utarbeider samtidig en handlingsplan mot støy og vurderer ambisjonsnivået i forurensningsforskriften knyttet til støynivå innendørs innenfor en helhetlig virkemiddelbruk.

Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med en gjennomgang av resultatet av evalueringen, og vurdering av mål for arbeidet med støy framover, i forslaget til statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1023**Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 21. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvilke krav stilles til konsesjonsinnehaveren for ferjesambandet Moss-Horten på riksvei 19 når det gjelder regularitet, og hvilke virkemidler har Regjeringen til rådighet for å få konsesjonsinnehaveren til å oppfylle annonsert rutetilbud?»

BEGRUNNELSE:

Ferjesambandet Moss-Horten på riksvei 19 er landets mest trafikkerte ferjestrekning, og forbinder E6 i Østfold med E18 i Vestfold.

Opptil tredjeparten av avgangene i ruten er blitt kansellert for en eller flere dager, flere ganger i år. Alle brukergrupper opplever en betydelig ulempe ved manglende regularitet på sambandet. I tillegg medfører disse kanselleringene omfattende miljøbelastninger i Horten og Moss, idet køen til ferjeleiet strekker seg ut i bygatene. Spesielt i Moss er man svært plaget av avgasser fra tyngre kjøretøyer siden tilfarten til ferjeleiet går gjennom byens sentrum.

Svar:

Bastø Fosen AS har konsesjon for riksvegferjesambandet Moss-Horten for perioden 1. januar 2006-31. desember 2015. Konsesjonen bygger på at sambandet Moss-Horten skal trafikkeres av tre ferjer.

Om regularitet står det i konsesjonsvilkårene:

"Det skal føres logg over ikke gjennomførte turer, som oversendes Vegdirektoratet, og Statens vegvesen Region øst halvårlig. Ved driftsopphold for hver enkelt ferje utover 24 timer skal konsesjonsmyndighet, ved Statens vegvesen Region øst, varsles. Dersom oppholdet varer lengre enn 5 døgn forutsettes det at Bastø Fosen AS etter samråd med Vegdirektoratet leier inn annet egnet ferjemateriell til sambandet."

Hvis konsesjonsinnehaver misligholder konsesjonsvilkårene, vil tiltak bli vurdert i det enkelte tilfellet. Ifølge Vegdirektoratet har det aldri vært aktuelt å bruke et slikt virkemiddel siden Bastø Fosen AS fikk konsesjon for drift av sambandet 1. januar 1996.

Statens vegvesen har opplyst at "M/S Bastø III" i en periode på sju uker tidlig i år var på verksted.

"M/S Sogn" ble satt inn som erstatning de seks første ukene. Denne ferjen har mindre kapasitet enn "M/S Bastø III". Den sjuende uka som "M/S Bastø III" var på verksted gikk det kun to ferjer. Det er videre opplyst at i mars måned var en av ferjene ute av drift henholdsvis en halv dag og nesten en hel dag. I tillegg var en av ferjene ute av drift hele dagen 4. mai.

Det må påregnes at ferjer skal vedlikeholdes, og at det kan oppstå hendelser som medfører driftspro-

blemer. Dette gjelder også i den subsidierte del av riksvegferjenettet. Heller ikke i disse sambandene har det i forhold til budsjetttrammene vært mulig å opprettholde en reserveferjekapasitet som gjør at en unngår perioder med redusert kapasitet. Det er videre ikke mitt inntrykk at regulariteten i sambandet Moss-Horten er vesentlig dårligere enn regulariteten i andre riksvegferjesamband.

SPØRSMÅL NR. 1024

Innlevert 12. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 20. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Hvilke grep vil Regjeringen foreta for at svartelistede pirattrålere i fremtiden ikke skal kunne få anledning til å gjennomføre ulovlige anløp og utrustning og lignende i norske havner i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Den internasjonalt svartelistede pirattråleren "Rosita" besøkte tirsdag 11. april 2006 Fredrikstad. Her fikk "Rosita" etter å ha meldt sin ankomst hos både Sjøforsvaret og havnevesenet anledning til å legge til kai og til å ta om bord ny trål. Fartøyet gikk senere mot Island med den nye trålen for å fortsette sitt ulovlige fiske i Nord-Atlanteren. At dette kan skje gjør at Regjeringens løfter om å ta tjuvfisket på alvor fremstår mindre troverdig. Regjeringen har jo også både i Forvaltningsplan for Barentshavet og i andre sammenhenger pekt på at EU og Russland må bli strengere i sin behandling av tjuvfiskere. Greenpeace sier om anløpet at "det er uakseptabelt at Norge ikke har systemer for å sikre internasjonalt svartelistede fartøyer blir håndtert på korrekt måte ved anløp i norske havner".

Svar:

Jeg deler de bekymringer som gjøres gjeldende om at såkalte IUU-fartøy benytter norsk havn for utrusting og havnetjenester.

Vi har arbeidet aktivt bilateralt, regionalt og globalt for å få gjennomslag for at havner ikke bør kunne benyttes som støtte for utenlandske fartøy som driver omfattende ulovlig, uregulert og uregistrert fiske. På FN-konferansen om FN-avtalen om fiske på det åpne hav i mai 2006 fikk Norge tilslutning til at det skal forhandles frem en bindende avtale om havnestatskontroll. En slik avtale kan bli et viktig bidrag i kampen mot ulovlig og uregulert fiske.

Det er viktig for troverdigheten i det videre arbeidet at vi selv gjennomfører det vi arbeider for internasjonalt. I tillegg til internasjonalt arbeid med saken har norske fiskerimyndigheter også utredet hvilke tiltak som kan gjennomføres nasjonalt innenfor folkerettslige rammer med sikte på å motvirke at norske havner benyttes som base for ulovlig virksomhet.

Regjeringen vil på denne bakgrunn snarlig fremme en proposisjon for Stortinget, blant annet med forslag til lovendringer om tiltak i norsk havn mot utenlandske fartøy som driver med ulovlig, uregulert og uregistrert fiske.

SPØRSMÅL NR. 1025**Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ett av hovedmålene i norsk veipolitikk er å etablere raske veiforbindelser mellom landsdelene og regioner. I et slikt perspektiv er Haukeliforbindelsen (E134) spesielt viktig. Det foreligger utarbeidet prosjekt med konsekvensanalyse for Ekspressvei over Haukeli med arm til Bergen. Prosjektet har sterk støtte fra næringsliv i berørte fylker.

Vil statsråden medvirke til at det med statlig støtte kan gjennomføres ekstern kvalitetssikring av prosjektet E134 Ekspressvei i tråd med retningslinjen for statlige prosjekt?»

BEGRUNNELSE:

Prosjekt E134 Ekspressveien over Haukeli omfatter innkortet vei mellom Odda og Bergen, ny vei-profil i Røldal og nye veitrasé i Telemark. Prosjektet vil gi stor reduksjon i reisetid mellom Vest-Norge (Rogaland og Hordaland), Agderfylkene, Telemark og sentrale Østlandsstrøk.

Redusert reisetid gir også reduserte utslipp, reduserte driftskostnader, redusert ulykkesrisiko og redusert slitasje for sjåførene.

Basert på realistiske trafikkprognoser og kalkyler fremstår prosjektet som svært samfunnsøkonomisk lønnsomt. Det er gjennomført en omfattende konsekvensanalyse av prosjektet basert på de prinsipper som Statens vegvesen bruker i sine egne analyser.

Prosjektet vil redusere kjørelengden fra Bergen til Oslo til 390 km og Haugesund-Oslo til 397 km. Til sammenligning er Bergen-Hol-Oslo 502 km og Bergen-Hemsedal-Oslo også 502 km.

Foreningen Haukeliveiens venner, som er en registrert forening med støtte fra et omfattende nett av bedrifter i Hordaland, Rogaland og Telemark, har utviklet og bearbeidet prosjektet.

Etter mitt syn er det naturlig og viktig at også staten deltar ved utredning og utvikling av store og åpenbart nyttige og nyskapende infrastrukturprosjekt. Det bør spesielt legges til rette for at dette kan skje for prosjekter som kommer i tillegg til de som utvikles i plansammenheng og som fremkommer gjennom prosesser der kommuner, fylkeskommuner og Statens vegvesen er hovedaktører. Disse samme aktørene står i hovedsak for idéproduksjon, bearbeidelse, utsiling og prioritering. Det har fra ulike hold vært påpekt, nettopp i forbindelse med den tidkrevende og byråkratiske planprosessen knyttet til utarbeidelse og rullering av Nasjonale transportplaner, at denne ordningen gir svært begrenset åpning for innspill fra an-

dre aktører. Derved reduseres eller uteblir nyskapende innspill til god og effektiv utvikling av samferdselssektoren generelt og til god og effektiv utvikling av veisektoren spesielt.

Det bør etter mitt syn derfor skapes rom for at også andre aktører kan få muligheter til å utvikle store prosjekter som synes å ha åpenbar stor samfunnsmessig verdi og til å spille disse inn til sentrale myndigheter i forbindelse med veiplaner og veibudsjetter.

E134 Ekspressveien over Haukeli fremstår som et slikt prosjekt. Det er i tillegg et prosjekt som har sterk støtte fra næringsliv i berørte fylker. Prosjektet har derved bred forankring blant store transportbrukere og operatører innenfor transportnæringen og som sammen representerer stor verdiskaping i de berørte fylkene. Det vil være samfunnsmessig nyttig og systemmessig nyskapende om denne regjering kan medvirke til at store veiprojekt med slik forankring kan få en grundig og ikke minst objektiv behandling utenfor de etablerte miljøene som i stor grad preger arbeidet med nasjonale vegplaner. Derfor vil det etter min vurdering være en god løsning at prosjektet som er kvalitetsmessig godt fundert og godt utredet også får statlig støtte til ekstern kvalitetssikring etter de retningslinjer som gjelder for store statlige investeringer.

Jeg håper derfor at statsråden vil se med velvilje på dette og bruke støtte til kvalitetssikring av prosjektet som en mulighet for nyskapende politikk for å bedre planprosessen for veibygging og legge til rette for raskere veiforbindelser mellom landsdeler og regioner.

Svar:

For å få bedre styring med store prosjekter skal det gjennomføres ekstern kvalitetssikring av alle prosjekter med en investeringskostnad over 500 mill. kr. Gjeldende ordning med kvalitetssikring av prosjekter før første bevilgning ble innført fra 2000 (KS2). Ut fra en erkjennelse av at dette er sent i forhold til mer strategiske beslutninger, er det vedtatt å innføre en ordning med ekstern kvalitetssikring før prosjektplanleggingen er kommet for langt. Kvalitetssikring i en tidlig fase (KS1) er ennå ikke tatt i bruk i samferdselssektoren. Det er utredningsarbeid i gang som skal være med å danne grunnlaget for nærmere retningslinjer for ordningen.

Den eksterne kvalitetssikringen er en ordning for kontroll av statens beslutningsgrunnlag for planleg-

ging, prioritering og gjennomføring. Det er ikke en ordning for å granske private utredninger og innspill som staten ikke har stilt seg bak. Hvis staten mener at det ikke er behov for videre planlegging, er det ikke hensiktsmessig at staten finansierer ekstern kvalitetssikring av private utredninger og innspill.

En privat interessegruppe, Haukeliveiens venner, har utarbeidet et forslag til en "ekspressvei" mellom Bergen og Oslo. Denne skal også gi en rask forbindelse mellom Bergen/Stavanger og Oslo. Gruppen har fått utarbeidet en konsekvensanalyse med samfunnsøkonomiske beregninger for denne vegen. Haukeliveiens venner mener at den gir en stor samfunnsøkonomisk nettonytte.

Vegdirektoratet har på oppdrag fra Samferdselsdepartementet vurdert utredningen for "Haukeli ekspressvei". Vegdirektoratet mener at beregningene som ligger til grunn bygger på en rekke forutsetninger og antagelser som er vanskelige å verifisere. Direktoratet mener bl.a. at investeringskostnadene gjennomgående er anslått for lavt og at trafikkforutsetningene er anslått for høyt. I tillegg har direktoratet påpekt at man i utredningen regner med nytte av prosjekter som ikke er lagt inn i kostnadene for "ekspressveien". Disse forholdene er sterkt medvirkende til den positive nettonytten som Haukeliveiens venner mener prosjektet har. I tillegg viser Vegdirektora-

tet til at de store naturinngrepene som vegen medfører, ikke er vurdert i konsekvensanalysen.

Vegdirektoratet peker videre på at store deler av den nye strekningen går der folk ikke bor. Den gir derfor liten nytte for lokalsamfunnene langs E134. Regionale myndigheter ved BTV Regionråd har dessuten besluttet å ikke be om ytterligere utredninger av "Haukeli ekspressvei". Vegdirektoratet mener at den langdistansetraffikken som har nytte av vegen, sannsynligvis er for liten for å forsvare en så stor ressursinnsats og så store naturinngrep som en utbygging av vegen vil innebære.

Vegdirektoratet mener at det ikke er behov for å sette i gang planlegging av "Haukeli ekspressvei" på dette tidspunktet. Det blir imidlertid vist til at det allerede pågår planlegging for deler av strekningen gjennom arbeid med konsekvensutredning og kommunedelplan for strekningen Seljestad-Vågsli (ved Røldal).

Jeg slutter meg til Vegdirektoratets og BTV Regionråds vurdering av at det på dette tidspunktet ikke er aktuelt å begynne en planlegging av "Haukeli ekspressvei". Siden ekstern kvalitetssikring er en ordning for å kontrollere at statens beslutningsgrunnlag holder mål, er jeg ikke innstilt på å ta initiativ til en ekstern kvalitetssikring av utredningen av "Haukeli ekspressvei" med statlig støtte.

SPØRSMÅL NR. 1026

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 22. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I Karmøy arbeider Fred Olsen Ltd. med planer om bølgekraftverk. NVE har gitt konsesjon for prøvedrift med fire plattformer, planer er lagt og lokale underleverandører er koblet inn. Fred. Olsen Ltd. har imidlertid valgt å avvente det videre arbeidet, på grunn av usikkerhet rundt satsingen på ny fornybar energi, og hvilket økonomisk nivå denne vil få.

Kan statsråden nå bekrefte at rammebetingelsene og feed-in-ordningen som er varslet i budsjettet for 2007 sikrer langsiktighet og forutsigbarhet for utbyggerne?»

BEGRUNNELSE:

Bølgekraft er en svært miljøvennlig energiform. For Karmøy med sin kystlinje er det planlagte bølge-

kraftverket et svært spennende prosjekt der de kan få utnyttet naturressursene på en god måte. Karmøy og Norge for øvrig, bør være i forkant av den teknologiske utviklingen på bølgekraft. Det er viktig i forhold til vår energiproduksjon og for satsingen på ny fornybar energi. Det er også store forventninger tilknyttet dette prosjektet både i form av kompetansebygging og leveranser fra lokale bedrifter.

Det er Fred. Olsen Ltd. som står bak planene om bølgekraft på Karmøy. De har plassert en testbøye i området, og har en prøveplattform i Vestfold med tanke på plassering utenfor kysten av Karmøy. Fred. Olsen Ltd. har imidlertid valgt å avvente det videre arbeidet med bølgekraftverk på Hebnes/Karmøy. Dette fordi de først ventet på en grønn sertifikatordning, og siden på Regjeringens alternative satsing.

Regjeringen har nå lagt frem sin foreløpige plan

for alternativ satsing på ny fornybar energi. Utbyggere er avhengig av langsiktighet og forutsigbarhet. For Karmøy-prosjektet vil et slik fond som Regjeringen legger opp til i utgangspunktet være positivt. En er imidlertid avhengig av hvordan forskriftene for feed-in-ordningen blir. Det er viktig å ha en forutsigbarhet i inntektene over lengre tid, slik at investeringene i forskning, utvikling og utstyr kan forsvares. I England, som har en tilsvarende ordning, strekker avtalen seg til over 15 år.

Fondet bør også prioritere teknologi som kan gi Norge fortrinn, og på sikt skape arbeidsplasser. Denne muligheten er til stede i Karmøy-prosjektet, der det bygges videre på teknologi som er utviklet ved oljeplattformene i Nordsjøen. Her har Norge allerede et stort fortrinn innen forskning, kompetanse, infrastruktur og leverandører.

Svar:

Regjeringen setter nå av 20 mrd. kr for å styrke innsatsen for fornybar energi og energieffektivise-

ring. I statsbudsjettet for 2007 settes det av 10 mrd. kr, og ytterligere 10 mrd. kr settes av i statsbudsjettet for 2009. Dette er et historisk løft, der de økonomiske rammene blir doblet i forhold til dagens nivå. Satsingen følger opp energipolitikken som ble varslet i Soria Moria-erklæringen, og vil gi langsiktige og forutsigbare rammevilkår for utbygging av fornybar varme og elektrisitet.

Regjeringen har fastsatt et samlet mål på 30 TWh økt fornybar energiproduksjon og energieffektivisering fra 2001 til 2016. Produksjon av elektrisitet fra bølgekraft vil kunne gi et viktig bidrag til å nå dette målet. Prosjektet representanten viser til fikk tilsagn om 30 mill. kr av Enova i 2004. Dette tilsvarer om lag 25 pst. av prosjektkostnader.

Ved å etablere et fond med stabil avkastning har jeg etablert et system som gir den nødvendige langsiktighet og forutsigbarhet for utbyggere, uten at det fører til økte strømpriser for forbrukerne.

Nærmere utforming av støtteopplegget vil bli presentert i budsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1027

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 21. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Har statens eierskap i SAS AB en strategisk betydning for Norge i forhold til rutetilbud, lokalisering av arbeidsplasser, hovedkontoraktiviteter og annen virksomhet, og hvordan ivaretar i så fall Regjeringen slike interesser?»

BEGRUNNELSE:

Den norske stat eier 14,3 pst. av aksjene i SAS AB, forvaltet under Nærings- og handelsdepartementet.

I ulike medier 12. juni fremkommer det lekkasjer om at Senterpartiet har tatt til orde for at Regjeringen som eier skulle ta kontakt med selskapet ved styreformann i SAS AB for å påvirke situasjonen rundt konsernsjef i SAS Braathens, rutetilbud og arbeidsplasser i Norge.

SAS Braathens-konsernets strategiske valg knyttet til rutetilbud, omstilling og lokalisering av arbeidsplasser og virksomhet har stor interesse for norske politikere, media, ansatte og publikum.

Spørsmålet er om Regjeringen anser dette som

forhold som blir påvirket av at staten er eier eller om dette er beslutninger selskapet gjør uavhengig av eiersammensetning, og om staten som eier har en direkte eller indirekte rolle i de beslutningsprosesser som pågår.

I Dagens Næringsliv 13. juni mener næringskomiteens leder fra Senterpartiet at det har liten hensikt at staten skal fortsette å eie aksjer i SAS dersom staten ikke kan forsvare de norske interessene.

Svar:

SAS spiller en viktig rolle i den skandinaviske luftfarten som Skandinavias nettverkselskap. Med en eierandel på 14,3 pst. vil den norske stats innflytelse alene måtte være begrenset. Sammen med den svenske og danske stat utgjør statens eierskap imidlertid en dominerende innflytelse i selskapet. Dette bidrar til å sikre at SAS forblir en aktør i den skandinaviske luftfart med virksomhet i de tre land.

Som mange andre flyselskaper er SAS inne i en krevende konkurransesituasjon. Det er nødvendig at selskapets ledelse har muligheter å gjennomføre nød-

vendige tiltak for å kunne sikre lønnsomhet og langsiktig konkurransekraft for å overleve i markedet. Som eier følger den norske stat den grunnleggende rolledelingen som gjelder mellom generalforsamling, styre og daglig ledelse når det gjelder å vedta og gjennomføre slike tiltak.

Det følger av ansvarsfordelingen i aksjelovgivningen at det er selskapsledelsen som er ansvarlig for den daglige drift av et selskap. Dette vil omfatte for-

hold som rutetilbud og den alminnelige drift for øvrig, innenfor de rammer som settes av eventuelle konsesjoner, tillatelser, pålegg eller lignende. Lokalisering av hovedkontor er vedtektsfestet, og kan bare endres ved tilstrekkelig flertall av eierne på generalforsamling.

Ved behov har jeg dialog med styret og øvrige storeiere i SAS.

SPØRSMÅL NR. 1028

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 20. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Havfiskeflåten mister stadig meir mannskap til offshorenæringa, og har dermed store vanskar med å skaffe seg mannskap med erfaring, og mannskap som vert verande om bord i lengre tid.

Vil statsråden medverke til at fiskeflåten i heile landet vert likestilt med fiskeindustrien i Nord-Noreg når det gjeld å kunne skaffe seg russisk arbeidskraft, utan at det vert sett krav til fiskerimerke?»

BEGRUNNELSE:

Den norske havfiskeflåten mister stadig meir mannskap til offshorenæringa. Mellom anna skuldast dette nettolønsordninga, betre pensjonsordningar og faste arbeidstidsordningar innan offshore.

Havfiskeflåten, som er "opplæringsstad" for desse, greier ikkje å konkurrere om mannskap med offshorenæringa når rammevilkåra er så ulike som dei er no.

Havfiskeflåten kan i dag hente mannskap frå EØS/EU-området, noko som vert gjort i dag til ei viss grad. Det er mellombels eit faktum at dei fleste av desse fiskarane er meir trålmenn enn linefiskarar. Ein ser også ein tendens til at mannskap frå desse landa er mindre tilbakevendande etter turane.

Eit norsk rederi i Selje kommune har sidan 1999 arbeid samant med fleire russiske rederi, også innanfor opplæring av russisk mannskap til linefiske. I dag er situasjonen delvis snudd på hovudet, slik at deira russiske fiskerikollegaer framstår fullt ut på høgde med deira eigne folk. I tillegg er det rederiets erfaring at russisk mannskap stiller større krav til seg sjølv om å gjere ein god jobb, enn det ein ofte ser blant øvrige mannskapar, inkl. norske. Vidare viser det seg ofte at

russisk mannskap er betre oppdatert med helsesertifikat og sikkerheitsopplæring enn andre. Språkmessig viser det seg også at russiske mannskap beherskar betre engelsk enn t.d. mannskap frå Baltikum.

UDI har i dag høve til å gje arbeidsløyve også til arbeidstakarar utanfor EØS/EU-området, mellom anna for sesongarbeidarar, faglært/spesialist og fiskeindustriarbeidarar. Det er kanskje særleg den siste gruppa, fiskeriindustriarbeidarane frå Russland, som vil vere mest aktuell for havfiskeflåten.

For havfiskeflåten vil det vere avgjerande å verte likestilt med fiskeindustrien i Nord-Noreg når det gjeld mogelegheiter til å kunne skaffe seg russisk mannskap. Det er også viktig at det ikkje vert sett krav til fiskerimerke, noko som ville bety at alle fartøy vert likestilte, også fartøy frå Vestlandet. Fiskeriet måtte då kunne foregå i dei områda fartøya har lisensar/deltakarrettigheitar til å fiske. Ein slik arbeidstillatelse kunne f.eks. gjevast for inntil 2 år om gongen.

Svar:

Den norske fiskeripolitikken har som ei av sine hovudmålsetjingar å sikre at dei nasjonale marine ressursane kjem kystbefolkninga i Noreg til gode, jf. deltakarloven føremålsbestemming i § 1.

Norsk lov krev at minst halvparten av mannskapet eller lottfiskarane og førar eller høvedsmann på norske fiskebåtar anten skal vere norske statsborgarar eller vere busett i Noreg, jf. § 3, 2. ledd i lov 17. juni 1966 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann (fiskeriforbudsloven). Dette inneber at inntil halvparten av mannskapet kan vere utanlandske statsborgarar eller busett i

utlandet. Det er heller ikkje ein føresetnad for å være menneskap at ein er registrert i fiskarmanntalet. Ei brei høyring om nasjonalitets- og bustadskravet har nett vore gjennomført, der det vert foreslått at nasjonalitetskravet opphevast, mens bustadskravet vert spesifisert til å gjelde kystkommunar eller tilgrensande kommunar. Ei slik lovending vil styrkje Regjeringa si målsetjing om at verdiskapinga av våre nasjonale fiskeressursar skal i størst mogleg grad kome kystsamfunn som er avhengig av fiskeria, til gode.

Alle som skal ta arbeid i Noreg må i hovudregelen ha arbeidsløyve. Det er egne reglar for borgarar omfatta av EØS/EFTA-avtalen. Arbeidsløyve for fiskeindustriarbeidarar kan bli gitt til russiske borgarar frå Barentsregionen som skal arbeide i fiskeindustrien i Nordland, Troms og Finnmark. Også bearbeiding og konservering om bord på fabrikkskip frå dette området er omfatta av reglane. Løyve vert ikkje gitt dersom det er tilgjengeleg arbeidskraft innan-

lands eller arbeidskraft frå EØS- eller EFTA-området. Lengda på løyva kan ikkje overstige til saman to år. Ny løyve etter dette kan ikkje verte gitt før etter eitt års opphald utanfor Noreg.

Eg tykkjer det er viktig å ivareta tilknytninga mellom ressursane og det norske folket, særleg kystbefolkninga, og det har hittil ikkje vore vurdert om fiskeflåten i heile landet skal få same reglane som fiskeindustrien har når det gjeld russarar frå Barentsregionen.

La meg likevel understreke at eg følgjer utviklinga i konkurransen om menneskap og kompetanse mellom fiskeflåten og anna skipsfart nøye. Eg vil fokusere på rekruttering og kompetanseoppbygging av ungdom til næringa, og eg vil arbeide for ei berekraftig og lønsam fiskerinæring, som både no og i framtida skal være ein konkurransedyktig og god arbeidsplass.

SPØRSMÅL NR. 1029

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen

Besvart 20. juni 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Menneskerettighetssituasjonen i Iran gir grunn til stor uro, på grunn av stadig økende antall henrettelser. En politisk fange i Gohar Dasht-fengselet har mottatt dødstrusler og ble vist henrettelsesordre satt til 16. mai, 2006. Han støtter en opposisjonell organisasjon som har utført væpnede angrep og skal ha blitt arrestert i 2001. Rettssaken mot ham skal ikke ha vært rettfærdig.

Vil utenriksministeren snarest rette en appell til Iran om å stanse henrettelser?»

BEGRUNNELSE:

Det meldes om stadig økende antall henrettelser i Iran, og mange fanger står på dødslistene.

Denne politiske fangen er i umiddelbar fare og norske myndigheter bør reagere raskt. Ifølge rapporter skal fengselsmyndighetene i Gohar Dasht, i byen Karaj, ha informert ham om henrettelsesdato 16. mai 2006, og han ble tvunget til å signere ordren. Videre skal han ikke ha hatt tilgang til advokat i rettssaken, noe som bryter med Artikkel 14 i "International Covenant on Civil and Political Rights" som også gjelder Iran. Han er tilhenger av "The People's Mojahed-

din Organization of Iran" (PMOI), en illegal opposisjonsgruppe.

Norske myndigheter må umiddelbart ta kontakt med Iran og henviser til brudd på menneskerettigheter. I denne saken er det viktig å appellere, for å hindre nok en henrettelse, og spare ett menneskeliv.

Svar:

Jeg er helt enig med representanten i at menneskerettighetssituasjonen i Iran gir grunn til stor uro. Når det gjelder Regjeringens holdning til dette, vil jeg først og fremst vise til interpellasjonsdebatter i Stortinget 25. november 2005, 8. februar 2006 og til svar på andre typer spørsmål fra Stortingets representanter knyttet til utviklingen i Iran.

Representanten viser til fangen Valiollah Feyz Mahdavi som først ble dømt til døden og skulle henrettes 16. mai. Så vidt jeg har brakt på det rene, fra vår ambassade i Teheran og deres kilder, ble dommen senere anket av den dødsdømtes advokat, og deretter har domstolsvesenets leder, Ayatollah Shahrudi, omgjort dødsdommen til livsvarig fengsel. Dette bekreftes av iransk presse og av Amnesty International. Det er ambassadens erfaring at når iransk presse pu-

bliserer slike meldinger, er det grunn til å tro at dette medfører riktighet.

Jeg kan for øvrig legge til at fangens advokat er Dadkhah, som er en av de fem advokatene i "Senter for forsvar av menneskerettighetene" som disse startet sammen med nobelprisvinner Ebadi i 2003.

La meg legge til at Regjeringen følger utviklingen i Iran nøye og med særskilt fokus på menneskerettighetssituasjonen. Vi tar jevnlig opp menneskerettighetsspørsmål i samtaler med iranske myndighe-

ter. Etter mitt syn er det også viktig å samarbeide med nærstående land for å styrke presset mot iranske myndigheter. Vi har ved flere anledninger gitt vår tilslutning til kritiske erklæringer om menneskerettighetssituasjonen fremmet av EU. Norge arbeider også aktivt i andre sammenhenger, og vi har vært medfor-slagsstiller til resolusjonene i FNs generalforsamling om menneskerettighetssituasjonen i Iran. Regjeringen vil fortsette å føre en kritisk dialog med Iran om menneskerettighetenes vilkår i landet.

SPØRSMÅL NR. 1030

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vegtrafikkloven har gjennom egen forskrift bestemmelser om kjøretid, pauser og hviletid for fører av motorvogn/vogntog som del av europeisk avtale, AETR. Bestemmelsene er omfattende og detaljerte. Holdeplasser, rasteplasser og tilgang på toaletter er begrenset langs norske veier og gjør det vanskelig å etterleve forskriftene på en god måte.

Hvilke praktiske tiltak vil statsråden gjennomføre for å sikre gode arbeidsbetingelser for ansatte i lastebil- og bussnæringen slik at disse bestemmelsene kan etterleves på god måte?»

BEGRUNNELSE:

Fra 1. juli 2005 gjelder det nye regler for hvordan transportvirksomheter skal organisere arbeidstiden til sine sjåførere. Reglene er gitt for å følge opp Norges forpliktelser etter EØS-avtalen, men er i stor grad en videreføring av tidligere regler fra arbeidsmiljøloven. Hovedformålet med reglene er å verne arbeidstakernes helse, miljø og sikkerhet. Reglene definerer en minstandard og skal medvirke til å gi likeverdig konkurransevilkår i hele EØS-området. Et annet formål med reglene er økt trafiksikkerhet, siden trøtte sjåførere er en større fare for seg selv og andre i trafikken en opplagt sjåfør. Selv om selvstendig næringsdrivende sjåførere er unntatt fra bestemmelsene frem til 2009 gjelder likevel arbeidsmiljølovens alminnelige regler, der det er tilsvarende begrensning i alminnelig arbeidstid.

Mange stam- og riksveier i Norge har sparsomt med parkeringsplasser, rasteplasser og toalettbe-kvemmeligheter. Der det finnes offentlige rasteplas-

ser med toalett er disse ofte stengt i vinterhalvåret. Etterlevelse av forskriftene som regulerer kjøretid, pauser og hviletid blir derfor mange steder i Norge vanskelig for sjåførere på vogntog og på buss i langtransport. Etter fire og en halv time skal fører ta en pause på minst førtifem minutter. Under disse pause-ne skal føreren ikke utføre annet arbeid.

Forskriftene understreker at det er arbeidstakers helse, miljø og sikkerhet som skal ivaretas. Men uten egnede steder til parkering av vogntog og uten adgang til offentlig toalett blir det tilfældigheter som avgjør innholdet i arbeidsmiljøet for mange av arbeidstakerne i transportnæringen.

Jeg håper derfor at statsråden vil gjennomføre praktiske tiltak som kan sikre arbeidsmiljøet for sjåførere innen langtransport, slik at praktisering av bestemmelsene ikke får ensidig fokus på regler, kontroll og straff/gebyr.

Svar:

Det er viktig med raste- og hvileplasser langs vegnettet, blant annet for å tilrettelegge for overholdelse av bestemmelsene om kjøretid, pauser og hviletid. Plassene må både være tilstrekkelig i antall og ha tilfredsstillende kvalitet. Samlokalisering av slike plasser med spisesteder kan også være positivt for det lokale næringslivet.

Langs mange hovedveger er det imidlertid ikke grunnlag for et slikt kommersielt tilbud. På disse strekningene har myndighetene likevel et ansvar for at det finnes et tilstrekkelig tilbud hele året, og Statens vegvesen har derfor bygget mange rasteplasser, spesielt i forbindelse med nye veganlegg. Likevel er

det ikke per i dag tilstrekkelig med raste- og hvileplasser for tungtrafikken. Avstanden mellom hovedrasteplasser skal ifølge Statens vegvesens vegnormal ikke overstige 45 km.

Statens vegvesen og Norges Lastebileier-Forbund har nylig inngått en avtale om trafikksikkerhet. I denne avtalen forplikter Statens vegvesen seg blant annet til å arbeide for flere hvileplasser for tungtra-

fikken og sørge for å finne løsninger der man samlokaliserte disse med øvrige serviceplasser for tungtrafikken.

Et slikt samarbeid mellom Statens vegvesen og lastebilnæringen vil gi et godt grunnlag for å få flere raste- og hvileplasser tilpasset tungtransportssjåførenes behov.

SPØRSMÅL NR. 1031

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 23. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Sukkertaren er borte på 90 pst. av områdene den naturlig hører hjemme i mellom Lindesnes og svenskegrensen. I tillegg skjer det en økende nedslamming av havbunnen i nære kystfarvann. Det er viktig å finne ut mer om hvor store områder dette gjelder, hva som er årsaksforholdene, og hvor partiklene i vannet stammer fra.

Hva har statsråden gjort av tiltaksanalyser for å bedre situasjonen, er det satt opp en oppfølgingsplan med forslag til tiltak for å bedre situasjonen, og har statsråden tatt opp saken internasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

Kystovervåkingsprogrammet viser i årsrapporten fra 2003 at både nitrogen og mengden artikler har økt signifikant siden målingene startet i 1990. Rapporten viser videre at det er en klar sammenheng mellom partikkelmengde, nitrogenkonsentrasjon og avrenning fra land. Det er videre dokumentert at sukkertaren er gått sterkt tilbake på 90 pst. av stasjonene der det var forventet å finne den på strekningen Lindesnes-svenskekyten. Bortfall av sukkertareskog vil få konsekvenser for kystmiljøet, inkludert høstbare arter som har oppvekts- og leveområder i tareskogen.

Det kan være flere årsaker til at sukkertaren er borte, men forskerne tror nedslamming er viktigst. De viktigste kildene til partikler i sjøvann er avrenning fra land, langtransporterte tilførsler og algeoppblomstring. Hvilke kilder som er viktigst vil variere fra år til år. Naturinngrep og endret bruk av landjor-

da, sammen med klimaendringer, er de sannsynlige årsakene til økende partikkelavrenning fra land.

Svar:

Jeg ser svært alvorlig på utviklingen når det gjelder sukkertareskogen i Sør-Norge. Miljøverndepartementet tok i 2005 initiativ til et større kartleggings- og forskningsprosjekt under ledelse av SFT og DN for å finne mer ut om omfang og årsaksforhold. Forskere fra mange ulike institusjoner og fagfelt deltar i prosjektet. Prosjektet disponerte 3 mill. kr i 2005 og har en ramme på 4 mill. kr i 2006.

Forskerne har ennå ikke kommet så langt i undersøkelserne at vi har kunnet starte arbeidet med tiltaksanalyser. Dette vil være et viktig arbeid, og vi må være sikre på at vi har et så godt grunnlagsmateriale som mulig før vi starter opp. I en tiltaksfase vil vi også trekke inn andre relevante myndigheter. Når tiltaksanalysene er ferdige, vil vi sette opp oppfølgingsplan med forslag til tiltak enten det dreier seg om nasjonale eller internasjonale tiltak.

Saken er tatt opp i flere fora internasjonalt, senest i ministermøtet under Nordsjøkonferansen i Göteborg i begynnelsen av mai i år. Saken har også vært tatt opp i flere av forskningsgruppene under OSPAR, i Nordisk Ministerråd og i Forum Skagerrak. Om noen dager vil norske forskere legge frem saken på nytt på et forurensningssymposium i Danmark med bred deltakelse av internasjonale eksperter.

Jeg venter en ny rapport med nye resultater fra prosjektet i midten av juli.

SPØRSMÅL NR. 1032**Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Berit Brørby****Besvart 21. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at méniererammede får bedre tilgjengelighet til medisinen Betaserc, og vil statsråden gjøre de nødvendige endringer slik at méniererammede fremdeles kan søke refusjon for de høye utgiftene de har ved bruk av den nødvendige medisinen?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes 40 000 personer i Norge med sykdommen Ménière. En kartlegging gjort av Rikshospitalet og Hørselshemmedes Landsforbund viser at 1/3 av alle méniererammede blir uføretrygdet. Likevel har mange god hjelp av legemidlet Betaserc, som dessverre både er vanskelig tilgjengelig og dyrt.

I mai 2005 sendte jeg en interpellasjon til helse- og omsorgsminister Gabrielsen med spørsmål om statsråden kunne sette i verk tiltak for å bedre situasjonen og hverdagen for pasienter med sykdommen Ménière. Jeg etterspurte økt kompetanse på Ménière, standardisert og godt behandlings- og rehabiliteringstilbud, samt enklere tilgang til og billigere medisiner - spesielt legemidlet Betaserc.

Gabrielsen sier i interpellasjonssvaret at Betaserc ikke har hatt markedsføringstillatelse i Norge. Han sier videre: "Årsaken er at produsenten av preparatet ikke har søkt om å få slik tillatelse. Preparatet har imidlertid markedsføringstillatelse i Danmark, og ved forespørsel i norske apotek kan legemidlet importeres derfra. Produsenten har imidlertid nå søkt om slik markedsføringstillatelse." Produsenten opplyser at de søkte om markedsføringstillatelse i oktober 2003, men at de ennå ikke har fått svar fra Statens legemiddelverk.

Muligheten pasientene hadde til å søke refusjon etter § 2 i blåreseptordningen ble av Gabrielsen trukket fram som positiv.

Den gir lavere pris på blant annet legemidlet Betaserc, som er til stor hjelp for mange.

Betaserc er imidlertid nå i ettertid fjernet fra listen § 2 - sjeldne sykdommer. Dette fører til at brukerne må betale full pris for et dyrt, men nødvendig legemiddel, og tilgjengeligheten til Betaserc har med dette bare blitt dårligere.

Svar:

Legemidlet Betaserc har ikke markedsføringstillatelse i Norge. Legemiddelverket har søknad om markedsføringstillatelse til behandling. Firmaet som

markedsfører Betaserc, har også en søknad om slik tillatelse til behandling i et annet EØS-land. Det er enighet mellom Legemiddelverket og firmaet om å avvente vurderingen fra den andre myndigheten. De generelle kravene til dokumentasjon for legemidlers kvalitet, sikkerhet og effekt er innskjerpet etter 1986 da legemidlet Betaserc fikk markedsføringstillatelse i Danmark. Det er derfor naturlig å avvente en vurdering etter dagens krav.

Pasienter kan få tilgang til legemidler som ikke har markedsføringstillatelse, på såkalt godkjenning-fritak. Det er kun leger, tannleger og veterinærer som kan søke om å få bruke legemidler uten markedsføringstillatelse. Rekvirenten er ansvarlig for pasientens sikkerhet ved bruk av legemidlet. Det kan søkes for inntil ett år av gangen. Legemiddelverket har ført opp enkelte legemidler, herunder Betaserc, på en liste som gir apoteket anledning til å levere ut legemidlene direkte til kunden mot søknad fra lege. Dette forenkler anskaffelsen av legemidlet.

Markedsføringstillatelse er en absolutt forutsetning for så vel bidrag etter folketrygdloven § 5-22 som for innvilgelse av forhåndsgodkjent refusjon etter blåreseptforskriften § 9. Disse stønadformene er derfor ikke aktuelle før legemiddelfirmaet har fått de nødvendige tillatelsene.

Ved alvorlige tilfeller av Ménières sykdom kan imidlertid legemiddelutgiftene refunderes etter blåreseptforskriften § 2. Denne bestemmelsen er aktuell for sjeldne sykdommer (mindre enn 500 pasienter i Norge), sykdommer hvor alvorlighetsgraden gjør tilstanden sjelden og ved sjeldne behandlingsalternativ. Ménière regnes ikke som en sjelden sykdom. Det ytes derfor bare refusjon når pasienten er så alvorlig rammet at alvorlighetsgraden gjør tilfellet sjeldent. Søknader går til de regionale fagkontorene for individuell vurdering.

Statens legemiddelverk opplyser at etaten vil kunne reagere raskt i spørsmålet om markedsføringstillatelse, når vurderingen fra samarbeidslandet foreligger. Dersom markedsføringstillatelse innvilges, vil det være en generell adgang til å søke om bidrag etter folketrygdloven § 5-22. Departementet arbeider med en gjennomgang av bidragsordningen med tanke på å videreføre stønad utelukkende for refusjonsberettigede legemidler. Jeg legger derfor til grunn at det kan være aktuelt å vurdere fremtidig refusjonsstatus for legemidlet Betaserc i forbindelse med en slik prosess.

I det arbeidet som nå pågår for å modernisere re-

fusjonsordningene, vil departementet dessuten ta med seg de generelle problemstillingene som legemidlet Betaserc synliggjør. Jeg tenker da særlig på utfordringene knyttet til legemidler uten markedsfø-

ringstillatelse og begrensningen av de individuelle refusjonsordningenes virkeområde. Jeg vil inntil videre avvente utfallet av de ovenfor nevnte prosessene.

SPØRSMÅL NR. 1033

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 19. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Stortingets enstemmige merknad om at fri rettshjelpskontoret i Oslo drift skulle videreføres, rent faktisk også blir fulgt opp?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet la en enstemmig til grunn følgende i merknads form vedrørende fri rettshjelp:

"Komiteen mener at et godt rettshjelpstilbud er et spørsmål om sosial rettferdighet. Økonomiske, sosiale og geografiske forskjeller skal ikke være avgjørende for enkeltmenneskers muligheter for å få juridisk bistand og informasjon om sine rettigheter. Det er etter komiteens syn viktig å sørge for at rettshjelpsordningen videreutvikles for å hindre at mennesker lider rettstap på grunn av manglende økonomisk evne. Komiteen viser til at Oslo som hovedstad står overfor spesielle utfordringer, og viser til viktigheten av at Oslo kommunes tiltak for fri rettshjelp for å gi et godt rettshjelpstilbud i hovedstaden videreføres."

Situasjonen nå er at departementet på tross av Stortingets klare signal likevel reduserer støtten til Oslo-kontoret med 2 mill. kr for inneværende år og tilsvarende for neste. Dette gir grunn til å spørre hvorvidt Stortingets behandling av statsbudsjettet kun var å regne som skuebrød og om det er slik at det har oppstått en vesentlig bedret situasjon i Oslo som tilsier at et slikt stort kutt kan begrunnes med mer enn ren saldering.

Svar:

Oslo kommune har i mange år mottatt betydelige tilskudd over Justisdepartementets budsjett, kap. 470 Fri rettshjelp post 72 Tilskudd til spesielle rettshjelpstiltak. Av tildelingsbrevene både for inneværende år og tidligere år fremgår det at en forutsetning for tilskuddet er at virksomheten er tilpasset lov om fri rettshjelp. Justisdepartementet har arbeidet med

en slik tilpasning i flere år, og i St.meld. nr. 25 (1999-2000) Om fri rettshjelp rapporterte departementet til Stortinget at "rettshjelpsvirksomheten ved kontoret drives nå etter de rammer som stilles i rettshjelpsloven". I Innst. S. nr. 181 (1999-2000) til St.meld. nr. 25 (1999-2000) fremkommer blant annet følgende:

"Bistandsbehovet arter seg forskjellig fra sted til sted blant annet etter befolkningsstruktur, sosiale forskjeller og hvilke tilbud som er etablert. Det bør derfor stimuleres til ulike statlig støttede rettshjelpsprosjekter som er tilpasset lokalt både etter folks behov og til hvilken kompetanse som finnes på stedet. Dersom slike prosjekter skal være berettiget offentlig støtte, bør de i hovedsak drive etter rammene for rettshjelpsloven."

Oslo kommune gjennomførte en evaluering av ordningen i 2005. Evalueringsrapporten viste at en betydelig del av tiltakets virksomhet fortsatt gikk ut over rettshjelpslovens grenser.

Jeg synes det er positivt at kommunen ønsker å gi innbyggerne sine et godt tilbud om fri rettshjelp. Jeg fastholder imidlertid at statlige midler i utgangspunktet må fordeles likt til befolkningen i hele landet, og at departementet ikke i stor grad kan gi særbehandling til Oslos borgere ved å fortsatt yte statlig tilskudd til den delen av kontorets virksomhet som går utover rettshjelpslovens grenser. Det har derfor vært nødvendig å foreta en tilpasning av tilskuddets omfang til antallet saker som faller innenfor rettshjelpslovens virkeområde, og en slik tilpasning vil gjennomføres over to år. Oslo kommune, derimot, står selvsagt fritt til å opprettholde et tiltak med juridisk bistand utover rettshjelpslovens grenser for sine innbyggere. Etter mitt syn må den delen av tiltakets virksomhet som går utover rettshjelpslovens rammer finansieres av kommunen.

Jeg er i likhet med Stortinget opptatt av at driften ved Oslo kommunes kontor for fri rettshjelp kan videreføres i tråd med de rammene som rettshjelpsloven setter. Justisdepartementet er derfor nå i dialog

med Oslo kommune med sikte på å komme til en løsning som gjør at rettshjelpstilbudet ved kontoret kan opprettholdes i tiden fremover. I den sammenheng har jeg lovet å bidra med noe mer midler enn opprinnelig forutsatt for å avhjelpe tiltakets virksomhet resten av inneværende år, forutsatt at Oslo kommune også bidrar.

Jeg viser for øvrig til at departementet gir tilskudd til en rekke andre rettshjelpstiltak i Oslo, som gir en bedre målretting av midlene mot de som har det aller vanskeligst. Blant annet har tilskuddet til Gatejuristen i Oslo i regi av Kirkens Bymisjon fått et betydelig løft for inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 1034

Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 21. juni 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Hvilke konkrete grep vil statsråden ta overfor kommunene for å sikre at disse utarbeider tilsvarende handlingsplaner, tilpasset den enkelte kommune/fylkeskommune?»

BEGRUNNELSE:

Oslo kommune har nylig fremlagt en egen detaljert og konkret handlingsplan for å motvirke diskriminering av homofile. I etterkant har det oppstått en debatt etter at Trondheims ordfører uttalte at hun ikke ønsket å utarbeide en tilsvarende plan. På bakgrunn av dette har statsråden anmodet trondheimsordføreren om å revurdere sitt standpunkt, samt oppfordret store kommuner og fylkeskommuner til å følge Oslo-modellen. I spørsmål nr. 58, datert 25. oktober 2005 fra undertegnede stilte jeg spørsmål hvorvidt statsråden var villig til å bistå kommunene økonomisk i arbeidet med utarbeidelsen av denne type planer. Dette ble besvart positivt, så fremt det forelå konkrete søknader på statsrådets bord. I etterkant av Oslo kommunes vedtak og Akershus fylkeskommunes mer begrensede vedtak i fylkets handlingsplan om å motvirke diskriminering av homofile, har så vidt meg bekjent ingen andre kommuner eller fylkeskommuner tatt initiativ til å få behandlet spørsmålet. En forutsetning for at Regjeringen effektivt skal kunne få

"styrket lesbiske og homofiles rettigheter, støtte homofile og lesbiske i å leve åpent og aktivt motarbeide diskriminering" er at man følger opp lokalt.

Svar:

Handlingsplan mot diskriminering av lesbiske, homofile og bifile - for mangfold og likeverd, utarbeidet av Oslos byråd, er en nyvinning med konkrete tiltak som vil bedre levekårene til en stor gruppe mennesker. Jeg gir all honnør til byrådsleder Erling Lae for planen. Jeg registrerer også med glede at Stavanger nå skal sette i gang et arbeid med en egen plan.

I ulike intervjuer har jeg gitt uttrykk for at flere bør følge Oslos eksempel. Jeg vil også skriftlig oppfordre de største byene i landet om å sette homopolitikken på dagsordenen ved å lage egne homoplaner. En plan vil være et nødvendig virkemiddel i arbeidet for å sikre lesbiskes og homofiles rettigheter, motarbeide diskriminering, synliggjøre gruppen og likestille homofile med heterofile.

I årets budsjett har Regjeringen økt innsatsen til det homopolitiske arbeidet. Jeg vil arbeide for en videre opptrapping neste år. Blant annet bør potten til prosjekter og tiltak for og av lesbiske og homofile styrkes ytterligere. Her vil det være mulig å søke om tilskudd til tiltak i regi av organisasjoner, kommuner og andre for å bedre homofile og lesbiskes hverdag.

SPØRSMÅL NR. 1035**Innlevert 13. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 22. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Verdiskapingsprogrammet for mat er et viktig virkemiddel for å stimulere lokalmatproduksjon. Oversikten over tildelte midler for 2005 viser at Innovasjon Norge, Hovedkontor, er en av de største mot-takerne av midler fra dette programmet.

Kan statsråden redegjøre for hvordan disse midlene er benyttet hos Innovasjon Norge?»

Svar:

Regnskapsoversikten for 2005 viser at Innovasjon Norge (IN) sentralt har forvaltet en stor andel av programmets midler. Det er likevel en misforståelse

å oppfatte dette som midler som IN selv disponerer. IN sitt hovedkontor tildeler midler til prosjekter av nasjonal karakter. Med bakgrunn i denne funksjonen bevilget hovedkontoret støtte til nasjonale prosjekter for i underkant av 20 mill. kr i 2005. Støtten gikk bl.a. spesielt til kompetanseoppbygging for småskala matprodusenter gjennom de regionale kompetansenavnene, støtte til å utrede distribusjonsløsninger for småskala matprodusenter i regi av Matmerk, og støtte til Rica hotels prosjekt "Lokal mat på menyen".

Det ble gitt kun ett tilsagn til IN sitt hovedkontor i 2005. Dette var en bevilgning på 900 000 kr. Disse midlene gikk til arbeidet med å gjennomføre Norges deltakelse på Internasjonale Grüne Woche i Berlin.

SPØRSMÅL NR. 1036**Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I brev 18. mai i år innsnevrer departementet avgiftspliktiges lovfestede fradragsrett for inngående merverdiavgift. Merverdiavgift kan nå bli en endelig kostnad for mange, i strid med prinsippet om at merverdiavgift er forbruksbeskatning og ikke bedriftsbeskatning. Innsnevringen vil få betydelige økonomiske konsekvenser, særlig for eiendomsbransjen.

Mener statsråden at de avgiftspliktiges fradragsrett kan tidsbegrenses kun ved instruksjon i brev til Skattedirektoratet og uten lov eller forskrift med hjemmel i lov?»

BEGRUNNELSE:

Mange avgiftspliktige, særlig innen eiendomsbransjen, har langvarige prosjekter som etter den instruerte endring vil ende opp med en økt kostnadsbelastning fordi 3-årsgrensen overskrides. Spesielt i eiendomsbransjen, hvor eiendommer utvikles med tanke på avgiftspliktig utleie, blir man rammet. Utleiere av fast eiendom kan bare i et begrenset omfang

søke om forhåndsregistrering og når avgiftspliktig omsetning ikke genereres, får man ikke registrering i avgiftsmanntallet og ekskluderes fra tilbakegående avgiftsoppgjør. Endringen vil derfor bety en økt beskatning på slike virksomheter. Det vil også bety et høyere kostnadsnivå for de som til slutt blir kostnadsbærerne ved å leie lokaler/eiendommer.

I et eiendomsprosjekt pådras avgiftsbelagte kostnader i hele prosjekteringsperioden. Det er planprosesser, konsekvensutredninger o.l. Ofte betydelige beløp, slik at også merverdiavgiften blir betydelig. Senere kommer infrastrukturomkostninger før man får selve byggeprosessen. I tillegg har man hele tiden løpende avgiftsbelagte kostnader til regnskap, revisjon, juridisk assistanse mv.

Eiendomsprosjekter har ofte også den særegenhet at det på forhånd ikke er klart hvem som skal være leietaker og hvordan det vil influere på avgiftssituasjonen for utbygger.

Departementets innsnevring vil også medføre at avgifter veltes videre over på nestemann og at det oppstår avgiftskumulasjon. Det vil videre kunne

medføre at ellers helt like prosjekter får helt forskjellig avgiftsbelastning alt etter når prosjektet blir leiet ut. Går det lang tid, får man ikke avgiftsfradraget.

Innsnevringen som foretaes fører altså til at ellers like prosjekter blir helt økonomisk forskjellige, alt etter når utbygger lykkes i å få en utleieavtale. Dette bryter etter spørrerens oppfatning helt med det grunnleggende prinsipp om nøytralitet i avgiftssystemet.

Muligheten for å bli forhåndsregistrert er mindre for utleierye av fast eiendom enn for andre avgiftspliktige. Dette medfører derfor at en bransje nå underlegges hardere beskatning enn andre. Slik forskjellsbehandling bryter med nøytralitetsprinsippet i avgiftssystemet.

De endrede retningslinjer vil føre til en svekket forutberegnelighet i eiendomsprosjekter hvor en utbygger må ta i betraktning at uten inngåtte leieavtaler på forhånd, kan man få full avgiftsbelastning på prosjektet.

I departementets brev til Skattedirektoratet sier man at det er uklare om rammene for eksisterende ordning. Dette er etter spørrerens oppfatning ikke riktig. Rammene har hele tiden vært klare: Når avgiftspliktig virksomhet gir inntekter over registreringsgrensen, ev. tidligere ved leiekontraktinngåelser så har man ordinær fradragrett.

De uheldige provenyeffekter ved nåværende ordning er lite begrunnet i departementets brev om nye retningslinjer, og bør uansett ikke kunne rettferdiggjøre ensidige belastninger på en særskilt bransje.

Svar:

I representantens skriftlige henvendelse til meg reises det spørsmål om departementets brev 18. mai 2006 til Skattedirektoratet som omhandler endringer i ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør. Brevet var et ledd i den videre oppfølgingen etter Porthuset-dommen; en sak representanten formodentlig er kjent med. Porthuset-dommen ble avsagt 30. juni 2005 under den forrige regjeringens styringsperiode. Jeg finner derfor innledningsvis grunn til å minne om at flere av beslutningene som er tatt om oppfølging, omlegging av regelverk og praksis mv. ikke er fattet i min periode, men av representantens partifelle og daværende finansminister, Per-Kristian Foss.

Etter merverdiavgiftsloven (mval.) § 21 er det som utgangspunkt kun registrerte næringsdrivende som kan kreve fradrag for inngående merverdiavgift. Vilråene for å registreres er at den næringsdrivende har omsetning av varer og tjenester innenfor avgiftsområdet som overstiger 50 000 kr i løpet av en 12 månedersperiode. Utover dette har lovgiver ved bestemmelsen i merverdiavgiftsloven § 28 a i visse tilfeller åpnet for at næringsdrivende med virksomhet som faller utenfor lovens rekkevidde, eks. utleie av

fast eiendom, gjennom en frivillig ordning kan la seg registrere i avgiftsmanntallet, se forskrift 6. juni 2001 nr. 573 (forskrift nr. 117) om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven.

Som det fremgår av dette, er det et krav for fradrag etter merverdiavgiftsloven at den næringsdrivende enten fyller vilråene for ordinær registrering eller frivillig har latt seg registrere. Dette gjelder ubetinget, noe som også illustreres ved at tilbakegående avgiftsoppgjør kun kan gis etter at den næringsdrivende har blitt registrert i avgiftsmanntallet. Tilsvarende gjelder for forhåndsregistrering, hvor siktemålet nettopp er å la næringsdrivende få adgang til registrering i avgiftsmanntallet før vilråene for ordinær registrering - som blant annet innebærer fradragrett - er oppfylt.

Ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør gjelder kostnader pådratt fram til den næringsdrivende har oppnådd registrering i avgiftsmanntallet. I denne perioden har den næringsdrivende etter merverdiavgiftsloven som utgangspunkt ikke krav på fradrag. Ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør er verken fastsatt i merverdiavgiftsloven eller regulert i forskrift, men utgått fra sentrale retningslinjer gitt av Skattedirektoratet. Det er derfor ikke riktig når du hevder at det her er foretatt en innsnevring i en lovfestet fradragrett. Den lovfestede fradragretten gjelder som nevnt kun registrerte næringsdrivende, jf. merverdiavgiftsloven § 21.

I tråd med hevdvunne juridiske prinsipper har departementet lagt til grunn at de aktuelle endringene kan gjøres på tilsvarende måte og fra samme beslutningsnivå som retningslinjene er gitt. Dette er bakgrunnen for at Skattedirektoratet er instruert ved brev 18. mai d.å. om å foreta de nødvendige justeringene. Det har ut fra mitt departements ståsted derfor ikke vært nødvendig å gjøre endringer i verken lov eller forskrift. Som det fremgår av brevets nest siste avsnitt vil departementet imidlertid ta skritt for at ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør i fremtiden får en bedre lovmessig forankring.

I din henvendelse til meg tar du videre opp endringenes betydning for eiendomsbransjen, særlig dem som driver utvikling av eiendommer med tanke på avgiftspliktig utleie. Som du har påpekt, medfører bransjenes særegenhet at disse næringsdrivende i mindre grad enn andre kan benytte seg av adgangen til forhåndsregistrering. Jeg er derfor enig i at det for denne bransjens del kan være grunnlag for å se nærmere på om det bør innføres særordninger, for eksempel når det gjelder adgangen til forhåndsregistrering. Finansdepartementet er kjent med problemstillingen, og er allerede i gang med arbeid for å avklare dette.

Avslutningsvis understrekes imidlertid at jeg står

fast på at endringene i ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør, hvor det i alminnelighet verken fantes grenser for hvor langt tilbake i tid næringsdrivende kunne få tilbakebetaling eller var fastsatt grenser for hvor lenge etter anskaffelsene man måtte søke om dette, har vært nødvendige. Foruten de åpenbare proveny- og budsjettmessige virkningene som i stor grad ble synliggjort gjennom de senere avsagte dommene i Høyesterett om omfanget av fradragsretten, kunne

den tidligere praksis ha som konsekvens at ikke-registrerte næringsdrivende ble stilt bedre enn ordinært registrerte. Dette har aldri vært intensjonen med ordningen med tilbakegående avgiftsoppgjør, og kan verken forsvares ut fra ønsker om et nøytralt merverdiavgiftssystem eller ønsker om at registrerte merverdiavgiftspliktige skal ha full fradragsrett på anskaffelser til bruk i sin merverdiavgiftspliktige virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1037

Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 22. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hvordan vurderer statsråden kriteriene for inntak til rusbehandling i spesialisthelsetjenesten slik disse er formulert i utkast til retningslinjer for rusbehandling fra Avdeling for rus- og avhengighetsbehandling i Helse Øst?»

BEGRUNNELSE:

Avdeling for rus- og avhengighetsbehandling ved Aker universitetssykehus HF har utarbeidet utkast til strategiplan for rusbehandling Helse Øst, herunder en presisering av kriteriene for inntak til behandling i spesialisthelsetjenesten. Det fremgår av utkastet til retningslinjer at pasienter som har alvorlige rusproblemer, men som forventes å ha lav nytte av behandling, bør henvises til omsorgstiltak i kommunen. Dette er de samme kriteriene som ble formulert i de regionale helseforetakenes utkast til felles retningslinjer.

På mitt spørsmål om slike retningslinjer er i samsvar med rusreformen, svarte helse- og omsorgsministeren i Stortingets spørretime 24. mai 2006 følgende: "Vi skal selvfølgelig ikke ha et system som fører til at de som har det største behandlingsbehovet, ikke skal få hjelp. Dette vil være stikk i strid med hva den Regjeringa ønsker å oppnå. Rusfeltet er et høyt prioritert område."

Det er gledelig at Helse- og omsorgsdepartementet nå har bedt de regionale helseforetakene om ikke å iverksette nye retningslinjer i påvente av en nærmere vurdering av disse. Det er nødvendig å avklare om dette skal få konsekvenser for prioriteringskriteriene i strategiplanen for rusbehandling i Helse Øst. Det anslås at om lag 50 pst. av alle tungt belastede rusmiddelmissbrukere bor i Helse Øst.

Svar:

Som representanten Sjøli nevner i sin begrunnelse for sitt spørsmål, har jeg nå bedt de regionale helseforetakene ikke å implementere retningslinjene før Sosial- og helsedirektoratet har foretatt en nærmere vurdering. Det er skapt en usikkerhet om hvordan man skal forstå deler av disse retningslinjene.

Det er som kjent en allmenn problemstilling i spesialisthelsetjenesten - og ikke bare på rusfeltet, men innen alle deler av spesialisthelsetjenesten - at andelen pasienter som gis rett til nødvendig helsehjelp kan variere betydelig mellom helseregionene og mellom helseforetakene innad i helseregionene. Det initiativet som de regionale helseforetakene har foretatt på rusfeltet for å redusere denne variasjonen, synes jeg derfor er godt. Likevel har jeg midlertidig stoppet implementeringen av retningslinjene, nettopp for å unngå å komme i den situasjon at retningslinjene kan oppfattes ikke å være i tråd med prioriteringsforskriften.

Aker universitetssykehus HF skal i sitt styremøte 22. juni 2006 behandle utkast til strategiplan på rusfeltet. Jeg forstår at også de felles retningslinjer for vurdering av rett til nødvendig helsehjelp for rusmiddelavhengige er omtalt i strategiplanen. Utkastet til strategiplan ble utarbeidet før jeg ba de regionale helseforetakene om å avvente implementeringen av retningslinjene til Sosial- og helsedirektoratet hadde foretatt en nærmere vurdering av disse. Jeg forutsetter derfor at Helse Øst RHF ved Aker universitetssykehus HF vil avvente den vurderingen av retningslinjene jeg har bedt direktoratet om å foreta.

SPØRSMÅL NR. 1038**Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Under behandling av Innst. S. nr. 217 (2005-2006) i Stortinget 13. juni 2006, sa statsråden: "Når eg tidlegare har opplyst Stortinget om at eg arbeider med ei lovendring, synest forslaget som eit reint demonstrasjonsforslag."

Kan statsråden opplyse hvordan og når hun har orientert Stortinget om sitt arbeid med en lovendring i yrkestransportloven, hvor det åpnes for dispensasjon for personer over 70 år?»

Svar:

Dokument 8-forslaget viser selv til at statsråden har varslet om at kjøreseddelordningen er under vurdering. Dette ble gjort i brev av 9. mars 2006. I brev til transport- og kommunikasjonskomiteen, datert 22. mai 2006, er det vist til at dagens lov ikke gir adgang til å gi ettårig forlengelse av kjøreseddelen for personer over 70 år med helseattest slik punkt I i forslaget går ut på. Både en ev. oppheving av 70-årsgrensen og en generell dispensasjon krever lovendring og vurderingene vil bli gjort under ett.

Forslaget viser bl.a. til at Fremskrittspartiet tidligere har blitt orientert (9. mars 2003) om at departe-

mentet evaluerer kjøreseddelordningen. Jeg har ikke særskilt kommentert forslaget om dispensasjonsadgang utover det som er nevnt ovenfor, men spørsmålet om dispensasjoner kan ikke sees uavhengig av en fornyet gjennomgang av loven, når tidligere lov etter grundige forarbeider og høring nettopp ikke åpner for dispensasjoner. Med henvisning til brevet av 22. mai 2006 til komiteen og bakgrunnen for at regelverket er som det er, kunne jeg ikke forskuttere en lovendring gjennom å innlede en generell dispensasjonsadgang før det foreligger en ny, faglig kompetent vurdering av helserisikoen forbundet med høy alder. Jeg viser også til at et viktig spørsmål å få avklart i den forbindelse vil være om eksisterende ordning for helsekontroll ved fornying av kjøreseddel gjennom allmennlege er tilstrekkelig til å kunne fange opp helsemessige risikofaktorer som er relevante i forhold til problemstillingen, eller om det bør etableres spesielle kontrollorgan for dette formålet.

Disse opplysningene anser jeg har vært gjort kjent for Stortinget i tilstrekkelig grad, også sammenhengen mellom dispensasjoner og behovet for å se dette under ett med den generelle gjennomgangen av kjøreseddelordningen.

SPØRSMÅL NR. 1039**Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 20. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I Verdens Gang 11. og 12. juni kommer det frem at en liten jente på 3 år nesten blødde i hjel etter en mandeloperasjon ved St. Olavs Hospital. Moren prøvde å ringe vakttelefonen, men fikk ikke svar. Da hun endelig fikk kontakt med en lege, var svaret hun fikk at det ikke var noen fare. Denne legen hadde jobbet 19 timer i strekk, noe som, ifølge Legeforeningen, er ulovlig.

Er statsråden bekvem med at slike situasjoner kan oppstå, og hva vil eventuelt statsråden gjøre for å hindre at slike hendelser kan skje ved norske sykehus?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Verdens Gang 11. juni får vi høre om en meget alvorlig sak ved St. Olavs Hospital i Trondheim, der en jente nesten blødde i hjel på et pasienthotell etter en mandeloperasjon. Jentas mor prøvde å ringe vakttelefonen, men fikk ikke svar. Da hun endelig kom i kontakt med legen, fikk hun beskjed om at dette ikke var noe alvorlig. Legen som svarte på henvendelsen hadde jobbet 19 timer i strekk, i en ulovlig turnus, ifølge Legeforeningen. Som en følge av sparetiltak er det kun barn under 3 år som får være på sykehuset over natten, derfor måtte denne jenta tilbringe natten på et pasienthotell. Det er

undertegnedes syn at en vanskelig økonomisk situasjon er hovedårsaken til at innsparingstiltak av denne karakter finner sted. I tillegg er det svært bekymringsfullt at leger kan jobbe 19 timer i strekk, når jobben deres omhandler komplisert og livsviktig pasientbehandling. I samme artikkel sier tillitsvalgt for assistentlegene, Jeanette Erga, at leger ved den aktuelle avdelingen ved St. Olavs Hospital kan risikere å måtte jobbe 32 timer i strekk.

"Det er bare snakk om nedbemanning og sparetiltak hele tiden", sier Erga.

Videre sier anestesilege Kjetil Karlsen i en artikkel i Verdens Gang 12. juni: "Jeg ville aldri i livet latt en lege som har jobbet 20 timer, operere barnet mitt." Han viser videre til forskning som sier at feilprosenten øke betydelig etter 19-20 timers arbeid. Det er undertegnedes syn at dette er svært bekymringsfullt.

Svar:

Jeg har innhentet informasjon fra Helse Midt-Norge og St. Olavs Hospital i den aktuelle saken.

Blødninger er en ikke uvanlig komplikasjon etter mandeloperasjoner, det skjer i 2-5 pst. Pasienter skal derfor være innen én times reise fra sykehuset, i dette tilfelle på pasienthotellet. Det opplyses fra sykehuset at det har vært innkjøringsproblemer med telefonanlegget etter at avdelingen flyttet inn i nye lokaler for

én måned siden. Dette er beklagelig, og rutiner for telefonhenvendelser til avdelingen og nødvendig backup er endret.

Vakthavende lege som vurderte blødningen, valgte etter første vurdering av barnet å overnatte på sykehuset i stedet for å reise hjem. Det viste seg senere på natten nødvendig med re-operasjon. Sykehuset har sluttet seg til den faglige vurderingen som ble gjort.

Når det gjelder spørsmålet om lovligheten av den aktuelle vaktordningen, opplyses det at sykehusets ledelse oppfatter den aktuelle tjenesteplanen som lovlige, og at det ikke er beregnede vakttimer utover 19 timer ved avdelingen. Det har ikke vært endringer i lang tid. Dersom overlege eller assistentlege har hatt ekstra tung vaktbelastning på vakt, går de hjem etter rapportering neste morgen. Dette er uavhengig av planlagt virksomhet neste dag. Det pågår imidlertid forhandlinger med assistentlegene om tjenesteplaner, reduksjoner i legers arbeidstid vil bli vurdert.

Jeg vurderer det slik at St. Olavs Hospital har gjennomgått den vanskelige situasjonen som oppsto på en adekvat måte, og har rettet opp feil i den forbindelse. Forhandlinger om arbeidstid er primært en sak mellom arbeidsgiver og arbeidstakerne innenfor de rammer som er faglig forsvarlige.

Jeg finner derfor ikke at det er behov for ytterligere intervensjon fra min side i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1040

Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 20. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ved Sunnaas sykehus, avdeling Askim, har samtlige av hjelpepleierne på avdelingen for nevrologi, muskel og skjelett fått varsel om oppsigelse.

Vil statsråden foreta seg noe for å forhindre at disse hjelpepleierne mister jobbene sine, og kan statsråden forsikre at det gode behandlingstilbudet til slagpasientene, kreftpasientene, de som har fått kols eller alle de kronisk syke i Østfold ikke svekkes når disse 10 heldøgns plassene legges ned?»

BEGRUNNELSE:

Lørdag 10. juni sto en artikkel i Indre Smaalene Avis som har opprørt mange. Der kunne man lese at samtlige av hjelpepleierne på avdelingen for nev-

rologi, muskel og skjelett har fått varsel om oppsigelse. I brevet fra ledelsen er begrunnelsen kompetansebehovet for driften av avdelingen. Men disse damene har til sammen 350 års ansiennitet, og flere har jobbet der siden fylkeskommunen drev rehabiliteringen. Er ikke det lenger kompetanse nok, etterlyser de, og er hoderystende til ledelsens håndtering av saken. Alle er godt voksne damer, som sterkt misliker å bli radert vekk med et pennestrøk. En hjelpepleier ble ansatt den ene uka, og uka etter fikk hun varsel om oppsigelse. Hva er det som foregår, undrer hjelpepleierne.

Hjelpepleierne på Sunnaas sykehus, avdeling Askim, mener det er et reelt politisk løftebrudd om det skal spares 4 mill. kr på å si dem opp og deretter legge ned 10 heldøgns plasser, og de mener at Regjerin-

gen må på banen for å hindre de planlagte kuttene i rehabiliteringstilbudet i Askim. Alle forstår at om det skal spares 4 mill. kr, så vil det gå ut over pasientene. Nå blir ansvaret for disse pasientene skjøvet over på kommunene i Østfold, og dette er kommuner som har veldig lav sykehjemsdekning. De oppsagte hjelpepleierne tror ikke på ledelsens utsagn om at innsparingstiltakene ikke vil gå ut over pasientene. Når 10 heldøgns plasser skal vekk, vil det føre til at pasienter havner på sykehjem eller blir hjemme uten tilbud i stedet for å få behandling på Sunnaas.

Vi er nok en gang vitne til at et godt fungerende behandlingstilbud blir foreslått fjernet, men det er denne gangen også snakk om kvinnearbeidsplasser i Indre Østfold som nå kan bli radert bort. Sunnaas har avtale med Helse Øst, noe som burde sikre driften, og gi ansatte en forutsigbar arbeidsplass. Ifølge hjelpepleierne dreier det seg ikke om en profesjonskamp, da de får støtte fra alle faggruppene.

Dette må være et resultat av for stramme rammer som nok en gang viser at helseforetakene løser sine økonomiske utfordringer ved å kutte i behandlings- og rehabiliteringstilbudet innenfor somatikken, og spesielt når det gjelder pasientgruppene som nevnt over, selv om ingenting tyder på nedgang i det reelle behovet for behandling når det gjelder disse pasientgruppene, snarere tvert imot.

Svar:

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for nødvendige helsetjenester når det gjelder rehabilitering på spesialisert nivå til alle som har be-

hov for det. Det er de regionale helseforetakenes oppgave å bestemme hvordan tilbudet skal organiseres.

Det er fastsatt forskrift om habilitering og rehabilitering med hjemmel i kommunehelsetjenesteloven og spesialisthelsetjenesteloven. I forskriften er det bl.a. presisert at det regionale helseforetaket skal sørge for at personer med fast bopel eller oppholdssted i helseregionen tilbys og ytes nødvendig habilitering og rehabilitering i spesialisthelsetjenesten i og utenfor institusjon. Det er også nevnt oppgaver som krever spesialisert tilrettelegging.

I Bestillerdokumentet 2006 går det fram at det regionale helseforetaket skal prioritere tjenestetilbudet innenfor rehabilitering og habilitering på en slik måte at tilbudet til pasientene utbygges og styrkes i 2006.

Når det gjelder rehabiliteringsplasser ved Sunnaas sykehus HF, avdeling Askim, er det i dag totalt 31 senger. Av disse er 10 senger tilrettelagt for vurdering og kontrollopphold. De resterende 21 sengene benyttes i dag til tilbud om primærrehabilitering. Det er nå iverksatt en prosess med omlegging av tilbudet som gjelder primærrehabilitering, slik at 11 av sengene som i dag benyttes til primærrehabilitering fortsatt skal benyttes til dette formålet, og 10 senger forutsettes tilrettelagt for dagopphold, noe som innebærer at flere pasienter får et tilbud. Denne omleggingen gir rom for økt poliklinisk virksomhet. Dagtilbudet vil bli et nytt tilbud til pasienter med kroniske muskel- og skjelettlidelser. De 11 sengene som skal benyttes til primærrehabilitering vil bli prioritert til pasienter med nevrologiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 1041

Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Stortinget tillot i forbindelse med statsbudsjettet for 2005 salg av taxfree-varer ved ankomst til norsk lufthavn fra utlandet. Ordningen omfatter ikke personer som ankommer fra Svalbard, Jan Mayen eller kontinentalsokkelen.

Er finansministeren derimot enig i at avmønstrede mannskaper som ankommer flyplass i Norge med helikopter fra skip i utenriksfart (altså fra utlandet) burde kunne handle taxfree-varer?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med at der ble åpnet for taxfree-salg til innkommende passasjerer ville det være naturlig at sjøfolk også ville få muligheten til taxfree-handel når de ankommer en regulær flyplass fra luften.

Problemet er at konsesjonen for taxfree-salg er gitt på betingelse av at de som handler kan dokumentere at de ankommer fra utenlandsk lufthavn. Dette kan selvsagt ikke sjøfolk da de ankommer fra et skip. Spørsmålet blir da om dette er en utilsiktet virkning av regelendringene som det bør rettes opp i.

Norske og/eller utenlandske skip i utenriks fart defineres både som værende utenfor Schengen og tollmessig utland. Som et resultat av dette skal inngående passasjerer gå gjennom utenriksterminalen på Sola eller Flesland, samt at passasjerlistene skal forelegges passkontrollen.

De landsettes derfor ikke på helikopterterminalen som er normalt for passasjerer fra norsk sokkel. Avmønstrende mannskaper har dessuten lov til å medbringe vanlig kvote.

Tankfartøyer har normal signert "Exxon Drug & Alcohol Clause" som forbyr oppbevaring av bl.a. alkohol om bord, og manskapene har derfor ingen mulighet til å medbringe kvoten når de mønstrer av, foruten kun sigaretter.

Dersom sjøfolk som mønstrer av ikke gis anledning til å medbringe kvoten er dette diskriminering, og fremstår dessuten som urimelig. Det er derfor ønskelig at finansministeren rydder opp i uklarhetene omkring adgangen til å bringe med taxfree-kvoten.

Svar:

Regelverket på dette området følger av forskrift 10. januar 2003 nr. 32 om toll- og avgiftsfri innførsel og forenkelt fortolling av reisegods (reisegodsforskriften), forskrift 15. desember 1967 nr. 8992 til tolloven (tollovforskriften), sammenholdt med tollagerbevillingen (gitt av Toll- og avgiftsdirektoratet) til å drive avgiftsfritt salg på lufthavn.

Etter reisegodsforskriften § 4 sjette ledd tillates transportpersonell kun en begrenset toll- og avgiftsfri kvote dersom vedkommende var i tjeneste i løpet av reisen til Norge. Dette gjelder for eksempel sjøfolk som ankommer Norge pr. skip. Finansdepartementet forutsetter imidlertid i det følgende at sjøfolk som ankommer Norge pr. helikopter fra skip i utenriksfart ikke er i tjeneste når de reiser til Norge.

Reisegodsforskriften § 1 annet ledd stiller vilkår

om opphold "i utlandet" for å bringe med seg toll- og avgiftsfrie varer ("taxfree-kvoten").

Nærmere bestemmelser er gitt av Toll- og avgiftsdirektoratet i tollovforskriften 7.5.2 som lyder som følger:

Fremvisning, demonstrasjon og salg av varer er tillatt på tollager C til passasjerer som skal reise til og som ankommer fra utlandet. Nærmere vilkår kan fastsettes i bevilling. Salg skal ikke skje til reisende på vei til eller fra Svalbard, og Jan Mayen eller oljeplattformer og andre flyttbare plattformer til bruk i petroleumsvirksomhet.

I tollagerbevillingen for avgiftsfritt ankomstsalg er det bl.a. fastsatt vilkår om at avgiftsfritt salg til passasjer kun kan skje til passasjer som:

kan fremvise gyldig dokumentasjon i form av gjenpart av billett(billettstamme) som viser at passasjer ankommer fra en utenlandsk lufthavn.

Tilsvarende formulering er gitt i tollagerbevillingen for avgiftsfritt avgangssalg.

Finansdepartementet har vært i kontakt med Toll- og avgiftsdirektoratet om spørsmålet. Toll- og avgiftsdirektoratet opplyser i en klagesak d.å. å ha lagt til grunn at:

Direktoratet er enig med tollregionen i at bestemmelsene må forstås slik at det er et ufravikelig krav at den reisende må ankomme direkte fra utlandet. Avmønstret mannskap som ilandsettes med helikopter fra fartøy i Nordsjøen, vil derfor ikke kunne handle i taxfree-shop ved ankomst.

Toll- og avgiftsdirektoratet opplyser for øvrig at de om kort tid vil sende en generell evaluering av erfaringer knyttet til taxfree-omleggingen på lufthavnene. Direktoratet vil da også vurdere spørsmålet om kontrollhensyn tilsier endringer av dagens forståelse av regelverket. Finansdepartementet vil etter å ha mottatt Toll- og avgiftsdirektoratets tilbakemelding vurdere praksisen nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1042

Innlevert 14. juni 2006 av stortingsrepresentant Irene Johansen

Besvart 22. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statsråden innførte "frys" av nedleggelsene av trafikkstasjonene.

Kan statsråden opplyse om status for den planlagte reverseringen av nedleggelsene av trafikkstasjonene som den forrige regjeringen la opp til, og kan statsråden garantere at denne "frysen" blir overholdt av lokale veimyndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Fra deler av landet får vi tilbakemeldinger på at tilbudene ved trafikkstasjonene er redusert og at faren for nedleggelse truer flere steder. Fra Vestfold er det reaksjoner på trusselen om nedleggelse av trafikkstasjonen i Larvik. Tall viser at til sammen gjennomføres det over 7 000 teoriprøver og over 4 000 praktiske prøver ved Larvik og Tønsberg trafikksta-

sjoner. Det må derfor dokumenteres grundig at kun en trafikkstasjon kan betjene dette antallet, før man vurderer nedleggelse. I Evje og Hornnes i Aust-Agder er tilbudet om oppkjøring for MC og for stor bil blitt borte. Da stoppordren kom, ble ikke disse tilbudene tilbakeført, og stasjonen drives nå for halv maskin. De frykter at trafikkstasjonen legges ned som følge av det, og oppgavene overføres Arendal og Kristiansand.

Tatt i betraktning de kapasitetsproblemer vi har opplevd på enkelte trafikkstasjoner denne våren, er det lite som skulle tilsi at ytterligere reduksjon i antall trafikkstasjoner er rette veien å gå.

Samferdselsdepartementet har bedt Statens vegvesen utarbeide en helhetlig plan for dette området. Denne planen legges fram for Samferdselsdepartementet i august. Disse spørsmålene er viktige å få svar på også sett i denne sammenheng.

Svar:

I 2004 gjennomførte Statens vegvesen på oppdrag fra regjeringen Bondevik II et arbeid med effektivisering av tjenestetilbud og tjenestestruktur innen-

for trafikant- og kjøretøyområdet. Resultatet ble forslag om nedskjæringer og sentralisering i tjenestetilbudet og tjenestestrukturen. En del av disse endringene ble gjennomført i 2004 og 2005.

I oktober 2005, like etter regjeringsskiftet, ba jeg Statens vegvesen stanse videre endringer inntil etaten har kommet med en helhetlig plan for tjenestetilbudet hvor brukerne av trafikkstasjonene kan få et godt og tilgjengelig tilbud i hele Norge (omtalt som frysvedtaket). En del av regionenes endringsforslag fra 2004 var gjennomført før dette, og det foreslås ikke å reversere noen av disse endringene. Statens vegvesen har overholdt frysvedtaket, det vil si at Vegvesenet ikke har gjort endringer i tjenestetilbudet etter at frysvedtaket ble fattet.

Statens vegvesen har nå fremmet forslag til helhetlig plan for tjenestetilbud for brukere av Statens vegvesens trafikkstasjonstjenester. Forslaget er sendt på høring til lokale og sentrale interessenter og høringsfristen er 15. september 2006.

Det vil ikke bli gjort noen endringer i tjenestetilbudet i forhold til situasjonen da frysvedtaket ble fattet, før høringen er ferdig oppsummert og endelig avgjørelse er tatt.

SPØRSMÅL NR. 1043

Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Lars Egeland

Besvart 22. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan samferdselsministeren love en tidligere togavgang til Larvik og halvtimesavganger slik Vestfold-Telemark-Buskerudregionen ber om?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsdepartementet er i forhandlinger med NSB om en ny langsiktig avtale om statlig kjøp av persontrafikk.

Regionrådet for Vestfold, Telemark og Buskerud mener NSBs togtilbud på Vestfoldbanen må forbedres fra 2007. For det første ber regionrådet om at det settes inn ekstra tog sørover på Vestfoldbanen om morgenen. Toget vil ha avgang fra Oslo kl. 05.43 og ankomst Larvik kl. 07.50. Dette vil gjøre det mulig for skoleelever og arbeidstakere fra nordfylket å nå skolen eller arbeidsplassen med tog. Dette vil igjen

gjøre det mulig å sette inn et ekstra nordgående tog med avgang fra Larvik kl. 20.24. Vestfold fylkeskommune har bevilget penger til en slik togavgang.

Regionen har også ønsket halvtimesavganger som kan gjøre det mulig å kjøre ekspressstog med færre stopp på strekningen Oslo-Tønsberg.

Svar:

Samferdselsdepartementet er i forhandlinger med NSB om en ny langsiktig avtale om statlig kjøp av persontrafikk. Det tas sikte på at avtalen undertegnes i løpet av denne høsten.

Samferdselsdepartementet og NSB har startet drøftingene om ruteproduksjonen, herunder avgangsmønster, og vederlaget som NSB skal få. Det gjenstår ennå å forhandle om sentrale forhold i avtalen. Før Samferdselsdepartementet og NSB som forhand-

lingsparter har kommet lenger i forhandlingene, synes jeg det ikke er hensiktsmessig å gi lovnader til enkeltfylker om større endringer i rutetilbudet.

Samferdselsdepartementet har invitert landets jernbanefylker til å gi innspill til innholdet i ny langsiktig avtale. Jeg vil forsøke å legge vekt på alle fylkeskommunenes innspill, også de fra Vestfold-Telemark-Buskerud-regionen. Gjennom dialogen med fylkeskommunene har jeg merket meg at svært få av fylkeskommunene har funnet det verdt å gi innspill

som representerer en reell avveining av togtilbud i det enkelte fylke (eller region) opp mot hverandre. Dette betyr at prioriteringsansvaret overlates til Samferdselsdepartementet.

Jeg er også opptatt av at fylkeskommunen i tiden fremover skal få større mulighet til å øve reell innflytelse på endringer i togtilbudet. I den nye avtalen vil jeg derfor legge opp til at det finnes bestemmelser som sikrer dette.

SPØRSMÅL NR. 1044

Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 22. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Hvilke muligheter ser statsråden for at man i statsbudsjettet for 2007, eller via aktuelle støtteordninger, kan få vurdert investeringstilskudd for å få til resirkulering av norsk tekstilavfall?»

BEGRUNNELSE:

Ultimat AS produserer miljøvennlig isolasjon i Østerrike, basert på tysk tekstilavfall (shoddy) til rimelig pris. Senhøstes 2006 vil produksjonen ta til i Norge (Søndre Land kommune). Ultimat AS har som målsetting sammen med Fretex å omforme det norske tekstilavfallet til shoddy. Utdfordringen er at man mangler en moderne shoddymaskin. Tilskudd det er behov for er i størrelsesorden 12 mill. kr.

Ultimat AS uttaler at det bedriftsøkonomisk er meget gunstig for Ultimat AS å kjøpe shoddy fra Tyskland, selv når man tar med utgiftene for frakt til Norge.

I Innst. S. nr. 228 (2004-2005) uttaler energi- og miljøkomiteen følgende:

"Komiteens flertall, medlemmer av Arbeiderpartier, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til fremtidig forbud i 2009 mot deponering av tekstilavfall. Flertallet er kjent med planene til Ultimat AS om å bruke dette avfallet til resirku-

lering og produksjon av isoleringsmatter og at det er søkt om investeringstilskudd i en startfase. Flertallet ber om at denne problemstillingen blir vurdert og omtalt i statsbudsjettet for 2006."

Svar:

Tekstilavfall utgjør en relativt liten del av den totale avfallsstrømmen, med en årlig generert mengde på om lag 130 000 tonn. Av dette går om lag 13 pst. til ombruk og materialgjenvinning, 29 pst. til forbrenning med energiutnyttning og 58 pst. til deponering. Det er i hovedsak Fretex (Frelsesarmeen) og UFF (U-landshjelp fra Folk til Folk) som i dag har et organisert system for innsamling og salg av brukte tekstiler.

Miljøverndepartementet har ikke funnet det formålstjenlig å innføre særskilte innsamlingsordninger eller investeringstilskudd for resirkulering av denne typen avfall.

Bedrifter som resirkulerer tekstilavfall kan på lik linje med alle andre bedrifter søke om støtte fra Innovasjon Norge, som forvalter midler fra Nærings- og handelsdepartementet til næringsutvikling. Innovasjon Norge er et særlovsselskap, og Nærings- og handelsdepartementet trer ikke inn i behandlingen av enkelt saker.

SPØRSMÅL NR. 1045**Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 22. juni 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Jeg har den senere tid fått flere henvendelser fra tidligere barnehjemsbarn som har søkt billighetserstatning. Det påpekes svært lang saksbehandlingstid, og uklare svar på tidsaspektet ved henvendelse til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) og Justissekretariatet. Mens Justissekretariatet i februar i år slo fast en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på ca. 1 år, sier de i mai at saksbehandlingstiden nå øker, uten at de kan fastslå hvor mye lenger den blir.

Hva vil statsråden gjøre med dette?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere barnehjemsbarn som nå søker billighetserstatning fra staten, har ventet i mange tiår på å få oppreisning. Det er særdeles vanskelig for dem å akseptere at ikke deres saker nå prioriteres høyere, at de ikke får vite når deres egen sak blir ferdigbehandlet. Etter en henvendelse fra en søker som ville vite hvor hans sak sto, svarte Justissekretariatet i februar i år at "saksbehandlingstiden for søknader fra tidligere barnehjemsbarn etter St.meld. nr. 24 (2004-2005) er gjennomsnittlig antatt å være ca. 1 år fra søknaden er kommet inn".

Etter en ny henvendelse i mai i år der han på nytt spør om når hans sak kan forventes behandlet, svarer Justissekretariatet at de ikke har noen frister for saksbehandlingstid, men bare et anslag over hvor lang tid det vil ta. Anslaget antok de tidligere til å være 1 år. Men på grunn av mange søknader i fjor høst, vil den nå bli lenger. Som svar på spørrerens egen sak sier Justissekretariatet at de har spurt Bufdir, og at "de trodde ikke vi kunne få en utredning før utpå høsten".

Det er meget lite tilfredsstillende for de det gjelder. Det kan umulig være overraskende at det vil komme en rekke nye søknader etter behandlingen av stortingsmeldingen. Det må kunne forventes at Bufdir og Justissekretariatet har en kapasitet til å kunne behandle denne gruppen raskere enn det som nå er tilfellet. Og at søkerne får bedre og mer presise svar på henvendelsene sine.

Svar:

Vedtaket om å gjøre tilpasninger i billighetserstatningsordningen for tidligere barnehjemsbarn har ført til at det har kommet inn svært mange søknader, og saksbehandlingstiden i Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) har derved også blitt lang.

Antall søknader fra tidligere barnehjemsbarn (og fosterbarn) økte fra 86 søknader i 2001 til 546 søknader i 2005. Det kommer fortsatt mange søknader, og pr. 1. mai var det kommet 230 nye søknader for 2006.

Det arbeides kontinuerlig med å få redusert saksbehandlingstiden i direktoratet, og med å kunne gi den enkelte søker et tilfredsstillende svar på når egen søknad kan forventes behandlet.

Som ledd i dette arbeidet har Bufdir allerede blitt styrket med 7 stillinger. Dette viser seg ikke å være tilstrekkelig for å få redusert saksbehandlingstiden til ett år, som er målsettingen. Antallet saksbehandlere skal derfor økes ytterligere, slik at det fra høsten 2006 vil være ca. 17 personer som arbeider med disse sakene i direktoratet.

Den enkelte sak behandles fortløpende i innkommet rekkefølge. Med den styrkede saksbehandlingskapasiteten som vil være på plass fra høsten 2006, vil saksbehandling av allerede innkomne saker kunne skje raskere enn p.t. Det er videre en målsetting at saksbehandlingstiden for nye saker innkommet fra og med høsten 2006 skal kunne behandles i direktoratet innen 1 år.

Videre ressursbehov er også avhengig av graden av dokumentasjon som Stortingets Billighetserstatningsutvalg II (BU II) krever i disse sakene. Dette er ennå ikke avklart.

Det er videre BU II som avgjør forholdet mellom de kommunale ordningene og Stortingets ordning. BU II har foreløpig bedt direktoratene sette søknader fra kommuner som har gjennomført egen gransking og erstatningsordning "på vent".

Departementet har i tillegg bidratt med 1,5 stillinger (775 000 kr) til Justissekretariatene, samt 144 000 kr til Billighetserstatningsutvalg II i 2006. Departementet er innforstått med at det kan være behov for ytterligere styrking både i 2006 og 2007.

Barne- og likestillingsdepartementet har i revidert nasjonalbudsjett fått 2.3 mill. kr til å dekke noe av departementets utgifter for å styrke dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1046**Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 22. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Magasinet MEMO har avdekket svært alvorlige forhold innen oppdrettsnæringen i Chile. Flere norske oppdrettselskaper har drift og store anlegg i Chile. Ifølge MEMO har hele 15 personer omkommet i forbindelse med oppdrett de siste årene.

Hva vil statsråden gjøre for å påvirke myndighetene i Chile til å få økt sikkerhet innenfor oppdrettsnæringen, og vil statsråden innføre samme policy for det statseide Cermaq som det er for Statoil når det gjelder gransking av dødsulykker innenfor oppdrettsnæringen og leverandører?»

Svar:

Det er dypt tragisk når liv går tapt. Som i Norge blir ulykker i sjø- og luftfart i Chile rutinemessig gransket av myndighetene, som også har etablert

HMS-lovgivning og offentlig tilsyn på området. Jeg legger til grunn at eventuelle brudd på chilensk HMS-lovgivning blir avdekket og behandlet av relevante myndigheter i landet. Jeg har ikke grunnlag for å hevde at myndighetene i Chile generelt ikke legger nok vekt på sikkerhet i sin oppfølging av oppdrettsnæringen.

Etter den informasjon jeg har fra Cermaq, er ikke de ulykkestilfeller som er omtalt i pressen for henholdsvis Statoil og Cermaq så parallelle at de nødvendigvis burde behandles likt fra selskapenes side.

Jeg forventer imidlertid at Cermaq behandler enkeltulykker med det største alvor, og at selskapet har interne retningslinjer som sikrer at gransking gjennomføres når det er grunnlag for det. Jeg vil følge opp dette i dialog med selskapet.

SPØRSMÅL NR. 1047**Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 28. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Faglig etisk råd i Norsk Sykepleierforbund har i en rapport konkludert med at faglig etiske føringer ikke har blitt utført av sykepleierne i Kristine Nilsen-saken i Harstad kommune. Rådet retter sterk kritikk mot både pleiere, kommune og helsetilsynet.

Hva vil statsråden gjøre for at de faglige etiske retningslinjer blir fulgt opp av pleiere, kommuner og helsetilsyn?»

BEGRUNNELSE:

Faglig etisk råd i Norsk Sykepleierforbund har følgende enstemmige konklusjon i en rapport vedrørende Kristine Nilsen-saken i Harstad kommune:

1. Sykepleiens grunnleggende etiske og faglige føringer for god sykepleiepraksis ble ikke ivaretatt overfor Kristina. P. Nielsen ved hennes dødsleie og død. Pasienten ble dypt krenket og sviktet på

sitt dødsleie, og hun fikk uforsvarlig sykepleiefaglig hjelp på tross av at hun var inneliggende i en institusjon med utdannede sykepleiere på vakt. Dette er sterkt å beklage. De nære pårørende ble heller ikke møtt med respekt og omsorg, verken før død eller gjennom sorgprosessen etterpå.

2. Saken gir grunn til bekymring for tilsynsmyndighetenes betraktninger i saker av sykepleiefaglig karakter. Faglige krav og etisk skjønn i sykepleiefaget ser ut til å mangle i konklusjonens begrunnelse fra helsetilsynet, og det finner vi svært bekymringsfullt.

Det er undertegnede syn at slike tilfeller ikke skal skje ved norske sykehjem. Det at eldre pleietrengende mennesker blir utsatt for slike uverdige hendelser ved norske sykehjem er mildt sagt uakseptabelt.

Svar:

Først vil jeg presisere at jeg ikke har anledning til å uttale meg i enkeltsaker, og at det er tilsynsmyndighetene som er ansvarlig i forhold til oppfølging av saker av en slik karakter. Departementet har ikke kompetanse til å overprøve tilsynsmyndighetens vurderinger i tilsynssaker. Jeg har fått opplyst at Helsetilsynet i den aktuelle saken ikke fant brudd på helsepersonelloven §§ 4 og 16, men påpekte at det ikke var utvist god nok omsorg og pleie på dødsleiet.

Først og fremst kan vi enes om at den type hendelser du beskriver ikke bør skje ved norske sykehjem. Til tross for at vi vet at flertallet får den hjelpen de trenger, innser vi at enkelte ikke gjør det. Derfor arbeides det kontinuerlig med å videreutvikle og forbedre tjenestene.

De ansatte i pleie- og omsorgssektoren står daglig overfor vanskelige etiske dilemmaer og problemstillinger som krever etisk bevissthet og god dømme-

kraft. Fagetiske spørsmål står derfor sentralt i dagens helse- og sosialfaglige utdanninger. Imidlertid vil utvikling av gode etiske holdninger kreve mer enn det rent utdanningsmessige. Vel så viktig er løpende utprøving og refleksjon i praktisk arbeid.

Som representanten kanskje er kjent med har Stortinget tidligere i vår behandlet Dokument nr. 8:29 (2005-2006) om opprettelse av etiske komiteer på sykehjem. I mitt svar til Stortinget i denne saken gav jeg uttrykk for at jeg så positivt på å sette fagetiske spørsmål på dagsordenen og å gi ansatte bedre rom for etisk refleksjon. Jeg henviste også derfor til at jeg ønsker å komme tilbake til disse spørsmålene i den varslede stortingsmeldingen om framtidens omsorgstjenester, og der se nærmere på hvordan etisk refleksjon og veiledning best kan sikres og videreutvikles innenfor den kommunale helse- og sosialtjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1048

Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 28. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ifølge Helse Nords planer er det stor fare for nedleggelse av både akuttmottaket i Mo i Rana og AMK-tjenesten ved sykehuset i Kirkenes. Dette er en strukturforandring i Helse Nords struktur og må som sådan godkjennes av statsråden.

Hvilke tilbud mener statsråden skal ligge inn i et akuttmottak, og vil statsråden opprettholde dagens struktur i Helse Nord?»

BEGRUNNELSE:

Helse Nord dekker et stort geografisk område, som byr på strukturmessige utfordringer knyttet til å sikre sine innbyggere et fullverdig og godt tilbud innenfor helsetjenesten. Helse Nord har i likhet med de andre helseregionene økonomiske utfordringer knyttet til omstilling og effektivisering. Det er imidlertid undertegnede syn at effektivisering og omstilling ikke skal gå ut over pasientenes tilbud og sikkerhet. En rekke kommuner har protestert høylytt mot planene om nedleggelse av akuttmottaket i Mo i Rana og AMK-tjenesten ved sykehuset i Kirkenes. Undertegnede er bekymret for utviklingen i strukturen i Helse Nord om disse planene blir realisert.

Svar:

Befolkningen i alle deler av landet skal ha trygghet for at hjelpen er der når akutt skade og sykdom oppstår. Derfor har jeg stilt krav om at alle sykehus skal kunne stabilisere akutte sykdoms- og skadetilfeller. Hvordan behandlingsskjeden deretter organiseres, vil være forskjellig for ulike sykdommer og skader. Et godt akuttmedisinsk tilbud er avhengig av et godt samspill mellom ambulansetjenesten og sykehusenes akutfunksjoner. For noen pasienter starter behandlingen allerede i ambulans bilen eller ambulanshelikopteret. Noen pasienter vil bli sendt til og behandlet i lokalsykehuset, mens andre vil bli sendt videre til mer spesialisert sykehus - alt etter hvilken diagnose det gjelder. De forskjellige sykehusenes akuttmottak må være tilpasset det pasientgrunnlaget som sykehuset skal dekke. Siden dette kan variere fra sykehus til sykehus, er det viktig at tilbudene også kan variere fra sted til sted. Et sykehus som dekker en befolkning med mange eldre mennesker, vil ha større behov for en god kapasitet innen indremedisinske akutt-tjenester enn et sykehus som dekker en yngre befolkning. Helheten i hvordan ambulansetjenesten og akuttberedskapen er organisert, vil være avgjørende for kvaliteten i tilbudet.

Min rolle som helse- og omsorgsminister er, i samsvar med Stortingets føringer, å legge de overordnede rammene for hvordan sykehustjenesten skal være. Ellers ser jeg det som viktig at lokalsykehusene gis utviklingsmuligheter og at det gis rom for endringer i tråd med behovene for befolkningen i området. Dette er en oppgave for styrene i de regionale helseforetakene og styrene for de enkelte helseforetakene. Jeg har nå styrket den politiske representasjonen i styrene, slik at det blir lagt større vekt på innspill og synspunkter fra de lokale politiske miljøene også i enkeltsaker i tilknytning til omstillinger ved sykehusene.

Jeg er kjent med det vedtaket som Helse Nord har fattet ved sitt styremøte den 14. juni 2006 i saken om omstilling ved Helgelandssykehuset HF, og tar vedtaket som er gjort der til etterretning. Jeg vil likevel kort oppsummere endringene ved Helgelandssykehuset.

Helse Nord RHF skal ikke redusere eller legge ned akuttmottaket i Mo i Rana, men jeg er blitt orientert om at det jobbes for en hensiktsmessig struktur og ressursbruk i Helgelandssykehuset totalt. Som kjent består Helgelandssykehuset HF av sykehusene i Mo i Rana, Sandnessjøen og Mosjøen. Det er én time med ambulanse mellom disse tre sykehusene. Helse Nord RHF har over år utredet og forberedt omlegging av den kirurgiske akuttberedskapen ved sykehuset i Mosjøen. Dette etter vedtak i foretaksmøte

juni 2003. Man har hatt problemer med å rekruttere fagfolk til sykehuset over lang tid. Grenspesialiseringen innen kirurgiske fag gjør at det er vanskelig å rekruttere generelle kirurger til de minste sykehusene.

Den planlagte omleggingen innebærer at det ikke vil være kirurgisk akuttberedskap ved sykehuset i Mosjøen mellom kl. 18.00 og 08.00 og i helgene. De svært få tilfellene av øyeblikkelig hjelp som oppstår i dette tidsrommet vil bli brakt til Mo i Rana eller Sandnessjøen. I Mosjøen vil det være et felles akutt-mottak, som vil gi stabiliserende behandling dersom det er behov for dette, samt at de vil ta seg av alle akutte henvendelser innen indremedisinske sykdommer. Jeg viser til saksforelegg og protokoll fra styremøte 14. juni 2006 i Helse Nord RHF hvor denne saken var grundig utredet.

Om AMK-strukturen i Finmark: Ikke minst er dette viktig i lys av erfaringene knyttet til nordområdene. Det er ikke aktuelt med nedleggelse av AMK-sentralen i Kirkenes. Imidlertid vil det alltid være viktig for meg at vi finner de beste faglige og økonomiske løsninger.

Når det gjelder helheten i sykehusstrukturen, vil Nasjonal helseplan være retningsgivende for utviklingen framover, og de prosessene som kommer i tilknytning til denne. Nasjonal helseplan vil bli presentert for Stortinget i forbindelse med statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1049

Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Statens forurensningstilsyn (SFT) innfører nå det meget tidkrevende og kostbart "Testprogram for overskudds- og restmasser til tildekking". Dette kan medføre at restprodukter fra bl.a. Titania, som, ifølge SINTEF, er meget velegnet for tildekking av giftige sedimenter på havbunnen, ikke kan anvendes slik mange ønsker, i miljøsammenheng.

Vil statsråden sørge for at bergverksindustrien lekestilles med andre leverandører av tildekkingsmasser slik at biproduktene kan anvendes som tildekkingsmaterialer på havbunnen?»

BEGRUNNELSE:

Selskapet Nor Min AS i Fredrikstad inngikk for 6 år siden et samarbeid med Titania i Hauge i Dalane for å finne kommersielt riktige bruksområder for ca. 2 mill. tonn biprodukter fra deres ilmenittproduksjon som foreligger som knuste masser i form av sand og fillere. I dag går dette til et stort landdeponi.

Etter å ha testet biprodukter i diverse anvendelser bl.a. i betong, aktualiserte problemet med forurensete sedimenter og kostholdsråd for sjødyr fra en rekke havner og andre områder seg. Studier av restproduktene fra Titania, bl.a. hos SINTEF, viste at sanden på grunn av høy egenvekt og fordelaktig kornfordeling, vil være meget godt egnet for tildekking av giftige se-

dimerter på havbunnen. Senere omfattende tester og undersøkelser hos Interconsult og GEM-Konsult viste at materialene absorberer og binder store mengder tungmetaller som kan lekke ut fra de forurensede sedimenter. Biproduktet inneholder imidlertid små mengder nikkel som kan lekke ut i sjøvannet og som muligens har foranlediget det nye, omfattende testkravet. Nor Min har brukt mye tid og penger på å utvikle anvendelsen av biprodukter fra Titania. Etter at SFT nå har forlangt det meget omfattende og dyre testprogram som skal gå over flere år, er "Titania-prosjektet" på mange måter ført tilbake til start.

Selv om testprogrammene viser meget gode resultater, vil SFT ved å innføre sitt "Testprogram," ødelegge for anvendelsen av de nevnte biprodukter fra Titania.

Dette til tross for at Norge vil få store problemer med å skaffe tilstrekkelig naturlig forekommende tildekkingsprodukter. På denne bakgrunn anmodes statsråden om å gripe inn i SFTs behandlingsprosedyrer, slik at Nor Mins prosjekt kan gis en mulighet til realisering.

Svar:

Jeg er opptatt av å redusere faren for opptak og spredning av miljøgifter fra gamle forurensninger i sjøbunnen, av hensyn til planter og dyr som lever i sjøen. Samtidig vil jeg forhindre at nye utslipp av miljøgifter oppstår. I Soria Moria-erklæringen har Regjeringen varslet en handlingsplan for opptrapping av arbeidet med opprydding i forurensset sjøbunn, og annet arbeid for å forebygge nye utslipp. Regjeringen har allerede sørget for en økning på 20 mill. kr til oppryddingsarbeid i gamle forurensninger.

Hvilke konkrete tiltak som skal gjennomføres vil kunne variere fra sted til sted med forurensset sjøbunn, avhengig av bl.a. de lokale bunnforholdene, ytre påvirkninger og de lokale miljømålene. Det vil

sannsynligvis være aktuelt med tildekking av forurenset sjøbunn en rekke steder. Det er da viktig at tildekkingsmassene er egnet for det konkrete tilfellet, og at man unngår uønskede tilførsler av nye miljøgifter fra tildekkingsmassene som velges.

Statens forurensningstilsyn (SFT) arbeider nå med å utvikle en veileder for hvilke krav som bør stilles for egnete masser til tildekking av forurenset sjøbunn, i tråd med anbefalinger fra bl.a. det nasjonale rådet for forurensede sedimenter. Tanken her er både å unngå å tilføre nye uønskede forurensninger til sjøen, og å legge til rette for bruk av f.eks. restprodukter fra industrien - dersom de er egnet for formålet.

Når veilederen er ferdigstilt, vil den bli brukt i forbindelse med miljøvernmyndighetenes saksbehandling av tillatelser etter forurensningsloven til tiltak som berører forurenset sjøbunn. Veiledningen vil også gi informasjon om dokumentasjonsbehov m.m. til potensielle tiltakshavere for arbeid med forurenset sjøbunn og til potensielle leverandører av tildekkingsmasser. Dette vil dermed fremme forutsigbarheten for tiltakshavere og leverandører.

Ifølge opplysninger fra SFT vil en vurdering av egnetheten til mulige tildekkingsmasser avhenge av den konkrete sammenhengen de er tenkt brukt i, de lokale miljømålene for det aktuelle området med forurenset sjøbunn, fysiske forhold på bunnen, typen forurensninger osv. Det vil derfor uansett fortsatt være nødvendig med en konkret vurdering i det enkelte tilfellet, i henhold til forurensningslovens bestemmelser.

Jeg kan ikke uttale meg konkret til hvor eller hvordan restprodukter fra ilmenittproduksjonen til bedriften Titania skulle kunne anvendes som potensielt tildekkingsmateriale for forurenset sjøbunn, men jeg kan forsikre om at miljøvernmyndighetene i de enkelte tilfellene vil vurdere masser fra bergverksindustrien på lik linje med masser fra andre kilder.

SPØRSMÅL NR. 1050

Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 23. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Regjeringen har i en rekke saker overprøvd Konkurransetilsynets vurderinger gjennom bruk av konkurranselovens unntakshjemmel. Et eksempel er at Prior fikk anledning til å overta Norgården til tross for Konkurransetilsynets vurdering.

Hvordan vurderer statsråden at bruk av konkurranselovens unntakshjemmel påvirker Konkurransetilsynets integritet, tillot statsråden Prior å overta Norgården av tungtveiende landbrukspolitiske hensyn, og hvilke hensyn er dette?»

Svar:

Spørsmålet som er reist av representanten Øyvind Korsberg, gjelder Regjeringens overprøving av Konkurransetilsynets vurderinger i saker om foretakssammenslutninger etter konkurranseloven, og i hvilken grad dette påvirker tilsynets integritet. Representanten nevner spesielt Konkurransetilsynets forbud mot Prior Norge BAs (Prior) erverv av Norgården AS (Norgården), hvor Regjeringen likevel tillot oppkjøpet på grunn av viktige landbrukspolitiske hensyn. Representanten ønsker også opplyst hvilke landbrukspolitiske hensyn som ble lagt til grunn ved Regjeringens vedtak i denne saken.

Etter konkurranseloven § 16, jf. § 1 skal Konkurransetilsynet gripe inn mot en foretakssammenslutning dersom tilsynet finner at den fører til eller forsterker en vesentlig begrensning av konkurransen i strid med lovens formål. Høsten 2005 forbød Konkurransetilsynet Prior å erverve Norgården. Det påla Prior å selge aksjene til en kjøper som er uavhengig av Prior. Sammenslutningen av Prior og Norgården gjaldt i hovedsak tre markeder: markedet for sortering, pakking og salg av egg til konsum, markedet for produksjon av eggprodukter og markedet for kjøp og innsamling av egg fra primærprodusenter. Konkurransetilsynet mente at sammenslutningen skapte problemer for konkurransen i alle de tre markedene.

Konkurransetilsynets vedtak ble klaget inn for Fornyings- og administrasjonsdepartementet, som etter konkurranseloven bare kan omgjøre tilsynets vedtak ut fra en konkurransefaglig vurdering. Departementet sluttet seg i hovedsak til tilsynets vurderinger ved behandlingen av klagen, og la særlig vekt på at ervervet ville virke konkurransebegrensende i markedet for salg av egg til konsum og markedet for produksjon og salg av eggprodukter. På denne bakgrunn opprettholdt departementet 6. februar 2006 Konkurransetilsynets vedtak. Departementet tok derfor ikke klagen til følge.

Etter konkurranseloven § 21 kan Kongen i statsråd tillate et oppkjøp som Konkurransetilsynet har grepet inn mot, dersom saken er av prinsipiell eller stor samfunnsmessig betydning. En slik omgjøring

kan imidlertid ikke skje før departementet har avsluttet klagesaksbehandlingen. I Prior saken mente Regjeringen at det forelå slike tungtveiende hensyn og omgjorde Konkurransetilsynets vedtak ved kongelig resolusjon av 10. februar 2006. Regjeringen la således større vekt på landbrukspolitiske hensyn enn konkurransepolitiske hensyn i denne saken. Det ble lagt til grunn at oppkjøpet har positive virkninger for landbrukspolitiske mål. Dette gjelder særlig målet om å opprettholde både en norsk produksjon av egg og inntektene til eggprodusentene når importkonkurransen øker som følge av WTO-forhandlinger. Landbrukspolitikken bygger på at samvirkeorganisasjonene har en slik posisjon i markedet at disse målene kan opprettholdes. Dette innebærer at disse må ha en posisjon i markedet ut over det som følger av konkurransepolitiske mål isolert sett. Gjennom å tillate Priors erverv av Norgården, kan Prior opprettholde en sterk markedsposisjon også når importen øker.

For å redusere de konkurranseskadelige virkningene av Priors oppkjøp, ble det satt som vilkår at Prior sørger for at Norgårdens aksjer i selskapet Eggprodukter AS blir solgt. I tillegg er Prior pålagt å forsyne Eggprodukter AS med råstoff som erstatning for råstoff fra Norgården. Samlet vil vilkårene sikre at konkurransen i markedet for eggprodukter opprettholdes. For øvrig kan jeg opplyse at den kongelige resolusjonen i Prior-saken i sin helhet finnes på Fornyings- og administrasjonsdepartementets hjemmeside.

Priors erverv av Norgården hadde således etter Regjeringens oppfatning betydning for andre politiske hensyn enn det som følger av konkurranselovens formål. Etter min oppfatning ligger det ikke noen dramatik i at Regjeringen benytter seg av denne muligheten. Tvert om har Regjeringen ansvaret for å avveie ulike samfunns mål mot hverandre når beslutninger tas. Dette svekker ikke Konkurransetilsynets konkurransefaglige integritet.

Det ligger i konkurranselovens system at Konkurransetilsynet og departementet skal foreta den konkurransefaglige vurderingen i oppkjøpssaker, men overlate til Regjeringen å veie konkurransehensynet mot andre samfunnshensyn.

SPØRSMÅL NR. 1051**Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant Lars Egeland****Besvart 21. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren tenke seg å endre vurderingene med hensyn til plassering av regionledelsen for Skattedirektoratets region Sør-Østlandet, slik at Tønsberg velges framfor Skien?»

BEGRUNNELSE:

Skattedirektoratet har foreslått at regionledelsen for Skattedirektoratets region Sør-Østlandet skal legges til Skien.

Begrunnelsen er at Skien er best når det gjelder kommunikasjon. Fra Tønsbergs synspunkt kan nevnes at man derfra lettest når hovedtyngden av næringsvirksomhet i Vestfold og Buskerud. Fra Vestfold og Buskerud er kommunikasjonen mot Skien preget av få togavganger og en kronglete vei inn til Skien. Tilgangen på og tiltrekning til kompetent arbeidskraft er større i Vestfold og Buskerud enn Telemark.

Det kan være fornuftig av hensyn til regionreformen at den ikke foregripes ved at noen får mange statlige regionhovedsentra. Tønsberg som er hovedstad for Vestfold har ikke fått noe statlig regionalt hovedkontor, mens Skien har fått mange:

- Fylkeskartkontor; Telemark og Vestfold ble slått sammen og kontor lagt til Skien
- Forbrukerrådet: Buskerud, Telemark og Vestfold slått sammen. Kontor lagt til Skien
- Arbeidstilsynet, en region med Aust-Agder, Telemark og Vestfold med regionkontor i Skien.
- Helse Sør, administrasjon i Skien.

Det kan være naturlig å vurdere en jevnere fordeling av regionlokaliseringer enn hva vi har sett til nå. De samarbeidende kommunene i Vestfold - det såkalte 12K-samarbeidet - har gitt sin støtte til at Tønsberg velges som regionsenter for Skattedirektoratet.

Svar:

Skattedirektoratets forslag til omorganisering av skatteetaten har nylig vært på bred høring. Direktoratets utredning, kalt "Den nye skatteetaten", samt høringsmaterialet er nå til behandling i Finansdepartementet. I den forbindelse vil både regioninndeling og lokalisering av regionledelser bli vurdert.

Jeg har ikke konkludert i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1052**Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 28. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren arbeide for å øke forskningsmidlene til Universitetet i Stavanger (UiS) slik at det får økonomiske midler til forskning på linje med andre universiteter i Norge, slik statsråden lovet i valgkampen i 2005?»

BEGRUNNELSE:

I Stavanger Aftenblad den 17. august 2005 bekrefter partilederen i Sosialistisk Venstreparti, Kristin Halvorsen, at hun lover 40 mill. kr mer til forskning på Universitetet i Stavanger. Dette er et kon-

kret tallfestet løfte som har sin bakgrunn i de beregningene Universitetet i Stavanger har gjort på hvor mye de får for lite i forhold til andre universiteter i Norge til forskning.

Universitetet i Stavanger er den første høyere utdannings- og forskningsinstitusjonen i Norge som har endret status fra regional høgskole til universitet etter akkrediteringsordning og etter en omfattende regional dugnad. Som statlig høgskole har UiS hatt andre rammevilkår enn de etablerte universitetene og vitenskapelige høgskolene, spesielt når det gjelder forskningsfinansiering. Dette er spesielt for UiS siden Universitetet for miljø- og biovitenskap (UmB)

allerede var vitenskapelig høgskole før akkrediteringen. Gjennom dagens finansieringsmodell som delvis baserer seg på resultater vil dette dårlige utgangspunktet dermed forsterke seg årlig. Det er ikke rimelig å forutsette fra staten at en lokalt skal finansiere ordinær forskningsvirksomhet på ett av de etablerte universitetene.

I forbindelse med kunnskapsministerens besøk på UiS den 13. juni 2006 så uttalte han seg om denne saken. Ut fra kunnskapsministerens uttalelse kan det virke som han ikke er klar over hvilken lovnad hans partileder og nåværende finansminister har kommet med før valget i denne saken. Det er derfor behov for å få klarhet i om finansministeren fortsatt står ved sine ord fra august 2005, eller om denne målsettingen er forlatt av Regjeringen.

Svar:

Det er ikke korrekt, slik det implisitt framgår av spørsmålet, at jeg ved besøket på Universitetet i Stavanger gav tallfestede løfter om bevilgninger til UiS. Jeg kan imidlertid bekrefte at jeg husker at UiS argumenterte godt for sitt syn på tildeling av forskningsmidler.

Regjeringens politiske målsettinger for høyere utdanning og forskning er nedfelt i Soria Moria-erklæringen. Regjeringens ambisjon er at bevilgningene til forskning skal økes betydelig i årene fremover. Innenfor denne opptrappingen vil Regjeringen styrke bevilgningene til universiteter og høgskoler. En del av denne økningen vil komme også Universitetet i Stavanger til gode.

I 2006-budsjettet ble bevilgningen til forskning styrket med vel 1,3 mrd. kr. Regjeringen vil presentere forslag til omfang og innretning av bevilgninger til forskning i 2007 i statsbudsjettet til høsten.

SPØRSMÅL NR. 1053

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 22. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vurderer statsråden at fødetilbudene ved Helse Førde HF Lærdal og ved Hålogalandssykehuset HF Narvik er forsvarlige og i tråd med de retningslinjer som Stortinget gjorde gjeldende i Innst. S. nr. 300 (2000-2001)?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av St.meld. nr. 45 (1999-2000) om Akuttmedisinsk beredskap gikk Stortinget inn for at Helsetilsynets nivåinndeling for fødselsomsorgen skulle gjøres gjeldende, jf. Innst. S. nr. 300 (2000-2001).

I foretaksmøte for Helse Vest 18. juni 2003 ble det vedtatt at fødeavdelingen ved Helse Førde HF Lærdal skulle omgjøres til forsterket fødestue.

Nasjonalt råd for fødselsomsorgen opprettet sommeren 2004 en faglig rådgivningsgruppe som skulle bistå i omstillingsprosessen fra fødeavdeling til fødestue ved Lærdal sykehus. Den faglige rådgivningsgruppen besluttet i november 2005 å nedlegge sitt arbeid som følge av at gruppen ut fra en faglig vurdering ikke kunne stå inne for virksomheten ved denne fødestua. Det er blant annet anført at selek-

sjonsprosedyrer ikke følges, slik det forutsettes i fødestuemodellen.

I foretaksmøtet for Helse Nord 19. juni 2003 ble det vedtatt at fødeavdelingen ved Hålogalandssykehuset HF Narvik skulle omgjøres til forsterket fødestue. Helse Nord RHF fattet 9. november 2005 et vedtak der det heter at "Helse Nord RHF erkjenner at det ikke har lyktes å etablere en forsterket fødestue i Hålogalandssykehuset HF Narvik. Styret ber derfor foretaksmøte behandle saken på nytt".

Det er nødvendig å avklare den videre virksomheten ved de to nevnte fødestuene, for å sikre et forsvarlig fødselstilbud til befolkningen i disse områdene.

Svar:

Jeg er opptatt av at det skal være fødetilbud av god kvalitet i hele landet. I Norge har vi lagt vekt på å opprettholde en modell med desentralisert og differensiert fødselsomsorg, og vi er ett av landene med lavest spedbarnsdødelighet. Det skjer også en positiv utvikling når det gjelder å utvikle det differensierte fødetilbudet i mange av byene, og nye retningslinjer for svangerskapsomsorg er utarbeidet. Helhetlig sett

er det mange positive utviklingstrekk innen svangerskaps- og fødselsomsorgen, men jeg ser også at det er et forbedringspotensial. Blant annet derfor har jeg opprettet et Nasjonalt kompetansesenter for kvinnehelse ved Rikshospitalet, som også vil ha oppgaver innen dette feltet.

Når det gjelder fødetilbudet ved sykehuset i Lærdal er jeg kjent med den kritikken som er reist fra Nasjonalt råd for fødselsomsorg i deres brev av 8. mars 2006. Jeg er også kjent med vedtakene i foretaksmøtene i 2003 når det gjelder oppretting av forsterkede fødestuer ved sykehusene i Lærdal og Narvik.

Som Sonja Irene Sjøli er inne på i begrunnelsen til spørsmålet, har det vist seg å være vanskelig å få til en god prosess for omstilling av de tidligere fødeavdelingene ved disse sykehusene. Av denne grunn er det etter min oppfatning viktig at jeg tar den nødvendige tid for å få en god prosess i den videre håndteringen av disse sakene. Jeg er i gang med en omfattende høringsprosess, med møter med ulike politiske og faglige miljøer for å klarlegge alle sider i sakene, og tar sikte på å konkludere når denne prosessen er ferdig.

SPØRSMÅL NR. 1054

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I revidert budsjett omtales problemstillinger rundt stråling fra høyspentledninger. I Sandnes kommune blir halvparten av arealet i et byggefelt båndlagt pga. problematikken rundt "forurensende" stråling fra høyspentledninger. Det etterlyses derfor ytterligere politiske avklaringer, slik at kommune, entreprenør og netteier kan avklare ansvaret seg imellom.

Kan statsråden avklare/utdype netteierens rolle og ansvar både som eiere og som "forurensere"?»

BEGRUNNELSE:

I Sandnes kommune har elektromagnetisk strålefare gjort at Mesterhus sin utbyggingsplan for det såkalte G4-feltet på Bogafjell ikke har blitt godkjent. Bebyggelsesplanen på G4-feltet er foreløpig satt ett år tilbake i tid. Mesterhus kan tape millioner på byggeforbudet for tomter med for høye stråleverdier.

Utvalg for byutvikling har tidligere utsatt en godkjenning av de planlagte 112 boenhetene flere ganger, i påvente av Regjeringens anbefalinger for elektromagnetiske felt og helse. Disse anbefalinger ble omtalt i revidert budsjett.

Regjeringen anbefaler blant annet at en ved nye bygg skal søke å unngå høyere stråling enn 0,4 mikrotlesla, det er tilsvarende Statens stråleverns forevar-prinsipp med hensyn til avstanden mellom kraftlinjer og bebyggelse.

Regjeringens anbefalinger gir likevel ikke nok avklaringer til at problemstillingen kan ansees som løst. I Sandnes kommune ligger det an til at halvparten av det nevnte byggefeltet i Bogafjell blir båndlagt pga. de nye retningslinjene. Slik saken nå ligger, blir kommunene sittende med ansvaret og den økonomiske belastningen som reguleringsmyndighet, mens de nye boligkjøperne får regningen pga. store båndlagte områder der høyspentledninger krysser. Netteier oppfattes ikke å bli sittende med noe ansvar i denne problemstillingen.

Med den vektlegging man gir saken, så må nevnte stråling ansees som forurensning på linje med støy, støv etc. Det er derfor ønskelig om statsråden kan avklare/utdype netteierens rolle og ansvar både som eiere og som "forurensere".

Svar:

Netteier må forholde seg til flere lovverk ved bygging og drift av elektriske anlegg. En kommune kan gjennom plan- og bygningsloven bestemme at et område inntil et eksisterende elektrisk anlegg ikke skal bygges ut for eksempel av hensyn til elektromagnetisk feltstyrke. Plan- og bygningsloven hører under Kommunal- og regionaldepartementet og Miljøverndepartementet.

Spørsmål om konsesjon til elektriske anlegg og ekspropriasjon av rettigheter til fremføring av slike anlegg hører inn under olje- og energiministeren som

praktiserer forvaltningsstrategien for elektromagnetiske felt.

Jeg viser til fremstillingen i St.prp. nr. 66 (2005-2006) der det står følgende:

"For å bidra til en enhetlig praksis anbefales å benytte 0,4 μ T som utredningsnivå. Forholdene må vurderes spesifikt for det enkelte tilfelle. Resultatet kan følgelig bli at ulike eksponeringsnivåer aksepteres for ulike anlegg fordi forholdene varierer mye fra sak til sak og fra kommune til kommune.

På utredningssiden bør en ved alle planer om nye bygg, da særlig boliger, skoler og barnehager, ved ledninger og ledninger ved bygg:

- kartlegge eksponeringssituasjonen i bygg som ved gjennomsnittlig strømbelastning over året kan få felt over 0,4 μ T og dermed omfanget av konfliktsituasjoner
- drøfte mulige tiltak for å redusere magnetfelt og konsekvenser av tiltak, herunder merkostnader, fordeler, ulemper og mulige målkonflikter
- sitere fra oppdatert kunnskapsstatus og sentral forvaltningsstrategi

Med et slikt innhold vil utredningene gi en kunnskapsmessig basis, uansett hvilken vekt man legger på elektromagnetiske felt og helse i den endelige beslutning."

Omtalen i St.prp. nr. 66 (2005-2006) understreker blant annet betydningen av at 0,4 μ T er en anbefaling av et utredningsnivå, og ikke en grenseverdi. At 0,4 μ T ikke er en grenseverdi, innebærer blant annet at kommunene ikke er forhindret fra å tillate bygging i et område hvor de elektromagnetiske feltene er over 0,4 μ T. Nivået på det elektromagnetiske feltet må imidlertid være tatt med i den helhetsvurdering

som ligger til grunn for vurderingen av utbyggingen av et område.

Fremføring av kraftledninger og andre elektriske anlegg krever konsesjon etter energiloven. I tillegg må nettselskapet erverve nødvendige rettigheter over grunn for å kunne bygge og drive anlegget. Slike privatrettslige rettigheter erverves ved minnelig avtale mellom nettselskapet og de enkelte grunneiere eller i henhold til vedtak fattet av NVE og Olje- og energidepartementet. Vederlag for skade og ulempe som påføres grunneier fastsettes i mangel av minnelig avtale av domstolene ved rettslig skjønn. Uenighet om slike privatrettslige spørsmål må avklares med rettighetshaverne.

Kommunene er sentrale parter i konsesjonsbehandling av elektriske anlegg etter energiloven. Kommunen er dessuten planmyndighet etter plan- og bygningsloven.

Det vil ikke være riktig å gi for sterke føringer eller bindinger på vektingen av elektromagnetiske felt i den kommunale plan- og byggesaksbehandlingen. 0,4 μ T er derfor også anbefalt som et utredningsnivå og ikke en absolutt grenseverdi som alltid skal overholdes.

Det som har vært viktig for Regjeringen, er at temaet elektromagnetiske felt skal utredes og tas med i de helhetsvurderinger som foretas ved bygging av nye kraftledninger og bygging av boliger ved eksisterende kraftledninger. For øvrig vises det til omtalen av dette temaet i St.prp. nr. 66 (2005-2006), hvor også begrunnelsen for Regjeringens standpunkt fremgår.

SPØRSMÅL NR. 1055

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Egersund SV skriver i Dalane Tidende 7. juni 2006 at den unødvendige, byråkratiske ordningen med refusjonsordning ved bunkring av avgiftspliktig bunkersolje må fjernes. Hensikten er å sikre den lokale fiskerinæringen bedre rammevilkår, slik at man unngår at fiskefartøyene lander fisken i danske havner i stedet for Egersund.

Vil statsråden se på ordningen og vurdere endringer i statsbudsjettet for 2007?»

BEGRUNNELSE:

Egersund SV viser til at "fiskefartøy som fyller bunkersolje i Egersund havn betaler CO₂-avgift, grunnavgift på fyringsolje og svovelavgift når neste destinasjon er nære farvann innenfor 250 nautiske mil fra grunnlinjen". Avgift på mineralolje innbetales av oljeselskapene en gang i måneden. Svovelavgiften refunderes ikke. Fiske- og fangstfartøy får derimot refundert grunnavgift på fyringsolje og CO₂-avgift av Garantikassen for fiskere. Egersund SV skriver at

"grunnavgiften på fyringsolje og CO₂-avgiften er et unødvendig og kostbart utlegg for fiskefartøyene". Egersund SV vil derfor endre regelverket for levering av mineralolje, "slik at fiskefartøyene innrømmes fritak allerede ved bunkring i norske havner. Refusjonsordningen har ingen fornuftig hensikt og må oppheves".

Det vises for øvrig til skriftlig spørsmål nr. 649, datert 20. mars 2006 fra undertegnende.

Svar:

Jeg viser til ditt spørsmål nr. 649 til skriftlig besvarelse som jeg besvarte ved brev 27. mars 2006.

Som det framkommer av brevet, gjennomføres fritaket for CO₂-avgift og fyringsoljeavgift for kystfiskeflåten som en refusjonsordning. En refusjonsordning sikrer kontroll med at vilkårene for refusjon er oppfylt før beløpet utbetales. Alternativet til en refusjonsordning vil være en ordning der mineraloljen bunkres uten avgift. I praksis vil dette innebære at forhandleren må pålegges ansvar for gjennomføringen av fritaket. Når antall forhandlere og fartøy antas å være betydelig, vil dette medføre at kontrollen med ordningen blir sterkt redusert.

På denne bakgrunn vil jeg ikke gå inn for å endre dagens system med refusjon av CO₂-avgiften.

SPØRSMÅL NR. 1056

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 28. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil Regjeringen ta initiativ for at forbrukere som har rett på tilbakebetaling av skatter og avgifter på ubrukte flybilletter, får tilbakebetalingen automatisk og uten omkostninger og at kundenes rettigheter blir gjort kjent på en tydelig måte?»

BEGRUNNELSE:

I Bergensavisen 10. juni går det frem at flyselskapene antagelig tjener millionbeløp på at flypassasjerer som ikke bruker flybilletter de har kjøpt, ikke er kjent med sin rettighet til å få refundert skatter og avgifter på billetten. Skatt og avgift utgjør vanligvis mellom 100 og 300 kr pr. billett.

I dag er dette organisert slik at passasjerer selv må kreve en tilbakebetaling av skatt og avgift. Hvis dette ikke skjer, vil flyselskapet beholde pengene.

Siden innbetalt skatt og avgift på billetter som ikke er brukt tilhører kunden, burde en automatisk tilbakebetaling være en aktuell løsning, alternativt at kunden gjøres meget tydelig kjent med sin rettighet. Det er stor grunn til å anta at mange forbrukere ikke kjenner til denne rettigheten overhodet.

I oppslaget fremgår det også at Ryanair krever inn 20 Euro fra passasjerer som vil ha avgiften tilbake, noe som ifølge Forbrukerombudet er i strid med forskriften.

Svar:

Flyselskapene krever inn særskilte myndighetspålagte skatter og avgifter i forbindelse med salg/utstedelse av flybilletter. Skatter og avgifter er regulert nærmere i de enkelte lufthavnenes takstregulativ. Visse skatter og avgifter er knyttet til luftfartøyet som sådan, mens andre utløses og forfaller til betaling basert på den enkelte passasjers faktiske gjennomføring av flyreisen.

Dersom flyreisen av en eller annen grunn likevel ikke foretas, har flyselskapene ingen plikt til å betale andel av innkrevd avgift som relaterer seg til den enkelte passasjer, videre til lufthavnoperatørene. Innkrevd avgift representerer da en uberettiget berikelse for flyselskapene dersom det ikke skjer en tilbakebetaling.

Jeg nevner at Markedsrådet har fattet vedtak i sak mot Ryanair i relasjon til gyldigheten av selskapets transportvilkår knyttet til spørsmålet om flyselskapet plikter å betale tilbake til passasjerer innkrevd beløp, og om det eventuelt kan tas et administrasjonsgebyr for å dekke flyselskapets kostnader knyttet til administreringen av tilbakebetalingen.

Markedsrådet uttaler i sine premisser for vedtaket at flyselskapet har plikt til å tilbakebetale pengene, selv uten at det rettes særskilt krav om det. Selv om det ikke er mulig direkte å plikte flyselskapene til å innarbeide en slik automatisk tilbakebetaling, er det

et viktig signal for flyselskapene ved utformingen av sine transportvilkår på dette punktet. Transportvilkår som forutsetter påkrav fra passasjerens side, vil eventuelt i neste omgang kunne bli vurdert som urimelige og vil kunne forbys brukt. Dette er forhold som det er et ansvar for Forbrukerombudet å vurdere å følge opp overfor flyselskapene.

I vedtaket til Markedsrådet forbys Ryanair å ha vilkår med meningsinnhold som medfører at forbrukere, som ikke benytter billetten, blir avskåret fra rett til vederlagsfri tilbakebetaling av skatter og avgifter

som er knyttet til at forbrukeren rent faktisk benytter billetten.

Ryanair har valgt å bringe Markedsrådets vedtak inn for de ordinære domstoler. Tid for behandling av saken er ennå ikke berammet.

Artikkelen i Bergensavisen har ikke dokumentert omfanget av ubrukte flybilletter. Utfallet av den pågående sak mot Ryanair for domstolene vil vise om det er behov for å vurdere nye initiativ fra Regjeringens side i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1057

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 22. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Barn med skjult ganefeil blir nå behandlet ved sykehus i utlandet. Blant kriteriene for å få dekket pasientbehandling i utlandet er manglende kompetanse i Norge. Det fremstår noe uklart hvilken kompetanse som foreligger på området i Norge, og hvordan kompetanseutviklingen har vært de siste 10 årene.

Hva er grunnen til at man først den senere tid har innvilget behandling i utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Barn med skjult ganefeil er en diagnosegruppe med relativt stort spenn i symptomer og problemer. Felles for disse barna er store utfordringer knyttet til viktige funksjoner som blant annet spising, drikking og tale.

Svar:

Jeg er opptatt av å sikre barn med leppe-kjeve-ganespalte, herunder pasienter med skjult ganespalte (velocardiofacialt syndrom), et faglig godt behandlingstilbud basert på oppdatert kunnskap, enten dette foregår nasjonalt eller internasjonalt. Jeg er også opptatt av å ivareta hensynet til likebehandling av pasienter med samme diagnose og alvorlighetsgrad. Jeg har derfor iverksatt flere tiltak for å avklare situasjonen for denne pasientgruppa.

Tilbudet til barn med leppe-ganespalte er en fler-

regional funksjon i Helse Vest og Helse Sør. I brev av 21. januar 2006 har jeg bedt de regionale helseforetakene foreta en særskilt vurdering av organiseringen av det flerregionale behandlingstilbudet for leppe-kjeve-ganespalte. Dette skal gjøres i forbindelse med oppdraget om å utarbeide forslag til en helhetlig plan for organisering av lands- og flerregionale funksjoner mv.

Sosial- og helsedirektoratet er i brev av 16. juni 2006 gitt i oppdrag å forestå en faglig gjennomgang av tilbudet til pasienter med leppe-ganespalte, herunder pasienter med velocardiofacialt syndrom. Et arbeid igangsatt av de regionale helseforetakene for å vurdere det faglige innholdet i tilbudet skal inkluderes i dette arbeidet. Den faglige gjennomgangen skal kunne ut i en tilrådning fra direktoratet som skal danne grunnlag for å iverksette eventuelle tiltak for å sikre en faglig god praksis i norsk helsetjeneste på dette området.

I tillegg har jeg bedt de regionale helseforetakene om å gjennomgå tilbudet om helsehjelp som er gitt til denne pasientgruppa den senere tid, med særlig henblikk på å vurdere om like tilfeller (samme diagnose og alvorlighetsgrad) kan sies å ha blitt behandlet likt. De regionale helseforetakene er også bedt om å vurdere tiltak for å sikre at hensynet til likebehandling blir ivaretatt for de pasientene som har fått behandling, eller er i ferd med å bli behandlet.

SPØRSMÅL NR. 1058**Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 22. juni 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at Utdanningsdirektoratet behandler søknadene fra grendeskolene på en så rask måte at det kan bli mulig med oppstart alt til høsten?»

BEGRUNNELSE:

De nylig vedtatte endringene i friskoleloven gjør et unntak fra forbudet om etablering av nye friskoler med offentlig støtte, for bl.a. grendeskoler. For mange av disse grendeskolene er det svært viktig at deres søknader blir utsatt for hurtig behandling av utdanningsdirektoratet. Mange av skolene har fortsatt håp om å starte opp til høsten, men har fortsatt ikke fått noe svar fra direktoratet. En av disse er Falkensten skole.

Svar:

Endringene i friskoleloven trådte i kraft 9. juni 2006. Som representanten Anundsen peker på, bestemmer loven at det kan gjøres unntak i særlige tilfeller. I Ot.prp. nr. 43 (2005-2006) heter det at unntak først og fremst er aktuelt for såkalte grendeskoler.

Jeg vil vise til den instruks vedrørende behandlingen av søknader etter friskoleloven som departementet gav Utdanningsdirektoratet 7. juni 2006. Det følger av instruksen at skoler som mener seg å omfattes av lovens unntaksbestemmelse, og som tar sikte på oppstart høsten 2006, må søke direktoratet om unntak innen 20. juni 2006. I instruksen til direktoratet forutsetter departementet at søknader med sikte på oppstart høsten 2006 som er innkommet innen fristen, blir ferdigbehandlet, slik at de skoler som eventuelt gis unntak får en reell mulighet til å starte høsten 2006. En forutsetning for dette er likevel at den enkelte søknad ved innsendelse var komplett og i tråd med kravene i friskoleloven. Samtidig med at instruksen ble gitt til direktoratet, sendte departementet et varsel til berørte skoler med orientering om søknadsfrister mv.

SPØRSMÅL NR. 1059**Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 27. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Dagpendlere med tog opplever stadige frustrasjoner pga. kansellerte avganger, forsinkede tog og mangel på informasjon. NSB og Jernbaneverket skylder ofte på hverandre.

Hvor mener statsråden problemet ligger, og hva vil statsråden gjøre med dette?»

BEGRUNNELSE:

I løpet av vinteren, men også nå i vår, har jeg fått en rekke henvendelser fra togreisende som dagpendler inn mot Oslo. De hevder at det stadig er kansellerte avganger, forsinkede tog og mangel på informasjon. Dette er svært frustrerende i en travel hverdag.

På Spikkestadbanen og på Drammensbanen er dette spesielt alvorlig fordi alternativene for de reisende er svært begrenset. E18 i Vestregionene er som kjent Norges mest belastede veistrekning, med stillestående kø i rushtiden.

I Asker og Bærums Budstikke denne uken går Direktør for kommunikasjon og samfunnskontakt i NSB, Arne Wam, ut og sier at NSB er "lei Jernbaneverket".

For de reisende er det likegyldig hvem som har ansvaret, de er kun opptatt av at togene kommer når de skal, og at de i det minste får informasjon når det er forsinkelser eller kanselleringer. Slik forholdene er nå, blir det vanskelig å nå intensjonen om å få flere fra vei til bane.

Jeg ber derfor samferdselsministeren om å ta det overordnede ansvaret, og finne ut hvor problemet ligger, og deretter ta de nødvendige grepene.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at togpassasjerer som stadig utsettes for kanselleringer, forsinkelser og manglende informasjon om trafikkavviklingen, opplever dette som frustrerende i en travel hverdag. Punktlighet, regularitet og kundeinformasjon er noen av de viktigste målområdene for Samferdselsdepartementets styring av både Jernbaneverket og statlig kjøp av persontransport. Resultatene på punktlighet og regularitet i 1. tertial 2006 for nærtrafikken i Osloområdet og intercitytrafikken på Østlandet har vært lavere enn målsatt og er ikke tilfredsstillende. De viktigste årsakene til dette har vært snø-/vinterberedskap, infrastrukturfeil (sikringsanlegg og strømbrudd), og feil på togene. Årsakssammenhengene for sviktende punktlighet og regularitet er ofte sammensatte og komplekse, med bl.a. mange følgefeil. Det er derfor svært viktig at Jernbaneverket og togoperatørene har et nært samarbeid for å rydde opp i systematiske feil og årsaker, og for å informere publikum om problemer i trafikkavviklingen. Dette er områder som Samferdselsdepartementet har regelmessig oppfølging av i forhold til Jernbaneverket, bl.a. i de faste tertiale etatsmøtene.

Jernbaneverket har ansvar for alle faste tekniske anlegg og trafikkstyringen på det nasjonale jernbaneliknet, herunder informasjon til de reisende/publikum på stasjoner og plattformer. Togselskapene har ansvar for informasjon til de reisende/publikum om bord i togene.

Jernbaneverket vil iverksette særskilte strakstiltak i trafikkstyringssentralen på Oslo S som omfatter oppgradering av de tekniske hjelpemidler for å kunne avhjelpe situasjoner med uønskede hendelser. I tillegg vil Jernbaneverket i løpet av høsten 2006 gjennomgå alle nærtrafikkstrekninger rundt Oslo med tanke på drift og vedlikehold av alle publikumsinformasjonssystemer (høytalere, anvisere, monitorer) slik at disse fungerer etter hensikten. Dette gjelder spesielt høytalersystemene på stasjoner og holdeplasser, vedlikehold av anviserianlegget på Hovedbanen (Bryn-Sagdalen), utplassering av anvisere på Drammensbanen (Stabekk-Høn) og revurdering av publikumsinformasjonskonseptet på Østfoldbanen (Hauketo-Ski: Monitorer/anvisere).

Jernbaneverket arbeider dessuten med vedlikeholds- og investeringsplaner for 2007. Tiltak i Osloområdet vil bli prioritert, og da spesielt med tanke på å styrke beredskapen for feilretting og investeringer i høytalersystemer. Jernbaneverket arbeider dessuten med å forbedre vinterberedskapen for vinteren 2006/2007.

SPØRSMÅL NR. 1060

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 26. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ for å sørge for at dagens antallsbegrensning i samdrifter oppheves slik at norske bønder får en mulighet for flere alternative driftsformer og ikke tvinges til å avvikle driften, og vil statsråden videre også sørge for at den søknaden som er sendt fra bl.a. en gårdbruker fra Bondalen i Ørsta (Øvre Bondalen samdrift) og hans medsökere finner sin løsning?»

BEGRUNNELSE:

I Sunnmørsposten 15. juni kan vi lese om gårdbrukeren som har fått avslag på søknad om å få ta del i en samdrift sammen med seks andre bønder. Det er

som sagt et tak på fem deltakere, men det er gitt en mulighet for dispensasjon. Bonden ser ingen annen mulighet enn å legge ned driften på gården sin.

Svar:

Ved jordbruksforhandlingene i 2004 ble det vedtatt en rekke endringer i kvoteordningen for melk. Endringene som ble vedtatt, la til rette for økt fleksibilitet innenfor melkeproduksjonen. Avtalen innebar blant annet at kravet til egenaktivitet for medlemmer i samdrift ble avvirket. En viktig begrunnelse for å fjerne aktivitetskravet var at kravet ikke lot seg kontrollere på en tilfredsstillende måte. Samtidig ble det etablert en grense på maksimalt 5 deltakere ved eta-

blering av nye samdrifter i melkeproduksjonen. Denne bestemmelsen trådte i kraft fra 1. juli 2004. Innføringen av antallsbegrensningen må sees i sammenheng med fjerningen av aktivitetskravet.

Jordbruksavtalen for perioden 1. juli 2006-30. juni 2007 innebærer at bestemmelsene om kvotetak i melkeproduksjon og bestemmelsene for samdrifter videreføres, herunder bestemmelsen om antallsbegrensning også av hensyn til behovet for forutsigbarhet i rammebetingelsene for de næringsdrivende i en langsiktig næring, mener jeg at det er riktig å videreføre hovedtrekkene i tidligere tiltak i kommende jordbruksavtaleperiode.

Når det gjelder den konkrete saken vedrørende ønske om etablering av samdrift i Bondalen, ligger denne under Statens landbruksforvaltnings ansvarsområde. Statens landbruksforvaltning har ansvaret for forvaltningen av det fastsatte kvoteregulverket, og i dette ligger også muligheten til i særlige tilfeller å dispensere fra bestemmelsene. Klagenemnda for

kvoteordningen er klageinstans for vedtak fattet av Statens landbruksforvaltning.

Regelverket som det konkrete vedtaket bygger på, forskrift om kvoteordningen for melk, baserer seg på inngått jordbruksavtale mellom jordbruksavtalepartene om at taket på antall medlemmer i samdrift skal være fem. Klagenemndas avslag er således i tråd med det vedtatte regelverket. Regelverket åpner imidlertid for at det kan dispenseres fra regelverket i særlige tilfeller. Det skal imidlertid svært mye til for en slik dispensasjon. Hensynet til likebehandling av produsenter og respekt for det vedtatte regelverk tilsier at Klagenemnda er svært forsiktig med å dispensere. Jeg har ingen opplysninger som tilsier at Klagenemndas vurdering av dispensasjonsspørsmålet er mangelfull.

Jeg vil for øvrig peke på at en videreføring av melkeproduksjonen både i Ørsta og andre steder kan gjennomføres på andre måter enn ved etablering av samdrift med sju medlemmer.

SPØRSMÅL NR. 1061

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 29. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Ifølge Drammens Tidende lover stortingsrepresentantene Jagland (Arbeiderpartiet) og Lundteigen (Senterpartiet) fra Buskerud at det nå blir løsning for Södra Cell Tofte og at den nye ordningen vil være bedre for fabrikken på Tofte enn de grønne sertifikatene.

Om så er tilfellet, hvorledes kan den ordningen Regjeringen legger opp til være bedre enn grønne sertifikater for Södra Cell Tofte?»

BEGRUNNELSE:

Bedriften Södra Cell Tofte er et flaggskip på to måter: Det er en svært miljøvennlig prosessbedrift og et levende monument over norsk treforedlings rike og stolte tradisjoner. Svenskeide Södra Cell Tofte lider imidlertid under skjev konkurranse. Svenskenes grønne sertifikater som favoriserer bedrifter med miljøvennlig produksjon, gjør at Tofte hvert år starter med et handikap på 50 mill. kr sammenlignet med konsernets bedrifter i Sverige. Nå lever 360 miljøvennlige arbeidsplasser i realiteten på svenskenes nåde fordi den norske regjeringen mot bedre vitende

nekker å imøtekomme Tofte-ledelsens høyst legitime krav om å innføre grønne sertifikater også her til lands. Et enstemmig storting sluttet seg så sent som i fjor vår til prinsippet om et felles norsk-svensk marked med sikte på kraftutbygging basert på vind, biomasse og andre fornybare kilder. I Soria Moria-erklæringen fulgte regjeringspartiene opp med å love et "pliktig grønt sertifikatmarked for fornybar energi".

Svar:

Regjeringen setter nå av 20 mrd. kr for å styrke innsatsen for fornybar energi og energieffektivisering. Dette er faktisk en historisk satsing som overgår alt vi har sett i Norge på dette feltet til nå. Jeg er glad for at vi nå har rammene for dette arbeidet på plass. Regjeringen har satt et mål om 30 TWh økt fornybar energiproduksjon og energieffektivisering fra 2001 til 2016. De tiltakene som blir satt i gang nå, vil bidra betydelig til å styrke forsyningssikkerheten for energi i Norge. Og det er et vesentlig bidrag for å nå Regjeringens mål om et mer miljøvennlig og variert energisystem.

Når det gjelder Södra Cell på Tofte, så mottok

denne bedriften 12 mill. kr i investeringsstøtte til energitiltak i 2003. Dette bidro til å redusere forbruket av fyringsolje og elektrisitet i anlegget med 105 GWh. Dette betyr en betydelig utgiftsbesparelse.

Jeg vil understreke at formålet med et elsertifikatmarked, og alle andre tilskuddsordninger på dette området, er og har vært å stimulere til nye prosjekter. I høringsutkastet om et elsertifikatmarked som den forrige regjeringen sendte ut, var det således lagt opp til at bare prosjekter med byggestart etter 1. januar 2004 skulle omfattes av ordningen. Dette var en overgangsordning som skulle hindre at nye investeringsprosjekter ble utsatt. Med et slikt opplegg ville Södra Cells eksisterende investeringer i elektrisitetsproduksjon fra biomasse ikke ha blitt omfattet av ordningen.

De svenske og norske støtteordningene for fornybar energi har alltid vært forskjellige, på samme måte som at landene har ulikt utformede skatter og avgifter. Dette må man forholde seg til når man driver kommersiell virksomhet. Det varierer mye mellom land hvilke tilskuddsformer som benyttes. Dette har bakgrunn i energisituasjonen i de forskjellige landene og hvilke mål man søker å oppnå med tilskuddsordningene.

Regjeringens mål for etableringen av et fond med 20 mrd. kr er å legge til rette for økt bruk av bioenergi, vindkraft, vannkraft, og økt satsing på energieffektivisering. Regjeringen vil i det kommende statsbudsjettet utforme en feed-in-ordning. Vi vil i den forbindelse også vurdere hvordan ordningen skal avgrensas.

SPØRSMÅL NR. 1062

Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 27. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Kraftkrise i Midt-Norge er tull», seier ein forskingssjef i Statistisk sentralbyrå (SSB). Han meiner at enkelte aktørar skaper krisestemning for å få gjennomslag for gasskraftverk og vindmølleanlegg. Han seier også at vi kan løyse kraftmangelen med nye kraftlinjer inn til området. Desse påstandane høyrer nokså merkelege ut.

Korleis vurderer statsråden desse synspunkta frå det som ifølgje NRK er "ein av landets fremste ekspertar på kraftmarknaden"?»

Svar:

Jeg arbeider nå med en handlingsplan for å møte kraftsituasjonen i Midt-Norge med sikte på å legge denne fram tidlig på høsten. En viktig del av arbeidet

er å få utført grundige analyser av situasjonen i regionen framover, som kan gi best mulig grunnlag for å vurdere nødvendigheten og omfanget av eventuelle tiltak. Olje- og energidepartementet har gitt NVE og Statnett i oppdrag å utarbeide analyser av situasjonen i området.

SSB har så langt jeg har klart å bringe på det rene ikke publisert noen analyser av kraftsituasjonen i Midt-Norge. Det har imidlertid blitt publisert analyser fra både Econ og SKM som illustrerer utfordringene i området.

I tillegg til arbeidet med analyser er det nødvendig å vurdere tiltak både når det gjelder produksjon, overføringsnett og forbruk. Regjeringen vil i tiden framover fortsatt ha stor fokus på tiltak som kan avhjelpe situasjonen i Midt-Norge.

SPØRSMÅL NR. 1063**Innlevert 16. juni 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 28. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Meiner statsråden at oppdrett av laks og ørret kan ha ulik miljøpåvirkning på villaksen, og vil det med bakgrunn i slik ulikskap vere aktuelt å ha ulike restriksjonar for oppdrett av dei to fiskeslaga?»

Svar:

Fiskeri- og kystdepartementet har eit sterkt fokus på miljø i høve til oppdrett.

Problemstillinga som spørsmålet reiser er komplisert og samansett. Det er derfor ikkje mogleg å gi eit eintydig svar.

Ein ser i nokre samanhengar at regnbogeare kan ha ein anna påverknad på miljøet enn oppdrettslaksen. Når det gjeld dei lokale miljøkonsekvensane, vil dei fleste faktorane vere like for både laks og aure. Det stillast krav om miljøundersøkingar både før lokalitetsklarering og under drifta.

Oppdrettskonsesjonane blir avgrensa gjennom kor mange kilo fisk det er tillate å ha til eikvar tid. Maksimal tillate biomasse (MTB) i oppdrett av laks og aure er 780 tonn (900 tonn i Troms og Finnmark).

Endring eller lemping på regelverket for aure vil kunne føre med seg eit auka press på miljøet, auka rømmingsfare og ein auka sjukdomsspreiing, til dømes av lakselus.

Sjukdommar

Havforskningsinstituttet meiner at rømt regnbogeare held seg i fjordbassenga og ikkje går opp i elvane, men stoppar i elveosane. Sidan Gyrodactulus salaris dør i saltvatn, meiner Havforskningsinstituttet

at regnbogeare ikkje vil vere ein langtidsvert for Gyro. Lakselusa lever i saltvatn og kan derfor overførast frå regnbogeare til villaksen. Ei eiga lakselusforskrift stiller krav om når oppdrettsfisk skal behandlast og korleis dette skal gjerast. Denne gjeld både for laks og regnbogeare.

Rømming

Både fiskeristyresmaktene og næringa sjølv har sterkt fokus på å hindre rømming. Departementet har fastsett eit strengt regelverk på området. I tillegg til strenge driftskrav stillast det spesifikke krav til oppdrettsanlegg gjennom blant anna NYTEK-forskrifta. Fiskeridirektoratet har òg laga ein ny plan mot rømming med 29 punkt.

Regnbogeare er ein framand art i den norske fauna, men har vore utsett i miljøet i lang tid, utan at meir enn nokre få sporadiske krysningar med vill aure er dokumenterte. Regnbogeare utgjør såleis inga trussel om "genetisk forureining".

Ved at regnbogeare ikkje går opp i elvane, uroar den heller ikkje gyteplassane for vill aure og laks. Regnbogearen gyt om våren, mens villaura gyt om hausten. Dette minskar òg faren for genetisk forureining. Slik sett er ikkje farane like store ved rømming av oppdrettsaure som ved oppdrettslaks.

Det finst likevel andre faremoment i forhold til rømming. Slike negative konsekvensar som sjukdomsspreiing, rømming av fisk under medisinsbehandling og negativ påverknad på oppdrettsnæringas omdømme kan vere vel så viktige.

SPØRSMÅL NR. 1064**Innlevert 15. juni 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 27. juni 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Stiller statsråden seg avvisende til at det umiddelbart organiseres en sommerøvelse hvor mannskapet fra Politireserven deltar med sikte på å forebygge en økende aggressiv tigger-, salgs- og prostitusjonsvirksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til statsrådets svar på skriftlig spørsmål nr. 1015, datert 9. juni 2006 fra undertegnede. Jeg tar til etterretning at statsråden ikke ønsker å ta initiativ til å klarlegge hjemmelsgrunnlaget for Politireservens virksomhet slik at de fortsatt kan bistå under av-

viklingen av eksempelvis Norway Cup slik de har gjort tidligere år. Dette er skuffende og passivt og gir et signal om at man ikke ønsker å gjøre bruk av Politireserven. Jeg registrerer at statsråden i sitt svar uttaler: "Som kjent ble St.meld. nr. 42 debattert i Stortinget 23. mai d.å."

Som kjent ønsket imidlertid verken statsråden eller representanter for regjeringspartiene på noe tidspunkt å svare på gjentatte konkrete spørsmål om hva man vil med Politireserven. Også dette tas til etterretning. Jeg registrerer at statsråden i sitt svar også velger å avstå fra å kommentere muligheten som er til stede for å benytte mannskaper fra Politireserven som del av en sommerøvelse for å få bukt med den aggressive tigger- og prostitusjonsvirksomheten i Oslo. Dette kan være en mulighet som sammen med

skjerpede politivedtekter kan bidra til å gjøre Oslo til en tryggere by.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til representanten André Oktay Dahl, datert 13. juni 2006, vedrørende politireserven og påstått manglende hjemmelsgrunnlag.

I mitt forrige svar blir det opplyst at Justisdepartementet er i gang med å vurdere Politireservens fremtidige oppgaver og bruk, herunder det å se på hjemmelsgrunnlaget for bruk av Politireserven.

Per i dag kan jeg ikke se at det finnes hjemmelsgrunnlag til å benytte Politireserven på den måte representanten Oktay Dahl ønsker.

SPØRSMÅL NR. 1065

Innlevert 19. juni 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 22. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter lanseringen av SkatteFUNN-ordningen i 2002 er det blitt avdekket alvorlige offentlige overgrep mot Norske gründere og investorer. Jeg stiller samme spørsmålet som Arbeiderpartiets Grethe Fosli stilte til finansministeren 8. oktober 2004.

Hva vil statsråden gjøre for de som er blitt ført bak lyset og har tapt penger - og jeg tilføye - tapene som uskyldige ofre for offentlig rot har tapt utover det som blir dekket av den såkalte kompensasjonsordningen?»

BEGRUNNELSE:

Gründervirksomhet og nyskaping er selve grunnsteinen for fremtidige arbeidsplasser, og er derfor viktig for samfunnet.

I forbindelse med Soria Moria-erklæringen ble det hevdet at Stoltenberg II-regjeringen skulle ta enkeltmenneskene og deres problemer på alvor. Sett i lys av dette er det oppsiktsvekkende at finansministeren ikke fant grunn til å kommentere de dokumenterbare problemer enkeltmennesker er blitt påført av forvaltningen som følge av SkatteFUNN i mitt spørsmål til finansministeren den 20. april 2006, jf. skriftlig spørsmål nr. 712.

Det er vel dokumentert på web siden www.skattefunnfadesen.no at flere gründere og investorer har

fått store personlige økonomiske problemer som en direkte følge av statens eget SkatteFUNN-rot. Flere er kommet inn i en ond sirkel av nærmest uløselige økonomiske problemer både forretningsmessig og privat, som en direkte følge av å ha blitt forledet og ført bak lyset av forvaltningen i SkatteFUNN-saken.

Det forventes derfor at regjeringen Stoltenberg nå tar disse enkeltmenneskenes problemer på alvor dersom de skal følge opp Soria Moria-erklæringen i tråd med løftet til velgerne.

La meg presisere at gründere og oppfinnere ikke baserer seg på at kostnadene ved deres forretningsvirksomhet skal dekkes gjennom offentlige tilskudd. Men når staten selv lanserer ordninger - og forvaltningen aktivt bidrar ved det man må betegne som aggressiv oppsøkende virksomhet for å få gründerne til å satse på ordningene staten lanserer - og som deretter følger dette opp ved å utbetale gründerne betydelige tilskudd - samtidig som staten lover gründerne ytterligere økonomiske tilskudd påfølgende år - som igjen er den utløsende faktor til at investorer investerer betydelig midler - da blir det helt uholdbart når staten så plutselig trekker midlene tilbake, flere måneder etter at gründerne og deres investorer har investert betydelige beløp av egne midler på bakgrunn av støtteordningen. Slik setter forvaltningen ofrene for dette statlige rotet i en helt umulig økonomisk situasjon.

Dette setter de berørte i en helt umulig økonomisk situasjon, og staten burde føle ansvar for å erstatte tapene ofrene er blitt påført. Dette har også tidligere vært anført av politikere fra Arbeiderpartiet.

Den 8. oktober 2004 stilte Arbeiderpartiets representant Grethe Fosli daværende finansminister Per-Kristian Foss et spørsmål til skriftlig besvarelse, som ble besvart den 18. oktober 2004. Grethe Fosli skrev at SkatteFUNN var et offentlig rot, og at gründerne var villedet og ført bak lyset av offentlige ansatte. Hun påpekte i klartekst at intet er mer alvorlig enn når offentlige ansatte villeder og fører norske borgere bak lyset.

Skadene enkelte SkatteFUNN-ofre er blitt påført er etter hvert blitt betydelige. Nettsiden www.skattefunnfadesen.no har grundig dokumentert at flere gründeres økonomiske problemer er en direkte følge av at de ble villedet og ført bak lyset av forvaltningen. De økonomiske tapene flere av ofrene er påført i kjølvannet av dette statlige SkatteFUNN-rotet er betydelig større enn kompensasjonsordningen.

Svar:

På samme måte som i mitt svar av 20. april 2006 på ditt skriftlig spørsmål nr. 712 finner jeg ikke grunn til å kommentere de påstandene som fremsettes i grunnelsen i ditt brev av 16. juni 2006.

Våren 2005 vedtok Stortinget å opprette en sær-

skilt kompensasjonsordning for ulønnet arbeidsinnsats i SkatteFUNN-prosjekt utført i inntektsårene 2002, 2003 og 2004. Ordningen åpner for å gi kompensasjon til næringsdrivende som utførte ulønnet arbeidsinnsats på SkatteFUNN-prosjekter i den tro at slik innsats var støtteberettiget etter SkatteFUNN-ordningen.

Kompensasjonsordningen ble etablert av Fornyings- og administrasjonsdepartementet ved forskrift av 7. februar 2006 nr. 123. Det framgår av forskriften § 3 at fristen for å fremme krav om kompensasjon utløp 7. april 2006.

Til grunn for opprettelsen av kompensasjonsordningen lå forslag i Ot.prp. nr. 92 (2004-2005) og St.prp. nr. 65 (2004-2005). I sistnevnte heter det på side 163:

"Det legges til grunn at kompensasjon ikke skal gis på grunnlag av erstatningsrettslige kriterier. Rett til kompensasjon forutsetter ikke at det dokumenteres å ha vært gitt feil informasjon fra myndighetene. Det skal gis kompensasjon for det manglende skattefradraget. Det gis ikke kompensasjon ut over beregnet støtte til ulønnet innsats i form av renter, tap av inntekter eller annet."

Stortingsflertallet gav sin tilslutning til dette, jf. Innst. O. nr. 125 (2004-2005) og Innst. S. nr. 240 (2004-2005). Kompensasjonsordningen er utformet på bakgrunn av dette.

SPØRSMÅL NR. 1066

Innlevert 19. juni 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 22. juni 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden gi klart uttrykk overfor nettstedet sexnoveller.no og nettleverandørene som aksepterer at deres nett benyttes til denne type virksomhet, at dette er totalt uakseptabelt og herunder vurdere behovet for eventuelle andre preventive tiltak?»

BEGRUNNELSE:

På nettstedet sexnoveller.no kan man finne beskrivelser gitt av grove overgrep mot barn og unge i tekst form. Et spesielt grovt eksempel er følgende: <http://www.sexnoveller.no/read/1512>

Jeg regner med at statsråden deler min vurdering av at dette er langt mer enn "normal seksuell aktivitet" og er av en svært grov karakter.

Hadde dette vært beskrevet i form av bilder, er

det klart at selve handlingen ville bli å regne som en straffbar handling. Prinsipielt antar jeg at beskrivelser av denne type overgrep i form av tekst etter någjeldende lovgivning er straffrie og regnes som en del av ytringsfriheten og adgangen til å legge ut seksuelle "fantasier" på nett. Samtidig er det slik at disse beskrivelsene vel må kunne regnes som en form for "oppskrift" på overgrep og kan virke triggende på potensielle overgripere. Undertegnede ser de vanskelige avveiningene knyttet til å lovregulere sanksjoner mot denne type tekster og antar at det mest nærliggende vil være å rette fokuset mot de som står ansvarlige for nettstedet samt nettleverandørene. Jeg kan allerede nå varsle at dette vil være et av de viktige temaene for Høyre i forbindelse med behandlingen av Forslag fra stortingsrepresentantene Elisabeth Aspa-

ker, André Oktay Dahl og Olemic Thommessen om bekjempelse av seksuelle overgrep mot barn med særlig fokus på barn og unges økte bruk av nye elektroniske media, jf. Dokument nr. 8:74 (2005-2006).

Svar:

Straffelovens bestemmelser favner bredt når det gjelder fremstilling av overgrep mot barn og unge. Visuell fremstilling av seksuelle aktiviteter hvor det gjøres bruk av barn er straffbart etter straffeloven § 204a. Også skriftlig fremstilling av barn som utsettes for seksuelle overgrep omfattes av bestemmelsen. Dette kommer bl.a. annet til uttrykk i innstilling fra justiskomiteen til Odelstinget "Om lov om endringer i straffelova (eige straffebod om kjønnslege skildringar som gjer bruk av barn (Innst. O. nr. 66 (2004-2005)))". Innstillingen medførte at forslaget til ordlyd i § 204a "kjønnslege skildringer i rørlige og urørlige bilder hvor det gjøres bruk av barn" ble endret til "fremstilling av seksuelle overgrep mot barn eller fremstilling som seksualiserer barn". Med bruken av ordet "fremstilling" understreket komiteen at straffebudet rammer enhver fremstilling, uansett medium.

Skriftlig fremstilling av barn i seksuelle aktiviteter kan også være straffbart etter den alminnelige pornografibestemmelsen, jf. straffeloven § 204, forutsatt at det er knyttet til eksempelvis salg, utgivelse eller annen for utbredelse.

Det brukes mye ressurser på flere områder fra flere departementers side for å styrke arbeidet for å hindre seksuelle og andre overgrep mot barn, bl.a. for å bedre organisering av etterforskningen av slike saker, og bedre det tverrsektorielle samarbeidet mellom fagpersonell som arbeider med disse sakene. Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet at politiet etterforsker anmeldelser av skriftlig fremstilling av overgrep mot barn og unge på vanlig måte.

Det er ikke ønskelig med noen form for sensur i denne sammenheng, men det er viktig at alle aktørene som på en eller annen måte er involvert i virksomheter som er internettrelatert, engasjerer seg i arbeidet for å beskytte barn mot overgrep i en slik sammenheng. Jeg håper at Internett-tilbyderne og andre aktører som for eksempel kortselskaper, kan bidra til å begrense mulighetene for at voksne kan utnytte barn, også når det gjelder tekstlig fremstilling. Jeg vil i denne sammenheng framheve det som Kripos gjør sammen med Telenor, når det gjelder utvikling av filter for å hindre tilgang til nettsider med billedlig overgrepsmateriale med barn. Dette filteret har vært en suksess, men det dekker kun en mindre del av internettet.

Jeg vil bygge videre på den brede kunnskapen som finnes på dette feltet både i offentlig og privat sektor. Det er nødvendig med en bred tilnærming til og stor kompetanse på flere områder for å kunne videreutvikle innsatsen mot overgrep. Jeg vil i denne sammenheng nevne at jeg derfor har nedsatt en arbeidsgruppe med bred erfaring fra flere fagområder med mandat til å fremme forslag for å forebygge internettrelaterte overgrep mot barn. Arbeidsgruppen skal bl.a. samle kunnskap om barns bruk av Internett. Gruppen skal også ha dialog med driverne av chattekanaler og andre aktører i bransjen. Gruppen skal innen 1. januar 2007 fremme tiltak overfor Regjeringen og gi råd og kunnskap om virkemidler for å forebygge internettrelaterte overgrep mot barn. Jeg finner det naturlig at arbeidsgruppen også ser på hva som kan gjøres med det som kan synes som klare overgrep ved tekstlig fremstilling.

Jeg finner på denne bakgrunn det hensiktsmessig å avvente innspill og forslag fra nevnte arbeidsgruppe før eventuelle tiltak foreslås iverksatt overfor slike nettstedene som nevnt av representanten Dahl.

SPØRSMÅL NR. 1067

Innlevert 19. juni 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 27. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Gjennom Stortingets behandling av UDI-saken kom det fram til dels sterk kritikk mot at praksisen i UDI ved behandlingen av asylsøkere med usikker identitet ikke har vært i overensstemmelse med føringer fra departementet. I VG 17. juni kommer det fram

at UDI fortsatt følger denne praksisen, som er kritisert av et samlet storting for å være i strid med politiske føringer.

Hva har statsråden foretatt seg, og hvilke styringssignaler har han sendt i forhold til praksisen overfor asylsøkere med usikker identitet?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av UDI-saken i Stortinget kom et samlet storting med kritikk av praksisen i UDI i saker som gjaldt asylsøkere med usikker identitet. Praksisen var i strid med departementets føringer. Stortinget så det som særlig alvorlig at praksisen fortsatte selv etter at tidligere kommunal- og regionalminister Erna Solberg i spørretimen 24. november 2004 informerte Stortinget om en praksis som ikke stemte med den som faktisk ble ført i UDI. Dette til tross for at også ansatte i UDIs statsborger- og bosettingsenhet slo alarm om saken gjennom et lengre notat til sin nærmeste overordnede. Stortinget mente at dette viste at det rådet en uklar rolleforståelse i UDIs ledelse til hva som er forvaltningens område og hva som er politikernes område. Tross denne kritikken, og tross at media har hatt fokus på saken i lengre tid, kan VG melde om at ingen endringer i praksis er foretatt i UDI.

Svar:

Det er viktig for meg å understreke at jeg ser det som alvorlig dersom praksis i dag er slik at det gis tillatelser i Norge til søkere der det er betydelig tvil rundt deres identitet.

Jeg vil likevel vise til at avklaring av en persons identitet i utlendingssaker reiser kompliserte spørsmål. Det er ofte vanskelig å fastslå en persons identitet med full sikkerhet. Et stort flertall av personer som søker asyl i Norge kommer uten gyldige identifikasjonspapirer, og noen oppgir også falsk identitet. Det er i utgangspunktet politiets oppgave å klarlegge asylsøkeres identitet, men dette kan være vanskelig når utlendingene ikke selv samarbeider. I mange saker mangler derfor dokumentasjon for oppgitt identitet. Man kan imidlertid ikke stille et absolutt vilkår om at søkerne kan dokumentere sin identitet. Enkelte

asylsøkere kan ikke fremskaffe slike dokumenter, nettopp fordi de er på flukt fra hjemlandets myndigheter. Andre asylsøkere kommer fra et land hvor dokumentasjon for identitet er vanskelig å fremskaffe. I slike tilfeller må vurderingen av identitet bero på en helhetsvurdering. Praksis har da vært, ifølge tidligere redegjørelser fra UDI, at det som utgangspunkt må foreligge sannsynlighetsovervekt for at den oppgitte identitet er korrekt.

I en praksisredegjørelse departementet mottok fra UDI i forbindelse med arbeidet med ny utlendingslov, har direktoratet opplyst at det meget sjelden blir innvilget asyl eller oppholdstillatelse på humanitært grunnlag i saker der man ikke finner at det er overvekt av sannsynlighet for at søkerens oppgitte identitet er klarlagt. I lys av det som nå er kommet frem i MUF-høringen har jeg bedt UDI på nytt om å redegjøre for praksis i forhold til identitet og bosettingstillatelse. Jeg har også bedt om en redegjørelse for UDIs generelle håndtering av saken der tidligere statsråd Solberg i Stortinget kom med uttalelser som enkelte i UDI mente sto i strid med eksisterende praksis. Redegjørelsen jeg har bedt om er omfattende og komplisert, og UDI har derfor fått frist til 7. august. Jeg vil på bakgrunn av UDIs redegjørelse vurdere om praksis er slik at det er behov for å instruere UDI om endringer/innskjerpinger. Jeg vil orientere Stortinget på egnet måte.

I forbindelse med arbeidet med ny utlendingslov gjennomgår departementet nå regelverket når det gjelder krav til identitet. Gjennom forslaget til ny utlendingslov vil jeg komme tilbake til Stortinget med mine konklusjoner. Stortinget vil med dette få anledning til å drøfte hvordan utlendingsforvaltningen generelt skal håndtere spørsmålet om identitet, herunder hvilke krav til dokumentasjon mv. som skal stilles.

SPØRSMÅL NR. 1068

Innlevert 19. juni 2006 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen

Besvart 28. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Statsråden fikk 10. mai 2006 oversendt en sak til vurdering av omgjøring vedrørende klage på avslag om behandling av asylsøknad. Søker gjelder en tyrkisk asylsøker som risikerer tilbakesendelse til Tyrkia, hvor han er dømt til mer enn 12 års fengsel.

Han hevder at han er uskyldig, og at anklagene er falske. Amnesty Norge har reagert på behandlingen, og ber om at saken vurderes i Norge.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre en rettmessig behandling i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Asylsøkeren ankom Norge i september 2005, og fremmet kort tid etter søknad om asyl. Da saken hadde vært behandlet av tyske myndigheter, ble den ikke i full bredde behandlet av UDI. Amnesty Norge har anført i saken at søker risikerer å bli utsatt for tortur ved retur til Tyrkia. Det anføres i tillegg at han har fått sin dom ulovlig av en militærdomsstol. Dette er en domstol som har blitt fordømt av internasjonale menneskerettighetsdomstoler, Europarådet og den europeiske menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg, fordi dens praksis er i strid med internasjonale menneskerettigheter. I tråd med norsk menneskerettslov og de vurderinger som også er gjort av Amnesty Norge, bør denne saken få mulighet til en reell vurdering gjort av norsk utlendingsforvaltning.

Svar:

Med hjemmel i utlendingsloven § 38 tredje ledd første punktum, instruerte departementet Utlendingsdirektoratet den 6. april 2006 om å fatte såkalt Dublin-vedtak i tråd med den allerede påbegynte Dublin-prosedyren, i saken til vedkommende tyrkiske borger. På bakgrunn av denne instruks traff Utlendingsdirektoratet 7. april 2006 vedtak om avslag på søknaden om asyl. Vedtaket var begrunnet i at søkeren ikke fyller vilkårene for asyl i Norge fordi han kan kreves mottatt av et annet land som deltar i det

såkalte Dublin-samarbeidet (Dublin II-forordningen), jf. utlendingsloven § 17 første ledd bokstav e). Søkeren har tidligere søkt asyl i Tyskland, og Tyskland er derfor pliktig til å ta søkeren tilbake. Etter at direktoratet mottok aksepten om tilbaketakelse fra tyske myndigheter (i oktober 2005), løp det en seks måneders frist fra aksepten var avsagt til vedkommende måtte være uttransportert til Tyskland.

Direktoratet forela saken for departementet like før fristen utløp. For å få en reell mulighet til å vurdere de spørsmålene saken reiser, og samtidig ikke avskjære muligheten for retur til Tyskland, valgte derfor departementet å instruere direktoratet om å fatte vedtak i henhold til Dublin-prosedyren. Det ble samtidig gitt instruks om at direktoratet skulle gi utsatt iverksettelse ved å klage på vedtaket. Utsatt iverksettelse innebærer at søkeren får oppholde seg i riket inntil klagen er behandlet. Vedkommende vil etter dette få være i Norge til klagen er vurdert av Kongen i statsråd, som er klageinstans når vedtaket er fattet etter instruks fra departementet, jf. utlendingsloven § 38 tredje ledd annet punktum. En avgjørelse av klagesaken av Kongen i statsråd kan enten gå ut på at vedtaket om at Dublin-prosedyren skal følges står fast, eller at asylsaken skal tas ut av Dublin-prosedyren og realitetsbehandles i Norge.

Departementet har valgt denne fremgangsmåten nettopp for å sikre at saken vil bli gitt en betryggende og grundig behandling.

SPØRSMÅL NR. 1069

Innlevert 19. juni 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 28. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å klarlegge årsaks- og ansvarsforhold ved ulykker på norsk kontinentalsokkel, og vil statsråden sette fokus mot situasjonen til de overlevende, skadede og etterlatte etter ulykker på sokkelen og vurdere å innføre en kompensasjonsordning for disse?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med den såkalte Nordsjødykkersaken (Innst. S. nr. 137 (2003-2004)) ønsket Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet også å sette fokus på andre etterlatte, overlevende og skadede etter ulykker på sokkelen. Disse partier

viste til at noen av disse har falt mellom to stoler og ikke fått oppfølging verken økonomisk eller på annen måte. Som eksempel på dette ble det vist til at etterlatte og overlevende etter "Deep Sea Driller"-ulykken i mars 1976 har problemer i forhold til juridisk rett til oppfølging og hjelp. Med bakgrunn i ulykker på norsk kontinentalsokkel fant disse partier det riktig også å etterlyse samfunnets moralske ansvar overfor disse og andre i samme situasjon.

Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet fremmet den gang følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen fremme forslag til en kompensasjonsordning for etterlatte eller overlevende etter ulykker på norsk kontinentalsokkel."

Det vises for øvrig til skriftlig spørsmål (2002-2003) fra undertegnede til statsministeren, datert 9. september 2003, med følgende ordlyd:

"Vil statsministeren ta initiativ til en gjennomgang av ulykker på norsk kontinentalsokkel for å klarlegge årsaks- og ansvarsforhold, samt bidra til at den norske stat, som den største aktør på sokkelen, i langt større grad bidrar til at etterlatte og skadede får nødvendig oppfølging og hjelp både økonomisk og på annen måte?"

Spørsmålet ble besvart av arbeids- og administrasjonsminister Victor D. Norman.

To av de politiske partier som ønsket å sette fokus på andre etterlatte, overlevende og skadede etter ulykker på sokkelen og som fremmet forslag om en kompensasjonsordning for disse, sitter nå i regjering.

Svar:

Etter petroleumsloven og arbeidsmiljøloven har Petroleumstilsynet ansvar for å granske alvorlige ulykker og nestenulykker som en del av tilsynsmyndighetens ansvarsområde. Granskingen innebærer bl.a. å klarlegge de direkte eller utløsende og bakenforliggende årsakene til hendelser for å finne fram til tiltak som kan forebygge lignende hendelser i fremtiden. Tilsynet gjennomfører åtte til ti granskinger i året. Når det er nødvendig eller hensiktsmessig, foregår granskingen i samarbeid med andre tilsynsetater.

Politi og påtalemyndigheten har gjennom straffeprosessloven og påtaleinstruksen en ubetinget plikt til å iverksette etterforskning ved alvorlige ulykker i petroleumsvirksomheten på kontinentalsokkelen. Plikt og rett til å iverksette etterforskning kan også dekke forhold ut fra mer skjønnsmessig karakter, for eksempel om det er grunn til å anta at det foreligger brudd på sokkelregelverket, om det er voldt fare for menneskers liv og helse eller betydelige materielle verdier. Petroleumstilsynet bistår politiet under etterforskning av ulykker i petroleumsvirksomheten i tillegg til at de følger opp den enkelte hendelse som tilsynsetat.

Justisdepartementet kan dessuten nedsette særskilte undersøkelseskommissjoner for gransking av storulykker, dvs. ulykker som har medført tap av et antall menneskeliv og/eller betydelige materielle verdier, der fastleggelse av årsaksforholdene vurderes som så komplisert og arbeidskrevende at det finnes formålstjenlig med en særskilt kommisjon. Andre relevante moment er behovet for uavhengighet, allsidig

kompetanse og/eller at arbeidet blir utført spesielt raskt og grundig.

Opprettelse av en fast granskingskommisjon for ulykker i petroleumsvirksomheten var et tema i St.meld. nr. 7 (2001-2002). På bakgrunn av stortingsbehandlingen opprettet departementet en arbeidsgruppe i oktober 2004, som utredet spørsmålet om en fast granskingskommisjon for ulykker i petroleumsvirksomheten. I St.meld. nr. 12 (2005-2006) Helse, miljø og sikkerhet i petroleumsvirksomheten, konkluderer departementet med opprettholdelse av dagens system, men i tillegg arbeider departementet i samarbeid med Justisdepartementet og Samferdselsdepartementet med å utvikle en ordning for rask oppnevning og effektiv igangsetting av ad hoc-kommisjoner. Det forutsettes at denne typen gransking, som i dag, må komme i tillegg til petroleumstilsynets egen gjennomgang. Flertallet i arbeids- og sosialkomiteen slutter seg til dette i Innst. S. nr. 197 (2005-2006).

Arbeidstakere i petroleumsvirksomheten er på lik linje med andre arbeidstakere i Norge omfattet av ulike trygde- og forsikringsordninger ved yrkesskade og sykdom. Ved yrkesskade og visse likestilte sykdommer, jf. folketrygdloven §§ 13-3 og 13-4, gis det såkalte yrkesskadefordeler. Yrkesskadeforsikringsloven pålegger arbeidsgiver en plikt til å tegne forsikring til dekning av yrkesskade og yrkessykdom for arbeidstaker. Særytelserne fra folketrygden er ikke ment å skulle gi full dekning for faktiske utgifter og inntektstap i forbindelse med yrkesskade. Yrkesskadeforsikringen er derimot ment å skulle dekke differansen mellom folketrygdens ytelser og de faktiske utgifter og inntektstap. Dersom erstatningsvilkårene er oppfylt, vil også oljeselskapene kunne bli erstatningsansvarlige for tap som følge av forvoldt skade på arbeidstakere i petroleumsvirksomheten.

De ovenfor nevnte ordningene er etter min mening tilfredsstillende. Norge har et godt utbygd helse- og velferdssystem. Regjeringen ønsker ikke å etablere særordninger for arbeidstakere på sokkelen, og arbeidstakere i petroleumsvirksomheten må i utgangspunktet omfattes av de samme ordninger som resten av arbeidslivet. Opprettelse av en generell kompensasjonsordning for etterlatte eller skadede etter ulykker på kontinentalsokkelen er således på det nåværende tidspunkt ikke på dagsordenen. Dersom det finnes tilfeller som ikke fanges opp av de eksisterende yrkesskadeerstatnings- og trygdeordninger, må det vurderes særskilte løsninger for disse.

SPØRSMÅL NR. 1070**Innlevert 20. juni 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 27. juni 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I en stortingsmelding fra 2003 slås det fast at alternativer til forsøksdyr skal prioriteres. Det skulle opprettes et fond og en plattform som fulgte EU-direktiver for slike alternativer.

Vil statsråden følge opp denne saken slik at antallet forsøksdyr sterkt reduseres, og også sørge for at det gjennomføres uanmeldte inspeksjoner av fagkyndige for å sikre at eksisterende forsøk gjennomføres på en dyrevernmessig forsvarlig måte?»

BEGRUNNELSE:

Den siste tiden har media avslørt at kontrollen med dyreforsøk ikke er forsvarlig, og det fremkommer også at økningen i antallet forsøksdyr som i dag blir benyttet, er stikk i strid med politiske signaler som er gitt fra alle partier. Antall forsøksdyr i Norge har økt fra ca. 320 000 i 2004 til 1 million i 2005. I 2005 ble totalt 1 000 426 dyr benyttet i dyreforsøk i Norge, mot bare 322 790 i 2004. Statistikken viser at dyreforsøk i 2005 krevde livet til 112 hunder, 7 katter, 280 kaniner, 34 091 mus og 12 687 rotter - totalt 48 968 pattedyr. I tillegg kommer 6 235 fugler og 944 874 fisk. Hele 351 613 ville dyr, fugler og fisker ble brukt i dyreforsøk.

Det egentlige tallet på forsøksdyr er mer enn dobbelt så høyt som statistikken viser. Forsøksdyr som brukes til disseksjoner, blodtapping, avl eller som organdonorer inngår nemlig ikke i beregningene. Medregnet disse dyrene, som i 2005 utgjorde 1 690 137 stykker, blir det totale antallet forsøksdyr hele 2 690 563 i 2005.

Juridisk rådgiver Live Kleveland i Dyrevernalliansen har etterlyst en gjennomgang av regelverket om forsøksdyr, da hele 1,7 millioner forsøksdyr faller utenfor regelverket og er dermed i praksis rettsløse. Hun mener at lovverket bør oppdateres, slik at disse dyrene kan bli kontrollert av myndighetene.

Bare ca. 11 pst. av forsøksdyrene ble brukt til sykdomsdiagnostikk og medisinsk forskning. Cirka 34 pst. ble brukt til grunnforskning, og ca. 42 pst. til uspesifiserte formål. Det finnes 65 forsøksdyravdelinger i Norge, og de er spredt i omtrent halvparten av alle fylkene i Norge. Flest forsøksdyravdelinger finnes i Oslo, Hordaland og Sør-Trøndelag. Kontrollen med dyreforsøk i Norge foretas av Forsøksdyrutvalget, som er et offentlig forvaltningsorgan. Utvalget skal sørge for at nødvendig bruk av forsøksdyr skjer på en dyrevernmessig forsvarlig måte. I 2005 fastslo utvalget i et brev til Mattilsynet: "Slik ressursituas-

sjonen er for øyeblikket, er Forsøksdyrutvalget ikke i stand til å gjennomføre sine lovpålagte oppgaver og kontrollen med dyreforsøk i Norge derfor blir tilfeldig." Situasjonen har likevel ikke blitt utbedret av Landbruks- og matdepartementet, som nå har ansvar for Forsøksdyrutvalget. Forsøksdyrutvalget, som skal kontrollere dyreforsøkene, er så underbemannet at det ikke klarer å utføre sine lovpålagte oppgaver. Dyrevernalliansens biolog Anton Krag som representerer dyrevernorganisasjonene i Forsøksdyrutvalget er sterkt kritisk til kontrollen som utføres. I 2005 gjennomførte Forsøksdyrutvalget bare én eneste uanmeldt inspeksjon på forsøksdyravdelinger, og de etterlyser en snarlig politisk og økonomisk prioritering for å sørge for at forsøksdyrvirksomheten i Norge undergis en bedre kontroll. I Sverige er situasjonen en annen: Der går et sekretariat på fem personer på uanmeldte tilsyn - mens det i Norge bare er satt av halvannen stilling til dette. Mattilsynet ville at en jurist skulle dra på uanmeldte kontrollbesøk på fritiden for å sjekke hvordan forsøksdyrene har det. Også en kreftforsker og lege ble bedt om å dra på uanmeldte tilsynbesøk - for å sjekke om forsøksdyrene hadde det vondt. Disse har ikke nødvendig kompetanse til å gjennomføre slike inspeksjoner. I desember i fjor trakk kreftforsker og medisinprofessor Rigmor Austgulen seg fra Forsøksdyrutvalget - i protest mot underbemanning og mangel på kompetanse. Professorens reagerer sterkt på at medlemmer i Forsøksdyrutvalget som ikke har veterinær- eller annen nødvendig tilsynskompetanse, ble bedt om å dra på uanmeldte kontrollbesøk hos forsøksdyr. Jeg håper nå på bedre offentlig kontroll med dyreforsøkene og gjennomgang av forskriftene slik at dyreforsøk skjer på en dyrevernmessig forsvarlig måte, og at dyreforsøk i størst mulig utstrekning blir erstattet med alternative forskningsmetoder.

Svar:

St.meld. nr. 12 (2002-2003) Om dyrehold og dyrevelferd skisserer flere tiltak for å bedre forholdene for norske forsøksdyr og styrke forvaltningen av og tilsynet med dyreforsøk. Blant disse tiltakene er etablering av en nasjonal plattform som skal bidra til økt bruk av alternativer til dyr i forsøk samt opprettelse av et forsknings- og utviklingsfond for samme formål.

Det offentlige forvaltningsorganet Utvalg for forsøk med dyr (Forsøksdyrutvalget) skal sørge for at nødvendig bruk av forsøksdyr skjer på en dyrevern-

messig forsvarlig måte. Utvalget fatter vedtak i enkeltsaker og saker av prinsipiell natur, driver rådgivning og foretar inspeksjoner. Utvalgets arbeidsoppgaver og arbeidsmåte er regulert i forskrift om forsøk med dyr, fastsatt av Landbruksdepartementet 15. januar 1996.

Når det gjelder tilsyn med forsøksdyr, har dagens modell ikke fungert optimalt. Dagens utvalg består av personer med meget god kompetanse innenfor bl.a. medisinsk forskning, etikk og jus og håndterer oppgaver knyttet til behandling av søknader om å utføre dyreforsøk. Utvalget fungerer i tillegg som tilsynsorgan. Det knytter seg særlige utfordringer til tilsyn med forsøk utenfor godkjente avdelinger, såkalte feltforsøk. Utvalgets sekretariat ble styrket med ½ stilling til 1½ stilling fra oktober 2005. Ytterligere midler til utvalgets virksomhet ble bevilget fra MT i juni 2006. Elektronisk søknads- og statistikkdatabase er under utvikling, og ytterligere tiltak for å effektivisere forsøksdyrforvaltningen er under vurdering.

Det er generelt ønskelig med en nærmere gjennomgang av organiseringen og reguleringen av forvaltningsområdet forsøksdyr. I arbeidet med oppfølging av stortingsmeldingen har Mattilsynet fått i oppdrag å vurdere hvordan tilsynet med dyreforsøk kan forbedres. På kort sikt vurderer Mattilsynet nå hvordan Mattilsynets egne tilsynsmedarbeidere vil kunne bidra med både anmeldt og uanmeldt tilsyn med forsøksdyravdelinger og enkeltforsøk. På lengre sikt planlegges en bredere gjennomgang av regelverket for forvaltningsmodellen.

Forsøksdyrutvalgets årsrapport for 2005 viser at antall forsøksdyr holder seg på et forholdsvis stabilt nivå på linje med gjennomsnittet for de siste 10 årene. Over 94 pst. av forsøksdyrene er fisk. Det er en uttrykt målsetting i stortingsmeldingen å redusere antall forsøksdyr, og tiltak for å nå dette målet må vurderes. Et av de viktigste tiltakene er etablering av en nasjonal plattform for alternativer til dyreforsøk.

I november 2004 ble det inngått avtale mellom Mattilsynet (MT) og Norges Veterinærhøgskole (NVH) om opprettelsen av en midlertidig plattform for alternativer til dyreforsøk. MT har finansiert den midlertidige plattformen med over 1,7 mill. kr i årene

2004-2006, mens NVH har hatt det operative ansvaret. Blant de viktigste oppgavene som den midlertidige plattformen har bidratt vesentlig til, kan nevnes:

- identifikasjon av områder i Norge hvor det er spesielt behov for å innføre de tre R-ene (Replace, Reduce, Refine) i forbindelse med dyreforsøk
- innhenting av informasjon fra de eksisterende europeiske plattformer om deres arbeidsmåte, bl.a. med tanke på etableringen av et statlig, politisk uavhengig fond for alternativer
- samling og kunngjøring av retningslinjer for dyreforsøk, samt identifikasjon av områder hvor Norge trenger flere retningslinjer
- stimulering til harmonisering og kvalitetsheving av opplæring i forsøksdyrlære i Norge
- stimulering til økt kunnskapsutvikling om fisk som forsøksdyr, bl.a. ved å arrangere et internasjonalt konsensusmøte om harmonisering av retningslinjer for stell og bruk av fisk i forsøk
- bistand til arbeidsgruppen som har utarbeidet forslag til ny dyrevernlov
- samarbeid med forsøksdyrutvalget og de lokale ansvarshavende ved landets forsøksdyravdelinger
- utredning av grunnlaget for etablering av en permanent plattform og et permanent forskningsfond for alternative metoder

Erfaringene så langt med den midlertidige plattformen har vært meget gode.

Landbruks- og matdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet har nettopp mottatt en utredning fra Mattilsynet som gir en tilrådning om hvordan en permanent plattform kan gjennomføres.

Departementene har bedt Mattilsynet om en tilsvarende utredning om etablering av et forsknings- og utviklingsfond for alternativer til dyreforsøk.

Departementene vil vurdere forslagene fra Mattilsynet samlet når vurderingen om etableringen av forsknings- og utviklingsfondet foreligger. Det blir da tatt stilling til når en plattform for alternativer til forsøksdyr kan etableres og et forsknings- og utviklingsfond opprettes.

SPØRSMÅL NR. 1071**Innlevert 20. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 27. juni 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mangel på flygeledere i Avinor AS har påført flypassasjerer i Norge store forsinkelser og store ulemper. Avinors nye direktør har konstatert at selskapet har stor mangel på flygeledere. Avinor har tidligere utdannet flygeledere ved Universitetet i Nord-Dakota, men selskapets tidligere ledelse avsluttet samarbeidet. Universitetet i Nord-Dakota er en av verdens ledende utdanningsinstitusjoner innenfor ATC og har ledig kapasitet.

Vil statsråden sørge for at også denne muligheten blir brukt for å skaffe nok flygeledere?»

BEGRUNNELSE:

Omstillingsprogrammet i Avinor AS har vært basert på en feilaktig oppfatning av selskapets behov for flygeledere. I tillegg har også havarikommisjonens rapport om Omstilling og flysikkerhet (fra august 2005) pekt på behovet for en viss overtallighet (redundance) i organisasjoner som arbeider med strenge krav til sikkerhet. Det statlige selskapet Avinor må i løpet av kortest mulig tid gjennomføre tiltak som kan skaffe nok kvalifiserte flygeledere til virksomheten i Norge; både for å sikre flysikkerheten og for å sikre trafikkavvikling uten store forsinkelser.

Jeg er kjent med at den forrige ledelsen valgte å basere utdanning av flygeledere i en nyetablert nordisk skole i Malmø, samtidig som et flerårig samarbeid med Universitetet i Nord-Dakota, Department of Aviation, ble avsluttet før kontraktsperioden var utløpt.

Etter det jeg har oppfattet, regnes Universitetet i Nord-Dakota som en av verdens ledende utdanningsinstitusjoner innenfor luftfart, herunder flygeledere (Air Traffic Control/ATC). Institusjonen bruker svært avansert teknologi i sin undervisning og har gode resultater i undervisningen. Universitetet i Nord-Dakota opplyser at de har ledig kapasitet og gjerne gjenopptar samarbeidet med Avinor til tross for tidligere kontraktsbrudd.

Det bør etter mitt syn satses på videre samarbeid med denne institusjonen for å sikre god tilgang av nyutdannede flygeledere.

Jeg håper statsråden i egenskap av eier/generalforsamling i Avinor i aktiv dialog med ny styreleder og ny direktør i selskapet vil forsikre seg om at også

denne muligheten blir brukt for å sikre nødvendig flygelederkapasitet i Norge.

Svar:

Jeg deler representanten Sorteviks bekymring for mangelen på flygeledere. Avinor tar situasjonen meget alvorlig og har satt i gang flere tiltak for å bedre situasjonen.

Den institusjonelle delen av utdanningen, det vil si klasseromsundervisning og simulatortrening, foregår nå ved den felles nordiske skolen i Malmø. Skolen ble åpnet i mars i år, og drives og eies i et samarbeid mellom Avinor, det svenske Luftfartsverket og danske Naviair. Flaskehalsen er særlig neste trinn i utdanningen, som er den praktiske opplæringen ved norske flyplasser og kontrollsentraler. Avinor vurderer muligheten for at deler av denne praktiske opplæringen kan foregå i Sverige.

Avinor har tidligere benyttet den nevnte utdanningsinstitusjonen i USA til den institusjonelle delen av utdanningen. Det har imidlertid skjedd endringer i de krav som stilles til slik utdanning. Utdanningen må godkjennes av Luftfartstilsynet på grunnlag av norske forskrifter, som igjen bygger på felles europeiske bestemmelser. Det vil derfor være behov for godkjenning fra Luftfartstilsynets side. Avinor mener at dette kan være mulig, men viser, som omtalt ovenfor, til at flaskehalsen ikke er den institusjonelle delen av utdanningen, men den praktiske opplæringen ved flyplasser og kontrollsentraler. Etter det Avinor kjenner til, kan utdanningsinstitusjonen i USA ikke bidra til dette.

Avinor opplyser at man fortsatt ønsker samarbeid med Universitetet i Nord-Dakota, og når denne institusjonen tilfredsstillere de formelle krav som stilles til utdanning av flygeledere i Europa, kan det også være aktuelt å vurdere gjennomføring av den primære flygelederutdanningen der. Per i dag er det imidlertid den nye institusjonen i Malmø som prioriteres.

Jeg kan på denne bakgrunn bekrefte at Avinor vurderer flere tiltak for å øke utdanningskapasiteten. Som det framgår, er det særlig jobbtrening på norsk flyplass og kontrollsentral som er utfordrende, og ikke den opplæringen som blant annet institusjonen i USA kan tilby.

SPØRSMÅL NR. 1072**Innlevert 20. juni 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 3. juli 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«30 pst. av vaksne menneske har vanskar med å få med seg innhaldet i ein vanleg tekst. Mange treng meir tilgjengeleg litteratur for å kunne lese. Det gjeld alt frå leseuvande, minoritetsspråklege, eldre, svak-synte, folk med ADHD og dyslektikarar, til utviklingshemma m.m. Leser søker bok (LSB) er ein allianse av 23 organisasjonar frå bokbransje, funksjons hemmas organisasjonar m.m., som har sørgt for eit lesetilbod til desse gruppene.

Kva vil statsråden gjere for at dette viktige arbeidet vert vidareført og auka?»

GRUNNGJEVING:

Leser søker bok (LSB) har lukkast med å utvikle og gje ut bøker til nemnte grupper. 53 titlar er produsert. Bøkene er ikkje berre godt tilrettelagt for målgruppene, men har samtidig fullverdig litterær kvalitet. Noreg er første land i verda som klarer dette i ein slik målestokk. LSB har laga kjelder for informasjon om utvalet av bøker: Katalogen Bok til alle og www.boksok.no er verdas første nettside i sitt slag. Lesarane finn ikkje bøkene i bokhandelen. Få bokhandlarar, om nokon har eit reelt tilbod. Evaluering frå lesesenter syner at vanlige bibliotek har liten eller ikkje noko tilbod til svake lesarar. Ved dei 50 biblioteka støtta av LSB er tilbodet derimot godt. Dei har fått kunnskap om behova og organiserer 350 leseombod som formidlar bøker til dei som ikkje sjølv kan lese. Dei manglar likevel tilrettelagde bøker. Skule og vaksenopplæring veit lite om tilbodet av litteratur til lesesvake elevar.

LSB har på kort tid kome svært langt i å løyse ei sentral kulturpolitisk utfordring: Gje alle eit tilbod om litteratur. Men framleis er det store utfordringar for at tilgangen skal vere reell. Dersom arbeidet skal halde fram, er LSB heilt avhengige av auka offentleg støtte i statsbudsjettet for 2007.

Kulturkomiteen uttalte i budsjettinnstillinga for 2005 følgjande:

"Komiteen meiner det er viktig å etablere tryggare rammer rundt prosjektet Leser søker bok. Komiteen har merka seg framlegget frå departementet om å auke tilskotet til prosjektet med 3 mill. kr i 2005 og ser fram til at det blir bygd opp formidlingskanalar i samarbeid med bibliotek og andre."

LSB har styrkt mange formidlingskanalar. Det er viktig at dette arbeider held fram og at alle bibliotek får tilgang til og kompetanse om desse bøkene.

Svar:

Frå 2004 har Leser søker bok blitt gjennomført som eit treårig prøveprosjekt. I prøveperioden har prosjektet fått ein årleg, statleg løyving frå Kultur- og kyrkjedepartementet, som i 2006 er på nær 3,4 mill. kr. Prosjektet har i tillegg fått tilskot frå ulike organisasjonar. Kultur- og kyrkjedepartementet har motteke ei evaluering av prosjektet for prøveperioden og søknad om løyving for 2007 for ei vidareføring av prosjektet.

Saka vil bli vurdert i samband med budsjettet for 2007 på vanleg måte.

SPØRSMÅL NR. 1073**Innlevert 20. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 28. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til brev av 16. juni 2006 fra Landsforeningen for trafikkskadde til finansministeren hvor det advares meget sterkt mot Regjeringens forslag om å fjerne skattefordelen ved livrente. I Stortinget 16. juni 2006 ba en samlet opposisjon statsråden om å

foreta en ny vurdering av forslaget om å kutte skattefordelen ved IPA og livrente. Statsråden bekreftet at hun ville se på saken på nytt.

Hva er statsrådets vurdering av Landsforeningens innvendinger, og på hvilken måte vil statsråden følge opp løftet til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media er det blitt kjent at trafikkskadde som benytter seg av livrente kan risikere å miste opp mot en tredjedel av de årlige utbetalingene dersom Regjeringens forslag om å innføre formuesskatt på livrentekapitalen gjennomføres. I brevet fra Landsforeningen vises det bl.a. til Skolandommen hvor forsikringsselskapene fikk medhold i sin argumentasjon om at erstatningsutbetalingene kunne reduseres på grunn av skattefordelen ved livrente. Dersom Regjeringens forslag gjennomføres, kan det få meget store konsekvenser for mange mennesker som lever i en vanskelig situasjon. Jeg vil understreke at dette forhold ikke bare gjelder trafikkskadde, men også andre grupper. Det er bl.a. blitt kjent at overformynderiet i noen tilfeller sparer i livrente på vegne av foreldreløse barn.

Svar:

Jeg har merket meg de synspunkter som har framkommet i Stortinget under behandlingen av forslaget i St.meld. nr. 2 (2005-2006) om opphevelse av skattefavoriseringen av IPA og livrenter. Som brevskriveren nevner, har jeg også mottatt et brev fra Landsforeningen for trafikkskadde som omhandler konsekvenser av innføring av formuesskatt på livrenter for personer som har oppebåret erstatningsutbetalinger. De synspunkter og innspill som er kommet, vil bli vurdert i forbindelse med den nærmere utforming av regelverket i tilknytning til budsjettet for 2007. Jeg vil ikke foregripe denne vurderingen nå.

SPØRSMÅL NR. 1074

Innlevert 21. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 28. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt skriftlige spørsmål nr. 1011, datert 9. juni 2006, og besvart 19. juni 2006. Jeg kan ikke se at spørsmålet er verken tilstrekkelig eller tilfredsstillende besvart, og spør igjen:

Er finansministeren i stand til å opplyse Stortinget om hva kostnaden ved å gjennomføre en omregistrering av henholdsvis bil og campingvogn er, eller har ikke finansministeren tilstrekkelig kostnadskontroll i sin underliggende organisasjon til å kunne beregne denne enhetskostnaden og besvare spørsmålet?»

Svar:

Innledningsvis finner jeg grunn til å presisere at ansvaret for og gjennomføringen av registreringsforretninger knyttet til kjøretøy ligger under samferdselsmyndighetene. Formelt og administrativt ligger

denne oppgaven således ikke under en organisasjon underlagt Finansdepartementet.

Fra Samferdselsdepartementet har jeg til bruk for mitt svar på spørsmålet, fått opplyst at omregistreringskostnaden for Statens vegvesen når en kunde velger å omregistrere et kjøretøy ved en trafikkstasjon, anslagsvis utgjør 300 kr. Dersom kunden får omregistrert kjøretøyet gjennom en bilforhandler (som benytter Autoreg), vil kostnaden bli noe lavere for Statens vegvesen, ettersom det er bilforhandleren som utfører arbeidet knyttet til omregistreringen. Etatens kostnader varierer ikke i særlig grad mellom de ulike typer omregistreringsobjekter nevnt i spørsmålet. Vegvesenets kostnader er altså de samme uavhengig av om campingvognen er fra 2002 eller 2003, eller om den veier 950 eller 1 050 kg, samt at etatens kostnader knyttet til denne omregistreringen er i samme størrelsesorden som å registrere en personbil, gjerne fra 2002 med vekt mellom 1,2 og 1,6 tonn.

SPØRSMÅL NR. 1075**Innlevert 21. juni 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 28. juni 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Vil nærings- og handelsministeren engasjere seg i en mellomfase for å få til fortsatt drift av verkstedet på Sola (BTS) dersom andre vil overta driften?»

BEGRUNNELSE:

En regional arbeidsgruppe arbeider nå med å se på mulighetene for at andre kan overta driften av det flytekniske verkstedet på Sola (BTS). De arbeider under et stort tidspress for å få på plass eventuelle interessenter før de kompetente medarbeiderne forsvinner.

Et slikt arbeid kan også innebære kontakt mot Regjeringen både i forhold til hjelp i en overgangsfase og i forhold til å se muligheter på tvers av de ulike departementene. Dette kan inkludere både Forsvarsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet og Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

I en slik tidskritisk situasjon arbeidsgruppen er i vil det derfor være behov for at en statsråd engasjerer seg i saken og tar et overordnet ansvar.

Svar:

Jeg er opptatt av å legge forholdene til rette for at det skapes langsiktige og lønnsomme arbeidsplasser. Følgelig er jeg glad for at det er tatt initiativ for å se på mulighetene for videreføring av driften ved SAS Technical Services' verksted eller annen luftfartsrelatert virksomhet på Sola. Slik lokal handlekraft øker mulighetene for gode løsninger for de ansatte og for virksomheten.

Da denne saken kom opp, hadde jeg på et tidlig tidspunkt kontakt med ledelsen i SAS om at SAS må være positiv dersom andre ønsker å videreføre virksomheten ved verkstedet på Sola. Den siste måneden har jeg hatt en dialog både med fagforeningene, lokale myndigheter og andre om denne viktige saken. Det bør fortsatt være nær kontakt mellom myndighetene og lokale interesser i denne saken.

Innovasjon Norge disponerer virkemidler som kan nyttes til etablering av nye arbeidsplasser og videreutvikling av eksisterende arbeidsplasser. Sammen med en rekke aktører deltar Innovasjon Norge i en regional arbeidsgruppe som ser på mulighetene for videre verkstedsdrift og annen luftfartsrelatert virksomhet på Sola. De konkrete prosjektene dette arbeidet resulterer i, vil kunne søke støtte fra Innovasjon Norges ulike ordninger. Innovasjon Norge har fått økt budsjett inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 1076**Innlevert 22. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 28. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Hvordan er fremdriften i Regjeringens arbeid med North East West Freight Corridor (N.E.W.), og vil statsråden bevilge de nødvendige midler for å støtte opp om prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Prosjektet "North East West Freight Corridor", N.E.W., skal danne en transportkorridor mellom

USA og Kina via Narvik havn og jernbane til Sverige, Finland og Russland. Prosjektet representerer verdifulle utviklingsmuligheter for Narvik som transportnøkkelpunkt, noe som kan bidra til sysselsetting og vekst i byen og regionen. Prosjektet vil også styrke våre jernbane- og transportforbindelser med og mellom våre naboland.

Prosjektet har tidligere blitt støttet av norske myndigheter. I dag er prosjektet eiet av selskapet NEW Corridor AS. Den internasjonale foreningen

for jernbaner, UIC, mener nå at dette prosjektet er i en kritisk fase. UIC etterlyser en beslutning på om norske myndigheter ønsker å delta i NEFC med finansiering. Prosjektrammen fra norske myndigheter skal ifølge UIC beløpe seg til €4,4M.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra samferdselsministeren.

Gode transportløsninger for eksport og import av varer er en viktig konkurransefaktor for norsk næringsliv. Fiskeri- og kystdepartementet prioriterer derfor deltagelse i internasjonalt samarbeid og internasjonale prosjekter for utvikling av transportkorridorer som kan bidra til næringsutvikling i Norge.

I dette perspektivet er ideen om å etablere en transportkorridor for gods mellom Nord-Amerika og Kina et svært interessant prosjekt. Transportkorridoren er basert på jernbanetransport fra Kina, gjennom Kasakhstan, Russland og nordlige deler av Norden til Narvik, og sjøtransport fra Narvik til østkysten av USA. Korridoren går under navnet North East West Freight Corridor, forkortet N.E.W. Realisering av N.E.W.-korridoren vil kunne gi Norge direkte tilgang til store internasjonale markeder, og dermed betydelige muligheter for utvikling av industri og næringsliv. Transportkorridoren vil samtidig være et viktig element i utviklingen av Barentsregionen.

En av hovedutfordringene for industriell aktivitet i Nord-Norge og Barentsregionen er avstanden til kundene. Dette fører til høye kostnader og lang transitid. Etablering av N.E.W.-korridoren over Narvik vil generere betydelig godsvolum i området, og dette vil igjen medføre bedre regularitet og frekvens på sjøtransporttilbudet over Narvik havn. Transportkorridoren vil dermed både styrke sjøtransporten og bidra til å utvikle havnen som et logistikknutepunkt.

Den internasjonale jernbaneunionen (UIC) tok tak i ideen om å etablere en øst-vest transportkorridor i 2000/2001, og stiftet sammen med Nordland fylkeskommune et selskap, kalt N.E.W. Corridor AS, i juni

2005. Dette selskapet har tatt mål av seg til å starte opp prøvetransporter i N.E.W.-korridoren.

Som fiskeri- og kystminister er jeg svært opptatt av å legge til rette for en utbygging av en internasjonal transportkorridor med Narvik havn som knutepunkt. Jeg vil imidlertid understreke at prosjektet i regi av N.E.W. Corridor AS ikke er det eneste alternativet for å starte opp en internasjonal øst-vest forbindelse over Narvik.

Det er videre min vurdering at N.E.W.-korridoren må baseres på et kommersielt forretningsgrunnlag. Norske myndigheters rolle er i utgangspunktet derfor knyttet til å legge til rette for etablering av transportkorridoren. En fornuftig arealplanlegging, investeringer og utvikling av nødvendig infrastruktur, kontakt med andre lands myndigheter knyttet til for eksempel grensepasseringer og tilgang til infrastruktur, vil være sentrale elementer i en slik tilrettelegging. Fiskeri- og kystdepartementet koordinerer norske myndigheters innsats på disse områdene, både nasjonalt og internasjonalt.

Det er derfor ikke gitt at norske myndigheter skal eller bør gå inn med økonomiske midler til N.E.W. Corridor AS. Under alle omstendigheter må et slikt eventuelt bidrag være i overensstemmelse med regelverket om statsstøtte.

Forutsetningen for at sentrale norske myndigheter skal arbeide videre med N.E.W. Corridor AS er at selskapet forplikter seg til å utvikle en transportkorridor over Narvik. I tillegg må prosjektet tuftes på en helhetlig og realistisk forretningsplan som bl.a. dokumenterer og tildeler nødvendige investeringer, inntekter, utgifter, samarbeidsavtaler, og som trekker opp linjene for selvstendig kommersiell drift.

Jeg kan forsikre om at Fiskeri- og kystdepartementet er i løpende dialog med de forskjellige aktørene som er involvert i arbeidet med å etablere en internasjonal transportkorridor over Narvik havn, og at jeg vil komme tilbake til Stortinget med saken så snart det foreligger et tilstrekkelig grunnlag for dette.

SPØRSMÅL NR. 1077

Innlevert 22. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 28. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter nye vedtatte regler må oljearbeidere på sokkelen med inntekt over 600 000 kr betale skatt på mat. Stortingsrepresentanter og statsråder fra andre deler av landet mottar matgodtgjørelse med 169 kr pr. dag, 11 måneder pr. år. Med fratrekk fra de dager

som tilbringes hjemme, er beløpet skattefritt uavhengig av om inntekten er over eller under 600 000 kr.

Hva er den faglige og politiske begrunnelsen for at det ikke er en ekstra "toppskatt" på matgodtgjørelse til politikere?»

Svar:

Jeg kan ikke akseptere forutsetningen om at det eksisterer en særskilt toppskatt for verdien av fri kost til sokkelarbeidere. Det er å snu problemstillingen på hodet, jf. nedenfor.

Det skattefaglige og -politiske utgangspunktet er at alle sokkelarbeidere som har fri kost under oppholdet på en sokkelinnretning har en økonomisk besparelse ved at de slipper å betale for den maten de ellers måtte ha kjøpt selv. En slik besparelse er i utgangspunktet en skattepliktig fordel. Denne besparelsen er, for 2006, fastsatt til 70 kr pr. døgn for alle grupper ansatte. Verdien av den frie kosten (hva det ville koste å kjøpe og få tilberedt den maten som spises) vil som regel langt overstige 70 kr. Forskjellen mellom verdien av maten og den skattepliktige besparelsen er et uttrykk for merkostnaden som oppholdet på sokkelen fører med seg. Arbeidsgivers dekning av denne merkostnaden er ikke skattepliktig.

I første halvår 2006 ble alle arbeidstakere, med unntak for sjøfolk, skattlagt i samsvar med dette. Det vil si at alle som fikk fri kost hos arbeidsgiver under pendleropphold, blir skattepliktige for en kostbesparelse (reduert privatutgift) fastsatt til 70 kr pr. døgn. Fra 1. juli i år gjelder det et særskilt unntak fra skatteplikten for kostbesparelse for sokkelarbeidere som har lavere personinntekt enn 600 000 kr.

Å fremstille et slikt særskilt skattefritak for en meget begrenset gruppe (sokkelansatte med inntekt under 600 000 kr samt sjøfolk) som toppskatt for sokkelarbeidere med inntekt over 600 000 kr er særdeles lite treffende, og etter min oppfatning kun egnet til å forlede.

Når det gjelder skattefritaket for utgiftsgodtgjørelse, følger skatteplikten samme prinsipp som for fri kost (naturalytelse). Dette innebærer at arbeidsgiver skattefritt kan dekke ansattes merutgifter til kost som følge av pendling. Også her er det fastsatt satser, men i dette tilfellet for hva som anses som merutgift. For 2006 er satsen 169 kr pr. døgn for ansatte med kokemuligheter. Denne satsen er redusert med et beløp tilsvarende utgiftene som den ansatte ville hatt for mat til seg selv i hjemmet. (Uten slik reduksjon ville satsen anslagsvis vært 240 kr pr. døgn, hvorav 70 kr ville være skattepliktig kostbesparelse. Tilsvarende; dersom arbeidsgiver dekker den ansattes dokumenterte utgifter til mat under pendleropphold, skal det gjøres tillegg for kostbesparelse med 70 kr pr. døgn.) Der arbeidsgiver gir kostgodtgjørelse innenfor rammene av Skattedirektoratets satser for kostgodtgjørelse, vil det følgelig ikke være snakk om dekning av privatutgifter, og heller intet grunnlag for beskatning.

Ut fra representantens spørsmålsstilling, antar jeg at han mener at den dekningen som stortingsrepresentanter og statsråder mottar for merutgifter til kost, overstiger de normale merutgiftene, slik at det bør vurderes å skatlegge denne gruppen for slik dekning i større grad enn i dag. Til det vil jeg bemerke at det ikke er noen særlige regler for beskatning av slike godtgjørelser for denne gruppen. Jeg vil imidlertid vurdere å se nærmere på om de fastsatte satsene for skattefri dekning av merutgifter til kost generelt ligger på et riktig nivå. I den forbindelse viser jeg til Skaugeutvalget, som på dette punktet tilrådte fjerning av skattefritaket for kostgodtgjørelse til pendlere.

SPØRSMÅL NR. 1078

Innlevert 22. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 30. juni 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Vil statsråden følge opp implementeringen av EUs vanddirektiv med direkte økonomisk støtte til kommuner med spesielt store miljøutfordringer knyttet til vannkvaliteten?»

BEGRUNNELSE:

Norges lengste elv og største innsjøer, Glomma, Mjøsa og Øyeren, er Østlandets viktigste drikke-

vannskilder. Vassdragene henger sammen fra Dovre, gjennom Gudbrandsdalen og ned til Østfold.

Øyeren vannkvalitet er etter de siste målingene definert som "mindre god", mens mange av tilførselselvene har tilstanden "dårlig". Problemene oppstår i hovedsak i Akershus og videregjøres via Glomma til Østfold. Kildene til forurensningsproblemer er i hovedsak avrenning fra jordbruk, private kloakkløsninger, og dårlig ledningsnett og kapasitet hos offentlige anlegg. Den store befolkningstettheten

og -veksten i de bynære kommunene i Akershus utgjør et stort press på eksisterende infrastruktur.

I forbindelse med EUs vanddirektiv som blir iverksatt i løpet av 2006, skal hele Glommavassdraget defineres som en egen vannregion med en felles forvaltningsmyndighet. Direktivet krever at det utarbeides miljømål, overvåkingsprogram og en tiltaksplan for hele vassdraget. Direktivet setter opp minimumskrav, men mange frykter at Norge vil ha problemer med å nå disse innen 2015. Det skal kun være tungtveiende grunner til at Norge skal kunne utsette oppfyllelsen av miljømålene utover denne fristen.

I Oslo og Akershus koordinerer i dag fylkesmannen flere interkommunale vassdragssamarbeid, blant annet Nitelva vannbruksplangruppe og Leira vannbruksplangruppe på Romerike. Disse vassdragsprosjektene er blant de 5 kandidatene til første planfase i vanddirektivet innmeldt av fylkesmannen i Oslo og Akershus, og utgjør to av de største problemene i Glommavassdraget. Med EU-direktivet vil en av fylkesmennene få rollen som koordinator for hele vassdraget. Nitelva og Leira-gruppene slås antakelig sammen til et "vannområde for Romerike".

Fylkesmannen får noen tilskudd til vannkvalitetsovervåking og forvaltningsplanarbeidet, men tiltakene som kreves for å oppfylle direktivets mål kommer til å bli svært kostnadskrevenne. Kommunene i disse pressområdene har allerede store utgifter og avgifter i avløpssektoren, og de har generelt problemer med å finansiere alle utfordringene som oppstår som følge av den høye befolkningsveksten. Kommunene faller også gjennom økonomisk siden de verken får storbymidler eller distriktsstøtte.

Svar:

EUs rammedirektiv for vann er et av de viktigste miljødirektivene i EU og legger grunnlaget for en mer helhetlig, økosystembasert og kunnskapsbasert forvaltning av ferskvann, grunnvann og kystvann i Norge. All aktivitet som påvirker tilstanden i vannforekomstene skal i framtiden sees i sammenheng og vurderes samlet. Vannforvaltningen skal samtidig bli mer åpen, med et sterkere fokus på brukermedvirk-

ning og offentlig deltakelse. Dette er et viktig og prioritert område for Regjeringen.

Det pågår et betydelig faglig arbeid i tilknytning til den praktiske gjennomføringen av direktivet, og Regjeringen har i den forbindelse bevilget midler til blant annet å forbedre kunnskapsgrunnlaget, til å utvikle administrative strukturer og verktøy for å samordne dagens fragmenterte vannforvaltning, samt til konsulentbistand hos fylkesmennene. Midlene administreres av SFT.

Direktivet skal også gjennomføres formelt i norsk rett. Utkast til forskrift har vært på høring fra Statens forurensningstilsyn (SFT) og justert forslag til forskrift ble oversendt Miljøverndepartementet 12. mai 2006. Det tas sikte på å fastsette forskriften i løpet av 2006.

Forskriften vil ikke endre dagens ansvars- og myndighetsfordeling. Selv om kommunene ikke får nye oppgaver på vannområdet, er det klart at kommunene vil få en sentral rolle i arbeidet med å oppnå forskriftens mål om god tilstand i vannforekomstene. Det er også på det rene at det i en rekke vannforekomster i Norge må gjennomføres ytterligere tiltak for å nå forskriftens miljømål. Hvilke tiltak som konkret skal gjennomføres, avgjøres på vanlig måte av ansvarlig myndighet, som kan være en kommune eller en statlig myndighet som f.eks. fylkesmannen, SFT eller NVE. Den konkrete tiltaksgjennomføringen skal imidlertid baseres på de rammene som er gitt i forvaltningsplanen og det tilhørende tiltaksprogrammet for vannregionen og som er utarbeidet i samarbeid mellom berørte statlige og kommunale myndigheter og brukergrupper. På forurensningsområdet gjelder prinsippet om at forurenser skal betale ved gjennomføring av tiltak.

Miljøverndepartementet har på bakgrunn av den spesielle situasjonen i Vansjø og Jærvassdragene via SFT bevilget midler til konkrete prosjekter for å bedre vannkvaliteten i disse problemområdene. Ut over dette har ikke Miljøverndepartementet satt av penger til direkte økonomisk støtte til kommuner for tiltaksgjennomføring. Jeg vil imidlertid løpende vurdere behovet for ressurser også til dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1079**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 28. juni 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til svaret fra statsråden på skriftlig spørsmål nr. 971 d.å. Der fremkommer det at Regjeringen mener at en avgift bør ramme større enheter. Statsråden viser også til en del eksempler på hva som bør ha avgift, men ikke til hva som bør unntas for avgift.

Kan statsråden bekrefte at utslipp tilknyttet industrielle prosesser ikke vil bli avgiftsbelagt?»

BEGRUNNELSE:

Norsk industri er blant verdens mest miljøvennlige. Man kan peke på eksemplene Elkem Thamshavn som produserer silicium og silica med en energiutnyttelse som er langt over hva konkurrentene ute gjør. Samtidig har man på Thamshavn klart å redusere den lokale forurensningen dramatisk. Et annet eksempel er den nye aluminiumsfabrikken til Hydro Sunndalsøra som sies å være blant de, om ikke den, mest miljøvennlige aluminiumsfabrikken i verden. Generelt kan man si at norsk fastlandsindustri har foretatt en rekke grep for å redusere en rekke forskjellige utslipp i tråd med Stortingets ønsker. Det er grunn til å anta at man har nærmet seg taket for hva som mulig å få til uten nedleggelse av industrien.

Skulle norske fabrikker måtte stenge ned, vil det bety at andre aktører utenfor Norge vil erstatte disse fabrikkens produksjon. Disse andre aktørene vil gjerne bli etablert i land som Yemen og Kina som ikke stiller samme utslippskrav som Norge gjør. På dette grunnlag påstår jeg at en avgift på prosessutslipp ikke vil medføre en miljøgevinst, men et miljøproblem i forhold til de samlede utslippene av NO_x på verdensbasis. Jeg viser nok en gang til Fremskrittspartiets forslag i behandlingen av revidert budsjett om å istedenfor innføre et NO_x-fond.

Svar:

Regjeringen varslet i St.meld. nr. 2 (2005-2006) Revidert nasjonalbudsjett 2006 at den tar sikte på å innføre en avgift på NO_x-utslipp fra 1. januar 2007. Det legges opp til at avgiften vil omfatte utslipp fra skip, fiskefartøy, fly og dieseldrevet jernbanetraffikk med samlet fremdriftsmaskineri med effekt over 750 kW. Tilsvarende vil kjeler og turbiner i energianlegg med effekt over 10 MW omfattes. Disse grensene kan bli satt lavere når praktiske og administrative forhold gjør det tilrådelig.

Regjeringen vil komme tilbake til den endelige avgiftsutformingen i statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1080**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 29. juni 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Mange barn med minoritetsbakgrunn snakkar betre norsk enn foreldra sine. Det gjer at dei ofte blir brukt som tolkar når foreldra skal til legen eller i møte på eit offentleg kontor. Tolking er eit yrke, og tolketenesten har mange tolkar tilgjengeleg. Vi må unngå at barn blir brukt som tolk både av omsyn til barna og foreldra.

Kva vil statsråden gjere for å unngå at barn blir brukt som tolk i offentlege samanhengar?»

GRUNNGJEVING:

Aftenposten hadde nyleg eit oppslag om at pasientar med minoritetsbakgrunn bruker familie og verner som tolkar. Ei dotter svima av då ho vart beden om å fortelje mora at ho hadde éin månad igjen å leve. Barn vert tyngja med ei oppgåve dei ikkje har føresetnader for å klare eller har godt av å bli utsett for. Det er stor skilnad på å tolke i butikken og tolke ved ei legeundersøking eller eit møte på sosialkontoret.

Svar:

Spørsmålet vert overført frå barne- og likestillingsministeren.

Eg svarar på spørsmålet da eg som arbeids- og inkluderingsminister har det overordna ansvaret for politikken som gjeld tolking. I saker der tolking er eit nødvendig verkemiddel for å overhalde informasjonsplikta og plikta til å rettleie og høre partane i saken (jf. forvaltningsloven §§ 11 og 17, og pasientrettighetsloven §§ 3-2 og 3-3), er rettstryggleiken avhengig av kvaliteten på tolkinga.

Å tolke er eit stort ansvar som krev at den som tolkar er moden, har brei kunnskap og dei nødvendige evnene. Tolken si evne til å holde seg upartisk i samtalen er av viktig for kvaliteten på tolkinga. Kvar situasjon må vurderast særskild. Lovavdelinga i Justis- og politidepartementet seier at ein må forstå forvaltningslova §§ 11 og 17 slik at det i mange tilfelle kan godtas at slekt og vener kan tolke. Dersom det er snakk om samansett eller sensitiv informasjon, vil det likevel ikkje vere tilfredsstillande. Særleg varsam må ein vere når det gjeld å bruke barn som tolk. Å sette barn til å tolke kan vere brot på Barnekonvensjonen artikkel 36 som seier at staten har plikt til å verne barnet mot alle former for utnytting som er skadeleg for barnet si velferd.

Det er behov for fleire kvalifiserte tolkar, og eg arbeider for å få det til. Den nasjonale fagmyndigheita for tolking i offentleg sektor (IMDi) har i samarbeid med Arbeids- og inkluderingsdepartementet sett i verk fleire tiltak for å auke tilgangen på kvalifiserte tolkar. Statsautorisasjonsordninga for tolkar kom i 1997, og 110 tolkar har hittil blitt autoriserte i 16 språk. Eit nettbasert studietilbod for tolkar har i perioden 2003-2006 utdanna meir enn 600 tolkar i 31 språk. Dette er over dobbelt så mange tolkar som blei utdanna i perioden 1985-2003. I 2005 blei Nasjonalt tolkeregister oppretta. Det er ein landsdekkjande oversikt over praktiserande tolkar, som er tilgjengeleg for alle via www.tolkeportalen.no. Registeret skal stimulere praktiserande tolkar til å dokumentere og heve sine kvalifikasjonar.

Ansvaret for å leggje til rette for forsvarleg kommunikasjon i den enkelte samtalen ligg hos sektormyndigheitene. Sektormyndigheitene må derfor sikre bruk av kvalifisert tolk der det er behov for det. IMDi arbeider for å auke kunnskapen blant offentlege tenestemenn og fagpersonar om deira ansvar for forsvarleg kommunikasjon i saker der det er ein språkbarriere. Blant anna er IMDi i ferd med å utarbeide ein rettleiar til tolkebrukarane i offentleg sektor.

SPØRSMÅL NR. 1081

Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 4. juli 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Nasjonalt råd for forurensende sedimenter hadde sitt siste møte 13. juni. I rådets oppsummeringsrapport gis anbefalinger og synspunkter på en rekke tiltak mot forurensende sedimenter. Rapporten fra den tverrfaglige ekspertisen konkluderer med at det er stor kunnskapsmangel på området, og at det er særlig stor usikkerhet omkring miljørisiko knyttet til sedimenterbundet TBT.

Hva vil statsråden gjøre for å øke kunnskapen om forurensende sedimenter?»

BEGRUNNELSE:

Nasjonalt råd for forurensende sedimenter ble oppnevnt av Miljøverndepartementet 1. oktober 2003, med en funksjonstid frem til 30. juni 2006. Rådet har hatt om lag 28 medlemmer fra ulike miljøer som forskning, forvaltning, entreprenører og næ-

rings- og miljøorganisasjoner. Rådets mandat var å identifisere kunnskapshull innen fagområdet, bidra til at nødvendig kunnskap fremskaffes og tas i bruk, bidra med forslag til løsninger, gi anbefalinger til SFT og andre beslutningstakere, og bidra til å forankre resultater og strategier i fagmiljøer, organisasjoner og i samfunnet for øvrig.

Rådets oppsummeringsrapport preges av to hovedkonklusjoner. Den ene er at det gjøres grundige vurderinger av miljøgevinsten før tiltak. Den andre er hvorvidt det finnes nok kompetanse til å gjøre slike vurderinger på en god og sikker måte. Rapporten som foreligger er av generell karakter, og fokuserer ikke på mudringen i Oslo havn spesielt. Det er likevel mulig å trekke tråder til prosjektet i Oslo havn ut fra det generelle materialet i rapporten. I rapporten heter det blant annet: "Mudring er et stort fysisk inngrep med potensial for spredning av forurensende sedimenter.

Hvilken mudringsteknologi som skal velges, krever nøye vurdering [...] Et gjennomgående problem knyttet til mudring er restforurensing." Det understrekes at en bør bruke siltskjørt rundt mudringsfartøyet. Det blir ikke benyttet i Oslo havn.

I rapporten heter det videre: "Som en del av beslutningsgrunnlaget for et tiltaksprosjekt, må det gjennomføres en vurdering av risiko knyttet til sedimentforurensningens biotilgjengelighet og giftighet. Økt kunnskap om miljøeffekter og erfaring med økotoxikologiske studier er ønskelig. Spesielt fremheves behovet for økt kunnskap om miljørisiko knyttet til TBT, som det er knyttet stor usikkerhet til. TBT er svært utbredt i havnesedimenter og stoffet er ofte styrende for vurdering av tiltaksbehov."

Oslo havn-prosjektet er også av en størrelse rådet ikke anbefaler: "Mekanisk, kjemisk, biologisk og termisk behandling krever ny FoU (forsknings- og utviklingsarbeid) [...] Det er viktig å kunne utvikle nye konsepter som i første rekke kan brukes på små volumer sterkt forurensende sedimenter".

Kunnskapsmangelen går som en rød tråd gjennom rapporten, der det heter at "kunnskapen om effekten av forurensing av bunnfauna og effekten av ulike tiltak (mudring og tildekking) på fauna er fragmentarisk. Kunnskapen om koblingen mellom nivåer av miljøgifter i bunnsedimenter og fisk og i hvilken grad sedimentene kan kobles direkte til kostholdsråd på fisk og skalldyr er fortsatt utilfredsstillende."

Svar:

Gamle forurensninger fra tidligere tiders aktiviteter ligger avleiret i sjøbunnen mange steder i havner og fjorder langs kysten vår. Disse forurensningene ligger de fleste stedene åpent og utildekket, og kan tas opp i planter og dyr som lever i sjøen. Jeg er opptatt av å redusere faren for opptak og spredning av helse- og miljøfarlige stoffer fra slik forurenset sjøbunn, av hensyn til livet i sjøen. Derfor gir jeg høy prioritet til arbeidet med opprydding i slike områder. Regjeringen har allerede økt bevilgningene til oppryddingsarbeid med 20 mill. kr på inneværende års budsjett. Samtidig prioriterer jeg også høyt arbeidet med å forhindre at nye utslipp av miljøgifter oppstår, for å unngå at kommende generasjoner må gjennomføre tilsvarende oppryddingsarbeid etter oss.

Gjennom St.meld. nr. 12 (2001-2002) Rent og rikt hav fra våren 2002, ble det etablert en helhetlig strategi for arbeidet med forurenset sjøbunn. I tråd med denne strategien har arbeidet de siste årene vært konsentrert rundt tre parallelle løp:

- hindre spredning av miljøgifter fra høyriskoområder
- sikre at det tas helhetlige grep regionalt ved at det utarbeides fylkesvise tiltaksplaner

- skaffe økt kunnskap gjennom pilotprosjekter, forskning, overvåkning og etableringen av et nasjonalt råd.

Arbeidet med opprydding i forurenset sjøbunn er i en startfase, og kunnskapsutfordringene er fortsatt mange. Hovedfokus i perioden har derfor vært nettopp på kunnskapsoppbygging. Det har vært gjennomført fem pilotprosjekter (Tromsø, Trondheim, Sandefjord, Kristiansand, Horten), som har gitt verdifull erfaring. Videre er det gjennomført betydelige forsknings- og overvåkingsaktiviteter, i tillegg til at det nasjonale rådet for forurensete sedimenter har arbeidet med å identifisere og vurdere eksisterende kunnskap. Alt dette har bidratt til økt erfaring og kunnskap.

Likevel er det behov for videre kunnskapsoppbygging. Vi vil derfor fortsette å satse på forskning, overvåking og å trekke erfaringer av konkret oppryddingsarbeid, både nasjonalt og internasjonalt. I Norges forskningsrådets nye store forskningsprogram "Havet og kysten" er forurenset sjøbunn spesifisert som eget deltema. Miljøverndepartementet har i år bidratt med over 15 mill. kr til dette forskningsprogrammet. Jeg viser til gjeldende handlingsplan for programmet, hvor det blant annet står at det skal fokuseres på spredning, anriking og effekter av opplagrede miljøgifter i våre havne- og kystområder, samt på å styrke kunnskapsgrunnlaget der det er aktuelt å gjennomføre oppryddingstiltak. Også forskning relatert til TBT inngår i dette. I tillegg bevilger miljøvernforvaltningen betydelige midler til overvåking, kartlegging og gjennomføring av oppryddingstiltak, som både gir konkrete miljøresultater og ny kunnskap.

Jeg har merket meg anbefalingene og synspunktene i sluttrapporten fra det nasjonale rådet for forurensete sedimenter, og jeg vil ta dette med meg i det videre arbeidet. Samtidig er jeg opptatt av at vi nå har fått betydelig kunnskap og derfor mulighet til å gjennomføre konkrete oppryddingsprosjekter i enkelte prioriterte områder. Jeg mener det er nødvendig å rydde opp der vi har nok kunnskap til å gjøre det, samtidig som vi jobber med å skaffe ny kunnskap til bruk i senere oppryddingsprosjekter. Hvis vi skal vente til vi har perfekt kunnskap om alt, vil vi ikke komme videre i et høyst påkrevet oppryddingsarbeid.

Når det gjelder betydningen av rådets sluttrapport for oppryddingsarbeidet i Oslo havn spesielt, ligger det ikke noe i anbefalingene eller synspunktene i rådets sluttrapport som skulle tilsi at oppryddingsarbeidet i Oslo ikke er et godt miljøtiltak. Oppryddingen i havneområdene i Oslo har vært grundig utredet, og det er etablert et omfattende kontroll- og overvåkingsprogram for dette arbeidet. All overvåking så langt viser at tiltakene går som planlagt.

SPØRSMÅL NR. 1082**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. juni 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Regjeringen gikk nylig offensivt ut og skrøt av at flere friluftseiendommer ble sikret i offentlig eie. Inkludert i satsingen var noen lokale fyrstasjoner, som den lokale kommune kan kjøpe for en billig penge. Tidligere har Obrestad fyr blitt solgt til Hå kommune til 10 pst. av takst. Egersund kommune må derimot betale full pris for Viberodden fyr.

Hva er begrunnelsen for at Egersund kommune må betale full pris for Viberodden fyr, mens andre kommuner får rabatt/statlig tilskudd til kjøp av sine lokale fyr?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har i tidligere svar kun fokusert på de formelle bestemmelser rundt avhending av fyrstasjoner, og at gjeldende instruks er "Instruks om avhending av fast eiendom som tilhører staten og overføring av fast eiendom mellom statsinstitusjoner", fastsatt ved kongelig resolusjon av 19. desember 1997.

Statsråden har derimot ikke på noen måte gitt noen forklaring på hvorfor Egersund kommune og Hå kommune forskjellsbehandles. Statsråden har heller ikke kommet med andre signaler som kan oppklare situasjonen, for eksempel at det kan gjennomføres en ny taksering av Viberodden fyr, som nå står til forfalls.

Undertegnede vil til slutt gjøre statsråden oppmerksom på at både Egersund Sosialistisk Venstreparti og Egersund Arbeiderparti har gått ut i media (Dalane Tidende) og sagt at de presser på sin regje-

ring for å få løst denne saken til glede for Egersund kommune og dens innbyggere.

Svar:

Ved brev av henholdsvis 19. mai 2006 og 30. mai 2006 har jeg besvart spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen om avhending av fyr, og jeg viser til disse brevene.

Ved avhendingen av Obrestad fyr meldte jeg meg inhabil på grunn av slektskap med ordføreren i Hå kommune, og ved kongelig resolusjon av 9. desember 2005 ble nærings- og handelsministeren oppnevnt som settestatsråd for denne saken. Nærings- og handelsministeren vil derfor være rette adressat for spørsmål knyttet til denne konkrete avhendelsen. Jeg viser for øvrig til brev av 19. mai 2006 som omtaler dette nærmere.

Som fiskeri- og kystminister har jeg imidlertid ansvaret for avhendingen av øvrige fyr som er i statens eie. Som fremholdt i St.prp. nr. 66 (2005-2006) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2006 er det fastsatt retningslinjer for salg av fyr som tilsier at fyr skal selges til takst. Jeg viser i denne forbindelse til brev av 30. mai 2006 som redegjør for bakgrunnen for dette.

I forhold til Viberodden fyr er dette fyret lagt ut for salg som en del av innfrielsen av inntektskravet på 10 mill. kr for 2005-budsjettet, jf. St.prp. nr. 1 (2004-2005) for Fiskeri- og kystdepartementet. Stortingets flertall har sluttet seg til dette inntektskravet.

SPØRSMÅL NR. 1083**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 4. juli 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Konflikt mellom storsamfunn og lokalsamfunn om vern av arealer er en kjent problemstilling. I hele forrige stortingsperiode uttrykte stortingsflertallet gang på gang bekymring for det høye konfliktnivået i verneprosesser. Den rød-grønne regjeringen har gitt

inntrykk av å ta problemet på alvor. Likevel ser vi stadig eksempler på at lokalbefolkningen føler seg overkjørt av vernebyråkratiet.

Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre at verneprosesser gjennomføres i reelt samarbeid med lokalbefolkningen?»

BEGRUNNELSE:

I valgkampen etterlyste regjeringspartiet Senterpartiet en vernepause, slik at man kunne evaluere alle sider av eksisterende vern før man gikk videre med nye vern. Senterpartiet har gitt inntrykk av at deres inntreden i regjering sikrer at Regjeringen skal inkludere og lytte bedre til lokalsamfunn i vernearbeid. Oppslag i media tyder på at det ikke har gitt resultater ennå.

I avisen Selbyggen 5. mai 2006 omtales prosessen som er tenkt å lede frem til landskapsverneområdet for Hyllingsdalen-Skardsfjella. Ifølge avisen har "En opprinnelig plan om å verne bare Hyllingsdalen i Brekken endt med at det blir større vern i Tydal. Begge steder protesterer grunneierne. Prosessen er som å kjempe mot Goliat, uten i det hele tatt å bli hørt, mener både ekteparet Thorsvoll i Brekken og Odd Håvard Morset i Stugudal". "Forvaltningen tar seg til rette på sine premisser. Vi har nok ikke så hard tone som tydalingene, og har kanskje derfor fått flyttet vernegrensene litt. Men det er liten tvil om at naturvernet brukes mot oss som vil leve her ute og av gårdens ressurser, sier ekteparet Thorsvoll."

I Nationen 2. juni 2006 kan man også lese om dette: "Grunneiere på Røros føler seg strupt av statens iver etter å verne natur. I går tok de turen til hovedstaden for å klage." "Det som har fått begeret til å flyte over, er planene om et nytt landskapsvernområde i Skardsfjella-Hyllingsdalen. Dette vil innskrenke næringsutøvelsen for 52 grunneiere i Røros og 10 i Tydal kommune.

Fylkesmannen i Sør-Trøndelag har på egenhånd utvidet området utover det St.meld. nr. 62 (1991-92) la opp til. Nå omfatter forslaget, som er ute på høring, 333,5 kvadratkilometer."

Nationen konkluderer på lederplass 6. juni 2006: "Vi må bevare Norge. Få land i verden har våre forutsetninger for et levende landskap og miljø for etter slekten. Det betyr på ingen måte at den vernepolitikk Norge har ført i de siste 30 år, og fortsatt fører, har vært vellykket."

"Så dukker miljøvernbyråkratiet opp i skogen. Isteden for en prat naturforvaltere imellom, får lokalbefolkningen brev om igangsatt vernearbeid og forbud opp og i mente. Forvaltningsplaner og erstatning må vente til en fjern fremtid.

Elin Stenvold fra Røros var denne uka på Stortinget sammen med andre grunneiere, for å fortelle om at hun ikke en gang får organisere rideturer i det som skal bli Skardsfjella-Hyllingsdalen landskapsvernområde."

"Selv plantene forstår altså det vernebyråkratiet ikke fatter, at aktiv, bærekraftig bruk er godt norsk naturvern. Sp bør manne seg opp i regjering, og stå for det partiet lokket velgere med: Før vi verner mer, må vi først lage dynamiske forvaltningsplaner både for gamle og nye verneområder, og gi full erstatning der bruk og rettigheter må vike.

Vi må slutte å trykke osteklokka ned over stadig nye deler av landet. Den kveler både folk og natur."

Svar:

Denne regjeringen er opptatt av å få til best mulige planprosesser i vernesaker gjennom konstruktiv dialog og demokratiske prosesser. Det er imidlertid en kjensgjerning at mange vernesaker er konfliktfylte med reelle interessemotsetninger. Et sentralt mål er derfor å skape best mulige drøftingsarenaer i den enkelte vernesak slik at det ikke er prosessen som skaper konfliktene, men at det skapes best mulige rammebetingelser for at man kan løse faktiske interessekonflikter. Regjeringen vil fortsette arbeidet med å skape slike gode rammebetingelser. Målet må og skal være at man til slutt skal finne fram til et best mulig resultat som ivaretar partenes interesser på en god måte.

Representanten Solvik-Olsen viser i sin begrunnelse for spørsmålet til en pågående vernesak i Sør-Trøndelag. Så vidt angår spørsmålet om utvidelse av verneforslaget for Skardsfjella-Hyllingsdalen landskapsvernområde, viser jeg til mitt tilsvarende på skriftlig spørsmål nr. 1097 til representanten Tord Lien. Jeg vil likevel understreke at vi i denne saken snakker om et forslag som har vært ute på lokal høring. Endelig vedtak i saken vil neppe foreligge før i 2007.

SPØRSMÅL NR. 1084**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 3. juli 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Voldsoffererstatningsloven fanger ikke opp en situasjon med flere ofre. Det innebærer at erstatningen for den enkelte blir redusert når beløpet som i en drapssak i Tromsø, skal deles på seks barn.

Mener justisministeren dette er en tilsiktet virkning av loven, og hva vil justisministeren gjøre for å sikre en erstatningsordning som tar hensyn til at det kan være flere ofre?»

BEGRUNNELSE:

Tromsø ble for kort tid siden rystet av et drap på en seksbarnsmor. I etterkant er det satt fokus på at disse barna kommer meget dårlig ut når det gjelder erstatning. Bistandsadvokat Ingunn Tøllefsen har i en henvendelse til meg gjort oppmerksom på en urimelighet i voldsoffererstatningsloven som betyr at de seks etterlatte barna må dele på erstatningsbeløpet fordi det er satt et øvre tak for voldsoffererstatning. Loven tar ikke hensyn til om det er ett eller flere ofre som har krav på erstatning. I saken i Tromsø får dette særlig negative konsekvenser når seks barn må dele det samme beløpet som ett offer alene kunne fått utbetalt i en annen sammenheng.

Med bakgrunn i den problemstillingen som er reist, må det være riktig med en gjennomgang av voldsoffererstatningsloven og hva som har vært lovgivers intensjon med erstatningsordningen. Det er vanskelig å forestille seg at Stortinget har ment at ordningen skulle gi slike konsekvenser som bistandsadvokat Tøllefsen peker på.

Svar:

Etter voldsoffererstatningsloven § 11 første ledd følger det at for "hvert enkelt skadetilfelle ytes det ikke høyere voldsoffererstatning enn 20 ganger grunnbeløpet i folketrygden". I saker hvor det er etterlatte i forbindelse med drap er hovedregelen at dødsfallet anses som "skadetilfellet" i lovens forstand. Lovens maksimalbeløp skal da fordeles på alle de etterlatte. Dette følger av langvarig praksis, både etter voldsoffererstatningsloven og etter den tidligere forskriften om voldsoffererstatning.

Justisdepartementet har hatt på høring forslag til endringer i voldsoffererstatningsloven. I høringen ble spørsmålene om hva som er "skadetilfellet" i lovens forstand og voldsoffererstatningslovens maksimalbeløp, tatt opp.

Arbeidet med evalueringen av loven pågår, og jeg vil fremme en proposisjon overfor Stortinget med forslag til endringer av voldsoffererstatningsloven. Der vil det bli nærmere redegjort for om hva som skal være et "skadetilfelle" i lovens forstand og om vi bør ha noe maksimumsbeløp og eventuelt hvor stort dette beløpet bør være.

Jeg er svært opptatt av at vi skal ha en voldsoffererstatningslov som virker etter sine intensjoner, og som gir volds ofre god økonomisk trygghet når de har vært utsatt for en straffbar voldshandling. Etter min mening er det også viktig å holde fast på prinsippet om at voldsoffererstatningsordningen er subsidiær. Det primære ansvaret for voldshandlingen bør og skal ligge hos voldsutøveren.

SPØRSMÅL NR. 1085**Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 30. juni 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer Regjeringen betydningen av Stortingets vedtak om særlig å ta forbrukerhensyn ved anvendelsen av konkurranseloven, og vil Regjeringen legge frem forslag om å ta forbrukerhensyn ut av formålsparagrafen som følge av det nå er andre

målsettinger som normalt hensyntas foran forbrukerinteresser?»

BEGRUNNELSE:

Ved behandlingen av konkurranseloven i 2004 føyde Stortinget til formålsparagrafen § 1 at det ved

anvendelse av loven skal tas særlig hensyn til forbrukernes interesser.

Det ble spesielt understreket i merknads form at hensynet til effektiv bruk av samfunnets ressurser skal være i forbrukernes interesse.

Likevel har regjeringen Stoltenberg II overkjørt forbrukerinteressene i flere saker, klart i strid med formålsparagrafen.

Svar:

Regjeringen har ingen planer om å endre eller fjerne ovennevnte bestemmelse. Jeg vil presisere at jeg heller ikke er enig i premissene som ligger til grunn for spørsmålsstillingen. Det er ikke slik "at andre målsettinger nå normalt hensyntas foran forbrukerinteresser" ved anvendelsen av konkurranse-loven.

Faktum er at det etter gjeldende lov bare har skjedd én overprøving av Konkurransetilsynets vedtak som følge av en avveining mellom konkurransehensyn og andre hensyn. Det var omgjøring av vedtaket om å forby Prior Norge BAs erverv av Norgården AS. Omgjøringen skjedde ved kongelig resolusjon 10. februar 2006 med hjemmel i konkurranse-loven § 21.

Som representanten Torbjørn Hansen kjenner til, er poenget med konkurranse-loven § 21 nettopp at det skal kunne skje slike "politiske" overprøvinger. Det er lovens system at Regjeringen skal kunne foreta en avveining mellom de konkurransepolitiske mål og andre politiske hensyn eller formål. Når overprøving skjer på dette grunnlag, vil bestemmelsen føre til at det er tydelig at hensynene bak konkurranse-lovens formål helt eller delvis har måttet vike og begrunnelse for dette.

I alle andre saker er det departementet som har endret tilsynets vedtak og da med en konkurransefaglig begrunnelse. Departementet har ved sin klagebe-

handling ikke adgang til å ta andre hensyn enn tilsynet. Grunnen til innskjerping eller andre endringer av tilsynets vedtak er altså at departementet har hatt en annen vurdering av faktum og konsekvenser for konkurransen enn Konkurransetilsynet i de aktuelle sakene, ikke at hensynet til forbrukerne er satt til side.

Jeg har i mitt svar av 22. juni i år til skriftlig spørsmål nr. 1050 fra representanten Øyvind Korsberg gjort særskilt rede for Priors erverv av Norgården og går derfor ikke i detalj inn i denne saken. Jeg vil imidlertid nevne at saken gjorde det nødvendig å klargjøre hvilke kostnadsbesparelser som kan regnes som en samfunnsøkonomisk effektivitetsgevinst, bare variable eller både variable og faste. Etter min oppfatning er det ikke særlig tvil om at innsparing av faste kostnader også skal regnes som en samfunnsøkonomisk effektivitetsgevinst selv om det er mer usikkert om en slik innsparing vil slå ut i lavere priser. Det motsatte ville føre til at terskelen for inngrep mot foretakssammenslutninger vil bli redusert i forhold til situasjonen etter den forrige konkurranse-loven fra 1993. Det var ingen ting i Stortingets behandling av formålsbestemmelsen eller inngrepsbestemmelsen som støttet en slik forståelse.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at enhver regjering har ansvar for å avveie ulike samfunns mål mot hverandre når beslutninger tas. Det er ikke alltid at disse avgjørelsene er til fordel for forbruker dersom en med dette mener at beslutningen skal medføre lavere priser. Andre forbrukerhensyn, som matsikkerhet, beredskapshensyn etc. kan likevel bli tatt vare på ved Regjeringens beslutning. Vurderingen kan også slå forskjellig ut alt etter det tidsperspektiv som legges til grunn. Gevinster kan også tilfalle samfunnet og den enkelte i andre roller enn en rendyrket forbrukerrolle.

SPØRSMÅL NR. 1086

Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 4. juli 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det har blitt kjent at Mattilsynet ikke vil foreta sine rutinemessige kontroller av dagligvareforretninger og restauranter i sommer på grunn av ressursmangel. Dette er svært kritisk på grunn av de uheldige episodene som vi har hatt tidligere i år rundt matsik-

kerhet. Kontrollfunksjonen er den viktigste oppgaven Mattilsynet har.

Hva vil landbruks- og matministeren gjøre for at Mattilsynet opprettholder sin kontrollfunksjon også i sommer?»

Svar:

Det faglige ansvaret for lovgivning og tilsyn på matområdet er delt mellom Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet og Landbruks- og matdepartementet ved kronprinsregentens resolusjon 19. desember 2003 nr. 1790 om myndighetsfordeling etter lov om matproduksjon og mattrygghet mv. (matloven). Forhold knyttet til hygiene i dagligvareforretninger og restauranter faller inn under Helse- og omsorgsdepartementets ansvarsområde. Landbruks- og matdepartementet er i tillegg administrativt ansvarlig departement for Mattilsynet.

Som administrativt ansvarlig for Mattilsynet forutsetter jeg at Mattilsynet til enhver tid prioriterer innsatsen innenfor eksisterende budsjettammer, slik at denne blir mest mulig målrettet i forhold til etatens overordnede mål og de samordnede styringssignaler som er gitt fra departementet.

Mattilsynets hovedkontor opplyser at distriktskontorene generelt vil opprettholde tilsynsvirksomheten i sommer på linje med andre år. Tilsynsarbeidet innrettes i samsvar med etatens prioriteringer og i forhold til vedtatte tilsynskampanjer. Kommende

høst skal det bl.a. gjennomføres en tilsynskampanje rettet mot dagligvarehandel og serveringssteder. I slike situasjoner er det vanlig at aktiviteten på området i tiliggende perioder blir noe begrenset.

Distriktskontorene har tidligere år gjerne hatt særlig fokus på dagligvareforretninger (spesielt kjøledisker) i den varme sommerperioden. Mattilsynets hovedkontor har ikke mottatt generelle signaler om noen annen lokal prioritering dette året. På den annen side har hovedkontoret fått meldinger om at relativt mange medarbeidere har opparbeidet seg svært mye plusstid, og det har vært begrensede muligheter til uttak av feriedager. Dette medfører at flere ønsker å ta ut flere feriedager denne sommeren enn i et normalår. Isolert sett, og ved enkelte distriktskontorer, kan dette føre til redusert tilsynsvirksomhet i en periode. Men også i denne situasjonen er det krav om at tilsynet skal innrettes mest mulig målrettet.

Samlet sett legger jeg til grunn at Mattilsynets tilsynsvirksomhet denne sommeren vil være på nivå med tidligere år. Man kan ikke se bort ifra at virksomheten ved enkelte distriktskontorer vil være redusert, men dette jevnes ut i den store sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1087

Innlevert 23. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 4. juli 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Produsenter av "spareribs" har søkt om å få importere kambein til denne produksjonen fordi norske produsenter ikke er i stand til å levere riktig råvare

med en god nok kvalitet. Søkerne har fått avslag på sin søknad om import av 150 tonn. Det er beklagelig at norske proteksjonistiske hensyn skal sette virksomheter som ønsker å satse i et marked i en vanskelig situasjon.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at slike virksomheter kan få tilgang på de råvarer som gir et best mulig produkt til forbruker?»

Svar:

Representanten Kielland Asmyhr reiser spørsmål knyttet til forvaltningen av tollvernet for svinekjøtt. Det henvises til en konkret sak hvor en produsent av spareribs har fått avslag på sin søknad om tollnedsettelse ved import av kambein til bruk i denne produksjonen.

Bakgrunn

Innledningsvis vil jeg understreke at forvaltningen av tollvernet for landbruksvarer har et sammensatt formål som er formulert med utgangspunkt i gjeldende landbrukspolitik. Dette er nedfelt i regelverket, i dette tilfellet § 1 i Forskrift om administrative tollnedsettelse for landbruksvarer, på følgende måte:

"Formålet med denne forskriften er å legge til rette for import av landbruksprodukter som supplement til norsk produksjon ut fra hensynet til forbrukere og næringsmiddelindustri. Tollvernet for landbruksvarer skal administreres med sikte på å sikre avsetningsgrunnlaget for norsk produksjon blant annet i henhold til jordbruksavtalens prisbestemmelser og å hindre uønskede markedsforstyrrelser."

Landbruksmyndighetene har på denne bakgrunn avslått en søknad om tollnedsettelse for kambein som skal brukes i produksjon av spareribs. Avslaget begrunnes med at det i en markedssituasjon med over-

produksjon i svinekjøttsektoren ikke er aktuelt med tollnedsettelse for denne typen råvarer. Den aktuelle saken er vurdert ut ifra ovennevnte forskrift, blant annet er det foretatt en næringspolitisk vurdering av konkurransen i forhold til norske varer. Statens landbruksforvaltning er tillagt ansvaret for forvaltningen av tollvernet og dermed for de næringspolitiske vurderingene som her er lagt til grunn. Uttrykket "som supplement til" må derfor forstås i forhold til avsetningen av norsk produksjon. Begrepet har således blitt, og skal fortsatt, tolkes strengt.

Tollvernet henger på denne måten nøye sammen med markedsreguleringen for kjøtt, i dette tilfellet for svin. Markedsreguleringen av kjøtt har som formål å sikre produsenter av kjøtt stabil avsetning og stabile priser i tråd med jordbruksavtalens bestemmelser. Samtidig skal den sikre en stabil forsyning av varer i alle forbruksområder til en tilnærmet lik pris. Markedsreguleringen utøves gjennom ulike tiltak i markedet, og finansieres over omsetningsavgiften for kjøtt. Tiltakene administreres av Omsetningsrådet, hvor Statens landbruksforvaltning har sekretariatsfunksjon.

Det er for tiden overskudd av svinekjøtt i det norske markedet. Etter å ha iverksatt produksjonsregulerende tiltak tidligere i år, blant annet slaktning av smågris, viser de siste prognosene et overskudd på 4 600 tonn svinekjøtt i 2006. Næringspolitisk er det derfor ikke forsvarlig å gi tollnedsettelse for svinekjøtt, herunder kambein, fordi dette vil komme i direkte konkurranse med norskprodusert svinekjøtt.

Det er fremført påstander om at Gilde ikke kan levere tilstrekkelige mengder av ønsket produkt. Her vil jeg understreke at det årlig produseres ca. 110 000 tonn svinekjøtt i Norge. I henhold til forskrift om ad-

ministrative tollnedsettelse for landbruksvarer kapittel 2 kan det ved underdekning i det norske markedet innrømmes generelle tollnedsettelse for produkter som er omfattet av jordbruksavtalens målprissystem. Hele og halve slakt av svin er omfattet av målprissystemet og ved underdekning av svinekjøtt er hovedregelen at det gis tollnedsettelse for hele og halve slakt. I dagens situasjon med overproduksjon av svinekjøtt vil imidlertid generelle tollnedsettelse for hele og halve slakt være uaktuelt.

Konklusjon

Forvaltningen av tollvernet for landbruksvarer er etablert over en drøy tiårsperiode, og praksis er etter hvert både veletablert og velfungerende.

Den aktuelle saken er ferdigbehandlet hos landbruksforvaltningen. Jeg kan ikke se at den medfører et behov for å endre regelverket eller praksisen. Saken må etter mitt syn anses som et rent forretningsmessig anliggende mellom råvareleverandøren og ferdigvareprodusenten. Her vil jeg blant annet peke på at produktutviklingen har skjedd over en toårsperiode. I løpet av denne perioden burde det ha vært rikelig med tid til å undersøke råstofftilfanget i Norge og rammevilkårene for eventuell import av råstoff.

Jeg legger stor vekt på å ha en løpende dialog med berørte deler av norsk næringsliv omkring forvaltningen av tollvernet for landbruksvarer. På den måten får vi nyttige innspill til regelverk og forvaltning generelt. Norsk landbruk og næringsmiddelindustri er gjensidig avhengig av hverandre. Jeg ønsker å bidra til at rammevilkårene for denne industrien gir muligheter for satsing både innenlands og på eksportsiden for utvalgte produkter.

SPØRSMÅL NR. 1088

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 29. juni 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Bønder som ønsker å starte produksjon av hamp blant annet til utnyttelse som bioenergi, har fått avslag fra Statens legemiddelverk fordi de regner hamp som et narkotika, selv om det beviselig er slik at såkalt industrihamp ikke har en slik virkning. Det er beklagelig at offentlig regelverk stanser lønnsomme prosjekter innen landbruket på feilaktig grunnlag.

Hva vil statsråden gjøre slik at bønder kan utnytte den verdiskapingen som ligger i å utnytte hamp til landbruksmessige og industrielle formål?»

Svar:

Hamp (cannabis) er en urt som kan benyttes i produksjon av olje, energi og tekstiler, men også i visse tilfeller som narkotisk stoff (marihuana og hasj-

isj). Plantens egnethet for narkotikaproduksjon varierer avhengig av hvilken sort som dyrkes.

Hampplanten, med unntak av frøene, regnes som narkotika i henhold til narkotikaforskriften § 3. Det er derfor forbudt å omsette planten i Norge. Sosial- og helsedepartementet kom i 1998 til at også dyrking vil være forbudt ettersom frøet utvikler seg til en forbudt plante. Det er ikke gitt unntak fra denne bestemmelsen for hampsorter med lavt innhold av virksomt stoff. Forskrift 13. september 1999 § 28 om såvarer (såvareforskriften) setter forbud mot å importere eller omsette frø av planter som inneholder narkotiske stoffer. Ingen hampsorter kan derfor importeres, dyrkes eller omsettes i Norge.

Prøvedyrking vil kreve dispensasjon fra såvareforskriften for å kunne importere frø av industrihamp, samt dispensasjon fra narkotikaforskriften for å dyrke plantene. Mattilsynet og Statens legemiddelverk kan gi slik dispensasjon, men i slike prinsipielle spørsmål knyttet til narkotikapolitikken er det naturlig at etatene avventer Helse- og omsorgsdepartementets vurdering.

Det er registrert en interesse for dyrking av industrihamp i Norge både for prøvedyrking og for kommersiell videreforedling til fiber og olje. På denne

bakgrunn anmodet Landbruks- og matdepartementet i brev av 1. desember 2004 Helse- og omsorgsdepartementet om å vurdere unntak fra forbudet mot dyrking og import av hamp.

Norge har tradisjonelt ført en restriktiv rusmiddelpolitikk. Regjeringen Stoltenberg støtter denne linjen i sin tiltredelseserklæring. Et forbud mot all bruk av cannabis, inklusiv dyrking, har vært et viktig virkemiddel for å signalisere en restriktiv linje. I Europa registreres det stadig større skader av cannabisbruk, og behovet for behandling øker. Det er en risiko for at opphevelse av forbudet kan bli oppfattet som starten på en liberalisering av norsk narkotikapolitikk og et første skritt i retning av legalisering av cannabis. Et forbud mot hamp generelt er også lettere å håndheve enn å knytte det til de ulike plantenes innhold av aktivt virkestoff.

På denne bakgrunn svarte Helse- og omsorgsdepartementet i brev av 30. mars 2006 til Landbruks- og matdepartementet at det ut fra sakens opplysninger ikke forelå "tilstrekkelig tungtveiende hensyn for å tillate prøvedyrking av hamp". Departementet ønsket derfor ikke å innvilge dispensasjon fra forbudet mot dyrking mv. av narkotiske stoffer etter narkotikaforskriften § 17.

SPØRSMÅL NR. 1089

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 4. juli 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Mattilsynets inspektører på slakteriene har ikke samme arbeidstid som de andre ansatte på slakteriene. Det hevedes også at den reelle arbeidstiden for inspektørene er lavere på grunn av flere pauser. Det er grunn til å tro at disse ordningene påfører slakterikontrollen høyere kostnader enn hva som er nødvendig.»

Kan statsråden redegjøre for om disse påstandene er riktige, og om hva statsråden konkret vil gjøre for å redusere unødvendige kostnader ved slakterikontrollen?»

Svar:

Arbeidstiden for Mattilsynets inspektører på slakteriene er 37,5 timer pr. uke i tråd med gjeldende hovedtariffavtale for statssektoren. Slakterivirksomhetene er private foretak, og det er derfor andre tariff-

avtaler som gjelder for disse. På denne bakgrunn har mange av slakteriene 40 timers arbeidsuke. For å kunne håndtere disse forskjellene i tariffestet arbeidstid må Mattilsynet sette inn 2,5 timer ekstra personellressurser pr. uke og medarbeider. Dette gjenspeiles i Mattilsynets systemer for innkreving av kjøttkontrollavgift ved at avgiftsnormene baseres på ukeverk à 37,5 timer. For å kunne følge arbeidstiden til slakteriene, nytter en lokalt ordninger med forskjøvet arbeidstid eller gjennomsnittsberegning av arbeidstiden i tråd med Hovedtariffavtalen i staten.

På bakgrunn av krav om kontinuerlig tilgjengelighet i forhold til å utføre kontrolloppgaver kan Mattilsynets inspektører på slakteriene ikke fritt forlate arbeidsplassen i pausen. Dette medfører at inspektørene i tråd med gjeldende hovedtariffavtale i staten har 20 minutter spisepause inkludert i arbeidstiden.

Arbeidsoppgavene til Mattilsynets inspektører på slakteriene er ikke sammenlignbare med oppgavene

til slakteriansatte. Mattilsynets inspektører må fortløpende foreta kompliserte kjøttkontrollfaglige vurderinger med basis i kunnskaper om patologi, smittestoffer og epidemiologi. Dette arbeidet foregår på slaktelinjene i stor hastighet og stiller svært strenge krav til tilsynspersonellets fokus. På denne bakgrunn er det viktig at personellet ruller hyppig i forhold til de ulike oppgavene. Kontroll ved slaktebåndet er ensformig arbeid, og det er derfor fastsatt en instruks som slår fast at arbeid ved slaktebåndet som hovedregel til sammen ikke skal overstige fire timer, eventuelt seks timer dersom bemanningsforholdene tilsier det. Når Mattilsynets ansatte ikke jobber ved slaktebåndet, utfører de andre arbeidsoppgaver. Dette er i tråd med tariffavtaler som gjaldt for ansatte i kjøttkontrollen da disse var tilsatt i kommunen. Slakteriansatte og slakteriledelse feiltolker i mange sammen-

henger slik arbeidsrullering og -fordeling ved at de oppfatter oppgaver som ikke er relatert til tradisjonell kjøttkontroll på slaktelinje som ekstra pauser.

Påstander om at arbeidstiden for Mattilsynets inspektører i kjøttkontrollene reelt sett er kortere enn 37,5 timer pr. uke på grunn av flere pauser, medfører således ikke riktighet.

Vi arbeider kontinuerlig for å redusere kostnader knyttet til slakterikontrollen. I den sammenheng kan nevnes at det 1. januar i år ble fastsatt en ny forskrift om gebyr til dekning av utgifter ved kjøttkontroll. Det ble i St.prp. nr. 1 (2005-2006) antatt at dette tiltaket alene vil redusere slakterinæringens utgifter til lovpålagt slakterikontroll med om lag 26 mill. kr. Senere anslag viser at dette er noe lavt, og at reduksjonen antagelig vil være i størrelsesorden 35-40 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 1090

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 4. juli 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I forhold til produksjonsinntektene betaler nye småkraftverk opp til dobbelt så mye eiendomsskatt som større og eldre kraftverk. Dette begrenser igangsetting av nye småkraftverk som får høyere eiendomsskatt jo dyrere utbyggingskostnaden er.

Vil finansministeren foreslå endringer i lovverket for å hindre at uforholdsmessig høy eiendomsskatt begrenser igangsetting av en type kraftverk som et bredt politisk flertall hilser velkommen?»

BEGRUNNELSE:

De nåværende eiendomsskatteregler gjør at utbygging av nye småkraftverk belastes forholdsvis mye med eiendomsskatt og av den grunn er mindre lønnsomme å bygge ut. Slik reglene nå er, blir eiendomsskatten høyere jo dyrere utbyggingskostnaden pr. MWh er. Dette hindrer nye prosjekter og straffer nye anlegg som fra før har høye kostnader i oppstartperioden, noe som er vanlig for nye kraftverk med driftsjusteringer mv.

Som eksempel viser jeg til Stølskraft AS, et kraftverk som produserer elektrisk kraft av drikkevannet til Nord-Jæren. Med en budsjettert omsetning på 1,6 mill. kr i året, betaler selskapet hele 9 pst. av omset-

ningen (ca. 145 000 kr) i eiendomsskatt pga. eksisterende regler.

Svar:

For kraftanlegg beregnes eiendomsskatten etter den verdi eiendommen er satt til ved ligningen, dvs. skattemessig formuesverdi, jf. eieendomsskattelova § 8 første ledd, jf. skatteloven § 18-5. Både for store og små kraftanlegg fastsettes (takseres) anleggets skattemessige formuesverdi etter regler som i utgangspunktet bygger på et markedsverdi prinsipp.

Etter hovedregelen verdsettes kraftanlegg etter en avkastningsmetode basert på nåverdien av fremtidige inntekter og utgifter over ubegrenset tid, dvs. et kontantstrømsprinsipp, jf. skatteloven § 18-5 første til fjerde ledd. Verdsettelse etter disse regler vil dels reflektere verdien av naturressursen og dels verdien av de investeringene som er foretatt i anlegget. Denne metoden gir et godt uttrykk for markedsverdien av kraftanlegget, men er administrativt krevende.

Unntak gjelder for kraftanlegg med generatorer som i inntektsåret har en samlet påstemplet merkeytelse under 10 000 kVA. For slike små kraftanlegg settes skattemessig formuesverdi lik skattemessig verdi pr. 1. januar i ligningsåret, jf. skatteloven § 18-5 femte ledd. Unntaksregelen ble innført etter forslag

i Ot.prp. nr. 22 (1996-97) hvor departementet i avsnitt 5.2 oppsummerte begrunnelsen slik:

"Dette (dvs. en nedre grense for anvendelse av de ordinære regler) vil gi en betydelig forenkling både for skattytere og ligningskontorer. Samtidig vil de skattemessige verdiene i rimelig grad reflektere markedsverdiene på mindre kraftverk. Å legge skattemessige verdier til grunn ved formuesfastsettelsen vil være i samsvar med det som gjelder for annen virksomhet."

Som det framgår, er hovedbegrunnelsen bak bestemmelsen i skatteloven § 18-5 femte ledd om taksering av små kraftanlegg å ivareta hensynet til enkle regler for kommunene og skattyterne. Verdsettelse av disse anleggene etter lovens hovedregel for større anlegg vil komplisere gjennomføring av beskatningen i vesentlig grad.

Om valg av skattemessige verdier som den forenklede verdsettelsesnorm for småkraftanleggene, het det i Ot.prp. nr. 22 (1996-97) for øvrig:

"For et nytt kraftverk vil investeringskostnadene normalt tilsvare de skattemessige verdiene av driftsmidlene i kraftverket. For nye, marginalt lønnsomme kraftverk (dvs. verk uten grunnrente) vil også investeringskostnaden i stor grad samsvare med markedsverdien av kraftverket. For svært lønnsomme kraftverk (kraftverk med grunnrente) vil markedsverdien normalt ligge over investeringskostnaden. Forutsatt om lag uendret realpris på kraft, vil den reelle markedsverdien gradvis reduseres etter som kraftverket blir eldre og utskiftingstidspunktet for driftsmidlene nærmer seg."

Verdsettelsen av nye små kraftanlegg basert på skattemessige verdier vil utvikle seg uavhengig av endringer i kraftprisene og vil regelmessig bli redusert etter hvert som driftsmidlene nedskrives. Over

tid - gitt uendrede eller økende realpriser på kraft - vil verdsettelse fastsatt etter de skattemessige verdier kunne bli lavere enn ved verdsettelse etter hovedregelen med anvendelse av et kontantstrømsprinsipp. Herunder bemerkes at for kraftanlegg som verdsettes etter hovedregelen i skatteloven § 18-5 første til fjerde ledd, gjelder regler om minimumsverdi på kraftanlegget for eiendomsskatteformål, jf. eieendomsskatte-lova § 8 fjerde ledd. Reglene om minimumsverdi gjelder ikke for små kraftanlegg som verdsettes etter unntaksregelen.

I oppstartsfasen for kraftanlegg med marginal lønnsomhet vil investeringskostnadene kunne ligge tett opp til kraftverkets markedsverdi slik verdien fastsettes etter hovedregelen. Høye investeringskostnader skal i utgangspunktet reflekteres ved verdsettelse både etter hovedregelen og etter unntaksregelen for små kraftanlegg.

Ovenstående er for øvrig en generell konsekvens av høye investeringskostnader i kraftsektoren, og som oppveies av at investeringen over tid vil kunne gi avkastning utover normalavkastningen - grunnrente. I denne sammenheng vises til at kraftverk med generatorer som i inntektsåret har en påstemplet merke- ytelse under 5 500 kVA, er unntatt fra reglene om fastsetting av grunnrenteinntekt, jf. skatteloven § 18-3 syvende ledd.

Jeg er for øvrig ikke kjent med undersøkelser som viser at verdsettelse etter unntaksregelen for små kraftanlegg systematisk eller konkret gir vesentlig høyere eiendomsskattegrunnlag i oppstartsfasen sett i forhold til produksjonsinntektene enn verdsettelse etter hovedregelen. Jeg finner ikke nå tilstrekkelig grunnlag til å foreslå endringer i reglene om verdsettelse av små kraftanlegg.

SPØRSMÅL NR. 1091

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 29. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Møre og Romsdal Biobrensel (MRBB) har konkrete planer om et produksjonsanlegg for biobrensel i stor målestokk. Enova har anslått energireserven i årsproduksjonen MRBB til 612 GWh varme. Dette er et betydelig potensielt tilskudd til den totale norske energiproduksjonen. Enova har derimot avslått søknaden fra MRBB fordi prosjektet også tar sikte på ek-

sport av pellets, mens Enovas mandat kun omfatter innenlands miljøvennlig energiproduksjon.

Vil statsråden endre Enovas mandat for å sikre støtte til slike prosjekt?»

BEGRUNNELSE:

Møre og Romsdal Biobrensel (MRBB) har prosjektet et anlegg for storproduksjon av biobrensel på

Averøy. Fullt utbygd vil anlegget kunne produsere opp mot 450 000 tonn biobrensel i form av trepellets pr. år. Produksjonen av trepellets er større enn etterspørselen innenlands i dag, og MRBB tok derfor sikte på eksport av pellets frem til et tilstrekkelig innenlands marked er bygd opp. MRBB fikk avslag på sin søknad om 58 millioner kroner fra Enova, fordi Enovas mandat omfatter "innenlands miljøvennlig energiproduksjon og energireduksjon". I vedtaket om avslag heter det videre at "Program Varmes hovedsatsing er å bygge opp innenlands energisentraler for leveranse av varme og termisk energi i form av damp eller elektrisitet. Det omsøkte prosjektet skisserer produksjon og eksport av pelletes, og vil således ikke direkte bidra til oppbygging av et norsk varmemarked".

Norge, særlig Midt-Norge, står overfor en meget alvorlig energikrise som må løses innenfor en tidsramme på et par år. I denne situasjonen er det naturlig at Enova blir en sentral aktør i arbeidet med å bygge opp et innenlands marked for biobrensel med mye større volum enn i dag. Det bør skje i løpet av de nærmeste årene. Regjeringens nye energifond vil gi Enova nødvendig økonomisk handlingsrom til å stimulere aktører som ønsker å realisere store prosjekter for biobrenselbasert energiproduksjon.

Ved å bygge store varmesentraler og kombinasjonskraft i nærheten av større befolkningssentra, samtidig med at ledningsnett for fjernvarme bygges ut, vil vi effektivt kunne ta i bruk det store ubenyttede energipotensialet som ligger i bioenergi. MRBB har hele tiden hatt som mål å produsere for hjemmemarkedet. For å realisere prosjektet har man imidlertid innsett at det i første omgang satses på eksport av pellets, i påvente av at Norge kommer like langt som sine naboland når det gjelder utnyttelse av bioenergi.

Når MRBB eventuelt oppfyller kriteriet om "innenlands miljøvennlig energiproduksjon", avhenger altså av hvor raskt Regjeringen klarer å etablere infrastruktur som kan utnytte energipotensialet i bedriftens store produksjonsvolum. Med de løfter som nå har kommet fra Regjeringen om satsing på alternative energikilder, forventer Kristelig Folkeparti nå at det blir fortgang i arbeidet med å bygge energisentraler og kombinasjonskraftverk med tilstrekkelig ka-

pasitet til å forsyne større befolkningssentra med fjernvarme og elektrisk energi fra biobrensel. Potensialet som ligger i MRBBs prosjekt når det gjelder råvareproduksjon i stor skala, bør integreres i en slik storsatsing. Enova bør derfor støtte slike prosjekt som MRBB, som ledd i en langsiktig og helhetlig satsing.

Svar:

Regjeringen setter nå av 20 mrd. kr for å styrke innsatsen for fornybar energi og energieffektivisering. Dette er faktisk en historisk satsing som overgår alt vi har sett i Norge på dette feltet til nå. Jeg er glad for at vi nå har rammene for dette arbeidet på plass. Regjeringen har satt et mål om 30 TWh økt fornybar energiproduksjon og energieffektivisering fra 2001 til 2016. De tiltakene som blir satt i gang nå, vil bidra betydelig til å styrke forsynings sikkerheten for energi i Norge. Og det er et vesentlig bidrag for å nå Regjeringens mål om et mer miljøvennlig og variert energisystem.

Enovas formål er å fremme en miljøvennlig energiomlegging ved å bidra til å bygge opp et marked for miljøvennlige energiløsninger. Resultatmålet for Enovas virksomhet er pr. dags dato satt til 7 TWh for perioden 2001 til 2007 og det langsiktige målet er på 12 TWh for perioden 2001 til 2010. Enovas målsettinger er altså knyttet til energiomlegging i Norge. I forbindelse med den nye store satsingen vil jeg sette mer ambisiøse og langsiktige energiomleggingsmål for virksomheten. Det er viktig at Enovas bruk av støttemidler har en utløsende effekt på prosjektene, har størst mulig energiomleggingseffekt og at de gir varig virkning i Norge. Utover dette har jeg gitt Enova stor frihet til å utforme virkemidler.

Det er lagt opp til at enkeltvedtak fattet av Enova i forbindelse med tildelinger fra Energifondet ikke kan påklages, jf. energiloven § 4-4 femte ledd. Dette betyr at jeg ikke har slike saker til behandling i departementet og jeg kan derfor ikke kommentere enkelttildelinger.

Rammene for den nye satsingen vil bli presentert i statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1092**Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 4. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt tidligere skriftlige spørsmål nr. 1010, datert 9. juni 2006, og tidligere skriftlig spørsmål nr. 977, datert 2. juni 2006, samt begrunnelser. Hvis man skal følge retorikken til statsråden, mener hun det er helt greit at et regiontogtilbud mellom Hallingdal og Oslo må delfinansieres av kommunene, staten og BTV-regionrådet, mens staten fullfinansierer et tilsvarende regiontogtilbud et annet sted.

Er det slik å forstå at statsråden vil ignorere valgløftene og lovnader i vinter, og ikke gjøre noe som helst?»

BEGRUNNELSE:

Jeg registrerer at statsråden skyver ansvaret fra seg og legger det på tidligere statsråd, og nå også BTV-regionrådet (som nå har ansvaret, ikke Buskerud fylkeskommune som statsråden skriver).

Spesielt underlig blir hele saken når man parallelt vedtar at det ikke skal være regiontogforbindelse mellom Hallingdal og Oslo, og så opprettes det tilsvarende regiontogforbindelse mellom Gudbrandsdalen og Oslo som fullfinansieres av staten.

Vi kommer ikke unna sakens realiteter når det gjelder hva de rød-grønne partiene har lovet, både før og etter valgkampen, når det gjelder Vøgne. Regjeringen kommer heller ikke unna hva som står i Soria Moria-erklæringen. Det blir da noe underlig at man nå skylder på den forrige regjeringen og BTV-regionrådet. Statsråden kan uten tvil gjøre noe med saken hvis hun ønsker å få Vøgne på skinner igjen.

Videre stemte de rød-grønne partiene Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet i BTV-regionrådet ned Fremskrittspartiets forslag som innebar at man fikk Vøgne på skinner igjen. Et initiativ om å få Vøgne på skinner igjen må etter min mening derfor komme fra statsråden.

Jeg vil også spesielt presisere at hallingdalkommunene i årevis har kjempet for Vøgne. Alle politiske vedtak har vært enstemmige.

Avslutningsvis registrerer jeg at statsråden også prøver å skylde på Fremskrittspartiet, fordi vi i vårt alternative budsjett for 2006 la opp til et kutt i posten kjøp av persontransport med tog. Jeg vil foreslå at

statsråden i tiden fremover leser hele vårt alternative statsbudsjett og vårt partiprogram. Det statsråden da tydeligvis ikke har fått med seg, er at Fremskrittspartiet vil legge all persontransport med tog i Norge ut på anbud. Effektivisering og konkurranseutsetting av persontransport vil resultere bedre og billigere tilbud, slik at faktisk flere vil benytte seg av togtilbudet. Med andre ord flere kunder, bedre tilbud og mindre kostnader for det offentlige. Videre nevner ikke statsråden at Fremskrittspartiet også vil bruke 300 mill. kr på markedsføring av Norge som turistnasjon i utlandet, noe som uten tvil vil resultere i flere turister i Hallingdal. Altså flere togkunder. Videre så er mye av togmateriellet i Norge ganske gammelt. Dette kunne det uten problemer investeres i med mer bruk av oljefondet, via et utenlandsbudsjett, som ikke resulterer i inflasjon og høyere rente.

Svar:

Jeg kjenner ikke til hvilke valgløfter eller lovnader stortingsrepresentant Rytman viser til. Det heller ikke sagt noe konkret om Vøgne i Soria Moria-erklæringen slik det framgår i begrunnelsen for spørsmålet. Når det gjelder togtilbudet Vøgne har jeg fulgt opp de løfter som ble gitt av Bondevik II-regjeringen og tidligere samferdselsminister Torild Skogsholm, men som forrige regjering selv ikke oppfulgte i sitt budsjettforslag, slik det framgår av mitt svar av 13. juni d.å. på skriftlig spørsmål nr. 977 fra stortingsrepresentant Rytman.

Jeg forholder meg til Buskerud fylkeskommune i denne saken og som jeg har nevnt i mitt svar av 20. juni d.å. på skriftlig spørsmål nr. 1010 fra stortingsrepresentant Rytman, legger jeg stor vekt på at ansvarsoverføringen til Buskerud fylkeskommune er reell i den forstand at det er opp til fylkeskommunen selv å bestemme hvilken transportløsning som skal velges. Som en følge av dette, og for å opptre i tråd med de tilsagn som er gitt Buskerud fylkeskommune, fremholder jeg at jeg ikke vil foreta meg noe i saken.

Det er opp til Buskerud fylkeskommune, gjennom BTV-regionrådet, å ta stilling til anvendelsen av de midler som staten bevilger over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett.

SPØRSMÅL NR. 1093**Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 3. juli 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Blakstad skole i Asker har i flere år hatt et sosialpedagogisk prosjekt som heter "Pust UT". Skolen har innredet et rom der elever som har ulike problemer kan få komme og snakke med en voksen eller arbeide i ro. Prosjektet "Pust UT" er bemannet med en barnevernspedagog som veileder og samtalepartner for enkeltelever og små grupper. Dette er et flott forebyggende tiltak til glede for både elever og lærere. Erfaringer fra dette prosjektet burde spres til alle kommuner.

Ser statsråden behovet for erfaringsspredning og videreføring av prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

I merknadene til forskrift om kommunens helsefremmende og forebyggende arbeid i helsestasjons- og skolehelsetjenesten, står det at "helsestasjons- og skolehelsetjenesten skal i et tverrfaglig samarbeid bidra til å skape et godt oppvekstmiljø for barn og ungdom gjennom tiltak for å styrke foreldrenes mestring av foreldrerollen, fremme barns og ungdoms lærings- og utviklingsmiljø og bidra til å legge til rette for godt psykososialt og fysisk arbeidsmiljø i skolen". Skolehelsetjenesten skal blant annet arbeide med tiltak som tar sikte på å fremme trivsel og velvære og bedre elevenes mulighet til å mestre de utfordringer og belastninger de utsettes for i dagliglivet.

Prosjektet Pust UT oppfylder målsettingen i forskriften om kommunens helsefremmende og forebyggende arbeid i helsestasjons- og skolehelsetjenesten. På grunn av dårlig økonomi blir Pust UT dessverre allikevel lagt ned fra og med neste skoleår. Skolen kan ikke videreføre prosjektet uten økte økonomiske rammer. Det er trist at gode tverrfaglige prosjekter som har en viktig forebyggende funksjon ikke får verken kommunal eller statlig støtte.

Svar:

Jeg er enig i at det sosialpedagogiske prosjektet "Pust UT" ved Blakstad skole i Asker kommune som du beskriver, er et godt forebyggende tiltak. Når det

gjelder spørsmålet om erfaringsspredning av prosjektet "Pust UT" vil jeg vise til Strategiplan for barn og unges psykiske helse, tiltak nr. 29 Helsefremmende skoler (HEFRES). HEFRES er en del av et Europeisk nettverk av helsefremmende skoler og et samarbeidsprosjekt mellom Verdens helseorganisasjon, EU og Europarådet. HEMIL-senteret ved Universitetet i Bergen er nasjonalt ressurscenter og har ansvaret for utvikling og drift av det nasjonale prosjektet. Hovedmålsetting for prosjektet er å oppnå god helse og sunn livsstil ved skolen. Målsettingen søkes nådd ved å utvikle et trygt og helsefremmende sosialt og fysisk miljø gjennom samarbeid mellom ansatte og elever ved skolen, hjem, skolehelsetjenesten og lokalmiljøet. Læringscenteret, nå Utdanningsdirektoratet, har i samarbeid med HEMIL-senteret utviklet nettbaserte læringsressurser "Helse og trivsel i skolen" som en oppfølging av HEFRES-prosjektet. "Helse og trivsel i skolen" er tilgjengelig på Internett (www.miljolare.no). Det ville være naturlig å få vurdert om erfaringer fra prosjektet "Pust UT" kan spres via konseptet "Helse og trivsel i skolen".

Forskrift om kommunens helsefremmende og forebyggende arbeid i helsestasjons- og skolehelsetjenesten skal bidra til at tjenesten arbeider med å fremme barns og unges oppvekstmiljø. Når det gjelder skolehelsetjenesten, som jeg er veldig opptatt av skal være et godt tilbud, så har denne tjenesten en avgjørende rolle som støttespiller i arbeidet med å fremme elevenes helse. Skolehelsetjenesten skal i samarbeid med skole, elever og foreldre arbeide for å skape en helsefremmende skole gjennom å fremme et godt lærings- og arbeidsmiljø med hensyn til helse, trivsel og sikkerhet. Skolehelsetjenesten vil derfor være en viktig samarbeidspartner for skolen i arbeidet med å tilrettelegge forebyggende tiltak i skolemiljøet.

Det er kommunens ansvar å tilby og dimensjonere omfanget av helsestasjons- og skolehelsetjenesten til målgruppene. Når det gjelder videreføring av prosjektet ved Blakstad skole, oppfatter jeg derfor dette til å være en prioritering og beslutning som faller inn under kommunens ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 1094**Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 4. juli 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Eksisterer tilstrekkelige kontrollrutiner fra offentlige myndigheters side for å avdekke eventuell mangelfull beskatning i anleggsbransjen hos utenlandske aktører og deres ansatte, har norske skattemyndigheter tilstrekkelig adgang til skatteopplysninger i disse bedrifters og arbeidstakeres hjemland slik at tilfredsstillende kontroll kan gjennomføres, og mener finansministeren norske regler i tilstrekkelig grad forebygger skattejuks, slik at man kan si at risikoen for at dette eksisterer er liten?»

BEGRUNNELSE:

Like konkurransevilkår er viktig for at markedene skal kunne fungere til beste for samfunnet. På noen store norske veiprosjekter, der utenlandske entreprenører har vunnet anbudsrundene, har det blant annet fremkommet påstander om doble sett av arbeidskontrakter for de utenlandske arbeidstakerne. Dermed kan høyere lønn og anstendige arbeidsvilkår fremvises ved kontroll, mens en reell arbeidskontrakt med lavere lønn og dårligere arbeidsvilkår i virkeligheten gjelder for arbeidstakeren.

Av dette kan følgene være mangelfull beskatning av lønn hos arbeidstakerne og mulige brudd på arbeidsmiljøloven på arbeidsplasser i Norge.

Dersom en slik unndragelse av skatt er tilfellet, vil øvrige aktører, og bransjen for øvrig, med ansatte og deres kompetanse være skadelidende, samtidig som staten mister skatteinntekter.

Det er derfor ønskelig å få belyst hvilken kontrolladgang norske myndigheter har, og hvilken kontroll de faktisk gjennomfører for å forebygge skatteunndragelse og undergraving av konkurransen i markedet.

Herunder kan det være interessant å vite om innberettet beløp i Norge ved noen anledninger avstemmes mot innberettet beløp i landet der arbeidstakeren er hjemmehørende.

Det er også ønskelig å få belyst hvordan finansministeren vurderer hvorvidt norske skatteregler i tilknytning til utenlandske arbeidstakere forringer norske aktørers konkurransekraft, og om Finansdepartementet har vurdert endringer i reglene som tar sikte på å utbedre dette.

Svar:*Skatteplikten for utenlandske selskaper*

Etter norsk intern rett er utenlandske selskaper som deltar i eller driver virksomhet i Norge, skattepliktige hit for inntekt av slik virksomhet. Den norske beskatningsretten kan imidlertid være begrenset av skatteavtalen med den enkelte, utenlandske stat. Etter skatteavtalene kan virksomhetsinntekter som et utenlandsk foretak oppebærer i Norge bare skattlegges i Norge dersom foretaket har fast driftssted her, slik skatteavtalen definerer dette driftsbegrepet. Et fast driftssted etter skatteavtalen anses normalt ikke å foreligge før virksomheten har vart en viss tid. Når det gjelder bygg- og anleggsvirksomhet, er tidsfristen for når det skal anses å foreligge et fast driftssted særskilt fastsatt i de skatteavtalene som Norge har inngått. Fristen varierer fra avtale til avtale og er normalt enten 6 eller 12 måneder. Enkelte avtaler har imidlertid kortere eller lengre frist enn dette. For eksempel er fristen 18 måneder etter skatteavtalen mellom Norge og Polen. Dette medfører at et polsk selskap kan gjennomføre et bygge- eller anleggsprosjekt i Norge uten at det oppstår skatteplikt, hit for selskapet, dersom byggeprosjektet ikke varer lenger enn 18 måneder. Dersom tidsfristen etter skatteavtalen overskrides, er imidlertid virksomhetsinntekten skattepliktig til Norge for hele prosjektperioden.

Skatteplikten for utlendinger ansatt i utenlandske selskaper

Etter norske interne regler er utenlandske ansatte hos utenlandske selskaper som driver bygge- eller anleggsvirksomhet i Norge skattepliktige til Norge, dersom arbeidet utføres her i landet. Men også for denne gruppen vil en skatteavtale kunne begrense den norske beskatningsretten. I de skatteavtalene som Norge har inngått, vil en person som utfører arbeid i Norge for en utenlandsk arbeidsgiver ikke bli skattepliktig hit med mindre arbeidsoppholdet varer mer enn 183 dager i løpet av en 12-måneders periode. Et arbeidsopphold fra mai ett år til september året etter, bare avbrutt av vanlige hjembesøk og ferier, vil altså lede til skatteplikt hit for lønnen til den utenlandske arbeideren.

Enkelte skatteavtaler benytter inntektsåret som avgrensingsperiode for de 183 dagene i stedet for løpende 12-måneders perioder, for eksempel skatteavtalen mellom Norge og Polen. Dersom arbeidstakeren kommer til Norge i juli i et år og avslutter ar-

beidsoppdraget i juni året etter, vil arbeidsoppholdets lengde i Norge kunne vare nesten ett år (under 183 dager i hvert av de to kalenderårene), uten at det oppstår norsk skatteplikt på lønnsinntekten. Dersom tidsfristene etter skatteavtalen overskrides, er imidlertid lønnsinntekter skattepliktig til Norge for hele arbeidsperioden.

Har den utenlandske arbeidsgiveren fast driftssted i Norge, vil den utenlandske arbeidstakeren bli skattepliktig til Norge fra første arbeidsdag, uansett varigheten av oppholdet her. Det samme gjelder for utenlandske arbeidstakere som utfører arbeid for norske arbeidsgivere eller er leiet ut fra en utenlandsk arbeidsgiver til et norsk selskap for å utføre arbeid for det norske selskapet.

Registreringsplikt

Enhver næringsdrivende og ethvert offentlig organ som gir personer bosatt i utlandet eller selskap hjemmehørende i utlandet et oppdrag i Norge, er pliktig til gi opplysninger om slike kontrakter til norske skattemyndigheter. Plikten til å gi opplysninger påhviler ikke bare norske oppdragsgivere, men også utenlandske oppdragsgivere som driver sin virksomhet eller deler av sin virksomhet innenfor norsk beskatningsområde. Utenlandske oppdragsgivere er ikke fritatt for denne opplysningsplikten selv om de er fritatt for egen skatteplikt gjennom skatteavtalen som Norge har med vedkommendes hjemland. Plikten er heller ikke avhengig av at den utenlandske oppdragsgiver er skattepliktig hit.

Oppdragsgiver skal gi opplysninger om ethvert oppdrag uansett bransje. Plikten til å gi opplysninger omfatter også oppdrag gitt til oppdragstakere nedover i kontraktkjeden. I tillegg omfatter rapporteringsplikten alle arbeidstakere knyttet til oppdraget og eventuelle underoppdrag her i landet. Unntatt fra rapporteringsplikt er bare norske arbeidstakere ansatt hos person bosatt i Norge eller selskap hjemmehørende i Norge. Arbeidstakere som arbeider i Norge for utenlandsk oppdragsgiver/oppdragstaker, skal derfor rapporteres. Det skal også alle utenlandske statsborgere som arbeider i Norge for norsk oppdragsgiver/oppdragstaker.

Rapporteringen skal skje snarest etter at kontrakt er gitt og senest 14 dager etter at arbeidet er påbegynt.

Finansdepartementet nedsatte 7. februar 2006 en arbeidsgruppe til utredning av revisjon av ovennevnte rapporteringsregler. Bakgrunnen for revisjonen var blant annet at det er usikkert om reglene er forenlig med Norges forpliktelser etter EØS-regelverket. Usikkerheten gjelder de plikter som bare pålegges i forhold til utenlandske arbeidstakere, og som derfor kan hevdes å være et hinder for fri bevegelse av arbeidskraft til Norge. I mandatet for arbeidsgruppen er

det uttalt at forslaget til nye regler skal være begrunnet i skattemessige hensyn (forhindre skatteunndragelser og svart arbeid). Arbeidsgruppen avga sin rapport 23. mai 2006. Rapporten er nå til behandling i departementet.

Kontroll

Viktige deler av skattekontrollen rettet mot utenlandske entrepriser i Norge er sentralisert til Sentralskattekontoret for utenlandssaker i Sandnes (og til skattefogden i Rogaland når det gjelder innkreving). Dette gir en sentral oversikt over utviklingen og de utfordringer som den fører med seg. Videre gir denne sentraliseringen anledning til å utvikle spesialkompetanse på utenlandsk kontroll. Området er krevende, både på grunn av komplisert regelverk og på grunn av forholdet til de aktuelle hjemstater. For øvrig har Skattedirektoratet selv en aktiv rolle i tilretteleggingen av dette kontrollarbeidet over landegrensene.

Et utenlandsk selskap som driver virksomhet i Norge er som nevnt foran, skattepliktig til Norge etter norsk intern rett. Ligningslovens regler gjelder således også overfor utenlandske selskaper som driver virksomhet i Norge. Dette betyr at når et utenlandsk selskap befinner seg i Norge, er det omfattet av de samme regler for kontroll som gjelder for norske selskaper. At beskatningsretten i Norge kan være begrenset av skatteavtaler, får ingen betydning for retten til å kontrollere om selskapene følger sine plikter etter ligningsloven. Ligningsmyndighetene har hjemler til å kontrollere om skattyterne gir pliktige opplysninger om seg selv og sine ansatte, herunder for eksempel at lønnsinnberetninger er korrekte.

Bygge- og anleggsbransjen har i kontrollsammenheng vært et satsingsområde for skatteetaten i lengre tid, og vil også være det framover. Ved store byggeprosjekter foretar ligningsmyndighetene jevnlig stedlige kontroller i tillegg til å gi mye informasjon til de involverte parter i prosjektet. I de største byggeprosjektene gjennomføres ofte kontrollene i samarbeid med andre etater som politi, toll, arbeidstilsyn osv. Arbeidstilsynets oppgaver vil være kontroll av arbeidskontrakter og sikkerhet ved arbeidsplassen. Skatteetaten er med i et prosjekt kalt "Seriositet i byggebransjen", initiert av Byggenæringens landsforbund (BNL). Prosjektet har resultert i flere tiltak. Et av disse er det som kalles "StartBank". Tiltaket ble lansert 13. juni 2005 og er en felles kvalifikasjonsordning for leverandører. Ordningen går ut på at leverandører må gjennom en kvalifiseringsprosess for å kunne bli godkjent som en seriøs leverandør. Et annet tiltak er "Registerinfo", som er et informasjonskontor for byggenæringen etablert 1. januar 2005. Byggenæringen i Norge er selv interessert i å redusere den svarte økonomien i bransjen for å hindre konkurransevridning og dårlig omdømme. Ved oppret-

telsen av denne enheten har næringen nå kun én, felles enhet å forholde seg til for å få tilgang på den informasjonen de trenger for å vurdere anbudsgiveres seriøsitet før det inngås kontrakt. For at oppdragsgiver skal kunne sjekke ut sine oppdragstakere, må de be om en fullmakt fra oppdragstaker til å sjekke ut dennes skattedata. Allerede i dette ligger det en utsliting av useriøse og dermed lite samarbeidsvillige oppdragstakere.

Finansdepartementet har bedt Skattedirektoratet utrede om det i bygge- og anleggsbransjen bør innføres et ansvar for hovedentreprenør for betaling av skatter og avgifter i hele entreprisen, kombinert med en tilbakeholdsrett i deler av entreprisevederlagene fra hovedentreprenøren. Et mål for utredningen er å finne fram til eventuelle regler som på en effektiv måte forhindrer at skatter og avgifter unndras, samtidig som ulempene ordningen vil medføre, herunder likviditetsbelastningen for underentreprenørene ved slik tilbakeholdelse, begrenses i størst mulig grad. Utredningen vil bli oversendt departementet til høsten.

Utveksling av opplysninger med utenlandske myndigheter

Når et selskaps virksomhet i Norge er opphørt, er kontroll hos selskapet (i dets hjemland) avhengig av

hjemmel i for eksempel en skatteavtale eller annen internasjonal avtale. Det er bestemmelsene om utveksling av opplysninger i slike avtaler som kan danne grunnlaget for at norske ligningsmyndigheter eksempelvis skal kunne foreta bokettersyn hos en skattyter i en annen stat. De fleste norske skatteavtaler inneholder bestemmelser om utveksling av opplysninger.

Bestemmelsene brukes oftest til å utveksle opplysninger i mer tradisjonell forstand, dvs. automatisk eller spontan utveksling av inntektsbeløp, fakturaer osv., men brukes også til innhenting av nærmere opplysninger om en skattyter gjennom skriftlige eller muntlige henvendelser til den annen stats skattemyndigheter.

Skatteetaten er opptatt av å bekjempe svart økonomi i alle former, og ikke minst den som krysser landegrensene. Jeg ser positivt på de igangsatte tiltak, og er åpen for flere når anledningen byr seg. Jeg forbereder et utvalg til å utrede tiltak mot skatteunndragelser mer generelt, og forholdet til utlandet vil bli en naturlig del av dette utredningsarbeidet. Gjennom Finansdepartementets deltakelse i EMØK (Embetsmannsutvalget mot økonomisk kriminalitet) kan også behovet for samordnet, tverrsektoriell planlegging og innsats ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 1095

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 4. juli 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mange har mistet pensjonspoeng som følge av at de har blitt skjønnsignet og ikke har betalt restskatten innen tre år. Det hersker imidlertid uklarhet rundt rettstilstanden rundt krav på pensjonspoeng dersom man først blir skjønnsignet, deretter får ligningen endret (nedsatt), for så å betale innen treårsfristen.

Dersom en ligning blir endret pga. saksbehandlingsfeil, og restskatten så blir betalt innen tre år, vil skattyter da ha krav på pensjonspoeng?»

BEGRUNNELSE:

Problemstillingen kan eksemplifiseres som følger: Skattyter X ble etterlignet skatt for fem år, 1988-1992, og tillagt 60 pst. straffeskatt. Dette resulterer i

et betydelig skattekrav fra ligningsmyndighetene. Det fremkommer i 2002 at skattyter X er blitt lignet på feil grunnlag som følge av en relatert rettssak, og skattekravet nedsettes til 170 000 kr. X betaler hele beløpet innen treårsfristen. Spørsmålet blir om X skal godskrives pensjonspoeng for hele perioden.

Svar:

Nedsettelse av pensjongivende inntekt mv. reguleres av folketrygdloven § 3-15 og forskrift 18. desember 1997 nr. 1408 om nedsettelse av pensjongivende inntekt, pensjonspoeng og avgift når utlignet skatt og avgift helt eller delvis ikke er betalt. Utgangspunktet etter disse reglene er at pensjonspoengene skal nedsettes når den utlignede skatten ikke er betalt innen tre år etter utløpet av utligningsåret.

Dersom bare deler av skattekravet er betalt, skal pensjonspoengene reduseres forholdsmessig. Den nevnte forskriften § 3 oppstiller enkelte unntak fra dette utgangspunktet blant annet dersom skattyter har inngått betalingsavtale med skattemyndighetene, ved påleggstrekk, skatte- og avgiftskravet er brakt inn for domstolene (og ikke endelig avgjort), eller det er klart at ligningen vil bli endret.

Unntakene skal sikre at pensjonspoengene ikke settes ned i de tilfeller det er usikkert om hele eller deler av kravet vil bli betalt. Er deler av skatte-/avgiftskravet innbetalt etter at pensjonspoengene er nedsatt, er det ikke adgang til å tilbakeføre pensjonspoengene. Dette er regulert i forskriften § 6.

Ved endring av ligningen som innebærer at skattekravet settes ned, løper en treårsfrist for det nye

skattekravet. I disse tilfellene ses det bort fra allerede nedsatte pensjonspoeng, dersom det nye skattekravet innbetales innen tre år. Pensjonspoengene beregnes på nytt i henhold til det nye skattekravet. Tilsvarende skal pensjonspoengene beregnes forholdsmessig dersom det nye skattekravet ikke blir betalt (helt eller delvis).

Dette innebærer at en skattyter som får sin pensjonsgivende inntekt endret, får beregnet pensjonspoeng i forhold til inntektens størrelse (forutsatt at inntekten gir pensjonspoeng etter folketrygdloven), dersom skattekravet i henhold til endringsvedtaket betales innen treårsfristen etter dette endringsvedtaket.

SPØRSMÅL NR. 1096

Innlevert 26. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 4. juli 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Regjeringen bidrar til å skape inntrykk av at strandsonen blir kraftig nedbygget og fremkommeligheten redusert. Statistisk sentralbyrås statistikk viser for eksempel at 60 pst. av søknader om dispensasjon innvilges i Tjøme kommune. Ifølge Tjøme kommune gjelder dette ikke nye hytter, men brygger, naust eller gjenoppbygging av hytter etter brann/riving. Dette er tiltak som ikke begrenser allmennhetens tilgang til strandsonen.

I hvilken grad er strandsonen blitt mer eller mindre tilgjengelig for allmennhetens ferdsel de siste 5, 10 og 20 år?»

BEGRUNNELSE:

Den norske kysten er langstrakt og med meget varierende behov for restriksjoner. Allmennhetens ønske om, og rett til, friluftsliv må balanseres med den private eiendomsretten på en fornuftig måte. Her bør kommunene få tilpasse seg de lokale forhold, og undertegnede mener arealmessige beslutninger og tilpasninger må tas lokalt. De kjenner de lokale forhold bedre enn byråkratiet i Oslo, og bør derfor fortsatt få ta beslutninger om lokalt arealbruk.

Regjeringen har i flere omganger kunngjort at det vil bli strammet inn i den lokale forvaltningen av strandsonen. Regjeringen har reagert på det den om-

taler som en kraftig nedbygging av strandsonen. Regjeringen har således varslet en sak for Stortinget vedrørende et strengere regelverk.

For at en slik sak skal kunne få den grundige og nyanserte behandlingen den fortjener, så er det blant annet en forutsetning at de statistiske bakgrunnstallene er best mulig. Det er meningsløst å bruke store ressurser på å begrense hyttebygging i strandsonen, dersom tallene er misvisende i forhold til de inngrep som gjøres. Det er tross alt offentliggjøringen av antall dispensasjoner fra det generelle byggeforbudet i 100-metersbeltet som ofte er grunnlaget for de politiske utspillene og kravene om innstramminger.

Statistisk sentralbyrå lanserer med jevne mellomrom tall om dispensasjoner i strandsonen. Prosenttallene om dispensasjoner for 2005 høres store ut, men er på ingen måte dramatiske for pressområdene rundt Oslofjorden etter undertegnendes oppfatning. For eksempel er det kun 17 dispensasjonssøknader i Buskerud, hvorav 9 ble avslått. I Akershus er det 12 søknader, hvorav 7 ble avslått. I Oslo er det ingen søknader.

I Tjøme er det ifølge Statistisk sentralbyrå gitt dispensasjon i 6 av de 10 søknadene kommunen behandlet i 2005. Statistisk sentralbyrå legger til grunn i sin statistikk at utbedringer av eksisterende bygningssmasse ikke skal regnes med, slik at tallet kun skal gjelde tillatelser til "jomfruelige" bygninger.

Tjøme kommunene mener de ikke har tillatt bygging av noen "jomfruelige" bygg. En oversikt over dispensasjoner for 2005 viser at det er gjenoppføring av hytter (rives eller nedbrent), brygger og båtnaust som tillates. De to sistnevnte må nødvendigvis ligge i 100-metersbeltet.

Debatten rundt strandsonen burde fokusere på om allmennhetens tilgang til strandsonen faktisk blir redusert, ikke på tall om at det blir gitt dispensasjoner fra et generelt regelverk. Undertegnede har ingen problemer med om det bygges noen flere hytter og gjøres forbedringer av eksisterende bygningsmasse, så lenge dagens generelle tilgang til strandsonen fortsatt opprettholdes.

La meg avslutningsvis understreke at Fremskrittspartiet er tilhenger av fri ferdsel i utmark, slik dagens allemannsrett legger opp til. Fremskrittspartiet vil heller ikke tillate at enkeltpersoner tar seg til rette og stenger allmennheten ute ved å omgjøre utmark til sin egen innmark.

Svar:

Det framgår av Soria Moria-erklæringen at Regjeringen vil stanse nedbyggingen av strandsonen. Det legges opp til sterkere geografisk differensiering i retningslinjene, der vernet gjøres strengere i områder med sterk konkurranse om strandsonen.

Antall dispensasjoner gir en indikasjon på byggeaktiviteten i 100-metersbeltet langs sjøen, men gir ikke den fulle oversikt over utbyggingen. I tillegg til

bygging etter dispensasjon tillates også bygging i medhold av plan.

Antall dispensasjoner i 100-metersbeltet langs sjøen rapporteres årlig gjennom kommune-stat-rapporteringen KOSTRA, og kunngjøres av Statistisk sentralbyrå i juni hvert år. Rapporteringen omfatter bare dispensasjoner for nye bygninger og ikke andre tiltak som brygger, tilbygg etc. Erstatningsbygninger inngår i registreringen, uten at de skilles spesielt ut.

KOSTRA-tallene for de siste tre årene omfatter nye bygninger. I 2003 ble det gitt dispensasjon for ca. 870 nye bygninger i 100-metersbeltet langs sjøen, i 2004 var antallet om lag 800, mens tallet i 2005 økte til over 1 000. Samlet sett viser dette at det skjer en uheldig bit-for-bit-utbygging, som gir grunn til bekymring når utviklingen vurderes i et langsiktig perspektiv.

Statistisk sentralbyrå gir også opplysninger om allmennhetens tilgang til strandsonen, basert på GAB-registeret. Per 1. januar 2006 var 23,8 pst. av kystlinjen i Norge bygningspåvirket, dvs. ligger mindre enn 100 meter fra nærmeste bygning. I perioden 1985 til 2006 økte bygningspåvirket kystlinje med 1,5 pst. For strekningen Østfold til og med Hordaland var 39,4 pst. av kystlinjen bygningspåvirket, og hadde økt med 2,2 pst. fra 1985. Kommunene innerst i Oslofjorden har høyest andel bygningspåvirket kystlinje. I sine kommentarer til disse tallene bemerker Statistisk sentralbyrå at dette indikerer at allmennhetens tilgang til strandsonen stedvis kan være betydelig begrenset. Dette er jeg enig i.

SPØRSMÅL NR. 1097

Innlevert 27. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 4. juli 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det er gjort store endringer i det foreslåtte vernet av Hyllingsdalen-Skardsfjellene i forhold til det som ble lagt til grunn ved Stortingets behandling av St.meld. nr. 62 (1991-92). Både størrelsen og grunnlaget for vern er dramatisk endret og prosessen kan ikke sies å ha blitt kjørt i overensstemmelse med flertallets ønske om et samarbeid med lokalbefolkningen.

Kan man forvente at vernet av Hyllingsdalen-Skardsfjellene vil bli forelagt Stortinget og når vil en slik fremleggelse kunne finne sted?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil påstå at de naturtypene som ligger i vernet av Hyllingsdalen og Skardsfjellene ikke er av en slik art at de krever et spesielt vern. Grunneierne og rettighetshavere har forvaltet områdene i hundrevis av år, og i fremtiden må de uansett behandle landskapet i tråd med kommunale retningslinjer og plan- og bygningsloven. Det har vært drevet virksomhet i området i hvert fall i 350 år, og allikevel ser altså noen en verdi i et vern som vil fortrenge de tradisjonelle og nye utmarksnæringene. Man oppnår bare tre ting med vernet. Det ene er å overføre forvaltningen fra lokalt

til statlig hold. Det andre er å overføre næringsgrunnlaget fra nordmenn til reindriftssamer. Det tredje er at vernet bidrar til at antallet vernede kvadratkilometer som er vernet i Norge øker, noe som tilsynelatende er den viktigste suksessfaktoren for den siste tids miljøvernministere. Da Stortinget behandlet saken i 19. april 1993, var ikke reinbeitets vilkår i Rørostraktene tatt med i vernegrunnlaget. Når fylkesmannen i ettertid har bestemt seg for å inkludere dette vil det medføre en dramatisk forverring av de andre utmarksnæringenes vilkår for overlevelse. I tillegg til dette er vernet øket dramatisk i størrelse siden Stortingets behandling. I det nye forslaget ligger 171 kvm av Tydal kommune innenfor verneområdet, i det første lå 0 kvm innenfor Tydal. Altså har både grunnlaget for vern og størrelsen blitt dramatisk endret, uten at det fra regjering eller storting har blitt gitt noen retningslinjer i denne retning. Til sammen vil 62 grunneiere og en rekke mindre lokalsamfunn få svekket sin næringsvirksomhet på grunn av dette vernet. Fraflytting av de norske samfunnene i området vil kunne bli konsekvensen. Dette lå ikke til grunn ved Stortingets behandling i 1993, dermed synes det klart at Stortinget må få denne saken tilbake til behandling.

Svar:

Et forslag til vern av Skardsfjella-Hyllingsdalen landskapsvernområde i Tydal og Røros kommuner, inkludert fire naturreservater i Røros kommune, ble sendt ut på lokal høring medio april i år. Fristen for uttalelse gikk ut 16. juni i år.

Planarbeidet er et ledd i oppfølgingen av St.meld. nr. 62 (1991-92) Ny landsplan for nasjonalparker og andre større verneområder i Norge og utføres av fylkesmannen i Sør-Trøndelag på oppdrag fra Miljøverndepartementet.

Berørte kommuner, Sør-Trøndelag fylkeskommune og en rekke offentlige etater og nærings- og interesseorganisasjoner har fått tilsendt høringsdokumentene. Høringsdokumenter er også sendt berørte grunneiere.

Det samla arealet for verneforslaget er på 333,5 km² fordelt med 171,2 km² i Tydal kommune og

162,3 km² i Røros kommune. I arealet i Røros inngår de fire naturreservatene Viglåa, Litlrien, Tjerråa og Djuptjønn naturreservater på i alt 12,5 km².

I NOU 1986:13 var det kun beskrevet et areal i Røros kommune som aktuelt for vern. I St.meld. nr. 62 (1991-92) framgår det at en utvidelse på ca. 55 km² kan vurderes i Viglfjella i Tydal kommune i forbindelse med det videre arbeid med saken. Under det senere dokumentasjonsarbeidet er det avdekket betydelige vernekvaliteter også videre nordover i Skardsfjella og vestover i Møsjødalen og Mahkalahke. Dette er verdier man tidligere ikke kjente til. Fylkesmannen har derfor fremmet et verneforslag som i areal er større enn det som framgår av St.meld. nr. 62 (1991-92). En vesentlig kvalitet ved dette tilleggsarealet er også at det er blant de største inngrepsfrie naturområdene i Sør-Trøndelag, noe som er en kvalitet som er blitt betydelig tyngre vektlagt i miljøvernpolitikken.

Miljøverndepartementet har tidligere gitt fylkesmannen melding om at det i forbindelse med det videre arbeid med vernesaken ikke er noe formelt i veien for at slike tilleggsområder med dokumenterte verneverdier skal kunne tas med i et høringsutkast slik at man kan få inn synspunkter på dette. For ytterligere å få inn synspunkter har fylkesmannen også sendt ut et alternativt avgrensingsforslag fra grunneierne i Stugudal i Tydal kommune, og som i hovedsak følger kote 900. For at fylkesmannen skal få et bredest mulig bakgrunnsmateriale som sine videre vurderinger, vil det være viktig at berørte parter fremmer sine synspunkter i høringen. Det er særlig viktig å få inn alle relevante opplysninger som kan gi grunnlag for å vurdere konsekvensene i forhold til ulike brukerinteresser.

På bakgrunn av disse opplysningene vil fylkesmannen komme med sin tilrådning som videre skal behandles av Direktoratet for naturforvaltning. Deretter går saken til Miljøverndepartementet som klarlegger vernesaken for avgjørelse av Kongen i statsråd. En slik saksprosedyre og myndighetsutøvelse er i samsvar med naturvernlovens bestemmelser.

Det vil derfor ikke være aktuelt å legge vernesaken fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1098**Innlevert 27. juni 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 4. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Etterslep i vedlikehold på henholdsvis riksveger og fylkesveger er stort og økende. Samlet utgjør etterslepet nå ca. 25 mrd. kr. Et så omfattende etterslep i vegvedlikeholdet medfører at vegkapitalen reduseres og at midler flyttes fra investering i nye veger til vedlikehold av eksisterende veger. Manglende vedlikehold kan også medføre at akseltrykket på vegene må settes ned.

Kan statsråden gi en oversikt over riks- og fylkesveger som i 2005 og 2006 har fått nedsatt akseltrykk pga. manglende vegvedlikehold?»

Svar:

Ut fra de opplysninger jeg har fått fra Statens vegvesen er tillatt aksellast ikke blitt redusert på riks-

vegnettet. Når det gjelder fylkesvegnettet, har jeg fått opplyst at i region Vest gjennomføres det bæreevne-målinger. Resultatene fra disse har ført til at tillatt aksellast er blitt redusert på en del fylkesveger i denne regionen. For resten av landet er jeg ikke kjent med at tillatt aksellast er redusert på fylkesvegnettet.

Det innføres normalt ikke telerestriksjoner på riksvegnettet lenger. Det har imidlertid vært telerestriksjoner på riksveg 252 Tyin-Eidsbugarden i Oppland. Dette er imidlertid en helt spesiell riksveg. Jeg kjenner ikke til telerestriksjoner på andre riksveger. På fylkesvegnettet har det i enkelte regioner vært telerestriksjoner i en viss utstrekning.

Jeg har dessverre ikke en total oversikt over hvilke fylkesveger dette gjelder. Jeg viser i denne sammenheng til at det er fylkeskommunene som fastlegger aksellastpolitikken på fylkesvegene.

SPØRSMÅL NR. 1099**Innlevert 27. juni 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 4. juli 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Den økonomiske krisen ved NAC på Bardufoss er et faktum og skolen har ikke lenger midler til drift. Det skjer samtidig som Regjeringen i revidert nasjonalbudsjett har pekt på dette flyskolemiljøet som det man ønsker å bygge en fremtidig nasjonal trafikkflygerutdanning på.

Mener statsråden fortsatt at det skal satses på Bardufoss/Tromsø-alternativet og hva vil statsråden i så fall foreta seg for å redde landets mest kompetente fagmiljø innenfor flygerutdanning fra konkurs?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål om denne saken, datert 9. juni 2006. I sitt svar til undertegnede 14. juni skriver statsråden: "Jeg er kjent med den økonomiske situasjonen ved NAC og vil kontinuerlig vurdere utviklingen i tråd med Stortingets behandling av saken." Flyskolen lå som kjent ikke inne med bevilgninger i re-

vidert nasjonalbudsjett, men har fortsatt til gode å få utbetalt de 4,5 mill. kr som Stortinget bevilget ved budsjettbehandlingen i desember 2005. Dette var midler som skulle holde driften i gang inntil den tverrdepartementale arbeidsgruppen hadde fremlagt sin innstilling. Deretter måtte det forutsettes egen sak fra Regjeringens side om hvordan en nasjonal flygerutdanning skulle bygges opp, dimensjonering og finansiering. Når sak om dette ikke ble fremlagt i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett våren 2006, betyr det at NAC vil få ytterligere økonomiske problemer i påvente av statsbudsjett 2007. I realiteten står virksomheten nå uten finansiering for høsten 2006.

Klagen til ESA ble fremmet på et tidlig tidspunkt og det er selvsagt kritisk for NAC når departementet likevel ikke vil utbetale de allerede bevilgede 4,5 mill. kr før klagen er avgjort.

Spørsmålet blir da hvordan Kunnskapsdepartementet kan medvirke til en snarlig avgjørelse hos

ESA. Et helt annet og prinsipielt spørsmål er i hvilken grad ESA kan overprøve en politisk beslutning om hvilket fagmiljø man vil bygge en nasjonal flygerutdanning på. Det er under alle omstendigheter viktig å få utløst midler til NAC for å unngå at det faglige miljøet går i oppløsning når Regjeringen i revidert nasjonalbudsjett har understreket at det er dette flygeropplæringsmiljøet som fremstår som det mest kompetente i Norge.

Svar:

Regjeringen står fast på at en eventuell framtidig statlig finansiert trafikkflygerutdanning bør bygge på miljøet på Bardufoss/Tromsø. Jeg er kjent med den informasjonen som har framkommet fra NAC om den økonomiske situasjonen for skolen, og synes den er uheldig i forhold til Regjeringens ønske om å etablere en statlig finansiert trafikkflygerutdanning i regionen.

Som Stortinget er informert om, ble vi i brev motatt 23. mars i år gjort oppmerksom på at det var sendt

klage til EFTA Surveillance Authority (ESA) med påstand om at tilskudd til NAC i 2005 var utbetalt i strid med statsstøttereglene. Videre måtte tilskuddet for 2006, ifølge klageren, være notifisert og godkjent av ESA før utbetaling kunne skje.

Det er viktig for Regjeringen å få avklart disse spørsmålene om overholdelse av statsstøttereglene. Kunnskapsdepartementet har redegjort for saken i brev til ESA av 12. mai 2006. Vårt primære synspunkt er at utdanning er et nasjonalt ansvar som faller utenfor regelverket om statsstøtte, men hvor langt statsstøttereglene rekker i forhold til utdanning er rettslig noe uavklart. Kunnskapsdepartementet vurderer derfor sammen med Fornyings- og administrasjonsdepartementet, som forvalter reglene om offentlig støtte, hvilke løsninger som er egnet for å få en raskest mulig avklaring av tilskuddet til NAC i forhold til statsstøtteregelverket. Vi følger behandlingen i ESA og vil anmode om å få en rask avklaring på klagesaken. Videre tar vi sikte på å notifisere støtten, slik at vi har en forent oppfatning av hvilke rammer utbetaling kan skje innenfor i tiden fremover.

SPØRSMÅL NR. 1100

Innlevert 28. juni 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 5. juli 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Sandefjord kommune ønsker å sette i gang et prosjekt for arbeidsledig ungdom i samarbeid med næringslivet, slik at all ungdom kan få nødvendig arbeidserfaring, og introduksjon til arbeidslivet. Intensjonen er å knytte prosjektet faglig og økonomisk til en kommunalt eiet attføringsbedrift. Regelverket for attføringsbedrifter medfører at slik tilknytning kan medføre sanksjoner i forhold til Aetats økonomiske tilskudd til bedriften.

Hva vil statsråden gjøre for at regelverket ikke skal ekskludere slike gode tiltak?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med et samarbeidsprosjekt mellom Sandefjord kommune og næringslivet rettet mot tiltak for arbeidssøkende ungdom, har man utredet konseptet Sandefjord Ungjobb AS.

Sandefjord Ungjobb AS skal være et ressurscenter for lokale private og offentlige arbeidsgivere. Virksomheten skal innrettes mot kvalifisering og for-

midling av ungdom, slik at all ungdom kan få nødvendig arbeidserfaring, tidlig introduksjon til arbeidslivets vilkår og muligheter for referanser og nettverk som kan brukes i det videre jobb- eller skoleløp.

Konseptets kommersielle virksomhet baseres på fakturerbare arbeidsoppdrag i det lokale markedet, samt opplærings- og utviklingsaktiviteter tilrettelagt for ungdom på oppdrag fra Aetat og kommunens sosialseksjon. Det regnes med en virksomhet på 50 ungdommer til enhver tid utenom sommersesongen og vel 200 i perioden juni-august hvert år.

Sandefjord Ungjobb A/S vil ha et eget styre med representasjon bl.a. fra det lokale næringsliv, og gruppen som har utredet prosjektet foreslår at man organiserer seg nært faglig og praktisk til kommunens attføringsbedrift Fønix Kompetansenett AS. Det er forutsatt en egenkapital på 3,5 mill. kr og forventningen er et mindre overskudd etter 2-3 års drift.

Kommunens attføringsbedrift Fønix Kompetansenett AS har en svært sterk finansiell stilling, og

kommunen ønsket at Fønix skulle gå inn på eiersiden med nødvendig kapital og at Sandefjord Ungjobb AS ble et datterselskap.

Aetat har redegjort for at regelverket ikke tillater en slik finansiering, og at det i så fall vil medføre sanksjoner i samarbeidet med Aetat for Fønix sin del.

Kommunen kan ikke prioritere dette tiltaket på egen kjøp, og siden verken Aetat eller næringslivet finner grunnlag for å gå inn med tilstrekkelig eierkapital, fører dette til at et sterkt ønsket og nødvendig tiltak stoppes av gjeldende regelverk for attføringsbedrifter.

Svar:

Etter dagens regelverk kan ikke en attføringsbedrift eie eller kontrollere annen forretningsvirksomhet. Begrunnelsen for dette er at attføringsbedriftens primære oppgave skal være å drive attføringsarbeid. Det betyr at eventuelle overskudd skal forbli i virk-

somheten og på den måten komme attføringsarbeidet og deltakerne der til gode og ikke overføres til annen virksomhet. Bakgrunnen for bestemmelsen er bl.a. å unngå at statlige tilskudd til attføringstiltak skal bli brukt til å subsidiere andre tiltak.

Det er imidlertid mulig for attføringsbedriftene å tilby tjenester til andre enn Arbeids- og velferdsetaten så lenge dette selget ikke går ut over de tjenestene bedriften er forpliktet til å levere til etaten, og så lenge det ikke forekommer subsidiering på tvers av de enkelte tiltakene. Det betyr at hvis en bedrift tilbyr tjenester til for eksempel en kommune eller til næringslivet, må denne virksomheten organiseres separat og utskilles økonomisk fra bedriftens attføringsarbeid.

Etablering av den nye arbeids- og velferdsforvaltningen innebærer endringer i samhandlingen mellom stat og kommune. Innspillet fra Sandefjord kommune vil bli tatt med i det videre arbeidet som følger av disse endringene.

SPØRSMÅL NR. 1101

Innlevert 29. juni 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 6. juli 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Flere kommuner har nå oppnådd full barnehagedekning. Allikevel er det mange familier som velger kontantstøtte i stedet for barnehageplass.

Hvor stor prosentandel mottar kontantstøtte i gjennomsnitt i de kommunene som har full barnehagedekning?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å gi foreldre gode omsorgsvilkår. Reell valgfrihet forutsetter både full barnehagedekning og kontantstøtte. Derfor er det viktig at vi raskest mulig kan tilby alle som ønsker det en barnehageplass. Like viktig er det at de som mottar kontantstøtte eller planlegger å motta kontantstøtte, kan føle trygghet for at ordningen ikke blir svekket.

Svar:

Man kan ikke sette noen konkret grense for hva som er full barnehagedekning for ett- og toåringene. Som en illustrasjon har jeg i stedet valgt å ta utgangspunkt i de 12 kommunene som har høyest barnehagedekning for barn i kontantstøttealder ved utgangen av 2005. Disse kommunene hadde i gjennomsnitt en barnehagedekning på 97,3 pst. for barn i kontantstøttealder. Barnehagedekningen gir et uttrykk for kapasitet i forhold til antall barn i aldersgruppen 1-2 år. I disse kommunene mottok i gjennomsnitt 47,2 pst. av ett- og toåringene kontantstøtte på samme tidspunkt. På landsbasis var andelen 57,8 pst.

Det er grunn til å understreke at i kommunene med høyest barnehagedekning har en dobbelt så høy andel av barna deltidsplasser som for landet under ett, henholdsvis 25,8 og 12 pst. Det er grunn til å tro at mange vil etterspørre heltidsplasser om disse var tilgjengelige. Reduksjon i barnehageprisene vil ytterligere forsterke etterspørselen etter heltidsplasser, og følgelig minske bruken av kontantstøtte.

SPØRSMÅL NR. 1102**Innlevert 29. juni 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 4. juli 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen vurdere å skille mellom restriksjoner på oppdrett av laks og ørret i en eventuell ny runde med innføring av nye nasjonale laksefjorder?»

BEGRUNNELSE:

Oppdrett av ørret og laks har ulikt risikobilde knyttet til både genetisk innblanding av villaksstammer og spredning av lakselus. Flere av fjordene som er aktuelle som nye laksefjorder har utelukkende oppdrett av ørret.

Vedtak om vernerestriksjoner basert på et risikobilde for lakseoppdrett kan dermed slå unødvendig hardt ut for oppdrettere av ørret.

Svar:

Ordnningen med nasjonale laksevassdrag og laksefjorder, jf. St.prp. nr. 79 (2001-2002), og Stortingets vedtak om opprettelse av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder, jf. Innst. S. nr. 134 (2002-2003), vedtak I og II, innebærer at laksen i disse vassdragene og fjordene skal sikres en særskilt beskyttelse.

Beskyttelsesregimet i de tidligere vedtatte nasjonale laksevassdragene og laksefjordene framgår av beskrivelsen i St.prp. nr. 79 (2001-2002), henholds-

vis kap. 4.3.2 og 4.4.2, samt Innst. S. nr. 134 (2002-2003), vedtak III. Dette går i korthet ut på at det ikke vil være tillatt å etablere nye konsesjoner for matfiskeoppdrett med laksefisk og noe strengere regler for rømmingssikring og helsekontroll i etablerte anlegg. Større inngrep i munningsområdene og virksomhet med risiko for alvorlig forurensing vil heller ikke være tillatt.

Regjeringen har som kjent besluttet å fremme en proposisjon til Stortinget om vern av villaksen og ferdigstilling av ordningen med nasjonale laksevassdrag og laksefjorder. Denne vil bli fremmet inneværende år. Det ligger i denne sammenhengen ikke an til at Regjeringen vil foreslå et skille mellom restriksjonsnivået på oppdrett av sjørret og laks. Dette gjelder både for de allerede vedtatte nasjonale laksefjordene og de nye som vil bli foreslått i forbindelse med ferdigstillingen av ordningen.

Jeg vil ellers vise til at ordningen med nasjonale laksevassdrag og laksefjorder vil være permanent, men ny kunnskap, ny teknologi og nye generelle rammebetingelser for berørte næringsinteresser kan tilsa endringer i regelverket for forvaltningen av områdene. Ordnningen skal derfor evalueres når det er mulig å vurdere de konkrete effektene. Dette vil gi grunnlag for å vurdere eventuell justering av de restriksjoner og tiltak som ordningen innebærer.

SPØRSMÅL NR. 1103**Innlevert 29. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 18. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Har samferdselsministeren vurdert de støymessige konsekvensene av Luftfartstilsynets forslag til nye forskrifter for Oslo Lufthavn Gardermoen og de kostnadene forslaget vil innebære for Oslo Lufthavn, og har samferdselsministeren vurdert alternative løsninger?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsministeren skal om ikke lenge vedta nye forskrifter for Oslo Lufthavn Gardermoen. Luftfartstilsynet foreslår i sitt forslag til nye forskrifter om omlegging fra segregert til fleksibel banebruk. Dette har alle flyplassens nabokommuner, samt alle tunge aktører, som Helsedepartementet, fylkesmannen i Akershus, Norsk Folkehelseinstitutt, gått imot. Meg bekjent har alle moderne store flyplasser i Europa, som Heathrow, München, Arlanda, segregert ba-

nebruk til tross for større flyaktivitet enn Oslo Lufthavns prognoser. En omlegging av flymønsteret fra segregert til fleksibel banebruk vil få store konsekvenser for befolkningen i nærmiljøet til Gardermoen i og med at støybildet vil øke. Ifølge Luftfartstilsynet vil den økte støyen være innenfor det tillatte. Men høyesterettsdommen fra april 2006 samt støykravene beskrevet i Handlingsplanen for det nasjonale støymålet har strengere støykrav og vil kunne definere den økte støyen som skadelig og erstatningspliktig. En omlegging fra segregert til fleksibel banebruk vil derfor kunne medføre kostbare erstatninger for Oslo Lufthavn. Flyplassens økte kapasitetsbehov kan løses på andre og mindre kostnadskrevende måter:

- 1) Man kan utnytte flyplassens kapasitet ved å sikre raskere avkjøringsmuligheter fra rullebanen.

Dette har Norconsult påpekt i sin rapport til Samferdselsdepartementet.

- 2) Man kan kjøpe teknologisk utstyr, som sequencing computer, jf. Norconsults rapport.
- 3) Man kan spre flygningene bedre over hele dagen.

Svar:

På bakgrunn av Luftfartstilsynets forslag til ny forskrift om støyforebygging på Oslo Lufthavn, Gardermoen, arbeider Samferdselsdepartementet nå med fastsettelsen av forskriften. Av konsekvenser som nøye vurderes i dette arbeidet, kan nevnes flysikkerhet, operative forhold, flystøy og økonomiske konsekvenser. Mange alternative operative løsninger blir vurdert. Det er lagt opp til at forskriften kan fastsettes i løpet av høsten.

SPØRSMÅL NR. 1104

Innlevert 29. juni 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 30. juni 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Trondheimsfirmaet EMGS har utviklet en metode for med stor sikkerhet å påvise olje- og gassforekomster uten å bore. Ifølge NRK sin internettjeneste skal statsråd Enoksen under sitt besøk ved EMGS ha uttalt at "dette er ein fantastisk måte å påvise ressurser på. Det vil då gjere det lettare å vise til kva områder som kan opnast og kva område som ikkje treng opnast opp". Metoden innebærer overhodet ingen risiko for utslipp.

Vil Regjeringen tillate at denne metoden blir brukt på Nordland V, VI og VII i inneværende periode?»

Svar:

I petroleumssektoren foregår det kontinuerlig en rivende teknologisk utvikling. På leteområdet arbeides det med utvikling av ny teknologi og utvikling av den som allerede eksisterer, for å gjøre letevirksomheten mer effektiv og treffsikker. Staten bidrar sterkt

til å finansiere teknologiutvikling på alle områder gjennom ulike forskningsprogrammer.

I St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) står det om områdene Nordland VII og Troms II at "Geologisk kartleggingsarbeid skal gjennomføres i området i regi av Oljedirektoratet. Dette innebærer blant annet seismikkinnsamling".

Oljedirektoratet (OD) har foreslått å samle inn 3D seismikk i Nordland VII og Troms II. Hvorvidt det er behov for å gjøre andre undersøkelser for å få tilstrekkelig informasjon om ressursgrunnlaget i disse områdene, er hovedsakelig en faglig vurdering OD vil måtte foreta.

Jeg er positiv til at det utvikles og tas i bruk ny teknologi og jeg har tillit til at OD vil vurdere alle tilgjengelige og forsvarlige teknologier for å foreta en tilfredsstillende kartlegging av Nordland VII og Troms II.

SPØRSMÅL NR. 1105**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Steinar Gullvåg****Besvart 4. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I henhold til luftfartsloven § 7-26 er Samferdselsdepartementet takstmyndighet for landets flyplasser. Ved vurderingen av konsesjonen for Rygge flyplass sier departementet at det vil "fastsette takstregulativ for flyselskapenes bruk av alle lufthavner som er åpne for allmenn bruk".

Er det gjort for Rygge, og hvilket regulativ er det som gjelder?»

BEGRUNNELSE:

Luftforsvaret er konsesjonær for sivil luftfart på Rygge. Operatøroppgaven er imidlertid satt bort til et privat selskap som nå forhandler med flyselskapene. Takstvilkårene vil ha betydning for både rutetilbud og konkurranseforholdet til Gardermoen og Torp.

I konsesjonsutredningen sier Samferdselsdepartementet at sivil luftfart på Rygge vil føre til økt konkurranse mellom flere lufthavner, og videre at like konkurransevilkår krever at alle lufthavner må få betydelig frihet i sin prissetting innenfor rammen av et felles takstregulativ.

Svar:

Forsvaret ved Generalinspektøren for luftforsvaret (GIL) fikk ved kongelig resolusjon 19. november 2004 konsesjon til sivil landingsplass på Moss lufthavn, Rygge. Det ble ved konsesjonstildeling fastsatt konsesjonsvilkår. Ett av vilkårene, § 8, første avsnitt, er at "Takstregulativet som konsesjonshaver skal benytte for flyselskapenes bruk av lufthavnen fastsettes av Samferdselsdepartementet som forskrift".

Samferdselsdepartementet har et viktig styringsinstrument på luftfartens område ved at nivået på

luftfartsavgiftene årlig fastsettes av departementet som forskrift med hjemmel i luftfartsloven § 7-26, jf. 15-4. I takstregulativet for 2006, forskrift av 22. desember 2005 nr. 1724 om avgifter vedrørende statens luftfartsanlegg og -tjenester, slås i § 1-1, første ledd fast:

"For flyginger på statens landingsplasser samt Oslo lufthavn Gardermoen, og i luftrommet som utgjøres av norske flygeinformasjonsregioner (FIR), skal eier eller bruker av luftfartøy betale avgift for de anlegg og tjenester som stilles til rådighet i henhold til de etterfølgende bestemmelser. Bestemmelsene gjelder også for militære landingsplasser når de nyttes av luftfartøy med sivile registreringsmerker. Bestemmelsene kan videre også gjøres gjeldende for landingsplasser som drives av andre enn staten og som er til allmenn bruk. Samferdselsdepartementet kan for slike plasser fastsette andre avgiftssatser og regler enn de som er fastsatt i denne forskrift."

I samme paragraf angis også i fjerde ledd:

"Med anlegg og lignende tilhørende staten er å forstå anlegg eid av eller tjenester utført av Avinor AS eller staten."

Forslag til takstregulativ for 2007 har vært sendt på høring, men Samferdselsdepartementet har foreløpig ikke mottatt endelig innstilling eller høringsuttalelser fra Avinor. Departementet har derfor heller ikke trukket noen konklusjoner i forhold til utformingen av takstregulativet for 2007.

Samferdselsdepartementet legger opp til å fastsette takstregulativ for 2007 i løpet av annen halvdel av 2006. Jeg vil i den forbindelse også vurdere hvilke takster mv. som skal gjelde for Moss lufthavn, Rygge.

SPØRSMÅL NR. 1106**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 12. juli 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«10 år etter vedtaket om integrering av funksjonshemmede i norsk idrett, konkluderer en rapport fra Norges Idrettshøgskole med at det er langt igjen

til målet. Rapporten er særlig kritisk til at antall integreringskonsulenter er kraftig redusert i løpet av tiårsperioden. 25 særforbund har nå overtatt ansvaret for funksjonshemmede idrettsutøvere.

Hvordan vil statsråden bidra til at det blir flere integreringskonsulenter slik at funksjonshemmede kan få et godt idrettstilbud?»

BEGRUNNELSE:

I forkant av integreringsprosessen var mange innen handikapidretten bekymret for at integrering i idrettens særforbund bare ville gagne de "sprekeste", mens de med mer omfattende funksjonsnedsettelse ville få et dårligere tilbud. Derfor ble det blant annet lagt føringer om at særforbundene skulle gi et tilbud til alle. 10 år etter konkluderer rapporten med at Norges Idrettsforbund og Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund ikke har klart å lage strategier for hvordan personer med stort assistansebehov skal få et tilbud etter at Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund forsvinner i 2007.

Det mest alvorlige er at antall integreringskonsulenter har blitt kraftig redusert. En av forutsetningene for integreringsprosessen var at det skulle bygges opp et landsdekkende korps av faglig kompetente idrettsveiledere som skulle være bindeledd mellom lokale, regionale og sentrale ledd. Nedbyggingen av antall integreringskonsulenter har vært svært skadelig for integreringsprosessen og for samarbeidet med kommunene.

Det er dessuten viktig med en klarere oppgave- og ansvarsfordeling mellom idretten og det offentlige. Flere av særforbundene har påpekt dette, blant annet Norges Svømmeforbund. Norges Skiforbund forsøker nå å etablere et mer formelt samarbeid med funksjonshemmedes organisasjoner for å nå ut til flere funksjonshemmede med informasjon om hva de kan tilby.

Svar:

I 1996 vedtok Idrettstinget, som er norsk idretts øverste myndighet, å videreføre visjonen "Idrett for alle" ved å starte en prosess for å integrere funksjonshemmede idrettsutøvere i ordinær idrett. Målet var at mennesker med funksjonshemninger skulle ha samme mulighet som andre for å ha et aktivitetstilbud i sitt nærmiljø. Vedtaket innebar en organisasjonsmessig endring ved at det er særforbundene som skal ha ansvaret for å gi funksjonshemmede et tilbud gjennom sine lag.

Det er viktig å understreke at det er idrettsorganisasjonene selv som har vedtatt å overføre ansvaret med å videreutvikle idrettstilbudet for funksjonshemmede til særforbundene. Bakgrunnen for vedtaket er at dette skal bidra til å sikre et bedre og bredere idrettstilbud i lokalmiljøene.

Det overordnede målet for den statlige idrettspolitikken er idrett og fysisk aktivitet for alle. Dette omfatter selvsagt også funksjonshemmede og grupper med særskilte behov for tiltrettelegging for å kunne drive idrett.

Kultur- og kirkedepartementet har søkt å bidra til å styrke idrettstilbudet for funksjonshemmede med ulike virkemidler. Det er utarbeidet regler for hvordan idrettsanlegg skal tilrettelegges for funksjonshemmede brukere. Slik tilrettelegging er en forutsetning for tilskudd fra spillemidlene. Departementet har en egen tilskuddsordning til tiltak for grupper med spesielle behov. I tillegg gis det økonomisk støtte til det arbeidet som gjøres innenfor idretten.

Kultur- og kirkedepartementet har støttet den pågående integreringsprosessen økonomisk over flere år. Departementet finner det positivt at Norges Idrettsforbund og Olympiske Komité (NIF) og særforbundene ønsker å intensivere innsatsen og bedre aktivitetstilbudet for funksjonshemmede. Det er nå 25 særforbund som har overtatt ansvaret for funksjonshemmede idrettsutøvere, og etter planen skal de resterende aktuelle forbund ha overtatt ansvaret i løpet av 2006/2007.

Når det gjelder representanten Dávøys spørsmål om behovet for integreringskonsulenter, vil det være opp til idrettsorganisasjonene selv å avgjøre hvordan arbeidet best kan organiseres for å nå det overordnede målet.

Det er viktig at nødvendig kompetanse ivaretas i den pågående prosessen. Jeg vil i den forbindelse vise til at idrettsstyret i mai i år gjorde et vedtak om overtakelse av oppgaver og ansatte fra Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund (NFI) til NIF. I vedtaket heter det: "Idrettsstyret vil ta vare på og videreutvikle relevant spisskompetanse og nettverk som er bygget opp på fagområdet, slik at NIF koordinere og støtte særforbundene faglig i dette arbeidet."

På samme måte som tidligere vil departementet gjennom sin tilskuddsforvaltning bidra til at norsk idrett kan opprettholde og videreutvikle sitt tilbud om idrett og fysisk aktivitet for funksjonshemmede.

SPØRSMÅL NR. 1107**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 7. juli 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I Verdens Gang den 27. juni 2006 får vi høre om en lege ved Rikshospitalet som forlot et spedbarn i full narkose på grunnlag av personalkonflikter ved plastisk-kirurgisk avdeling. Arbeidsmiljøet ved plastisk-kirurgisk avdeling ble sterkt kritisert i en rapport fra 2004.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasienter ved denne avdelingen ikke blir utsatt for lignende tilfeller i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I Verdens Gang den 27. juni 2006 får vi høre om en lege ved Rikshospitalet som forlot et spedbarn i full narkose på grunnlag av personalkonflikter ved plastisk-kirurgisk avdeling. Denne avdelingen har også tidligere vært kritisert i en rapport. Det er undertegnedes syn at pasienter ved norske sykehus skal føle seg trygge, og ikke bli utsatt for unødvendige belastninger, herunder unødvendig narkose. I dette tilfellet var det et spedbarn som ble lagt i full narkose,

uten at operasjon ble gjennomført. For spedbarn er narkose langt mer komplisert enn hva det er hos voksne mennesker, og det bør derfor være slik at unødvendig bruk av narkose ikke skal finne sted.

Svar:

Det enkelte sykehus og den enkelte helsearbeider har et selvstendig ansvar for at den behandlingen som gis er faglig forsvarlig. Jeg er enig i at det er sterkt beklagelig og meget alvorlig at interne personalkonflikter ved sykehus har fått konsekvenser for pasientbehandlingen. Jeg er imidlertid kjent med at Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF tar situasjonen alvorlig og at det bl.a. er iverksatt organisatoriske tiltak.

For ordens skyld vil jeg også legge til at Statens helsetilsyn/Helsetilsynet i fylkene fører tilsyn med helsetjenester og helsepersonell. Ved alvorlig svikt i helsetjenestene har Helsetilsynet myndighet til å iverksette reaksjoner mot helsepersonell eller gi pålegg mot virksomheter, enten på bakgrunn av klage fra pasient eller pårørende, eller på selvstendig initiativ.

SPØRSMÅL NR. 1108**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 7. juli 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det ble bygget 20 nye rehabiliteringsplasser ved Halden sykehjem. I et forsøksprosjekt ble 10 av disse plassene gjort om til intermediærsenger som benyttes av Halden sykehus som en del av Distriktpsykiatriske sentre (DMS). Halden kommune får ikke økonomisk kompensasjon fra helseforetaket, og samtidig ser man et økende behov for rehabiliteringsplasser.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre fortsatt drift av en intermediær sengepost i Halden etter prosjektperioden, og bør ikke helseforetaket ta det økonomiske ansvaret for driften?»

BEGRUNNELSE:

Som en følge av opprettelse av distriktpsikiatriske senter (DPS) og distriktsmedisinske senter (DMS) i Halden, ble det igangsatt et forsøksprosjekt hvor 10 av sykehjemmets rehabiliteringsplasser ble omgjort til intermediærsenger, noe som medfører at store ressurser ved sykehjemmet tar seg av syke pasienter som normalt sett burde ligget under Sykehuset Østfolds driftsutgifter. I tillegg medfører dette at det er blitt økt ventetid på å få rehabiliteringsplass ved Halden sykehjem. Halden kommune har lav sykehjemsdekning og har de senere årene foretatt store kutt i eldreomsorgen. Kommunen har store utfordringer innenfor eget ansvarsområde når det gjelder omsorgssektoren, og mange ser i ettertid at den avtalen

som ble gjort når det gjelder driften av den intermediære avdelingen, var ensidig til fordel for Sykehuset Østfold. Prosjektmidlene utløper sommeren 2007, og det er etter undertegnede syn grunn til bekymring vedrørende Halden kommunes fremtidige utgifter knyttet til finansiering og drift av intermediæravdelingen ved sykehjemmet.

Det har også kommet opp ønske fra innbyggere om at denne intermediære avdelingen burde flyttes i forbindelse med sykehuset hvor det er fullt mulig å bygge et tilbygg slik at rehabiliteringsplassene kunne frigjøres til det de opprinnelig ble bygget som.

Et tilsvarende forsøksprosjekt i Førde har en annen finansierings- og ansvarsfordeling mellom kommunen og sykehuset som etter sigende skal virke mer rettfærdig. Sykehuset Østfold er fornøyd med ordningen, noe som er naturlig da det ser ut til at de bidrar med lite og kun tjener på dette prosjektet. Det er viktig med samarbeidsprosjekt mellom kommuner og helseforetakene, men ansvaret og den økonomiske belastningen må ikke skyves over på kommunene.

Videre er det etter undertegnede syn ikke tilfredsstillende bemanning ved Halden DMS, hvor det på nåværende tidspunkt bare er en legestilling som i realiteten kun fungerer ved Halden DMS 50-80 pst. Avdelingen DMS Halden skal ha stengt i 4 uker, som en følge av ferieavvikling, mens intermediæravdelingen vil holde åpent gjennom hele sommeren. I dette tidsrommet, og i helgene og ut over ordinær arbeidstid, kan den intermediære avdelingen kun benytte legevaktpersonell, noe som ikke er tilfredsstillende.

Det er viktig å sikre langsiktig drift av den intermediære avdelingen, og det bør foretaes en ny gjennomgang både når det gjelder finansiering og bemanningsressurser. Det er også ønskelig at det blir gjort en vurdering av bemanningssituasjonen og funksjonene ved DMS Halden, og at det samtidig ses på muligheten til å bygge en intermediæravdeling i forbindelse med kantinen ved sykehuset. En avklaring av ovennevnte forhold vil gjøre det enklere og mer forutsigbart for planleggingen av omsorgstjenesten i Halden kommune.

Svar:

Samhandlingstiltak mellom tjenestenivåene som bidrar til helhetlige og sammenhengende behandlingsskjer, er særlig viktig for pasienter med langvarige og sammensatte behov. Avtalen mellom Halden kommune og Sykehuset Østfold HF om en intermediæravdeling ved et sykehjem i Halden er et godt eksempel på et slikt tiltak. Ved intermediæravdelin-

ger kan pasienter med kjente sykdomstilstander, men som trenger mer omfattende oppfølging enn det som vanligvis gis ved et sykehjem, få et tilbud. Intermediært tilbud er dels spesialisthelsetjeneste, og dels primærhelsetjeneste, og skal derfor også finansieres sammen av kommunen og helseforetaket. En viktig målsetting med opprettelsen er å gi pasientene et best mulig behandlingstilbud og gi 'rett pasient på rett behandlingnivå til rett tid'.

Noe av bakgrunnen for den inngåtte avtalen var at Sykehuset Østfold HF fikk 4 mill. kr av de 100 mill. kr som Stortinget bevilget ved behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett i 2005 til tiltak for utvikling av lokalsykehus- og samhandlingstiltak. Intermediæravdelingen startet sin virksomhet i september 2005, og driftsavtalen mellom Halden kommune og Sykehuset Østfold gjelder frem til september 2007.

Prosjektet samfinansieres ved at Halden kommune dekker kostnader som tilsvarer drift av ti senger i et ordinært sykehjem, mens Sykehuset Østfold HF finansierer merkostnadene ved oppgraderingen til en intermediæravdeling. Det utgjør mer enn 5 mill. kr for prosjektperioden, og dekker blant annet fem årsverk på pleiesiden. I tillegg benytter avdelingen medisinsk faglig personell fra DMSet.

Sykehuset Østfold opplyser at prosjektet skal evalueres. Hensikten er å kartlegge behovet for eventuelle justeringer i siste del av prosjektfasen samt vurdere videre oppfølging.

Samhandling innad og mellom tjenestenivåene er et prioritert område. Som et ledd i oppfølgingen av Wisløff-utvalget, har jeg bedt en ekstern arbeidsgruppe se nærmere på de organisatoriske utfordringene vi står overfor. Rapporten fra denne arbeidsgruppen er nå ferdig, og inneholder forslag som særlig legger til rette for at pasienter med behov for flere og samordnede helsetjenester, får et bedre tilbud. Videre oppfølging av denne rapporten vil bli lagt frem i Nasjonal helseplan.

I tråd med at samhandling er et prioritert område, vil jeg følge med på de samhandlingstiltak som iverksettes. I den forbindelse har departementet blant annet vært i kontakt med Helse Øst RHF og Halden kommune om ovennevnte samhandlingsprosjekt. Med henblikk på et generelt utviklingsarbeid for bedre samhandling, anses samarbeidsavtalen mellom Halden kommune og Sykehuset Østfold HF om en intermediæravdeling som særlig interessant. Jeg ser derfor frem til at underveisevalueringen av dette samhandlingsprosjektet foreligger, og vil følge utviklingen nøye fremover.

SPØRSMÅL NR. 1109**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen****Besvart 4. juli 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Kva kan eit slikt tilrådd forbod få å seie for norsk selfangst, og kva gjer statsråden for å hindre at ein i praksis og vitskapelig god fangstmetode i høve til at dyra skal få ein så human avliving som mogleg, vert foreslege bannlyst?»

GRUNNGJEVING:

Europarådet har utarbeid ein rapport og ein førebels rekkommandasjon om selfangst. Det ligg an til at Europarådet kjem til å tilrå forbod mot bruk av hakapik.

Svar:

Grunngjevinga for spørsmålet er at Europarådet si parlamentarikarforsamling har under arbeid ein rapport og ei førebels anbefaling der dei tilrår forbod mot bruk av hakapik.

Eg vil understreke at norsk selfangst vert utøva under god offentleg kontroll. Det er mellom anna offentleg oppnemnde inspektørar om bord på alle fartøy gjennom heile fangstsesongen for å sikre at fangstinga går rett føre seg.

Dei norske reglane for avliving av sel gjev tilvising på svært sikre avlivingsmetodar, og det vert stilt krav om at fangstmenn avlegg årlege prøver i skyting og bruk av hakapik. Vaksne dyr skal skytast, medan sel yngre enn eitt år skal skytast eller avlivast med hakapik. Dyr som er skotne, skal snarast mogleg slås med hakapik.

Desse krava til fangstarar og avlivingsmetodar sikrar at avlivinga av sel skjer utan unødig liding for dyra. Både norsk og kanadisk forskning dokumenterer dette.

Eg er kjent med at det vert arbeidd med ein rapport om selfangst i parlamentarikarforsamlinga i Europarådet, der ein av dei mellombelse tilrådingane er å forby avlivingsmetodar som ikkje gjev momentan

død og forby bedøving ved bruk av mellom anna hakapik.

Eg vil vise til at norsk og kanadisk forskning har synt at bruk av hakapik gjev momentan medvitslause ved slag med hakapiken sin butte ende, og momentan død ved påfølgjande slag med hakapiken sin pigg. Komiteen for jaktmetodar i NAMMCO (The North Atlantic Marine Mammal Commission) har drøfta og evaluert avlivingsmetodar for sel, og uttalte i januar 2006, mellom anna på grunnlag av kanadisk forskning, at bruk av hakapik er like effektiv som eller meir effektiv enn bedøvingmetodar brukte på slakteri. Komiteen uttala vidare at bruk av hakapik sannsynlegvis var ein meir effektiv og human avlivingsmetode av ung sel enn skyting. Ved skyting synte den kanadiske undersøkinga at 98 pst. av ungselane vart drepne momentant.

Reglar om kvoter, avlivingsmetodar, deltaking i fangstinga og krav til opplæring ved utøving av selfangst, vert årleg fastsett av norske fiskeristyresmakter på grunnlag av norske vurderingar av den forskinga som finst, både kva gjeld bestandar og avlivingsmetodar.

Norsk selfangst skjer ved bruk av forsvarlege og gode avlivingsmetodar der dyra vert avliva utan unødig liding. Bruk av hakapik er ein av desse gode avlivingsmetodane. Ved vurderinga av kva for avlivingsmetodar som skal nyttast i framtida, vil eg leggje vekt på forskingsresultat og dokumentasjon for å leggje til rette for ei ansvarleg forvaltning. For å vere gode og ansvarlege forvaltarar pliktar vi å leggje vekt på det best tilgjengelege grunnlaget.

Eg vil også føye til at korkje anbefalingar frå Europarådet si parlamentarikarforsamling eller Europarådet sitt ministerråd, er juridisk bindande for Noreg. Om Ministerrådet vel å utarbeide ei anbefaling på bakgrunn av anbefalinga frå Parlamentarikarforsamlinga, vil Noreg også komme med faglege og dokumenterte innspel i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1110**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 17. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I forbindelse med en befaring på riksveg 60 mellom Olden og Innvik sier samferdselsministeren til Fjordingen den 7. juni 2006 at "folk i Sogn og Fjordane bør presse på for å få meir vegpengar".

Hva mener samferdselsministeren at befolkningen konkret bør gjøre for å få fart på denne aktuelle vegstrekningen?»

BEGRUNNELSE:

Riksveg 60 Olden-Innvik er en av de sterkeste trafikerte og dårligste veiene i Sogn og Fjordane med en veistandard som er den samme som ved åpningen i 1936.

Dette er den viktigste parsellen på strekningen Bergen-Trondheim. Døgntrafikk om sommeren er ca. 2 000 kjøretøy. Det er stor tungtrafikk hele året, og fremkomsten er særlig vanskelig om sommeren. Veien har mange flaskehalsar med smale og livsfarlige partier. Strekningen har hvert år en rekke trafikkuhell. Hver dag går det 12 ekspressbussruter, i tillegg til lokalbusser og skolebusser. Strekningen er arbeidsvei for flere hundre personer og skolevei for mange barn hver dag. På og langs veien går det stadig stein og ras. Det er stor og økende turisttrafikk til og fra Stryn kommune, men turoperatører frarår turister å kjøre veien midt på sommeren. For næringslivet i

Stryn kommune er opprustning av denne veien en av faktorene for videre suksess. Uttrykningskjøretøy har problemer med å komme frem.

Venstres samferdselsminister Torild Skogsholm la inn 8 mill. kr til denne strekningen.

Venstre la i sitt reviderte nasjonalbudsjett inn 50 mill. kr til denne strekningen. Dette ble beklageligvis nedstemt av Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti.

Ordførere og næringsliv har hatt flere møter både med Stortinget og Samferdselsdepartementet. Undertegnede ønsker nå svar på hva mer som kan gjøres.

Svar:

Strekningen Innvik-Olden på rikveg 60 er en del av det øvrige riksvegnettet. Fylkeskommunen har som kjent avgjørende innflytelse på prioriteringer innenfor fylkesfordelt ramme til investeringer i øvrige riksvegnett, innenfor de føringer som er fastlagt av Stortinget og Samferdselsdepartementet.

Når det gjelder prioritering av strekningen riksveg 60 Olden-Innvik, er det derfor fylkeskommunen som er rette instans. Jeg på min side vil fortsette å arbeide aktivt for å få økt de samlede bevilgningene til vegformål.

SPØRSMÅL NR. 1111**Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 11. juli 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Er statsrådets uttalelse korrekt referert i Dagsavisen 30. juni 2006, og på hvilken måte mener i så fall statsråden at medieeierskapsloven gir rom for tolkning?»

BEGRUNNELSE:

I Dagsavisen 30. juni 2006 er det referert til følgende uttalelse gitt av statsråden: "Dersom eierskaps-

loven hadde vært til hinder for å selge til A-pressen, ville jeg vært villig til å ta en dialog med Orkla. Eierskapsloven gir rom for tolkning."

Svar:

For meg som kulturminister er det et mål å sikre en livskraftig mediesektor preget av mangfold og kvalitet og som er trygt forankret i norsk kultur og samfunnsliv. I denne sammenheng er det selvfølgelig

ikke uvesentlig hvem som eier norske medieselskaper.

Regjeringen ønsker å legge til rette for at norske medier skal ha godt eierskap, og spredt eierskap. I tillegg er det viktig å ha sterke norske mediekonsern, med hovedkontor og strategiske beslutninger fattet i Norge. Hvis det viser seg å være nødvendig å endre medieeierskapsloven for å nå disse målene, vil jeg være villig til å vurdere det. Derfor har jeg i hele denne prosessen hatt døren åpen for alle partene i saken, og jeg har understreket vilje til dialog dersom det er noe jeg kan bidra med.

I en slik vurdering ville vi selvfølgelig også legge stor vekt på at medieeierskapsloven i dag verner viktige demokratiske verdier. I likhet med tilsvarende regulering i mange andre europeiske land er loven

basert på en målsetting om å opprettholde et mangfold av aktører på mediemarkedet. Dette gir en sikkerhet for mangfold, uavhengighet og gjensidig kontroll og kritikk i mediemarkedet.

Det er åpenbart at medieeierskapsloven er åpen for tolkning. For eksempel er det at en aktør passerer de lovfestede eierskaps grensene bare ett av vilkårene for inngrep. I tillegg må ervervet gi kjøperen en eierposisjon i strid med lovens formål om å "fremme ytringsfriheten, de reelle ytringsmuligheter og et allsidig medietilbud". Dette er en skjønsmessig vurdering. Det er Medietilsynet og Klagenemnda for eierskap i media, ev. domstolene, som har myndighet til å vurdere konkrete saker etter medieeierskapsloven. Det er også disse som vurderer eventuelle tiltak dersom et erverv skulle stride mot loven.

SPØRSMÅL NR. 1112

Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 18. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å hindre nedleggelse av Larvik trafikkstasjon?»

BEGRUNNELSE:

I et høringsnotat Statens vegvesen har sendt ut til høring, legges det opp til at trafikkstasjonen i Larvik skal legges ned og erstattes av et servicekontor. I tillegg er det kjent at leieavtalen ved Larvik trafikkstasjon er gått ut eller er i ferd med å gå ut. Etter det jeg har forstått, har statsråden engasjert seg for at trafikkstasjoner ikke skal legges ned.

Svar:

I oktober 2005 ba jeg Statens vegvesen stanse videre endringer i tilbud inntil det foreligger en helhetlig plan for tjenestetilbudet hvor brukerne av trafikkstasjonene kan få et godt og tilgjengelig tilbud i hele landet.

Statens vegvesen har på denne bakgrunn fremmet forslag til helhetlig plan for tjenestetilbudet for brukerne av Statens vegvesens trafikkstasjonstjenester. Forslaget er sendt til høring til lokale og sentrale instanser og høringsfristen er 15. september 2006.

Jeg vil understreke at forslaget fra Statens vegvesen ikke er politisk behandlet.

Forslaget innebærer at det etableres et kundesenter i Larvik. I Larvik er imidlertid situasjonen slik at leieavtalen for eksisterende lokaler går ut 31. desember 2006 og fornyelse for to nye år måtte avgjøres i juni.

Dersom resultatet av høringen tilsier at tilbudet ved Larvik trafikkstasjon bør opprettholdes, vil driften bli etablert i andre lokaler. Forutsetningen er da at tilgjengelighet for brukerne i Larvik-området ikke blir dårligere og at leieforholdet ikke avsluttes før nye lokaler er sikret.

Etter at høringen av Vegvesenets forslag er avsluttet, skal Vegdirektoratet legge sitt endelige forslag fram for departementet. Jeg vil da ta stilling til planen, inklusiv spørsmålet om tjenestetilbudet i Larvik.

Tilleggssvar 16. oktober 2006:

Jeg viser til brev 31. august 2006 hvor Fremskrittspartiets stortingsgruppe stiller oppfølgings spørsmål til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 1112 om Larvik trafikkstasjon.

Forutsetningen er, som nevnt i mitt svar på spørsmål nr. 1112, at dersom resultatet av høringen skulle bli at tilbudet i Larvik skal opprettholdes slik det er i dag, skal driften etableres i andre lokaler. Det er tjenestetilbudet som står sentralt i høringen. Av mindre

betydning vil være hvilke lokaler tjenestene ytes fra, så lenge flytting av tjenestetilbud skjer uten at tilgjengeligheten for brukerne i Larvik-området ikke blir dårligere.

Årsaken til at Statens vegvesen har valgt å ikke fornye leieavtalen for Larvik trafikkstasjon er bl.a. at stasjonen ikke tilfredsstillers HMS-krav til utforming av bygget og at stasjonen ikke er dimensjonert i forhold til etterspørselen. Statens vegvesen har derfor

sett seg bedre tjent med å søke etter nye lokaler dersom det skulle bli aktuelt, fremfor å skulle gjøre nødvendige og kostbare investeringer i en gammel stasjon som ikke er tilpasset dagens behov. Til orientering har Statens vegvesen en dialog med eier med tanke på mulig forlengelse av leieforholdet inntil beslutning om struktur er tatt, men eier har så langt ikke vært villig til å akseptere en kortere forlengelse enn to år.

SPØRSMÅL NR. 1113

Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 17. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«For trafikksikkerheten, næringslivet og utbyggingen av E18 i Østfold er det viktig med kontinuerlig utbygging. Det er nå gitt tilsagn om å ta ut masser fra Romsåstunnelen til bruk under utbygging av parsellen Momarken-Sekkelsten. Dette vil også kunne gi en besparelse på 25-30 mill. kr.

Når vil arbeidet med Romsåstunnelen starte opp?»

BEGRUNNELSE:

Viser til statsrådens e-post av 9. juni til transport- og kommunikasjonskomiteen angående oppstart av

sprenging av Romsåstunnelen i Askim. På bakgrunn av komiteens merknader og tidligere signaler legger statsråden til grunn en velvilje for oppstart slik at E18-utbyggingen kan skje kontinuerlig, også hva gjelder bruk av masse.

Svar:

Arbeidet med å ta ut masser fra Romsåstunnelen for å dekke masseunderskudd på E18-parsell Momarken-Sekkelsten vil starte rundt 1. august i år. Kontrakt er nylig undertegnet med entreprenøren som fikk oppdraget.

SPØRSMÅL NR. 1114

Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 17. juli 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statens vegvesen står som byggherre for riks- og fylkesveger. Etter omorganiseringen av Statens vegvesen er det eksempler på at etaten sliter med å bruke de midler de årlig tildeles, for eksempel i Rogaland. Lokale myndigheter opplever at det går mer

ressurser til planlegging/prosjektadministrasjon enn tidligere, og prosjektforberedelser er mer omfattende og tidkrevende.

Hva gjør Regjeringen for å sikre at Statens vegvesen opptrer smidig og prioriterer ressursene i tråd med ønskene fra lokale myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Flere oppslag i media har vist at vedlikeholdsetterslepet på norske veier er enormt, og at det er stort behov for nyinvesteringer i en rekke regioner. Det er derfor viktig at de midlene som stilles til disposisjon av staten og fylkeskommunene raskest mulig blir effektivt på en fornuftig måte.

I Rogaland meldes det fra enkelte hold om at investeringsmidler på budsjettene ikke blir brukt fordi planleggingen av prosjektene ikke klarer å møte tidsfristene.

Svar:

Det er et mål for Statens vegvesen å forvalte midlene som årlig bevilges til riks- og fylkesvegene på en kostnadseffektiv måte innenfor de rammer som fastsettes av Stortinget og fylkeskommunene. I 2003 og 2004 var det imidlertid store mindreforbruk innenfor investeringsdelen av riksvegbudsjettet. Dette skyldes i stor grad at overgangen til full konkurranseutsetting har vært svært krevende, samtidig som etaten har vært i omstilling.

Det er satt i verk en rekke tiltak for å oppnå bedre prosjektgjennomføring. Blant annet er kapasiteten til å utarbeide konkurransegrunnlag økt gjennom innleid konsulenthjelp og ved bedre utnyttelse av egne ressurser. Videre er det igangsatt ordninger med å redusere antall kontrakter ved å samle små prosjekter i større prosjekt- og kontraktspakker. Dessuten utprøves endringer i kontraktsstrategien ved å ta i bruk totalentrepriser for prosjekter der dette er egnet. For å oppnå bedre styring og økt mulighet til å iverksette

tiltak i løpet av året, er det lagt opp til å utarbeide bedre og hyppigere prognoser for forbruket tidlig på året.

Overgangen til full konkurranseutsetting fra 2003 innebærer at Statens vegvesen er bundet av reglene for offentlige anskaffelser ved alle kjøp. Dette medfører at det ikke kan settes i gang nye prosjekter uten forutgående grundig prosjektering, utarbeidelse av konkurransegrunnlag og gjennomføring av offentlig tilbudsinnhenting. Prosessen fram til kontraktinngåelse og anleggsstart er derfor ressurs- og tidskrevende, både for store og små prosjekter. I gjennomsnitt må det påregnes at det vil gå om lag ett år fra det blir bevilget midler til første utbetaling. Det er spesielt problematisk å bruke opp årets bevilgning dersom det blir bevilget ekstramidler i løpet av budsjettåret.

Representanten Solvik-Olsen viser i sin begrunnelse til at investeringsmidlene i Rogaland ikke blir brukt fordi planleggingen ikke klarer å møte tidsfristene. Regnskapstallene de siste årene viser betydelige variasjoner i forbruket både på riks- og fylkesvegbudsjettet. I 2005 var det ingen ubrukte midler på riksvegbudsjettet. Tvert imot ble det gitt tillatelse til et merforbruk på vel 30 mill. kr. På fylkesvegbudsjettet har det derimot vært et mindreforbruk. Statens vegvesen opplyser at etaten i samarbeid med fylkeskommunen har satt sterk fokus på prosjektgjennomføringen for å sikre at midler som blir stilt til disposisjon, blir brukt som forutsatt. Det legges opp til å ta i bruk samme type virkemidler som omtalt for riksvegbevilgningene.

SPØRSMÅL NR. 1115

Innlevert 30. juni 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 7. juli 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse Midt-Norge tok ikke med arbeidsrettet rehabilitering i sin anbudsforespørsel for 2006. I et helhetlig rehabiliteringstilbud bør arbeidsrettet rehabilitering inngå. Blant annet har Helse Sør satset på dette gjennom samarbeid med Attføringscenteret i Rauland AS.

Hva vil statsråden foreta seg for at det gis et godt institusjonsbasert, arbeidsrettet rehabiliteringstilbud i hele landet, også i rehabiliteringens viktige tidligfase?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsperspektivet må løftes frem allerede i rehabiliteringens tidligfase. Det er viktig for å få personer med kroniske tilstander og funksjonsnedsettelser tilbake til arbeidslivet. Tradisjonelt har praksis vært at helse- og funksjonsfremmede tiltak er avsluttet før personen går videre i systemet for å møte arbeidslivet. Da er ofte toget gått fordi tilknytningen til arbeidslivet er gått tapt. Det er sannsynlig at man oppnår bedre medisinsk rehabilitering når motivasjonsfaktorer for fortsatt yrkesutøvelse er til stede parallelt.

Røros rehabiliteringssenter har siden 2004 tilbudt gruppetilbud innen arbeidsrettet rehabilitering. Dette ble startet etter forespørsel fra RTV og Helse Midt-Norge.

Ifølge Landsforeningen for hjerte- og lungesyke vender mellom 70 og 80 pst. av dem som får arbeidsrettet rehabilitering tilbake til yrkeslivet, år Helse Midt-Norge ikke har tatt med arbeidsrettet rehabilitering i sin anbudsforespørsel for 2006, har det dramatiske konsekvenser for Røros rehabiliteringssenter, men særlig for funksjonshemmede og kroniske syke i landsdelen.

I 2005 fikk 205 personer arbeidsrettet rehabilitering ved Røros rehabiliteringssenter. Det er et paradoks at samtidig som Røros rehabiliteringssenter må stenge sitt tilbud innen arbeidsrettet rehabilitering, tildeles andre institusjoner midler fra Sosial- og helsedirektoratet for å bygge opp tilbud på det samme feltet.

Svar:

Rehabilitering med arbeid som mål vil som regel kreve en prosess der helsetjenesten, arbeidsplassen og arbeids- og velferdsetatene deltar sammen med den det gjelder. Rehabiliteringsoppgaver innenfor spesialisthelsetjenesten kan ivaretas i kliniske avdelinger der rehabiliteringstiltak kan være en integrert del av et behandlingsopplegg. Videre foregår rehabiliteringstiltak i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering, eller i egne sykehus. Rehabiliteringsteam og poliklinikker kan yte viktige tjenester i et helhetlig rehabiliteringsopplegg. Private rehabiliteringsinstitusjoner/opptreningsinstitusjoner yter tjenester som kan være viktige i en rehabiliteringsprosess. De regionale helseforetakene vil i samarbeid med institusjonene kunne tilpasse virksomheten til utfordringene i helseregionen innenfor rehabilite-

ringsfeltet, herunder utfordringer knyttet til oppgaver i forhold til personer der arbeid er et mål for rehabiliteringsprosessen.

De regionale helseforetakene må vurdere hvor de ulike oppgaver, for eksempel vurdering av funksjon for personer der rehabiliteringsprosessen har arbeid som mål, skal ivaretas. I tillegg må spesialisthelsetjenesten vurdere i hvilken grad opphold i institusjon er nødvendig, og hvilken institusjon som kan være aktuell i det enkelte tilfellet. Det må også vurderes om spesialisthelsetjenestens bidrag best kan ivaretas gjennom opphold i institusjon i en periode, dagopphold, polikliniske tjenester eller ved ambulante team. Ved at de regionale helseforetakene har ansvar for å inngå avtaler med private rehabiliteringsinstitusjoner/opptreningsinstitusjoner, ligger det til rette for å drøfte ivaretagelse også av oppgaver som er særlig viktig for personer der rehabiliteringsprosessen har arbeid som mål, når avtaler med institusjonene skal inngås.

Regjeringen tar sikte på å legge fram en melding for Stortinget om arbeid, velferd og inkludering, der også problemstillinger i forhold til en rehabiliteringsprosess med yrkesaktivitet som mål vil bli tatt opp.

Når det gjelder tiltak i Midt-Norge, har arbeids- og inkluderingsministeren og jeg gått sammen om å realisere et rehabiliteringsprosjekt ved Hysnes HelseFort i Rissa kommune. Prosjektet gjelder rehabilitering med arbeid som mål. Målgruppen er i første omgang mennesker med lettere psykiske problemer. Mennesker med psykiske lidelser utgjør over en tredjedel av mottakerne av rehabiliteringspenger. Personer med lettere psykiske problemer er derfor en særlig viktig målgruppe for slike målrettede tiltak. Helse Midt-Norge RHF vil får prosjektansvaret. Prosjektet forutsettes å starte høsten 2006 med forutsetning om oppstart 1. januar 2008.

SPØRSMÅL NR. 1116

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 7. september 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En norskeid seilskute som er en kopi av "Britannia" er blitt bygget ved et skipsverft i Arkhangelsk i Russland. I forbindelse med sjøsetting av båten har det oppstått problemer med verftets eier.

Hva kan den norske ambassaden i Moskva gjøre for å bistå den norske eieren?»

BEGRUNNELSE:

Seilskuten som er bygget i Russland har stått ferdig i tre år. Men grunnet flere problemer har den ikke kunnet bli sjøsatt. Nå har ny eier av verftet lagt ned forbud mot at skuten får forlate verftet, dette til tross for at alt skal være betalt til verftet.

En rettsprosess i Russland kan være en lang og kostbar affære. Norske myndigheters støtte til den

norske eieren kan være et positivt bidrag til å få løst den konflikten som har oppstått. Det er også levert inn anmeldelse til russiske myndigheter hva gjelder trusler fra eier av verftet.

Svar:

Byggingen av "Britannia" ved det tradisjonsrike Solombala-verftet i Arkhangelsk har vært omfattet med stor interesse. Det er da også et imponerende prosjekt. Det er beklagelig at det har oppstått en konflikt mellom eier og verft nå når skipet etter 12 års arbeid er klart til sjøsetting.

Det dreier seg om en privatrettslig tvist, men en sak av denne karakter kan få uheldige konsekvenser og innvirke negativt på det generelle handels- og investeringsklimaet i regionen. Handels- og nærings-samarbeidet med Russland har utviklet seg meget po-

sitivt de siste år. Når det oppstår problemer, ser Utenriksdepartementet det som sin oppgave å forsøke å hjelpe til med å løse disse der det er naturlig og mulig.

På denne bakgrunn har Utenriksdepartementet funnet det riktig å be de berørte utenriksstasjoner ta saken opp med russiske myndigheter. Generalkonsulatet i Murmansk har henvendt seg til regionale myndigheter i Arkhangelsk, ambassaden i Moskva først til Det russiske utenriksdepartement og senere til regionale myndigheter i Arkhangelsk og Solombala-verftet. Eierens advokat har nå tatt saken opp med statsadvokaten i Arkhangelsk.

Jeg håper at norske og russiske myndigheter på denne måten kan medvirke til at saken blir løst på en minnelig og tilfredsstillende måte. Både departementet og utenriksstasjonene vil følge saken nøye videre.

SPØRSMÅL NR. 1117

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 7. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren redegjøre for kostnader knyttet til statlige gebyrer, sett i forhold til inntektene, i tråd med den gjennomgangen som finansministeren har initiert og fått gjennomført i departementene?»

BEGRUNNELSE:

Viser til spørsmål nr. 63 fra Fremskrittspartiets finansfraksjon sendt inn og besvart i forbindelse med revidert statsbudsjett (Finansdepartementets saksnr. 06/2683). I svaret fremgår det bl.a. følgende: "Det er vanskelig å anslå de administrative kostnadene ved ordningen med tilleggsavgift på årsavgiften."

Viser videre til oppslaget i Dagbladet datert den 16. juni hvor finansministeren varsler en gjennomgang i staten vedrørende gebyrer og hvor bl.a. følgende fremkommer: "Nå skal flere hundre gebyrer granskes, viser en liste Finansdepartementet har sendt de andre departementene."

Gjennom media i sommer har det fremkommet at denne gjennomgangen har funnet sted, og at Finansdepartementet nå har fått inn all relevant informasjon.

Med bakgrunn i bl.a. vårt spørsmål nr. 63 hvor vi ikke fikk svar på hvordan hvert gebyr inntektsmessig

står i forhold til kostnaden forbundet med administrasjonskostnader, ber undertegnede om en redegjørelse da departementet nå tydeligvis sitter på nødvendig informasjon.

Svar:

Finansdepartementet har et overordnet og koordinerende ansvar for statsbudsjettet, effektiv ressursbruk og økonomistyring i staten. Gjennomgangen av gebyrer og sektoravgiftsfinansiering av statlige myndighetshandlinger og den påfølgende fastsettingen av generelle retningslinjer for slik finansiering, er et ledd i utøvelsen av dette ansvaret. Ved rundskriv R-4/2006 ba Finansdepartementet samtlige departementer gå gjennom sine eksisterende gebyr- og sektoravgiftsordninger med sikte på tilpasning til de nye retningslinjene. Vi ba dem i den forbindelse rapportere til Finansdepartementet om avvik fra retningslinjene, og om hvilke tiltak som kan iverksettes for å bringe eksisterende ordninger i samsvar med dem.

Det er et stort antall gebyr- og sektoravgiftsordninger på statsbudsjettet. Ansvaret for å forvalte dem er spredd på de aller fleste fagdepartementene. Det er verken hensiktsmessig eller praktisk mulig for Finansdepartementet å holde seg fullt informert om kostnader og inntekter knyttet til hver enkelt ordning.

Vi begrenset oss derfor i rundskrivet til å be departementene om en avviksrapportering. Departementenes tilbakemelding viser at de fleste gebyrordninger er i samsvar med retningslinjene. For noen ordninger er imidlertid gebyrene høyere enn kostnadene de skal dekke. Noen departementer har videre informert om at de trenger mer tid til å gå gjennom sine ordninger.

Regjeringens siktemål er at eksisterende ordninger så langt råd er skal tilpasses de nye retningslinje-

ne. Hensynet til administrative kostnader og eventuelle provenytnap vil imidlertid kunne påvirke både spørsmålet om, og i tilfelle hvor raskt, en tilpasning kan skje. Eventuelle reduserte inntekter som følge av lavere gebyrer må innpasses i et forsvarlig budsjett-opplegg. Regjeringen vil følge opp de nye retningslinjene i de årlige statsbudsjettene, første gang i vårt forslag til statsbudsjett for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1118

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 7. september 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«Er næringsministeren kjent med at han eller andre statsråder er invitert til å besøke Bjølvefossen i forbindelse med at Elkem vurderer å legge ned rundt 160 arbeidsplasser i august, og når vil næringsministeren eller andre statsråder prioritere å ta turen til Ålvik for å diskutere Regjeringens bidrag i situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Elkem Bjølvefossen har varslet at bedriften vurderer å flagge ut produksjonen av ferrosiliummagnesium og 160 arbeidsplasser til Island, hvor industrien har tilgang på vesentlig billigere kraft enn Norge.

Utflaggingen vil få store konsekvenser for Ålvik-samfunnet som er avhengig av arbeidsplassene på Bjølvefossen for å kunne opprettholde grunnlag for fremtidig bosetting.

Saken har vært kjent i over et halvt år. I Stortingets spørretime 24. mai 2006 uttalte næringsministeren følgende: Dersom jeg får en invitasjon fra Bjølvefossen, vil jeg selvsagt besøke Bjølvefossen innenfor den tidsrammen jeg har.

Regjeringen har lovet en aktiv næringspolitikk, men hittil kun engasjert seg i medieprofilerte enkelt saker som Union i Skien og Hydro Årdal. Konsekvensene av en utflagging på Bjølvefossen vil være større for Ålvik-samfunnet enn disse sakene var for Skien og Årdal.

I august fremgikk det av Bergens Tidende, i referat fra et møte i Haugesund hvor næringsministeren deltok, at fagforeningen ved Bjølvefossen har invitert

både næringsminister og olje- og energiminister. I august hadde fortsatt ingen av statsrådene funnet å kunne prioritere en tur til Ålvik, ei heller å angi tidspunkt for et besøk.

Så langt har Regjeringen vært totalt passiv i saken og begrenset seg til å oppfordre Elkem til å vente med utflagging fordi Regjeringen vil legge frem planer om et nytt industrikraftregime i løpet av 2006. Hva planene skal gå ut, både på innretning og fremdrift, er det imidlertid ingen som vil kommentere og løftet er dermed totalt uforpliktende.

Ifølge Bergens Tidende jobber Elkem Bjølvefossen for tiden på eget initiativ med opprettelse av nye arbeidsplasser i Ålvik. Styret vil 24. august beslutte eventuell utflagging.

Svar:

Jeg mottok 6. juni i år en invitasjon til å besøke Ålvik samfunnet. Etter dette har jeg i likhet med olje- og energiministeren og kommunal- og regionalministeren mottatt en invitasjon til å delta på en konferanse om nytt industrikraftregime og ensidige industristeder. Invitasjonen er til vurdering.

Både olje- og energiministeren, kommunal- og regionalministeren og jeg er godt kjent med situasjonen i Ålvik. Det har ved flere anledninger vært kontakt mellom våre departementer om utfordringene Ålvik står overfor. Jeg vil i nær fremtid ha en samtale med olje- og energiministeren for å diskutere videre oppfølging.

Det er et mål for Regjeringen å sikre kraftforedlende industri forutsigbare rammebetingelser som legger til rette for langsiktig industriell aktivitet. Av

den grunn pågår det nå et viktig arbeid med å finne gode ordninger for denne industrien innenfor de rammene som EØS-avtalen setter. Ansvaret for dette arbeidet ligger hos Olje- og energidepartementet. Når

det gjelder omstillingstiltak, vil Kommunal- og regionaldepartementet være rette vedkommende.

Jeg vil i likhet med mine kolleger følge utviklingen i Ålvik nøye i tiden framover.

SPØRSMÅL NR. 1119

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 13. september 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Christianssand Protestfestival er en arena for debatt, meningsbrytning og et mangfold av kulturytringer. Til tross for at aktørene ikke mottar honorar, er det betydelige kostnader forbundet med prosjektering, reise og opphold for aktører, tekniske arrangementer, markedsføring mm.

Ser statsråden betydningen av denne spesielle festivalen, og vil statsråden vurdere å gi Protestfestivalen fast støtte over statsbudsjettet for å sikre festivalens eksistens og uavhengighet?»

BEGRUNNELSE:

Protestfestivalen er en uavhengig verdifestival mot avmakt og likegyldighet, og for engasjement og handling. Festivalen er basert på frivillighet. Den er en arena for debatt og meningsbrytning, der ytringer skjer gjennom et mangfold av kulturuttrykk. Både lokale og nasjonale skribenter, kunstnere, forskere og andre samfunnsdebattanter kommer til festivalen for diskutere temaer omkring vår kultur, eksistens og samfunnsutvikling. Debattene inngår i rammer av billedkunst, performanskunst, musikalske innslag, litteratur og konserter.

Festivalen deler også årlig ut Erik Byes minnepris til en person som over en lengre periode har fremvist et uredd og brennende engasjement for å påvirke samfunnsutviklingen i positiv retning lokalt, nasjonalt eller internasjonalt.

Festivalen samler engasjerte mennesker på tvers av politiske skillelinjer. Unge artister har fått sitt gjennombrudd på festivalen.

Nasjonale kulturpersonligheter har fått slippe til med andre sider av sin person enn de som kommer fram gjennom media.

Protestfestivalen har vært arrangert årlig i Kristiansand fra 2000 og mottar p.t. ingen statlig støtte. Festivalen er en stiftelse som er finansiert gjennom

kommunalt og fylkeskommunalt tilskudd og private sponsorer. 8. juni 2006 fikk Protestfestivalen avslag på søknad om støtte fra Norsk Kulturråd. Ettersom festivalen er ikke-kommersiell, er det viktig med en fast støtteordning for å kunne finansiere et sekretariat.

Svar:

I Norge har vi i dag et stort mangfold av festivaler. Dette er viktige arenaer for kunstopplevelser for publikum, arenaer for kunstnere og for frivillig engasjement og deltakelse.

Det er viktig at den enkelte kommune og fylkeskommune bidrar til å sikre drift og utvikling av "sine" festivaler. Jeg noterer at Kristiansand kommune og Vest-Agder fylkeskommune har gitt midler til Christianssand Protestfestival.

Under Kultur- og kirke departementets budsjett gis det støtte til festspill og festivaler innenfor forskjellige kunstuttrykk som musikk, billedkunst, litteratur og scenekunst. I tillegg forvalter Norsk kulturråd prosjektstøtteordninger som kunstfestivaler eller arrangører av kunsttiltak kan søke midler fra.

Christianssand Protestfestival har søkt departementet om fast tilskudd til drift for årene 2005, 2006 og 2007. Departementet anser Norsk kulturråd som naturlig instans for en søknad fra Christianssand Protestfestival.

Festivalen har ved flere anledninger mottatt tilskudd fra Kulturrådet.

Norsk Kulturråd har også for inneværende år mottatt en søknad fra Protestfestivalen om tilskudd til litteraturprogrammet under årets festival. Søknaden kom ikke tidsnok til å bli behandlet av Kulturrådets litteraturutvalg før årets festival blir avviklet, men jeg er blitt informert om at svar kan foreligge i løpet av inneværende måned.

SPØRSMÅL NR. 1120**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 12. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Interessemotsetninger mellom flytoget. Jernbaneverket og NSB har ført til at Flytoget på ubestemt tid har lagt planene om å forlenge sin banestrekning fra Asker til Drammen på is. Hovedsakelig pga. dette er mangel på parkeringshus ved Drammen stasjon. Ettersom det er tre statlige organer som her ikke blir enige, bør statsråden etter min mening være handlekraftig.

Hva vil statsråden gjøre for at bygging av dette parkeringshuset kan settes i gang, og hva vil statsråden gjøre for at togtilbudet Drammen-Oslo blir bedre?»

BEGRUNNELSE:

Når det gjelder parkeringshuset man venter på, har tomteeier NSB og den potensielle utbyggeren. Jernbaneverket, ikke blitt enige om hvordan skal finansieres, bygges eller drives.

Innbyggerne i Drammen og Drammen kommune har ventet veldig lenge på at flytoget skal komme til byen. Man har også ventet ganske lenge på at togpendlerne skal få et bedre parkeringstilbud. Drammen kommune er til og med villig til å bla opp flere millioner kroner og bygge parkeringshuset, om det var det som var problemet. Vi registrerer også at fremdriften for å få togtiden ned (bygging av flere spor) fra Drammen til Oslo ikke går så kjapt man skulle tro og at de store bevilgningene til dette har uteblitt.

Det er heller ikke første gangen at NSB stikker kjepper i hjulene for konkurranse og bedre tilbud til kollektivbrukere. (Ref. Hallingdal-Oslo strekningen og NSB sa nei til å ha Ofofbanen AS som underleverandør av Vøgne).

Svar:

For inneværende planperiode er det planer om opprusting av Drammensbanen. Av tiltak i første del av planperioden kan følgende nevnes: utbygging av dobbeltspor Sandvika-Asker (åpnet), ombygging og utviding av Lysaker stasjon og utbygging av dobbeltspor Lysaker - Sandvika. Til sammen vil dette gi en nedkortet reisetid fra om lag 13 til 20 minutter for de fleste togene. Kapasiteten vil øke fra 12-14 tog til over 20 tog pr time. I tillegg er det satt av en del ressurser til utbedring av stasjonene langs Drammensbanen. Hvor stor del av denne kapasitetsøkningen som tas ut i økt persontogtilbud mellom Drammen-

Oslo (-Gardermoen) er noe en må se nærmere på i forbindelse med de årlige forhandlingene med NSB om statlig kjøp av persontransporttjenester.

Flytoget har i dag tillatelse til å drive trafikkvirksomhet med flytog på strekningen Asker-Gardermoen. Om Flytoget skal forlenge strekningen til Drammen, må selskapet søke om å få tillatelse til dette. Det foreligger ikke en slik søknad i dag, og først når en slik søknad foreligger, vil jeg kunne ta stilling til saken.

Jeg er imidlertid kjent med at Flytoget har gjort en analyse som viser at det kan være et kommersielt grunnlag for å utvide virksomheten til Drammen. Dette forutsetter ifølge Flytoget noen infrastrukturelle endringer slik at toget kan snu i Drammen, tilpasninger i rutetabellen, samt etablering av flere parkeringsplasser ved Drammen stasjon. Dette er forutsetninger selskapet har fremmet for Drammen kommune, Jernbaneverket og NSB som eiendomsbesitter ved Drammen stasjon. Flytoget har videre opplyst at inntil disse forutsetningene er på plass, er det ikke aktuelt for Flytoget å søke om de nødvendige tillatelser.

Infrastrukturtiltak ved Drammen stasjon er forhold Jernbaneverket må vurdere nytten av innenfor avsatte rammer til infrastrukturtiltak. Eventuelle tilpasninger i rutetabellen vil først kunne skje i forbindelse med den ordinære ruteplanprosessen, jf. fordelingsforskriftens bestemmelser. Jernbaneverket legger ruteplanen to ganger i løpet av året etter søknad fra operatørene.

Når det gjelder parkeringsforholdene ved stasjoner langs det nasjonale jernbanenettet, er tilbudet variert. Ved enkelte stasjoner, ofte ut fra hensynet til behovet for innfartsparkering til de større sentrene, tilbyr staten ved Jernbaneverket fri parkering til pendlerne. Andre steder uten slike behov gis det som oftest et tilbud om parkering mot betaling. I tillegg kan NSB som operatør ha egne plasser tilgjengelig for sine kunder.

Jeg har fått opplyst at ved Drammen stasjon er det i dag 270 parkeringsplasser for reisende som i tillegg til månedskort også kjøper parkeringstillatelse (70 kr/mnd). I tillegg finnes 100 gratisplasser, men som på sikt vil bli nyttet til andre formål. Området er imidlertid regulert med kapasitet til om lag 600 biler, inkl. plass avsatt til p-hus. I tillegg finnes 80 plasser mot avgift ved Brakerøya stasjon og 165 gratisplasser i tilknytning til Gulsbogen stasjon. Dette er plassene staten ved Jernbaneverket er premissgiver for.

Etter det jeg er kjent med, ønsker Drammen kommune et mest mulig bilfritt sentrum, og pendelparkering er derfor søkt lagt utenfor Drammen stasjon til Gulsbogen og Brakerøya. Når det gjelder en evt. utvidelse av parkeringsmulighetene ved Drammen stasjon gjennom byggingen av et p-hus på tomten som er regulert til dette formålet, vil dette bl.a. kreve flytting av jernbanens sikringsanlegg som ligger her i dag. Dette vil være en fordyrende faktor for prosjektet slik at det ikke vil være mulig å finansiere dette alene med brukerbetaling.

Hvorvidt staten ved Jernbaneverket skal bidra til økt parkeringskapasitet ved Drammen stasjon må vurderes ut i fra generelle kriterier, dvs. om antall nye kollektivreisende som følge av prosjektet øker i en slik grad at dette svarer seg i forhold til kostnadene.

Flytogets forutsetning om økt parkeringskapasitet ved Drammen stasjon er ut fra en markedsvurdering selskapet har gjort. Flytoget står på lik linje med NSB fritt til å tilby egne parkeringsplasser til sine reisende utover det staten ved Jernbaneverket tilbyr ved den enkelte stasjon. Ettersom Flytoget mener økt parkeringskapasitet ved Drammen stasjon vil være et lønnsomt tiltak for virksomheten, er det etter min oppfatning naturlig at selskapet bidrar sammen med de andre interessentene til å finne en løsning utover det staten ved Jernbaneverket tilbyr i dag.

Jeg vil for øvrig vise til at Flytoget er eid av staten ved Nærings- og handelsdepartementet og er ikke underlagt Samferdselsdepartementets styring.

SPØRSMÅL NR. 1121

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 7. september 2006 av nærings- og handelsminister Odd Eriksen

Spørsmål:

«En undersøkelse fra MMI hos 14 000 turister i 13 land viser at åtte av ti utenlandske turister vet for lite om Norge til å vurdere om landet er verdt en ferietur. Utlendingenes uvitenhet skyldes ikke at Norge ikke har attraksjoner, men at potensielle turister ikke kjenner landet godt nok.

Vil statsråden ta initiativ til at det blir lagt frem en sak for Stortinget om mulighetene for at Norge får en egen TV-kanal for markedsføring av Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært mye debatt om bruk av overskuddet på statsbudsjettet. Som kjent har Fremskrittspartiet i sitt alternative statsbudsjett for 2006 foreslått 300 mill. kr til profilering reiseliv - Norge som turistland.

Det har vært et uttalt mål at Norge som nasjon skal styrke seg innen turisme og at Norge skal få et bedre omdømme i utlandet. Både som fredsnasjon og et turistmål og markedsføre den flotte naturen.

Det faktum at Norge ikke har lyktes med å øke markedsandeler i årene fra 1998 til 2004 er trolig det viktigste tegnet på hvor viktig det er å satse på markedsføring av Norge i utlandet.

En tanke er da at staten tar initiativ til å opprette en egen norsk turist-TV som skal markedsføre Norge 24 timer i døgnet - på engelsk. Poenget er at det må

gå via satellitt og web, slik at denne kanalen kan ses i alle land.

En kreativ pensjonist i Buskerud, Jan Yngvar Nilsen, kom med ideen til undertegnede i fjor sommer, og man har sammen med varaordfører i Krødsherad, Eli Marie Hanserud, det siste året jobbet med dette. Man har blant annet frontet ideen i Næringshaugen i Sigdal der man blant annet har drøftet de ulike mulighetene. Eventuelt at de ulike kommuner, fylker og turistkontorer kan kjøpe seg sendetid. Imidlertid har Jan Yngvar Nilsen, Eli Marie Hanserud og undertegnede konkludert med at det er nødvendig at staten tar initiativ til å etablere en slik TV-kanal, slik at det blir fortgang i dette.

Etter det undertegnede kan se, finnes det lite av informasjon om country branding og markedsføring av land via TV, og det finnes ingen offisiell oversikt over dette. For Norges vedkommende finnes det få konkurrenter eller land en kan sammenligne seg med.

Ved Norges Handelshøyskole (NHH) og Handelshøyskolen BI er det skrevet om markedsføring, men det er generelt om merkevarebygging. Forsker Nina M. Iversen ved Institutt for strategi og ledelse ved NHH med doktorgrad i merkevarebygging innenfor turisme, sier i en kommentar til spørsmålene at hun tviler på om det er skrevet noe særlig om akkurat dette - kunnskaper i næringen er ikke skrevet ned, sier hun. Slik hun ser det, er det kommersielle

kanaler som kjøper inn programmer. Det offentlige kjøper reklameplass i form av reiseprogrammer.

Begreper som Place branding og Country branding er veldig aktuelle i flere andre land nå, og etter hvert også en del i Norge. Blant annet var det en større konferanse i London i mars, Location branding 2006, om emnet.

Etter det undertegnede har fått opplyst, finnes det noen kanaler som driver med markedsføring av turisme for vertslandet. Dette gjelder blant annet: Østerrike: www.twl.at Hellas: www.holidaysingreece.tv Spania/Andalucia: www.canalandaluciaturismo.com Spania/Canaria: www.plus.es

I Tyskland finnes det en egen samferdsel/tog-kanal: ww.bahntv-online.de/btvo/htm!04/start.php

Svar:

Regjeringen satser på reiseliv. For 2006 ble det bevilget 172,5 mill. kr til å markedsføre Norge som reisemål og profilere Norge i utlandet over kap. 2421, post 71. Innovasjon Norge forvalter midlene.

Når det gjelder ditt forslag om å etablere en egen TV-kanal for markedsføring av Norge, så vil kostnadene ved å etablere og drive en slik være langt høyere

enn hva som er innenfor Nærings- og handelsdepartementets rammer til profilering av Norge som reisemål og arbeidet for fremme av reiselivsnæringene generelt.

Profileringen av Norge utenlands inkluderer mer enn å markedsføre Norge som turistreisemål i regi av NHD og Innovasjon Norge. Utenriksdepartementet og uteapparatet har også en viktig rolle i å styrke vårt generelle omdømme i utlandet. Norge profileres som industri- og teknologinasjon, som kulturnasjon, vi viser frem våre tradisjoner og matkultur osv.

Målgruppen for Innovasjon Norges profilerings- og markedsføringsarbeid er i første rekke profesjonelle tilbydere av reiselivsprodukter og reiselivstjenester. Gjennom målrettede tiltak mot disse i utvalgte utenlandske markeder vil jeg bidra til at turiststrømmen til Norge øker. En annen viktig målgruppe er utenlandsk presse. Ved å arrangere presseturer og bidra til positiv redaksjonell omtale i utenlandske medier skaper vi et positivt bilde av Norge som får potensielle turister til å vurdere å legge ferien sin hit.

Jeg mener de nevnte tiltakene er gode for å skape et godt bilde utenlands av Norge og det vi har å by på. Behovet for ytterligere tiltak vil bli vurdert løpende i samarbeid med næringen.

SPØRSMÅL NR. 1122

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 11. september 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Fylkesskattekontoret i Oslo avslører skatteunndragelser i renholdsbransjen på 26 mill. kr hittil i år. Seriøse bedrifter utkonkurreres av de som driver med svart arbeid, sosial dumping og helseskadelige arbeidsforhold. Arbeidstakere blir grovt utnyttet og påføres helseskader. Ordningen Ren utvikling er reetablert for å sikre seriøse forhold. Det er svært viktig at offentlig sektor kun bruker seriøse firmaer til oppdrag.

Hvordan sikrer Regjeringen dette i all statlig virksomhet?»

Svar:

Jeg er enig med representanten Andersen i at det er viktig at staten kun bruker seriøse firma til oppdrag. Det er imidlertid den enkelte virksomhet selv, innenfor visse gitte rammer, som har ansvar for at så

skjer. Regjeringen har flere virkemidler som skal sikre dette.

Regelverket for offentlige innkjøp, som gjelder både statlig og kommunal sektor, krever at de som vil delta i konkurranser om offentlige kontrakter skal levere dokumentasjon på at skatter og avgifter er innbetalt, og at regler for helse, miljø og sikkerhet er overholdt. I det gjeldende regelverket inntreer denne plikten når kontraktens verdi overstiger den nasjonale terskelverdien. Da den forrige regjeringen i september i fjor hevet den nasjonale terskelverdien til 500 000 kr, falt kravet til innlevering av HMS-egenklæring og skatteattest bort for innkjøp mellom 200 000 og 500 000 kr. Generelt er det positivt med en reduksjon av dokumentasjonsbyrden til leverandørene, men en fjerning av disse dokumentasjonskravene kan gi en ikke ønsket konkurransefordel for useriøse virksomheter. For å støtte opp under seriøse leveran-

dører besluttet Regjeringen å innføre et krav om innlevering av skatteattest fra alle tilbydere ved anskaffelser over 100 000 kr. I tillegg må de som vinner kontrakten levere HMS-egenerklæring ved kjøp over 100 000 kr.

Statlige etater er videre, gjennom rundskriv nr. 2/2005, pålagt å følge ILO-konvensjon nr. 94 om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige arbeidskontrakter. Rent praktisk innebærer dette at når statlige etater inngår kontrakter om tjenester og bygg- og anleggsarbeid over EØS-terskelverdien, så skal kontraktene inneholde klausuler som sikrer arbeidstakerne lønns- og arbeidsvilkår som ikke er dårligere enn de som gjelder for samme type arbeid innenfor samme distrikt.

Videre må de enkelte statlige virksomheter foreta en grundig saksbehandling, hente inn eventuelle manglende opplysninger og gjøre de nødvendige vurderinger av de firmaer som de ønsker å engasjere.

Jeg mener også at åpenhet om disse problemstillingene kan bidra til å ha oppmerksomheten rettet mot dette området, og dette vil trolig også bidra til at useriøse firma lukes ut.

I tillegg vil jeg rose de deler av næringslivet, kanskje særlig renholdsbransjen, som selv setter søkelyset på dette. Slik bidrar de ikke bare til en mer rettferdig konkurranse, men de styrker også stillingen til de seriøse aktørene i næringslivet. Staten kan imidlertid ikke oppfordre til bruk av bestemte firma som er medlemmer av navngitte sammenslutninger eller ordninger, f.eks. "Ren utvikling", fordi dette vil virke urettferdig overfor de seriøse firmaer som ikke er medlemmer av slike ordninger.

Et spørsmål som kan reises i denne forbindelse, er om staten kunne etablere en slags sertifiserings- eller godkjenningsordning for seriøse firma. Før man kan si om dette ville være en farbar vei å gå, må spørsmålet eventuelt utredes nøye. Regjeringen vil uansett fortsette arbeidet med å ha stor grad av åpenhet rundt denne problemstillingen, og ikke minst også markere sterkere overfor de statlige lederne at de har et ansvar for at nettopp deres etat eller virksomhet ikke bruker useriøse firma.

SPØRSMÅL NR. 1123

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 7. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Personer som etter inngåelse av IPA-avtale har fått forverret sin helse er etter Regjeringens fjerning av skattestimulansen til privat pensjonssparing fanget i en felle, det er ikke lønnsomt å fortsette IPA-sparing på de dårligere vilkårene, men samtidig er forsikringsselskapene ikke løsningsorienterte siden de er tjent med at kunder som har blitt syke siden kontraktsinngåelse, avslutter kundeforholdet.

Er Regjeringen opptatt av problemstillingen, og hva vil den i så fall gjøre?»

BEGRUNNELSE:

Finansavisen 30. august presenterer med et konkret eksempel den vanskelige situasjonen som Regjeringens fjerning av skattestimulansen i IPA-sparing har skapt for mange personer som sparer til egen pensjon. Den omtalte personen får meromkostninger på

opp til 500 000 kr, og det kun i perioden frem til 48-åringen blir pensjonist.

Regjeringens fjerning ved behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett 2006 av skattestimulansen i privat pensjonssparing, det tredje benet i det norske pensjonssystemet, skjedde uten grundig faglig utredning og uten overgangsordninger. Dette har skapt problemer for mange personer, spesielt for personer som har dårlig helse eller stiller svakt. Personer som har blitt syke siden kundeforholdet til forsikringsselskapet startet, er et eksempel på dette. En annen gruppe som også har fått klart dårligere økonomi, er uføretrygdede som har fått utbetalt millionerstatninger. Disse har normalt plassert størstedelen av erstatningsbeløpet i livrenteavtaler, som sikrer en jevn inntekt over livet. Fjerningen av skattestimulansen i den private pensjonssparingen har i enkelte tilfeller kuttet den årlige inntekten for slike uføretrygdede med om lag en tredjedel.

Svar:

I St.meld. nr. 2 (2005-2006) foreslo Regjeringen å avvikle fradragsretten for innbetalinger til individuell pensjonsavtale etter skatteloven. Det ble videre foreslått å fjerne formuesskattefritaket for individuelle livrenter. Det ble lagt til grunn at de nødvendige lovendringer om innstramminger i skattefavoriseringen av IPA og livrenter ville bli fremmet i forbindelse med budsjettet for 2007.

I spørsmålet henvises det til medieoppslag om konsekvensene av avvikling av fradragsretten for tilskudd til IPA for personer som har fått endret helse-

tilstand etter at de inngikk en IPA-kontrakt. Jeg har merket meg de forholdene som er kommet fram blant annet gjennom dette medieoppslaget. Videre har jeg merket meg de innspillene som er kommet når det gjelder konsekvenser av innføring av formuesskatt på livrenter for personer som har oppebåret erstatningsutbetalinger. De synspunkter og innspill som er kommet, vil bli vurdert i forbindelse med den nærmere utformingen av regelverket i tilknytning til budsjettet for 2007. Jeg vil ikke foregripe denne vurderingen nå.

SPØRSMÅL NR. 1124

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 12. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Synes statsråden det vil være fornuftig å få på plass en permanent legebemanning ved 330 skvadronen på Rygge, og vil eventuelt statsråden følge opp saken med sikte på en slik permanent bemanning?»

BEGRUNNELSE:

Ved Rygge flystasjon er 330 skvadronen stasjonert. Helikoptertjenesten dekker hele Østlandet, men har ingen fast lege stasjonert på stasjonen. Dette medfører at man må påregne ca. 35 minutter gjennomsnittlig ventetid fra man får beskjed om utrykning til en lege kan være på plass og bli med helikopteret ut på oppdrag.

Det å få til en fast legebemanning vil være viktig. Når ulykker først inntreffer, er det viktig at helikoptertjenesten raskt kan ta av og komme frem til bestemmelsesstedet. En slik ventetid man i dag opererer med er svært uheldig.

Svar:

I 1970 ble fire redningshelikopterbasert opprettet på Sola, Ørlandet, Bodø og Banak, og opprinnelig ble disse opprettet uten lege. I forbindelse med at redningshelikoptrene i 1988 ble med i Helse- og omsorgsdepartementets luftambulansplan, begynte man å ha med leger på redningshelikoptrene.

I 1999 ble ett helikopter stasjonert på Rygge. Helikopteret på Rygge har ikke egen flygebesetning,

men flygebesetningene på de andre basene reiser på omgang til Rygge.

På alle basene, inklusiv Rygge, har kravet hele tiden vært at det er beredskap på én time for både flygebesetning og lege. I kontortiden er i praksis beredskapstiden for flygebesetningen kortere fordi de da i utgangspunktet oppholder seg på basen. Legen er på vakt på nærmeste sykehus og gjør sin jobb som lege der, inntil alarmen går.

Siden flygebesetningen Rygge ikke har sitt arbeidssted der, bor de heller ikke i omegn. Besetningen er på "tjenestereise" dit én uke av gangen og bor da inne på området. Dette innebærer at Rygge i praksis har den samme tilgjengeligheten til flygebesetningen hele døgnet og ikke bare i kontortiden, men formelt er beredskapen på én time.

Det var først ved innføring av tilstedevakt at dette ble endret ved noen av basene. I 2004 innførte Bondvik II tilstedevakt på Sola, og 1. juli i år innførte nåværende regjering tilstedevakt på Banak. Tilstedevakt innebærer at både legen og flygebesetningen skal oppholde seg på basene i nærhet av helikopteret, 24 timer i døgnet.

Jeg anser tilstedevakt som viktig for å forbedre redningstjenesten, og det er Regjeringens mål at også de tre resterende redningshelikopterbasene inkludert Rygge, skal få tilstedevakt. Det er imidlertid viktig å være klar over at dette innebærer store tilretteleggelser som kan by på både praktiske og økonomiske utfordringer. For Rygge sin del så krever det at det dannes flere flygebesetninger, siden Rygge til nå

ikke har hatt egne. Det må ansettes fast vedlikeholds-personell og tilrettelegges for at vedlikehold kan skje på Rygge. Videre må det bygges nye forlegningsfasiliteter siden det med dette kreves at personellet skal oppholde seg på basen i en annen grad enn tidligere. Det må også kjøpes utvidet legeberedskap. De økonomiske kostnadene ved å få på plass tilstedevakt på

Rygge er betydelige. Hvor tallet 2,3 mill. kr som har versert i media har oppstått, er ukjent. Tallet er beskjedent i forhold til den reelle kostnaden.

Jeg gjør det jeg kan for at også de andre basene skal få tilstedevakt, men når det gjelder takten på den videre innføringen, så kan jeg som du nok er kjent med, i dag ikke si noe om budsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1125

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Terramar AS har gjennomført en ekstern kvalitetssikrings av fylkesvei 107 Jondalstunnelen i Hordaland. Prosjektet er et fylkesveiprojekt med delvis bompengefinansiering og må godkjennes av Stortinget. Samferdselsdepartementet har vedtatt at prosjektet skal kvalitetssikres som et ordinært riksveiprojekt. Kvalitetssikringsrapport forelå 22. juni 2006, men er unntatt offentlighet.

Vil statsråden straks sørge for at kvalitetssikringsrapporten om fylkesvei 107 Jondalstunnelen blir omklassifisert til et offentlig dokument?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsdepartementets håndtering av saken fremstår som underlig.

Prosjektet er et fylkesveiprojekt, det siste på såkalt "overgangsordning" knyttet til omlegging av finansieringsopplegget for offentlige veier. Fylkeskommunen er tiltakshaver, og vil sammen med berørte kommuner, næringsliv i regionen finansiere prosjektet. Det ligger også inne en andel bompenger. Av samlet beløp på ca. 530 mill. kr bidrar staten med 50 mill. kr.

Som tiltakshaver har fylkeskommunen i 2004 gjennomført kvalitetssikring etter gjeldende regelverk for statlige investeringer over 500 mill. kr. Dette arbeidet ble utført i 2004 av konsulentselskapet Dovre, et av de konsulentselskaper som er godkjent av Forsvarsdepartementet for slike oppdrag. Den rapporten var og er offentlig.

Det fremstår som underlig at ikke Samferdselsdepartementet lot Dovre ajourføre sin rapport fra 2004 dersom Samferdselsdepartementet mente det var behov for ny rapport, og det fremstår som underlig at ikke rapporten utarbeidet i 2006 er offentlig når

tilsvarende rapport om samme prosjekt utarbeidet innenfor samme regelverk i 2004 var fullt offentlig.

I tillegg vil jeg peke på at Samferdselsdepartementet i andre store prosjekt har overlatt til tiltakshaver å utarbeide kvalitetssikringsrapporter; jeg viser spesielt til Bergensprogrammet og Bybaneprosjektet i dette programmet der Samferdselsdepartementet på spørsmål knyttet til dette programmet eksplisitt har svart at ansvaret for kvalitetssikringen ligger hos tiltakshaver og at Samferdselsdepartementets ansvar i så måte er å forsikre seg om at kvalitetssikringen er gjennomført etter gjeldende regler.

Endelig viser jeg til at usikkerheten knyttet til prosjekt Jondalstunnelen når det gjelder anleggskostnader må antas å være liten. Helt identisk lik tunnel (Folgefonnstunnelen) er bygget for få år siden i nærområdet til Jondalstunnelen. Anlegg på E134 (Rullestadvet) som nettopp er ferdigstilt ligger også i nærrområde og gir oppdatert kunnskap og erfarings-tall.

Endelig viser jeg til brev fra Hordaland fylkeskommune datert 31. august 2006 til Kommunal- og regionaldepartementet der man ber KAD vurdere om klassifisering, av rapporten som unntatt offentlighet er forsvarlig og avklare dette med lovavdelingen i Justisdepartementet.

Jeg er klar over at Fylkesutvalget i Hordaland på sitt møte 23. august 2006 da sak om kvalitetssikringsrapporten ble behandlet fikk den fremlagt (innsyn på møtet), men etter mitt syn fremstår dette som ufor-svarlig i forhold til fylkeskommunens ansvar som tiltakshaver for prosjektet.

Jondalstunnelen er også et regionalt prosjekt med stor regional oppslutning og som derfor har stor offentlig interesse. Jeg håper derfor at statsråden snart kan sørge for at rapporten offentliggjøres.

Svar:

Jeg vil først få minne om at ordningen med ekstern kvalitetssikring av store statlige investeringer formelt sett er tillagt Finansdepartementet. Igangsetting av konkrete kvalitetssikringsoppdrag blir foretatt i samråd mellom fagdepartement og Finansdepartementet, ikke av fagdepartementet alene.

Etablert praksis ved konkrete kvalitetssikringsoppdrag (KS2) på vegsiden er at kvalitetssikringsrapporten skal unntas offentlighet frem til Stortinget er blitt gjort kjent med resultatet fra kvalitetssikringen. Dette skjer vanligvis når prosjektet tas opp til bevilgning eller ved at det fremmes bompengeproposisjon. Bakgrunnen er hensynet til informasjonsplikten overfor Stortinget. Unntak er knyttet til OPS-prosjekter, der rapportene har vært unntatt offentlighet til det er inngått kontrakt med OPS-selskapet. Praksisen er etablert i samråd mellom Samferdselsdepartementet og Finansdepartementet.

Fylkesutvalget i Hordaland fylkeskommune behandlet kvalitetssikringsrapporten om fylkesvei 107 Jondalstunnelen i møte 23. august 2006. Fylkeskommunen hadde i forkant av behandlingen bedt Samferdselsdepartementet om at kvalitetssikringsrappor-

ten ble åpnet for offentlig innsyn. På bakgrunn av dagens praksis valgte jeg å ikke etterkomme et slikt ønske.

Fylkesutvalget i Hordaland fylkeskommune uttaler i sitt vedtak fra behandlingen av rapporten 23. august 2006 at rapporten ikke skal kunne unntas fra offentliggjøring. De har også tatt opp saken med Kommunal- og regionaldepartementet.

Jeg har vurdert saken på nytt, og kommet til at rapporten likevel bør kunne vurderes offentliggjort, men først etter at Samferdselsdepartementet i samråd med Vegdirektoratet har gjennomgått rapporten med sikte på å vurdere om enkelte deler av rapporten likevel bør unntas fra offentlig innsyn ut fra anbudskritiske forhold og målet om en forsvarlig gjennomføring av økonomistyringen ved vedkommende prosjekt. En slik vurdering vil bli foretatt raskt.

Jeg vil til slutt få påpeke at Samferdselsdepartementet på et generelt grunnlag er i gang med å gjennomgå erfaringen med dagens offentliggjøringspraksis med sikte på eventuelle endringer. Ny praksis vil bli etablert så snart som mulig og i samråd med Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1126

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 7. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren gi et anslag om hva det vil koste å øke frikortgrensen til 95 000 kr?»

BEGRUNNELSE:

Om mulig ønskes også vurdert hvilke utgifter (for eksempel økonomisk sosialhjelp) som ville blitt redusert, og hvor mye dersom en slik endring ble gjennomført.

Svar:

Personlige skattytere betaler trygdeavgift av personinntekten. Personinntekten omfatter lønns-, pensjons- og næringsinntekt uten fradrag av noen art. Med 2006-regler er den nedre grensen for å betale trygdeavgift på 29 600 kr. Det innkreves ikke restskatt under 100 kr, noe som sammen med opptrappingsatsen (25 pst.) medfører at det ikke betales

skatt for inntekter under 30 000 kr. Denne grensen blir ofte omtalt som "frikortgrensen".

Representanten Hagesæter spør om hva det vil koste å øke frikortgrensen til 95 000 kr. Ettersom frikortgrensen ikke har en klar definisjon, vil dette kunne tolkes på ulike måter.

Dersom man kun er opptatt av at personer med personinntekt lavere enn 95 000 kr ikke skal betale trygdeavgift, men fortsatt betale skatt på alminnelig inntekt, holder det å heve den nedre grensen for å betale trygdeavgift til 94 600 kr. Dette anslås å redusere skatteinntektene med om lag 1,5 mrd. kr. Marginalskatten på lønnsinntekt i intervallet 95 000-137 500 kr vil da øke fra 26,3 pst. til 43,5 pst. (med dagens opptrappingsats på 25 pst.).

Dersom det menes at personer med inntekt lavere enn 95 000 kr skal være fullstendig fritatt for inntektsskatt, dvs. også skatt på alminnelig inntekt, måtte man gå gjennom bunnfradragene og grensene i

inntektsskatten, og trolig endre gjeldende struktur. Det betales i dag 28 pst. skatt på alminnelig inntekt. Alminnelig inntekt består av alle typer skattepliktige inntekter (lønns-, pensjons-, nærings- og kapitalinntekt) fratrukket standardfradrag og fradragsberettigede utgifter som gjeldsrenter mv. Personfradraget gis i alle inntekter, og er i 2006 på 35 400 kr. I tillegg gis det minste-fradrag i lønns- og pensjonsinntekter. For lønnsinntekt er den nedre grensen i minste-fradraget bestemt av det såkalte lønnsfradraget. I 2006 er lønnsfradraget 31 800 kr. En lønnstaker vil begynne å betale skatt på alminnelig inntekt når lønnsinntekten overstiger summen av personfradraget og

lønnsfradraget, dvs. 67 200 kr i 2006. Dersom omleggingen skulle gjennomføres innenfor gjeldende struktur og gjelde alle personer, måtte personfradraget økes til 95 000 kr. Samlet anslås dette å redusere skatteinntektene med om lag 50 mrd. kr. Det er da forutsatt at lønnsfradraget fjernes.

Provenyvirkningene er beregnet på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE, som er basert på et utvalg skattytere. Utvalget er basert på Inntekts- og formuesundersøkelsen for 2004 (IF-2004). Data-grunnlaget er framskrevet til 2006. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi IF-2004 er basert på et utvalg. Det er heller ikke tatt hensyn til ev. tilpasninger.

SPØRSMÅL NR. 1127

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 7. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter Regjeringens definisjon av fattigdom er en enslig person fattig dersom vedkommende har en årlig inntekt etter skatt mindre enn 95 000 kr. For personer som ikke blir omfattet av skattebegrensningsregelen vil en lønnsinntekt på 95 000 kr utløse 15 054 kr i skatt. Dette betyr at personer som ikke har nok penger til å delta i et vanlig sosialt liv, likevel kan bli avkrevd skatt.

Synes finansministeren det er riktig at mennesker som har under eksistensminimum i inntekt skal betale skatt?»

Svar:

Regjeringen legger vekt på at skattesystemet skal bidra til en mer rettferdig fordeling. Skattesystemet bidrar til omfordeling både ved at høyinnteksgrupper betaler en relativt høyere andel av inntekten i skatt, dvs. at gjennomsnittsskatten stiger med inntek-

ten, og ved at skatt i stor grad bidrar til å finansiere offentlige utgifter (overføringer, goder og tjenester) som relativt sett kommer lavinnteksgrupper mest til gode. Norge har allerede lav skatt på lave inntekter sammenliknet med de andre nordiske landene.

Skattelettelser kan bare i begrenset grad løse problemer knyttet til svært lav inntekt. Det skyldes både at personer med de laveste inntektene betaler relativt lite i skatt, og at problemet er svært sammensatt, og dermed krever mer målrettede tiltak enn generelle skattelettelser.

Regjeringen har varslet at skatte- og avgiftsnivået skal bringes tilbake til 2004-nivå. Ved å øke skatten for de med høye inntekter og formuer og redusere muligheten og lønnsomheten av skattetilpasninger, kan vi øke skatteinngangen og dermed få rom blant annet til å styrke velferdsordningene og det offentlige tjenestetilbudet. Det gir mulighet for mer målrettede tiltak overfor lavinnteksgruppen enn om det ble gitt skattelettelser.

SPØRSMÅL NR. 1128**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 12. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Regjeringen har varslet støtte til anskaffelse av pelletsovner. Vedfyring er den viktigste kilden til bruk av fornybar energi i norske husholdninger, og nye rentbrennende vedovner oppfyller alle offentlige miljøkrav.

Hva er årsaken til at Regjeringen velger en konkurransevridende støtteordning hvor anskaffelse av rentbrennende vedovner blir ekskludert?»

BEGRUNNELSE:

Ved å utelukke vedovner fra en ny støtteordning, vil ordningen få en langt dårligere virkning fordi vedfyring i dag har et mye større potensial for oppvarming av norske hjem enn noen andre alternativer til olje og strøm. 1 million husstander kan over natten bytte til miljøvennlig vedfyring i ny vedovn, mens for eksempel pelletsovnstøtten i 2003 bare hjalp 1 200 husstander fordelt på hele landet. Pellets vil kunne hjelpe noen, men vedovner monner kolossalt hvis målet er å raskere avhjelpe folk flest ut av strømkrisen. Fire av fem norske hjem kan bruke vedovn, hele 15-20 TWh kan frigjøres i Norge gjennom økt bruk av vedfyring (SSB). Nye vedovner, såkalt rentbrennende ovner, bruker ny norsk Miljøteknologi som øker effektiviteten i ovnen, og reduserer utlippene fra vedfyring med 90 pst. Man får altså like mye varme som før med mye mindre brensel, samtidig som miljøutslippene er nær null. På grunn av strenge miljøkrav til vedovner i Norge innført i 1998, gjelder dette alle vedovner som er tillatt solgt i Norge i dag. Det er et stort potensial for mer vedfyring i Norge, noe som vil kunne bidra både til en ren, effektiv og mer stabil energiforsyning. I tillegg kan økt vedhogst gi flere arbeidsplasser i landbruk og skogbruk og mindre jengroing av norske kulturlandskap. Utskifting av gamle, forurensende vedovner med nye rentbrennende, vil også gi betydelig forbedret luftkvalitet i byene. Det bør derfor være selvsagt at nye støtteordninger til

ny fornybar energi ikke forbeholdes visse teknologityper, men gjøres teknologinøytrale slik at alle varmekilder som oppfyller gitte miljø- og energikrav likebehandles i støtteordningene. Det å inkludere vedfyring i offentlige støtteordninger vil også være i tråd med regjeringens signaler i forrige stortingsperiode, hvor også Senterpartiet høsten 2003 foreslo en egen, nasjonal panteordning for å stimulere til økt bruk av nye, rentbrennende vedovner. Ifølge Enovas egen evalueringsrapport fremgår det at årsaken til at vedovner var utelukket i 2003, kun var at markedet for vedovner er for omfangsrikt. Alle andre tekniske og miljømessige krav for å komme inn under ordningen var oppfylt. Det var altså budsjettensyn og ikke miljø eller energipolitikk som var den reelle årsaken til at vedovner ikke fikk støtte. En tilskuddsordning som ekskluderer vedovner vil også kunne anses som ulovlig statsstøtte. Sett i lys av at vedovner synes å være direkte konkurrerende til de teknologiene som nyter godt av støtteordningen, fremstår ordningen umiddelbart som ren statsstøtte som kan svekke konkurransekraften til viktige norske vedovnsprodusenter.

Svar:

Det er riktig som representanten skriver at rentbrennende ovner reduserer utslippene fra vedfyring, og at en utskifting vil kunne gi betydelig forbedret luftkvalitet i byene. På bakgrunn av dette har Miljøverndepartementet den 3. juli d.å. gitt SFT i oppdrag å utrede et forslag til en offentlig tilskudds- og/eller panteordning for å fremme utskifting av gamle ovner til nye rentbrennende ovner. En slik utskifting vil primært bidra til å redusere utslipp fra vedfyring og ikke til å redusere elforbruket.

Når det gjelder utformingen av støtteordningen, vil denne bli nærmere redegjort for 14. september, slik det fremkommer av pressemelding av 25. august d.å.

SPØRSMÅL NR. 1129**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det er blitt avklart meget stor kostnadsøkning for økning av høyden i Haukelitunnelene på E134. Prosjektet er omtalt i Samferdselsdepartementets budsjett for 2006 med fremvist kostnadsramme på 200 mill. kr. Økningen er på om lag 150 mill. kr, og har etter det jeg kjenner til ikke sammenheng med stor etterspørsel i anleggsbransjen. Den sterke kostnadsøkningen kan sette dette viktige prosjektet i fare.

Vil statsråden snarest orientere Stortinget om hvordan dette prioriterte prosjektet kan gjennomføres i 2006?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet omtales prosjektet under eget avsnitt "Opprustning av tunneler". Økning av høyden i Haukelitunnelene er særskilt omtalt og har klar prioritet. Det er ikke endret etter budsjettvedtaket for 2006. Jeg viser også til at dette prosjektet har vært behandlet av samferdselskomiteen i forrige stortingsperiode. Det ble avholdt offentlig høring om saken, og en samlet komité understreket behovet for høydeøkning så snart som mulig. Fremkommet kostnadsøkning på 150 mill. kr i tillegg til angitt og avsatt ramme

på 200 mill. kr er dramatisk stor. Det gjør at søkelyset igjen må rettes mot den behandlingen dette prosjektet har hatt til nå, spesielt om det fra vegmyndighetene som er ansvarlig for gjennomføring av prosjektet er lagt inn tiltak som ikke er knyttet til høydeøkning. Jeg har merket meg at VD omtaler prosjektet som "utbedring av Haukelitunnelen", mens det i statsbudsjettet tydelig omtales som "midler til å øke høyden". Jeg minner om at høydeøkning er viktig for effektiv og sikker godstransport over Haukeli. Gjennomføring av tiltaket haster. Både på grunn av kostnadsavvik og prosjektets prioritering i statsbudsjettet er det viktig at statsråden nå avklarer hvordan gjennomføring sikres.

Svar:

E134 over Haukeli er den viktigste hovedforbindelsen mellom Østlandet og store deler av Rogaland og Hordaland. Arbeidet med opprustingen av Haukelitunnelene har vært ute på anbud, og ett tilbud er kommet inn.

Jeg vil komme tilbake til denne saken i St.prp. nr. 1 (2006-2007) når denne legges fram i oktober.

SPØRSMÅL NR. 1130**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 12. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«BP Norge søker i sin konsesjonssøknad for utbygging av Skarv-feltet om å få legge driftsorganisasjonen for feltet til Sandnessjøen i Nordland, som ikke har noen eksisterende driftsorganisasjoner. Dette er helt på tvers av stortingsflertallets uttalte ønske.

Hvilke signaler har BP fått fra Olje- og energidepartementet som gjør at de velger å se bort fra de tidligere uttalelser fra Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av Petroleumsmeldingen i Stortinget den 14. juni 2004 gav et flertall uttrykk for at det ikke skulle legges til rette for etablering av nye driftsorganisasjoner på nye steder. Flertallet la den gangen vekt på at de eksisterende miljøene i for eksempel Stjørdal skulle styrkes. Tidligere olje- og energiminister Marit Arnstad uttalte blant annet følgende: "La meg også på den korte tiden jeg har, få lov til å si to ord om drifts- og basestrukturen. Jeg tror det var svært fornuftig av storting og regjering at vi la en struktur for base- og driftsorganisasjoner for noen år

siden. Hvis vi ikke hadde gjort det, tror jeg at det norske oljemiljøet i dag hadde vært langt mer London-basert enn det faktisk er. I den grad en skal tillate lempinger i årene framover knyttet til den eksisterende strukturen, så burde de handle om å flytte arbeidsplasser og virksomhet fra Stavanger og Bergen og videre nordover til Kristiansund, Stjørdal og Harstad." Når BP allikevel velger å søke om å få legge sin nye driftsorganisasjon til Sandnessjøen, vil jeg legge til grunn at de må ha fått signaler fra regjeringshold om at de trygt kan se bort fra det som ble kommunisert i siste periode. Med dagens etterspørsel etter driftsingeniører og andre typer høykompetent personell er det utopisk å tro at BP skal kunne bygge opp en fullverdig driftsorganisasjon i Sandnessjøen.

Svar:

BP Norge AS (BP) legger i en lokaliseringsstudie opp til å ha forsyningsbase og en driftsstøtteenhet i Sandnessjøen og å legge helikopterbasen til Brønnøysund. Løsningen synes på en god måte å forene styrking av det eksisterende basemiljøet på Helgelandskysten, samtidig som BPs driftsmiljø i Stavanger utnyttes effektivt. Jeg stiller meg derfor positiv til BPs forslag og mener dette er i tråd med gjeldende politikk.

BP planlegger å sende inn plan for utbygging og drift for Skarv/Idun-utbyggingen i løpet av desember 2006. Lokaliseringsstudien ble lagt fram av BP før sommeren og er vedlegg til konsekvensutredningen som for tiden er på høring.

SPØRSMÅL NR. 1131

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 12. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I veilederen om registrering av IPLOS-opplysninger fra Sosial- og helsedirektoratet er det flere krenkende og diskriminerende spørsmål. Det er bekjentgjort at et arbeid er igangsatt i samarbeid med brukerorganisasjonene for å se på dette på nytt.

Vil statsråden nå sørge for å umiddelbart stanse registreringen, i påvente av et bedre system som er i samsvar med datatilsynets og brukerorganisasjonenes innvendinger?»

BEGRUNNELSE:

I Sosial- og helsedirektoratets veileder "Felles forståelse - individuell registrering", for registrering av IPLOS-opplysninger, blir brukere bedt om å besvare sterkt krenkende og diskriminerende spørsmål. Det er etter undertegneds syn åpenbart at disse spørsmålene er lite gjennomtenkte. Det har også blitt meg bekjent at det nå skal igangsettes et arbeid i samarbeid med brukerorganisasjonene for å få på plass et system som ivaretar brukerens interesse på en langt bedre måte. Det er videre undertegneds syn at den pågående registreringen må avsluttes i påvente av en slik gjennomgang. Dette for å stanse en uverdigg praksis som diskriminerer brukerne på en måte som Norge ikke kan være bekjent av.

Svar:

Jeg vil først og fremst beklage at IPLOS enkelte steder har vært brukt på en måte som har blitt oppfattet som krenkende.

Jeg ønsker å presisere at IPLOS-veilederen ikke er et spørreskjema, og heller ikke skal brukes som et spørreskjema overfor de som søker eller mottar helse- og omsorgstjenester. Veilederen er et hjelpemiddel for saksbehandlere og utøvere av tjenestene i kommunene. Den skal sikre felles forståelse og god kvalitet på selve registreringen av IPLOS-dataene. Innføring av IPLOS skal ikke innebære noen endring i tjenesteytneres møte med den enkelte søker eller tjenestemottaker. Kommunene melder at innføring av IPLOS stimulerer til økt fokus på individuelle rettigheter, ressurser og behov hos den enkelte.

Sosial- og helsedirektoratet har etablert en dialog med brukerorganisasjonene og har utarbeidet en tiltaksplan som blant annet omfatter etablering av et interesseforum med deltakelse fra alle relevante interesse- og brukerorganisasjoner. Tiltaksplanen omfatter videre en omarbeiding og justering av veilederen. Dette arbeidet er påbegynt, og brukerorganisasjonene er trukket inn. Direktoratet holder også oppfølgingsmøter med kommunene der dialog, brukermedvirkning og etikk er sentrale temaer, sammen med riktig anvendelse av veilederen.

IPLOS er en systematisering av lovpålagt informasjon som kommunene tidligere har dokumentert på ulike måter, og som er nødvendig for vurdering av ressurser og behov hos den som søker eller mottar tjenester. Det nye med IPLOS er at noen av opplysningene kommunen registrerer skal sendes inn til det sentrale registeret etter en standardisert metode. Skal kommunene og sentrale myndigheter få gode data til styring og planlegging, må standarden følges av en veiledning til helse- og sosialarbeidere i kommunene. Uten en slik veiledning vil det bli opp til den enkelte tjenesteyter hvordan de innsamlede personopplysningene skal vurderes før innsending til registeret. Det er først og fremst beskrivelser i denne veilederen som er kritisert. Det sentrale registeret vil imidlertid ikke inneholde noen av beskrivelsene fra veilederen.

Funksjonsvariablene som registreres i IPLOS-registeret og funksjonsbeskrivelsene i veilederen er basert på foreliggende forskning og er tilpasset Internasjonal klassifikasjon av funksjon, funksjonshemming og helse (ICF). ICF er et klassifikasjonssystem utformet for flere formål, fagområder og helsetjenester. ICF er ment å være et felles språk for informasjonsutveksling mellom forskjellige aktører som helsearbeidere, forskere og det offentlige for øvrig. ICF er det klassifikasjonssystemet som er anbefalt av Verdens helseorganisasjon, WHO, og er vedtatt brukt i Norge.

Funksjonsvariablene omfatter de funksjoner som vi vet er de første som svikter hos oss mennesker. Dette er i hovedsak funksjoner knyttet til dagliglivets gjøremål i hjem, på arbeid og i fritiden, som er nødvendig å utføre for alle mennesker, uavhengig av kjønn, etnisitet, diagnose, boligforhold og interesser. Variablene omfatter også opplysninger om kognitiv svikt (d.v.s. svikt i evner som hukommelse, kommunikasjon og språk, tenkning, orientering osv). Data om kognitiv svikt er nødvendig for å få tilstrekkelig differensiert informasjon om funksjonsnivået til store brukergrupper, herunder personer med aldersdemens, hjerneslag, utviklingshemning og psykiske lidelser.

I likhet med annen informasjon som er nødvendig for å behandle en søknad eller yte tjenester, skal IPLOS-opplysningene innhentes i et samspill med søker/tjenestemottaker gjennom samtale og observasjon. Møtet skal fremme gjensidig tillit og respekt og ivareta søker/tjenestemottakers integritet og mennes-

keverd. Omsorgstjenestene er ofte nødt til å ta opp temaer knyttet til våre mer intime funksjoner der det er relevant, for å sikre at nødvendige og riktige tjenester ytes. Dette skal gjøres på en etisk forsvarlig måte uavhengig av IPLOS. Kommunen har dessuten kun adgang til å innhente opplysninger som er relevante for å vurdere behov for personbistand og for utforming av tjenestetilbudet. Dersom det er åpenbart at en person ikke har problemer knyttet til for eksempel det å gå på toalettet, kunne spise eller kommunisere, skal disse temaene heller ikke berøres i en vurderingssamtale. Kommunen har kun hjemmel til å innhente opplysninger som er relevante for å vurdere behov og tiltak. Opprettelsen av og hjemlingen av IPLOS-registeret endrer ikke på dette.

For sentrale myndigheter og kommuner er det viktig at informasjon om tjenestene og det faktiske hjelpebehovet i kommunene blir kartlagt, og at IPLOS-registeret opprettes. Det har stor betydning for våre muligheter til å tilby best mulig rammebetingelser for tjenestene i kommunene. Bedre kjennskap til behovet for personbistand gir mulighet til å planlegge og tilrettelegge tjenestene på en måte som i større grad er tilpasset den enkelte brukers behov. IPLOS vil være gjenstand for løpende evaluering, vedlikehold og videreutvikling i tråd med samfunnsutviklingen og i dialog blant annet med relevante bruker- og interesseorganisasjoner.

Du henviser i ditt spørsmål til at Datatilsynet skulle ha innvendinger til IPLOS. Datatilsynet har etter det jeg kjenner til ikke tatt opp spørsmål som har sammenheng med at enkelte formuleringer i veilederen kan oppfattes som krenkende. Tilsynet har imidlertid pekt på at formålet med veilederen må samsvare med formålet i forskriften som hjemler registeret. Datatilsynet hadde for øvrig ingen merknader til veilederen eller forskriften. Sosial- og helsedirektoratet følger opp merknaden fra Datatilsynet.

Jeg vil ikke stanse innføringen av IPLOS, men forsikre meg om at det tas særlige hensyn til personvernspørsmål som reiser seg i det videre utviklings- og forbedringsarbeidet som pågår. Alle landets kommuner har nå innført IPLOS. KOSTRA-statistikken for 2006 skal baseres på IPLOS-data. En stans og utsettelse av IPLOS i påvente av omarbeiding av teksten i veilederen vil medføre store konsekvenser, både økonomisk, i forhold til fremdrift og ikke minst i forhold til troverdigheten av de innsamlede dataene.

SPØRSMÅL NR. 1132**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 8. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I høringen om UDI-skandalen 1. juni 2006 kom det frem fra de ansattes representanter at man i tvilssaker skulle avgjøre saken i søkerens favør, og at dette var en praksis som var forankret i UDIs ledelse.

Hva mener statsråden at UDI skal gjøre i tvilssaker, skal de avgjøres i søkerens favør eller ufavør?»

BEGRUNNELSE:

Hovedtillitsvalgt for Norges Juristforbund i UDI, Stein Wiik, oppklarte spørsmålet om hva som skulle gjøres hvis saksbehandlerne var i tvil på følgende måte i UDI-høringen 1. juni 2006: "Hvis man var i tvil om å si ja eller nei, var beskjeden klar. Våre medlemmer oppfattet den beskjeden som soleklar. Var man i tvil, så ja. Hvis man mente noe annet, kunne man på en måte risikere å få beskjed om at det kanskje ikke var det man burde mene - for å si det slik." Senere i høringen ble det bekreftet at saksbehandlerne hadde en forståelse av at dette var en instruks eller ordre fra UDIs direktør, Trygve G. Nordby. Her var det med andre ord ingen tvil om hva saksbehandlerne skulle gjøre i tvilstilfeller, søknader skulle innvilges for enhver pris.

Det reises ofte tvil i utlendingssaker, blant annet fordi søkeren kan oppgi åpenbart feilaktige opplysninger når det gjelder asylgrunnlag, reiserute, bosted i hjemlandet, tilhørighet til gruppe, nasjonalitet og identitet. Svært ofte i utlendingssaker foreligger det klart motstridende eller usannsynlige opplysninger. Disse må sjekkes opp, og slikt tar tid. Jo mer man kontrollerer i en sak av denne art, desto mer vil grunnlaget for søknaden normalt svekkes.

Normen burde være at oppholdstillatelse ikke gies i tvilssaker.

Loven er imidlertid ikke klar på dette området, men i stedet for å tette dette smutthullet valgte UDIs ledelse å utvide det, med det resultat at det i Norge i dag lovlig oppholder seg tusenvis av utlendinger som ikke nødvendigvis burde ha vært her. Blant disse skjuler det seg antagelig en del kriminelle og potensielle terrorister med falsk identitet.

Svar:

Stortinget har vedtatt at Utlendingsdirektoratet skal behandle søknader etter utlendingsloven i første instans, i henhold til lovverket vedtatt av Stortinget. Som kjent arbeider Arbeids- og inkluderingsdepartementet for tiden med forslag til ny utlendingslov, som vil bli forelagt Stortinget våren 2007. Stortinget vil da inviteres til på nytt å ta stilling til hovedprinsippene for opphold i Norge.

Mange utlendingssaker, og asylsaker i særdeleshett, inneholder elementer som kan by på tvil. Det kan være tvil om søkerens nasjonalitet, identitet, bakgrunn, om vilkårene for opphold er til stede mv. Jeg antar imidlertid at representanten med tvilssaker sikter til saker der det er tvil om hva utfallet av en søknad bør være, dvs. om søknaden skal innvilges eller avslås.

Alle søknader om opphold etter utlendingsloven skal behandles individuelt, i henhold til kriterier fastsatt i lov og forskrift. I mange tilfeller gir ikke loven eller forskriften et entydig svar på om vilkårene for opphold er oppfylt, i slike tilfeller er det opp til UDI å vurdere om vilkårene er oppfylt. I noen saker må det foretas en helhetsvurdering av alle sakens sider. Det kan ikke fastsettes at tvil enten skal gå i søkers favør eller ufavør, dette vil avhenge av hva det er tvil om og hvilken type sak det gjelder. I asylsaker vil det for eksempel kunne aksepteres større tvil enn i saker om arbeidstillatelse. Det viktige her er hvilke konsekvenser det kan ha for søkeren dersom man fattet et feilaktig vedtak.

Det er for øvrig igangsatt et arbeid i departement og direktorat som oppfølging av konklusjonene og anbefalingene fra granskingskommisjonen, jf. NOU 2006:14. Arbeidet tar også utgangspunkt i mine redegjørelser for Stortinget våren 2006 og kontroll- og konstitusjonskomiteens innstilling (Innst. S. nr. 237 (2005-2006)). Oppfølgingen skal bl.a. bidra til bedre kvalitetssikring knyttet til saksbehandlingsprosesser i direktoratet, praksis og rammeverk for internkontroll.

SPØRSMÅL NR. 1133**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 8. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Flere av de 50 iranerne som har fått asyl i Norge fordi de hevdet å være homofile, er eller var gift i hjemlandet før de kom til landet.

Kan statsråden svare på hvor mange av disse som har fått innvilget familiegjennforeninger med eventuelle koner og barn, slik at vi kan få klarhet i hvorvidt den norske gjestfriheten har blitt utnyttet på det groveste?»

BEGRUNNELSE:

Graver-kommisjonens rapport om UDI-skandalen viste klart og tydelig at UDI verken fulgte de politiske retningslinjene eller politiske signaler. Mens UDI-ledelsen forsikret den politiske ledelsen om at saker med angivelig homofile iranske asylsøkere ble behandlet individuelt og ut fra faren for forfølgelse i hjemlandet, fikk saksbehandlerne følgende beskjed: "Så lenge en legger til grunn at søker er homofil/lesbisk, så skal asyl gis." Allerede den gang var det klart at argumentasjonen en del av søkerne hadde om at de var homofile ikke medførte riktighet, noe fagforeningsrepresentantene i høringen om UDI-skandalen bekreftet. I ettertid har det vist seg at en rekke av de 50 iranerne som fikk asyl under påskudd av at de var homofile har, eller hadde hatt, ektefelle i hjemlandet.

En artikkel i VG 6. juni 2006 viser til at UDI nekter, med støtte fra arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen, å gi opplysninger om hvorvidt noen av de "homofile" asylantene har fått innvilget familiegjennforening med kone og barn i Norge.

Den samme artikkelen referer også til et brev der Arbeids- og inkluderingsdepartementet begrunner denne avgjørelsen på følgende måte: "Departementet har vurdert saken og kommet til at det ikke er riktig å pålegge UDI en slik ekstraoppgave."

Fremskrittspartiet vil ikke akseptere at angivelig homofile får familiegjennforening med kone og barn, at slike opplysninger blir holdt hemmelig av UDI, eller at UDI eventuelt ikke har systemer eller rutiner som gjør det mulig å svare på slike spørsmål.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til mitt svar av 14.06.06 på skriftlig spørsmål nr. 993 fra representanten Kari Lise Holmberg. I svaret orienterte jeg Stortinget om at avslaget på VGs innsynsbegjæring var begrunnet i at det ble ansett som svært arbeidskrevende for UDI å foreta en kartlegging av saker der det var søkt om familiegjennforening med asylsøkere som hadde anført homofili som asylgrunnlag. Å pålegge UDI dette ble derfor ikke ansett som ønskelig.

UDI har imidlertid nå på eget initiativ foretatt en kartlegging av saker der det er innvilget asyl eller opphold på grunn av anførsler om homofil legning, og der det i ettertid er søkt om familiegjennforening med enten ektefelle eller barn. UDI har opplyst at gjennomgangen var tidkrevende og er beheftet med usikkerhet, da asylgrunnlaget ikke registreres i data-systemet. I alt har UDI gjennomgått ca. 220 asylsaker fra iranske borgere. Av disse er 22 identifisert som asylsøkere som bl.a. har anført homofili som asylgrunnlag. Dette viser at det opprinnelige anslaget på 50 saker var for høyt. I kun tre av de 22 sakene er det søkt familiegjennforening. En av disse sakene er avslått, mens to er innvilget. I sakene der det er innvilget tillatelse, har det dreid seg om gjennforening med barn fra tidligere ekteskap i Iran og gjennforening med en ektefelle. I sistnevnte sak var hovedpersonens asylinnvilgelse begrunnet i andre forhold enn anførsler knyttet til seksuell legning.

Jeg er fornøyd med den gjennomgangen UDI nå har foretatt og de resultater som er kommet frem av den. Jeg har likevel bedt om at UDI fremover rapporterer til departementet på alle saker der det innvilges asyl eller oppholdstillatelse til iranere på bakgrunn av anførsler om homofil legning, samt saker der iranere som har fått asyl eller oppholdstillatelse på grunn av seksuell legning, søker familiegjennforening. Dette vil gi meg en anledning til å følge med på praksis og vil gi et godt grunnlag for å kunne vurdere om dagens praksis er tilfredsstillende eller om det er ønskelig med endringer.

SPØRSMÅL NR. 1134**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 12. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Undertegnede har mottatt et stort antall henvendelser fra opprørte pasienter som står i kø for å komme inn til behandling ved norske sykehus. De kan berette at de venter flere måneder lenger enn hva som er oppgitt som offisiell ventetid. Undertegnede mener det straks bør iverksettes tiltak som sikrer at opplysningene om antatt ventetid snarest blir av den karakter at de gjengir realiteten.

Vil statsråden nå sørge for å sikre rutiner som oppgir korrekte ventetider, slik at tallene er i tråd med virkeligheten?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede får stadige henvendelser fra pasienter som reagerer på ventelistedataene som blant annet er oppgitt på frittisykehusvalg.no. Ukentlig får jeg høre om pasienter som må vente langt lenger enn hva sykehusene selv har oppgitt. I et tilfelle fikk jeg høre om en kreftpasient som har fått time til strålebehandling 4. desember, mens ventetiden ved Radiumhospitalet er oppgitt til å være 2 uker. Dette er med på å undergrave fritt sykehusvalg som system, samt at offentligheten ikke får faktiske opplysninger om tilstanden på ventetid ved norske sykehus. For pasienter er det en fortvilt situasjon å måtte få sine forventninger om 2 ukers ventetid knust idet de får tilbud om en time som ikke er i nærheten av å innfri de offentlig publiserte ventetidene. Det er undertegnede vurdering at dette er totalt uakseptabelt. Jeg ber derfor om at statsråden snarlig ser på de innrapporteringsrutinene som ligger til grunn for datainnsamlingen, slik at pasienter og offentligheten får de korrekte dataene.

Svar:

Tjenesten Fritt sykehusvalg Norge skal tilby pasienter, pårørende og henvisende leger oppdatert og kvalitetssikret informasjon om pasientrettigheter, forventede ventetider og kvalitetsindikatorer som er relevant for pasientens valg av sykehus. Ventetid er individuell, og gis ut fra en medisinskfaglig vurdering av hver enkelt pasient. Prioritering av alvorlighetsgrad og andre hensyn som er gitt i prioriteringsforskriften, gjør at man ikke kan oppgi en ventetid som er generell for alle. Ventetid innenfor hver enkelt pasient-/diagnosegruppe vil derfor variere. På nettstedet sykehusvalg.no skal det oppgis hvor lenge pasientene maksimalt må forvente å vente. Nettstedet

skal oppdateres med et intervall på en måned, slik at forutsetningene for ventetiden kan komme til å endre seg i løpet av denne måneden.

Det har nylig vært gjennomført en undersøkelse i forbindelse med en evaluering av ventetidene som oppgis på nettstedet. De ventetidene som sykehusene oppgir dersom pasientene selv ringer inn direkte til sykehuset, var ikke helt i samsvar med de ventetidene som var oppgitt på nettstedet. Variasjonene er imidlertid ikke store, men likevel er dette en situasjon jeg ikke ønsker.

De regionale helseforetakene som har ansvar for å oppdatere ventetider, har ansatt pasientrådgivere for å betjene en telefontjeneste, samle inn ventetider og sørge for oppdatering. Pasientrådgiverne har nær kontakt med sykehusene og deres ventelisteansvarlige. Det gjennomføres kurs og drives med aktiv bevisstgjøring av hvor viktig det er at sykehusene oppgir riktig forventet ventetid. Dette er et kontinuerlig arbeid som er prioritert i tiden fremover. Det vurderes å sende saker om misvisende rapportering videre til Helsetilsynet.

De historiske ventetidene (den tiden pasientene faktisk måtte vente i forrige periode) vil bli lagt ut på nettstedet for mange av diagnosene. Da vil det være enkelt å se om sykehuset rapporterer riktig ventetid.

Sosial- og helsedirektoratet arbeider også med et prosjekt med elektronisk reservasjon av timer i spesialisthelsetjenesten. Prosjektet har gitt fastlegen mulighet til å reservere en bestemt time for pasienten, samtidig som pasienten henvises til spesialisthelsetjenesten. En utvidet bruk av elektronisk timereservasjon vil gi pasienten eksakt informasjon om hva ventetiden vil bli, men det vil gå noe tid før dette vil være en tjeneste som benyttes av alle sykehus og allmennleger.

Det er igangsatt et pilotprosjekt som skal hjelpe pasientene til raskere sykehusbehandling. Gjennom prosjektet vil innbyggerne i Eidskog, Trysil, Hamar og Kongsvinger få hjelp fra kommunen til å utnytte sine rettigheter til å få helsehjelp raskt når de trenger det, bl.a. gjennom å bruke aktivt retten til fritt sykehusvalg. Kommunene får gjennom prosjektet tilskudd til å lønne pasienthjelpere som skal bistå pasientene med å finne fram i systemet og komme på rett plass til rett tid. Erfaringene fra forsøket skal evalueres for å se på om pasienthjelpere kan brukes nasjonalt for å redusere ventetidene.

SPØRSMÅL NR. 1135**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 8. september 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen legge til rette for at flere aktører enn i dag kan utføre DNA-analyse, subsidiært skille ut Rettsmedisinsk Institutt (RMI) leveranse av tjenester fra instituttets forskningsvirksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Den varslede utvidelsen av politiets DNA-register vil kunne medføre store muligheter i forhold til å oppklare mer vinningskriminalitet så vel som den grove gjengkriminaliteten vi har sett den senere tid. En viktig forutsetning er imidlertid at det foreligger kapasitet til å håndtere det økende behovet for analysetjenester denne utvidelsen vil medføre. Rettsmedisinsk institutt har i dag opptil flere måneders behandlingstid på personprøver mens brukerne trenger å få utført dette på langt kortere tid, i pakt med hva som er praksis i land det er naturlig å sammenlikne oss med. Utvidelsen av DNA-registeret vil medføre behov for over 40 000 analyser, dvs. langt flere enn det RMI med dagens saksbehandlingstid og store administrasjonskostnader greier å håndtere.

Høyre er av den oppfatning at det må legges til rette for at flere aktører kan utføre denne type analysearbeid i pakt med f.eks. politiets ønske. Dette er viktig for å sikre økt kapasitet og bedre rettssikkerhet. Undertegnede er av den oppfatning at RMIs monopolstilling kan virke til skade for brukerne av deres tjenester ved at eksempelvis politiet vil måtte varetaktsfengse lenger enn nødvendig i påvente av analyseresultater og at sektorens samlede ressurser således nyttes lite effektivt i forhold til å oppklare mer kriminalitet. I tillegg er det viktig å legge til rette for flere aktører for å motvirke tendensene til faglig monopol som i verste fall kan medføre feilaktige domfellelser. Slik Høyre oppfatter det, kan flere aktører således bidra til større rettssikkerhet. Undertegnede legger til grunn at dagens regelverk for personvern, hensyn og kriteriene til hva og hvem som kan bestille analysetjenester, sikrer den nødvendige kontroll med denne virksomheten slik at eventuell motstand mot å legge til rette for flere aktører reelt sett ikke kan begrunnes med fare for f.eks. tap av anonymitet mv. Et eventuelt revidert regelverk bør uansett utformes slik at det offentlige har bestilleransvaret. Det er også et selvstendig poeng å sikre nasjonal kompetanse på området, noe RMIs til dels negative holdning til f.eks. samarbeid med det private analyseinstituttet GENA kan bidra til å motvirke.

Årsaken til RMIs lange saksbehandlingstid er trolig flersidig. En reell monopolstilling sikrer ikke den nødvendige fleksibilitet. Det manglende skillet mellom leveranser av tjenester til dem som tross alt er kunder på den ene siden og forskningsvirksomheten som RMI bedriver på den annen side, bidrar til manglende tilpasningsdyktighet. Regjeringen bør som et minimum vurdere å skille ut RMIs tjenesteproduksjon med sikte på å tilby et langt mer kundevennlig tilbud i dag i form av økt kapasitet til langt lavere administrasjonskostnader. Primært bør Regjeringen sørge for at flere aktører gis mulighet til å tilby sine tjenester til politi og påtalemyndighet under forutsetning av at det etableres betryggende kontrollmekanismer.

Svar:

I dag tas DNA-prøvene ved Rettsmedisinsk Institutt (RMI). Dersom DNA-analyser også i langt større grad kan brukes for å oppklare eksempelvis vinningsforbrytelser slik jeg ser for meg, er det klart behov for å utvide kapasiteten for prøvetaking og analyse.

Vi tar sikte på å fremme et lovforslag om å utvide dagens adgang til å innhente DNA-prøver og registrere DNA-profiler til bruk i strafferettspleien. Utvalgsutredningen, NOU 2005:19, som ligger til grunn for forslaget, har vært gjenstand for en bred høring og er nå til behandling i Justisdepartementet. Politidirektoratet er gitt et oppdrag om å utrede hvordan vi for framtida skal organisere og finansiere disse tjenestene. Berørte parter er trukket inn i dette arbeidet.

Jeg er opptatt av at kriminaltekniske analyser er et område der det offentlige må ta et ansvar. DNA-analyser og andre kriminaltekniske analyser blir stadig viktigere. Jeg mener økt fokus på kriminalteknikk er avgjørende for at politiet skal greie å oppklare flere saker. Politiet og påtalemyndigheten bruker i dag ulike leverandører av kriminaltekniske analyser og undersøkelser. De ulike kriminaltekniske grenene har mange særtrekk, men også mange fellestrekk. Jeg mener det er gevinster å hente ved en bedre koordinering og et tettere samarbeid. Spørsmålet er hva som gir best effekt for politiet. Samtidig står hensynet til personvern og rettssikkerhet sentralt. Jeg legger vekt på at DNA også kan brukes til å utelukke folk som er urettmessig mistenkt. Kontroll av riktigheten i analyser og kvalitetssikring i DNA-saker er vesentlige sider ved en fremtidig organisering på området. Politidirektoratet og Den rettsmedisinske kommisjonen er

bedt om å vurdere disse forholdene og det vil bli utarbeidet retningslinjer på området.

Jeg har bedt om en fullstendig gjennomgang av sakskomplekset. Politidirektoratet er gitt en frist til 1.

oktober og er i sluttfasen av sin utredning. Jeg kommer tilbake med nærmere redegjørelse i forbindelse med lovforslaget.

SPØRSMÅL NR. 1136

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 8. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Porsanger og Kautokeino kommuner henvendte seg i mai d.å. til tre departementer, bl.a. Justis, og ba om faglig bistand for å kunne ivareta en rekke ofre, deres pårørende og andre i lokalsamfunnet som trenger hjelp i kjølvannet av omfattende overgrepssaker. Departementene er positive til henvendelsen, men avviser forslaget om et nasjonalt ressursteam. Det vises bl.a. til tiltak som ennå ikke er etablert.

Hva vil justisministeren gjøre for å forsikre seg om at de to kommunene faktisk får den bistanden de nå trenger?»

BEGRUNNELSE:

Porsanger og Kautokeino kommuner har begge opplevd den alvorlige krisen det er for en liten kommune når det avdekkes svært omfattende overgrepssaker. I begge kommuner overgår antall hjelpetrenende personer langt det kommuner av denne størrelse har et faglig apparat til å kunne takle. Dette er bakgrunnen for at de to ordførerne i en for dem ekstrem situasjon henvender seg til statlige myndigheter for å be om statlig bistand på vegne av de mange som har behov for oppfølging for å få bearbeidet traumatiske opplevelser og komme videre.

Henvendelsen viser at ordførerne tar ansvar. Begge overgrepssakene er vel kjent fra riksmidia og har sjokkert hele det norske folk. Jeg er derfor overrasket over hvor generelle og lite imøtekommende svar de to kommunene har fått, noe som kan tyde på at departementene ikke har tatt innover seg den svært vanskelige situasjonen de to kommunene befinner seg i. I begge svarbrevene henvises det bl.a. til tiltak som ennå ikke er etablert og som i praksis derfor ikke kan være til hjelp for kommunene. Det er derfor grunn til å etterlyse mer konkret hva de tre departementene kan bidra med for å avhjelpe den akutte situasjonen.

Høyre støtter forslaget om et nasjonalt kriseteam som kan bistå kommuner som opplever slike alvorlige overgrepssaker som i Porsanger og Kautokeino. Det må være en nasjonal oppgave å sikre at barn og unge som opplever alvorlige overgrep, får samme profesjonelle oppfølging uavhengig av hvor de bor og om kommunen er liten eller stor. Små kommuner som i utgangspunktet ikke selv har forutsetninger for å mestre et hjelpebehov av slikt omfang, må kunne ha trygghet for at de skal kunne stille opp for sine innbyggere med nødvendig faglig støtte når situasjonen tilsier det. På bakgrunn av dette vil Høyre be justisministeren, barne- og likestillingsministeren og helse- og omsorgsministeren revurdere denne saken og komme til Stortinget med forslaget om etablering av et nasjonalt kriseteam slik de to finnmarsksordførerne har foreslått.

Svar:

Innledningsvis finner jeg grunn til å understreke at ivaretagelse av ofre for seksuelle overgrep og deres pårørende har høy prioritet. Når det gjelder denne konkrete saken, er det iverksatt tiltak både for å hjelpe de enkelte ofrene og tiltak av mer langsiktig karakter, der kompetanseheving og forebygging inngår som viktige bestanddeler.

Jeg har fått opplyst av barne- og likestillingsministeren at alle de involverte i de sakene som nå er anmeldt, har takket ja til bistand fra psykisk helsevern for barn og unge (BUP). Det er det kommunale barnevernet som har ansvar for å gripe inn når man får kjennskap til at barn utsettes for overgrep eller på andre måter lever under forhold som kan være skadelige for deres utvikling. Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat), Region nord og deres fagteam i regionen har tilbudt faglig støtte og hjelp til kommunen. Bufetat kan gjennom fagteamet gi kommunen tilbud og bistand også i saker som gjelder seksuelle overgrep. Videre er jeg gjort kjent med at fa-

milievernkontoret i Karasjok har tilbudt bistand. Familievernet er et lavterskeltilbud som er frivillig og gratis, og har godt kvalifiserte fagfolk med spesialutdanning i familierapi som kan gi foreldre råd og veiledning. I tillegg er Kautokeino en av fire kommuner i region nord som nå har takket ja til opplæring i et nytt familieveiledningsprogram, som er tilbudt et utvalg kommuner i hele landet.

Når det gjelder det mer langsiktige arbeidet for å styrke kompetansen og gi bistand til det lokale hjelpeapparatet ved seksuelle overgrep, vil jeg nevne de regionale ressursentrene for selvmordsforebygging, vold og traumatisk stress som nå er under etablering. Det er tilsatt en leder for senteret i nord som har bred kunnskap og erfaring fra arbeidet med seksuelle overgrep mot barn. Senteret åpner formelt den 29. september i år. Prosjektet "Støtte til seksuelt misbrukte barn", som ble etablert som et prosjekt for kompetanseheving nasjonalt og regionalt, er videreført inn i de regionale ressursentrene. I region nord inngår et konsultasjonsteam som en tverrfaglig gruppe for å bistå ulike fagmiljø når det gjelder arbeidet

med saker der man har mistanke om eller er i ferd med å avdekke seksuelle overgrep, vold eller omsorgssvikt mot barn. Konsultasjonsteamet består av representanter fra psykisk helsevern, somatikk, politi, barne-/familievern og andre relevante hjelpetiltak.

På nasjonalt nivå er det etablert et kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS). Senteret skal blant annet utvikle systematisk kunnskap om barn og unge som utsettes for fysiske eller seksuelle overgrep, samt kunnskap om tiltak og behandlingsmetoder. Denne kunnskapen vil blant annet komme hjelpeapparatet til gode gjennom de regionale ressursentrene som etableres.

På denne bakgrunn ser jeg gode muligheter for at både ansvarlige myndigheter og barn, ungdom og foreldre, samt andre berørte, kan få støtte og hjelp i tiden framover for å kunne håndtere de vanskelige situasjonene som har oppstått spesielt i forbindelse med overgrepssakene. Jeg har derfor ikke funnet det hensiktsmessig å gå inn for etablering av nok en nasjonal ressursgruppe på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1137

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 12. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det har ved flere anledninger vært satt kritisk søkelys på manglende progresjon i soningen for forvaringsdømte. Justisministeren har uttalt at han vil igangsette en evaluering av hvordan forvaringsdommer blir gjennomført i Kriminalomsorgen.

Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt resultatet av denne evalueringen, og vil statsråden sørge for at de ansatte som jobber med slike innsatte blir representert i evalueringsutvalget eller hørt på annen måte?»

BEGRUNNELSE:

Media har i løpet av det siste halvåret satt søkelys på det faktum at innsatte som dømmes til forvaring, ikke har en progresjon i soningen som forutsatt fordi åpne anstalter ikke vil ta imot dem. Resultatet har vært at Domstolen i en rekke tilfeller har prøveløslatt forvaringsdømte med bakgrunn i uttalelse fra sakkyndige i retten - og til tross for at behandlingstemaet på Ila har frarådet løslatelse med en klar begrunnelse

om stor fare for gjentagelse. Domstolen har på sin side begrunnet sin beslutning om tidligløslatelse med at fortsatt soning på lukket anstalt, ofte Ila, måtte anses å være et uforholdsmessig inngrep mot den innsatte. Det kan nå synes som det er i ferd med å avtegne seg et mønster der forvaringsdømte "hopper" over den delen av soningen som normalt skulle vært gjennomført i åpen anstalt fordi slike anstalter har fått lov til å avvise dem.

Konsekvensene av denne avvisningen i åpne anstalter er at svært farlige kriminelle løslates tidligere enn forventet og før normal soningsprogresjon skulle tilsi. Dette setter Kriminalomsorg i frihet på en betydelig prøve fordi fagmiljøene der må ta imot dømte på et tidligere stadium i soningen. Dermed har KIF fått en vesentlig endret rolle i rehabiliteringen av forvaringsdømte og som setter andre krav både til bemanning og kompetanse hos de ansatte i friomsorgen.

Avvik fra normal soningsprogresjon for forvaringsdømte synes å ha blitt regelen uten at dette har vært Stortingets intensjon. Ansatte ved Ila har dessu-

ten reagert svært negativt og satt spørsmålstegn ved at sakkyndiges vurdering i retten tillegges større vekt enn et helt fagteams vurderinger og observasjoner over lengre tid i fengslet. Det er også grunn til å reise spørsmål om hvorfor det blir akseptert at åpne anstalter innenfor Kriminalomsorgen nekter å ta imot forvaringsdømte der åpen soning inngår som et sentralt ledd i rehabiliteringen på vei tilbake til samfunnet og før prøveløslatelse. I realiteten innebærer avvisningen i de åpne anstaltene at samfunnet ikke får den beskyttelse som forvaringsdommen var tenkt å gi.

Svar:

Jeg har sammen med Helse- og omsorgsdepartementet satt i gang en bred etterkontroll av reglene om strafferettslige særreaksjoner, herunder forvaring. Arbeidet ledes av Øystein Mæland (direktør for Psykiatrisk divisjon på Ullevål universitetssykehus). De to øvrige medlemmene er Berit Sagfossen fra påtalemyndigheten (Oslo Statsadvokatembeter) og Emmanuel Revis (leder for Sentral fagenhet for tvungen omsorg). Arbeidsgruppen skal ha en stor kontaktflate utad, og vil blant annet sette seg i kontakt med de ansatte i kriminalomsorgen.

Arbeidsgruppen skal foreta en bred vurdering av forvaringsinstituttet. Spørsmål om progresjon i soningen for forvaringsdømte er uttrykkelig fremhevet i mandatet. Den delen som gjelder forvaring lyder slik:

"Utredningsgruppen bes foreta en bred vurdering av forvaringsinstituttet, herunder om instituttet fungerer etter intensjonene. Forutsetningen for undersøkelsen er ønsket om å beholde dette instituttet, men at det nærmere innholdet (vilkårene for forvaring mv.) kan endres, hvis utredningsgruppen finner dette formålstjenlig.

Etter gjeldende rett stilles det ikke subjektive vilkår til de lovbrutere som skal kunne idømmes forvaring. Men etter § 39 c nr. 1 tredje punktum skal det ved farevurderingen legges vekt på den begåtte forbrytelsen eller forsøket sammenholdt særlig med lovbruteres atferd og sosiale og personlige funksjonsevne. På denne bakgrunn bes utredningsgruppen for det første å søke å klarlegge nærmere hvilke lovbrutere som får en forvaringsdom. I denne sammenheng er det også ønskelig å få en oversikt over hvilke personer som ikke blir idømt en forvaringsdom der dette er påstått, og begrunnelsen for at fengselsstraff blir ansett tilstrekkelig i disse tilfellene.

Det bør videre innhentes opplysninger om hvilke lovbrudd de forvaringsdømte har gjort seg skyldig i, samt søkes rede på hvordan gjentakelsesfaren er vurdert i forvaringssakene.

I de sakene som utredningsgruppen gjennomgår, skal det videre lages en oversikt over hvilke tidsrammer og eventuelt minstetider som er fastsatt i forvaringsdommene. Departementet foreslo ingen endringer i reglene om tidsramme og minstetid for forvaring i Ot.prp. nr. 90 (2003-2004). Flertallet i justiskomiteen (alle unntatt medlemmet fra Sosialistisk Venstreparti) delte departementets syn om å videreføre gjel-

dende rett på dette punktet, men uttalte at den ville komme tilbake til om det er behov for endringer i forbindelse med evalueringen (Innst. O. nr. 72 (2004-2005) side 71). På denne bakgrunn bes utredningsgruppen vurdere om det er behov for endringer i reglene om tidsramme og minstetid for forvaring.

Gjeldende rett har ikke noe forbud mot å bruke forvaring overfor lovbrutere som var under 18 år på handlingstidspunktet. Det er heller ikke i loven gitt særregler for idømming av forvaring når lovbruteren er mellom 15 og 18 år. Ved lov 20. mai 2005 nr. 28 (ny straffelov) ble det vedtatt særlige regler om utmåling av forvaring overfor lovbrutere under 18 år (§ 43). Justiskomiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti foreslo i Innst. O. nr. 72 (2004-2005) side 70 et absolutt forbud mot å idømme denne gruppen forvaring, mens flertallet la til grunn at det kan finnes lovbrutere som utgjør en slik fare for andres liv, helse eller frihet at en tidsbestemt straff ikke er tilstrekkelig. Så langt departementet kjenner til, brukes forvaring sjelden eller aldri overfor unge lovbrutere. Utredningsgruppen bes undersøke om det finnes tilfeller der unge under 18 år er idømt forvaring.

Utredningsgruppen skal videre innhente opplysninger fra kriminalomsorgen om hvor og hvordan forvaringen utholdes.

Den særlige hjemmelen for å prøveløslate forvaringsdømte med vilkår om å ta opphold i en institusjon eller kommunal boenhet utover ett år, skal evalueres. Hvor utbredt er denne ordningen, og hvilke grupper forvaringsdømte løslates på slike vilkår? Utredningsgruppen bes undersøke om prøvetiden brukes aktivt med sikte på at disse forvaringsdømte kan vende tilbake til en tilværelse i frihet. Siden løslatelse på prøve fra forvaring først er aktuelt etter at minstetiden er utløpt, og det som hovedregel skal fastsettes en minstetid for forvaringen, er det mulig det er for tidlig å evaluere slike prøveløslatelsestiltak. På den annen side vil antakelig noen av de tidligere sikringstiltakene bl.a. i kommuner være omgjort til prøveløslatelse fra forvaring etter overgangsreglene. Forutsatt at det er et tilstrekkelig antall saker, bør derfor også den særlige prøveløslatelsesordningen evalueres.

Etter gjeldende rett opphører forvaringen ved tidsrammens utløp når den dømte ikke har vært prøveløslatt og det ikke er reist sak om forlengelse av forvaringen. Lovens system er at prøveløslatelser skal brukes som en gradvis overgang til et liv i frihet. Der den forvaringsdømte ikke har vært prøveløslatt, er det gjerne fordi vilkårene for prøveløslatelse ikke har vært oppfylt. I slike tilfeller vil det ofte være aktuelt å begjære forlengelse av tidsrammen. Lovens ordning utelukker likevel ikke at forvaringsdømte kan sitte tidsrammen ut - uten prøveløslatelse, og uten at tidsrammen begjæres forlenget. Utredningsgruppen bes vurdere om det er behov for endring av forvaringsordningen for å sikre en gradvis overgang til et liv i frihet, herunder spørsmålet om å ha en "åpen forvaringsanstalt" til bruk for forvaringsdømte som er i sluttfasen av forvaringsperioden. Det vises i denne sammenheng til justiskomiteens uttalelser i Innst. O. nr. 72 (2004-2005) sidene 68-69:

"I forbindelse med at Stortinget får seg forelagt en evaluering av forvaringsordningen, ønsker komiteen en vurdering av forholdet mellom forvaringsordningen og psykiatrien. Den kontroll som skal og må utøves i en forvaringsinstitusjon, kan motvirke ønsket om rehabilitering og behandling. Komiteen er derfor særlig opptatt av å få vurdert om det er behov for en mer

"åpen forvaringsanstalt" til bruk for forvaringsdømte som er i sluttfasen av forvaringsperioden. En slik institusjon vil for eksempel gi denne gruppen en hensiktsmessig mulighet for å lette noe på permisjonsregimet og dermed få en forbedret tilnærming til et liv i frihet.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, er av den oppfatning at det vil være hensiktsmessig å vurdere en eventuell endring i forvaringsordningen i forbindelse med evalueringen av denne ordningen."

Lov og forskrift åpner for at forvaring også skal kunne utholdes i ordinært fengsel, og at denne muligheten fortrinnsvis er ment benyttet i forbindelse med utslusing og forberedelse mot løslatelse. Utredningsgruppen bes derfor vurdere om de øvrige fengslene er godt nok egnet til å ivareta en rehabiliteringsfunksjon i forhold til forvaringsdømte.

Som et grunnlag for sin vurdering, bør utredningsgruppen innhente en oversikt over forvaringssaker der

den dømte har sittet tidsrammen ut uten å ha vært prøveløslatt, og uten at det er begjært forlengelse av tidsrammen."

Arbeidsgruppen har frist til 31. desember 2007 for å ferdigstille sin utredning. Jeg vil gi oppfølgingen høy prioritet, og legge resultatet frem for Stortinget på en egnet måte.

Som kjent er tilbudet ved Ila fengsel, forvarings- og sikringsanstalt, spesielt tilrettelagt for mannlige forvaringsdømte. I forbindelse med at det er avsagt forvaringsdommer for organiserte kriminelle, er jeg opptatt av sikkerheten ved fengslet. Budsjettet til kriminalomsorgen ble derfor styrket med 9 mill. kr til fysiske sikkerhetstiltak ved Ila i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 1138

Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 12. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«På bakgrunn av Helsetilsynets rapport, Riksrevisjonens undersøkelse og en SINTEF-rapport som alle viste tydelige mangler i kommunenes oppfølging av rusmisbrukere, varslet Helse- og omsorgsdepartementet i Samarbeidsregjeringens handlingsplan mot rusmiddelproblemer 2006-2008 at de ville ta initiativ til en analyse av forholdene med sikte på å utforme en helhetlig strategi for styrking av kommunenes innsats overfor rusmiddelmisbrukere.

Hvordan er dette arbeidet fulgt opp av dagens regjering?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at Regjeringen iverksetter tiltak for å styrke denne viktige delen av rehabiliteringen av

rusmiddelmisbrukere. Det er et mål at rusavhengige sikres kvalitet, sammenheng og kapasitet i forebygging, behandling, rehabilitering og ettervern.

Svar:

Regjeringen følger opp arbeidet med å styrke kommunenes innsats overfor personer med rusmiddelproblemer. Med utgangspunkt i Regjeringens tiltrøstelseserklæring arbeider departementene med en opptrappingsplan for rusfeltet basert på en samlet strategi. Styrking av kommunenes innsats er en viktig del av dette arbeidet.

Regjeringen vil orientere nærmere om det pågående arbeidet i statsbudsjettet for 2007 og i Nasjonal helseplan som blir lagt fram som en del av budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 1139**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 13. september 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Når kan Stortinget konkret forvente seg å bli forelagt sak om lovregulering av dopingbekjempelse utenfor den organiserte idretten, og kan statsråden bekrefte om departementet i påvente av behandlingen i Personvernemnda utarbeider forslag i pakt med pkt. 1 i Dokument nr. 8:75 (2005-2006)?»

BEGRUNNELSE:

Tollvesenet har i løpet av sommeren gjort store beslag av dopingmidler og man ser at stoffene som smugles inn i landet beregnes på videreføring i Norge. Dette kan innebære at det etableres illegale dopingfabrikker i Norge, som igjen øker tilgangen på dopingmidler. Regjeringen har til nå ikke fremmet noen konkrete tiltak for å motvirke denne uheldige utviklingen.

I brev til Stortinget den 6. juli fremgår det at det er "departementets vurdering at det verken er behov for, eller ønskelig med egen lovregulering av dopingbekjempelsen innenfor den organiserte idretten. Kultur- og kirke departementet vil i samarbeid justis- og politidepartementet utrede aktuelle tiltak, herunder lovregulering, som kan sikre grunnlaget for en styrket bekjempelse av dopingmisbruk utenfor den organiserte idretten".

I tillegg viser statsråden til at spørsmålet om frivillige dopingkontroller ligger til behandling i Personvernemnda. Undertegnede tar det for gitt at departementet arbeider med forslag til lovregulering av dette parallellt med behandlingen i Personvernemnda og ber Regjeringen bekrefte eller avkrefte hvorvidt et slikt arbeid er i gang.

Det er beklagelig at Regjeringen ikke ønsker å styrke den enkelte toppidrettsutøvers rettssikkerhet samtidig som man ikke ønsker å klargjøre Antidoping Norges hjemmelsgrunnlag i lovs form for å sikre enda mer effektivt antidopingarbeid enn i dag. Det er også uheldig at Regjeringen nå med rene ord klargjør at man knytter spørsmålet om lovregulering av antidopingarbeidet i den uorganiserte delen av idretten til justis- og politidepartementets gjennomgang av straffeloven.

Dette innebærer, som Høyre tidligere har påpekt, en utsettelse av tiltak som kunne ha redusert omfanget av dopingsmugling som vi har sett tidligere i år,

samt hindre videre utvikling av de produksjonsenheter man ser etablere seg i Norge.

Undertegnede konstaterer at statsrådets svar til Stortinget står i sterk motstrid til den offensive holdningen som Regjeringen har inntatt i ulike media mv. når spørsmålet om antidopinglovgivning har blitt bragt på bane, også hva angår tidspunktet for når Stortinget kunne forvente å få fremlagt en sak om dette.

Svar:

Spørsmålet er en oppfølging av det svar jeg gav i forbindelse med Dokument nr. 8:75 (2005-2006), jf. brev av 6. juli d.å. fra statsråden til Stortingets familie- og kulturkomité.

Slik det fremgår av ovennevnte svarbrev er Kultur- og kirke departementet, i samarbeid med Justis- og politidepartementet, i ferd med å utrede aktuelle tiltak, herunder lovregulering, som kan sikre grunnlaget for en styrket bekjempelse av dopingmisbruk utenfor den organiserte idretten.

Dette arbeidet skjer uavhengig av en revisjon av straffeloven.

Når et slikt arbeid vil kunne ventes å bli avsluttet, eventuelt i form av fremleggelse av et lovforslag for Stortinget, vil være avhengig av hvilke tiltak som vurderes å være egnet til å styrke arbeidet mot doping utenfor den organiserte idretten. Arbeidet skjer parallelt med og uavhengig av Personvernemndas behandling av anken over Datatilsynets vedtak.

Når det gjelder forholdet til antidopingarbeidet innenfor den organiserte idretten, vurderer departementet dette som effektivt og med en tilstrekkelig grad av rettssikkerhet, slik regelverket og organisasjonsstrukturen foreligger i dag. Maktfordelingsprinsippet er ivaretatt, og de regler som finnes i NIFs lov gir et godt vern for idrettsutøvere som mistenkes for brudd på idrettens dopingbestemmelser.

Til representantens bemerkning om tollbeslag i løpet av sommeren, vil departementet peke på at straffeloven § 162b rammer all befatning med dopingmidler, unntatt erverv, bruk og besittelse. Toll-, politi- og påtalemyndighet har dermed de nødvendige hjemler til å foreta beslag og følge opp mistanke om brudd på ovennevnte bestemmelse.

SPØRSMÅL NR. 1140**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Ifølge NTB 13. oktober 2005 fastslo SV-leder Kristin Halvorsen: "15 års strid om bruken av gasskraftverk nå er avklart. Vi har lyktes med det Bondevik-regjeringene forsømt." Miljøvernministeren har også flere ganger understreket at Soria Moria-erklæringen er krystallklar vedrørende gasskraftverk. Likevel lever Statoil i uvisse om utfallet for konsesjonssøknaden om kraftvarmeverk på Mongstad.

Når kan vi forvente at Regjeringen fremlegger sitt "krystallklare" syn i Mongstad-saken?»

BEGRUNNELSE:

Rød-grønne politikere lovet at en flertallsregjering skulle avklare rammebetingelser og handlekraft. Med tanke på at Regjeringen selv har understreket at Regjeringens gasskraftpolitikk er avklart, så burde det være en enkel sak å gi svar på søknader/spørsmål om å få bygge slike kraftverk. Det mener også energipolitikere for regjeringspartiene.

Eller er det grunnlag for å håpe at Regjeringen vil omgjøre sitt standpunkt i Soria Moria, og tillate bygging av et kraftvarmeverk på Mongstad uten CO₂-rensing fra første dag. På et kraftseminar i regi av Alstom presenterte selskapet sin satsing på CO₂-rensing, og håpet at selskapet ville ha en CO₂-renseløsning klar først i 2011. Ergo, de mente CO₂-rensing ikke ville være kommersielt tilgjengelig de neste 5 årene.

Aftenposten 19. august 2006:

"- Vi må følge Soria Moria-erklæringen. Det betyr CO₂-rensing fra dag én, sier SVs parlamentariske leder, Inge Ryan."

"Senterpartiets miljøpolitiske talsmann, Ola Borten Moe, sier Mongstad-prosjektet i utgangspunktet er godt. - Men det er vanskelig å gi konsesjon uten rensing fra dag én på bakgrunn av Soria Moria-erklæringen."

Fædrelandsvennen/NTB 19. august 2006:

"- SV forventer at miljøvernminister Helen Bjørnøy (SV) avviser Statoils ønsker om å bygge gasskraftverk på Mongstad uten CO₂-håndtering."

"- Soria Moria-erklæringen er rimelig klar. Den fastslår at gasskraftverk skal renses. Den kampen tok vi på Soria Moria. Jeg ser ikke noe spesielt i Statoil-søknaden som tilsier at vi skal ta en omkamp, sier Heidi Sørensen til NTB."

Stavanger Aftenblad 31. august 2006:

"Soria Moria levner ingen tvil om at nye gasskraftverk skal rense CO₂-gassen, sier Heidi Sørensen."

Svar:

Statoil søkte om konsesjon og utslippstillatelse for energianlegget på Mongstad i juni 2005. Norges vassdrags- og energidirektorat ga anlegget energikonsesjon den 5. juli 2006. I tråd med Regjeringens retningslinjer til Statens forurensningstilsyn (SFT) vedrørende behandlingen av søknader om utslippstillatelse til gasskraftverk, leverte SFT innstilling til Miljøverndepartementet den 18. august 2006. I innstillingen anbefaler SFT at Miljøverndepartementet stiller krav om etablering av anlegg for CO₂-håndtering fra idriftsettelsen av anlegget.

Søknaden om utslippstillatelse er nå under behandling i departementet, og det tas sikte på en snarlig avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1141**Innlevert 1. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I forbindelse med medias dekning av Regjeringens satsing på pelletskaminer ble det varslet at Regjeringen også ville innføre en ordning med vrakpant på gamle oljefyringskjeler. Ved forrige "strømkrise" i 2002/2003 var både vedovner og oljefyrer viktige alternativer i mange hus og hjem for å spare strøm.

Hvilken effekt vil en slik panteordning for oljefyrer ha for energifleksibiliteten i husholdninger og næringsliv, og hvor stor effekt i TWh anslår Regjeringen at en slik panteordning vil ha?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge en rapport fra ECON for Norsk Petroleumsinstitutt (NPI) vil bruken av fyringsolje kunne tilsvare et forbruk av kraft på 1 TWh i Midt-Norge. ECON/NPI hevder at "uten dette direkte forbruket av olje vil strømprisen i et 10-års tørrår i perioder kunne bli 25 øre høyere pr. kWh. Rapporten sammenligner også kostnadene ved å opprettholde dagens forbruk av olje med å bygge et mobilt gasskraftverk. Rapporten viser at CO₂-utslippene ved et mobilt gasskraftverk blir dobbelt så høye som ved direkte bruk av olje mens NO_x-utslippene blir rundt seks ganger høyere. Kostnadene for samfunnet totalt er om lag dobbelt så

store ved et mobilt gasskraftverk sammenlignet med direkte bruk av olje".

I lys av dagens kraftsituasjon, nasjonalt og i Midt-Norge, skulle man tro at Regjeringen ønsket å opprettholde en størst mulig energifleksibilitet i husholdningene/næringslivet. Således fremstår det som rart om man vil fjerne oljefyrer dersom energiforbruket blir erstattet med strøm.

Svar:

Jeg mener det er viktig å utnytte potensialet som ligger i konvertering av oljefyring til fornybare varmekilder. Norge har blant annet store bioressurser som kan benyttes til dette. Regjeringen vil innføre en vrakpantordning for oljekjeler. Dette ble varslet i forbindelse med offentliggjøringen av Regjeringens planer om å opprette et fond på 20 mrd. kr for å styrke innsatsen for fornybar energi og energieffektivisering.

Energimyndighetene arbeider nå med utformingen av en panteordning for oljekjeler. I denne forbindelse er det en rekke forhold som må vurderes. Blant annet vil det være et viktig hensyn at oljebaserte oppvarmingsanlegg ikke byttes ut med helelektriske oppvarmingsanlegg.

SPØRSMÅL NR. 1142**Innlevert 4. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I intervju med NRK 9. august i år skal statsråden ha uttalt at han er "i tett dialog med eierne for å se hva vi fra myndighetenes side kan bidra med for å få tatt en investeringsbeslutning på Skogn". En slik offensiv satsing på gasskraftverk er positivt. Like fullt forventer aktørene i kraftbransjen at rammevilkårene for kraftverk er like i hele landet.

Hvilke tiltak vurderer Regjeringen for å realisere et gasskraftverk på Skogn, og kan statsråden forsikre at tiltakene vil gjøres gjeldende for andre gasskraftprosjekt?»

Svar:

Den norske kraftforsyningen har blitt sårbar overfor svikt i tilsiget. Dette skyldes at etterspørselsøkningen over lengre tid gjennomgående har vært høyere enn veksten. I dag har derfor Norge en netto import av kraft i et år med normal nedbør på mellom 5 og 7 TWh.

Regjeringen har siden den tiltrådte hatt stor fokus på arbeidet med å redusere sårbarheten i den norske kraftforsyningen. Et viktig tiltak er å legge til rette for ulike typer ny kraftproduksjon.

Den siste tiden har Statoil fått energikonsesjon for gasskraftverk både på Tjeldbergodden og Mongstad. Videre har Industrikraft Midt-Norge fått forlenning av sin konsesjon for bygging av et gasskraftverk på Skogn. Av de konsesjoner som tidligere er blitt gitt, er det bare gasskraftverkene på Kårstø og på Snøhvit som er under bygging.

For å få realisert flere gasskraftprosjekter er jeg derfor i dialog med ulike aktører i kraftbransjen. Denne dialogen pågår fortsatt og det er derfor for tidlig å konkludere hvilke konsekvenser dette bør få for den videre utformingen av politikken på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1143

Innlevert 4. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 12. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«På et energiseminar i regi Alstom den 30. august 2006 orienterte selskapet om sin satsing på CO₂-rensing for gass-/kullkraftverk. Alstom håper å få suksessfulle resultat i sine pilotprosjekt for CO₂-rensing, og kunne lansere kommersiell teknologi til fullskala bruk i 2011. Ifølge Soria Moria skal gasskraftverket på Kårstø ha fullskala CO₂-rensing i løpet av 2009, altså 2 år før Alstom ser for seg at teknologien er ferdig utviklet.

Vil Kårstø-prosjektet klare å oppfylle Regjeringens CO₂-målsettinger innen 2009?»

Svar:

Det er flere selskaper som arbeider med utvikling og omsetning av teknologier for CO₂-håndtering. De ulike konseptene varierer i modenhet, både når det gjelder teknologistatus og kostnader. Fellesnevneren for mange av de teknologiene som ligger noe fram i tid, er at de tar sikte på en høyere grad av integrering mellom kraftverket og rensenheten enn det de aktuelle løsningene gjør.

Gasskraftverket på Kårstø er under bygging. Anlegget vil ha en kapasitet på 420 MW som muliggjør en årlig produksjon på om lag 3,5 TWh/år. Det er forventet at gasskraftverket vil starte kraftproduksjonen høsten 2007. Gasskraftverket på Kårstø vil benytte en konvensjonell gassturbin. Av denne grunn er det kun kjemiske absorpsjonsanlegg eller ammoniakk absorpsjon som er aktuelle for fangst av CO₂ fra Naturkrafts gasskraftverk. Dette er renseløsninger som kan monteres på kraftverk i etterkant.

Det eksisterer i dag flere anlegg på verdensbasis som benytter denne typen teknologi. Hovedandelen av disse er imidlertid relativt små anlegg som håndterer opptil 100 000 tonn CO₂ i året. Det finnes også anlegg i den kjemiske industrien som håndterer volumer på opp til 300 000 tonn CO₂ i året. Slike anlegg er imidlertid ikke primært installert for å rense avgass, men for å produsere CO₂. Teknologien som brukes i slike absorpsjonsanlegg må oppskaleres, utvikles og tilpasses for å tilfredsstille forholdene på Kårstø der en ved full drift må rense i størrelsesorden 1 million tonn CO₂.

SPØRSMÅL NR. 1144**Innlevert 4. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 12. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Nødvergeparagrafens (viltloven § 11) diffuse utforming har i sommer blitt aktualisert gjennom en rettssak mot en gjeter i Engerdal. I svar på mitt skriftlige spørsmål nr. 912, datert den 30. mai 2006, fremkommer det at nødvergeparagrafen ikke vil bli endret før tidligst beitesesongen 2008. Midt i juni sendes det fra Miljøverndepartementet et brev, i media kalt "rovdyrbrevet" hvor det fremgår at nødvergeparagrafen skal endres til høsten.

Når kan Stortinget forvente å få seg forelagt sak om endring av nødvergeparagrafen?»

Svar:

I spørsmålet heter det at Miljøverndepartementet midt i juni sendte ut et brev der det fremgikk at nødvergeparagrafen i viltloven "skal endres til høsten". Brevet representanten her viser til, er etter alt å døm-

me fellesbrevet fra Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet om beitebruk og rovviltforvaltning, datert 28. juli 2006. Dette brevet inneholder imidlertid ingen opplysninger om at viltlovens nødvergeparagraf skal endres til høsten. Det som står om nødvergeparagrafen er følgende:

"Som oppfølging av Soria Moria-erklæringen skal nødvergeparagrafen presiseres for å klargjøre dyreeiers rett til å beskytte husdyr og hunder mot angrep. Revisjon av nødvergeparagrafen i viltloven vil bli behandlet som egen sak og sendt på høring så raskt som mulig."

Miljøverndepartementet utreder for tiden mulige endringer i nødvergeparagrafen. Det tas sikte på å sende et forslag til endring av bestemmelsen på høring i løpet av høsten. Prosessen videre vil avhenge av de høringsinnspill departementet mottar.

SPØRSMÅL NR. 1145**Innlevert 4. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 13. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Det har i sommer vært en varm debatt om klimaeffekten av gasskraftverk. Ifølge flere medier mener statsråden at kampen mot menneskeskapte klimaendringer tilsier at man ikke kan bygge gasskraftverk uten CO₂-rensing, noe som er i tråd med Soria Moria-erklæringen. Problemstillingen er meget tidsaktuell i forhold til kraftvarmeverk på Mongstad, og gasskraftverk på blant annet Tjeldbergodden, Skogn og Grenland.

Hvor store netto økning i verdens menneskeskapte CO₂-utslipp vil et gasskraftverk medføre?»

Svar:

Regjeringen vil føre en politikk som sikrer at Norge vil oppfylle utslippsforpliktelsen under Kyoto-protokollen for perioden 2008-2012. Forpliktelsen skal oppfylles gjennom en kombinasjon av nasjonale

tiltak og bruk av Kyoto-mekanismene slik protokollen legger opp til, der en betydelig del av utslippsreduksjonene skjer gjennom nasjonale tiltak.

Utslippene av klimagasser i Norge har ifølge foreløpige tall fra Statistisk sentralbyrå og Statens forurensningstilsyn økt med 9 pst. fra 1990 til 2005. Uten nye virkemidler og tiltak vil gapet mellom utslippsforpliktelsen og fremskrevne utslipp i 2010 være om lag 10 millioner tonn.

Regjeringen la i Soria Moria-erklæringen fram en ambisiøs plan for å realisere CO₂-håndtering og skape en verdikjede for CO₂. Regjeringen vil samarbeide med utbyggerne av gasskraft om CO₂-fangst og bidra økonomisk til at dette kan gjennomføres så snart som mulig. Gjennom økonomiske virkemidler og satsing på ny teknologi vil Regjeringen sørge for at nye konsesjoner for gasskraft skal basere seg på CO₂-fjerning.

Regjeringens mål er at Norge skal bli verdensledende i miljøvennlig bruk av gass. Realisering av CO₂-håndtering på gasskraftverk i Norge kan bidra til teknologiutvikling som vil kunne få bred internasjonal anvendelse.

Utslipp av CO₂ fra et gasskraftverk uten CO₂-håndtering vil variere med kraftverkets ytelse. Kårstø vil med en ytelse på 430 MW slippe ut ca. 1,2 millioner tonn CO₂ årlig. Tjeldbergodden vil med en ytelse på 920 MW slippe ut ca. 2,5 millioner tonn CO₂ årlig.

Norge vil med gasskraftverk uten CO₂-håndtering bli et mer utslippsintensivt samfunn. Det er ikke tilrådelig å bygge opp en mer forurensende samfunnsstruktur som gjør fremtidige reduksjoner i klimagassutslippene mer krevende. Vi vet ikke hvilket klimaregime vi står overfor etter 2012. Prisen på CO₂-utslipp kan bli vesentlig høyere enn i dag.

Petroleumssektoren med gasskraftverk vil bli kvotepliktig fra 2008. Denne sektoren står for om lag en tredjedel av de nasjonale utslippene. Dagens kvotepris er imidlertid ikke et godt uttrykk for hvilke ut-

slippsreduksjoner vi må regne med i fremtiden. Fordi det i dagens kvotesystem ikke er fastsatt noe utslippstak for tiden etter 2012, er det vanskelig for de kvotepliktige å forutse det totale tillatte utslippsnivået etter 2012. Dagens kvotesystem er derfor ikke tilstrekkelig til å utløse store teknologiske sprang som krever betydelige investeringer.

Et gasskraftverk med CO₂-håndtering vil øke mulighetene for andre land til å ta i bruk tilsvarende teknologi. Denne synergieffekten vil på sikt kunne redusere de globale klimagassutslippene fra forbrenning av fossile kilder som olje, kull og gass.

Dette må videre ses i sammenheng med at Norge ønsker å være en pådriver i de internasjonale klimaforhandlingene og arbeide for en mer ambisiøs klimaavtale etter 2012. En strengere klimaavtale vil i seg selv øke prisen på utslipp og gjøre utslippsredukerende teknologi mer lønnsomt. Norge stiller også sterkere i forhandlingene om en ny klimaavtale dersom vi kan vise til betydelige utslippsreduksjoner nasjonalt.

SPØRSMÅL NR. 1146

Innlevert 4. september 2006 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 12. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for å sikre at den politiske styringen av helseforetakene er i samsvar med lov om helseforetak, som er vedtatt av Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av et oppslag i avisen Firda 1. september 2006 at samferdselsminister Liv Signe Navarsete tok telefonkontakt med et styremedlem i Helse Førde for å drøfte spørsmål om strukturendringer i helseforetaket. Styreleder i helseforetaket, Clara Øberg, uttaler at dette anses som en uryddig politisk innblanding i styrets arbeid. Kritikken blir tilbakevist av samferdselsministeren.

Regjeringen Stoltenberg I fremmet forslag om endringer i organiseringen av sykehusene i Ot.prp. nr. 66 (2000-2001). Stortingets flertall sluttet seg til forslaget om en foretaksmodell i Innst. O. nr. 118 (2000-2001). Et sentralt element i reformen var å

skille mellom overordnet politisk styring og løpende administrativ drift av sykehusene. Foretaksmodellen forutsetter at staten skal utøve sin eierstyring overfor helseforetakene gjennom foretaksmøtet, jf. lov om helseforetak § 16. Det heter eksplisitt i bestemmelsen at staten som eier ikke skal utøve eierstyring i foretakene utenom foretaksmøtet. For øvrig er bevilningene til helseforetakene og styring gjennom lov- og rammeverk sentrale virkemidler i den politiske styringen av sykehusenes virksomhet.

På bakgrunn av Stortingets vedtak om hvordan styringen av helseforetakene skal ivaretas, fremstår det som klart uryddig at medlemmer av Regjeringen forsøker å påvirke beslutninger i helseforetak utenom de formelle styringslinjene.

En slik praksis sår tvil om hvem som har det reelle ansvaret for beslutninger som fattes. For øvrig er det avgjørende at det er åpenhet om den politiske styringen av helseforetakene, og at denne ikke foregår i lukkede, uformelle fora.

Svar:

Den overordnede politiske styring som staten utøver i egenskap av å være eier av helseforetak, skjer i samsvar med helseforetakslovens system. Eierstyringen fra Helse- og omsorgsdepartementet vis-à-vis regionale helseforetak, og fra regionale helseforetak overfor underliggende helseforetak, ivaretas i samsvar med styringsmodell som er etablert for spesialisthelsetjenesten gjennom helseforetaksmodellen.

I sin begrunnelse for spørsmålet uttaler representanten Lønning at det er "avgjørende at det er åpenhet om den politiske styringen av helseforetakene, og at denne ikke foregår i lukkede, uformelle fora". Dette er et syn jeg deler, og det er ikke tvil om at eierstyring kun kan utøves gjennom formelle fora. Jeg viser ellers til endring som er skjedd ved at et flertall av eier-

oppnevnte styremedlemmer i foretakene nå er oppnevnt blant foreslåtte folkevalgte fra fylkeskommuner og kommuner, som har styrket styrene med personer med erfaring fra åpne beslutningssystemer. Jeg viser også til generell åpenhet omkring styrenes arbeid og foretakenes virksomhet, ved at styremøter er åpne for publikum.

Det pågår en rekke omstillingssaker i ulike helseforetak som vekker engasjement lokalt, også i Sogn og Fjordane. Generelt vil jeg si at det er vesentlig forskjell på styring og dialog mellom ulike aktører om aktuelle saker. Men det er ikke usikkerhet om hvilken kompetanse styrene har i forhold til sin eier, og eventuelle uformelle samtaler rokker ikke ved hvordan den formelle eierstyringen ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 1147

Innlevert 5. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 15. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Flere statlige instanser, bl.a. Statistisk sentralbyrå, innkrever flere ganger pr. år rapportering fra næringsdrivende. Hvis man unnlater å svare, eller ikke svarer innen angitt frist, blir man ilagt straffegebyr.

Synes finansministeren at straffegebyrer som ilegges ved for sen eller manglende innrapportering av påtvungne statistikkopplysninger er rimelig, og kan finansministeren gi en oversikt over pålagte statlige innrapporteringer næringslivet er pålagt, med tilhørende gebyrer for for sen/manglende rapportering?»

Svar:

Offentlige regelverk legger til rette for å løse en rekke fellesoppgaver i samfunnet. Produksjon av offisiell statistikk, som gir allmennheten, næringslivet og myndighetene kunnskap om samfunnets struktur, er en slik fellesoppgave.

Statistisk sentralbyrå er ifølge statistikkloven det sentrale organ for innsamling, utarbeiding og formidling av statistikk. Statistisk sentralbyrå er derfor helt avhengig av data som hentes inn for å lage statistikk som belyser utviklingen av det norske samfunnet. Det er viktig med god kvalitet på statistikken som produseres. For å sikre høy svarprosent er det derfor

plikt til å svare på de fleste undersøkelser som er rettet mot næringslivet, og Statistisk sentralbyrå har ifølge statistikkloven tillatelse til å ilegge tvangsmulkt for den som ikke svarer på oppgavepliktig skjema. I 2005 utgjorde inntektene fra tvangsmulkt om lag 7 mill. kr.

Oppgavebyrden for næringslivet i tilknytning til besvarelser av undersøkelser fra Statistisk sentralbyrå utgjør mindre enn 2 pst. av den totale oppgavebelastningen ved utfylling av skjema fra det offentlige. For 2005 er oppgavebelastningen for næringslivet som følge av Statistisk sentralbyrås undersøkelser anslått til 102 årsverk. Statistisk sentralbyrå arbeider for å gjøre oppgavebyrden for næringslivet så lav som mulig, både ved å utnytte offentlige registre best mulig, tilby elektronisk oppgaveinnhenting, forbedre spørreskjemaer og ved å samordne utvalg av bedrifter som skal spørres.

Regjeringen har besluttet å iverksette et prosjekt for reduksjon av næringslivets administrative kostnader ved etterlevelse av offentlige informasjonskrav. Målet med prosjektet er å bidra til en betydelig reduksjon i næringslivets administrative byrder. Prosjektet vil omhandle kartlegging av næringslivets administrative kostnader, utarbeidelse av en helhetlig tiltaksplan for reduksjon av næringslivets kostnader og gjennomføring av tiltaksplanen.

SPØRSMÅL NR. 1148**Innlevert 5. september 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 13. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I Samferdselsdepartementets uttalelse følger det en rapport fra Norconsult AS kalt "Trafikale konsekvenser ved flytting til Robsrud".

Vil miljøvernministeren vektlegge denne eller legge denne til grunn ved et eventuelt positivt vedtak, uten øvrige støttende argumenter annet enn Posten Norge AS egne påstander, og vil miljøvernministeren vurdere å pålegge Posten Norge AS det mest miljøvennlige alternativet på Stubberud ved Alnabru?»

BEGRUNNELSE:

Norconsults rapport er utarbeidet for og betalt av byggherre Posten Norge AS, og kan ikke oppfattes som objektiv. Rapporten gir heller ikke det samme bildet som Samferdselsdepartementets eget fagorgan Statens vegvesen region øst. Det kan bemerkes at det i høringsrunden innkom 67 kritiske bemerkninger mot en enslig positiv (Bio Varme AS med ønske om levering av tjeneste). Jernbaneverket anslår en realistisk kollektivandel til 20 pst., ikke 40 pst. som Posten Norge AS lover i media. Det er ikke til å komme forbi at en etablering på Robsrud vil bidra til en signifikant økning av miljøbelastningene kontra en etablering på Stubberud. Statens vegvesen sier i konsekvensutredningen at det vil tilsvare 5,2 millioner mer kjørte km, hvor en stor andel vil være store lastebiler. En trafikkøkning av denne dimensjonen vil ikke bare øke miljøbelastningene enormt mye og helt unødvendig gjennom Groruddalen og Lørenskog, med store utslipp, støv, støy etc., men den vil også med sine 7 000 bilbevegelser pr. døgn i og gjennom boligområder representere en stor ulykkesrisiko. Robsrud med sin beliggenhet har i mindre enn 700 meters avstand, en barneskole, en ungdomsskole og snart en videregående skole. Etableringen vil sette flere bolighus både på Oslo og Lørenskogs side i en rød støysone. De berørte føler seg provosert, da de stadig kan lese i media at

Posten Norge AS hevder å ha en god dialog med naboene. Dette er uriktig og representerer ikke annet enn noe som kan se ut som en mediestrategi.

Miljøvernministeren har nå en meget god anledning til å kunne avgjøre saken på en slik måte at man kan få sanert og opprustet et gammelt avfallsdeponi på en helhetlig og skikkelig måte, uten konflikt med boligområder, skoleveier osv., og som sikrer Norge pr. dags dato største pakke/godsterminal en nærhet til jernbaneterminalanlegg. Dette vil bygge opp under Regjeringens nasjonale målsettinger om overføring av gods fra vei til bane. Det vil være ulogisk at en av de største eiendomsbesitterne ved Alnabru flytter ut av området samtidig som Jernbaneverket igangsetter et betydelig opprustning/utvidelsesarbeid ved jernbaneterminalanlegget, og et samlet Bystyre i Oslo lover Posten Norge AS svært gode betingelser.

Svar:

Miljøverndepartementet har for tiden til behandling innsigelse til reguleringsplaner for Robsrud 2 og Lørenskogveien fra Visperud til Marcus Thranes vei (ny Østlandsterminal for Posten Norge AS) i Lørenskog kommune. Innsigelsen er reist av Oslo kommune, bl.a. ut fra økte miljøbelastninger i Groruddalen. Oslo ønsker terminalen lagt til Stubberudfeltet på Alnabru i Oslo.

Departementet vil ved behandlingen måtte ta stilling til om reguleringsplanene skal stadfestes eller innsigelsen tas til følge. I siste tilfelle vil det innebære at ny østlandsterminal ikke kan etableres på Robsrud.

Da saken ennå ikke er ferdigbehandlet vil jeg ikke gå nærmere inn på realitetene i saken, men de synspunkter som representanten Thomsen fremmer har jeg merket meg, og de vil følge med saken i den videre behandling.

SPØRSMÅL NR. 1149**Innlevert 5. september 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Har problemene for de kollektivreisende fra Bærum til Oslo i forbindelse med oppgradering av Kolsåsbanen vært oppe i Samordningsorganet for kollektivtrafikken i det sentrale Østlandsområdet (SKØ), og når vil hovedstadsmeldingen foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Forholdene for de kollektivreisende fra Bærum til Oslo er svært vanskelige på grunn av oppgradering og følgelig stenging av Kolsåsbanen. Det er daglig svært lange bil- og busskøer inn mot byen.

Den 6. februar 2006 stilte jeg et skriftlig spørsmål om Kolsåsbanen, og hva som kunne gjøres på kort sikt men hensyn til fremdrift i oppgraderingen, og på lang sikt med hensyn til å bedre samarbeidet mellom Oslo og Akershus. Jeg tolket svaret til statsråden dit hen at dette var noe hun ville ta opp i SKØ og i Hovedstadsmeldingen.

Akershus fylkeskommune har en rekke ganger forsøkt å komprimere utbyggingstiden av Kolsåsbanen uten å lykkes. De midlertidige løsningene som Oslo Sporveier har tilbudt Akershus, har også vært for dyre for Akershus fylkeskommune. Det ryktes nå at utbyggingen vil strekke seg over 4 år. Dette er uholdbart for de kollektivreisende. I sitt svar 14. februar 2006 viser statsråden til arbeidet med Hovedstadsmeldingen og arbeidet i SKØ.

Svar:

Samordningsorganet for kollektivtrafikken i det sentrale Østlandsområdet (SKØ) er et forum for dis-

kusjon av langsiktige og prinsipielle spørsmål som er av gjensidig interesse for de politiske myndighetene med ansvar for kollektivtrafikk i SKØ-området. Videre kan SKØ være en pådriver for bedre samarbeid og samordning mellom de forskjellige aktørene i kollektivtrafikken. Organet har imidlertid ingen beslutende myndighet for gjennomføring av konkrete tiltak, og utover ren orientering om framdrift og valg av løsninger, har SKØ ingen myndighet til å påvirke de respektive myndigheters valg i konkrete saker.

Når det gjelder trafikkavviklingen i forbindelse med arbeidet på Kolsåsbanen, samt framdriften i utbyggingsarbeidet, er dagens løsninger et resultat av en prosess som har pågått i fylkeskommunene i flere år, og slik skulle være vel kjent for representanten Tenden. Prosessen har vært preget av til dels stor uenighet mellom Akershus fylkeskommune og Oslo kommune om valg av løsninger. I den grad jeg kan bidra til et godt samarbeid mellom Akershus fylkeskommune og Oslo kommune i den videre prosessen vil jeg gjøre det, for eksempel gjennom møtene i SKØ. Jeg vil likevel understreke at gjennomføring av utbyggingen og valg av løsninger helt og holdent er Akershus fylkeskommunes og Oslo kommunes ansvar, i tråd med den etablerte ansvarsdelingen mellom ulike forvaltningsnivåer.

Det er Kommunal- og regionaldepartementet som har hovedansvaret for arbeidet med hovedstadsmeldingen, og som vil legge meldingen fram for Stortinget. Jeg har fått opplyst at meldingen skal legges fram i løpet av høsten 2006. For øvrig vil meldingen drøfte prinsipielle styringsutfordringer og ikke konkrete tiltak i de respektive geografiske områdene.

SPØRSMÅL NR. 1150**Innlevert 5. september 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 13. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren jobbe for en forlenning av Bybanen i Bergen fra Nesttun til Flesland i 2009 dersom Bergen kommune tar initiativ til dette?»

BEGRUNNELSE:

Bybanen i Bergen vil styrke kollektivtilbudet i byen. I Bergens Tidende den 2. september kan vi lese at bedriftene lokalisert på Flesland, ønsker en forlenning av bybanen fra Nesttun til Flesland allerede når

banen til Nestun står ferdig i 2009. Bedriftene opplever at tett trafikk til og fra Flesland er et hinder for å rekruttere kvalifisert arbeidskraft. Dette hemmer veksten og verdiskapingen i regionen. En hurtig bane til Flesland kan betjene både arbeidsreisende og flyreisende og vil derfor være et godt tiltak for å øke andelen kollektivreisende og på den måten få bukt med trafikkproblemene på strekningen. Samferdselsprosjekter slik som bybanen i Bergen finansieres gjerne som et spleiselag mellom trafikantbetaling, kommunalt tilskudd og statlig tilskudd.

Svar:

Det er Bergen kommune som er byggherre for Bybanen og som har driftsansvaret for banen med et høyfrekvent matebussopplegg. Finansieringen av driften må gjøres innen den til enhver tid gjeldende rammeoverføring fra staten til kommunal sektor.

Byggingen av Bybanen mellom Bergen sentrum og Nestun finansieres i dag gjennom Bergensprogrammet for transport, byutvikling og miljø. Bergensprogrammet inneholder en rekke tiltak der de største prosjektene er første etappe av Ringveg vest og Bybanen mellom sentrum og Nestun. Prioriteringene av tiltakene i Bergensprogrammet har vært gjenstand for en omfattende lokalpolitisk debatt og

prosess. Finansieringen av Bybanen skjer ved alternativ bruk av riksvegmidler og bompenger.

I det opprinnelige Bergensprogrammet, jf. St.prp. nr. 76 (2001-2002) og Innst. S. nr. 45 (2002-2003), var det lagt til grunn en innkrevingsperiode på 10 år fra 2002 til og med 2011. I St.prp. nr. 75 (2004-2005) og Innst. S. nr. 94 (2005-2006) om revidert bompenggeordning for Bergensprogrammet ble innkrevingsperioden forlenget med 4 år fram til og med 2015. Bakgrunnen for dette var at kostnadsoverslaget for enkelte av prosjektene hadde økt betydelig, og at inntektene i programmet ble mindre enn forutsatt. Dette medførte at det ikke ville være mulig å finansiere både første etappe av Ringveg vest og Bybaneprojektet innenfor den økonomiske rammen av det opprinnelige Bergensprogrammet.

Det synes derfor tydelig at det ikke er rom for å finansiere en forlengelse av banen til Flesland innenfor de vedtatte rammene i Bergensprogrammet gitt de kostnadsestimater og prognoser for trafikkutvikling som er lagt til grunn. Jeg viser i denne sammenheng til at flertallet i komiteen i ovennevnte Innst. S. nr. 94 oppfordrer Bergen kommune til å prioritere en forlengelse av banen til Lagunen/Rådal, dersom det skulle vise seg at økonomien i Bergensprogrammet endres i positiv retning.

SPØRSMÅL NR. 1151

Innlevert 6. september 2006 av stortingsrepresentant Ingvild Vaggen Malvik

Besvart 13. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvilke initiativ vil statsråden ta for å redusere ventetiden for uttalelse fra Folketrygdkontoret for utenlandssaker (FFU)?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsinnvandringen fra land i EØS-området er økende.

Samtidig øker antallet personer som mottar uføreytelser; ifølge Trygdeetaten mottok 8 600 flere personer en uføreytelse etter første halvår i år sammenlignet med samme tid i fjor.

Arbeidstakere med opptjening i flere land er avhengig av en uttalelse fra Folketrygdkontoret for utenlandssaker (FFU) før de kan få svar på søknad om uføreytelser.

Etter hva jeg er kjent med, er dette en enhet som allerede sliter med ajouritet og tilbakemelding til stadig flere personer. Dette innebærer at personer som har hatt opphold i flere land gjennom sitt yrkesaktive liv får uforholdsmessig lang ventetid før endelig avgjørelse foreligger, noe som er til stor belastning for den enkelte.

Svar:

Spørsmålet gjelder saksbehandlingstiden i NAV Utland (tidligere Folketrygdkontoret for utenlandssaker) i saker om ytelser ved uførhet, hvor det også foreligger opptjening i andre EØS-land eller andre avtaleland. Slik opptjening kan ha betydning i flere relasjoner. Felles er imidlertid at det må innhentes bekræftelse fra det andre landet om opptjeningstiden der, og dette skjer gjennom NAV Utland.

Etter EØS-avtalen vil det i mange tilfeller være aktuelt å kreve uføreytelser også fra det andre landet. Avtalen innebærer at det i regelen skal utbetales delpensjoner fra hvert av de land der vedkommende har opptjent rettigheter. Slike krav settes fram lokalt og oversendes til utlandet gjennom NAV Utland. Det kan ta tid før svar kommer, spesielt hvis det gjelder uførepensjon og flere land er inne i bildet. NAV Utland har i sin serviceerklæring forpliktet seg til maksimal svartid for behandling av saken mellom mottak fra lokalt NAV-kontor og oversendelse til utlandet (3 mnd) og fra de får saken tilbake fra utlandet og til oversendelse til lokalt NAV-kontor (5 mnd). Det kan imidlertid ikke gis garanti for behandlingstiden i utlandet.

Tilståelsen av pensjon fra Norge kan i de fleste tilfeller skje uten å vente på svar om opptjening av utenlandsk pensjon. Det vil oftest foreligge rett til norsk pensjon uten at det er nødvendig å bruke avtalen, dvs. at våre nasjonale krav for uførepensjon er oppfylt uten å benytte reglene om sammenlegging med trygdetid i andre EØS-land for å åpne retten. I så fall skal de norske ytelsene etter bestemmelsene i EØS-avtalen (gjennomføringsforordningens artikkel 45 nr. 1) utbetales som foreløpig ytelse. Eventuell samordning av ytelsene og etterbetaling av utenlandsk pensjon skjer når disse kravene er avgjort.

Bistand fra NAV Utland kan også være nødvendig uten at andre avtaleland er inne i bildet, men vedkommende har lange utenlandsopphold som ikke kan regnes som opptjening i folketrygden. Det gjelder da særlige regler for pensjonsberegningen.

Det har vært en rekke klager de senere årene over saksbehandlingen og behandlingstiden ved utenlandskontoret. Det er gjennomført flere tiltak for å bedre tilgjengeligheten og responstiden ved kontoret og avvikle restansene. Tilbakemeldinger tyder på at kvaliteten på tjenestene og servicenivået er hevet, men det gjenstår nok en del før man er i mål.

Bedring av behandlingstid mv. ved utenlandskontoret er en del av det kontinuerlige arbeid i etaten for å redusere behandlingstiden og generelt bedre servicen overfor den enkelte bruker. Jeg viser for så vidt til redegjørelsen i de årlige budsjettproposisjonene. Departementet har imidlertid hatt et spesielt fokus på utenlandskontoret. Departementet tar jevnlig opp med Arbeids- og velferdsdirektoratet spørsmål som reises på grunnlag av henvendelser til departementet om forhold ved kontoret.

På EØS-nivå foregår det et utstrakt samarbeid mellom landene for å effektivisere de administrative rutinene, forenkle regelverket og løse fortolkningsproblemer og andre administrative spørsmål i relasjon til EØS-bestemmelsene om trygd. Dette skal bl.a. bidra til å påskynde fastsettelsen av ytelse, og Norge er med i dette samarbeidet ved deltagelse i den administrative kommisjon for trygd i Brussel.

Reduksjon av saksbehandlingstiden er et prioritert mål både i Norge og i EØS-landene generelt. Dette fremgår for eksempel av forslaget om ny administrativ gjennomføringsforordning i EØS og rekommendasjon nr. 23 fra EUs administrative kommisjon for trygd om behandling av pensjonskrav.

SPØRSMÅL NR. 1152

Innlevert 7. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 15. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Sjølvbyggjarprosjektet for ungdom i Meland kommune er eit bustadsosialt prosjekt som er delfinansiert av Husbanken. Dette er eit nasjonalt pilotprosjekt som har fått mykje positiv omtale og som også har mottatt "Det nytter-prisen" for 2006. No viser det seg at deltakarane kan risikere å bli skattlagd for den innsatsen dei utfører, noko som kan torpedere heile prosjektet.

Vil finansministeren snarast ta initiativ til at nødvendige endringar blir gjort slik sjølvbyggjarane ikkje lenger risikerer skattesmell?»

Svar:

I utgangspunktet anses enhver fordel vunnet ved arbeid som skattepliktig inntekt, jf. skatteloven § 5-1 første ledd. Dette gjelder også byggearbeid på egen, privat eiendom (verdien av egeninnsats). Det er imidlertid gjort unntak for verdi av fritidsarbeid på egen bolig eller hytte, jf. skatteloven § 5-15 første ledd bokstav j nr. 6.

Skattefritt fritidsarbeid er arbeid som utføres i skattyters vanlige fritid og ferie. Hva som er vanlig fritid og ferie sees i forhold til hva som er det normale for vedkommende yrkesgruppe. Når skattyter tar seg

mer fri fra sitt vanlige arbeid enn dette for å utføre byggearbeid på sin egen bolig, anses det ikke for fritidsarbeid.

For personer som ikke har reelle, alternative sys-settingsmuligheter, kan arbeid på egen bolig i større grad bli ansett som fritidsarbeid. Alders- og uførepensjonister skattlegges således ikke for noen del av verdien av arbeid på egen bolig, uansett når egeninnsatsen utføres, når dette arbeidet ikke reduserer vedkommendes eventuelle muligheter for å skaffe seg ekstrainntekter.

Departementet forstår Sjølvbyggjarprosjektet i Meland kommune slik at en del av deltakerne i ordningen ikke deltar i det ordinære arbeidsliv, men er vanskeligstilte stønadsmottakere som av ulike årsaker går på kommunale tiltak. Det legges derfor til grunn at slike deltakere, på grunn av sin manglende tilknytning til arbeidslivet, ikke alternativt kunne anvendt den aktuelle tiden for egeninnsats til andre inntektsbringende aktiviteter. Videre forstås ordningen slik at fritidsarbeidet utføres på det som skal tjene som deltakernes egne, framtidige boliger.

Etter departementets vurdering bør det være grunnlag for å benytte den videre avgrensning av be-

grepet fritidsarbeid som er omtalt foran, også i forhold til tilfeller som dette. Hvorvidt vilkårene for dette er oppfylt i det enkelte, faktiske tilfelle, tilligger det de lokale ligningsmyndigheter å ta stilling til.

Det tilføyes at fritaksreglene for fritidsarbeid på egen bolig, hytte mv. også omfatter eiendom som skattyteren ikke selv eier eller bruker på innsattstidspunktet, men som han eller hun forventes å overta til eie eller leie innen rimelig tid etter egeninnsatsen. Fritaksreglene vil således også kunne omfatte fordelere i form av redusert husleie eller kjøp til underpris på grunn av egen, forutgående fritidsinnsats på eiendommen. Dersom eiendommen består av flere boenheter, vil kollektiv egeninnsats i byggeprosjektet fra framtidige beboere kunne likestilles med innsats på eget bygg.

Jeg mener på denne bakgrunn at det vil være mulig for sjølbyggerprosjektet å unngå skattlegging så lenge vilkårene over er oppfylt. Dersom det skulle vise seg at skattereglene på dette området likevel gir utilsiktede virkninger, vil jeg se på reglene en gang til.

Nordhordland likningskontor og Skattedirektoratet er orientert ved gjenpart av dette svaret.

SPØRSMÅL NR. 1153

Innlevert 7. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 15. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva har finansministeren foretatt seg for å gjøre offentlige kreditorer mer fleksible slik Stortinget har bedt om?»

BEGRUNNELSE:

I vinter behandlet Stortinget Dokument 3:5 (2005-2006) Riksrevisjonens undersøkelse av forvaltningen av gjeldsordningsloven - oppfølging av Dokument nr. 3:13 (1996-97) og avga innstilling Innst. S. nr. 122 (2005-2006). I denne innstillingen uttalte komitéens flertall:

"Komiteen er svært opptatt av at enkeltpersoners pådratte gjeldsforpliktelser ikke skal oppleves å bli en livslang fattigdomsfelle, men et forhold som kan håndteres innenfor en begrenset tidsperiode. På denne bakgrunn forutsetter komiteen at Regjeringen løpende vurderer om det bør gjøres endringer i regelverk og praksis for å sikre at de overordnede målene med gjeldsordningsloven blir ivaretatt. Komiteen vil i den

forbindelse særlig peke på viktigheten av at offentlige kreditorer konstruktivt bidrar til gjeldsordning når dette er hensiktsmessig. Komiteen ber Regjeringen utarbeide klare retningslinjer både for hvordan det offentlige skal forholde seg til henvendelser vedrørende gjeldssanering/gjeldsordning og for når utestående fordringer bør inngå i en gjeldsordning."

Likevel hører man stadig om nye tilfeller der eksempelvis skattefogden opptrår særdeles firkantet, og ikke går med på betalingsordning, men snarere krever tvangssalg. Dermed avskjærer man muligheten for mennesker som er villige til å gjøre opp for seg og komme tilbake til et normalt liv.

Svar:

Finansdepartementet har ansvar for innkrevingen av skatte- og avgiftskrav, og for virksomheten ved Statens innkrevingsentral. Når et krav er fastsatt, foreligger det en plikt for vedkommende innkrevingsmyndighet til å reagere ved manglende beta-

ling. Misligholdte krav skal kreves inn så langt det lar seg gjøre. Rettssikkerhets- og likebehandlingshensyn tilsier at dette utgangspunktet bare kan fravikes når sterke, særlige hensyn gjør seg gjeldende.

Disse særlige hensynene er i stor grad ivaretatt gjennom gjeldsordningsloven, som hører under Barne- og familiedepartementet. Før 1. juli 2003 var det ikke mulig å oppnå gjeldsordning etter gjeldsordningsloven dersom skatte- og avgiftsgjelden oversteg 60 prosent av skyldnerens samlede gjeld. Etter 1. juli 2003 har skatte- og avgiftskrav fullt ut vært omfattet av gjeldsordningsloven. Denne endringen har ifølge Skattedirektoratet medført at flere skyldnere med skatte- og avgiftsgjeld har fått en løsning på sitt gjeldsproblem gjennom gjeldsordningsinstituttet.

I tillegg til gjeldsordningsloven har en på skatte- og avgiftsområdet særlige ordninger for lempning av krav, herunder i form av betalingsavtale, nedsettelse og ettergivelse. Slik lempning kan være aktuelt av rimelighetshensyn eller av innfordringshensyn. Det er gitt nærmere retningslinjer for når slik lempning kan være aktuelt. Lemping av rimelighetshensyn kan være aktuelt dersom det på grunn av dødsfall, alvorlig eller langvarig sykdom, varig invaliditet og andre lignende årsaker vil virke uforholdsmessig trykkende å fastholde kravet. Videre kan krav lempes dersom regelverket for en gruppe eller enkeltstående skattytere har fått en utilsiktet virkning, og denne gjør det særlig urimelig å fastholde hele kravet. Lemping av innfordringshensyn kan være aktuelt dersom skatte-

og avgiftskreditorene tilbys en delbetaling som overstiger det en kan forvente å kunne få inn ved fortsatt innkreving. For betalingsavtaler er det fast praksis at disse skal være kortvarige. Dette er nødvendig for å unngå at en gjennom skatteinnkrevingen driver kredittgivning. Videre vil det normalt stilles krav om sikkerhet for kravet.

Jeg kan ikke se at det er grunnleggende feil ved disse retningslinjene for de offentlige oppkreveres innsats. Mulige, enkeltstående tilfeller av overdreven firkantethet i forhold til retningslinjene bør skyldneren fortrinnsvis ta opp med overordnet innkrevingmyndighet, dvs. Skattedirektoratet når det gjelder skattefogdenes virksomhet.

Likevel kan det være rom for ytterligere forbedringer i innkrevingsspraksis. Etaten vurderer ulike tiltak for å gjøre situasjonen lettere for vanskeligstilte skattytere. Dette omfatter bl.a. tiltak for å forhindre at enkelte skattytere på grunn av en vanskelig livssituasjon opparbeider seg unødvendig stor skatte- og avgiftsgjeld som ødelegger deres framtid, og tiltak for å unngå at skattytere med særlige kommunikasjonsvanskeligheter overfor offentlige etater blir behandlet urimelig strengt. Jeg nevner også at et eget utvalg under Fornyings og administrasjonsdepartementet (Solberg-utvalget) gjennomgår det offentlige innkrevingssystemet med sikte på forbedringer, bl. a. når det gjelder samordning av innkrevingstiltak fra flere oppkrevere overfor samme skyldner.

SPØRSMÅL NR. 1154

Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 19. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Statsrådets statssekretær har overfor Adresseavisen slått fast at det ikke blir noen nedleggelse av Røros sykehus. Dette i tråd med Soria Moria og Bjarne Håkon Hanssens garantier i valgkampen. Helseregionen har ikke fått noe formelt pålegg om dette fra departementet.

Kan statsråden bekrefte at Røros sykehus skal få drive videre som lokalsykehus med akutt funksjon og samtidig håndtere pasienter innenfor ortopedi som er en forutsetning for sykehusets videre drift?»

Svar:

Sjukehuset på Røros representerer en viktig virksomhet for Røros-samfunnet, og i tråd med Soria Moria-erklæringen legger jeg til grunn at det fortsatt skal være sjukehusvirksomhet på Røros.

Soria Moria-erklæringen sier også at arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sjukehus skal videreføres. Det er mange utfordringer i helsetjenesten som pr. i dag ikke dekkes godt nok, og hvor utgangspunktet er at tjenesten må etableres nærmest mulig der folk bor. I dette sjiktet ligger det en rekke oppgaver som etter mitt syn vil være godt egnet for virksomhet på Røros, f.eks. oppgaver innen psykisk hel-

severn, rusbehandling, kronisk sjuke og rehabilitering.

Det bygges som kjent nytt sjukehus på Øya i Trondheim, og det er viktig å utnytte kapasiteten i det nye sjukehuset best mulig. Det har lenge vært forutsatt at den planlagte ortopediske virksomheten ved sjukehuset på Røros skulle tilbakeføres til St. Olavs hospital i 2009. I tråd med vedtak i styret for St. Olavs hospital arbeides det nå med å utrede konsekvensene av en eventuell tidligere flytting, samtidig som det framtidige spesialisthelsetjenestetilbudet

ved Røros skal utredes og utvikles. I tråd med vedtak i foretaksmøtet for St. Olavs hospital HF 6. september d.å., er styret for Helse Midt-Norge RHF innstilt på å behandle saken når disse forholdene er avklart og styret for St. Olavs hospital HF har fattet endelig vedtak.

Jeg legger til grunn at de ansvarlige styrene for både det lokale og regionale helseforetaket vil videreføre arbeidet med utvikling av tilbudet på Røros i tråd med de føringer som er gitt i Regjeringens Soria Moria-erklæring og bestillerdokumentet for 2006.

SPØRSMÅL NR. 1155

Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 21. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«St. Olavs Hospital har de senere uker fremmet dramatiske kutt ved sykehuset. Statsråden kan ikke passivt sitte og se på dette, spesielt ikke med Arbeiderpartiets valgløfter overfor sykehuset friskt i minne.

Vil statsråden gripe inn, eller vil hun stilltiende akseptere at sykehuset nå kutter kapasiteten ved nevrokirurgisk avdeling til rundt en fjerdedel, noe som rammer bl.a. Parkinson-pasienter på en uakseptabel måte, kutt i det ernæringsfysiologiske tilbudet ved kreftavdelingen og nå dramatiske kutt ved intensivavdelingen for barn?»

Svar:

Bondevik-regjeringen etterlot seg store underskudd og uløste omstillingsutfordringer i sykehussektoren, og det var en uavklart situasjon rundt finansieringen av den omfattende utbyggingen ved St. Olavs Hospital HF. Denne regjeringen har tatt tak i disse problemene. Etter at vi overtok høsten 2005, ble det bevilget 500 mill. kr mer til sykehusene gjennom St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006). I tillegg ble det i Revidert nasjonalbudsjett for 2006 bevilget 100 mill. kr, hvorav Helse Midt-Norge RHF fikk 40 mill. kr. Det ble også utbetalt 2,9 mrd. kr til utbyggingen ved St. Olavs Hospital HF. For inneværende år fikk dessuten Helse Midt-Norge RHF i foretaksmøtet 1. juni 2006 utsatt kravet til økonomisk balanse frem til 2007. Utsettelsen ble gitt under forutsetning av at Helse Midt-Norge RHF håndterer sin omstillingsutfordring slik at foretaksgruppen oppnår økonomisk balanse i 2007.

Styring med bruken av ressursene er helt avgjørende for at man kan foreta de riktige faglige prioriteringene og sikre høyest mulig kvalitet på pasientbehandlingen. For å oppnå et resultat i tråd med det økonomiske kravet som er stilt for inneværende år, og ikke minst for å være rustet til å nå resultatkravet for 2007, er det dermed avgjørende at St. Olavs Hospital HF allerede nå iverksetter tiltak som vil kunne bidra til resultatforbedring. Det er ikke akseptabelt at helseforetakene forbruker mer ressurser enn det som bevilges av Stortinget.

Helse Midt-Norge RHF har ansvaret for å sørge for at helseregionens befolkning gis tilgang til nødvendige helsetjenester av god kvalitet. St. Olavs Hospital HF er selv ansvarlig for å prioritere sine ressurser innenfor de økonomiske rammene som er stilt til deres disposisjon. Når nødvendig omstillingsarbeid fører til at behandlingstilbud berøres, legger jeg til grunn at dette gjøres i tråd med de overordnede føringene gitt av departementet gjennom bestillerdokumentet og foretaksmøter.

De tiltakene som omfattes av ditt spørsmål, er en del av en mer omfattende tiltakspakke som er behandlet og vedtatt av styret til St. Olavs Hospital HF. Ett av tiltakene i denne tiltakspakken var av vesentlig betydning for foretakets virksomhet og er derfor behandlet i foretaksmøte mellom Helse Midt-Norge RHF og St. Olavs Hospital HF. De øvrige tiltakene må imidlertid anses å være innenfor helseforetakets beslutningsmyndighet og er derfor behandlet av styret til helseforetaket. Jeg har tillit til at styrene for både helseforetak og regionale helseforetak på en fornuftig og klok måte innretter virksomheten slik at kravene som stilles både til kvalitet, aktivitet og økonomi, oppnås.

SPØRSMÅL NR. 1156**Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 20. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Stadig hører vi om at funksjonshemmede ikke får den hjelp de har krav på, og at det er forskjeller i tilbud mellom kommuner og foretak. I Soria Moria-erklæringen sier Regjeringen at den vil gjennomgå den vedtatte handlingsplanen for familier med barn med funksjonshemming, og sikre nødvendig avlastning og bistand til familier med barn med store funksjonshemninger.

Har Regjeringen iverksatt denne oppfølgingen?»

BEGRUNNELSE:

Statens helsetilsyn har i år landsomfattende tilsyn med habiliteringstjenester for barn. Tilsynsrapportene fra landets kommuner og sykehus viser flere avvik. Disse er særlig knyttet til manglende koordinering, manglende samhandling mellom første- og andrelinjetjenesten, mangelfullt avlastningstilbud og manglende utarbeidelse, igangsettelse og evaluering av individuell plan.

Svar:

Arbeidet med å gjennomgå strategiplan for familier med barn som har nedsatt funksjonsevne er i gang. Dette er et samarbeid mellom flere departementer.

Sosial- og helsedirektoratet viderefører programmet TaKT på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet og Arbeids- og inkluderingsdepartementet. Dette er en satsing for å tilrettelegge det kommunale tjenestetilbudet til barn med nedsatt funksjonsevne og deres familier. Det er et mål å heve kompetansen

til saksbehandlere slik at mulighetene som ligger innenfor lov og regelverket for helhetlige og individuelt tilpassede tilbud, blir fulgt opp. Informasjon om TaKT-programmet kan leses på direktoratets hjemmeside: <http://www.shdir.no/takt>

Regjeringens arbeid for å gi nødvendig praktisk bistand og avlastning til disse familiene skjer også gjennom å

- styrke kommuneøkonomien
- øke antall årsverk i pleie- og omsorgstjenesten med 10 000 i forhold til nivået i 2004
- videreutvikle kompetanse og kvalitet i pleie- og omsorgstjenesten. Dette vil bli omtalt og fulgt opp i forbindelse med stortingsmeldingen om omsorgstjenesten.

Når det gjelder barnehabiliteringstjenesten, som er en del av spesialisthelsetjenesten, følger Sosial- og helsedirektoratet opp 30 ulike prosjekter i alle landets barnehabiliteringstjenester. Prosjektene har som mål å bedre tilbudet til barn med nedsatt funksjonsevne og deres familier og har spesiell vekt på tilbud innen intensiv rehabilitering.

I bestillerdokumentet til de regionale helseforetakene for 2006 har Helse- og omsorgsdepartementet bedt de regionale helseforetakene om å prioritere tjenestetilbudet innenfor rehabilitering og rehabilitering på en slik måte at tilbudet til pasientene utbygges og styrkes. De regionale helseforetakene er videre bedt om å vie særlig oppmerksomhet til blant annet rehabilitering av barn.

SPØRSMÅL NR. 1157**Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 14. september 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Det statlige barne- og familievernet er pålagt ansettelsesstopp av BLD. Ansettelsesstoppen rammer brukerne. De tillitsvalgte har fått flere meldinger fra institusjoner og fosterhjem om at ansettelsesstoppen medfører et dårligere tilbud til de barn og unge

Bufetat skal betjene. I tillegg vil det kunne få konsekvenser for rekrutteringen av fosterhjem, noe som er et satsingsområde for Bufetat.

Når vil statsråden oppheve ansettelsesstoppen og sikre kvaliteten på tilbudet til barna?»

BEGRUNNELSE:

Da staten overtok ansvaret for familievernet og det tidligere fylkeskommunale barnevernet, var et av hovedmålene å styrke kvaliteten og bedre tilbudet til barn og unge som trenger barnevernstjenester uavhengig av hvor i landet de bor. Nå ser vi i tillegg at det er en økning i antall barn og unge som mottar tiltak fra barnevernet. I 2005 mottok over 39 000 barn og unge tiltak fra barnevernet. Det er en økning på 4,2 pst.

Nye undersøkelser viser at hvert femte barn føler på utrygghet i sitt eget hjem. Hundre tusen barn bor i hjem der vold er en del av hverdagen. Nitti tusen barn lever med foreldre som har alvorlige psykiske lidelser. To hundre tusen barn er utrygge fordi en eller begge foreldrene ruser seg. Disse tallene viser at en ansettelsesstopp er uakseptabel, fordi personalsituasjonen i barnevernet er avgjørende for hva slags hjelp disse barna får. Vi kan ikke leve med en situasjon der knapphet på personalressurser gjør at de svakeste barna får et dårligere tilbud.

Svar:

Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) har ansvar for viktige oppgaver innen barnevernet. Den nye regjeringen fikk Stortingets tilslutning til en økning på 150 millioner kroner i årets budsjett for Bufetat for å håndtere klientveksten i barnevernet, og rette opp det som ble ansett som en underfinansiering av sektoren fra den tidligere regjeringen. Det er både etatens og departementets ansvar at driften holdes innenfor den budsjetttrammen Stortinget har vedtatt.

Bufetat har vanskeligheter med å gjennomføre sin virksomhet innenfor budsjetttrammene i 2006. I brev av 6. juli 2006 ba departementet Barne-, ungdoms-, og familiedirektoratet (Bufdir) om å sikre at budsjetttrammen overholdes ved å arbeide videre med alle relevante tiltak som kan bidra til å redusere merforbruket. Spesielt understreket departementet betydningen av å utnytte kapasiteten i egne institusjoner bedre. Videre ba også departementet om at det ble innført ansettelsesstopp på alle stillinger i tilknytning til det statlige barnevernet, såfremt dette ikke går på bekostning av tiltak for å redusere merforbruket. Ansettelsesstoppen gjelder foreløpig ut 2006.

Departement og Bufdir er enige i at ansettelsesstoppen ikke skal gå utover kvaliteten på tilbudet til barna, og dersom denne står i fare, gis det dispensasjon fra ansettelsesstoppen. Ansettelsesstoppen omfatter derfor ikke stillinger som er nødvendig for å gi barna i det statlige barnevernet et tilbud i henhold til kvalitetsforskriften, men vil kunne få konsekvenser for annen ikke lovpålagt virksomhet i etaten. Departementet har en god dialog med Bufetat i denne prosessen, og har i brev av 4. september 2006 gitt videre presiseringer for ansettelsesstoppen:

- Stillinger til atferdsinstitusjonene må vurderes nøye, i tråd med drøftinger med direktoratet. Stillinger må besettes hvis vakanser fører til endring i planene for inntak.
- Hvis ansettelsesstoppen fører til færre rekrutteringer av fosterhjem og dette fører til at klienter istedenfor overføres til institusjon, skal ansettelsesstoppen ikke gjelde, jf. brevet av 6. juli 2006.
- Hvis ansettelsesstoppen fører til at fagteamene begrenses i forhold til å finne rimeligere og gode institusjonstilbud, skal ansettelsesstoppen ikke gjelde, jf. brevet av 6. juli 2006.
- Ansettelsesstoppen skal ikke gå utover omstillingsarbeidet i etaten som vil føre til reduserte utgifter. Ansettelsesstoppen skal derfor ikke stanse den planlagte omstillingen i region sør, under forutsetning av at dette vil medføre innsparinger.
- Stillinger for behandling av adopsjonssøknader skal unntas ansettelsesstoppen hvis vakanser fører til at saksbehandlingstiden på 3 måneder i særlig grad blir overskredet.

Per 30. juni 2006 var det vel 3500 ansatte i det statlige barnevernet. Per 22. august i år var det søkt om 182 dispensasjoner fra ansettelsesstoppen. 25 søknader fikk avslag, mens 157 nyansettelser ble innvilget.

Bufetat har i løpet av sine 2 ½ år kommet godt i gang med et stort og krevende omstillingsarbeid, men omfattende tid- og ressurskrevende omstillinger er fortsatt nødvendig. Både departementet og Bufetat vurderer kontinuerlig nye måter å gjøre ting på for å få til en bedre utnyttelse av ressursene, slik at barna i barnevernet gis et godt tilbud.

Representanten peker på at over 39 000 barn og unge mottok tiltak fra barnevernet i 2005, en økning på 4,2 pst. fra året før. Denne statistikken inkluderer barn med barnevernstiltak i både kommunal og statlig regi. De aller fleste barna får hjelp fra det kommunale barnevernet. Den nye regjeringen økte overføringen til kommunen for 2006 med 5,7 milliarder. KS' budsjettundersøkelse for 2006 indikerer at 38 pst. av kommunene, som dekker 42 pst. av befolkningen, vedtok å øke budsjettandelen til barnevern som følge av økningen i kommunenes frie midler.

Barne- og likestillingsdepartementet følger nå situasjonen nøye, for å sikre oss at ansettelsesstoppen i det statlige barnevernet ikke får uønskede virkninger. Som statistikken representanten refererer til er med på å understreke, er det et særdeles viktig arbeid som gjøres i etaten for å hjelpe de barna som har behov for det. Derfor er det også viktig at departementet iverksetter tiltak sammen med etaten for å sikre at ressursene som Stortinget har bevilget, utnyttes på best mulig måte.

SPØRSMÅL NR. 1158**Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 18. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I Nationen 6. september 2006 bekrefter statsråd Bjørnøy at Norge vil godkjenne RoHS-direktivet i EØS om begrensning av farlige materialer som unntar miljøgiften og det bromerte flammehemmerstoffet deka-BDE fra et forbud.

På hvilket faglig grunnlag ønsker Regjeringen å unnta dette stoffet fra et forbud?»

BEGRUNNELSE:

Det er godt dokumentert at forekomsten av miljøgiftene bromerte flammehemmere har økt i fugleegg de siste 20 årene. Disse kan skade reproduksjons- evnen, nervesystemet og leverfunksjonen, og i SFTs handlingsplan for reduserte miljøgifter lå det et forslag om å forby deka-BDE fra 1. juli 2006.

I svar på skriftlig spørsmål nr. 314 (2005-2006) skriver statsråden at miljøgifter er en av de største helse- og miljøtruslene vi står overfor, og at hun "er alvorlig bekymret over at vi finner stadig flere farlige stoffer langt fra kildene og i nye områder. Jeg prioriterer derfor arbeidet med å stanse bruk og utspill av miljøgifter svært høyt". Videre skriver statsråden: "Samtidig vurderer jeg å gå foran EU og innføre et nasjonalt forbud mot en annen bromert flammehemmer, deka-BDE."

SPØRSMÅL NR. 1159**Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 14. september 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Kan de 8 til 10 distriktskommunene som ikke får gjennomført differensiert arbeidsgiveravgift i 2007, være trygg på å beholde kompensasjonen som for eksempel i form av skjønnstilskudd, og vil så denne kompensasjonen bli regulert i takt med lønnsutviklingen?»

BEGRUNNELSE:

Ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift ble tatt bort fra 1. januar 2005. De kommunene som

Svar:

Direktiv 2002/95/EF om begrensning av bruk av visse farlige stoffer i elektriske og elektroniske produkter, omtalt som RoHS-direktivet, ble innlemmet i EØS-avtalen i november 2003. Formålet med direktivet er å redusere farlige stoffer i elektriske og elektroniske produkter, både for å redusere negativ miljøpåvirkning fra produktene og for å lette gjenvinningen av slike produkter når de kasseres. Dersom bestemte vilkår er oppfylt, kan Kommisjonen fastsette begrensede unntak fra forbudet.

Unntak fra forbudet mot den bromerte flammehemmeren deka-BDE ble fastsatt i en Kommissjonsbeslutning av 13. oktober 2005. Dette er svært beklagelig, og jeg foretar en fortløpende vurdering av ulike handlingsalternativer knyttet til Norges muligheter for å beholde det opprinnelige forbudet mot deka-BDE som var nedfelt i RoHS-direktivet.

Danmark og Europaparlamentet har gått til EF-domstolen for å få beslutningen kjent ugyldig. Norge har søkt om å få hjelpeintervenere til støtte for Danmark og Europaparlamentet. I likhet med Sverige ønsker jeg også å forby deka-BDE i øvrige produktgrupper.

dermed fikk økt avgift, fikk kompensert den økte arbeidsgiveravgiften gjennom skjønnstilskuddet i inntektsystemet. Fra 1. januar 2007 vil den differensierede arbeidsgiveravgiften gjeninnføres, men dette gjelder ikke alle de kommuner som fikk økt avgift i 2005. Det står igjen 8-10 distriktskommuner.

Kompensasjonen gjennom skjønnstilskuddet er ikke regulert i takt med deflatoren for beregning av kommunenes lønns- og prisutvikling. Deflatoren har vært på mellom 3,7 og 3,8 pst. for hvert av årene 2005 og 2006. For de to årene samlet blir dette 7,6 pst. På makronivå er det lagt inn en deflator i inntektsystemet, i innbyggertilskuddet, men altså ikke i

den delen av skjønnstilskuddet som er kompensasjon for økt arbeidsgiveravgift.

Svar:

Ved gjeninnføringen av differensiert arbeidsgiveravgift pr. 1. januar 2007 er det 56 kommuner som ikke får tilbake den differensierte arbeidsgiveravgiften på samme nivå som før 2004. Disse kommunene

vil som varslet i kommuneproposisjonen for 2007 (St.prp. nr. 61 (2005-2006)) få kompensert differansen mellom den nye satsen fra 2007 og satsen i 2003. Kommunal- og regionaldepartementet vil komme tilbake med beløp for kompensasjonen i forbindelse med fremleggingen av statsbudsjettet for 2007 i St.prp. nr. 1 (2006-2007).

SPØRSMÅL NR. 1160

Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 18. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren ta et initiativ for å få fortlgang i behandlingen av nytt rabatt- og billettsystem for ferjer, og ta nødvendige midlertidige grep for å hindre de urimelige konkurranseforskjellene som nå eksisterer mellom transportselskapene?»

BEGRUNNELSE:

Det er behov for en hurtigarbeidende arbeidsgruppe der staten, ferjerederiene og fylkene sammen setter seg ned for å få fortlgang i arbeidet med nye rabatt- og billettsystem for ferjer.

Den planlagte progresjonen for dette arbeidet i Vegdirektoratet, som det ble redegjort for i samleproposisjonen St.prp. nr. 65 (2005-2006), er ikke tilfredsstillende sett i lys av de urimelige konkurranseforskjellene som i mellomtiden eksisterer. Konkurranseskjellene skyldes at rabattøkningen som nå har kommet, er ulikt fordelt på korttyper. Det er rabattforskjeller mellom de transportører som har storbrukerkort og de som har verdi- og sonekort, og forskjellene forsterkes ytterligere ved at man har geografisk ulike oppgjørslutiner i forhold til forhåndsinnkreving og avregning. Storbrukerkunder f.eks. i Møre og Romsdal må betale svært høye summer på forhånd.

Parallelt med arbeidet med et nytt landsdekkende system som er administrativt enkelt og brukervennlig, trengs det vedtak for å sikre lik rabatt transportørerne imellom. Møre og Romsdal vil rammes spesielt dersom ikke fylket inkluderes i den ordning som er planlagt for Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane fra 1. januar 2007.

Jeg vil oppfordre til at man på nytt ser på mulighetene for å knytte ferjebetaling opp mot AutoPASS.

Det kan lages elektroniske profiler i systemet som avgjør pris og rabatt ut ifra brukermønster, brukerkategori og geografisk tilhørighet.

Norge har høy kompetanse på dette området. Hvis man samarbeider godt nok, bør det derfor også la seg gjøre å utvikle noen programvareapplikasjoner som forenkler rutinene for næringslivet generelt og transportørerne spesielt. (Både på faktura og mva.-avregning).

Svar:

Det eksisterer tre typer rabatterte kort i riksvegferjedrifta. Storbrukerkortet gir i dag 30 pst. rabatt, i motsetning til sonekortet (klippekort) og verdikortet (elektronisk kort) som gir 45 pst. rabatt. Årsaken til dette er blant annet at verdi- og sonekortene er forhåndsbetalte, mens storbrukerkortet i praksis ofte er basert på oppgjør etterskuddsvis i varierende grad. Det skal også påpekes at storbrukerkortet, i henhold til Riksregulativet for ferjetakster, kun skal tilbys busser og kombinerte vogner som går i konsesjonerte ruter samt helt spesielle ruter. Vegdirektoratet opplyser at i de senere år har enkelte ferjerederier tilbydd storbrukerkortet også til andre transportformer.

Samferdselsdepartementet har bedt Vegdirektoratet utarbeide en oversikt over administrative og økonomiske konsekvenser ved å øke rabatten på storbrukerkortet. Så snart denne uttalelsen fra Vegdirektoratet foreligger, vil departementet vurdere den videre bruken av storbrukerkortet. Det vil da også være naturlig å innføre en ensartet praksis for bruk av storbrukerkortet innen riksvegferjedriften.

Bruken av verdikort har vært knyttet til det enkelte ferjeselskap. Fra 01.01.2007 overtar Fjord1 sambandene Mortavika - Arsvågen i Rogaland og Hal-

hjem - Sandvikvåg i Hordaland. For at dette ikke skal medføre et dårligere billettsystem for trafikantene i fylkene, vil rabatten på verdikortet utvides fra å gjelde innenfor ett selskap sitt ruteområde til å gjelde alle ferjestrekninger i de nevnte fylkene. Rabatten er også foreslått å gjelde Sogn og Fjordane, da selskapene i de tre fylkene har samme billetteringsutstyr, og dermed med forholdsvis enkle grep kan samordne seg. Fjord1 MRF, som har storparten av rutene i Møre og Romsdal, benytter et annet billetteringssystem, noe som per i dag ikke gjør det mulig å samordne mot dette fylket. Det tas imidlertid sikte på å innføre et felles rabattsystem for hele landet fra 01.01.2008, jf. St. prp. nr. 65 (2005-2006).

Når det skal innføres et samordnet betalingssystem på ferjesiden, vil det benyttes en tilsvarende struktur som innenfor AutoPASS samordnet betaling som benyttes i bompengesektoren. Denne strukturen kan likevel ikke adopteres direkte, da man har et noe mer komplekst takstsystem - og i tillegg en del

andre ulikheter innen riksvegferjedriften i forhold til bompengesiden, for eksempel samband med flere anløpssteder. For tiden gjennomføres det forsøk med brikkebetaling i riksvegferjesambandet Flakk-Rørvik. Foreløpige resultater er lovende. Da brikkebetalingen baseres på færre kjøretøygrupper enn i ordinært ferjeregulativ, fører det til at enkelte trafikantgrupper betaler mer (og andre mindre) enn de ville gjort etter Riksregulativet. På bakgrunn av dette er det inntil videre ikke planlagt innføring av brikkebetaling i andre ferjesamband.

Det kan for øvrig opplyses at pågående forsøk med forenklet takstsystem i riksvegferjedrifta avsluttes ved utgangen av 2006, med unntak av sambandet Flakk - Rørvik. Som redegjort for i St. prp. nr. 65 (2005 -2006), legger ikke departementet opp til å innføre et nytt takstsystem nå. Dette skyldes blant annet at de negative utslagene (høyere takster enn i dag) for enkelte kjøretøysgrupper ville blitt relativt store i et forenklet takstsystem.

SPØRSMÅL NR. 1161

Innlevert 8. september 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 22. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre nærmere for dialogen mellom departementet og rettshjelpskontoret i Oslo, beregningsgrunnlaget for kutt i statsstøtten på grunnlag av påstått uhjemlet saksbehandling ved kontoret og forvisse Stortinget om at de 400 000 kr som kontoret er lovet faktisk er utbetalt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til statsrådets svar på skriftlig spørsmål nr. 1033, datert 13. juni 2006, hvor statsråden er av den oppfatning at følgende enstemmige merknad gitt i forbindelse med statsbudsjettet er uforpliktende og derimot åpner for å kutte i tilskuddet til rettshjelpskontoret i Oslo:

"Komiteen mener at et godt rettshjelpstilbud er et spørsmål om sosial rettferdighet. Økonomiske, sosiale og geografiske forskjeller skal ikke være avgjørende for enkeltmenneskers muligheter for å få juridisk bistand og informasjon om sine rettigheter. Det er etter komiteens syn viktig å sørge for at rettshjelpsordningen videreutvikles for å hindre at mennesker lider rettstap på grunn av manglende økonomisk evne. Komiteen viser til at Oslo som hovedstad står overfor

spesielle utfordringer, og viser til viktigheten av at Oslo kommunes tiltak for fri rettshjelp for å gi et godt rettshjelpstilbud i hovedstaden videreføres."

I media uttaler politisk ledelse at Oslos tilbud er "for godt" og i statsrådets svar viser man til en evalueringsrapport som visstnok "viste at en betydelig del av tiltakets virksomhet fortsatt gikk ut over rettshjelpslovens grenser". Politisk ledelse har også gjentatte ganger uttalt at det er dialog mellom departementet, kommunen og rettshjelpskontoret. Ikke minst etter at det ble kjent at rettshjelpskontoret grunnet kuttene så seg nødt til å innføre egenandeler for en periode.

Jeg konstaterer med forbauselse at en enstemmig komitémerknad basert på analyse av de spesielle utfordringene Oslo, ikke er blitt tillagt vekt overhodet. Statsråden og politisk ledelse beveger seg i denne saken på flere områder farlig nær hva som kan anses å være sannferdig, ikke minst hva angår å nytte evalueringsrapporten som grunnlag for påstanden om at kontoret beveger seg utenfor rettshjelpslovens rammer. Alle henvendelser gjort til rettshjelpskontoret registreres. Enkelt personer som registreres pr. spør-

reskjema, men f.eks. får beskjed om å henvende seg til andre av de tiltakene som statsråden viser til i sitt svar eller også andre instanser, inkluderes i dem som departementet regner for å ha fått hjelp utenfor lovens grenser. Høyre har vanskelig for å se at det er å gå utover lovens grenser å utøve et minstemål av veiledning til enkeltpersoner som henvender seg til dette tiltaket. Undertegnede er også opptatt av at dialogen som skal foreligge mellom departementets politisk ledelse og rettshjelpskontoret, blir kjent for Stortinget, ikke minst hvorvidt utbetaling av departementets lovede 400 000 kr har funnet sted, jf. departementets brev til Oslo kommune, datert 22. mai 2006.

Situasjonen er slik at dette tiltaket sannsynligvis blir nedlagt hvis staten trekker seg ut. For de svakeste av de svake i Oslo og omegn vil det være svært uheldig all den tid pågangen til dette kontoret viser at det dekker et viktig behov for mange i en svært vanskelig livssituasjon. Terskelen er for mange svært høy når det gjelder å henvende seg til private advokater som driver rettshjelpsvirksomhet, og kontoret har et svært nært samarbeid med flere av de aktørene som statsråden i sitt svarbrev trekker frem. Disse forholdene tilsier at statsråden i forbindelse med statsbudsjettet følger opp Stortingets enstemmige merknader basert på analyse av Oslos særegne utfordringer.

Svar:

Som den eneste av landets kommuner, mottar Oslo kommune betydelige statlige tilskudd til drift av et kommunalt rettshjelpskontor. Som det fremkommer av mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 1033, datert 19. juni 2006, har det alltid vært en forutsetning for statstilskuddet at virksomheten er tilpasset lov om fri rettshjelp. Justisdepartementet har arbeidet med en slik tilpasning i flere år, og i St.meld. nr. 25 (1999-2000) Om fri rettshjelp rapporterte departementet til Stortinget at "rettshjelpsvirksomheten ved kontoret drives nå etter de rammer som stilles i rettshjelpsloven". I Innst. S. nr. 181 (1999-2000) til St.meld. nr. 25 (1999-2000) fremkommer blant annet at det bør "stimuleres til ulike statlige støttede rettshjelpsprosjekter som er tilpasset lokalt både etter folks behov og til hvilken kompetanse som finnes på stedet. Der som slike prosjekter skal være berettiget offentlig støtte, bør de i hovedsak drive etter rammene for rettshjelpsloven".

I 2005 bidro staten med 8,1 mill. kr, hvilket tilsvarte ca. 80 pst. av tiltakets driftsbudsjett. I 2006 har staten hittil bidratt med 6,1 mill. kr.

På bakgrunn av tvil om driften ble drevet etter forutsetningene, ba Justisdepartementet om at Oslo

kommune gjennomførte en evaluering av ordningen i 2005. Evalueringsrapporten viste at en stor andel av henvendelsene faller utenfor rettshjelpslovens dekningsområde, og ca. halvparten av klientene ville ikke fått fri rettshjelp ved henvendelse til fylkesmannen. Som justisminister har jeg ansvar for å påse at vedtak fra Stortinget følges opp, jf. bl.a. Innst. S. nr. 181 (1999-2000). Jeg viser også til at Stortinget med virkning fra 1. januar 2005 vedtok å gjeninnføre egenandeler for personer med bruttoinntekt over 100 000 kr.

Etter min mening er det derfor først og fremst et kommunalt ansvar å opprettholde et tilbud om gratis juridisk bistand utover rettshjelpslovens rammer til kommunens innbyggere.

Jeg er gjort kjent med at Oslo kommune Fri Rettshjelp innførte egenandeler på tjenestene, bl.a. for å dekke opp for reduksjonen i det statlige tilskuddet, men at disse senere er tatt bort, med bakgrunn i at det er en prosess på gang for å øke tilskuddet. Det synes da som om Oslo kommune vil dekke opp egenandelen for de av kommunens innbyggere som mottar rettshjelp fra det kommunale tiltaket. Jeg nevner for øvrig at andre Oslo-advokater reagerer på denne forskjellsbehandlingen, jf. oppslag i Aftenposten Aften 20. september 2006.

Oslo kommune står fritt til selv å gi et bedre tilbud til sine innbyggere enn hva som følger av rettshjelpsloven, men jeg mener det ikke er riktig at dette skal skje ved statlig finansiering, særlig siden det bare kommer et fåtall av Oslos rettssøkende publikum til gode. Oslo har for øvrig også en rekke andre tilbud som ivaretar behovet til særlige utsatte grupper i samfunnet, og som Justisdepartementet støtter økonomisk, blant annet Juss-Buss, JURK og Gatejuristen.

Justisdepartementet har vært i dialog med kommunen med sikte på å komme til en løsning som gjør at tilbudet kan opprettholdes i tiden fremover og med en drift som er tilpasset rettshjelpsloven. I den sammenheng har Justisdepartementet som kjent lovet å bidra med ytterligere kr 400 000 for inneværende år, under den forutsetning at kommunen også bidrar økonomisk til å videreføre driften av dette kommunale tiltaket. Det synes nå å være avklart at kommunen vil omdisponere midler for å styrke driften av Oslo kommune Fri rettshjelp, og jeg er gjort kjent med at så snart dette er formelt besluttet, vil kommunen henvende seg hit. Det beløp som er reservert formålet vil da kunne bli utbetalt. For øvrig vil jeg for 2007 se nærmere på størrelsen på det statlige tilskuddet etter en nærmere dialog med kommunen.

SPØRSMÅL NR. 1162**Innlevert 11. september 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 15. september 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden følge opp rusavhengiges behov for opplæring, jf. komiteens merknad i Innst. O. nr. 51 (2005-2006)?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av Ot.prp. nr. 59 (2005-2006) ble følgende påpekt i Innst. O nr. 51 (2005-2006) Innstilling fra kirke-, utdannings- og forskningskomiteen om lov om endring i opplæringslova:

"Komiteen vil videre vise til elementer som ikke tæs eksplisitt opp i den gjeldende proposisjonen. Flere rusavhengige i institusjoner omtalt i proposisjonen har formelt sett gjennomført grunnskoleopplæringen, jf. opplæringslova § 2-1, men besitter likevel ikke de nødvendige kvalifikasjonene som skal til for å komme seg videre. Tilsvarende gjelder for rusavhengige som formelt sett har gjennomført videregående opplæring, jf. opplæringslova § 3-3. Komiteen vil be departementet fremme initiativ for å sikre disse en rett til undervisning på henholdsvis grunnskolenivå og videregående nivå, uavhengig av om de formelt sett har fått oppfylt sin rett til opplæring etter opplæringslova. Samtidig ber komiteen departementet vurdere hvordan en på best mulig måte kan sikre rusavhengige en rett til videregående opplæring under og etter fullført behandling i institusjoner omtalt i proposisjonen, selv om disse brukerne ikke har brukt sin rett til å søke om utsetting før fylte 24 år, jf. opplæringslova § 3-1."

Flere rusavhengige i behandling har fått sin rett etter grunnskoleloven § 2-1 og etter lov om videregående opplæring § 3-3, uten at de som rusavhengige og aktive rusmisbrukere har vært i stand til å bruke sin rett til det beste for seg selv.

Mange kommer inn i behandling med store kunnskapshull som de må få mulighet til å tette for å komme videre i utdanning og arbeid.

Svar:

Intensjonen med Ot.prp. nr. 59 (2005-2006) var å rydde opp i og endre selve ansvars plasseringen for opplæring av pasienter i helseinstitusjoner og beboere i barnevernsinstitusjoner, gjennom at ansvaret for all institusjonsopplæring blir samlet og lagt til den fylkeskommunen der institusjonen ligger, slik at den enkelte skal få oppfylt sin rett til opplæring uavhengig av institusjonstype og uavhengig av om institusjonen er offentlig eller privat eid. Det ble ikke vurdert å endre rettigheter til opplæring.

Representanten tar opp spørsmål om opplæringsrettigheter for rusavhengige i behandling. Jeg vil derfor for ordens skyld presisere at ansvaret etter opplæringsloven må avgrenses mot medisinsk behandling og opplæring i relasjon til den medisinske behandlingen.

Voksnes rett til opplæring er regulert i opplæringsloven kap. 4A. Voksnes rett til eventuell fornyet grunnskoleopplæring og spesialundervisning på grunnskolen område er regulert i opplæringsloven §§ 4A-1 og 4A-2. Det betyr at de som formelt sett har fullført grunnskolen, men som av ulike grunner kan ha behov for fornyet grunnskoleopplæring, har rett til grunnskoleopplæring etter dagens regler.

Voksne født før 1. januar 1978 og som har fullført grunnskolen, men ikke videregående opplæring, har også rett til videregående opplæring for voksne i medhold av opplæringsloven § 4A-3. Kartleggingen som ble foretatt i forbindelse med nevnte lovproposisjon viste også at en del voksne i rusinstitusjoner kan ha rett til videregående opplæring i medhold av denne bestemmelsen. De som har fullført videregående opplæring, har ingen formell rett til fornyet videregående opplæring.

Utdanning og opplæring er sentrale virkemidler for å sikre at folk som av ulike grunner er ute av arbeidslivet kan komme tilbake i arbeid og mestre tilværelsen. Jeg er derfor opptatt av mulighetene for opplæring og videreutdanning for voksne. I denne sammenheng må tilbud som administreres av Arbeids- og velferdsetaten og av utdanningssystemet vurderes samlet. Voksnes behov for eksempelvis videregående opplæring er et av flere tema som vil bli drøftet i den kommende stortingsmeldingen om utdanning og sosial utjevning. Det er for tidlig å konkludere nå på temaer som vil bli omhandlet i meldingen. Generelt vil jeg imidlertid legge til grunn at det er den enkeltes behov for opplæring som må være avgjørende, ikke hvilken medisinsk diagnose eller sosiale situasjon den enkelte er i. Eventuelle opplærings tiltak må derfor vurderes og gjøres gjeldende for alle voksne som har slike behov, ikke bare rusavhengige i behandling.

Forslagene i Ot.prp. nr. 59 (2005-2006) vil gi mer forutsigbarhet og likevekt i opplæringstilbudene til pasienter i rusinstitusjon, og mer langsiktighet i finansieringen for opplæring i den enkelte institusjon. Jeg vil også vise til økningen i tilskuddene til opplæring i fengsler, som også har bidratt til å bedre opplæringstilbudet til rusavhengige.

SPØRSMÅL NR. 1163**Innlevert 11. september 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 15. september 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at private skoler som p.t. følger overgangsordningen for støtterett i Lånekassen, får en avklaring snarest mulig, slik at skolene og elevene som nå tar fatt på to- og treårige utdanninger gis større forutsigbarhet og mulighet til å planlegge lenger enn ett år frem i tid når det gjelder utdanningsstøtte?»

BEGRUNNELSE:

Som en følge av den såkalte "frysperioden" i forbindelse med midlertidige endringer i friskoleloven og fagskoleloven i inneværende år, har mange friskoler og deres elever opplevd en betydelig usikkerhet i forbindelse med planleggingen videre. I tillegg til en rekke momenter - som ikke skal berøres her - har friskolefrysen ført til at flere skoler ikke får behandlet sine søknader angående godkjenning. En av konsekvensene av dette er at elever ved disse skolene ikke har rett til støtte fra Lånekassen lenger enn ut våren 2007, jf. forskrift for tildeling av utdanningsstøtte for 2006-2007. Dette er svært uheldig med tanke på at mange av elevene tar fatt på flerårige studieløp, og nå opplever en usikkerhet i forbindelse med om de får støtte ut over ett skoleår. Tilsvarende er det uheldig for skolene som ikke kan planlegge lenger frem enn ut våren 2007, og som i realiteten ikke kan tilby sine studenter en "sikker" utdanning lenger enn ett år.

Tidsfristen 1. juli 2007 ble vedtatt av Stortinget i forbindelse med behandlingen av Fagskoleloven i 2003, og hensikten var at de aktuelle utdanningstilbudene i løpet av overgangsperioden skulle kunne oppnå godkjenning som enten 6A-skole eller som fagskole, tilpasset det faktiske nivået på utdanningen.

I Ot.prp. nr. 43 (2005-2006) heter det at departementet er oppmerksom på de problemstillinger som

kan oppstå ved at mulighetene for godkjenning etter friskoleloven er begrenset i frysperioden, og vil arbeide videre med en avklaring av disse.

I debatten i Odelstinget 22. mai 2006 stilte jeg statsråden følgende spørsmål:

"Kan statsråden, med den mulighet han har gjennom instruks og forskriftshjemmel, gi det klare signal at ingen studenter ved 6A-skoler eller fagskoler - som i dag er i den situasjon at de utelukkende har offentlig støtte gjennom utdanningsstøtten - skal komme i den situasjon at de mister denne støtten som følge av frysloven, eller som følge av virkninger av tidligere lover hvor man har gitt forskriftshjemler? Kan statsråden gi den garantien at ingen studenter ved 6A-skoler og fagskoler skal miste sin utdanningsstøtte?" Statsrådets svar var dette: "På det siste spørsmålet fra representanten Dørum kan jeg svare at jeg bare kjenner til én skole som kan berøres av dette, og det er Spin Off. De vil få godkjent støtterett i Lånekassen som tidligere. Øvrige skoler kjenner jeg ikke til."

Etter det Venstre har fått opplyst, er flere skoler rammet av denne problemstillingen, bl.a. Det Tverrfaglige Kunstinstituttet i Bærum, Kunst- og designskolen og Norsk Fotofagskole.

Svar:

Overgangsordningen for støtterett i Lånekassen vurderes i revisjonen av forskrift om tildeling av utdanningsstøtte som det arbeides med i departementet for tiden. Jeg er opptatt av at studenter og elever skal ha nødvendig forutsigbarhet når det gjelder støtte gjennom Lånekassen og vil ta hensyn til det i dette arbeidet.

Forslag til endringer i forskriften om tildeling av studiestøtte som skal gjelde fra studieåret 2007-2008, vil bli sendt på alminnelig høring i løpet av første halvdel av oktober.

SPØRSMÅL NR. 1164**Innlevert 11. september 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 19. september 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«En menighet i Den norske kirke har fått avslag på søknad om å drive lotteri til inntekt for menighetens arbeid. Mange menigheter er avhengige av frivillig innsats og private gaver for blant annet å kunne finansiere barne- og ungdomsarbeidet sitt. Menigheter i frikirken har lov til å drive lotteri til inntekt for eget arbeid. Statskirken er også avhengig av frivillig innsats i sin virksomhet.

Mener ikke statsråden at menigheter i Den norske kirke bør kunne ha lotteri på lik linje med andre menigheter?»

BEGRUNNELSE:

Menigheter i Den norske kirke kan etter dagens regelverk motta skattefrie gaver på lik linje med andre kirkesamfunn. Lotteri til inntekt for blant annet barne- og ungdomsarbeidet eller ny kirke er et uttrykk for vilje til å inngå i et spleiselag med staten for å kunne bedre tilbudet i menigheten.

Hvert eneste år gjør 1,7 millioner nordmenn en frivillig innsats. Det er et stort frivillig arbeid innenfor Den norske kirke, og en del av kirkens arbeid finansieres gjennom private gaver. Kristelig Folkeparti ønsker å legge forholdene til rette for at frivilligheten kan blomstre også innenfor Den norske kirke. Derfor ønsker vi at også statskirkemenigheter får mulighet til å avholde lotteri.

Svar:

Etter lotteriloven § 5 kan lotteri bare avholdes til inntekt for et humanitært eller samfunnsnyttig formål. I praktiseringen av loven er det lagt til grunn at det offentliges bygging, vedlikehold og drift av bl.a. barnehager, skoler, sykehus og kirker ikke skal regnes som samfunnsnyttig virksomhet i lotterilovens forstand, jf. pkt. 5.2 i Ot.prp. nr. 44 (2002-2003) som ble fremmet av regjeringen Bondevik II. Begrunnelsen har vært at offentlige oppgaver ikke bør finansieres ved lotteriinntekter fordi dette vil gå på bekostning av lotteriinntektene til de frivillige organisasjonene. Det er likevel blitt gitt lotteritillatelse til inntekt for spesielle anskaffelser f.eks. til instrumenter, utstyr eller utsmykning til blant annet kirker.

Forbudet etter § 5 er ikke til hinder for at også menigheter i Den norske kirke kan avholde såkalte basarer, det vil si lotterier som avholdes innenfor et avgrenset område hvor trekning foregår i nærvær av loddkjøper og i umiddelbar tilknytning til loddsalget. I forhold til ordinær lotterivirksomhet ut over dette er det imidlertid i dag et skille mellom menigheter i Den norske kirke og frimenigheter. Et tilsvarende skille finnes også mellom offentlige og private skoler, hvor det er åpnet for at private skoler i motsetning til de offentlige kan la lotteriinntekter inngå i finansieringen av sin virksomhet.

Jeg vil imidlertid be Lotteri- og stiftelsestilsynet vurdere hvilke konsekvenser det vil kunne ha dersom menigheter i statskirken gis økt adgang til å drive lotterivirksomhet, særlig i forhold til om en slik endring må ventes å redusere lotteriinntektene til dagens lotteriaktører. Jeg vil deretter ta stilling til om det bør gjennomføres en slik endring.

SPØRSMÅL NR. 1165**Innlevert 11. september 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Et viktig mål ved NAV-reformen er å sikre alle brukerne tilgang til etatens kontorer. Det ble presisert av Bondevik II-regjeringen, og Stortinget påpekte senest i Innst. O. nr. 55 (2005-2006) at målet om uni-

versell utforming er spesielt viktig ved etablering av kontorer i NAV-etaten. Likevel kunne vi lese i Aftenposten 9. september at NAVs hovedkontor ikke er tilgjengelig for rullestolbrukere.

Hvorfor er klare politiske føringer om universell utforming ikke fulgt opp, og hvor raskt vil dette krittikverdige forholdet bli ryddet opp i?»

Svar:

Prinsippene om universell utforming ligger til grunn for planlegging og gjennomføring av NAV-reformen. Det er enighet mellom brukerorganisasjonene og Arbeids- og velferdsetaten om å følge disse prinsippene.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har midlertidig flyttet inn i tidligere Aetat Arbeidsdirektoratets lokaler. Tilgjengeligheten har her blitt ivaretatt ved bruk av en annen inngang enn direktoratets hovedinngang. Dette er ikke tilfredsstillende.

Det arbeides på kort sikt med å finne en løsning på dette forholdet sammen med gårdeier ved at direktoratet får benytte en av byggets øvrige innganger som sin hovedinngang, og da med en tilfredsstillende tilgjengelighet. Dette tiltaket vil kunne gjennomføres i løpet av oktober. Inntil dette er på plass, vil møter der det deltar rullestolbrukere bli holdt i etatens lokaler i Sannergata der tilgjengeligheten er ivaretatt.

Siden i fjor høst er det arbeidet med å finne nye og mer hensiktsmessige lokaler for Arbeids- og velferdsdirektoratet. Det var ikke mulig å få til dette innen etableringen av direktoratet. Før sommeren ble det inngått avtale om leie av nye lokaler for innflytting før jul neste år. For disse lokalene er kravet til tilgjengelighet ivaretatt. Etaten og brukerorganisasjonene er enige om at tilgjengeligheten i de nye lokalene vil være tilfredsstillende.

SPØRSMÅL NR. 1166

Innlevert 11. september 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 20. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Natt til lørdag 9. september 2006 var det en radioaktiv lekkasje i Institutt for energiteknikk's reaktoranlegg på Kjeller. Lekkasjen medførte at reaktoren ble stengt ned umiddelbart. Statens strålevern uttalte til Aftenposten lørdag at det aldri har vært en så alvorlig hendelse ved Kjeller som denne.

Hva har statsråden foretatt seg for å forsikre seg om at de mulige sikkerhetsproblemene, som er knyttet til reaktoranlegget på Kjeller, blir forsvarlig håndtert og at innbyggerne får tilstrekkelig informasjon?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen som oppstod lørdag, skapte usikkerhet blant folk som bor i nærheten av reaktoranlegget på Kjeller. Selv om hendelsen lørdag ikke innebar noen fare for innbyggerne i nærheten av reaktoren, eller for de som jobber på Institutt for energiteknikk's reaktoranlegg på Kjeller, opplevde mange av innbyggerne usikkerhet fordi de ikke fikk den informasjon de hadde behov for. Det er viktig at befolkningen får rask og sikker informasjon i slike situasjoner. Statens strålevern fikk lørdag en rapport om hendelsen som de opplevde som mangelfull. Når den nye rapporten foreligger, er det viktig at innholdet i denne kommuniseres til innbyggerne.

Svar:

Ifølge Institutt for energiteknikk (IFE) ble det kl. 03:00 natt til lørdag 9. september registrert forhøyet aktivitetsnivå på en monitor. En halv time senere ble reaktoren stanset på normal måte. Statens strålevern ble tidlig lørdag morgen varslet av IFE om at det ble målt forhøyede strålingsnivåer i reaktorhallen. Reaktoren var da stengt ned.

På grunn av usikkerhet med hensyn til eventuelle utslipp utenfor reaktorhallen og behovet for informasjonsformidling til myndigheter, befolkning og media, sammenkalte Statens strålevern raskt sin beredskapsstab og varslet umiddelbart Helse- og omsorgsdepartementet og beredskapsansvarlig ved fylkesmannen i Oslo og Akershus. I tillegg gav Strålevernets direktør utdypende informasjon direkte til meg som helse- og omsorgsminister.

Statens strålevern fattet vedtak om at reaktoren ikke skal starte opp igjen før IFE har redegjort for årsaksforholdene og at alle feil er korrigert, samt at Strålevernet gir sin tillatelse til oppstart. Videre sendte Strålevernet to måleteam og en kontaktperson til IFEs anlegg på Kjeller. Måleteamene målte i og rundt IFEs anlegg for å verifisere at det ikke var forhøyede strålenivåer.

Kriseutvalget for atomberedskap ble tidlig varslet og innkalt. Kort tid etter dette ble det utarbeidet en pressemelding som medførte bred mediedekning. Pressemeldingen redegjorde for at det var målt radioaktivitet i stålhuset som omslutter reaktoren ved IFE på Kjeller, at reaktoren var stengt ned, og at det ikke var målt radioaktivitet over normale verdier utenfor stålhuset. Det ble også orientert om at Kriseutvalget for atomberedskap var innkalt på rutinemessig måte, og at de nordiske strålevernmyndighetene var varslet. I tillegg ble det sendt melding til den nasjonale atomberedskapsorganisasjonen, departementene og Statsministerens kontor. Deretter informerte Strålevernet nordiske, russiske og britiske strålevernmyndigheter om hendelsen. Politidirektoratets representant i Kriseutvalget holdt Romerike politidistrikt løpende orientert om situasjonen. Det er denne kontakten mellom Kriseutvalget og politimyndighetene som muliggjør eventuelle tiltak ved behov for individuell informasjon til beboere i området.

Basert på den foreliggende informasjon om at strålenivåene i reaktorhallen var synkende, at situasjonen på reaktoren var stabil og under kontroll, at måleresultater fra måleteam bekreftet at det ikke var forhøyede strålenivåer i omgivelsene, at det forelå mer kunnskap om sannsynlig årsak og at dette trolig ikke skyldtes brenselseil, vurderte Kriseutvalget situasjonen som avklart, og at det ikke var grunnlag for ytterligere oppfølging fra Kriseutvalgets side. Kriseutvalget fattet beslutning om å oppheve informasjonsberedskapen, og utvalgets leder ga en pressekonferanse kl. 13:00 lørdag. Deretter sendte Strålevernet ut en ny pressemelding og ny melding til den nasjonale atomberedskapsorganisasjonen. Videre ble Helse- og omsorgsdepartementet og fylkesmannen i Oslo og Akershus orientert, og det ble sendt oppdatert informasjon til nordiske, russiske og britiske strålevernmyndigheter.

Lørdag ettermiddag fikk Strålevernet oversendt en rapport om hendelsen fra Institutt for energiteknikk. Denne ble etter Strålevernets vurdering ansett som mangelfull. Mandag ettermiddag mottok Strålevernet en mer utfyllende rapport som nå er til analyse og vurdering. Begge IFEs rapporter er offentliggjort på Strålevernets nettsider. Når hendelsesforløpet er kjent fullt ut og alle feil er identifisert, samt eventu-

elle avbøtende tiltak er gjennomført, vil Strålevernet vurdere tidspunkt for eventuell oppstart av reaktoren.

IFEs informasjonsplikt

Jeg ser betydningen av informasjon både som kunnskapsgrunnlag og som en beroligende faktor for beboerne i området. Denne hendelsen understreker viktigheten av informasjon til allmennheten, og ikke minst har IFE et betydelig ansvar for informasjon til befolkningen i sitt nærområde. Dette er bl.a. tydeliggjort i atomenergilovent § 53 siste ledd som fastsetter at "Opplysninger om utslipp og fare for utslipp skal være offentlige".

Jeg vil også bemerke at IFE-direktør Kjell Bendiksen ifølge Romerikes Blad 14. september har sagt at IFE beklager at de kom for sent i gang med informasjonen. Jeg siterer fra Romerikes Blad:

"Jeg forstår at enkelte kan oppleve frykt, og vi har ikke lyktes godt nok med informasjonen. Men det er altså vanskelig å gå ut med presis informasjon før årsaksforholdet er noenlunde klart. Men vi erkjenner at vi kom i gang med denne informasjonen for seint."

Også Skedsmo kommune uttrykker i samme artikkel behov for at kommunen bedrer kjøreregulering for informasjon ut til befolkningen når slike uhell skjer, og at koordineringen og rutinene for hvem som skal uttale seg på kommunens vegne, bør gjennomgås.

Behandling av konsesjonssøknad

IFE har oversendt Helse- og omsorgsdepartementet søknad om fornyet drift for anleggene etter at gjeldende konsesjon går ut 31. desember 2008. Helse- og omsorgsdepartementet har bedt Statens strålevern om å avgi innstilling i konsesjonssaken. Innstilling er planlagt oversendt departementet våren 2008.

Strålevernet har lagt opp en prosess for en grundig behandling av konsesjonssøknaden, og Helse- og omsorgsdepartementet vil følge denne prosessen tett. I tillegg tok Statens strålevern i sommer initiativ til å be det internasjonale atomenergibyrådet (IAEA) om å gjennomgå sikkerheten ved de norske atomanleggene ved Kjeller og i Halden, hvilket vil innebære en vurdering av sikkerhetsdokumentasjon og besøk av internasjonale eksperter ved ett eller flere anlegg.

SPØRSMÅL NR. 1167**Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 18. september 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Signalene fra Nordisk ministerråd tyder på at helsearbeid i den nordligste dimensjon ikke vil være et prioritert område, da formelt helsesamarbeid med Barentssekretariatet/Barentsrådet er utelatt i NMR (Nordisk Minister Råd) sitt langtidsprogram.

Deler utenriksministeren dette synet, og i så fall, hva vil utenriksministeren gjøre med tanke på de store utfordringene den nordligste dimensjon har i forhold til tuberkulose og hiv/aids-problematikken?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er av den oppfatning at tuberkulose og hiv/aids-problematikken i den nordligste dimensjon, i første rekke på russisk side, er en av de største utfordringer regionen står overfor. Undertegnede peker videre på at Norge gjennom NMR yter formell bistand til St. Petersburg, Kaliningrad, Baltikum og andre områder, mens området som grenser til vår egen stat ikke er satsingsområdet i NMR sitt langtidsprogram. Videre ser jeg på dette problemet som en regional utfordring, med tanke på den grad av nærhet folk i regionen har til hverandre, blant annet i form av arbeidsinnvandring og reisevirksomhet. Tuberkulose og hiv/aids er et stadig voksende problem i de nordligste områder av Russland (Murmansk og Arkangels), og i så måte også et problem for hele regionen. Signalene som har kommet fra NMR, er langt fra betryggende, og undertegnede håper derfor at statsråden kan bidra aktivt til at nordisk ministerråd kan sette dette problemet på dagsordenen.

Svar:

Helseproblemer har grenseoverskridende karakter, og de er til dels store i Norges nærområder. Siden begynnelsen av 1990-tallet har norske myndigheter vært involvert i et bredt samarbeid om dette i våre nærområder - med hovedvekt på Barentsregionen og landene rundt Østersjøen.

Resultatene har vært positive, men det er ennå mye som må gjøres, og Norge viderefører derfor dette samarbeidet. I år er det bevilget 17,5 mill. kr til helsesamarbeid i nærområdet - og det er dermed blant de største satsingsområdene, målt i penger.

I 1999 vedtok Barentsrådet, etter norsk forslag, det første samarbeidsprogrammet for helse i Barentsregionen. I 2003 ble det vedtatt et nytt samarbeidsprogram for helse og sosiale spørsmål, gjeldende for perioden 2004-2007.

Hovedinnretningen for prosjektet er faglig kontakt og kompetanseoverføring. Multilateralt er det etablert en satsing på kampen mot hiv/aids. Samarbeidet omfatter både nasjonalt og regionalt plan. Innsatsen i kampen mot tuberkulose har fra norsk side også vært vektlagt.

Hovedprioriteringene i Barents helse- og sosialprogram er: 1) å forebygge og bekjempe smittsomme sykdommer; 2) å forebygge livsstilrelaterte sosial- og helseproblemer og fremme en sunn livsstil; samt 3) å utvikle og integrere primærhelsetjeneste og sosiale tjenester.

Dette programmet støtter partnerskapet for helse og livskvalitet under EUs nordlige dimensjon - et partnerskap som ble etablert i 2003. Den nordlige dimensjon vil få en ny plattform fra 2007 og dermed vil EU, Norge, Russland bli fullverdige og likestilte partnere. I de nye dokumenter som er under utarbeidelse, vil helsearbeid være en av prioriteringene.

Nordisk Ministerråd deltar i den nordlige dimensjonens partnerskap for helse og livskvalitet. Partnerskapet har som hovedprioritering å bekjempe smittsomme sykdommer - med særskilt fokus på hiv/aids - og livsstilrelaterte sykdommer.

Nordisk Ministerråd vil i 2007 prioritere etableringen av et nytt samarbeid mellom universiteter i Nordvest-Russland, spesielt i Arkhangelsk, om oppbygging av utdanning av helsepersonell på høyt nivå. Dette arbeidet drives i samarbeid med bl.a. Universitetet i Tromsø.

I Nordisk Ministerråd er ikke helse nedprioritert. Budsjettposten for prosjektmidler for helseministrene blir for eksempel økt med over 30 pst. fra 2006 til 2007. Et av de prioriterte områdene her er samarbeidet med Russland vedrørende barn og unge, menneskehandel, seksuell helse og samarbeid på narkotikaområdet.

Innenfor Nordisk Ministerråds russlandsprogram legges det stor vekt på kunnskaps- og nettverksprogrammer. Innenfor denne rammen vil man fra nordisk side gjøre en innsats for å støtte utveksling av sosial- og helsepersonell mellom Norge og Russland, spesielt innen de lokale myndigheter, for å forsterke det forebyggende arbeidet på helse- og sosialsektoren.

Dessuten skal Nordisk Ministerråd i sitt samarbeid med Nordvest-Russland samordne aktivitetene med andre regionale organisasjoner, bl.a. Barentsrådet og Barents Regionalråd. Til slutt vil jeg legge til at det arbeides også med konkrete samarbeidsprosjekter med Barentssekretariatet.

SPØRSMÅL NR. 1168**Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 15. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er det påløpte og bokførte provenyet i enkeltkomponentene i Regjeringens forslag til endringer av sykelønnen, som varslet i pressemelding 5. september, herunder provenyet frigjort ved reduksjon i sykefraværet, provenyet av at arbeidsgivere kun skal dekke 20 pst. av sykelønnskostnadene for dag 14-16 og provenyet i henhold til 1. og 2. halvår på at arbeidsgivere skal dekke en større andel av sykelønnskostnadene fra dag 16?»

Svar:

Det vil bli foreslått at endringene i sykelønnsordningen for arbeidsgivere trer i kraft 1. mars 2007. Som opplyst på pressekonferansen tirsdag 5. septem-

ber, kan virkningen for arbeidslivet som helhet som følge av forslaget anslås til om lag 2,5 mrd. kr i økte utgifter i 2007. I dette beløp er det tatt hensyn til at arbeidsgiverperioden reduseres med to dager, noe som isolert sett anslås å redusere arbeidsgiverens utgifter med om lag 560 mill. kr i 2007. Videre er i dette anslaget inkludert effekten av en utvidelse av skjermingsordningene for kronisk syke mv. Anslagene er beheftet med usikkerhet.

Regjeringen har i tillegg lagt til grunn for sitt forslag at tiltaket vil medføre lavere sykefravær enn ellers ville vært tilfellet, og at effekten på sykefraværet vil øke over tid. Det vises for øvrig til en nærmere beskrivelse av forslaget som vil komme i forbindelse med fremleggelsen av statsbudsjettet 6. oktober 2006.

SPØRSMÅL NR. 1169**Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 25. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Ifølge Østlendingen.no i dag ønsker en kreftsyk kvinne å få motta cellegiftbehandling i Tyskland, hvor hun har sine nære slektninger og venner. Pasienten har fått påvist spredning av sykdommen, og hver dag ventetiden på svar fra klagenemnda for behandling i utlandet kan kortes ned, teller. Ettersom hun, ifølge avisen, kan få den samme behandlingen i Norge, burde kostnadene ikke være til hinder for behandling i Tyskland.

Vil statsråden sørge for at hun får tilbringe tiden hos sine slektninger?»

BEGRUNNELSE:

En kreftsykdom med spredning er en svært alvorlig tilstand som, i tillegg til belastningen ved selve sykdommen, er en svært stor psykisk belastning. Man kan lett tenke seg at det vil være særdeles viktig å få tilbringe mest mulig tid sammen med venner, og kanskje særlig nære slektninger, i en slik situasjon.

Ifølge avisen Østlendingen kan denne kvinnen få den behandlingen hun trenger i Norge, cellegift- og strålebehandling. Hun ønsker imidlertid å få være sammen med sin familie når hun gjennomgår denne tøffe behandlingen. Enten staten dekker utgiftene for hennes behandling i Norge eller i Tyskland, burde ikke spille noen rolle rent økonomisk. Det burde derfor være en enkel beslutning å la kvinnen få velge å tilbringe tiden der hun selv ønsker og vise medmenneskelighet med en person som har en tung tid foran seg. Jeg vil derfor anmode statsråden om å gripe inn så raskt som mulig slik at ikke ventetiden på svaret fra klagenemnda for utenlandsbehandling bidrar til en ytterligere forverring av hennes tilstand og en økt psykisk belastning for både henne og hennes nærmeste.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at sosiale og familiære forhold spiller en viktig rolle for pasienter som rammes av alvorlig sykdom. Derfor har jeg tatt initiativ

til at Helse Øst tar kontakt med pasientens hjemkommune og for å gå gjennom de muligheter som finnes for å kunne understøtte kvinnen i en vanskelig periode.

I henhold til de opplysninger som departementet kjenner til, fikk pasienten, som er østerriksk statsborger, men bosatt på Elverum siden 1979, påvist brystkreft i mai 2006. Det er således Helse Øst som er tillagt ansvar for at det gis adekvat tilbud om helsehjelp til pasienten. Pasienten ble henvist til Ullevål universitetssykehus, der hun fikk time til operasjon 1. juni 2006. Pasienten valgte imidlertid i stedet å reise til Tyskland, hvor hun har familie. Hun ble operert samme dag som hun hadde fått time på Ullevål sykehus, og siden re-operert i Tyskland grunnet spredning av sykdommen. Pasienten har etter retur til Norge, blitt tilbudt behandling og videre oppfølging i Norge. Pasienten ønsker imidlertid videre behandling og oppfølging i Tyskland, selv om det finnes et adekvat tilbud i Norge.

Det er de regionale helseforetakene som avgjør søknader om dekning av utgifter til behandling i utlandet. Pasienten har, i tråd med dette, søkt Helse Øst ved kontoret for utenlandssaker om å få dekket utgifter til behandling og videre oppfølging i Tyskland.

Ifølge pasientrettighetsloven skal spesialisthelsetjenesten fastsette en individuell frist for når pasienter som oppfyller vilkårene for å ha rett til nødvendig helsehjelp (rettighetspasienter) senest skal få helsehjelp. Dersom pasienter ikke mottar tilbud om helsehjelp innen denne fristen, har vedkommende rett til å få slik helsehjelp fra private tjenesteytere i Norge eller fra tjenesteytere i utlandet. Pasienten kan da henvende seg til Rikstrygdeverket som skal skaffe et slikt tilbud i Norge eller utlandet. Det regionale helseforetaket har da plikt til å dekke utgiftene til denne behandlingen. En rettighetspasient vil også ha rett til å få dekket utgifter til behandling i utlandet, dersom vedkommende ikke kan få nødvendig helsehjelp fordi det ikke finnes et adekvat medisinsk tilbud i Norge. Det gjør det imidlertid i dette tilfellet, og pasienten er tilbudt behandling i Norge.

Helse Øst, som har ansvar for å tilby pasienten behandling, har avslått pasientens søknad av 26. mai

2006 om dekning av utgifter til behandling i utlandet samt klage med søknad om dekning av utgifter til videre oppfølging. Helse Øst har lagt til grunn at alle søknader skal behandles i samsvar med regelverket og hvilke rettigheter pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften gir pasienter.

Ved avslag, slik situasjonen er for ovennevnte pasient, kan klage på avgjørelsen sendes Dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet. Departementet er kjent med at saken er oversendt Dispensasjons- og klagenemnda for behandling i utlandet 6. september 2006. Jeg har fått opplyst at saken skal behandles i nemndsmøte 16. oktober 2006. Klagen blir endelig avgjort i nemnda, men kan eventuelt bringes inn for domstolene. Helse Øst har informert meg om at de avventer avgjørelsen i nemnda.

De regionale helseforetakene kan, selv om de ikke har plikt til det, likevel tilby finansiering av behandling i utlandet. Ut ifra hensyn til en nasjonal målsetting om likeverdig behandling av pasienter, fordrer dette imidlertid at de regionale helseforetakene kan tilby tilsvarende muligheter for fremtidige rettighetspasienter både innad og på tvers av helseregionene. Ved vurdering av en innføring av praksis der man ut ifra ulike menneskelige hensyn tilbyr behandling i utlandet til pasienter som har et behandlingstilbud i Norge, vil hensyn til fremtidig planlegging av behandlingstilbud, ivaretagelse av nasjonal kompetanse og vurdering av kostnader også måtte veie tungt.

Jeg har forståelse for at enkelte pasienter som har sin familie i utlandet, ved alvorlig sykdom kan ønske seg behandling i nærheten av sin familie, enten ved at familien kommer til Norge eller ved at behandlingen utføres i utlandet. Når det gjelder denne saken, kan pasienten få adekvat behandling i Norge, og saken er til formell behandling i Dispensasjons- og klagenemnda, som er satt til å gjøre endelige beslutninger i denne type saker. Jeg ser likevel behovet for at pasienten får gjennomgått sin situasjon, og har derfor tatt initiativ til at Helse Øst og pasientens hjemkommune ser på muligheter for å støtte kvinnen i hennes vanskelige situasjon.

SPØRSMÅL NR. 1170**Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 21. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I NRK Dagsrevyens sending 7. september kom det frem at en pasient som ble feildiagnostisert og feilbehandlet over flere år mens hun var på psykiatrisk avdeling, ikke får pasientskadeerstatning. Dette på tross av at både helsetilsynet og sykehuset i Buskerud understreker at vedkommende har fått feil behandling.

Vil statsråden nå rydde opp i denne saken, slik at pasientens rettigheter ikke blir tilsidesatt, ut fra den begrunnelse at ressursituasjonen i helsevesenet ikke er god nok?»

BEGRUNNELSE:

I NRK Dagsrevyens sending 7. september kom det frem at en pasient ble feildiagnostisert over flere år mens hun var på psykiatrisk avdeling. På tross av dette får hun ikke pasientskadeerstatning, selv om helsetilsynet og sykehuset i Buskerud understreker at vedkommende har fått manglende behandling. Begrunnelsen for avslaget var basert på at knappe ressurser hadde medført manglende behandling. Det er etter undertegnede syn uakseptabelt at pasientens rettigheter blir tilsidesatt ut fra begrunnelsen om manglende ressurser. Undertegnede finner det urimelig at loven praktiseres på en slik måte at ressursmangel brukes som et argument for ikke å gi erstatning, og henstiller statsråden til å se på rutinene for hvordan loven praktiseres.

Svar:

Som statsråd kan jeg ikke gripe inn i behandlingen av saker som Norsk Pasientskadeerstatning (NPE) eller Pasientskadenemnda har fått til behandling. Jeg har ikke adgang til å omgjøre det vedtaket NPE har truffet i denne saken.

Bakgrunnen for dette er at man har ønsket å skape tillit til disse organene, blant annet gjennom å sikre dem uavhengighet i forhold til skadevoldersiden. NPE og Pasientskadenemnda har derfor en uavhengig stilling i forhold til departementet og statsråden, i og med at statsråden er ansvarlig for gjennomføringen av den nasjonale helsepolitikken og for utøvelsen av statens eierskap til de regionale helseforetakene og helseforetakene, og herunder sykehusene.

I Innst. O. nr. 68 (2000-2001) til Ot.prp. nr. 31 (1998-99) Om lov om erstatning ved pasientskader (pasientskadeloven), vises det til at "evalueringsutvalget har tatt opp spørsmålet om organisering av

Norsk Pasientskadeerstatning og har uttalt at for at ordningen skal ha den nødvendige uavhengighet og tillit, bør det etableres et mest mulig frittstående forvaltningsorgan." Videre vises det til at departementet har sluttet seg til Evalueringsutvalgets synspunkter og mener at den nærmere organisering av Norsk Pasientskadeerstatning bør fastsettes av Kongen og at loven heller ikke bør utelukke løsninger som organisering av selskap eller stiftelse.

Det ble foreslått og vedtatt en bestemmelse i pasientskadeloven § 7 om at Kongen organiserer og fastsetter nærmere forskrifter om Norsk Pasientskadeerstatning. Forskriften § 1 fastsetter at NPE og Pasientskadenemnda er uavhengige forvaltningsorganer, og § 2 fastsetter uttrykkelig at verken styret eller departementet kan instruere NPE om lovtolkning, skjønnsutøvelse eller avgjørelse av enkeltsaker.

Videre fremgår det av pasientskadeloven § 6 at det er NPE selv som er pålagt ansvaret når en pasientskade kan kreves erstattet etter pasientskadeloven. NPEs ansvar omfatter både å saksbehandle søknader, herunder å vurdere og treffe vedtak om hvorvidt pasienten har krav på erstatning etter loven, og eventuelt utbetale erstatningen. Departementet har kun myndighet overfor NPE i administrative spørsmål.

Avgjørelser som NPE har truffet, kan ikke påklages til departementet, men de kan påklages til Pasientskadenemnda, jf. pasientskadeloven § 15. Jeg er kjent med at den aktuelle saken er påklaget til pasientskadenemnda. Når saken blir behandlet i pasientskadenemnda, blir det dermed opp til nemnda å foreta en avveining mellom de ulike momenter i saken og avgjøre om vedtaket som stortingsrepresentant Harald T. Nesvik viser til, blir opprettholdt.

Pasientskadenemndas avgjørelser kan bringes inn for domstolene av den som kan kreve erstatning etter pasientskadeloven. Pasientskadenemndas uavhengige rolle overfor departementet er gjennomført også på dette stadium i saken. Departementet kan ikke bringe en avgjørelse truffet av pasientskadenemnda inn for domstolen, selv om departementet skulle mene at avgjørelsen er feil. Når fristen for å klage saken inn for domstolen er gått ut, har pasientskadenemndas vedtak samme virkning som rettskraftig dom, jf. pasientskadeloven § 18 tredje ledd. Av dette følger at departementet verken kan omgjøre eller angripe nemndas vedtak.

Når det gjelder spørsmålet om forholdet mellom erstatningsansvar og ressursituasjonen i en aktuell helseinstitusjon på den tid en pasientskade har

skjedd, er dette nærmere regulert i pasientskadeloven § 2 annet ledd som fastslår at "utilstrekkelige ressurser ikke skal medføre ansvar dersom ressursfordelingen har vært forsvarlig og virksomheten i alminnelighet holder en forsvarlig standard". Anvendelsen av denne bestemmelsen i den aktuelle saken vil det nå være opp til pasientskadenemnda å vurdere.

Når det gjelder ressursene til psykiatrien generelt, har disse, som kjent, blitt styrket de senere år

blant annet gjennom bevilgning under Opptrappingsplanen for psykisk helse 1999-2008. Departementet har stilt særskilte krav til de regionale helseforetakene om å øke innsatsen innen psykisk helsevern i bestillerdokumentene i 2005 og 2006. Den prosentvise veksten innenfor rus og psykiatri skal være sterkere enn innsatsen innen somatikken.

SPØRSMÅL NR. 1171

Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 18. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere om det er aktuelt med en justering av finansieringsordningen for norskopplæring for innvandrere, basert på for eksempel kommuners varierende størrelse og antall innvandrere?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med den nye finansieringsordningen av norskopplæring for innvandrere har det fra september 2005 vært en gradvis overgang til et tilskuddsystem per capita for deltakere i norskopplæringen. Tidligere var tilskuddsordningen i det vesentlige et tilskudd per undervisningstime.

I en uttalelse fra IKVO Buskerud anføres det at den nye tilskuddsordningen, per capita, vil favorisere folkerike kommuner som har mange deltakere i norskopplæringen og dermed har mulighet til å sette sammen store grupper. Det trengs ca. 15 deltakere for at statstilskuddet skal dekke utgiftene.

Av økonomiske årsaker kan dermed mindre kommuner bli "tvunget" til å sette sammen grupper der elever på ulike nivå og med ulike læreforutsetninger blir plassert sammen, noe som kan være pedagogisk lite gunstig.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Den nye tilskuddsordningen ble innført 1. september 2005. Det er innvandrere som har fått oppholds- eller arbeidstillatelse etter 1. september 2005 og som er omfattet av rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter introduksjonsloven, som går inn i beregningsgrunnlaget. Innvandre-

re som har fått oppholds- eller arbeidstillatelse før 1. september 2005, vil kunne få gratis norskopplæring i en overgangsperiode på fem år, regnet fra 1. september 2005. For denne gruppen beregnes tilskuddet etter gammel ordning (tilskudd pr. undervisningstime og pr. deltaker pr. time), kalt overgangsordningen.

Den nye ordningen består av per capitatilskudd, resultattilskudd og skjønntilskudd.

Per capitatilskudd utbetales pr. person som går inn i beregningsgrunnlaget for tilskuddet, uavhengig av om vedkommende er i opplæring eller ikke. I beregningsgrunnlaget inngår personer som i løpet av de fem siste årene har fått oppholds- eller arbeidstillatelse som gir rett og plikt til norskopplæring. Stort sett vil det derfor være flere som går inn i beregningsgrunnlaget enn de som er i opplæring. Satsen er i 2006 90 720 kr for personer fra ikke-vestlige land og 34 020 kr for personer fra vestlige land. Dette tilskuddet utbetales over fem år, 80 pst. i løpet av de tre første årene.

Omlegging av en tilskuddsordning vil alltid gi omfordelingsvirkninger. De kommunene som kan komme dårlig ut av denne omleggingen, er kommuner som har store utgifter per deltaker på grunn av få deltakere og få som går inn i beregningsgrunnlaget for tilskuddet, det vil si kommuner som har smådriftsulemper. Skjønntilskuddet retter seg derfor mot disse kommunene. Kommunene må søke om skjønntilskudd, og beløpet fastsettes på grunnlag av fylkesmannens skjønnsmessige vurdering. I sin vurdering skal fylkesmannen legge vekt på utgifter til norskopplæring, totalt statstilskudd og hvordan kommunen har organisert opplæringen, bl.a. om muligheten for interkommunalt samarbeid er vurdert. Fylkesmannen skal også trekke kommunenes generelle

økonomi inn i vurderingen. I 2006 er det avsatt 10 mill. kr til skjønnstilsudd.

Resultattilsudd ubetales til kommunen for hver bestått nasjonal prøve, 5 000 kr hvis enten skriftlig eller muntlig del av prøven er bestått, og 10 000 kr hvis både skriftlig og muntlig del er bestått.

Jeg har registrert at kommunene har mange spørsmål om den nye tilskuddordningen. Allerede i

Soria Moria-erklæringen varslet Regjeringen at den vil gjennomgå finansieringsordningen for opplæring i norsk og samfunnskunnskap for voksne innvandre- re.

Denne gjennomgangen vil bli gjort i løpet av 2007, og på bakgrunn av den vil jeg vurdere eventu- elle endringer.

SPØRSMÅL NR. 1172

Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 20. september 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Hvilke virkemidler finnes for å forebygge, hin- dre, forfølge og holde ansvarlig useriøse aktører som utnytter oppgangen i boligmarkedet og tilgang på utenlandsk arbeidskraft til å svindle boligkjøpere, til å utnytte utlendinger som kommer til Norge for å søke arbeid, til å utkonkurrere seriøse aktører med ansatte og virksomhet på lovlige vilkår, og hva vil Regjeringen konkret gjøre for å stoppe denne utvik- lingen?»

BEGRUNNELSE:

Media, særlig TV2, har i en serie oppslag avdek- ket useriøse aktører i byggemarkedet som selger bo- ligger til familier uten å levere i henhold til kontrakt. Det meldes om bygg som har vesentlige mangler, feilplasserte hus og ulovlig bruk av utenlandsk ar- beidskraft. I en del tilfeller mangler nødvendige of- fentlige godkjennelser for byggene uten at kjøper er gjort tilstrekkelig kjent med dette.

Det viser seg i mange tilfeller å være umulig for familier som har gjort slike kjøp å få ryddet opp og ivaretatt sine økonomiske interesser i slike situasjo- ner, selv med advokatbistand. Motparten nekter å føl- ge opp pålegg, unngår å motta forkynnelse, og slår i en del tilfeller hele boligprosjekter konkurs for å unn- gå ansvar.

Det er også vist eksempler på utenlandsk arbeids- kraft som ikke får betalt lønn, som opererer utenfor lovlige rammer for arbeidsinnvandring og som arbei- der i et uakseptabelt arbeidsmiljø.

Den seriøse delen av byggenæringen kommer også i en presset konkurransesituasjon mot useriøse aktører i næringen.

Svar:

Barne- og likestillingsministeren og jeg anser det mest hensiktsmessig at brevet blir besvart av kom- munal- og regionalministeren.

Jeg har med økende bekymring fulgt meldingene om at mange møter store problemer på grunn av use- riøse aktører i byggebransjen. Jeg har derfor tatt ini- tiativ til at flere departementer, bla Kommunal- og regionaldepartementet, Arbeids- og inkluderingsde- partementet, Justis- og politidepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet og bransjen skal møtes og vurdere samordnede tiltak og virkemidler for å hindre useriøse aktører i denne bransjen. Det er nød- vendig å kartlegge eventuelle smutthull i lov- og regelverk og vurdere hvilke nye tiltak som eventuelt bør iverksettes. Regjeringen tar situasjonen i bygge- bransjen svært alvorlig. Derfor ser vi behov for å eta- blere et forum hvor regjeringen møter bransjen jevn- lig for å sikre at alle parter jobber systematisk med å bekjempe useriøse aktører i byggebransjen over tid.

Jeg vil understreke at store deler av byggenærin- gen er seriøse og ønsker å følge de regler som gjelder for deres virksomhet. Byggenæringens Landsfore- ning (BNL) har i lengre tid samarbeidet med Felles- forbundet, Politidirektoratet, Direktoratet for ar- beidstilsynet, Toll- og avgiftsdirektoratet og Skatte- direktoratet om tiltak for å bekjempe useriøse aktører i byggebransjen. Våren 2002 tok Byggenæringens Landsforening initiativ til prosjektet "Seriøsitet i byggenæringen". Hensikten var å samle næringen og myndighetene i et felles prosjekt for å effektivisere innsatsen mot bl.a. svart arbeid. Med utgangspunkt i prosjektet etablerer BNL en felles kvalifikasjonsord- ning for leverandører, kalt StartBANK. Ordningen går ut på at leverandører må gjennom en kvalifise-

ringsprosess for å kunne bli godkjent som en seriøs leverandør.

Som du selv påpeker i din henvendelse, er det ikke bare problemer for de som rammes av useriøse aktører, enten det er som kjøper av dårlige boliger eller som bygningsarbeider som blir stående uten lønn. Det er også et problem når seriøse aktører taper i konkurranse med firmaer som kutter kostnader ved å bryte gjeldende regelverk.

Det finnes ikke ett enkelt svar på hvordan man løser problemene. Jeg vil her redegjøre for noen tiltak Regjeringen allerede har satt i verk og prosesser som er i gang på dette feltet:

Kontroll av bygge- og anleggstiltak og håndhevelse av bygningslovgivningen

Etter en reform av plan- og bygningsloven i 1997 er kommunal bygningskontroll avskaffet. Kommunale bygningsmyndigheter skal behandle søknader om bygging og brukstillatelser/ferdigattester. Ifølge dagens regler skal kontrollen av søknadspliktige byggesaker gjøres av de foretak tiltakshaver har innleid til å utføre arbeidet, eller av en tredjemann, som har som oppgave å foreta kontroll med hele eller spesifiserte deler av prosjektet. Den gjennomgående kontrollen forestås således enten av den prosjekterende eller utførende selv i tråd med sitt kvalitetssystem, eller av en uavhengig kontrollør. De aktuelle foretakene skal godkjennes av kommunen for det enkelte tiltak. Det finnes også en sentral statlig godkjenningssystem. Den sentrale godkjenningen skal i utgangspunktet legges til grunn for den kommunale godkjenningen.

Bygningsmyndighetene i kommunen skal føre tilsyn med byggearbeidene og de utførende foretak. Bygningsmyndighetene kan da besøke byggeplassen, gå gjennom foretakets kvalitetssikringssystem, intervju de ansatte e.l.

Svakheter i dagens system er bl.a. at vurderingen ved godkjenning ikke alltid avdekker mangler ved foretakets organisering, kompetanse eller lojalitet til gjeldende lover og regler.

Det føres heller ikke tilstrekkelig tilsyn i alle kommuner. Statens bygningstekniske etats brukerundersøkelse for 2005 viser at halvparten av kommunene ikke driver med tilsyn. Majoriteten av de store kommunene (innbyggertall over 20 000) gjennomfører tilsyn, mens et fåtall av de små kommunene (innbyggertall under 5 000) fører tilsyn. Den totale andelen av tilsyn er økt noe fra tilsvarende undersøkelse i 2004. Der det drives tilsyn, foretas det tilsyn i ca. 9 pst. av byggesakene mot 6-7 pst. i 2004. Både omfang og utbredelse av tilsyn anses utilstrekkelig. I arbeidet med ny bygnings- og gjennomføringsdel til plan- og bygningsloven vil det vurderes tiltak for å få

til en økning i kommunalt tilsyn med byggearbeider og foretak.

Et problem er også at det bygges uten tillatelse. Derved får kommunen bare kjennskap til byggetiltaket dersom det oppdages i forbindelse med annet tilsynsarbeid eller at den mottar tips fra naboer eller andre. Her vil kommunen kunne føre tilsyn og rette relevante sanksjoner mot utbygger.

På bakgrunn av NOU 2005:12 En mer effektiv bygningslovgivning arbeider Kommunal- og regionaldepartementet med et lovforslag for å forbedre regelverket. Viktige temaer i denne sammenheng er:

- å legge opp til et reelt og troverdig kontrollsystem
- å tydeliggjøre plikten kommunale bygningsmyndigheter har til å føre tilsyn med foretakene og igangsette byggearbeider slik at sannsynligheten for at feil oppdages og useriøse firmaer lukes ut, blir større
- å vurdere skjerpede reaksjonsmuligheter ved feil og overtredelser.

Vi tar sikte på å fremme en odelstingsproposisjon for Stortinget i løpet av høsten 2007.

Statens bygningstekniske etat vil stramme inn sine rutiner og vurdere å trekke tilbake flere sentrale godkjenninger som følge av feil og mangler ved ansvarliges utføring av sine oppgaver. I tillegg arbeider etaten med en ny veileder om tilsyn og spesialveiledning om tilsyn med brannprosjektering til støtte for kommunens gjennomføring av sine håndhevingsoppgaver etter plan- og bygningsloven.

Jeg må imidlertid påpeke at sanksjonssystemet etter plan- og bygningsloven er rettet mot forholdet mellom tiltaket og bygningslovgivningen. Virkemidlene begrenser seg til å kunne kreve stansing og eventuelt oppretting til lovlig tilstand. Hvis tiltaket er ulovlig utført og det ikke er anledning eller hensiktsmessig å gi etterfølgende godkjenning, kan riving kreves. Sanksjonsordningene griper ikke direkte inn i privatrettslige kontraktsforhold. I de tilfeller der en huskjøper står med et mangelfullt produkt og den utførende ikke lenger er tilgjengelig for å oppfylle sine forpliktelser etter kjøpskontrakten, vil plan- og bygningslovgivningen være til liten hjelp.

Kommunal- og regionaldepartementet har også gitt støtte til etablering og drift av byggekostnadsprogrammet. Programmets formål er bl.a. å legge til rette for en reduksjon av byggefeil og økt kunde/bestillerkompetanse.

Regler for å beskytte forbruker

Bustadoppføringslova er en sentral lov i forholdet mellom boligbygger og kjøper. Loven gjelder kontrakter om oppføring av ny bolig/nytt fritidshus,

og regulerer rettsforholdet mellom forbruker og entreprenør/selger. Et viktig formål med loven er forbrukerbeskyttelse, og ifølge § 3 kan ikke loven fravikes til skade for forbrukeren.

Etter loven § 12 skal entreprenøren stille garanti for oppfyllelse av sine forpliktelser etter kontrakten. Garantien skal gis av finansinstitusjon, typisk bank eller forsikringsselskap, og skal ha form av selvskyldnergaranti, jf. § 12 femte ledd. Det vil si at forbrukeren kan kreve betaling av garantisten (banken) så snart det er konstatert at entreprenøren (selgeren) selv ikke gjør opp. Bustadoppføringslova § 12 annet ledd viser til at garantien skal omfatte krav som blir gjort gjeldende i byggetiden og opp til to år etter overtakelse. For avtaler som ikke omfatter grunn, skal garantien være 5 pst. av det samlede vederlag, men kan reduseres til 3 pst. for krav som blir gjort gjeldende senere enn i tilknytning til overtakelsen. Forbrukerens rett til å kreve betaling av garantist er av særlig betydning der entreprenøren selv ikke er søkegod.

Kjøper har også rett til å holde tilbake en del av kjøpesummen der det oppdages feil og mangler ved overtakelse. Ifølge bustadoppføringslova § 31 kan forbrukeren holde tilbake så mye av vederlaget som er nødvendig for å sikre at krav som følge av mangelen, blir dekket. Dette er særlig aktuelt ved sluttoppgjøret; forbrukeren kan holde tilbake vederlag til manglene er rettet. Dette gjelder selv om han har garanti for oppfyllelsen.

Tiltak mot sosial dumping

Byggebransjen er en bransje med et stadig større innslag av utenlandsk arbeidskraft, ikke minst fra de nye EU-landene. Det gjelder både utenlandske arbeidstakere som ansettes i norske virksomheter og utenlandske arbeidstakere på tjenesteoppdrag i Norge. De utenlandske arbeidstakerne bidrar helt klart til å dekke et behov for arbeidskraft i en bransje med svært høy aktivitet.

Men det avdekkes for ofte tilfeller av sosial dumping. Bare i løpet av de siste ukene har det vært mange oppslag om dette i media, og oppslagene er gjerne knyttet til byggebransjen. Etter Regjeringens syn er det sosial dumping av utenlandske arbeidstakere både når de utsettes for brudd på helse-, miljø- og sikkerhetsregler, herunder regler om arbeidstid og krav til bostandard, og/eller de tilbys lønn og andre ytelser som er uakseptabelt lave sammenliknet med hva norske arbeidstakere normalt tjener eller som ikke er i tråd med allmenngjøringsforskrifter, der slike gjelder. Det er også grunn til å peke på at der det avdekkes sosial dumping, vil det ofte også kunne konstateres andre ulovlige forhold, særlig i form av skatteunndragelser eller annen økonomisk kriminalitet. Der Arbeidstilsynet avdekker ulovlig underbetaling,

finner tilsynet gjerne også andre regelbrudd, som f.eks. manglende sikring eller andre brudd på arbeidsmiljøloven.

For å motvirke uakseptable forhold nettopp i byggebransjen har Tariffnemnda, på begjæring fra LO, allmenngjort deler av tariffavtalen for byggebransjen for Oslo-regionen (Oslo, Akershus, Østfold, Vestfold og Buskerud) og i Hordaland. Dette innebærer at det er fastsatt forskrifter som bl.a. gir tariffavtalens bestemmelser om lønn, rett til overtidsbetaling, 37,5 timers arbeidsuke og krav om innkvartering i henhold til arbeidsmiljølovens krav, anvendelse som ufravikelige minstevilkår også for utenlandske arbeidstakere, enten de er ansatt i norske bedrifter eller er her som utsendte arbeidstakere i forbindelse med tjenesteyting.

Som ett av tiltakene i en handlingsplan mot sosial dumping, har Regjeringen i revidert nasjonalbudsjett i vår fremmet forslag for Stortinget om utvidede fullmakter for Arbeidstilsynet, slik at de, på samme måte som ved tilsyn etter arbeidsmiljøloven, skal kunne gi pålegg og ilegge tvangsmulkt eller stanse virksomhetene (Ot.prp. nr. 92 (2005-2006)). Det ble også bevilget 3 000 000 kr til Arbeidstilsynet og 1 000 000 kroner til Petroleumstilsynet til dette arbeidet. Handlingsplanen mot sosial dumping omfatter tiltak som Regjeringen mener kan bidra til å nå målet om ordnede lønns- og arbeidsvilkår for alle og et seriøst arbeidsmarked.

I forhold til byggebransjen spesielt har en arbeidsgruppe opprettet av Arbeids- og inkluderingsdepartementet fremmet et forslag til en ordning der det stilles krav om id-kort for alle som skal jobbe på byggeplasser. Dette vil være et viktig tiltak, særlig når utstedelse av id-kort knyttes opp mot lovpålagte registreringsplikter, f.eks. i momsregisteret eller andre skatteregistre. Forslaget følges nå opp etter å ha vært på høring. Høringsfristen utløp 15. september 2006.

Sosial dumping er gjerne bare en del av et sammensatt problem. Regjeringen er i handlingsplanen derfor også opptatt av å styrke samarbeidet mellom ulike myndigheter. Felles aksjoner fra Arbeidstilsynet, politiet og skatteetaten vil bli videreført, og det vil bli foretatt en kartlegging av hvordan samarbeidet på myndighetsplan fungerer, både lokalt og nasjonalt.

I denne sammenheng er det også tatt opp spørsmål om sikring av utenlandske arbeideres lønnskrav. Lønnsgarantiordningen omfatter lønn mv. i arbeidsforhold hvor det skal betales arbeidsgiveravgift til folketrygden, jf. lønnsgarantiloven § 2. Det er altså ikke noe vilkår at det faktisk er betalt arbeidsgiveravgift. Garantien gjelder i alle tilfeller hvor slik avgift etter gjeldende regelverk skal betales. Garantien gjelder således også for utenlandske arbeidsgivere som

er ansatt av norsk arbeidsgiver. Også i de tilfeller hvor en utenlandsk arbeidsgiver sender utenlandske arbeidstakere til Norge, er hovedregelen at lønnsgarantiordningen gjelder. Unntak gjelder imidlertid for utsendte arbeidstakere fra et EØS-land, hvor utsendelsesperioden er maksimalt 12 måneder.

Et vilkår for at garantien skal komme til anvendelse, er at bedriften er slått konkurs. Arbeidstakere med krav som kan dekkes under lønnsgarantiordningen er imidlertid fritatt fra å stille sikkerhet for boomkostningene jf. konkursloven § 67 og § 73.

Tiltak mot økonomisk kriminalitet

Regelverk som skal ivareta forbrukers interesser vil ofte komme til kort overfor de mer skruppelløse aktørene. Overfor disse vil som regel gjeldsforfølgelse og konkursinstituttet, eventuelt straffeforfølgning, være de reelle sanksjoner som gjenstår.

Konkursloven kap. XVIII inneholder regler for å hindre konkursskyldnere i å drive næringsvirksomhet for en viss periode i fremtiden. Dette kan skje ved at konkursskyldneren ilegges konkursskarantene. Formålet med reglene om konkursskarantene er blant annet å "luke ut useriøse forretningsdrivende (herunder såkalte konkursgjengangere), slik at nye unødvendige konkurser kan unngås". Virkningen av konkursskarantene er at vedkommende ikke kan stifte selskap som omfattes av oppregningen i konkursloven § 142 femte ledd. Dette gjelder også stiftelse av nytt selskap ved hjelp av stråmenn, hvor hensikten allerede på stiftelsestidspunktet er å overdra eierposisjonen til

en som er underlagt karantene. Personer som er i karantene kan heller ikke påta seg, eller reelt utøve, nye verv som medlem eller varamedlem av styret eller som administrerende direktør i selskaper eller stiftelser som nevnt.

Justisdepartementet har en egen tilsagnsordning for videre bobehandling i konkursboer hvor det er mistanke om økonomisk kriminalitet, hvor bobestyrere kan søke om midler til fortsatt bobehandling. I 2006 var tilsagnsmidlene på 10 mill. kr.

Økokrim er den sentrale enhet for etterforskning og påtale av økonomisk kriminalitet og miljøkriminalitet. Økokrim har blant annet til oppgave å avdekke, etterforske, påtale og iretteføre egne saker. Enheten skal videre drive kriminaletterretning og behandle meldinger om mistenkelige transaksjoner, se hvitvaskingsloven.

Politi- og lensmannsetaten er delt inn i 27 politidistrikt. I hvert politidistrikt er det etablert et særskilt økoteam som skal behandle økonomiske straffesaker. Teamene er tverrfaglige hvor juridisk, politifaglig og økonomisk ekspertise er representert.

Det er fokus på økonomisk kriminalitet både i grunnutdanningen og i etter- og videreutdanningen av politiet. Bekjempelse av økonomisk kriminalitet, herunder finansiell etterforskning, har fått stadig bredere plass i Politihøgskolens grunnutdanning, noe som kommer til uttrykk gjennom den tidsressurs som er avsatt til undervisning og veiledning i ulike fag, og som direkte eller indirekte berører emnet.

SPØRSMÅL NR. 1173

Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 22. september 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Vil Regjeringen ta initiativ til en gjennomgang av konkurranse- og forbrukerforhold knyttet til reisebyråenes anbefaling av flyselskap, med bakgrunn i påstander om at enkelte av de fire største reisebyråene på forespørsel oppgir feil selskap i syv av ti tilfeller ved spørsmål om billigste alternativ?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv offentliggjorde 24. august en undersøkelse av type "mystery shopping" utført av

Opinion på oppdrag fra flyselskapet Norwegian. Etter en rekke prisforespørsler hos de fire største reisebyråene i Norge, konkluderte Opinion med at enkelte reisebyråer i syv av ti tilfeller oppgir SAS Braathens som billigste alternativ, selv om Norwegian's billetter beviselig var billigst.

Undersøkelsen ble gjennomført høsten 2005 og våren 2006.

Praksisen kan være konkurransehindrende ved at det oppgis feil prisrangering til forbrukerne. Den kan også være i strid med markedsføringsloven dersom kunder feilinformeres.

Svar:

Representanten Torbjørn Hansen begrunner sitt spørsmål ved å vise til en undersøkelse utført av Opinion på oppdrag fra flyselskapet Norwegian i 2005-2006, som ble offentliggjort i Dagens Næringsliv 24. august i år. Undersøkelsen viser at enkelte reisebyråer i syv av ti tilfeller oppgir SAS Braathens som billigste alternativ, selv om Norwegian's billetter beviselig var billigst.

Representanten Hansen viser til at praksisen kan være konkurransehindrende og i strid med markedsføringsloven dersom kunder feilinformeres.

I henhold til markedsføringsloven skal informasjon som næringsdrivende gir om varer og tjenester, ikke være villedende. Markedsføringsloven håndheves av Forbrukerombudet. Ombudet har opplyst at de

ikke har mottatt klager på dette området. Det kan likevel være aktuelt at de ser nærmere på saken av eget tiltak.

Konkurransetilsynet har i lengre tid hatt fokus på konkurransesituasjonen i markedet for flyreiser. Når det gjelder SAS-gruppens avtaler med reisebyråene, har disse vært undersøkt over en lengre periode. Det som konkret vurderes, er de konkurransemessige virkningene av ytelser og bonuser som inngår i avtalene og om disse er i strid med konkurranselovens forbudsbestemmelser. Arbeidet er ikke avsluttet. Saken vil ventelig være ferdigbehandlet innen utgangen av 2006. På denne bakgrunn kan jeg ikke nå se noen grunn for Regjeringen til å ta initiativ en særskilt gjennomgang av de spørsmål representanten Hansen reiser.

SPØRSMÅL NR. 1174

Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 15. september 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å endre relevante forskrifter med sikte på at elever i den videregående skolen kan få utbetalt hele læremiddelstipendet i begynnelsen av hvert skoleår, dvs. når det er størst behov for å foreta innkjøp av læremidler?»

BEGRUNNELSE:

Etter § 16-2 i Forskrift om tildeling av utdanningsstøtte for undervisningsåret 2006-2007 fremgår det at elever i den videregående skolen i enkelte tilfeller har krav på behovsprøvd stipend til læremidler. Størrelsen på læremiddelstipendet er inntil 350 kr pr. måned, og stipendet utbetales sammen med første støtteterminen hvert halvår.

De fleste læremidlene for elever i videregående utdanning kjøpes som oftest inn ved begynnelsen av skoleåret, dvs. i august/september. Behovet for lære-

middelstipendet synes altså større ved begynnelsen av skoleåret enn midt i skoleåret.

For mange elever som er i den situasjonen at de har krav på behovsprøvd læremiddelstipend, vil det utvilsomt være til stor hjelp om de kunne få utbetalt læremiddelstipendet når de faktisk skal foreta innkjøp av læremidlene.

Svar:

Jeg slutter meg til vurderingen av at det er en svakhet ved dagens læremiddelstipendordning at læremiddelstipendet ikke utbetales i sin helhet på begynnelsen av skoleåret, når elevene har de største utgiftene til læremidler.

Som det framgår av Soria Moria-erklæringen, har Regjeringen som intensjon å innføre gratis læremidler for elever i videregående skole. Det er naturlig å se på innrettingen av dagens læremiddelstipendordning når Regjeringen vurderer dette tiltaket inn mot de årlige budsjettbehandlingene.

SPØRSMÅL NR. 1175**Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 25. september 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden avkrefte at han på noe som helst vis kjente til at det skal ha foregått forhandlinger mellom politiet og kriminelle miljøer i forbindelse med at Munch-maleriene kom til rette?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge media sendte Fremskrittspartiet for en god stund siden spørsmål hvor statsråden ble bedt om å redegjøre for hvordan Munch-maleriene var kommet til rette. Svar på denne forespørselen foreligger ikke på det nåværende tidspunkt. I VG 6. september 2006 uttaler departementet følgende:

"Foreløpig har vi ikke sett noen henvendelse fra Stortinget, ut over det som er rapportert gjennom media. Hvis FrP har sendt brev, ligger det sikkert i departementet. Storberget tar stilling til når han skal svare når han ser henvendelsen."

Dette er i seg selv oppsiktsvekkende og indikerer at brev av stor offentlig interesse kan ligge i departementet i en tid uten at politisk ledelse gjør seg kjent med dem og selv velger tidspunktet for når man ønsker å svare på dem. Undertegnede er også gjort kjent med at departementet legger til grunn at Stortinget må være samlet for at man skal ta seg bryderiet med f.eks. å redegjøre for Stortingets justiskomiteé eller f.eks. benytte seg av den anledningen som bød seg da Stortinget mandag den 11. september 2006 faktisk var samlet til et ekstraordinært møte.

Svar:

Jeg vil på generelt grunnlag påpeke at behandlingen av anmeldelser, etterforskning og spørsmål om straffeforfølgning er påtalemyndighetens ansvar. Den øverste daglige leder av påtalemyndigheten er riksadvokaten, og han er i sin embetsutøvelse i enkeltsaker ikke underlagt Justisdepartementet ved statsråden.

Følgelig er jeg ikke gjort kjent med om det har vært forhandlinger mellom politiet og kriminelle miljøer i forbindelse med beslag av Munch-maleriene "Skrik" og "Madonna".

Når det gjelder utmåling av straff så hører dette som kjent under domstolene, og kan ikke gjøres til gjenstand for forhandlinger mellom påtalemyndigheten og en eventuell informant. Det samme gjelder soningsvilkår som hører inn under kriminalomsorgen og Justisdepartementet. Det har ikke vært noen form for forhandlinger om soningsvilkår i den aktuelle saken.

Jeg har som følge av medieomtalen ved riksadvokatens brev av 8. september fått oversendt en kopi av pressemeldingen av 4. september fra politimesteren i Oslo.

Kopi vedlegges.

Rent generelt kan bemerkes at politiets etterforskningsmetoder - om bl.a. å yte "vederlag til kilder" - er omhandlet i forarbeidene til lov 3. desember 1999 nr. om endringer i straffeprosessloven og straffeloven mv. (etterforskningsmetoder mv.), og ble berørt under Stortingets behandling. Vilåårene for å bruke disse metodene er ikke lovfestet. På anmodning fra justiskomiteen redegjorde riksadvokaten nærmere for adgangen til å yte kilder vederlag for opplysninger og å bruke provokasjon som etterforskningsmiddel. Redegjøårsene var i det vesentlige basert på tidligere retningslinjer og praksis. Riksadvokaten anså det slik at den etablerte praksis fikk alminnelig tilslutning ved behandlingen i justiskomiteen og i Odelstinget, og utga et ajourført rundskriv - Riksadvokatens rundskriv nr. 2/2000 - som vedlegges til orientering. Under rundskrivets pkt. II 3 Vederlag fremgår bl.a. følgende:

"Straffbart forhold skal ikke henlegges eller nedsubsumeres som vederlag for informasjon".

Avslutningsvis vil jeg be om forståelse for at politiet må ha mulighet til å beskytte sine arbeidsmetoder, og at man derfor ikke kan gi ut opplysninger som innebærer en eksponering av disse metodene. I visse tilfeller vil selv et benektende svar om en særskilt metode er anvendt, gi verdifull informasjon til de miljøer man ønsker å bekjempe. Dette illustrerer hvor vanskelig det er å gi informasjon innen dette saksfeltet. Politiets bekjempelse av ikke minst den organiserte og alvorlige kriminaliteten, er over tid helt avhengig av muligheten til å beskytte sine arbeidsmetoder.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1

Pressemelding fra Oslo politidistrikt, undertegnet av politimester Anstein Gjengedal, datert 4. september 2006, vedrørende Munch-saken: Presiseringer fra Oslo politidistrikt.

Lenke:

<http://www.politi.no/portal/page?pageid=34,49010&ad=portal&chema=PORTAL&articles2ode=details&articles2rticleId=47454&articles4ode=details-news-Links&articles4rticleId=47454&articles5ode=subs-ribeRelatedArticles&articles5rticleId=47454&articles6ode=arti->

[cleRelatedlinks&articles7ode=articleRelatedarticles&articles6rticleId=47454&uicell=uicell05&navigation3ode=navBack&navigation2ode=greyboxtitle&navigation1arentItemId=470&navigation1electdItemId=1929](http://www.politi.no/portal/page?pageid=34,49010&ad=portal&chema=PORTAL&articles2ode=details&articles2rticleId=47454&articles4ode=details-news-Links&articles4rticleId=47454&articles5ode=subs-ribeRelatedArticles&articles5rticleId=47454&articles6ode=arti-cleRelatedlinks&articles7ode=articleRelatedarticles&articles6rticleId=47454&uicell=uicell05&navigation3ode=navBack&navigation2ode=greyboxtitle&navigation1arentItemId=470&navigation1electdItemId=1929)

Vedlegg 2

Rundskriv fra riksadvokaten Ra 00-25 635.0 nr. 2/2000, Oslo 26. april 2000: Vederlag til politiets kilder og provokasjon som etterforskningsmetode, undertegnet av riksadvokat Tor-Aksel Busch og førstestatsadvokat Tor-Geir Myhrer.

Lenke:

<http://www.dep.no/filarkiv/289962/RundskrivA.pdf>

SPØRSMÅL NR. 1176

Innlevert 12. september 2006 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad

Besvart 25. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan justisministeren avkrefte eller bekrefte om det har vært ført noen form for forhandlinger med David Toska, eller andre i det kriminelle miljøet, om strafferabatt eller bedre soningsforhold, og med hvilken hjemmel dette eventuelt er gjort?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede vil vise til tidligere henvendelse fra stortingsrepresentantene Jan Arild Ellingsen og Solveig Horne, angående forholdene rundt funnet av "Skrik" og "Madonna", som justisministeren hittil ikke har besvart.

Svar:

Jeg vil på generelt grunnlag påpeke at behandlingen av anmeldelser, etterforskning og spørsmål om strafferforfølgning er påtalemyndighetens ansvar. Den øverste daglige leder av påtalemyndigheten er riksadvokaten, og han er i sin embetsutøvelse i enkeltsaker ikke underlagt Justisdepartementet ved statsråden.

Følgelig er jeg ikke gjort kjent med om det har vært forhandlinger mellom politiet og kriminelle miljøer i forbindelse med beslag av Munch-maleriene "Skrik" og "Madonna".

Når det gjelder utmåling av straff så hører dette som kjent under domstolene, og kan ikke gjøres til gjenstand for forhandlinger mellom påtalemyndigheten og en eventuell informant. Det samme gjelder soningsvilkår som hører inn under kriminalomsorgen og Justisdepartementet. Det har ikke vært noen form for forhandlinger om soningsvilkår i den aktuelle saken.

Jeg har som følge av medieomtalen ved riksadvokatens brev av 8. september fått oversendt en kopi av pressemeldingen av 4. september fra politimesteren i Oslo.

Kopi vedlegges.

Rent generelt kan bemerkes at politiets etterforskningsmetoder - om bl.a. å yte "vederlag til kilder" - er omhandlet i forarbeidene til lov 3. desember 1999 nr. om endringer i straffeprosessloven og straffeloven mv. (etterforskningsmetoder mv.), og ble berørt under Stortingets behandling. Vilkårene for å bruke disse metodene er ikke lovfestet. På anmodning fra justiskomiteen redegjorde riksadvokaten nærmere

for adgangen til å yte kilder vederlag for opplysninger og å bruke provokasjon som etterforskningsmiddel. Redegjørelsene var i det vesentlige basert på tidligere retningslinjer og praksis. Riksadvokaten anså det slik at den etablerte praksis fikk alminnelig tilslutning ved behandlingen i justiskomiteen og i Odelstinget, og utga et ajourført rundskriv - Riksadvokatens rundskriv nr. 2/2000 - som vedlegges til orientering. Under rundskrivets pkt. II 3 Vederlag fremgår bl.a. følgende:

"Straffbart forhold skal ikke henlegges eller nedsubsummeres som vederlag for informasjon."

Avslutningsvis vil jeg be om forståelse for at politiet må ha mulighet til å beskytte sine arbeidsmetoder, og at man derfor ikke kan gi ut opplysninger som innebærer en eksponering av disse metodene. I visse tilfeller vil selv et benektende svar om en særskilt metode er anvendt, gi verdifull informasjon til de miljøer man ønsker å bekjempe. Dette illustrerer hvor vanskelig det er å gi informasjon innen dette saksfeltet. Politiets bekjempelse av ikke minst den organiserte og alvorlige kriminaliteten, er over tid helt avhengig av muligheten til å beskytte sine arbeidsmetoder.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1

Pressemelding fra Oslo politidistrikt, undertegnet av politimester Anstein Gjengedal, datert 4. september 2006, vedrørende Munch-saken: Presiseringer fra Oslo politidistrikt.

Lenke:

<http://www.politi.no/portal/page?pageid=34,49010&ad=portal&chema=PORTAL&articles2ode=details&articles2rticleId=47454&articlesode=details-news-Links&articles4rticleId=47454&articles5ode=subscribeRelatedArticles&articles5rticleId=47454&articles6ode=articleRelatedlinks&articles7ode=articleRelatedarticles&articles6rticleId=47454&uicell=uicell05&navigation3ode=navBack&navigation2ode=greyboxtitle&navigation1arentItemId=470&navigation1electdItemId=1929>

Vedlegg 2

Rundskriv fra riksadvokaten Ra 00-25 635.0 nr. 2/2000, Oslo 26. april 2000: Vederlag til politiets kilder og provokasjon som etterforskningsmetode, undertegnet av riksadvokat Tor-Aksel Busch og førstestatsadvokat Tor-Geir Myhrer.

Lenke:

<http://www.dep.no/filarkiv/289962/RundskrivA.pdf>

SPØRSMÅL NR. 1177

Innlevert 13. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 21. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Viser til diverse oppslag i Dagens Næringsliv, senest 11. september 2006, der det blir belyst at kunder som handler valuta og obligasjoner ikke blir gjort kjent med hva den reelle transaksjonskostnaden er. Det blir også vist til at en slik praksis er utenkelig i forbindelse med aksjetransaksjoner.

Er finansministeren enig i at dette kan være et problem, og vil finansministeren ta initiativ slik at valuta- og obligasjonstransaksjoner får en tilsvarende praksis og regelverk som gjelder for aksjetransaksjoner?»

Svar:

Jeg vil for det første understreke at god informasjon om kostnader ved handel i finansielle instrumenter og valuta er viktig både for investeringsbeslutningen til kunden, og for konkurransen mellom de forskjellige tilbyderne i markedet.

Det er vesentlige forskjeller i hvordan henholdsvis transaksjoner i aksjemarkedet og transaksjoner i valuta- og obligasjonsmarkedet gjennomføres. Mens verdipapirforetak og banker normalt opptrer som mellommenn ved omsetning av aksjer, opptrer de vanligvis som selgere og kjøpere ved omsetning av obligasjoner

og valuta. Kravene til informasjon tar hensyn til dette. Dette er nærmere beskrevet i vedlagt notat.

Fra Kredittilsynet har Finansdepartementet fått opplyst at de ikke har mottatt innspill fra markedet som tyder på at obligasjonsmeglernes vederlagsform fungerer lite tilfredsstillende. Ut fra den informasjon som foreligger, er det etter min vurdering ikke grunn til å gjøre endringer i regelverket for handel med obligasjoner.

Avisoppslag som det refereres til i spørsmålet, kan tyde på at kunden ikke er seg bevisst at ulike banker tar ulik kurs ved salg av valuta. En mulig løsning kan være at bankene må opplyse kunden om at kursen kan variere mellom ulike banker, at bankene ved salg av valuta må oppgi en felles referanse eller at ulike kurser framgår som en samlet prisoversikt f.eks. på nettet. Dette kan føre til at forbrukeren blir mer bevisst på at kursen vedkommende betaler avviker fra markedskursen og dermed gi insentiv til å sammenlikne kursen hos de ulike aktørene. Når det gjelder regelverket for handel med valuta, vil jeg i første omgang ta opp dette spørsmålet i et brev til Kredittilsynet, og deretter vurdere behovet for særskilte tiltak.

Vedlegg til svar:

I aksjemarkedet er det vanlig at megleren kjøper og selger aksjer for kunden i markedet, ved at han opptrer som mellommann mellom to parter (dvs. at han ikke selger fra egen bok). I slike transaksjoner tar meglerne seg betalt i form av kurtasje. Kurtasje er meglerens vederlag for gjennomføringen av transaksjonen. Kurtasjen oppgis vanligvis som en prosent av markedsprisen på aksjen, men kan også regnes om til kroner. Dersom meglerforetaket selger aksjer fra egen bok, dvs. at meglerforetaket kjøper aksjene inn på egen bok og deretter selger dem videre til kunden, skal meglerforetaket opplyse kunden om at det er egenhandel. Megleren tar seg da betalt i form av en differanse mellom salgs- og kjøpskurs, såkalt "spread". Det er ikke vanlig at megleren opplyser kunden om foretakets innkjøpskostnader for aksjene. Når foretaket selger fra egen bok, skal foretaket gi kunden "beste pris". Det betyr at foretaket ikke kan gi kunden en pris som er mindre fordelaktig enn markedsprisen. Fortjenesteelementet i form av "spread" kan derfor være negativt.

I enkelte tilfeller vil det kunne være vanskelig å fastslå hva markedsprisen på en aksje er ved omsetning fra egen bok. Dette gjelder likevel normalt ikke når aksjen er notert på børs. I lite likvide markeder og når det gjelder ikke-noterte papirer, må verdipapirforetaket (banken) måtte opplyse om innkjøpspris, fordi dette kan være den siste relevante prisinformasjonen i markedet.

Aktørene i obligasjonsmarkedet er i hovedsak profesjonelle. Obligasjonsmarkedet er generelt sett

egenhandeldrevet (bankene eller finansinstitusjonene er motpart i transaksjonen) og i liten grad basert på at finansinstitusjonen er mellommann mellom kjøper og selger. Det er internasjonal praksis at obligasjonshandel gjennomføres på "spread", dvs. at eventuelle fortjeneste er innbakt i prisen obligasjonen videreselges for. Verdipapirforetak, herunder bank og andre finansinstitusjoner som har konsesjon som verdipapirforetak, må følge kravene om god forretningsskikk i verdipapirhandelloven § 9-2 ved handel i obligasjoner. Det innebærer blant annet at foretaket har et særlig ansvar for å ivareta mindre profesjonelle kunders interesser. Når kurs ikke er særskilt angitt i et oppdrag, skal oppdraget utføres til en kurs som etter markedets stilling er rimelig. Er obligasjonen notert på børs, vil referanseprisen være børskurs.

På samme måte som ved aksjehandel vil verdipapirforetaket (banken) i lite likvide markeder og ikke-noterte obligasjoner måtte opplyse om innkjøpspris, fordi dette kan være den siste relevante prisinformasjon. Imidlertid vil foretakets plikter overfor kunden avhenge av investors profesjonalitet, jf. verdipapirhandelloven § 9-2. Dette innebærer at investor selv i mange tilfeller forutsettes å innhente relevant informasjon. Det følger av verdipapirhandelloven § 9-3 at verdipapirforetaket kan ikke tre inn i avtalen med oppdragsgiver dersom foretaket kan oppnå bedre betingelser for kunden ved kjøp eller salg i markedet på tidspunktet for behandling av oppdraget. Dersom verdipapirforetaket helt eller delvis har trådt inn som motpart i avtalen, skal kunden ved slutseddell opplyses om dette.

Finansieringsvirksomhetsloven § 2-11 gjelder ved valutavirksomhet. Bestemmelsen stiller krav om at finansinstitusjonen skal gi kundene opplysning om renter, provisjoner og andre priser på sine tjenester.

I valutamarkedet er det i hovedsak profesjonelle aktører. Forbrukere handler vanligvis valuta gjennom å henvende seg til en finansinstitusjon (eventuelt gjennom minibank) eller et vekslingskontor. Det er ikke praksis å opplyse om innkjøpskostnader når det gjelder valuta verken i det profesjonelle valutamarkedet eller ved salg av valuta til forbrukere. Det gjør som kjent heller ikke banken når det gjelder utlån, dvs. opplyser om fundingkostnader. Valutamarkedet er imidlertid nokså "transparent", fordi valutakurser kontinuerlig kan hentes på f.eks. Reuter, i aviser og i tidsskrifter.

I likvide valutaer er det vanlig at markedsaktørene daglig fastsetter kjøps- og salgskurser for mindre beløp, slik at kunden på forhånd er informert om hvilken kurs vedkommende vil få. Denne kursen er direkte sammenliknbar mellom de ulike markedsaktørene. Ulempen for kunden er imidlertid at det da ofte er en nokså stor forskjell mellom kjøps- og salgskurs. Transaksjonsdrevne kostnader relatert til f.eks. vekslings og betalingsformidling er tilgjengelig i prislister og/eller forretningsvilkår.

SPØRSMÅL NR. 1178**Innlevert 14. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Året 2006 er første år av en ny Nasjonal transportplan (NTP) for perioden 2006-2015. Samtidig settes det i gang oppstart med utarbeidelse av ny slik 10-årig plan for perioden 2010-2019. Rullering av NTP er blitt en tidkrevende og byråkratisk planprosess og er blitt utført flere ganger etter at dagens ordning med NTP ble innført. Liten grad av samordning er oppnådd. Landets veikapital er derimot forfalt.

Vil statsråden ta initiativ til at arbeidet med nasjonal transportplan blir fornyet og effektivisert?»

BEGRUNNELSE:

Rullering av 10 års planverk kan lett bli store byråkratiske øvelser der prosessen blir viktigere enn resultatene.

I arbeidet med Nasjonal transportplan er det åpenbare utfordringer innenfor en slik problemstilling.

Fagetatene har en dominerende stilling i oppstartsarbeid og arbeid underveis. Fra ulike hold er det pekt på at Vegdirektoratet har en for dominerende posisjon som sekretariat i planarbeidet, og at tidligere planer har avslørt åpenbare mangler når det gjelder samordnet strategi for hele samferdselssektoren til tross for et uttrykt mål om det motsatte.

Når fylkeskommuner gjennom fylkesting gir politiske innspill om prioriteringer i planprosessen og i prioriteringer knyttet til Handlingsprogram for NTPs første del, er det også samme fagmyndighet VD som gjennom sine regionale vegkontor gir anbefalinger og råd.

I forhold til et ønske om koordinering av de fire sektorene vei, jernbane, fly og sjøtransport for å utnytte sektorenes komparative fordeler, er det også en utfordring at sentrale myndigheter har liten innflytelse innenfor havneområdet. Det gjør målsettingen om samordning ekstra krevende. Gode havner med god direkte tilknytning til stamruter for ulike transportsektorer er viktig for å sikre effektiv bruk av miljøvennlig sjøtransport. For store deler av kystnorge bør jo gode havner være nasjonale tilknytningspunkt til det globale transportmønsteret.

Arbeidsprosessen med rullering av NTP der det totalt brukes 4 år er "overdemokratisert"; føringer fra sentralt hold knyttet til nasjonale stamnett innenfor transportsektorene blir utvannet og stykket opp gjennom fylkesvise og regionale prioriteringer og går foran løsninger med åpenbar og stor nasjonal samfunnsøkonomisk nytte. Også dette forholdet svekker

Transportplanens mulighet til å utnytte effekten av samordning av stamnett innenfor de ulike transportsektorene, eksempelvis konsentrasjon av godstransport over lange strekninger på jernbane og konsentrasjon av persontransport/kollektivtransport på effektivt og fleksibelt veinett.

Ikke minst er det en utfordring i forbindelse med nasjonale transportplaner at effekten av sektorovergrepene tiltak ikke regnes med i budsjettering verken på kort eller lang sikt, sikre veier med god kapasitet gir reduserte ulykkesutgifter og store logistikkbesparelser for næringsliv og for innbyggerne enkeltvis.

Det er også nødvendig med modernisering og utvikling av det statistiske verktøyet som er nødvendig for å sikre effektiv utbygging av samferdselsmessig infrastruktur. Det mangler i dag sammenlignbar statistikk på mange viktige områder; transportproduksjon, energibruk og miljøeffekt for ulike typer gods- og persontransport. Mange av dagens argumenter for og imot energibruk og miljøutslipp for ulike transportmiddel er basert på mangelfull eller feilaktig fagtagrunnlag. Når slike forhold påvirker mål, strategi og prioritering for utbygging av nasjonal infrastruktur innen samferdsel, er det ikke bare ønskelig med fornyelse, men presserende behov for administrativ opprydning.

Endelig; dagens veiutbygging baseres på trafikkprognoser som påviselig er satt betydelig lavere enn faktisk trafikkvekst. Konsekvensen er bl.a. at nye veiparseller er underdimensjonert alt ved åpning.

Innenfor rammen av arbeid med fornyelse i offentlig sektor bør metodearbeidet med de nasjonale transportplanene fornyes, effektiviseres og kvalitets-sikres. Jeg håper at fornyings- og administrasjonsministeren vil ta tak i dette arbeidet for å få mer effekt av det påbegynte arbeidet med kommende NTP.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra fornyings- og administrasjonsministeren.

Transportpolitikken skal ivareta mange og ofte motstridende mål og interesser. Transport er i seg selv et middel for verdiskaping og velferd, næringsutvikling og regional utvikling. Transportpolitikken hovedmål er å utvikle et transportsystem med god framkommelighet, der hensyn skal tas til trafikksikkerhet, miljø og tilgjengelighet. Transportpolitikken skal også utformes i skjæringspunktet mellom lokale, regionale og nasjonale mål og interesser.

Nasjonal transportplan inneholder en drøfting av transportpolitikken, og er en strategisk plan for utviklingen av det samlede systemet for veg, jernbane, luftfart og sjøtransport. Et viktig formål med NTP er å få en mest mulig forutsigbar og effektiv prosess knyttet til utvelgelsen av prosjekter. Utarbeidelsen av NTP er også viktig for å få en lokal forankring av de viktigste prosjekter og tiltak som foreslås gjennomført. Bidrag fra fylkeskommunene og storbyene er viktige for at det skal utvikles helhetlige løsninger på tvers av delsektorer og forvaltningsnivåer, og for at det skal skapes aksept for de prioriteringer som foreslås i transportplanen.

Evalueringer av tidligere planprosesser har vist at det er behov for å gjøre planprosessen enklere, samtidig som samspillet med den regionale planleggingen blir ivaretatt. Dette er blant annet bakgrunn for at prosessen for NTP 2010-2019 er forenklet, jf. St.prp. nr. 1 (2005-2006). Det legges fortsatt stor vekt på medvirkning i planprosessen, spesielt fra fylkeskommuner og storbyer, fordi dette gir verdifulle bidrag til planleggingen. Både planforslaget og handlingsprogram for øvrige riksveger og fiskerihavner skal til

fylkespolitisk behandling. Stamnettene er et nasjonalt ansvar der endelige prioriteringer skjer i Stortinget, men der synspunkter fra regionale myndigheter skal inngå som en del av beslutningsgrunnlaget.

Transportetatene (Statens vegvesen, Jernbaneverket og Kystverket) og Avinor AS har en viktig rolle i planarbeidet. På bakgrunn av retningslinjer fra Samferdselsdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet leverer transportetatene og Avinor AS grunnlagsmateriale til departementenes arbeid med stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan. Det legges vekt på å styrke samspillet mellom transportformene, slik at også havnene og tilknytningene til havnene vil være godt ivaretatt gjennom planarbeidet.

Tilstanden til landets vegkapital er nær knyttet til bevilgningsnivået over statsbudsjettet til vegformål. Jeg viser til at disse lå relativt lavt i forrige fireårsperiode, da representantens parti utgjorde en del av flertallet som vedtok statsbudsjettene i tre av fire budsjettår. For 2006 ble det vedtatt en økning med 493 mill. kr i tillegg til forslaget fra regjeringen Bondevik II.

SPØRSMÅL NR. 1179

Innlevert 14. september 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 25. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at kontoret for fri rettshjelp i Oslo umiddelbart sikres økonomisk med sikte på fjerning av egenandelen som hindrer klienter i å søke hjelp?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til tidligere innsendt spørsmål vedrørende effekten av departementets kutt i tildelingene til rettshjelpskontoret i Oslo. Allerede etter en uke viser det nå seg at klientene vegrer seg for å komme, høyst sannsynligvis grunnet innføringen av egenandeler. Faren er nå reell for at hele tiltaket må legges ned, med mindre staten gir tilsagn om støtte til videre drift i forkant av Oslo kommunes behandling av spørsmålet. I hele valgkampen fokuserte representanter for de rød-grønne partiene på hvor viktig det var å sørge for mindre til "dem som har mest fra før" og at man førte en politikk preget av solidaritet med de svakeste av de svake. Grunnet den prekære situasjonen ved retts-

hjelpskontoret ser jeg meg nødt til å stille følgende spørsmål i tillegg til spørsmålet som allerede er stilt i denne saken.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 1161. Jeg er gjort kjent med at Oslo kommune Fri Rettshjelp innførte egenandeler på sine tjenester fra 1. september 2006, idet reduksjonen i det statlige tilskuddet ikke ble kompensert med økning i det kommunale tilskuddet. Videre er jeg gjort kjent med at egenandelen senere er fjernet, med bakgrunn i at det er en prosess på gang for å øke det kommunale tilskuddet. Det synes da som om Oslo kommune vil dekke opp egenandelen for de av kommunens innbyggere som mottar rettshjelp fra det kommunale tiltaket. Jeg nevner for øvrig at andre Oslo-advokater reagerer på denne forskjellsbehandlingen, jf. oppslag i Aftenposten Aften 20. september 2006.

Oslo kommune står fritt til selv å gi et bedre tilbud til sine innbyggere enn hva som følger av retts- hjelploven, men jeg mener det ikke er riktig at dette skal skje ved statlig finansiering, særlig siden det bare kommer et fåtall av Oslos rettssøkende publikum til gode. Oslo har for øvrig også en rekke andre tilbud som ivaretar behovet til særlige utsatte grupper i samfunnet, og som Justisdepartementet støtter økonomisk, blant annet Juss-Buss, JURK og Gatejuristen.

Justisdepartementet har som kjent vært i dialog med kommunen med sikte på å komme til en løsning som gjør at tilbudet kan opprettholdes i tiden frem-

over og med en drift som er tilpasset rettshjelpsloven. I den sammenheng har Justisdepartementet som kjent lovet å bidra med ytterligere 400 000 kr for inneværende år, under den forutsetning at kommunen også bidrar økonomisk til å videreføre driften av dette kommunale tiltaket. Det synes nå å være avklart at kommunen vil omdisponere midler for å styrke driften av Oslo kommune Fri rettshjelp, og jeg er gjort kjent med at så snart dette er formelt besluttet, vil kommunen henvende seg hit. Det beløp som er reservert formålet vil da kunne bli utbetalt. For øvrig vil jeg for 2007 se nærmere på størrelsen på det statlige tilskuddet etter en nærmere dialog med kommunen.

SPØRSMÅL NR. 1180

Innlevert 14. september 2006 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn

Besvart 25. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I 2004 vart regelverket for sjukmelding innskjerpa, for å gjera ordninga meir treffsikker.

Kva vil statsråden gjera for at intensjonane i omlegginga av sjukepengeregulverket pr. 1. juli 2004 vert følgt opp, og nødvendige kontrolltiltak og sanksjonar iverksette?»

GRUNNGJEVING:

Av oppslag i Bergens Tidende 13. september i år går det fram at det innskjerpa regelverket for sjukmeldingar ikkje er følgt opp av trygdeetaten.

Mellom anna skulle prosedyren vera at før sjukmelding skulle legen vurdera kva arbeidsevne arbeidstakaren hadde, og legen skulle ha kontakt med pasienten sin arbeidsplass.

I same avisoppslag vert tidlegare president i Den norske lægeforening, Hans Kristian Bakke, referert slik:

"Grunnlaget for IA-avtalen var at arbeidsgjevaren i større grad forplikta seg i å tilrettelegge forholda for egne arbeidstakarar. Det gav legane betre høve til å kunne nytte delvis sjukmelding som verktøy. Føresetnaden var ein betre dialog mellom arbeidstakar, lege og arbeidsgjevar."

Av oppslaget i Bergens Tidende den 13. september i år går det klart fram at desse føresetnadane ikkje er oppfylte.

Svar:

Arbeid med sjukefråver er eit område der ansvaret er delt mellom arbeidsgjevar, arbeidstakar, behandlande lege og Arbeids- og velferdsetaten, og der ei viktig rolle for etaten er å støtte opp under den innsatsen som skjer på den einskilte arbeidsplass. Arbeids- og velferdsetaten skal i si oppfølging ikkje ta over dei andre aktørane sitt ansvar.

I tilknytning til endringane i regelverket frå 1. juli 2004 var det ein hovudstrategi frå Rikstrygdeverket å bygge opp under trygdeetatens konstruktive samhandling med legar, arbeidsgjevar og arbeidstakar, ikkje primært å stå fram som kontrollør.

Endringane i regelverket for sjukepengar vart fylgt opp av Rikstrygdeverket gjennom:

- Retningslinjer til etaten gjennom brev og møter, med vektlegging på siktemål og innhald i endringane, og med tydelege krav til fylkestygdkontora om støtte og rettleiing til trygdekontora.
- Endringar i rundskriv.
- Endringar i IKT- systemet (Infotrygd og standardbrev) for å støtte opp under forvaltninga av reglane
- Informasjon til brukarane i form av brosjyrar og plakatar, annonser og informasjon på trygdeetatens nettsider.
- Ny blankett for "Medisinsk vurdering av arbeidsmulighet ved sykdom" inkludert informasjon til legane.

Legane har fått ei sterkare rolle i høve til å vurde- re og støtte opp under arbeidsretta aktivitet, noko som vert understøtta av blankett for "Medisinsk vur- dering av arbeidsmulighet ved sykdom". Det er gitt føringar til etaten om dialog med legene og tilbake- sending av utilstrekkeleg utfylte blankettar for å sikre kvalitet i deira sjukemeldingspraksis. Legar som ikkje følgjer reglane for sjukemelding, kan bli fråteke retten til å skrive ut sjukmeldingar. Denne sanksjo- nen har ikkje vore brukt av etaten.

Arbeidsgjevar har fått større plikt til å legge for- holda til rette for eigne arbeidstakarar. Arbeids- og velferdsetaten sin kontroll av arbeidsgjevar er spesi- elt knytta til å hente inn individuelle planar for opp- følgjing seinast etter 12 veker sjukmelding, og høvet til å bøteleggja. Det er ikkje lagt opp til at oppføl- gingsplanen automatisk skal sendast til etaten, grun- na at ansvaret for oppfølging ligg hjå arbeidsgjevar/ arbeidstakar. Planen skal bli henta inn som eit ledd i arbeidet med oppfølging i etaten. For å sikre at fristen vert overhaldd er det lagt inn automatisk varsling i In- fotrygd. Trass i dette viser kvalitetsundersøking i eta- ten at oppfølgingplaner ikkje vert henta inn i tilstrek- keleg grad, og at innhaldet ofte er av avgrensa kvali- tet. Vedtaket om tvangsmulkt har fungert som "riset bak spegelen", men har ikkje vorte brukt.

Den sjukmeldte har sjølv plikt til å medverke, og kan miste retten til sjukepengar ved å ikkje samarbei- de om funksjonsvurdering og arbeidsretta aktivitet.

Dersom grunngjeving for fråvær av aktivitet ikkje finnast, stoppar utbetalinga av sjukepengar i 8 veker, og det blir sendt ut brev til den sjukmeldte om mel- lombels stopp.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har starta eit prosjekt som skal oppretta ei statistikk-løysing for oppfølging av legane sin sjukemeldingspraksis, som igjen gir grunnlag for konkret dialog mellom etaten og legane. Løysinga vil også kunne vise når det er grunnlag for nærare oppfølging med omsyn på utela- ting frå å drive praksis for trygda si rekning.

Eg vil vurde om dei moglege sanksjonane som eksisterer i lovverket er tilstrekkelege. Arbeids- og velferdsetaten må i alle fall i større grad ta gjeldande sanksjonar i bruk overfor legar og arbeidsgjevarar som ikkje følgjer opp som lova gjer påbod om. Det er også viktig å styrkja etaten si rolle som rettleiar for legar og arbeidsgjevarar. Arbeids- og velferdsdirek- toratet samarbeider med Den norske lægeforening om eit opplegg for å opprette faste lokale møteplassar på kommunenivå mellom lokale NAV-kontor og all- mennlegane. Dette vert arenaer for utveksling av in- formasjon og diskusjon.

Innspel om leganes sjukmeldingspraksis og Ar- beids- og velferdsetaten si oppfølging av regelverket vil også vere eit viktig tema for utvalet som under lei- ing av statsministeren skal sjå på Regjeringa si for- slag til endringar i sjukelønsordninga.

SPØRSMÅL NR. 1181

Innlevert 14. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 22. september 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden følge opp dommen i menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg, i saken Shofman mot Russland, som viser at norsk lovverk ikke er i samsvar med internasjonal rett?»

BEGRUNNELSE:

Menn som har levd med et feilaktig farskap, har i mange år kjempet for sin rett til å bevise sin uskyld. Dette har ikke vært lett, da lovverket ikke har gitt dem noen mulighet for gjenopptakelse før etter 1. april 2003 (noen få unntak). Staten har og har hatt et overordnet ansvar å fastsette riktig farskap, jf. barne- loven.

Menn som har fått prøvd farskapet for retten og er frikjent etter en DNA-test, har så langt kun fått barnebidraget tilbakebetalt, krone mot krone. Daværen- de barne- og familieminister Laila Dævøy lovet i svar på skriftlig spørsmål nr. 818 (2003-2004), at saken skulle vurderes og fremmes for Stortinget.

I Innst. O. nr. 35 (2005-2006) uttalte en enstem- mig familie- og kulturkomité at "etter gjeldende rett kan den som er blitt fritatt for et farskap, kreve betalt barnebidrag tilbake fra folketrygden med samme no- minelle sum som er betalt i bidrag. Komiteen mener dette ikke er godt nok, siden vedkommende som sø- ker tilbakebetaling ikke er biologisk far til barnet og i tillegg vil bli belastet med et reelt økonomisk tap".

Et flertall avviste så forslag om å innføre en erstatningsordning.

Samtidig er en slik feildømt far nødt til å kjempe i de norske domstoler for å få erstatning. Det er uverdig at Regjeringen og et stortingsflertall ikke vil ta inn over seg at staten har et erstatningsansvar og innføre erstatningsordning, men lar enkeltpersoner ta byrden ved å føre sin sak gjennom utallige domstolsbehandlinger.

Svar:

I forbindelse med utarbeidelsen av svaret har det vært kontakt med Regjeringsadvokaten.

I dommen *Shofman vs. Russland* har Menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg (EMD) uttalt at søksmålsfristen for å få gjenopptatt en farskapssak i den tidligere russiske loven RSFSR Marriage and Family Code av 30. juli 1969, er i strid med menneskerettighetskonvensjonen (EMK) art. 8 om rett til respekt for sitt familieliv. Slik jeg forstår representant Knudsen, er han av den oppfatning at de tidligere vilkår og søksmålsfrister i norsk rett kan sammenlignes med de russiske, og at norsk rett på dette punkt derfor ikke er i overensstemmelse med EMK.

Jeg nevner innledningsvis at det følger av tidligere EMD-praksis at domstolen aksepterer søksmålsfrister som begrensning for gjenopptakelse av farskap ut fra ønsket om å sikre den juridiske stabiliteten i familierelasjoner og for å beskytte barnets interesser. Det betyr at slike frister i seg selv ikke er i strid med menneskerettighetene.

Det særegne i *Shofman*-saken er imidlertid at ettårsfristen i den tidligere russiske lovgivningen for å imøtegå et farskap, ble regnet fra det tidspunktet den antatte faren ble eller burde blitt oppmerksom på registreringen av ham som far, og at denne fristen var absolutt. I *Shofmans* tilfelle hadde han på registreringstidspunktet ingen foranledning til å mistenke at han ikke var far til gutt født i ekteskap (pater est). Dette ble han først oppmerksom på om lag to år senere, dvs. lenge etter utløpet av ettårsfristen, og saken var foreldet. Den russiske loven gav med andre ord menn i *Shofmans* situasjon ingen adgang til å få vurdert saken på nytt. De russiske myndighetene kunne heller ikke gi noen begrunnelse på hvorfor det i et demokratisk samfunn var nødvendig å ha en slik absolutt frist hvor fristen løper uavhengig av den antatte farens kjennskap til omstendigheter som kan reise tvil om hans farskap.

EMK art. 8 skal beskytte individet mot vilkårlig behandling fra myndighetenes side, og det må tas hensyn til at det må foreligge en rettfærdig balanse mellom individets og fellesskapets konkurrerende interesser. I *Shofman*-saken konkluderer domstolen med at søksmålsfristene i den tidligere russiske lov er i strid med EMK art. 8 idet det er manglende propor-

sjonalitet mellom de virkemidler som er benyttet, og at det av den grunn ikke foreligger en rettfærdig balanse mellom hensynet til å sikre den juridiske stabiliteten i familierelasjoner og klagers rett til å få den juridiske presumsjonen (pater est) om hans farskap vurdert på nytt i lys av nytt biologisk bevis (DNA). Spørsmålet blir således om det i forhold til norsk rett foreligger en tilsvarende manglende proporsjonalitet og balanse som i *Shofman*-saken.

I norsk rett hadde vi frem til lovendring av 1. april 2003 ulike vilkår og søksmålsfrister for å reise sak om endring av farskap. Vilkårene og søksmålsfristenes lengde varierte alt ettersom farskapet fulgte av ekteskap (pater est), erkjennelse eller dom. Felles for fristene var imidlertid at de ikke var absolutte, og der det forelå særlige grunner for det, for eksempel nye kjensgjerninger som reiste tvil om farskapet, kunne sak om endring av farskap tas opp selv om søksmålsfristen var utløpt.

Bakgrunnen for vilkårene og søksmålsfristene i norsk rett før lovendringen av 2003 må ses i sammenheng med at det fra samfunnets side alltid har vært ansett som svært viktig å få fastsatt farskap til barn, samt hensynet til barnet og ønsket om å beskytte barnet mot den uro en farskapssak kan skape i etablerte familieforhold. Ved utformingen av regelverket ble det derfor lagt vekt på at en mann som kjenner til opplysninger som tyder på at han ikke er far til barnet, ikke bør vente for lenge med å gjøre noe med dette. Konsekvensene av regelverket med søksmålsfrister for alle parter med unntak av barnet, var således at passivitet ble "straffet", dog slik at sak om endring av farskap kunne reises der særlige grunner talte for det, jf. ovenfor.

Etter mitt skjønn følger det av dette at de norske søksmålsfristene skiller seg fra de russiske, både ved at de er klart begrunnet ut fra samfunnsmessige hensyn, og ved at det tas hensyn til den utpekte fars senere muligheter til å få gjenopptatt en farskapssak. De norske og russiske regelsett er således etter mitt syn ikke sammenlignbare, og jeg kan derfor ikke se at *Shofmandommen* tilsier at norsk rett frem til lovendringen av 2003 var i strid med EMK art. 8.

Jeg ønsker avslutningsvis å knytte en kort kommentar til representant Knudsens uttalelse om statens eventuelle erstatningsansvar. Selv om norsk rett før lovendringen i 2003 skulle representere et brudd på EMK, vil dette ikke uten videre gi grunnlag for erstatningsansvar. Det må foreligge erstatningsgrunnlag i intern norsk rett enten etter alminnelig erstatningsrett eller etter en konvensjonsbasert regel som er implementert i norsk rett. EMK er implementert i norsk rett ved menneskerettighetsloven av 1999. EMK har videre en egen bestemmelse i art. 41 som kan gi grunnlag for erstatning, men denne gjelder bare for EMD selv. Det betyr at det er bare EMD som

kan tilkjenne erstatning etter denne bestemmelsen, og at bestemmelsen ikke gir grunnlag for krav om erstatning ved sak for norske domstoler. EMK art. 13 gir imidlertid norske domstoler hjemmel til å gi såkalt effektivt rettsmiddel/effektiv beskyttelse ved

krenkelse av konvensjonen. Slik beskyttelse kan gis på mange måter. Erstatning er ingen nødvendig rettsfølge. Staten har et ikke ubetydelig spillerom når det gjelder gjennomføringen av forpliktelsene etter art. 13.

SPØRSMÅL NR. 1182

Innlevert 15. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg er kjent med at Vegdirektoratet utarbeider oversikt over kostnadsutvikling i vegprosjekt som er vedtatt av Stortinget. Dette gjelder også tunnelprosjekt. Jeg er videre kjent med at Vegdirektoratet krever at det skal lages fullstendig økonomisk og teknisk sluttrapport for veganlegg større enn 15 mill. kr ved utgangen av det året anlegget settes i trafikk.

Kan statsråden på denne bakgrunn fremlegge tallmaterieell som kan brukes til kostnadsanslag på prosjekt Fv 107 Jondalstunnelen i Hordaland?»

BEGRUNNELSE:

Prosjekt Fv 107 Jondalstunnelen er et fylkesvegprosjekt med begrenset statlig støtte; av kostnadsrammen som er anslått til ca. 530 mill. kr bidrar staten med 50 mill. kr. Prosjektet har en "mellomstatus" som siste gjenværende "større fylkesveiprojekt" på såkalt "overgangsordning etter at opplegget for vegfinansiering ble endret for en del år siden. Hordaland fylkeskommune er tiltakshaver og har hovedansvar og risiko for finansiering. Fylkeskommunen har i 2004 gjennom Dovre International AS fått utført Kvalitetssikring for kostnadsoverslaget for prosjektet.

Dette konsulentfirmaet er et av de firma som er godkjent av FD for kvalitetssikringsoppdrag. For "reduisert utbygging" = tunnelprofil som for eksisterende Folgefonntunnel er "anbefalt styringsramme", definert som forventet kostnadsramme for prosjektet satt til 470 mill. kr (2004).

Konsulentforma Dovre har lagt stor vekt på tunnel under Folgefonna som grunnlag for kvalitetssikringen. Jeg siterer fra Dovres rapport side 14: "Tunnelen under Folgefonna er et meget interessant prosjekt for kostnadssammenligning. Forhold som tunnallengde, trafikkbelastning, geologi, driftsform og byggherreorganisasjon tilsier høy grad av sam-

menlingbarhet mellom Jondalstunnelen og Folgefonntunnelen."

Jeg viser videre til svar på mitt skriftlige spørsmål nr. 374 (2003-2004), datert 12. februar 2004, der det i svaret fra tidligere samferdselsminister Skogsholm bl.a. står følgende:

"Byggestart var 27. mai 1997 og prosjektet ble åpnet for trafikk 15. juni 2001.

Statens vegvesen var byggherre. Sprenging, stabilitetssikring, drenering og bygging av vegkroppen i fjelltunnelen ble utført dels fra Odda-siden og dels fra Kvinnherad-siden. En privat entreprenør utførte 4 km av dette arbeidet fra Odda-siden, mens Statens vegvesen sin produksjonsavdeling utførte 7,13 km fra Kvinnherad-siden. Resten av arbeidene (vannsikring, betongportaler, elektro- og sikkerhetsutrustning) ble utført av Statens vegvesen sin produksjonsavdeling for hele tunnelen.

Byggekostnadene på hele prosjektet var 441,1 mill. kr i 2004-kroner, inkludert byggherrekostnader.

Byggekostnadene på selve Folgefonntunnelen inkludert byggherrekostnader var 394,1 mill. kr i 2004-kroner. Det gir 35 400 kr/meter tunnel. En sammenligning mellom prisene fra privat entreprenør og Statens vegvesen sin produksjonsavdeling, viste at entreprenøren hadde ca. 11 pst. lavere pris."

Jeg viser videre til at Samferdselsdepartementet har gitt Terramar AS i oppdrag å gjennomføre nok kvalitetssikring av fylkesveiprojektet Fv 107 Jondalstunnelen, ferdigstilt i sommer, men med rapport som foreløpig er unntatt offentlighet. Jeg viser i den forbindelsen til mitt skriftlige spørsmål nr. 1125 (2005-2006) med svar fra statsråden, datert 7. september 2006. Denne rapporten viser angivelig en langt høyere byggekostnad enn de 530 mill. kr som ligger inne i prosjektfinansieringen og som samtidig er betydelig høyere enn erfaringstall fra Folgefonntunnelen (oppjustert til 2004-kr) og kvalitetssikring utført av Dovre International AS i november 2004.

På denne bakgrunn er det viktig å få frem erfaringstall fra andre tilsvarende anlegg også andre steder i vegregion Sør og andre vegregioner.

Både økonomiske sluttrapporter fra anlegg som er satt i trafikk og ajourførte kostnadsoversikter over prosjekter vedtatt av Stortinget vil på en avgjørende viktig måte kunne bidra til å rydde bort uklarhet og usikkerhet knyttet til ulike kostnadsanslag for Jondalstunnelen, og på den måten bidra til at prosjektet blir sluttbehandlet av Stortinget så snart som mulig og med en realistisk kostnadsramme.

Svar:

Vegdirektoratet utarbeider hvert år oversikter som viser sluttkostnader for vegprosjekter som ble åpnet for trafikk foregående år. Oversiktene viser også spesifiserte sluttkostnader på tunneler. Det fremgår av oversiktene at det er stor spredning i sluttkostnader.

Det er en rekke årsaker til at det er stor spredning i sluttkostnader for tunneler. Det vil være en rekke forhold som påvirker sluttkostnadene, eksempelvis tunnelklasse, geologiske forhold, tunnellengde, hensyn til ytre forhold (setninger, rystelser, utslipp) beliggenhet og tidspunkt for gjennomføring i forhold til markedet.

Når det utarbeides et kostnadsoverslag, må dette baseres på forutsetningene knyttet til det konkrete

tunnelprosjektet. To tunnelprosjekter vil aldri være så like at kostnadene fra et tidligere avsluttet prosjekt kan overføres direkte til et kostnadsoverslag for et framtidig prosjekt.

Dersom det finnes avsluttede tunnelprosjekter med mange likhetstrekk, kan imidlertid disse benyttes som referanseprosjekter for kontroll av om kostnadsoverslaget ligger på riktig nivå. Folgefonntunnelen er et prosjekt som kan benyttes som referanseprosjekt. Tatt i betraktning at tunnelen ble åpnet så langt tilbake som i 2001, er verdien som referanseprosjekt imidlertid begrenset.

Vegdirektoratets oversikter viser at ingen avsluttede tunnelprosjekter i 2004 og 2005 (15 stk) hadde så lav sluttkostnad som Folgefonntunnelen. Dette er en dokumentasjon på at kostnadsnivået for vegtunneler i fjell er høyere enn for 4-5 år siden. Hovedårsaken er en betydelig økning i entreprisekostnadene for fjellarbeider i perioden.

Ingen av de avsluttede vegtunnelprosjektene som ble åpnet for trafikk i 2004 og 2005 er direkte sammenliknbare med Jondalstunnelen. Vegdirektoratets oversikter indikerer imidlertid at kalkulert pris på Jondalstunnelen (49 900 2005-kr/løpemeter) ligger nær det som pr. i dag kan oppfattes som laveste realiserbare kostnadsnivå. Det er gjennomført ekstern kvalitetssikring av prosjektet. Dette vil også være med å danne grunnlag for endelig kostnadsoverslag.

SPØRSMÅL NR. 1183

Innlevert 15. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 22. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Viser til skriftlig spørsmål nr. 1126 og svar dattert 7. september 2006. Konstaterer at finansministeren har svart hva det koster å øke personfradraget for alle til 95 000 kr. Det jeg imidlertid ønsket å få svar på, er hva det koster å innføre skattefritak for alle med inntekt under 95 000 kr på samme måte som minstepensjonister i dag ikke betaler skatt. Ber også om at finansministeren presiserer hvilken opptrapings-sats for alminnelig inntekt som er lagt til grunn i svaret.

Kan finansministeren gi meg et svar på dette?»

Svar:

Det vises til mitt svar av 7. september d.å. der det ble redegjort for hvordan man innenfor dagens satsstruktur kan sikre at alle med inntekter lavere enn 95 000 kr blir fritatt for å betale skatt. Dette vil kreve at nedre grense for å betale trygdeavgift økes til 94 600 kr, og at personfradraget økes til 95 000 kr. Ettersom personfradraget ikke avtrappes med inntekten, vil økningen av personfradraget også komme alle med høyere inntekter til gode. Samlet anslås dette å redusere skatteinntektene med om lag 50 mrd. kr.

Et alternativ kunne være å la den såkalte skattebegrensingsregelen for pensjonister gjelde for alle personlige skattytere. Pensjonister kan i dag skattleg-

ges etter skattebegrensingsregelen dersom dette gir lavere skatt enn med ordinære regler for skattlegging av pensjonsinntekt. Med 2006-regler er den skattefrie nettoinntektsgrensen i skattebegrensingsregelen 95 300 kr for enslige og 156 300 kr for ektepar. Nettoinntekten beregnes som samlet brutto lønns-, pensjons-, nærings- og kapitalinntekt fratrukket minstefradrag for lønnstakere og pensjonister og fradragsberettigede utgifter som gjeldsrenter mv. I tillegg blir et formuestillegg lagt til inntekten. I 2006 er formuestillet på 2 pst. av nettoformue over 200 000 kr. Fordelen av skattebegrensingsregelen avtrappes ved at inntekter over den skattefrie nettoinntektsgrensen skattlegges med 55 pst.

For en enslig pensjonist som kun har pensjonsinntekt, og ikke har fradrag utover standardfradrag eller nettoformue over 200 000 kr, innebærer regelen at:

- Man kan ha en inntekt på om lag 125 400 kr uten å betale inntektsskatt (skattefrie nettoinntekt + minstefradrag).
- Man betaler skatt etter ordinære regler dersom pensjonsinntekten overstiger vel 211 600 kr.

Det vises for øvrig til svar på skriftlig spørsmål nr. 969 fra stortingsrepresentant Hagesæter for nærmere omtale av skattebegrensingsreglen.

Dersom den samme skattebegrensingsregelen gjøres gjeldende for alle personlige skattytere, vil det innebære at alle med nettoinntekt lavere enn 95 300 kr er fritatt for inntektsskatt, forutsatt at nettoformuen ikke overstiger 200 000 kr. Hvor høy bruttoinntekt man kan ha før man begynner å betale skatt, vil avhenge av hvor store fradrag man har (minstefradrag og fradragsberettigede utgifter), jf. omtalen over. En lønnstaker som ikke har andre fradrag enn standardfradrag, vil begynne å betale inntektsskatt når lønnsinntekten overstiger om lag 144 400 kr (skattefrie nettoinntekt + minstefradrag).

Å utvide skattebegrensingsregelen til å gjelde for alle personlige skattytere, anslås å redusere skatteinntektene med om lag 15 mrd. kr.

Provenyvirkningen er beregnet på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE, som er basert på et utvalg skattytere. Utvalget er basert på Inntekts- og formuesundersøkelsen for 2004 (IF-2004). Datagrunnlaget er framskrevet til 2006. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi IF-2004 er basert på et utvalg. Det er heller ikke tatt hensyn til ev. tilpasninger.

Jeg vil imidlertid igjen påpeke at en slik omlegging av skattesystemet ville kreve en nøye gjennomgang av strukturen (satsene, grensene og bunnfradragene) i inntektsbeskatningen.

SPØRSMÅL NR. 1184

Innlevert 15. september 2006 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 27. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasientene får en reell mulighet til å velge mellom offentlige sykehus og private sykehus, som har avtaler med regionale helseforetak?»

BEGRUNNELSE:

Private sykehus spiller en viktig rolle som supplement og korrektiv til den offentlige helsetjenesten. De regionale helseforetakenes avtaler om kjøp av tjenester fra private aktører har bidratt til kortere ventetid for pasientene og bedre utnyttelse av de samlede ressursene i helsesektoren. Samdatas rapport fra 2004 viser eksempelvis at dagkirurgisk behandling økte med 3,5 pst. i 2004, og private aktører stod for

nær to tredjedeler av denne veksten. Under regjeringen Bondevik II ble retten til fritt sykehusvalg utvidet til å omfatte alle private sykehus som har avtaler med regionale helseforetak.

På bakgrunn av Soria Moria-erklæringen har helse- og omsorgsministeren i styringsbrevet for 2006 instruert de regionale helseforetakene om å begrense omfanget av avtaler med private aktører. Som følge av dette begrenses også pasientenes muligheter for å velge mellom private og offentlige sykehus.

Det fremgår av en reportasje i TV2-nyhetene 13. september 2006 at pasienter i Helse Øst ikke får anledning til å velge behandling ved Feiringklinikken på grunn av aktivitetsbegrensninger i avtalen med Helse Øst. Dette innebærer i realiteten en undergraving av retten til fritt sykehusvalg.

Videre fremgår det av reportasjen at det ikke foreligger tilsvarende aktivitetsbegrensninger i Feiringklinikken avtaler med andre regionale helseforetak, slik at pasienter fra eksempelvis Helse Nord kan benytte tilbudet ved Feiring. Det fremgår av Ot.prp. nr. 63 (2002-2003) pkt. 4.5.2 at en utvidelse av retten til fritt sykehusvalg til å omfatte alle private sykehus som har avtaler med RHF skal sikre pasientene lik tilgang til helsetjenester på tvers av geografisk og administrativ inndeling.

Svar:

Innledningsvis har jeg lyst til å bemerke at det ikke er riktig, slik en kunne få inntrykk av gjennom TV2-reportasje 13. september 2006, at pasienter i Helse Øst ikke har anledning til å velge behandling ved Feiringklinikken da produksjonstaket for 2006 er nådd. I avtalen om leveranse av spesialisthelsetjenester mellom Feiringklinikken AS og Helse Øst RHF fremgår det at produksjonen forutsettes planlagt slik at den fordeler seg forholdsvis jevnt utover året, og at Feiringklinikken har et tilbud til pasienter fra Helse Øst hele året. Pasienter i Helse Øst har derfor fremdeles anledning til å velge behandling ved Feiringklinikken.

Det er riktig som representanten Solberg er inne på at pasientrettighetsloven § 2-4 om rett til valg av sykehus ble endret med virkning fra 1. september 2004, noe som medførte at det frie sykehusvalg også omfatter private sykehus. Utvidelsen omfattet i realiteten kun private, kommersielle sykehus. Sykehus som fikk driftstilskudd - i praksis sykehus eid av frivillige, ideelle organisasjoner - ble ansett som offentlige sykehus og var omfattet av ordningen også før lovendringen.

Det har imidlertid aldri vært oppfattet å være i strid med pasientrettighetslovens bestemmelse om fritt sykehusvalg at regionale helseforetak (RHF) avtaler å kjøpe et bestemt volum av en ytelse når det inngås avtale om anskaffelse av tjenester fra et privat sykehus. Dette følger både av bestemmelsen og av forarbeidene til endringen av bestemmelsen i Ot.prp. nr. 63 (2002-2003) (se proposisjonens punkt 4.5.2).

Pasientens rett til valg av sykehus etter pasientrettighetsloven er avhengig av avtale mellom det aktuelle private sykehuset og RHF. Pasienten får ikke mer omfattende rettigheter enn det som følger av avtalen. Jeg vil i denne sammenheng vise til at pasientrettighetsloven ikke pålegger regionalt helseforetak å inngå avtale med alle de private sykehusene som tilbyr tjenester. Ved en avtaleinngåelse er det heller ikke noe krav om at RHF skal kjøpe alle de behandlingstilbudene sykehuset har. Endelig foreligger det heller ikke noe pålegg om at det regionale helseforetaket kjøper hele den kapasiteten som sykehuset har når det gjelder de tjenestene det inngås avtale om. Pa-

sientrettighetsloven inneholder således ingen begrensninger i den avtalefriheten RHF har som eget rettssubjekt.

Regionale helseforetak har ansvaret for å sørge for sykehustjenester til befolkningen i helseregionen. Dette innebærer et ansvar for å planlegge og yte tjenester i samsvar med pasientenes behov, og innenfor de økonomiske rammene som stilles til disposisjon. Dersom RHF ikke skulle ha anledning til å begrense kjøp av tjenester fra private sykehus til det volumet som det er behov for, men være ansvarlig for å dekke utgiftene til de tjenestene som private sykehus ytte etter pasientenes frie valg, ville det undergrave deres muligheter til å tilpasse det totale tilbudet til pasientenes behov, herunder å anvende de økonomiske ressursene til beste for pasientene. Dette blir særlig tydelig dersom det oppstår overkapasitet innen den offentlige helsetjenesten.

I Ot.prp. nr. 63 (2002-2003) pekes det på det sentrale i at regionale helseforetak kan unnlate å inngå avtaler om private tilbud som ikke er i samsvar med de overordnede prioriteringer og målsettinger som er satt for den offentlige helsetjenesten. I motsatt fall vil det kunne oppstå økt press på etterspørsel etter lavere prioriterte helsetjenester, hvilket vil kunne føre til et mindre solidarisk helsevesen.

Jeg vil videre vise til proposisjonen der det på side 23 uttrykkes følgende:

"Målsettingen med å utvide fritt sykehusvalg til å omfatte både det offentlige og private helsetilbudet, er å utnytte den samlede kapasiteten i helsetjenesten slik at pasienter som har behov for helsehjelp ikke skal behøve å vente i "offentlige køer" dersom det er ledig kapasitet i den private helsetjenesten."

Lovbestemmelsens målsetting omfatter dermed ikke at regionale helseforetak skal kjøpe ledig kapasitet i privat helsetjeneste når det er overkapasitet i offentlig helsetjeneste.

Det presiseres deretter at:

"Hensikten er imidlertid ikke å skape overkapasitet i den samlede helsetjenesten finansiert av offentlige midler. Både den offentlige og private helsetjenesten må være forberedt på å tilpasse seg dersom det oppstår overkapasitet på enkelte områder."

I forbindelse med iverksettingen av endringen i pasientrettighetsloven § 2-4, ble regionale helseforetak enige om at pasienter også skal kunne velge private sykehus som har avtale med et regionalt helseforetak i en annen helseregion enn der pasienten er bosatt. Dette må framgå av avtalene.

Jeg vil for ordens skyld gjøre oppmerksom på at denne Regjeringen ikke har foretatt noen endringer i forståelsen av pasientrettighetsloven på dette punktet.

SPØRSMÅL NR. 1185**Innlevert 15. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 25. september 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Medlem i Stortingets energi- og miljøkomité, Terje Aasland (Arbeiderpartiet), sier i et intervju med Dagbladet at "det står ingen ting i Soria Moria om at rensingen av CO₂ skal skje fra første driftsdag. Det må være nok at det finnes reelle planer for innføring av slik renseteknologi senere". Et gasskraftverk på Mongstad kan i påvente av rensing kjøpe kvoter.

Kan statsråden bekrefte at Aasland har en riktig forståelse av Soria Moria, og at en rensefri periode er innenfor regjeringsplattformen?»

Svar:

I Soria Moria-erklæringen slo regjeringsspartiene fast at vi gjennom økonomiske virkemidler og satsing på ny teknologi vil sørge for at nye konsesjoner til gasskraft skal basere seg på CO₂-fjerning. Regje-

ringen gjentok denne målsettingen i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) Om endring av St.prp. nr. 1 om statsbudsjettet 2006.

Statoil søkte om konsesjon og utslippstillatelse for energianlegget på Mongstad i juni 2005. Norges vassdrags- og energidirektorat ga anlegget energikonsesjon den 5. juli 2006. I tråd med Regjeringens retningslinjer til Statens forurensningstilsyn (SFT) vedrørende behandlingen av søknader om utslippstillatelse til gasskraftverk, leverte SFT innstilling til Miljøverndepartementet den 18. august 2006. I innstillingen anbefaler SFT at Miljøverndepartementet stiller krav om etablering av anlegg for CO₂-håndtering fra idriftsettelsen av anlegget.

Søknaden om utslippstillatelse er nå under behandling i departementet, og jeg kan ikke forskuttere denne. Jeg vil imidlertid understreke at det tas sikte på en snarlig avgjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1186**Innlevert 15. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 28. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ifølge Adresseavisen 7. september har statsråden slått fast at "hun har ingen penger med seg til å løse lokale veiproblemer [...] samferdselsministeren var mest klar på at hun fremover vil prioritere vedlikehold av veier fremfor nye prosjekter". Dette er ikke godt nytt.

Det er viktig med økt vedlikehold, men er det slik at Regjeringen nå varsler at vi i Trøndelag derfor kan skyte en hvit pil etter statlig finansiering av svært viktige nye veier (kraftig oppgradering) av E6 Klett-krysset, rv 715 Fosen og rv 714 Hitra-Frøya?»

Svar:

I spørsmålet er det med upresis gjengivelse vist til et oppslag i Adresseavisen 7. september i år der avisa både omtalte at formålet med mitt besøk denne gang ikke var å løse lokale vegproblemer med medbrakte midler, og refererte en uttalelse fra meg om

opprioritering av vegvedlikeholdet. Omtalene er knyttet til to ulike problemstillinger. Den første omtalen er en konstatering av at Regjeringen legger til grunn fastsatt handlingsprogram for 2006-2009 når utbyggingstiltak i perioden prioriteres. Den andre omtalen er en påpeking av at en sterkere prioritering av vegvedlikeholdet er nødvendig. Dette gjøres for å hindre at det vedlikeholdsmessige etterslepet fortsetter å øke, slik tilfellet har vært over en årrekke, ikke minst de fire foregående år, da det har vært reelle kutt i vedlikeholdet, på tross av meget sterk økning i slitasjen knyttet til stor trafikkvekst. Et økt etterslep vil ha konsekvenser både for framkommelighet og trafikksikkerhet. En strategi for å redusere etterslepet er det, slik jeg oppfatter det, bred enighet om i Stortinget, og dette er i samsvar med prioriteringene i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015. En økt prioritering av vedlikehold vil ikke føre til stopp i utbyggingen av nye samferdselsprosjekter.

Når det gjelder de prosjektene som er nevnt i spørsmålet, er ingen av disse prioritert i handlingsprogrammet for perioden 2006-2009 slik det ble fastsatt under regjeringen Bondevik II, som spørreeren satt som statsråd i. E6 Klettkrysset er en del av prosjektet E6 Jaktøyen-Tonstad som er satt opp med statlige midler i planleggingsprogrammet for 2010-2015. Sør-Trøndelag fylkeskommune har i sin prioritering av midler til øvrig riksvegnett prioritert parsel-

len Vikstrøm-Norddolm på rv 714 på 2. plass i perioden 2010-2015. Riksvei 715 Fosen er ikke prioritert i perioden. Som kjent skal fylkeskommunens prioriteringer tillegges avgjørende vekt på det øvrige riksvegnettet, innenfor føringer gitt av Stortinget og departementet. Utbyggingsprosjektene som er nevnt i planleggingsprogrammet for perioden 2010-2015, vil bli vurdert ved neste rullering av Nasjonal transportplan og eventuelt prioritert i perioden 2010-2013.

SPØRSMÅL NR. 1187

Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 29. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Et av tiltakene i Regjeringens plan for avvikling av soningskøen er hjemsendelse av utlendinger når dommen kan sones i hjemlandet. En forutsetning for dette er imidlertid at Norge har inngått bilateral avtale med vedkommende land om slik overføring.

Hvor mange utlendinger er overført til soning i hjemlandet inneværende år, og hva er potensialet og status med hensyn til slike bilaterale avtaler?»

BEGRUNNELSE:

Det er en realitet at mange utlendinger som sitter i norske fengsler er idømt til dels lang straff og dermed legger beslag på ikke ubetydelig fengselskapasitet. Samtidig vet vi at soning i hjemlandet vil kunne være mulig dersom Norge har inngått avtale med vedkommendes hjemland om dette. Justisministeren har uttalt at han vil prioritere arbeidet med slike avtaler som et ledd i arbeidet med å avvikle soningskøen. Det er derfor av stor interesse nå å få status og vite hvordan fremdriften er i arbeidet med disse avtalene om soning i hjemlandet.

Svar:

Det finnes pr. i dag ikke noen samlet statistikk over antall utenlandske innsatte som blir overført til fortsatt soning i hjemlandet. Det er imidlertid ønskelig å få en bedre oversikt på dette området. Jeg vil derfor se nærmere på mulighetene for å fremskaffe dette.

Det foreligger ulike hjemmelsgrunnlag for overføring av utenlandske innsatte til fortsatt soning i hjemlandet.

Overføring til de nordiske land skjer i medhold av lov om fullbyrding av nordiske straffedommer av 15. november 1963. Overføring er ikke betinget av innsattes samtykke. Det pågår for tiden et revisjonsarbeid av den nordiske loven med tanke på å få en mer fleksibel overføringsadgang.

Overføring til fortsatt soning til land utenfor Norden skjer som hovedregel i medhold av den europeiske overføringskonvensjonen, inkorporert ved lov om overføring av domfelte av 20. juli 1991. Per i dag har 61 land ratifisert konvensjonen. Konvensjonen er basert på et frivillighetsprinsipp, slik at en overføring forutsetter at den innsatte selv søker om dette. Mottakerstaten må samtykke i overføringen.

Konvensjonen har dessuten et krav om at det må være minimum seks måneder gjenstående soningstid før man setter i gang prosessen. Da den samlede saksbehandlingstiden i Norge og mottakerstaten kan være lang i slike saker, vil en overføring kun være aktuelt for dommer av en viss lengde.

En tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen gir mulighet for soningsoverføring uten innsattes samtykke. Per i dag er det 30 stater som har ratifisert tilleggsprotokollen. Overføring i medhold av tilleggsprotokollen kan bare skje dersom vedkommende har unndratt seg straffen (flyktet fra domlandet) eller er besluttet utvist som følge av den straffbare handlingen. Det er også her en forutsetning for overføring at den aktuelle staten samtykker i å gjennomføre den idømte straffen.

Videre gir lov om overføring av domfelte hjemmel for overføring selv om det ikke foreligger noen avtale med den aktuelle staten den innsatte ønsker overføring til.

Per i dag har Norge kun en bilateral overføringsavtale med Thailand, og denne baserer seg på frivillighet. Regjeringen er åpen for å inngå flere bilaterale avtaler og særlig overfor stater hvor ratifikasjon av allerede eksisterende konvensjoner ikke er hensiktsmessig.

Vi ønsker også et mer forpliktende samarbeid med EU på dette området. Vi følger nøye utviklingen med hensyn til nye samarbeidsavtaler på dette feltet.

På denne bakgrunn vil kriminalomsorgen intensivere arbeidet med soningsoverføring innenfor gjeldende regelverk. Det er en målsetting at flere utenlandske innsatte kan overføres til fortsatt soning i hjemlandet og at dette kan skje på et tidlig tidspunkt i soningen. Vi går gjennom saksbehandlingsrutinene på dette området for å se om det er muligheter for effektivisering. Et prosjekt som skal jobbe videre med dette er under etablering.

SPØRSMÅL NR. 1188

Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 25. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I Oslo er det et betydelig problem at barn ikke møter til skolestart grunnet utenlandsopphold. Oslo-skolen har konsekvent anmeldt forholdene til politiet som et viktig tiltak for å minimere problemet og synliggjøre at man ser svært alvorlig på dette. De fleste anmeldelser ser imidlertid ut til å bli henlagt, jf. Dagsavisen 14. september.

Hvordan ser justisministeren på muligheten for å styrke politiinnsatsen overfor denne type lovbrudd, blant annet ved mer aktiv bruk av utenriksstasjonene i denne sammenheng?»

Svar:

Det at barn ikke møter til skolestart grunnet utenlandsopphold reiser problemstillinger som berører flere offentlige sektorer. Mitt syn er at dette ikke bare er et ansvar for rettsmyndighetene, og det er viktig med et tett samarbeid mellom flere samfunnssektorer for å søke gode løsninger. Politiet håndterer ofte symptomene, mens bakenforliggende årsaker kan løses i samarbeid med andre som har ansvar for barn og unge. Omsorgspersoner har også en sentral rolle.

Jeg har vært i kontakt med Kunnskapsdepartementet som opplyser at de i samarbeid med Arbeids- og inkluderingsdepartementet på generelt grunnlag vurderer problematikken i forhold til barn som tas ut av skolen og sendes til utlandet. Det kan ellers nevnes at fra 1. juli 2006 er Arbeids- og velferdsetaten gitt hjemmel til å pålegge skoler å gi melding til etaten

når elever har fravær som kan skyldes utenlandsopphold.

Det tilligger ikke meg som justisminister å gå inn i konkrete straffesaker. Behandling av enkeltsaker hører inn under påtalemyndighetens ansvarsområde under riksadvokatens ledelse. For Regjeringen er det et mål å arbeide for en helhetlig kriminalitetsbekjempelse, noe som innebærer blant annet bedre forebygging, at flere saker oppklares og at det reageres raskere.

Politidirektoratet opplyser at Oslo politidistrikt har god kontakt med Utdanningsetaten i Oslo kommune. For skoleåret 2005/2006 mottok distriktet totalt 12 anmeldelser om skolebarn som ikke møtte til skolestart, eller som ble borte i løpet av skoleåret. Tre av sakene er avgjort med en påtalemessig reaksjon, to er fortsatt under etterforskning, to saker er foreløpig stilt i bero og resten av sakene er henlagt. For inneværende skoleår (2006/2007) har Oslo politidistrikt ikke mottatt anmeldelser fra Oslo kommune om skolebarn som ikke har møtt til skolestart.

Når det gjelder spørsmål om mer aktiv bruk av utenriksstasjonene for å styrke politiinnsatsen på området, har jeg konferert med Utenriksdepartementet. Bruk av utenriksstasjonene reiser jurisdiksjonsspørsmål. I mange tilfeller er barna også statsborgere av det landet de tas med til. Utenriksstasjonene har ikke kompetanse til å utføre politiarbeid i utlandet. I noen saker vil utenriksstasjoner kunne bistå avhengig av omstendighetene i den enkelte sak. Ifølge Politidirektoratet er Oslo politidistrikt kjent med denne muligheten.

SPØRSMÅL NR. 1189**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 25. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Ifølge Aftenposten 14. september 2006 bekrefter Oljedirektoratet at de driver seismiske undersøkelser i polarfronten sør for Svalbard. Det er bred politisk enighet om at det ikke skal igangsettes petroleumsvirksomhet i området ved iskanten og polarfronten.

Hva er formålet med de undersøkelser Oljedirektoratet nå gjør, og hvordan vurderer statsråden denne virksomheten opp mot Stortingets tilslutning til at det ikke skal igangsettes petroleumsvirksomhet i området?»

BEGRUNNELSE:

I Forvaltningsplanen (St.meld. nr. 8 (2005-2006)) kap. 10.2 heter det at "I områdene ved iskanten og polarfronten skal det ikke igangsettes petroleumsvirksomhet". Stortinget gav i Innst. S. nr. 225 (2005-2006) sin tilslutning til dette. Et flertall (regjeringspartiene, Kristelig Folkeparti og Venstre) sa blant annet:

"Flertallet viser til at Regjeringen ikke åpner for petroleumsvirksomhet i flere av de områdene som er mest sårbare og verdifulle i ressurs- og miljømessig forstand, og det er avdekket et betydelig behov for ny kunnskap knyttet til det marine økosystemet. Dette er områder fra Lofoten til og med Tromsøflaket, Egga-

kanten, kysten av Finnmark, Iskanten, Polarfronten og kystsonen omkring Bjørnøya og resten av Svalbard."

Svar:

Oljedirektoratet (OD) har mange oppgaver i forbindelse med petroleumsvirksomheten på norsk kontinentalsokkel. En av disse oppgavene er å kartlegge mulige petroleumsvirksomheter på sokkelen. OD har historisk drevet et omfattende og kontinuerlig kartleggingsarbeid overalt på norsk sokkel, slik at myndighetene skal ha en best mulig forståelse av geologien og ressurspotensialet på sokkelen. Eksempelvis foretok OD i fjor flere grunne borer i Barentshavet nord som et ledd i å styrke sin geologiske forståelse av området.

Seismikkinnsamlingen det vises til i spørsmålet er et tokt OD gjorde i samarbeid med Universitetet i Bergen. Formålet med toktet fra ODs side er å samle inn grunn seismikk for å koble disse dataene mot de grunne boringene som er foretatt tidligere.

Jeg mener bestemmelsene i forvaltningsplanen ikke utgjør en begrensning for myndighetenes mulighet til å drive kontinuerlige kartlegging av mulige petroleumsvirksomheter på norsk sokkel. Hvorvidt det blir igangsatt petroleumsvirksomhet i områder som i dag ikke er åpnet, er opp til det fremtidige Stortinget å bestemme.

SPØRSMÅL NR. 1190**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 22. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Regjeringen varsler nå at de vil redusere avgiften på miljøvennlige biler. Regjeringen forventer at lavere avgifter videreføres som lavere pris til forbruker, og dermed øker etterspørselen etter slike biler uten at prisene presses opp tilsvarende avgiftsreduksjonen. Derimot har Regjeringen nektet for at slik logikk fungerer i kraftmarkedet. Statsråden avviser reduksjon i elavgiften, fordi det angivelig medfører tilsvarende økt strømpris.

Hvorfor fungerer avgiftsreduksjoner i bilmarkedet, men ikke i kraftmarkedet?»

BEGRUNNELSE:

På spørsmål fra representanten Ketil Solvik-Olsen om elavgiftsreduksjon har finansministeren argumentert for at en avgiftsreduksjon kan bli oppveid av tilsvarende økning i strømprisene, slik at forbruker ikke får glede av avgiftsreduksjonen. Til tross for flere forespørsler fra Fremskrittspartiet om å få se Re-

gjeringens beregninger på dette, så har finansministeren ikke vært i stand til å dokumentere sine påstander. Finansministeren uttalte at hun baserer seg på "ren logikk" (debatt i Stortinget 16. mai 2006) når hun konkluderte med at en elavgiftsreduksjon ville bli oppveid av økte strømpriser. Formålet med dette spørsmålet er derfor å få oppklart hvorfor denne logikken ikke også gjelder på prisnivået på miljøvennlige biler som får redusert avgift. Jeg kan ikke se at det er grunn til å anta at bilbransjen har mindre incitamenter til å øke marginene på sine produkter ved økt etterspørsel enn det kraftbransjen har.

Svar:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 983 fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen og Dokument nr. 8:39 (2005-2006) fra stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Tord Lien, Torbjørn Andersen og Gjermund Hagesæter. I mine svar på nevnte dokumenter, skriver jeg at det ikke nødvendigvis er slik at en reduksjon i elavgiften vil føre til tilsvarende lavere priser til forbrukerne. Dette gjelder i perioder med lite vann i kraftmagasinene og begrenset mulighet for å importere kraft fra utlandet.

I perioder med lite vann i magasinene og begrenset overføringskapasitet kan markedet for elektrisk kraft sies å være i en særstilling. Normalt vil lavere

avgifter føre til lavere priser til forbruker. Lavere priser gir økt etterspørsel som blir møtt med et økt tilbud fra produsentenes side. Dersom produsentene ikke har mulighet til å øke tilbudet, slik som er tilfellet i kraftmarkedet i situasjonen beskrevet ovenfor, vil produsentene i stedet øke prisene slik at markedet klareres. Når det gjelder vanskelighetene knyttet til å tallfeste virkningene av endringer i elavgiften, viser jeg igjen til mitt svar på spørsmål nr. 33, fra finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon, av 12. mai 2006, vedrørende Revidert nasjonalbudsjett 2006.

I markedet for biler er det ikke en tilsvarende knapphet på tilbudssiden. Tilbyderne, som er store bilprodusenter i utlandet, vil i stor grad kunne dekke en eventuell økt etterspørsel i det norske markedet. Det er grunn til å tro at konkurransen mellom bilprodusentene fungerer godt. Videre har nye forordninger i EU bidratt til å fjerne konkurransehemmende avtaler mellom produsenter og forhandlere. Muligheten for privat import har også blitt bedre. I et godt fungerende marked er det grunn til å tro at avgiftslettelse over tid vil komme forbrukerne til gode. På helt kort sikt kan imidlertid forhandlere og produsenter tenkes å søke å oppnå en kortsiktig profitt ved å holde prisene oppe. Erfaringene fra omleggingen i 1996 tilsa imidlertid at hele avgiftslettelsen kom forbrukerne til gode, jf. omtale i St.prp. nr. 1 (1997-98) Skatte-, avgifts- og tollvedtak.

SPØRSMÅL NR. 1191

Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 25. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Norge har en betydelig produksjon av kull på Svalbard. Mesteparten av denne kullet selges til eksport, mens noe brennes i kullkraftverket i Longyearbyen. I lys av dagens kraftsituasjon i Norge er det flere aktører som har begynt å snuse på muligheten for å bygge kullkraftverk.

Hvordan forholder Regjeringen seg til muligheten for å benytte norsk kull til kraftproduksjon på det norske fastlandet?»

Svar:

Jeg er kjent med at det arbeides med løsninger for kullkraftverk, blant annet knyttet til utvikling av ny teknologi for CO₂-håndtering. Per i dag har disse planene imidlertid ikke kommet så langt at det er fremmet konkrete søknader til konsesjonsmyndighetene. Det er derfor for tidlig å gjøre en vurdering av mulighetene for kullkraft basert på slik teknologi i Norge. Regjeringen følger imidlertid utviklingen av aktuelle prosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1192**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 25. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Regjeringen fremla sin satsing på pelletskaminer og varmpumper den 14. september. I svar på kritikk mot at Regjeringen ikke inkluderer rentbrennende vedovner, så understreker statsråden at han vil støtte nye teknologier. Fra flere hold stiller man seg da undrende til hvorfor solcellepanel og/eller små gassbrennere som produserer strøm og varme ikke inkluderes i ordningen. Dette må jo sies å være teknologier som langt fra er allemannseie.

Hvordan stiller Regjeringen seg til slike og lignende nye teknologier i støtteordningen?»

Svar:

Olje- og energidepartementet la fredag 15. september fram St.prp. nr. 82 (2005-2006) Tiltak for å begrense elektrisitetsbruken i husholdninger. Der foreslår departementet å bevilge 46 mill. kr til en tilskuddordning for husholdninger som vil investere i

pelletskaminer, pelletskjeler, varmpumper i vannbårne systemer og styringssystemer for strømsparing. Ordningen vil kunne bidra til at modne teknologier som i dag ikke er utbredt på markedet, blir mer tilgjengelige for husholdningene.

Det finnes flere nye teknologier for å begrense elektrisitetsbruk i husholdninger, både modne og umodne, som ikke er inkludert i ordningen, og som har liten utbredelse i markedet. Enova har en bred satsing mot nye teknologier, gjennom programmer for teknologiintroduksjon og innovative energiløsninger. De samarbeider også med Innovasjon Norge og Norges forskningsråd.

Regjeringen har varslet en styrket satsing på Enova gjennom avkastningen av et fond på 20 mrd. kr. Den økte rammen til Enova vil gi rom for å styrke satsingen rettet mot husholdninger. For denne vinteren har imidlertid Regjeringen foreslått den særskilte tilskuddsordningen i St.prp. nr. 82 (2005-2006).

SPØRSMÅL NR. 1193**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 25. september 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«En arbeidsmarkedsbedrift opplever at en god lokal løsning stoppes av det lokale NAV-kontoret, fordi løsningen ikke er i tråd med regelverket. En "bruker" trenger fagbrev for å kunne bli sveiser, men nektes å prøve yrket internt i arbeidsmarkedsbedriften før han kan begynne en kostbar opplæring. Arbeidsmarkedsbedriften er redd samarbeidet med næringslivet ødelegges dersom de må sende vedkommende ut i en vanlig bedrift for å teste ut et yrke som krever kompetanse på forhånd.

Burde arbeidsmarkedsbedriften kunne teste "brukeren" internt før han påspanderes et kostbart kurs?»

BEGRUNNELSE:

En arbeidsmarkedsbedrift har en "bruker" som ønsker å bli sveiser, og som vurderes som motivert og

egnet for jobben. Vedkommende har dog ingen tidligere sveiseerfaring, men kan få tilbud om å ta sveisekurs, til en kostnad på over 100 000 kr. Arbeidsmarkedsbedriften ønsker dog først å la vedkommende prøve seg litt i sveiseyrket for å se om dette er riktig tiltak for denne "brukeren", slik at pengene ikke er bortkastet ved at brukeren i etterkant finner ut at sveising ikke var rett for ham likevel.

Arbeidsmarkedsbedriften har kapasitet for å ha "bruker" på sveisepraksis i en intern avdeling før vedkommende påbegynner kurs. I stedet blir de pålagt av det lokale NAV-kontoret å sende "brukeren" ut i arbeid hos en vanlig bedrift. Dette vegrer arbeidsmarkedsbedriften seg for, fordi de frykter det kan ødelegge samarbeidet med det lokale næringslivet. "Brukeren" har ingen erfaring med sveising, og vil således ikke kunne jobbe selvstendig eller gjøre noe sertifisert arbeid.

Dermed vil han ikke fremstå som en ressurs for bedriften.

Jeg er innforstått med at man ønsker at personer på arbeidsmarkedstiltak ikke skal plasseres i "beskyttede" jobber i en arbeidsmarkedsbedrift. Samtidig burde det være mulig for arbeidsmarkedsbedriften å kartlegge brukeren internt i korte perioder i de tilfeller hvor vedkommende trenger fagbrev/kurs for å kunne gjøre kvalifisert arbeid ute i vanlige bedrifter.

Svar:

Regjeringen har i sin tiltredelseserklæring påpekt behovet for en målrettet politikk med satsing på flere tiltak for å hjelpe arbeidssøkere til å få arbeid gjennom en videreføring av arbeidslinjen. Jeg deler derfor Solvik-Olsens oppfatning om at god avklaring er viktig for å hjelpe arbeidssøkeren over i varig, ordinært arbeid.

Regjeringens forslag for å bedre inkluderingen av personer som har falt ut eller står i fare for å falle ut av arbeidsmarkedet, vil legges frem for Stortinget i St.prp. nr. 1 (2006-2007) og i stortingsmeldingen om arbeid, velferd og inkludering. Videre er etableringen av en ny arbeids- og velferdsforvaltning et av hovedgrepene i Regjeringens arbeid med å utvikle en ny arbeids- og velferdspolitik.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har et overordnet ansvar for gjennomføringen av arbeidsmarkedspolitikken. Med bakgrunn i at forvaltningen av arbeidsmarkedspolitikken er delegert til Arbeids-

og velferdsetaten, er det etaten som må vurdere den enkelte sak. I mange tilfeller vil det være behov for at en arbeidssøker gjennomgår et avklaringstiltak for å kartlegge og prøve ut den enkeltes arbeidsevne for å få klarlagt eventuelle behov for kvalifisering, arbeidspraksis eller andre tiltak som kan bidra til at tiltaksdeltakeren får arbeid. Arbeids- og velferdsetaten kan kjøpe avklaringstjenester hos arbeidsmarkedsbedrifter eller andre tiltaksleverandører. I andre tilfeller kan etaten ha kommet til at avklaring ikke er like nødvendig.

Det er ingenting i regelverket som bestemmer hvilken løsning som man skal velge for den enkelte bruker. Regelverket er derfor ikke til hinder for utprøving av brukere innenfor arbeidsmarkedsbedriftene. Regelverket åpner for at utprøving og arbeidspraksis, bl.a. i forbindelse med valg av kurs eller utdanning og yrkesvalg, kan skje både innenfor skjermede virksomheter og innenfor ordinært arbeidsliv. Hva som i det enkelte tilfelle er mest hensiktsmessig, vil bl.a. avhenge av personens ressurser, samt av hvilken form for arbeidspraksis som man antar vil gi en mest mulig realistisk utprøving og avklaring av yrkesønsker.

Det er derfor vanskelig for meg å ha en klar formening om hva som ville være den beste løsningen i denne konkrete saken. Hvilken type avklaring eller utprøving som anses som nødvendig og hensiktsmessig, vil det være opp til det enkelte lokalkontor å avgjøre på skjønnsmessig basis.

SPØRSMÅL NR. 1194

Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 26. september 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«I NOVAs brukerundersøkelse i barnevernsinstitusjonene fremgår at så mange som 1/3 av de 436 ungdommene ikke kjente seg trygge på institusjonen, og at 12 barn hevder å være utsatt for seksuelle overgrep.

Hva vil statsråden gjøre for at alle barn og ungdommer kan kjenne seg trygge på institusjon, og hvordan vil hun forhindre at ungdommer blir utsatt for seksuelle overgrep?»

BEGRUNNELSE:

Vi kjenner til at en rekke barn og ungdommer har blitt utsatt for mishandling og seksuelle overgrep på

institusjoner i perioden 1950-1984, og vi ønsker ikke at slikt skal skje igjen. Likevel kommer det frem i NOVAs brukerundersøkelse at nettopp disse sårbare barna og ungdommene ikke føler seg trygge på institusjoner. Det er fullstendig uakseptabelt at barn og ungdom, som er tatt i forvaring av det offentlige, fremdeles skal være utsatt for mobbing, mishandling og seksuelle overgrep. Risikobarna trenger trygge rammer for å kunne bli velfungerende voksne, det er derfor stor grunn til å bekymre seg over undersøkelsen.

Svar:

Ansvarlige for gjennomføring av brukerundersøkelsen i barnevernsinstitusjonene, NOVA og Fafo,

tok kontakt med departementet da svarene forelå. Departementet tok opplysningene om at noen barn hadde krysset av for å ha opplevd seksuelle overgrep på institusjonen svært alvorlig. For å drøfte videre oppfølging hadde departementet et møte med representanter for Riksadvokaten og Politidirektoratet. En anonym spørreskjemaundersøkelse er et dårlig grunnlag for en anmeldelse til politiet, uten mer konkrete indikasjoner om at overgrep kan ha funnet sted. Departementet besluttet derfor, etter at nevnte møte var gjennomført, i første omgang å gjennomføre ekstraordinære individtilsyn gjennom fylkesmannen for å søke å avdekke eventuelle overgrep. Dersom tilsynet ga grunnlag for mistanke om overgrep, ville det gitt grunnlag for anmeldelse til politiet.

På bakgrunn av opplysningenes alvorlige karakter fikk departementet kunnskap om hvilke institusjoner som var omfattet av påstander om seksuelle overgrep fra MMI, som hadde ansvaret for utsending og innsamling av spørreskjemaene. I og med at undersøkelsen var anonym, var det ikke mulig å få annen personidentifiserbar informasjon. Deltakerne i undersøkelsen var også lovet anonymitet.

Det ble deretter tatt kontakt med de fylkesmennene som hadde tilsynsansvar med de berørte institusjonene. Fylkesmennene ble informert om saken og bedt om straks å iverksette individtilsyn. Av hensyn til ungdommene understreket departementet viktigheten av at institusjonsledelsen og ansatte ikke skulle gjøres kjent med bakgrunnen for dette tilsynet.

Tilsynsmyndigheten snakket med alle barna/ungdommene på de aktuelle institusjonene, med unntak av noen svært få som hadde flyttet fra institusjonen eller ikke ønsket å samtale med tilsynsmyndigheten.

Gjennom tilsynene framkom det ikke informasjon som gav fylkesmennene grunn til mistanke om at noen av beboerne var utsatt for seksuelle overgrep. Det er likevel ikke mulig å si med sikkerhet at dette ikke har skjedd.

Ett forhold som kan karakteriseres som seksuell trakassering ble avdekket. Forholdet ble rapportert til ledelsen ved institusjonen og til regionalt barnevern, og blir fulgt opp. Vedkommende er ikke lenger i arbeid ved institusjonen.

At fylkesmennene ikke har fått opplysninger som bekrefter funnene i undersøkelsen, kan skyldes at barna/ungdommene ikke har tilstrekkelig tillit eller fortrolighet til tilsynsmyndigheten til å ville fortelle om temaer som er så vidt ømtålige og skambelagt som seksuelle overgrep, selv om mange av embetene har god kompetanse og lang erfaring i å snakke med barn. Det kan heller ikke sees bort fra at svarene i undersøkelsen ikke avspeiler de faktiske forholdene. For eksempel har man fra store anonyme spørreskjemaundersøkelser blant ungdom erfaring for at enkelte ungdommer avgir useriøse svar.

Jeg mener det er uakseptabelt dersom barn i barnevernsinstitusjoner utsettes for noen form for overgrep. For å hindre at overgrep skjer er det blant annet sentralt at institusjonene har systemer for å hindre overgrep. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet er derfor gitt i oppgave å gjennomgå hvordan institusjonene arbeider systematisk for å hindre at ulike typer overgrep skjer. Denne gjennomgangen skal være avsluttet innen årsskiftet. Departementet vil påse at vårt direktorat bidrar til at de institusjonene som eventuelt ikke har systemer for å hindre overgrep utvikler slike, og at temaet kontinuerlig er i fokus ved institusjonene.

Videre vil departementet ha fokus på tilsynet. I 2006 er fylkesmennene bedt om å ha et særlig fokus på ivaretagelse av beboernes rettigheter ved opphold på barnevernsinstitusjon. Videre er departementet opptatt av å sikre kvaliteten på individtilsynet og systemrevisjonen. Departementet arbeider blant annet nå med et opplæringsprogram som skal tilbys fylkesmennene, om samtaler med barn på barnevernsinstitusjoner. Gode verktøy for å gjennomføre slike samtaler kan bidra til å avdekke eventuelle overgrep. Videre er det grunn til å anta at en felles forståelse mellom de som arbeider på barnevernsinstitusjonene og tilsynsmyndigheten om at overgrep er et tema som tas opp med beboerne, virker forebyggende.

Jeg er også opptatt av at barnevernsinstitusjonene skal være trygge steder å bo. Selv om institusjonene er trygge, vil det være slik at noen barn ikke opplever å være trygge. Det kan ha mange årsaker. I spørreskjemaundersøkelsen kom det fram at noen barn ikke følte seg trygge på grunn av de voksne på institusjonen. Andre fordi de følte seg utrygge på grunn av andre ungdommer ved institusjonen. Det er grunn til å anta at svært mange av de barna som er på barnevernsinstitusjon har opplevd utrygge hjem og har opplevd å ha blitt sviktet av sine foreldre eller avvist av andre voksne. Mange vil derfor ha behov for tid fra de blir plassert på en institusjon til de vil føle seg trygge der.

For å øke opplevelsen av at barn føler seg trygge på barnevernsinstitusjonene er det viktig med et systematisk arbeid ved institusjonene for å bidra til at andre barn blir skjermet fra episoder som kan oppleves som truende. Godkjenningsordningen for private barnevernsinstitusjoner som nå er etablert, vil også bidra til å bedre kvaliteten på tilbudet. Kvalitetsforskriften vil for offentlige institusjoner bidra til det samme. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet har like etter gjennomføringen av spørreskjemaundersøkelsen gitt opplæring for alle ved barnevernsinstitusjonene i rettighetsforskriften og bruk av tvang. Dette er også virkemidler for å gjøre institusjonsoppholdet trygt.

La meg til sist understreke at det offentlige har et særskilt ansvar for barn som er plassert utenfor hjemmet. Dette er barn som er særlig sårbare, og med et stort behov for omsorg og hjelp - ofte også hjelp fra andre sektorer, som helsesektoren. Barne- og likestillingsdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet har tatt et felles initiativ for å bedre samarbeid

det mellom barnevernet, psykisk helsevern og tverrfaglig, spesialisert rusbehandling.

Jeg vil bidra til at barnevernsinstitusjonene blir et enda bedre sted å være, og vil ha et kontinuerlig blikk mot institusjonene for å følge med på at tilbudet fortsatt utvikler seg til det beste for barn og unge.

SPØRSMÅL NR. 1195

Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 28. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statsråden har varslet at anbud for arbeid med høydeutbedring i Haukelitunnelen på E134 skal lyses ut på nytt for å forsøke å unngå kostnadsoverskridelser på prosjekt. Bakgrunnen er varsel fra regional vegmyndighet om at prosjektet vil koste 350 mill. kr og ikke 200 mill. kr. Opplysninger fra opprinnelig anleggsarbeid ved bygging av tunnelene tyder på at det er mulig å øke kjørehøyden ved senking av vegbanen, og at dette er en svært rimelig løsning.

Vil statsråden sikre at en slik løsning blir brukt?»

BEGRUNNELSE:

I vedtatt statsbudsjett for 2006 for Samferdselsdepartementet heter det:

"Mange tunneler og underganger er ikke tillatt trafikkert med kjøretøyer med høyde over 4 meter. Statens vegvesen arbeider med et opprustningsprogram med sikte på å øke høyden i tunneler og underganger til minimum 4,2 meter på stamvegnettet. I 2006 prioriteres midler til å øke høyden i Haukelitunnelene på E134 til 4,2 meter. Kostnadene for dette vil være om lag 200 mill. kr."

Jeg er kjent med at vegetaten i sitt arbeid med prosjektet omtaler dette som "utbedring av Haukelitunnelen", og at en varslet kostnadsøkning ikke antas å ha sammenheng med et marked med stor etterspørsel, men med utskiftning/forbedring knyttet til elektrostyr.

Prosjektet ser altså ut til å ha skiftet karakter fra et "høydeutbedringsprosjekt" til et "utbedringsprosjekt".

Stortinget har forholdt seg til, og vedtatt, et "høydeutbedringsprosjekt. Det begrenser etter mitt syn innhold og også pengebruken. Detter er særlig interessant fordi det fremkommer opplysninger fra anleggstiden til nåværende tunneler som klart indikerer

at nødvendig økning i tunnelhøyde kan oppnås på en enkel og rimelig måte; nemlig ved inngrep i vegbanen/veggrunnen. En slik løsning kan ha kostnader på mellom 10 og 20 pst. avsatt budsjettbeløp til prosjektet, først og fremst fordi det er en løsningsmetode som ikke omfatter noen andre faktorer enn høyde. Oppdraget med høydeutbedring gjør heller ikke det.

Jeg håper statsråden vil følge opp denne muligheten for å få på plass en rimelig og effektiv løsning.

For ordens skyld nevner jeg at det jo også har vært reist tvil om nødvendigheten av tiltak for utbedring av tunnelhøyde for å sikre sikker avvikling av trafikk med kjøretøy på inntil 4,2 m høyde.

Jeg legger til grunn at Vegdirektoratet kan dokumentere behovet for høydeutbedringstiltak på en måte som gir mulighet for kontroll og regner med at Samferdselsdepartementet også har forsikret seg om dette når prosjektet til 200 mill. kr er fremlagt og omtalt i statsbudsjettet for 2006.

Svar:

Som en del av planleggingen av tiltak for å øke frihøyden i tunnelene over Haukeli ble det vurdert to løsninger. Disse var heving av tunneltaket eller senking av vegbanen. Utredningen konkluderte med at det var langt dyrere å senke vegbanen enn å heve tunneltaket. Bakgrunnen for det var at arbeidsmengden ville bli større ved senking av kjørebanelen enn ved å fjerne høydebegrensende fjell i tunneltaket, samtidig som tunnelene også ville bli fysisk stengt over lengre tid.

Statens vegvesen vil nå gjennomføre en ny vurdering av arbeidet med høydeutbedring av tunnelene på E134. I denne gjennomgangen vil også spørsmålet om senking av vegbanen eller heving av tunneltak bli gjennomgått på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1196**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 25. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«En nasjonal strategiplan vedrørende KOLS var ventet i Revidert nasjonalbudsjett for 2006. Det har senere kommet melding om at strategiplanen vil komme i løpet av høsten 2006.

Kan statsråden nå si med sikkerhet når Stortinget får forelagt en nasjonal strategiplan vedrørende KOLS?»

BEGRUNNELSE:

KOLS er et stadig økende samfunnsproblem, og må sees på med stort alvor. Undertegnede er glad for at det nå er varslet en strategiplan på dette området. De som lider av KOLS venter nå i spenning på når denne planen foreligger. Planen var ment å komme i Revidert nasjonalbudsjett for 2006, men dette ble

forskjøvet til senere i høst. Det er etter undertegnedes syn en fordel om statsråden nå med sikkerhet kan si når en slik strategiplan vil foreligge, slik at de som lider av KOLS har noe konkret å forholde seg til.

Svar:

Jeg er enig i at kronisk obstruktiv lungesykdom (KOLS) er en stor samfunnsutfordring. Gjennom en nasjonal KOLS-strategi ønsker Regjeringen å møte denne utfordringen på en offensiv og helhetlig måte. Arbeidet med å ferdigstille KOLS-strategien er i slutfasen. I tråd med føringene som er gitt i Revidert nasjonalbudsjett, vil en nasjonal KOLS-strategi bli lansert i løpet av høsten 2006. Stortinget vil bli orientert om hovedpunktene i strategien i Nasjonal helseplan som blir lagt fram sammen med statsbudsjettet for 2007.

SPØRSMÅL NR. 1197**Innlevert 18. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 3. oktober 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å klargjøre hvilke rettigheter forbrukerne har når de kjøper digitale åndsverk?»

BEGRUNNELSE:

I Forbrukerrapporten september 2006, utgitt av Forbrukerrådet, avdekkes det stor uenighet om forbrukernes digitale rettigheter. Forbrukerrapporten har bedt en rekke av landets fremste eksperter på åndsverkloven om juridiske vurderinger av en rekke problemstillinger. Følgende eksperter er spurt:

- Kulturdepartementet
- Professor dr. juris Jon Bing
- Kripos, Datakrimavdelingen
- IFPI Norsk platebransje
- Elektronisk Forpost Norge

Svarene fra ekspertene avdekker at det er stor forvirring om hvilke rettigheter forbrukere har. Forvir-

ringen skyldes delvis dårlig informasjon, delvis at mange av problemstillingene er nye, og delvis at loven som ble endret så sent som i fjor, allerede er gammeldags.

Et av de viktigste formålene med en endring av loven må bli å klargjøre og avgrense opphavsretten i forhold til forbrukerrettigheter. Det er en bred politisk enighet om at rettigheter til åndsverk skal beskyttes. Slike rettigheter er et viktig fundament i moderne økonomi og viktige for å stimulere til kreativitet og nyskaping. Samtidig bør forbrukernes rettigheter i forhold til lovlig anskaffet åndsverk ikke innskrenkes.

Svar:

Åndsverkloven skal ivareta opphavsmennenes interesse i å kunne kontrollere bruken av sine åndsverk. Loven vektlegger også allmennhetens interesse i at flest mulig får tilgang til åndsverk. Samtidig er det vesentlig at loven gir den enkelte bruker anledning til å disponere over de åndsverk vedkommende

er i lovlig besittelse av, f.eks. ved å kunne ta kopier til privat bruk. Som kultur- og kirkeminister er jeg opptatt av at åndsverklovgivningen på en god måte balanserer hensynet til både rettighetshaverne og forbrukerne. I dette ligger også hensynet til de mulighetene digital teknologi gir til bruk og misbruk, for her oppstår det stadig nye problemstillinger. Dette er spørsmål som jeg vil se nærmere på i den gjennomgang av åndsverkloven jeg har varslet frem mot 2009. Jeg vil da invitere alle interesserte parter til å bidra med innspill for å forenkle loven.

Når det gjelder tabellen Forbrukerrapporten presenterer under overskriften "Elle melle lov og rett på plate og nett" som du viser til, så skyldes sprikene i svarene først og fremst at spørsmålene ikke i tilstrekkelig grad gav entydige forutsetninger. Dersom du leser svarene i sin helhet slik de er lagt ut på <http://forbrukerportalen.no/>, vil du se at aktørene skaper ulike rammer og forutsetninger rundt svarene. Når de legger de samme forutsetningene til grunn, er de langt på vei enige.

SPØRSMÅL NR. 1198

Innlevert 19. september 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 22. september 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om at elever må bruke skolebøker fra 1990-tallet i reformåret 2006, hva har statsråden gjort, og hva vil statsråden gjøre for at intensjonene i Kunnskapsløftet kan oppfylles også på læremiddelsiden?»

BEGRUNNELSE:

Flere skoler melder om at det vil være vanskelig å gjennomføre Kunnskapsløftet fordi kommunene og skolene ikke har hatt råd til å kjøpe nye bøker. Fra Regjeringens side har det vært fokusert på at den forbedrede kommuneøkonomien skulle være tilstrekkelig for å innfri forventningene til en skikkelig gjennomføring av Kunnskapsløftet.

Det er viktig for Kunnskapsløftets suksess at de grunnleggende forutsetningene for oppfølging av de nye læreplanene gjennomføres.

Svar:

I 2006 ble det bevilget 400 mill. kr innenfor veksten i de frie inntektene til kommunene for å legge til rette for utskifting av læremidler i grunnskolen.

Det følger av opplæringsloven § 9-2 at skolene skal ha tilgang til nødvendig utstyr, inventar og læremidler. Hva som her kan kreves, må vurderes ut fra et skjønn. Det er ikke noe eksplisitt lovkrav om at det skal kjøpes nye lærebøker i forbindelse med at det innføres en ny læreplan. Det avgjørende er om de eksisterende læremidler i skolen sammen med undervisningen for øvrig, er egnet til at elevene vil kunne nå målene i de nye læreplanene på en forsvarlig måte. Behovet for nye læremidler vil variere mellom kommunene. Det avgjørende er at elevene får den opplæringen de har krav på. Det arbeides kontinuerlig med å videreutvikle rutiner og systemer for tilsyn med at skoleeierne gir den opplæring elevene har krav på.

Jeg er imidlertid kjent med at enkelte kommuner har ønsket å bruke noe tid på å skifte ut læremidlene i grunnskolen fordi utviklingen av nye læremidler har gått raskt. Kommunene ønsker derfor å se tiden an, prøve flere alternativer og bruker de gamle klassesettene i mellomtiden. Med gode lærere, grundige studier av de nye læreplanene og supplement for eksempel fra Internett, kan dette være en akseptabel løsning.

SPØRSMÅL NR. 1199**Innlevert 19. september 2006 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 26. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det oppsamlede underskuddet for de statlige helseforetakene ser ut til å lande på 7,5 mrd. kr, og et samlet underskudd på 1,5 mrd. kr i 2006.

Hvilke konsekvenser vil dette ha for sykehusstrukturen i Helse-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Tilgjengelighet er et viktig prinsipp for hvordan spesialisthelsetjenesten organiseres. Videre er likeverdig tilbud, kvalitet og omsorg kjerneverdier i helsetjenestene. Til tross for trang økonomi er det viktig at disse prinsippene ikke settes til side. Det er viktig å vektlegge at lokalsykehus uten andre sykehus med akuttfunksjon i rimelig nærhet skal ha døgnkontinuerlig akuttbereidskap innenfor medisin og kirurgi og en fødeavdeling. Lokalsykehusene er en viktig del for folks trykthet.

Svar:

I Ot.prp. nr. 66 (2000-2001) fastslås det at et av de grunnleggende premissene for sykehusreformen er at den skal ivareta det nasjonale helsevesenets rolle som trykthetsskapende element for befolkningen, og at befolkningen skal sikres tilgang til helsetjenester uavhengig av bosted og økonomi. Dette kommer

også klart til uttrykk i Regjeringens Soria Moria-erklæring: "Regjeringen vil opprettholde et desentralisert sykehusstilbud, som blant annet sikrer nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud. Ingen lokalsykehus skal legges ned." Denne erklæringen er styrende for Regjeringens politikk og prioriteringer.

Analysen fra blant annet SINTEF viser at det er til dels store ulikheter mellom effektiviteten til sykehusene. Det er dermed et potensial for å drive helseforetakene på en bedre og mer kostnadseffektiv måte både internt i det enkelte sykehus og gjennom bedret oppgavedeling mellom sykehusene. I tillegg til å gi økonomiske besparelser, vil omstrukturering og oppgavefordeling kunne gi et kvalitativt bedre tilbud til pasientene gjennom en mer spesialisert behandling. Omstilling og oppgavedeling vil også kunne innebære at enkelte helseforetak vil kunne få et endret innhold, men det skal ikke innebære nedleggelse av lokalsykehus.

Vedvarende underskudd vil over tid begrense det økonomiske handlingsrommet og kunne framtvinge tiltak av kortsiktig karakter i strid med Regjeringens politikk. Det er derfor helt avgjørende at en får styring med bruken av ressursene for å kunne foreta riktige faglige prioriteringer og sikre best mulig kvalitet i pasientbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1200**Innlevert 19. september 2006 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 26. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«De statlige helseforetakene har nå et oppsamlet underskudd på 7,5 mrd. kr, og for 2006 ligger det samlede underskuddet an til å bli 1,5 mrd. kr.

Hvordan vurderer Statens helsetilsyn forsvarligheten i behandlingstilbudet ved norske sykehus i en situasjon hvor helseforetakene må kutte for å spare penger?»

Svar:

Statens helsetilsyn har som oppgave å kontinuerlig medvirke til at helsetjenestene drives på en faglig forsvarlig måte. Det gjennomføres systematiske tilsyn i henhold til en egen strategiplan, og Statens helsetilsyn beslutter hvert år spesifikke områder for tilsyn neste år. Tilsynsressursene styres mot områder etter bestemte kriterier, for eksempel mot områder som er av stor betydning for enkeltmenneskers rettsikkerhet, og der sannsynlighet for svikt er stor. For 2006 er det besluttet å gjennomføre landsomfattende

tilsyn blant annet på områdene habiliteringstjenester (helse og sosial) til barn, og tverrfaglige, spesialiserte tjenester til rusmiddelmissbrukere. Tilsynet med virksomheter utføres ellers både som granskning av enkelthendelser, som planlagt granskning av tjenestenes styring, og kontroll med at krav i regelverket etterleves. I tillegg til at tjenestenes virksomheter får jevnlig besøk av Helsetilsynet i fylket gjennomføres kartlegginger, og virksomhetene rapporterer om spesielle forhold til Helsetilsynet.

Departementet har i den senere tid ikke mottatt særlige rapporter fra Statens helsetilsyn om forsvarlighet knyttet til de omstillingsprosessene som gjen-

nomføres i helseforetakene. Gjennom bestemmelsene i helseforetaksloven er det også slik at saker som antas å være av vesentlig betydning for driften i det enkelte helseforetak må løftes til styregodkjenning av det regionale helseforetaket. På denne måten er saker som i vesentlig grad berører befolkningen sikret både en forsvarlig behandling, og at departementet i sin kraft som eier av det regionale helseforetaket har en større nærhet til beslutningen.

Jeg vil selvsagt ha et fokus på denne siden av saken der det fattes konkrete endelige vedtak som berører sentrale pasienttilbud.

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 19. september 2006 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 25. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«De statlige helseforetakene har nå et oppsamlet underskudd på 7,5 mrd. kr, og for 2006 ligger det an til et samlet underskudd på 1,5 mrd. kr.

Hva vil Regjeringen gjøre for at helseforetakene skal gå i balanse?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har merket meg i den senere tid at fylkespartier i ett av regjeringspartiene har spilt inn ulike forslag til hvordan Regjeringen skal håndtere balansekravet fremover. Ett av hovedargumentene for den statlige overtakelsen av sykehusene var at ansvarsholderheten rundt finansieringen av sykehusene skulle opphøre. Slik det nå er, står helseforetakene i en situasjon hvor de ikke klarer å dekke inn underskuddene, og må henvende seg til staten for hjelp. Det er viktig å bryte denne spiralen.

Svar:

Kravet til økonomisk balanse innebærer et effektiviseringskrav på om lag 2 pst. samlet sett. Dette er ikke et urealistisk krav, og det burde la seg realisere

uten at det i vesentlig grad går ut over pasientbehandlingen. Data fra blant annet SINTEF viser at det er til dels store ulikheter i hvor effektivt sykehusene er drevet. Det er dermed et stort potensial for å kunne drive sykehusene på en bedre og mer kostnadseffektiv måte både internt i det enkelte sykehus og gjennom en bedre oppgavedeling mellom sykehusene. I tillegg til å kunne gi økonomiske besparelser vil mange av disse tiltakene også gi et kvalitativt bedre tilbud til pasientene.

Departementets krav og styringssignaler blir formidlet til de regionale helseforetakene i foretaksmøter og gjennom bestillerdokumentet, og Regjeringen har vært tydelige på at organisering og effektivisering er områder med økt fokus i tiden fremover. Styring med bruken av ressursene er helt avgjørende for å kunne foreta de riktige faglige prioriteringene og sikre høyest mulig kvalitet på pasientbehandlingen. Det er imidlertid de regionale helseforetakene som er ansvarlige for å påse at regionens helseforetak iverksetter de nødvendige tiltakene. Helseforetakene tar dette arbeidet på alvor, og det arbeides aktivt og målbevisst for å tilpasse seg gjeldende rammebetingelser.

SPØRSMÅL NR. 1202**Innlevert 19. september 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 25. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«De statlige helseforetakene har nå et oppsamlet underskudd på 7,5 mrd. kr, og det ser ut til å ende på 1,5 mrd. kr i samlet underskudd i 2006. For å nå kravet om balanse må helseforetakene kutte på ulike områder for å spare penger.

Hvilke konsekvenser vil dette ha for behandlingstilbudet på norske sykehus?»

BEGRUNNELSE:

Det er ulike innsparingstiltak på gang, og slik jeg ser det, mangler en overordnet god strategi innenfor de ulike behandlingsområdene.

Svar:

I Ot.prp. nr. 66 (2000-2001) fastslås det at et av de grunnleggende premissene for sykehusreformen er at den skal ivareta det nasjonale helsevesenets rolle som trygghetsskapende element for befolkningen, og at befolkningen skal sikres tilgang til helsetjenester uavhengig av bosted og økonomi. Å kunne tilby et slikt likeverdig tilbud innebærer ikke bare at befolkningen skal ha tilgang til helsetjenester, men også tilgang til helsetjenester av like god kvalitet. Dette kommer klart til uttrykk i Regjeringens Soria Moria-erklæring: "Regjeringen vil opprettholde et desentralisert sykehusstilbud, som blant annet sikrer nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud. Ingen lokalsykehus skal legges ned. Regjeringen vil videreføre arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehus, som fremmer styrket kvalitet i pasientbehandlingen." Denne erklæringen er styrende for Regjeringens politikk og prioriteringer.

Analysen fra blant annet SINTEF viser at det er til dels store ulikheter mellom effektiviteten til sykehu-

sene. Det er dermed et potensial for å drive helseforetakene på en bedre og mer kostnadseffektiv måte både internt i det enkelte sykehus og gjennom bedret oppgavedeling mellom sykehusene. I tillegg til å gi økonomiske besparelser, vil omstrukturering og oppgavefordeling kunne gi et kvalitativt bedre tilbud til pasientene gjennom en mer spesialisert behandling. Omstilling og oppgavedeling vil også kunne innebære at enkelte helseforetak vil kunne få et endret innhold, men det skal ikke innebære nedleggelse av lokalsykehus.

Slik det fremgår av Regjeringens Soria Moria-erklæring skal det hvert 4. år fremlegges en nasjonal helseplan som skal trekke opp et rammeverk for utviklingen av helsetjenesten og som skal understøtte at de ulike delene av helsetjenesten får et helhetlig perspektiv. Nasjonal helseplan (2007-2010) vil bli lagt frem i tilknytning til St.prp. nr. 1 (2006-2007). Det er de regionale helseforetakene som har ansvaret for å tilby gode spesialisthelsetjenester til befolkningen, herunder utvikle strategier innenfor de ulike behandlingsområdene. Den nasjonale helseplanen vil kunne gi føringer for utviklingen av slike strategier. Mitt bestemte inntrykk er at det arbeides godt med dette de aller fleste steder. Imidlertid har økonomistyringen og omstillingsprosessen vært for dårlige i enkelte helseforetak. Dette forutsetter jeg at det nå gripes fatt i.

Vedvarende underskudd vil over tid begrense det økonomiske handlingsrommet og kunne framtvinge tiltak av kortsiktig karakter i strid med Regjeringens politikk. Det er derfor helt avgjørende at en får styring med bruken av ressursene for å kunne foreta riktige faglige prioriteringer og sikre best mulig kvalitet i pasientbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 20. september 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 29. september 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Er statsråden villig til å bevilge de nødvendige midlene slik at Internasjonalt Kultursenter og Museum (IKM) blir i stand til å gjennomføre undervisnings- og formidlingsprosjektet "Interreligiøse Ambassadører"?»

BEGRUNNELSE:

IKM arbeider for tiden med utstillingen "Våre hellige rom" som skal vises i Oslo i perioden oktober 2007 til desember 2008. Opplegget skal også presenteres i samarbeid med "Den kulturelle skolesekken" andre steder i landet. Hovedtemaet for prosjektet er verdensreligioner i diaspora i Norge, og kulturmøtets fysiske uttrykk i de respektive religioners hellige rom.

I denne sammenheng ønsker IKM å utdanne unge mennesker som selv har en tilknytning til ulike religiøse miljøer til å være guider i utstillingen og formidlere i undervisningsopplegget, dvs. såkalte "Interreligiøse Ambassadører". Tanken er videre at disse unge menneskene, etter at de har vært guider, også skal kunne overføre sine kunnskaper og ferdigheter til nye "religionsambassadører" andre steder i Norge.

IKM har søkt departementet om tilskudd til prosjektet.

Statsråden lanserte i sommer sin plan om et "kultur mangfoldsår" i 2008, dvs. et år som skal markere kulturelt mangfold. Et av målene med dette "markeringsåret" er å stimulere nye og eksisterende miljøer som arbeider med å fremme kulturelt mangfold.

Prosjektet "Interreligiøse Ambassadører" synes derfor å være svært relevant i forhold til den uttalte satsingen på et kultur mangfoldsår.

Svar:

IKM orienterte om prosjektet "Interreligiøse Ambassadører" i møte med statssekretær Randi Øverland torsdag 14. september 2006. I møtet ble det informert om at Kultur- og kirke departementets midler til denne typen prosjekter forvaltes av Norsk Kulturråd, og at søknad om midler til det aktuelle prosjektet bør stiles direkte til Kulturrådet.

Kultur- og kirke departementet har ikke mottatt noen særskilt søknad fra IKM om midler til prosjektet "Interreligiøse Ambassadører". Prosjektet er heller ikke omtalt i budsjett søknaden for 2007 fra Hovedstadsmuseet, som IKM er en del av. Budsjett søknaden fra Hovedstadsmuseet behandles ellers på vanlig måte i budsjett sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1204**Innlevert 20. september 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 27. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det har i løpet av sommeren gått ut informasjon om at SkatteFUNN-søknader som sendes inn etter 1. september, ikke har noen garanti om ferdigbehandling i år.

Kan finansministeren berolige potensielle søkere om at dette ikke er en utvikling mot at SkatteFUNN blir mer byråkratisert og vanskeligere tilgjengelig for de bedrifter som søker?»

BEGRUNNELSE:

SkatteFUNN har blitt en populær ordning fordi den oppfattes som ubyråkratisk og forholdsvis enkel å forholde seg til. Dersom bedriftene har relevante prosjekter som holder seg innenfor ordningens intensjon, har de fått godkjenning raskt. Skal SkatteFUNN fortsatt ha stor appell og dermed gi et sterkt bidrag til FoU-satsingen i norsk næringsliv, er det avgjørende at dette ikke endres.

Det vil være å håpe at Finansdepartementets vedtak er gjort med den målsetting at en skal unngå en

opp hoping av søknader rett før årsskiftet og med den belastning dette medfører for behandlingen.

Svar:

Finansdepartementet fastsatte i forskrift 23. mai 2006 frist for innsendelse av søknad om godkjenning av FoU-prosjekt etter SkatteFUNN-ordningen. Forskriften ble fastsatt etter høringsrunde våren 2005. Bakgrunnen for endringen var et ønske fra Norges forskningsråd om større spredning av søknadsmengden ut over året.

Forskriften innebærer at næringsdrivende som søker før 1. september, har krav på å få behandlet søknaden innen utløpet av søknadsåret (godkjenning eller avslag). Søknader som kommer inn etter fristen og blir godkjent innen 31. desember vil, som tidlige-

re, ha krav på støtte for kostnader knyttet til prosjektet som er pådratt i søknadsåret.

Jeg antar at fristen (1. september) gir tilstrekkelig tid til behandling, veiledning og bearbeidelse av mangelfulle søknader innen årsskiftet. Søknader som kommer inn etter fristen vil få lavere prioritet under saksbehandlingen, og vil ikke ha krav på å få behandlet søknaden innen utløpet av inntektsåret. Forskningsrådet er gitt hjemmel til å fastsette retningslinjer for prioritering av søknader som kommer inn etter fristen. Fristen er med på å sikre god saksbehandling av søknadene, og at søkere får god og grundig veiledning innen årsskiftet. På denne måten kan en opphoping av søknader rett før årsskiftet unngås, med de ulempene det har både for søkerne og myndighetene.

SPØRSMÅL NR. 1205

Innlevert 20. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 28. september 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I Soria Moria loves det er industrikraftregime, selv om Samarbeidsregjeringen konkluderte med at det vil være svært krevende å etablere et slikt regime pga. EØS-avtalen. Statsråden har bekreftet at det kommer et slikt regime i løpet av høsten.

Står det fast at Regjeringen vil fremlegge et industrikraftregime overfor Stortinget i høstsesjonen?»

Svar:

Det er et mål for Regjeringen å sikre norsk kraftintensiv industri forutsigbare rammebetingelser, som kan legge til rette for langsiktig industriell akti-

vit. Regjeringen arbeider derfor for å finne gode ordninger for denne industrien som er innenfor rammen av EØS-avtalen. Dette er et krevende arbeid hvor det blant annet må ses hen til utviklingen i EU sentralt og i de ulike EU-landene. Den negative virkningen på denne industriens konkurransevne av betydelig økte kraftpriser er ikke et særnorsk, men et europeisk problem.

Min ambisjon er fortsatt å kunne skissere en ordning for denne industrien i løpet av høsten, om ikke nødvendigvis i form av et ferdig utarbeidet framlegg for Stortinget. Jeg erkjenner imidlertid at arbeidet er krevende, og at EØS-avtalen i betydelig grad innskrenker handlingsrommet for særnorske tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1206**Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 2. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kva meiner statsråden må gjerast på kort og lang sikt for å få større kapasitet på Ørsta-Volda lufthamn, Hovden?»

GRUNNGJEVING:

Trafikken på Ørsta-Volda lufthamn, Hovden har hatt ein jamn og sterk auke siste åra. Trafikken er i dag større enn det som var tilfellet då flyrutene sist vart utlyste. Kapasiteten på dei viktigaste rutene er dermed for dårleg.

I løpet av inneverande utlysingsperiode vil også Eiksundsambandet vere på plass. Dette vil også gi nye muligheiter for vekst i trafikken dersom tilbodet er godt.

Widerøe gjer ein god jobb på Hovden. Kapasiteten er totalt sett noko knapp, og på kort sikt er det spesielt morgonruta og kveldsruta som er problemet. Her er talet på plassar så lite i forhold til etterspurnaden at mange passasjerar blir avviste. Dette skaper problem for mange som kanskje må reise på kort varsel og dette er med på å svekke bruken av flyplassen.

Det er viktig at ein kjem i gang med ein prosess for å få auka kapasiteten så snart som råd. Eg vonar og trur at både Widerøe og lokale krefter er interesserte i dette, og spørsmålet er då korleis statsråden kan bidra i dette arbeidet.

Svar:

Statsråden er glad for at mange ønskjer å nytte seg av flytilbodet på Ørsta-Volda lufthamn. Dette tyder at mange har glede av dei statlege midlane som blir nytta for å oppretthalde dette tilbodet.

Widerøe flyg rutene mellom Ørsta-Volda og Bergen og Oslo etter avtale med Samferdselsdepartementet for perioden 1. april 2006 til 31. mars 2009. Avtalen gir rom for nokre justeringar av tilbodet i avtaleperioden. Mellom anna pliktar operatøren å justere opp tilbodet dersom den gjennomsnittlege kabinfaktoren stig over 70 pst. Dersom selskapet vurderer at det er et marknadsmessig grunnlag for det, står selskapet også fritt til å oppjustere rutetilbodet på kommersiell basis utan at dette utløyser kompensasjon frå staten.

Eg vil minne om at representanten Løvik og Samferdselsdepartementet den 14. juni 2004 fekk oversendt ei dokumentert utgreiing om situasjonen før utlysing av inneverande konsesjonsrunde. Dåverande politisk leiing tok ikkje denne utgreiinga til følgje. Det er no sett ned ei lokal gruppe frå næringsliv og offentlig forvaltning som arbeider med å utarbeide innspel til Samferdselsdepartementet før neste konsesjonsrunde.

Rutene skal lysast ut på nytt frå og med 1. april 2009. Departementet vil følgje utviklinga nøye, og lytte til lokale innspel, for å avgjere kva for krav som bør stillast til kapasitet og rutetilbod ved neste høve.

SPØRSMÅL NR. 1207**Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 27. september 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden om fremdriften av Gullaug-prosjektet i lys av den senere tids informasjon om at eksperter spår budsjettsprekk og mangel på fagfolk?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel i Drammens Tidende 12. september 2006 hvor flere sentralt plasserte kilder,

med stor innflytelse, erfaring og kjennskap til hva som skal til for å realisere Gullhaug, advarer mot å sette i gang dette prosjektet nå. Disse mener at Gullhaug-prosjektet kan bli knust av høyere rente, ekstrem mangel på fagfolk og et bankerott Helse Sør. I artikkelen heter det at tillitsvalgte i Helse Sør mener behovet for Gullaug må veies opp imot de prekære behovene ved helseregionens øvrige sykehus. I tillegg vises det til uttalelse fra Audun Lågøyr i Byggenæringens Landsforening om at kapasiteten i bygg-

og anleggsbransjen er sprenget i de neste 1 1/2 årene, og at han anbefaler å skyve prosjektet frem i tid. I artikkelen heter det også at det er bekymring rundt budsjettkalkylene for Gullhaug og at sluttregningen trolig vil ende på minst det dobbelte av hva som er forespeilet.

Svar:

Det er Helse Sør RHF som i tråd med foretaksmodellen er gitt et helhetlig ansvar for investeringer i sin region, herunder også utbygging av nytt akuttssykehus i Buskerud. Som en del av dette helhetlige ansvaret er det også en forutsetning at investeringsprosjekter planlegges, slik at framtidige kostnader kan håndteres innenfor regionens samlede ressursrammer.

Jeg presiserer at ny informasjon om Gullhaugprosjektet som stortingsrepresentant Knudsen viser til, knytter seg til en avisartikkel. Avisartikkelen er i hovedsak basert på anonyme kilder. Slik informasjon kan jeg derfor ikke forholde meg til.

Når det gjelder framdrift i dette utbyggingsprosjektet, vil jeg vise til Helse Sør RHF's styremøte av 20. juni i år hvor det ble vedtatt at:

- det skal bygges et nytt allsidig akuttssykehus i Nedre Buskerud, lokalisert i Lier (Gullhaug)
- sykehuspsykiatrien skal realiseres innen 2012. Fremdriftsplan for utbygging av den somatiske delen av helseforetakene vurderes i den varslede totale investeringsplanen for Helse Sør i november 2006
- sak om nytt sykehus oversendes til Helse- og omsorgsdepartementet.

Det sistnevnte punktet er i tråd med det etablerte styringsregimet for investeringer hvor det er lagt til grunn at større investeringsprosjekter skal forelegges mitt departement for vurdering, før det regionale helseforetaket kan gjennomføre siste del av planleggingsprosessen, herunder et endelig igangsettingsvedtak.

Avslutningsvis vil jeg vise til at de utbyggingsprosjekter som er foretatt i Helse Sør RHF etter reformen, er gjennomført i henhold til både vedtatte kostnadsrammer og framdriftsplaner.

SPØRSMÅL NR. 1208

Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 28. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre at også kanaler som ønsker å sende ukryptert i det digitale bakkenettet for fjernsyn, får muligheten til det?»

BEGRUNNELSE:

Allerede har NRK kunngjort at de ønsker å distribueres ukryptert i bakkenettet. I dag kunngjorde også andre aktører at de ønsker å distribuere en ny TV-kanal ukryptert i bakkenettet.

12. mai 2006 svarte samferdselsminister Liv Signe Navarsete, i samråd med kulturminister Trond Giske, på skriftlig spørsmål nr. 804 (2005-2006), dattert 27. april 2006. I svaret står det: "[...] vil jeg imidlertid arbeide for at konsesjonstildelingen i best mulig grad ivaretar konkurransehensyn, bl.a. gjennom å fastsette bestemmelser som skal sikre et tilbud om

formidling for alle kringkastere på ikke-diskriminerende vilkår til den digitale plattform Norges televi-sjon skal drifte."

Det bør være åpenbart at konsesjonsinnehaver til bakkenettet ikke skal kunne pålegge kryptering av signaler i tilfeller der kanalen selv ønsker ukryptert distribusjon. Ulike kanaler har ulik forretningsmodell, noe som bidrar til virksom konkurranse. Ved å pålegge kryptering, og dermed legge begrensninger på kanalenes forretningsmodell, begrenses den virksomme konkurransen.

I tillegg har NRK gjennom sin konsesjon distribusjonsplikt. En slik plikt bør ikke begrenses av krav til seere om å anskaffe seg dyrere set-top-boks enn strengt tatt nødvendig. Hvis NRKs kanaler blir kryptert, vil dette påføre unødvendige kostnader på seere, i strid med NRKs konsesjon.

Svar:

Spørsmålet besvares av meg som samferdselsminister i samråd med kultur- og kirkeministeren. I brev av 10. mai d.å. til Stortingets presidentskap svarte jeg på samme bakgrunn bl.a. følgende på spørsmål nr. 804 fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen til kultur- og kirkeministeren vedrørende virksom konkurranse i det kommende digitale bakkenettet:

"Ekomloven setter klare begrensninger for hvilke vilkår som kan stilles i en frekvenstillatelse/konseksjon, jf. ekomloven § 6-3. Individuelle vilkår begrunnet med konkurranseforhold kan ikke fastsettes i konseksjon med mindre søkeren selv har påtatt seg slike forpliktelser i sin søknad. Innenfor rammen ekomloven setter vil jeg imidlertid arbeide for at konseksjonstildelingen i best mulig grad ivaretar konkurransehelvsyn, bl.a. gjennom å fastsette bestemmelser som skal sikre et tilbud om formidling for alle kringkastere på ikke-diskriminerende vilkår til den digitale plattform Norges televisjon skal drifte."

I Samferdselsdepartementets utlysning av konseksjon for digitalt bakkenett i juni 2005 ble det anmodet om at søkeren redegjorde for virkningen av konkurransen i de relevante markedene, spesielt mellom kringkastere og mellom plattformer, men det ble ikke stilt konkrete krav om at søkeren skulle tilby ukryptert tilgang. Norges televisjon (NTV) presiserte i søknaden av 30. september 2005 at alle kanaler, herunder NRKs kanaler, kan være krypterte i det digitale bakkenettet. Ved kongelig resolusjon 2. juni 2006 ble konseksjon tildelt NTV som eneste søker. Det er ikke fastsatt bestemmelser i konseksjonen om at kringkastingskanaler har krav på å distribueres ukryptert. Samferdselsdepartementet har ikke hjemmel til å pålegge NTV andre eller mer tyngende forpliktelser enn de som kan utledes av ekomloven, utlysingsteksten og søknaden.

I brev til NTV av 22. august d.å. vedrørende ev. mindre endringer i konseksjonsteksten etter tildeling av Kongen i statsråd, presiserte Samferdselsdepartementet bl.a. følgende om pkt. 4.8 i konseksjonen (formidling på ikke-diskriminerende vilkår):

"Bakgrunnen for vilkåret er å sikre mulighet for likeverdig tilgang til bakkenettet for alle kringkastere, og dermed forhindre eierne av NTV å misbruke sin markedsposisjon. Denne plikten hviler på konseksjonæren NTV AS uavhengig av hvordan tilbudet er organisert. Alle kringkastere som inngår avtale med NTV Pluss må med andre ord tilbys ikke-diskriminerende vilkår. Departementet vil forholde seg til konseksjonæren NTV dersom det skulle være behov for oppklaringer eller oppstår uoverensstemmelser om tolkningen av konseksjonsteksten.

Kravet om ikke-diskriminering i punkt 4.8 gjelder uavhengig av om det er NTV, NTV Pluss eller annen tilbyder som NTV ev. inngår avtale med, som tilbyr kringkasterne kapasitet i bakkenettet. NTV kan ikke avtale seg bort fra likebehandlingsprinsippet, men er ut fra sin søknad og forretningsmodell heller ikke forhindret fra å konkurrere om kunder i tv-markedet på lik linje med kabel- og satellitt-tv-tilbyderne."

Spørsmålet om hvilke tilbud som skal gis og til hvilke betingelser tilgang til og formidling i det digitale bakkenettet skal gis, må være gjenstand for kommersielle forhandlinger mellom partene. Krav til ikke-diskriminerende tilbud om formidling til alle kringkastere vil danne rettesnor for Post- og teletilsynet når det eventuelt (i ettertid) må vurderes om NTVs tilbud om formidling av kapasitet i det digitale bakkenettet til tredjepart, er i samsvar med konseksjonen. Det er Post- og teletilsynet som skal føre tilsyn med at konseksjonsbestemmelser som omhandler sektorspesifikk regulering etter ekomloven, blir etterlevd.

NRKs kjernekanaler er gjennom generalforsamlingens vedtak om forutsetninger for utvikling av de analoge signalene pålagt å distribueres ukryptert i NTVs nett. Når det gjelder NRKs "distribusjonsplikt", antar jeg at representanten Woldseth sikter til formidlingsplikt i medhold av kringkastingsloven § 4-3. Formidlingsplikt innebærer en plikt for netteier til å formidle nærmere bestemte kanaler og ikke en plikt for nærmere bestemte kanaler å bli distribuert. Jeg gjør for ordens skyld også oppmerksom på at NRK ikke har konseksjonsplikt, jf. kringkastingsloven § 2-1 første ledd som gir NRK en lovbestemt rett til å drive kringkastning.

SPØRSMÅL NR. 1209**Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 2. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Har statsråden vurdert om det er grunnlag for å redusere hyppigheten av EU-kontroller under forutsetning av at det ikke skal gå på bekostning av trafikksikkerhet og miljø, og hva er eventuelt statsrådens konklusjon i saken?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge nettstedet forbruker.no har en undersøkelse gjennomført av Transportøkonomisk Institutt (TØI) på oppdrag for Vegdirektoratet, konkludert med at EU-kontrollen ikke fører til færre ulykker på veiene. EU-kontrollen skal ivareta bilens tekniske stand med hensyn til trafikksikkerhet og miljøet gjennom kontroll av bilens avgasser. Mange bileier opplever at EU-kontrollen er dyr og unødvendig, særlig for biler av nyere dato. Kapasiteten på enkelte trafikkstasjoner er også sprengt, grunnet stor pågang med saker. Dette fører til unødvendig ventetid og lange køer for å få gjennomført kontroll.

Svar:

Periodisk kjøretøykontroll (EØS-kontroll) har som formål å sikre at de kjøretøyene som benyttes på vegene har tilfredsstillende standard i forhold til en

del trafikksikkerhets- og miljøegenskaper. I tillegg er det et mål med EØS-regelverket å redusere forskjellene mellom de nasjonale kontrollordningene for å gi likere konkurransevilkår på tvers av landegrensene.

Kravene til hvilke kjøretøy som skal omfattes, hvor hyppig kontrollene skal skje og hva som skal kontrolleres, er fastsatt i et harmonisert direktiv for EØS-området (Rådsdirektiv 96/96/EF) og tatt inn som en del av EØS-avtalen.

Dette innebærer at det for ordinære kjøretøy ikke er spillerom for nasjonale tilpasninger eksempelvis med hensyn til kontrollhyppighet, uansett effekten av kontrollen. Dette er således et eksempel på det spillerommet Norge har mistet ved den sterke tilknytningen til EU som EØS-avtalen innebærer.

Jeg viser for øvrig til at kontrollen i Norge i all hovedsak utføres av private verksteder og testestasjoner, etter godkjenning av og under tilsyn av Statens vegvesen. Vegvesenets egen hallkontroll av lette biler er bare i overkant av 2 prosent av det totale kontrollomfanget.

For øvrig viser jeg til at Vegdirektoratet har den omtalte rapporten fra Transportøkonomisk Institutt til vurdering. Jeg vil ta stilling til eventuell oppfølging av denne, for eksempel overfor EU og EØS/EFTA-landene, når direktoratets uttalelse foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 2. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av Aftenposten er det en gjennomgang av kriminalhistorien til NN. Det vises til at han er dømt flere ganger, men også at rettssystemet vårt gjør at han har sluppet ut lenge før full straff er gjennomført.

Er justisministeren enig i at dette oppfattes som en belønning for de kriminelle, og at det viser at kriminalitet lønner seg i Norge siden man ikke må sone fullt ut?»

BEGRUNNELSE:

Etter å ha blitt dømt til 4 år og 3 måneder i 2000 var vedkommende på farten igjen i 2003, hvor han ble skutt på Gardermoen. Hadde han sonet fullt ut, måtte han ha sittet inne på det aktuelle tidspunkt. Dersom folk flest skal ha respekt for loven, må det være et samsvar mellom de handlinger noen dømmes for og den straff som utmåles. Slik er det ikke etter undertegnendes syn i denne saken.

Likeledes er det paradoks når statsråden nå vil utvide ordningen med fremskutt prøveløslatelse, noe som vil gi de kriminelle ytterligere soningsrabatt.

Svar:

Jeg ber om forståelse for at jeg som statsråd ikke kan kommentere denne enkeltsaken.

Jeg antar at ordningen stortingsrepresentanten tenker på, er løslatelse på prøve etter at minst to tredjedeler av straffen er gjennomført. Jeg vil derfor redegjøre generelt for denne ordningen.

Bestemmelser om løslatelse etter to tredjedels straffetid er gitt i straffegjennomføringsloven med tilhørende forskrift og retningslinjer.

Det er et vilkår for slik prøveløslatelse at minst 60 dager av straffen er sonet. Normalt må også gjenstående straffetid være minst 14 dager. Det er altså bare domfelte med en straffetid på minst 74 dager som kan løslates på to tredjedelstid. En forutsetning for prøveløslatelse er at domfelte ikke begår nye straffbare handlinger i prøvetiden, og det er også anledning til å gi andre pålegg i denne perioden. Prøvetiden utløper på det tidspunkt den idømte fengselsstraff ville vært gjennomført i sin helhet.

Løslatelse på prøve etter to tredjedelstid kan bare finne sted dersom det etter en konkret helhetsvurdering anses tilrådelig. Statistikken for 1. og 2. tertial i 2006 viser at om lag 25 pst. av søknadene om løslatelse på prøve etter to tredjedelstid ble avslått.

Prøveløslatelse skal ikke skje dersom domfeltes atferd under gjennomføringen av straffen taler mot det.

Videre skal prøveløslatelse ikke finne sted dersom det er grunn til å anta at domfelte vil begå nye

straffbare handlinger i prøvetiden. I den forbindelse ser en på om den domfelte har en forhistorie og/eller atferd som tilsier at det er en reell fare for at det snarlig begås ny kriminalitet. Det skal også legges vekt på om domfelte har vist særlig vilje og evne til å endre sin livsførsel, herunder om vedkommende har deltatt i behandlings- eller påvirkningsprogram og/eller andre tiltak.

Løslatelse på prøve etter at to tredjedeler av straffen er gjennomført, kan også nektes dersom domfelte er anmeldt for en handling som har resultert i en ny tiltalebeslutning eller begjæring om tilståelsesdom, og som etter loven har en høyere strafferamme enn 1 år. I tillegg kan prøveløslatelse nektes dersom domfelte unnlater å møte til straffegjennomføring til angitt tid.

I de senere år har kriminalomsorgen vært opptatt av å forbedre skjønnsutøvelsen ved de sikkerhetsvurderingene som gjøres, blant annet ved avgjørelse av løslatelse. Særlig er det viktig at disse vurderingene er gode i forhold til innsatte som er domfelt for alvorlig kriminalitet. Det har derfor vært gitt utfyllende retningslinjer for hva som må tas i betraktning når sikkerhetsvurderinger skal gjøres.

Ordningen med løslatelse på prøve etter at to tredjedeler av straffen er gjennomført, er ment å være en prøve på om domfelte kan klare å leve et lovlydig liv. Det foretas som nevnt også en konkret helhetsvurdering av om prøveløslatelse er tilrådelig. Dette, sammen med det faktum at domfelte gjeninnsattes ved et eventuelt brudd, gjør at jeg ikke kan slutte meg til at prøveløslatelse etter to tredjedelstid er en belønning for kriminelle og et uttrykk for at kriminalitet lønner seg i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1211

Innlevert 21. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 29. september 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge meldinger i media skal Vegdirektoratet ha godkjent bruk av innbetalte bompenger til arbeid rundt Sokn bomstasjon. Arbeidene utløses av vedtak om å verne bomstasjonen. Det skal visstnok være en juridisk betenkning fra vegdirektoratet som konkluderer med at det er riktig og mulig å bruke bompenger til et slikt formål. Etter mitt syn er dette en opprørende feil bruk av bompenger innbetalt av veibrukerne.

Vil statsråden gripe inn for å gjøre om på dette vedtaket slik at ikke bompenger brukes på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkommer at beløpet er ca. 4,25 mill. kr av innbetalte bompenger.

Saken viser etter min mening at det haster med de retningslinjer for innkreving og bruk av bompenger som statsråden tidligere har varslet skal komme.

Jeg viser til spørsmål nr. 684 (2005-2006), datert 29. mars 2006 der statsråden i sitt svar bl.a. sier følgende:

"Ved behandlingen av St.prp. nr. 28 (2005-2006) Om utbygging og finansiering av vegsambandet rv 64 Bremsnes-Kristiansund (Atlantehavstunnelen) i Møre og Romsdal hadde transport- og kommunikasjonskomiteen bl.a. følgende merknad:

"Komiteen ber departementet gjøre ein gjennomgang av praktisering av retningslinene for bompengefinansiering og ber departementet kome tilbake med ei sak om dette. Spørsmål om forskottering og aksjekapital bør vurderast i denne samanheng."

Jeg viser også til debattene i Stortinget 20. desember 2005 og 28. februar 2006 vedrørende behandlingen av henholdsvis Atlantehavstunnelen og Finnfast, hvor gjennomgang av prinsipper for bompengefinansiering ble berørt. I tråd med dette vil jeg komme tilbake til Stortinget med en gjennomgang av prinsippene for bompengeprojekter i løpet av året. Med bakgrunn i denne gjennomgangen og etter Stortingets behandling, vil det etter planen eventuelt bli utformet et forslag til forskrift som vil bli sendt ut på en bred høring. Jeg vil påpeke at det i dag ikke eksisterer noen slik forskrift. Dette vil være en helt ny forskrift og ikke endring av en eksisterende. Det er naturlig også å se foran nevnte forskrift om takst i sammenheng med dette. Etter endt høring vil forskriften følge vanlig prosedyre for fastsettelse av forskrifter, og forskriften fastsettes ved kongelig resolusjon.

Dette spørsmålet gir således statsråden fin anledning til å gi en løypemelding om arbeidet med nye forskrifter for bompengebrauken.

Jeg viser videre til spørsmål nr. 287 (2004-2005) og spørsmål nr. 405 (2005-2006) om ulike kritikkverdige sider ved bomselskapenes bruk av bompenger avdekket gjennom av Vegdirektoratets revisjon av bomselskapene.

Svar:

Innkrevningen av bompenger i Sokn bomstasjon på E39 ble avsluttet 28. juli 2006.

Ved Sokn har Statens vegvesen en kontrollplass der det foretas teknisk kontroll av tunge kjøretøy. Kontrollen har til nå blitt utført på et område øst for bomstasjonen. For å lette kontrollarbeidet og unngå kryssing av kjørebanelen for kjøretøy i sørgående retning, skal kontrollområdet flyttes til det tidligere bomstasjonsområdet. Kontrollplassen vil bli liggende mellom de nye kjørebanelene.

Arbeidet med istandsetting av veggen og etablering av kontrollplass ble utlyst i én konkurranse. Totalkostnadene inklusive merverdiavgift er på om lag 5 mill. kr. Av dette gjelder om lag 3,6 mill. kr istandsetting av veggen og om lag 1,4 mill. kr etablering av kontrollplassen.

Selv om det i alle tilfelle ville blitt ryddet opp og lagt til rette for høyere hastighet etter nedleggelsen av bomstasjonen, er de vegtekniske endringer som nå skal foretas av en noe annen karakter enn om bomstasjonen hadde blitt fjernet. Det er ikke mulig å beregne eksakt hva kostnadene hadde vært ved et slikt alternativ. Statens vegvesen mener at kostnadene neppe ville blitt vesentlig forskjellige. Kostnadene ved etablering av kontrollplassen skal ikke dekkes med bompenger. Disse kostnadene dekkes over budsjettet til Statens vegvesen.

Ved avvikling av bompengennekkering er det vanlig å fjerne bomstasjonen og foreta vegtekniske endringer gjennom det tidligere bomstasjonsområdet. Kostnadene ved dette regnes som en del av bompengeprojektet.

Ved Sokn bomstasjon har bompengeselskapet for Rennfast-prosjektet vært uenig i at det kan benyttes bompenger til dette formålet. Styret har vist til ordlyden i bompengeaftalen. Vegdirektoratet har foretatt en juridisk vurdering og kommet til at det er hjemmel i aftalen for å benytte bompenger til ombygging og istandsetting av veggen etter at bompengennekkeringen opphører.

SPØRSMÅL NR. 1212**Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 29. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren gi en oversikt over hvilke kommuner som har eiendomsskatt i perioden 2004 til 2006, samt hvilke satser den enkelte kommune har fastsatt for hvert av årene, eventuelt hvilket bunnfradrag som er fastsatt i den enkelte kommune for hvert av årene, og andel av omsetningsverdi kommunen har bestemt at det skal betales eiendomsskatt av for hvert av årene?»

Svar:

Eiendomsskatten er en kommunal skatt. Det er kommunestyret i den enkelte kommune som bestemmer om det skal utskrives eiendomsskatt i kommunen, og hvilke eiendomstyper og andre valgmuligheter innenfor lovens virkeområde som skal omfattes av skatten. Hvilke kommuner som har valgt å innføre eiendomsskatt, følger av vedlagte oversikt over eien-

domsskatt i kommunene de siste årene (2001-2005) basert på offisiell statistikk fra Statistisk sentralbyrå. Disse tallene viser inntekter fra eiendomsskatt i hver kommune, men det framgår ikke av denne statistikken noen fordeling mellom eiendomstyper eller andre detaljer med hensyn til den nærmere utformingen av skatten i den enkelte kommune.

Ved utarbeidelsen av NOU 1996:20 Ny lov om eiendomsskatt ble det utført en spørreundersøkelse for å kartlegge sider av eiendomsskatten i den enkelte kommune, herunder sats, bunnfradrag og grunnlaget for eiendomsskatten. Resultatet fra spørreundersøkelsen er nærmere omtalt i vedlegg 2 til nevnte NOU. Finansdepartementet har ikke innhentet oppdaterte tall etter dette. På denne bakgrunn er det ikke mulig å gi noe mer utfyllende svar. Jeg er likevel kjent med at det kan foreligge noe slik tilleggsinformasjon fra andre kilder som f.eks. Huseiernes Landsforbund.

*Vedlegg til svar:**Oversikt over eiendomsskatt i kommunene de siste årene (2001-2005).*

<http://www.odin.dep.no/filarkiv/291416/eiendomsskattssb.xls>

Kommune	Eiendomsskatt i millioner kroner				
	2001	2002	2003	2004	2005
0101 Halden	34,3	35,4	40,1	40,4	36,2
0104 Moss	14,9	15,0	26,6	36,8	83,8
0105 Sarpsborg	62,1	62,4	75,1	75,0	78,8
0106 Fredrikstad	50,9	51,7	67,4	83,6	189,1
0111 Hvaler					
0118 Aremark					
0119 Marker		0,2	0,2	0,6	0,6
0121 Rømskog					
0122 Trøgstad					
0123 Spydeberg	2,4	2,9	3,4	3,2	4,2
0124 Askim	10,3	15,8	19,4	32,7	37,0
0125 Eidsberg					
0127 Skiptvet	5,2	5,6	5,7	5,6	7,5
0128 Rakkestad					
0135 Råde					
0136 Rygge					
0137 Våler					
0138 Hobøl					

Østfold					
0211 Vestby					0,8
0213 Ski					
0214 Ås					
0215 Frogn					
0216 Nesodden	0,3	0,5	0,6	-0,6	0,9
0217 Oppegård					
0219 Bærum					
0220 Asker					
0221 Aurskog-Høland					
0226 Sørum			2,4	3,9	6,3
0227 Fet					
0228 Rælingen					
0229 Enebakk					
0230 Lørenskog					4,2
0231 Skedsmo					29,1
0233 Nittedal		2,4	3,0	4,6	5,3
0234 Gjerdrum					
0235 Ullensaker					
0236 Nes					
0237 Eidsvoll					
0238 Nannestad					
0239 Hurdal					
Akershus					
0301 Oslo					
0402 Kongsvinger	8,4	8,6	9,1	11,1	16,7
0403 Hamar	16,7	18,5	29,3	34,0	58,7
0412 Ringsaker					
0415 Løten					
0417 Stange					10,2
0418 Nord-Odal	0,6	0,6	0,6	0,6	1,0
0419 Sør-Odal	2,2	2,2	2,3	2,3	2,3
0420 Eidskog					
0423 Grue					1,9
0425 Åsnes					2,0
0426 Våler	2,2	2,3	2,5	2,8	2,8
0427 Elverum	9,1	9,3	10,0	9,9	12,8
0428 Trysil	2,2	2,9	4,7	5,6	7,1
0429 Åmot	5,7	6,0	6,3	5,6	6,8
0430 Stor-Elvdal					
0432 Rendalen					7,8
0434 Engerdal			0,2	0,4	0,7
0436 Tolga	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5
0437 Tynset	8,2	7,2	8,9	8,3	8,8

0438 Alvdal	3,3	3,4	3,5	3,4	3,7
0439 Folldal	0,5	0,8	0,8	0,8	0,9
0441 Os			0,2	0,5	0,6
Hedmark					
0501 Lillehammer	22,7	23,0	23,5	23,5	24,9
0502 Gjøvik	16,7	18,3	20,5	22,5	24,0
0511 Dovre	0,9	1,0	1,0	1,0	1,1
0512 Lesja		0,3	0,6	0,9	1,1
0513 Skjåk	1,9	2,0	2,5	2,4	5,0
0514 Lom	1,5	1,5	1,6	1,5	1,5
0515 Vågå	3,7	3,8	3,9	3,7	4,9
0516 Nord-Fron	14,8	14,4	16,8	17,1	19,9
0517 Sel	2,1	1,9	2,1	3,4	4,2
0519 Sør-Fron		5,0	5,4	5,8	6,8
0520 Ringebu	10,2	2,0	2,5	3,1	3,6
0521 Øyer	3,7	4,7	4,9	5,2	5,6
0522 Gausdal					
0528 Østre Toten					
0529 Vestre Toten	4,2	6,8	9,0	8,2	8,3
0532 Jevnaker					
0533 Lunner					5,9
0534 Gran					3,8
0536 Søndre Land					
0538 Nordre Land	7,1	7,3	8,8	9,5	11,4
0540 Sør-Aurdal	3,6	2,9	3,6	3,3	3,9
0541 Etnedal	0,1	0,1	0,2	0,2	0,1
0542 Nord-Aurdal	6,9	7,1	8,7	8,7	9,7
0543 Vestre Slidre	1,7	1,8	1,9	2,2	3,2
0544 Øystre Slidre	0,5	0,5	0,6	0,8	1,0
0545 Vang	2,7	2,8	3,0	3,0	4,1
Oppland					
0602 Drammen					
0604 Kongsberg	21,0	22,6	21,7	23,4	44,3
0605 Ringerike	21,4	20,4	20,2	21,0	30,2
0612 Hole					
0615 Flå	1,6	1,3	1,3	1,4	1,4
0616 Nes	8,6	8,6	9,3	9,6	11,6
0617 Gol	5,3	6,0	6,2	5,7	6,4
0618 Hemsedal	3,8	3,7	4,2	3,8	4,0
0619 Ål	11,8	9,7	10,4	10,2	12,8
0620 Hol	15,0	16,0	18,1	16,1	19,2
0621 Sigdal					
0622 Krødsherad	0,4	0,4	0,4	0,4	0,4
0623 Modum	11,6	11,9	12,4	11,6	14,1
0624 Øvre Eiker					

0625 Nedre Eiker					
0626 Lier					
0627 Røyken					
0628 Hurum					
0631 Flesberg	1,4	1,8	1,8	1,7	1,8
0632 Rollag	2,5	2,6	2,8	2,5	3,4
0633 Nore og Uvdal	16,8	17,0	17,9	15,8	18,1
Buskerud					
0701 Horten					
0702 Holmestrand	1,9	1,9	1,7	1,8	1,8
0704 Tønsberg					
0706 Sandefjord					
0709 Larvik					
0711 Svelvik					
0713 Sande					
0714 Hof					
0716 Re (Våle før 2002)					
0719 Andebu					
0720 Stokke					
0722 Nøtterøy					
0723 Tjøme					
0728 Lardal					
Vestfold					
0805 Porsgrunn	59,8	64,5	66,8	71,6	76,4
0806 Skien	45,6	46,3	47,8	48,0	66,2
0807 Notodden	15,2	15,9	15,8	15,0	17,3
0811 Siljan	1,5	2,0	1,6	1,5	1,7
0814 Bamble	30,7	38,5	39,7	40,0	40,3
0815 Kragerø	7,2	7,3	10,1	11,4	13,0
0817 Drangedal	1,4	1,4	1,5	1,6	1,6
0819 Nome	6,3	6,5	6,9	7,0	7,7
0821 Bø	2,6	3,5	4,0	4,0	4,1
0822 Sauherad	2,3	2,3	2,4	2,5	2,6
0826 Tinn	32,0	34,6	36,1	36,9	49,7
0827 Hjartdal	3,7	3,9	4,3	4,1	5,5
0828 Seljord	3,0	3,2	3,4	3,4	4,4
0829 Kviteseid	1,8	1,7	1,7	2,0	1,8
0830 Nissedal	4,4	4,5	4,6	4,1	4,6
0831 Fyresdal	4,4	4,5	4,6	4,7	5,6
0833 Tokke	17,6	18,0	18,6	18,8	23,1
0834 Vinje	22,4	23,4	25,0	26,2	34,9
Telemark					
0901 Risør			2,6	2,5	5,1
0904 Grimstad	6,2	12,1	18,8	19,8	16,6

0906 Arendal	7,7	8,0	15,3	22,5	26,3
0911 Gjerstad					
0912 Vegårshei					
0914 Tvedestrand					
0919 Froland	5,3	5,6	5,6	5,6	6,4
0926 Lillesand			0,8	1,8	2,5
0928 Birkenes				1,7	2,3
0929 Åmli	3,8	3,8	3,8	3,9	4,6
0935 Iveland	2,7	2,8	2,8	2,7	3,7
0937 Evje og Hornnes	1,3	1,4	1,4	1,4	1,5
0938 Bygland	2,2	3,3	3,2	3,2	3,9
0940 Valle	9,5	12,1	13,1	13,4	17,2
0941 Bykle	17,8	17,8	20,4	24,8	31,8
Aust-Agder					
1001 Kristiansand	91,9	102,2	113,2	124,3	134,2
1002 Mandal					
1003 Farsund			2,4	5,2	8,4
1004 Flekkefjord	7,1	7,4	9,1	5,4	6,1
1014 Vennesla	11,5	11,9	12,3	12,4	14,8
1017 Songdalen					
1018 Søgne					
1021 Marnardal	2,9	3,0	3,3	2,9	3,6
1026 Åseral	9,3	10,0	10,3	9,4	12,3
1027 Audnedal			0,2	0,4	0,7
1029 Lindesnes					1,3
1032 Lyngdal					
1034 Hægebostad					
1037 Kvinesdal	11,4	26,5	23,1	20,8	27,8
1046 Sirdal	38,0	17,2	28,0	30,9	41,1
Vest-Agder					
1101 Eigersund	5,7	5,7	6,8	10,4	13,2
1102 Sandnes					
1103 Stavanger	75,5	84,5	102,3	103,8	114,9
1106 Haugesund				24,3	23,6
1111 Sokndal	0,6	1,1	2,6	2,1	4,0
1112 Lund					
1114 Bjerkreim			0,5	0,9	1,7
1119 Hå					
1120 Klepp					
1121 Time					
1122 Gjesdal	4,2	4,2	4,2	4,2	5,6
1124 Sola					
1127 Randaberg	5,6	5,7	7,7	11,4	12,8
1129 Forsand	16,3	17,0	17,1	15,8	20,7
1130 Strand	3,6	3,6	3,9	4,1	6,2

1133 Hjelmeland	10,1	10,0	10,1	12,5	16,3
1134 Suldal	42,4	42,3	42,2	53,3	71,7
1135 Sauda	12,9	13,8	13,8	12,8	14,8
1141 Finnøy					
1142 Rennesøy					0,7
1144 Kvitsøy	0,7	0,7	0,7	0,7	0,7
1145 Bokn	5,2	5,0	5,1	5,2	6,3
1146 Tysvær	82,8	82,8	84,9	86,6	100,1
1149 Karmøy	51,7	53,8	53,5	55,7	56,2
1151 Utsira	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3
1154 Vindafjord		0,4	0,8	1,3	1,5
1159 Ølen	0,6	0,6	0,7	0,7	0,7
Rogaland					
1201 Bergen	266,5	280,2	319,1	365,7	362,1
1211 Etne	2,4	2,6	2,6	2,6	1,9
1216 Sveio					
1219 Bømlo					
1221 Stord					
1222 Fitjar					
1223 Tysnes					
1224 Kvinnherad	24,4	24,0	26,0	27,5	36,6
1227 Jondal	1,1	1,2	1,2	1,4	1,7
1228 Odda	39,0	36,5	32,2	32,4	42,8
1231 Ullensvang	1,1	1,2	1,2	1,7	2,0
1232 Eidfjord	20,4	21,2	21,2	22,9	30,6
1233 Ulvik	4,1	4,2	4,2	3,9	4,6
1234 Granvin					
1235 Voss	15,7	16,3	16,6	16,6	19,6
1238 Kvam	6,8	7,8	7,5	6,5	7,1
1241 Fusa	2,6	2,5	2,5	2,6	2,9
1242 Samnanger	4,1	4,1	4,2	3,7	4,1
1243 Os					
1244 Austevoll		0,9	1,7	3,1	3,5
1245 Sund					
1246 Fjell			2,9	1,7	2,5
1247 Askøy					
1251 Vaksdal	12,2	12,7	13,1	12,3	15,2
1252 Modalen	7,2	7,8	7,6	6,9	9,6
1253 Osterøy	0,7	1,6	2,3	2,5	2,1
1256 Meland	0,9	1,4	1,7	1,8	1,8
1259 Øygarden	85,7	84,7	88,4	100,6	107,6
1260 Radøy	0,5	0,6	0,6	0,5	0,6
1263 Lindås	45,4	45,7	45,7	45,9	48,2
1264 Austrheim	7,0	7,1	7,0	7,1	7,1
1265 Fedje	1,4	1,4	1,4	2,5	2,5
1266 Masfjorden	8,3	8,7	8,5	7,8	10,3

Hordaland					
1401 Flora	7,6	7,8	8,3	8,4	9,1
1411 Gulen	2,5	2,6	2,4	2,4	2,4
1412 Solund					
1413 Hyllestad					
1416 Høyanger	15,3	15,2	15,6	14,9	17,8
1417 Vik	7,7	7,9	7,8	6,9	7,2
1418 Balestrand	2,4	2,0	2,3	2,3	3,4
1419 Leikanger	1,0	1,6	2,0	2,1	2,1
1420 Sogndal			8,9	8,8	10,7
1421 Aurland	21,6	22,3	24,0	23,1	30,6
1422 Lærdal	9,1	9,6	9,7	9,6	13,4
1424 Årdal	31,7	31,4	33,7	34,1	44,3
1426 Luster	25,2	24,3	26,1	28,9	39,4
1428 Askvoll					
1429 Fjaler					
1430 Gaular					0,2
1431 Jølster	1,1	1,4	1,5	1,5	1,5
1432 Førde	13,9	14,0	14,4	13,5	13,5
1433 Naustdal	0,2	0,4	0,7	0,4	0,0
1438 Bremanger	12,8	12,6	13,0	13,2	15,5
1439 Vågsøy					
1441 Selje					
1443 Eid					
1444 Hornindal					
1445 Gloppen					
1449 Stryn					
Sogn og Fjordane					
1502 Molde	30,1	33,0	48,1	41,3	35,8
1503 Kristiansund	20,1	21,1	20,8	22,0	21,5
1504 Ålesund	19,1	19,5	19,8	20,2	20,5
1511 Vanylven					
1514 Sande					
1515 Herøy					
1516 Ulstein					
1517 Hareid					
1519 Volda					
1520 Ørsta					
1523 Ørskog					
1524 Norddal				8,4	11,2
1525 Stranda					
1526 Stordal					
1528 Sykkylven					
1529 Skodje					
1531 Sula					

1532 Giske					
1534 Haram					
1535 Vestnes					
1539 Rauma	7,0	7,7	8,2	8,0	10,1
1543 Nesset	5,6	5,6	5,6	5,1	6,5
1545 Midsund					
1546 Sandøy					
1547 Aukra				0,5	3,4
1548 Fræna	8,4	8,5	8,4	9,9	10,2
1551 Eide					
1554 Averøy	0,8	1,5	1,2	1,5	1,8
1556 Frei					
1557 Gjemnes			0,3	0,7	1,0
1560 Tingvoll					0,2
1563 Sunndal	29,4	29,8	47,4	46,7	62,4
1566 Surnadal	8,5	7,8	8,1	7,9	11,8
1567 Rindal	3,2	3,0	3,0	3,0	4,4
1569 Aure	21,9	22,4	22,5	22,4	22,4
1571 Halså					
1572 Tustna					
1573 Smøla	0,5	1,0	2,6	2,6	2,6
Møre og Romsdal					
1601 Trondheim	117,0	128,5	142,0	226,1	216,9
1612 Hemne	3,8	3,8	3,8	3,6	3,7
1613 Snillfjord					
1617 Hitra	5,3	5,3	5,3	5,2	8,1
1620 Frøya		0,6	1,0	0,9	0,9
1621 Ørland					
1622 Agdenes					
1624 Rissa					
1627 Bjugn					
1630 Åfjord				0,4	0,8
1632 Roan					
1633 Osen					
1634 Oppdal	2,2	3,3	4,1	3,9	5,7
1635 Rennebu	6,0	5,2	5,4	5,6	5,5
1636 Meldal	0,7	1,1	1,3	1,3	1,5
1638 Orkdal					
1640 Røros	4,5	5,1	5,6	5,8	5,9
1644 Holtålen					0,2
1648 Midtre Gauldal	0,2	0,5	0,9	0,9	0,9
1653 Melhus	3,1	3,4	4,4	4,0	4,3
1657 Skaun					
1662 Klæbu	3,8	3,1	3,3	3,3	3,4
1663 Malvik					
1664 Selbu	5,3	5,1	5,6	6,2	6,5

1665 Tydal	10,0	10,3	10,5	10,8	10,1
Sør-Trøndelag					
1702 Steinkjer	11,9	12,7	13,3	15,6	19,3
1703 Namsos	6,4	6,9	6,8	7,0	7,2
1711 Meråker	5,7	5,7	6,0	5,4	6,3
1714 Stjørdal					
1717 Frosta					
1718 Leksvik					
1719 Levanger	15,3	22,4	21,9	16,9	23,7
1721 Verdal	5,2	10,1	10,0	10,0	10,3
1723 Mosvik	0,6	0,6	0,6	0,5	0,6
1724 Verran	2,8	2,9	3,1	2,7	4,1
1725 Namdalseid					
1729 Inderøy					
1736 Snåsa				1,2	1,2
1738 Lierne	2,5	2,0	2,1	1,9	2,2
1739 Røyrvik	2,2	2,5	2,6	2,3	2,5
1740 Namsskogan	7,9	8,0	8,4	8,4	9,4
1742 Grong	5,0	5,1	5,2	4,7	5,4
1743 Høylandet		0,3	0,3	0,3	0,3
1744 Overhalla	1,4	1,5	1,5	1,5	1,6
1748 Fosnes					
1749 Flatanger					
1750 Vikna	0,8	0,8	1,9	1,8	3,0
1751 Nærøy			1,9	2,0	2,9
1755 Leka					
Nord-Trøndelag					
1804 Bodø	29,6	27,6	30,3	37,7	63,4
1805 Narvik	33,0	40,2	42,2	42,2	54,6
1811 Bindal	4,8	4,6	4,8	4,3	6,3
1812 Sømna					
1813 Brønnøy	2,6	2,1	5,7	6,4	6,2
1815 Vega					
1816 Vevelstad					
1818 Herøy					
1820 Alstahaug	3,0	3,5	5,2	6,5	6,6
1822 Leirfjord	0,2	0,2	0,2	0,2	1,0
1824 Vefsn	17,0	17,0	26,5	26,2	26,1
1825 Grane	1,5	1,5	1,6	1,6	3,0
1826 Hattfjelldal	1,2	1,3	1,3	1,3	1,8
1827 Dønna					
1828 Nesna					
1832 Hemnes	23,1	24,0	24,2	24,1	34,1
1833 Rana	37,5	38,9	40,6	44,9	57,3
1834 Lurøy				0,3	0,4

1835 Træna					
1836 Rødøy	1,5	1,5	1,5	1,5	1,6
1837 Meløy	19,0	16,7	19,4	26,1	32,5
1838 Gildeskål	4,3	4,4	4,6	4,2	4,5
1839 Beiarn	4,2	3,7	4,4	5,7	7,0
1840 Saltdal	1,6	1,9	2,0	1,9	1,9
1841 Fauske	13,3	13,6	14,4	14,8	17,8
1842 Skjerstad (tom. 2004)	0,8	0,8	1,0	0,9	
1845 Sørfold	17,7	15,6	17,0	18,8	27,3
1848 Steigen	0,2	0,2	0,2	0,3	0,3
1849 Hamarøy	3,3	3,4	3,4	3,3	4,4
1850 Tysfjord	7,8	7,8	8,2	7,9	9,0
1851 Lødingen					
1852 Tjeldsund					
1853 Evenes					0,4
1854 Ballangen	1,0	1,1	1,0	1,0	1,2
1856 Røst					
1857 Værøy					
1859 Flakstad					
1860 Vestvågøy			2,9	3,8	3,8
1865 Vågan	1,9	3,0	5,0	8,2	8,4
1866 Hadsel	4,1	4,1	5,4	5,6	5,6
1867 Bø					
1868 Øksnes					
1870 Sortland	7,4	7,5	7,9	10,1	9,9
1871 Andøy					
1874 Moskenes					
Nordland					
1901 Harstad	20,5	18,2	18,6	23,2	22,9
1902 Tromsø	47,4	54,1	59,7	64,3	69,9
1911 Kvæfjord					
1913 Skånland			0,2	0,5	0,8
1915 Bjarkøy					
1917 Ibestad					
1919 Gratangen	0,1	0,2	0,3	0,3	0,3
1920 Lavangen					
1922 Bardu	9,8	10,2	10,4	10,1	14,6
1923 Salangen					
1924 Målselv	4,4	4,6	4,8	4,8	7,3
1925 Sørreisa					
1926 Dyrøy					
1927 Tranøy					
1928 Torsken	0,2	0,2			
1929 Berg	0,9	0,8	0,8	0,9	1,1
1931 Lenvik	2,8	3,0	3,1	3,1	3,2
1933 Balsfjord	4,2	4,2	4,5	4,5	4,5

1936 Karlsøy				0,3	0,6
1938 Lyngen					
1939 Storfjord	3,4	3,1	3,4	3,6	4,6
1940 Kåfjord	2,9	2,9	3,0	3,0	3,8
1941 Skjervøy		0,5	0,9	1,4	1,4
1942 Nordreisa	3,0	3,0	3,3	3,3	3,3
1943 Kvænangen	2,8	2,9	2,9	2,9	3,1
Troms					
2002 Vardø	1,2	1,3	1,2	1,2	1,2
2003 Vadsø	2,0				
2004 Hammerfest	6,5	6,3	6,6	27,7	55,5
2011 Kautokeino	0,5	0,6	0,6	0,6	0,6
2012 Alta	13,1	14,8	19,6	19,8	20,6
2014 Loppa					
2015 Hasvik					
2017 Kvalsund			0,1	0,3	0,6
2018 Måsøy	0,0		0,0		
2019 Nordkapp	1,1	1,9	1,5	1,7	1,6
2020 Porsanger					
2021 Karasjok					
2022 Lebesby	2,6	3,0	3,1	2,8	3,2
2023 Gamvik					
2024 Berlevåg					
2025 Tana					
2027 Nesseby					
2028 Båtsfjord					
2030 Sør-Varanger	8,4	8,8	9,0	10,3	10,8
Finnmark					
Total	2749,7	2880,1	3217,3	3557,3	4327,2

SPØRSMÅL NR. 1213

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 27. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Synes finansministeren det er riktig at veteranbiler som holdes i stand av historisk interesse, brukes lite og har betalt sine avgifter frem til de ble veteranbiler, skal betale årsavgift, og vil finansministeren,

dersom hun ikke vil fjerne årsavgiften i kommende statsbudsjett, forsikre veteranbilentusiaster landet over om at det ikke vil forekomme vesentlige avgiftsøkninger i veteranbilers årsavgift i årene fremover?»

BEGRUNNELSE:

Å holde en gammel bil i orden er både tidkrevende og ressurskrevende, men til stor glede for mange, særlig for dem som får se dem på veien fra tid til annen. At noen tar bryet med å holde disse bilene i god stand, er beundringsverdig sett fra et trafikkhistorisk ståsted.

Tidligere avgiftsfritak ble gitt med begrunnelse i at dette var viktig kulturarbeid på lik linje med restaurering av gamle dampbåter eller andre tekniske innretninger. Lav kjørelengde utgjorde ikke noe slitasje på veinettet, og ulykkesstatistikken for veteran-kjøretøy er tilnærmet lik null.

Noe av det første den rød-grønne regjeringen gjorde da de kom til makten, var å mer enn doble årsavgiften på veteranbiler. Man verdsetter tydeligvis ikke lenger at mange entusiaster bruker veldig mye tid og penger på å holde historiske gamle biler i pen stand.

Veteranbiler burde vært fritatt for årsavgift slik de var tidligere. Disse gamle bilene har betalt sine avgifter, og ikke kjøres de veldig mye heller.

Årsavgiften for veteranbiler ble snikinnført i 2004 ved at den tidligere trafikkskadeavgiften, som ble innkassert for staten av forsikringsselskapene gjennom betaling av bilforsikringen, isteden skulle innkasseres direkte av staten gjennom årsavgiften.

I forbindelse med denne omleggingen fikk man derfor innført en årsavgift på 175 kr for 2004 som da tilsvarte trafikkskadeavgiften. Kritikerne til omleggingen fryktet at dette ville føre til en gradvis økning av årsavgiften langt utover det trafikkskadeavgiften utgjorde. De fikk dessverre rett. For 2006 ble årsavgiften for veteranbiler satt til 365 kr, dvs. doblet. Mange frykter kommende årsavgiftsøkning.

Årsavgiften for veteranbiler burde igjen tas bort for å gi alle dem som holder disse flotte bilene ved like, insentiver til å fortsette med det.

Svar:

Som en del av budsjettavtalen mellom Bondevik II-regjeringen og Arbeiderpartiet, ble det vedtatt å slå sammen årsavgiften og personskadeavgiften med virkning fra 1. januar 2004. Personskadeavgiften skulle tidligere betales av eiere av forsikringspliktige motorvogner, og var en særskilt avgift til folketrygden. Avgiften ble krevd inn av forsikringsselskapene gjennom et tillegg til den ordinære forsikringspremien. Omleggingen ble gjennomført ved at personskadeavgiften ble avvirket og årsavgiften økt tilsvarende fra samme tidspunkt. Det ble innført to egne satser for kjøretøygrupper som tidligere betalte personskadeavgift, men som var fritatt for årsavgift. Henholdsvis 175 kr og 350 kr, som tilsvarte den tidligere personskadeavgiften. Dette gjaldt bl.a. veterankjøretøy, som etter dette fikk en årsavgift på 175 kr. Med virkning fra 1. januar 2006 ble de to lave avgiftssatsene slått sammen til en sats på 365 kr.

Årsavgiften er en fiskal avgift. Det vil si at avgiften først og fremst har til hensikt å skaffe inntekter til staten. Avgiften er ikke bruksavhengig og må ikke oppfattes som en betaling for bruk av vei. Veibruks-elementet ivaretas i stor grad av drivstoffavgiftene.

Den ordinære årsavgiften er på 2 865 kr i 2006, mens årsavgiften for veterankjøretøy er langt lavere, nemlig 365 kr. Størrelsen på årsavgiften vil bli vurdert i forbindelse med de årlige budsjettbehandlingene. Behandlingen av veterankjøretøy på kultursektoren vil det være opp til Kultur- og kirke departementet å ta stilling til.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hemdal

Besvart 28. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det er besluttet å bygge nytt fengsel i Halden. Fengselet skal i første omgang ha 251 plasser og etter planen stå ferdig i 2009. I prosjekteringsfasen ble det lagt stor vekt på at Halden fengsel skulle bli et moderne fengsel i et kriminalomsorgsperspektiv. Det er viktig at fengselet også fremstår som moderne og effektivt i et energiperspektiv.

I hvilken grad og på hvilken måte utformes bygget på en energi- og miljøvennlig måte?»

Svar:

Valg av energibærer for Halden fengsel ble i utgangspunktet (ved revidert forprosjekt februar 2005) vurdert i samråd med Justisdepartementet, med konklusjon at olje- og elektrokjeler skal installeres og at

det skal tilrettelegges for eventuell fremtidig tilknytning til ekstern fjernvarme.

I ettertid har fokuset på energi og miljø blitt ytterligere forsterket, og Statsbygg har valgt energiformer som høyeste miljømål for Halden fengsel: "Det skal velges løsninger som gir lavest mulig energibruk i forhold til brukernes behov over byggets livsløp."

I Halden fengsel har Statsbygg lagt sterkt fokus på å redusere energiforbruket og også hvilke energiformer som er tilgjengelig og mest mulig miljøvennlig. Både gass og biobrensel er vurdert som energiform. Energisentralen for Halden fengsel tilrettelegges for å kunne ta i bruk naturgass med enkle rimelige tiltak.

Det er vist interesse fra leverandører i nærområdet for å tilby alternativ energi til Halden fengsel i form av biobrensel- og fjernvarmeløsninger. Prosjektet har vurdert biogassanlegg til oppvarmingsformål som vil kunne dekke opptil 33 pst. av effektbehovet. Det tilrettelegges i prosjektet for å kunne ta i bruk

Biogass. Prosjektet har også vurdert mulighet for fjernvarmeleveranse som antas å kunne dekke opp til 60-100 pst. av effektbehovet i Halden fengsel. Det tilrettelegges i prosjektet for å kunne ta i bruk effekt fra fjernvarmeveksler istedenfor elektrokjeler. Det legges til rette for at disse to energiformene kan innarbeides i en felles løsning der biogass benyttes til å produsere fjernvarme.

Alle bygningene har vannbåren oppvarming, og det er satt spesifikke energikrav for alle bygningstyper som skal måles og dokumenteres i bygge- og driftsfasen. Lysanlegg skal behovstyes, og det er satt tak for effekt til belysning. Det er lagt opp til optimalisert bruk av ulike typer varmegjenvinnere, kapasitets- og mengderegulering, redusert pumpeenergi og redusert varmetap ved god isolasjon og velvurdert glassareal.

I Halden fengsel har Statsbygg også satt klare krav for innemiljø og materialrelatert ressursbruk som skal følges spesielt opp i byggefasen.

SPØRSMÅL NR. 1215

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 29. september 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«TINE, som både er markedsregulator og produsent av meieriprodukter, mangler i noen tilfeller råstoff (melk) til egen produksjon. Likevel må TINE, som markedsregulator, levere melk til sine konkurrenter i det volum de ber om uavkortet. Ansatte i TINE hevder det er vanskelig å konkurrere på slike vilkår.

Hva er grunnlaget for leveringsplikten til TINES konkurrenter, mener Regjeringen at ordningen er problematisk, og er det planer om å endre systemet for å styrke TINES posisjon i det norske meierimarkedet?»

Svar:

Hovedavtalen for jordbruket mellom staten, Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag av 1992 er rammeverket for de årlige jordbruksforhandlingene. Hovedavtalen innebærer bl.a. at jordbruksorganisasjonene er ansvarlige for at jordbrukets økonomiske virksomheter, samvirkene, gjennomfører tiltak etter de inngåtte jordbruksavtalene.

På melkesektoren er TINE BA gitt et særlig ansvar for å balansere etterspørselen av melk på det norske markedet. Gjennom sin rolle som markedsregulator har TINE BA ulike rettigheter og plikter. Ved bruk av innkrevd omsetningsavgift fra melkeprodusentene blir TINE kompensert for tiltak som iverksettes i overskuddssituasjoner. Til gjengjeld har selskapet bl.a. mottakplikt fra produsentene og forsyningsplikt til andre meierier.

Som et ledd i å legge til rette for økt konkurranse i meierisektoren ble det med virkning fra og med 2004 foretatt en utvidelse av TINES forsyningsplikt på melk. Någjeldende bestemmelser innebærer i hovedtrekk at TINES forsyningsplikt skal sikre alle meieriselskaper som deltar i prisutjevningsordningen for melk tilgang på råvarer til like vilkår. De av TINES konkurrenter som ikke har egne melkeleverandører er i praksis avhengig av til å dekke sitt råvarebehov ved kjøp av melk fra markedsregulator.

TINES forsyningsplikt er todelt, dvs. en skiller mellom forsyningsplikten til ikke-flytende og flytende melkeprodukter.

Ikke-flytende melkeprodukter

Til produksjon av ikke-flytende melkeprodukter har TINE en forsyningsplikt til uavhengige meieriselskaper på en slik måte at disse stilles på lik linje med marknedsregulators egne produksjonsmeierier. Dette innebærer at aktører i dette marknedssegmentet, f.eks. Synnøve Finden og Normilk, som hovedregel skal få den mengde melk de har behov for fra marknedsregulator, forutsatt at det er nok tilgjengelig melk til den aktuelle anvendelse, jf. fordeling ut fra prisutjevningsordningens prioriteringsregler. Prisutjevningsordningens prioriteringsregler innebærer prioritet etter økonomisk verdi. Dette gjelder både for produksjon av ikke-flytende og flytende melkeprodukter. I korte trekk innebærer disse at for eksempel konsummelkproduksjon skal prioriteres fremfor produksjon av f.eks. tørrmelk.

Begrunnelsen for den "uavkortede" forsyningsplikten til ikke-flytende melkeprodukter er blant annet at dette marknedssegmentet kan karakteriseres som relativt stabilt og forutsigbart.

Flytende melkeprodukter

Til produksjon av flytende melkeprodukter har TINE en forsyningsplikt til uavhengige meieriselskaper på en slik måte at disse stilles på lik linje med marknedsregulators egne produksjonsmeierier, men årlig oppad begrenset til et kvantum på 15 mill. liter

melk pr. anlegg. Det stilles ikke som noe krav til forsyningen at mottakende anlegg har leveranser fra egne leverandører.

For forsyninger utover 15 mill. liter melk pr. anlegg pr. år, stilles det for dette kvantumet krav om leveranser fra egne leverandører. Forsyningsplikten for dette kvantum settes til enhver tid til det dobbelte av det kvantum melk som på månedsbasis veies inn fra egne leverandører. Dette innebærer at uavhengige meieriselskaper som produserer flytende melkeprodukter, f.eks. Q-meieriene, i teorien kan få ubegrenset tilgang på råvaren melk, såfremt de skaffer seg en tilstrekkelig andel egne leverandører. Q-meieriene benytter seg imidlertid ikke av TINEs forsyningsplikt siden de baserer sin produksjon av meieriprodukter på melk fra egne leverandører.

Endringene som ble foretatt i marknedsordningen for melk med virkning f.o.m. 2004 hadde som hensikt å legge til rette for økt konkurranse i meierisektoren. Endringene ble innført etter omfattende dialog og høringer med alle berørte parter. Jeg mener gjeldende forsyningspliktsbestemmelser legger til rette for økt konkurranse, samtidig som det så langt ikke har skapt stor uforutsigbarhet for TINE. Markedet for meieriprodukter er imidlertid i stadig utvikling og konkurransen fra importerte meierivarer øker. Jeg har ingen konkrete planer om å foreta endringer i forsyningspliktsbestemmelsene, men vil følge utviklingen i meierimarkedet nøye fremover.

SPØRSMÅL NR. 1216

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 2. oktober 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Spill på Internett er et økende problem med hensyn til spilleavhengighet og bidrar også til å finansiere kriminelle nettverk. Hjelpetelefonen for spilleavhengige hadde 200 henvendelser om nettpoker i 2005, noe som er en femdobling fra året før. Nå har staten Washington i USA gjort det straffbart å tilby nettpill. I tillegg er formidleren, altså internettleverandøren, gjort strafferettslig ansvarlig.

Tror statsråden at dette tiltaket kan være en effektiv måte å regulere nettpill på i norsk lovgivning?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har det vært en kraftig økning i internettspill, og det er nettpoker som øker mest. Dette er særlig urovekkende fordi mange barn og unge har lett tilgang til slike spill. Opinion gjennomførte en undersøkelse sommeren 2006 der 7 pst. av de spurte brukte Internett eller mobiltelefon til pengespill. 7 pst. av den voksne befolkningen utgjør om lag 245 000 personer.

Det at pengespill i dag tilbys lett tilgjengelig på Internett fra utlandet, og at kreditten likeledes er lett tilgjengelig via kredittkort, øker faren for at enkeltmennesker mister kontrollen. Forskere mener at det

er lettere å spille vekk store verdier når du ikke ser pengene, men summen bare blir trukket på et kort.

Hvis Norge vedtar et lignende forslag som i staten Washington, vil Telenor og de andre internettleverandørene la være å distribuere nettpill. Det er ikke så mange firmaer som leverer Internett i Norge, og de bruker stort sett de samme distribusjonskanalene. Dette burde derfor være teknisk mulig å få til.

Svar:

Jeg er svært opptatt av å finne virkemidler for å hindre at internettpill fører til økte pengespillproblemer i befolkningen. Mange interaktive internettpill har egenskaper som regnes som risikofaktorer for utvikling av pengespillproblemer, som høy spillfrekvens, høye gevinster, liten begrensning på innskudd og liten sosial kontroll. Jeg legger derfor vekt på at vi som nasjon fortsatt skal kunne bestemme hvordan pengespilltilbudet som tilbys befolkningen skal være innrettet. Det gir oss muligheter til å si nei til pengespilltilbud som gir en høy risiko for utvikling av spilleavhengighet. Det gir oss også bedre mulighet til å hindre at pengespill utnyttes til kriminelle formål i Norge, som hvitvasking. For norske pengespilltilbydere er det i dag ikke tillatt å tilby interaktive internettpill. Den eneste formen for bruk av Internett som tillates er elektronisk innlevering og betaling av spill til Norsk Tipping og Norsk Rikstoto.

Lotteri- og stiftelsestilsynet har estimert at omsetningen på internettpill fra norske spillere økte fra 2,4 mrd. kr i 2004 til 4,7 mrd. kr i 2005. Man regner med at 4 mrd. kr av denne omsetningen i 2005 skjed-

de via utenlandske internettpill. Som nevnt, har Hjelpelinjen også de siste årene merket en økning i henvendelser fra personer som har problemer med pengespill via Internett.

Departementet og Lotteri- og stiftelsestilsynet følger nøye de tiltakene som iverksettes eller planlegges iverksatt i andre land, i tillegg til at vi vurderer egne tiltak og hvordan slike kan gjennomføres. Som representanten nevner, har det både på føderalt og delstatsnivå i USA blitt foreslått eller vedtatt strenge regulering av internettfremmede pengespill. Representantenes Hus gav i sommer sin tilslutning til et føderalt lovforslag som skal gjøre det mulig å blokkere betalingsformidling for internettpill til utlandet og over delstatsgrenser. Senatet har nå dette lovforslaget til behandling. I Italia ble det tidligere i år iverksatt en lov som pålegger de nasjonale internettleverandørene å blokkere befolkningens tilgang til nærmere angitte utenlandske internettpilltilbydere, en liknende form for regulering som representanten viser til, er innført i staten Washington. Sverige har valgt en tredje strategi, og latt det nasjonale pengespillselskapet etablere et nasjonalt internettpilltilbud som skal tiltrekke seg svenske spillere og dermed bidra til at disse benytter et internettpilltilbud som svenske myndigheter kan kontrollere. Alle disse strategiene blir vurdert i vårt arbeid med internettpill.

Jeg kan forsikre representanten om at arbeidet med å finne tiltak som kan hindre at internettpill gir økte pengespillproblemer i befolkningen, har prioritet.

SPØRSMÅL NR. 1217

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 2. oktober 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«De nordiske konkurransemyndighetene har utarbeidet en rapport om konkurranse i bankmarkedet. Et av flere tiltak som foreslås for å sikre bedre konkurranse er å gjøre det mulig å beholde kontonummer ved skifte av bank.

Hvordan vil Regjeringen følge opp de forslag som fremkommer i rapporten, og vil Regjeringen ta initiativ til at forbrukerkunder, privatpersoner og små bedrifter kan beholde kontonummer ved bankskifte?»

BEGRUNNELSE:

De nordiske konkurransemyndighetene har fått utarbeidet rapporten "Competition in Nordic Retail Banking". I rapporten foreslås flere tiltak for å øke konkurranse om banktjenester til forbrukerkunder.

Rapporten slår fast at et fellestrekk ved de nordiske bankmarkedene er at de er preget av få og store aktører. Dette kan være et tegn på for lite konkurranse. Konkurransetilsynet skriver i Konkurransenytt 4/2006 at det fortsatt er nødvendig med tiltak for å bedre konkurransen i det norske bankmarkedet.

Både for privatpersoner og småbedrifter er det praktiske forhold ved skifte av kontonummer som kan være til hinder for å skifte leverandør ved forskjeller i pris og kvalitet på banktilbud.

Et annet relevant tiltak som blir foreslått er at det ikke bør kreves gebyr fra kunder ved avslutning av konto.

Svar:

I rapporten "Competition in Nordic Retail Banking" anbefaler de nordiske konkurransemyndighetene å utrede en ordning som reduserer kundenes kostnader og praktiske arbeid ved bytte av bank. Rapporten foreslår dels tiltak der de involverte bankene står overfor klare regler for sitt ansvar, og disse kan formuleres i en skiftekodeks (Switching Code). Rapporten viser til vellykket implementering av slike regler i Irland og Nederland. Et annet tiltak er det som tas opp i stortingsrepresentantens spørsmål, nemlig retten til å beholde samme kontonummer ved bytte av bank.

Jeg er kjent med at Finansdepartementet i disse dager forbereder et initiativ overfor Kredittilsynet, der Kredittilsynet blir bedt om å sette ned en arbeidsgruppe hvor denne problemstillingen er tema. Både konkurransemyndigheter og forbrukermyndigheter vil bli trukket med i dette arbeidet.

Jeg er kjent med at Finansdepartementet i disse dager forbereder et initiativ overfor Kredittilsynet, der Kredittilsynet blir bedt om å sette ned en arbeidsgruppe hvor denne problemstillingen er tema. Både konkurransemyndigheter og forbrukermyndigheter vil bli trukket med i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1218

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 2. oktober 2009 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hvordan kan finansieringssystemene i spesialisthelsetjenesten og i primærhelsetjenesten utformes for å legge til rette for en helhetlig oppfølging av kvinner under svangerskap, fødsel og barseltid?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. S. nr. 300 (2000-2001) om akuttmedisinsk beredskap uttalte en samlet sosialkomité at det er nødvendig å legge til rette for en helhetlig oppfølging av kvinner under svangerskap, fødsel og barseltid. I dag er det ulike finansieringsordninger for den kommunale svangerskapsomsorgen og fødsels- og barselhjelp i spesialisthelsetjenesten. Dette kan forhindre utvikling av tilbud som vil sikre kvinner oppfølging fra graviditet til barsel.

Svar:

Kvaliteten på svangerskapsomsorgen og fødetilbudet er sentralt for tryggheten kvinnene opplever i en av livets mest sårbare situasjoner. Den er avgjørende for å gi barna en god start i livet, og er vesentlig for kvinners liv og helse.

Jeg er opptatt av å skape kontinuitet og helhet i svangerskaps- og fødselsomsorgen. Som representanten Sjøli er godt kjent med, er det lagt opp til en desentralisert modell for svangerskaps- og fødselsomsorg i Norge, jf. Stortingets behandling av

St.meld. nr. 43 (1999-2000) Om akuttmedisinsk beredskap.

Det er nødvendig at tjenestenivåene samarbeider om å utvikle et godt svangerskaps- og fødetilbud. For å understøtte denne utviklingen er spesialisthelsetjenesten pålagt å innlede samarbeid med kommunehelsetjenesten om tiltak for bedre samhandling mellom tjenestenivåene. Eksempler på dette er inngåelse av forpliktende samarbeidsavtaler, utvikling av IKT-basert kommunikasjon og systematisk arbeid med gjennomgående behandlingsskjeder. Slike generelle rammebetingelser for samhandling vil også ha betydning for utvikling av en helhetlig og sammenhengende svangerskaps- og fødselsomsorg.

Det drives i dag en rekke fødestuer hvor helhet og kontinuitet ivaretas ved at de samme jordmødrene ivaretar svangerskapsomsorgen og bistår ved fødselen. Av disse er flere lokalisert i sykehus. Fra 2004 overtok de regionale helseforetakene drifts- og fagansvaret for fødestuene. Fødestuene er dermed de regionale helseforetakenes ansvar både faglig og økonomisk. Dette betyr imidlertid ikke at de regionale helseforetakene er gitt ansvar for å ivareta lovpålagte kommunehelsetjenesteoppgaver, men at svangerskapskontroll og helsestasjoner fortsatt er kommunenes ansvar. Fødestuene finansieres derfor av spesialist- og kommunehelsetjenesten i fellesskap. Finansiering og organisering varierer imidlertid fra sted til

sted, avhengig av hvordan tilbud og ansvarsforhold er samlokalisert.

Finansieringsordningene må følge den etablerte ansvarsdelingen mellom spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten. Finansieringsordningene kan ikke i seg selv løse samhandlingsutfordringene på dette og andre områder hvor det er behov for nært samarbeid mellom tjenestenivåene. I bestillerdokumentet til de regionale helseforetakene for 2006 er

det stilt krav om at arbeidet med å utvikle sammenhengende behandlingsskjeder i lokalsykehusene og innen lokalsykehusfunksjonen ved store sykehus skal igangsettes i 2006. Arbeidet med dette skal inngå i oppfølgingen av strategiarbeidet som ble påbegynt i 2005, og som rapporteres årlig og danner grunnlag for plan- og meldingsdelen i de årlige budsjettproposisjonene til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1219

Innlevert 22. september 2006 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 2. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Deler statsråden Fordelingsnemndas vurdering om at organisasjoner som arbeider for seksuelt misbrukte faller utenfor tilskuddsordningen til brukerorganisasjoner innenfor psykisk helse, jf. statsbudsjettets kap. 743 post 70?»

BEGRUNNELSE:

Blålys er en landsdekkende organisasjon som arbeider for seksuelt misbrukte og deres pårørende. Organisasjonen tilbyr både støttetiltak overfor seksuelt misbrukte og driver samtidig interessepolitisk arbeid. Organisasjonen fremmet 10. februar 2006 en søknad om tilskudd fra kap. 743 post 70, som er en økonomisk støtteordning for brukerorganisasjoner som arbeider med psykisk helse.

Søknaden ble avslått av Fordelingsnemnda for tilskudd til funksjonshemmedes organisasjoner i vedtak av 8. mai 2006. Søknaden begrunnes med at Blålys ikke anses å arbeide primært for personer med

psykiske lidelser. Det synes imidlertid åpenbart at den som utsettes for seksuelle overgrep vil få psykiske problemer. Fordelingsnemndas fortolkning av formålet med tilskuddsordningen fremstår dermed som for streng, og ikke i tråd med Stortingets intensjoner. I henhold til opptrappingsplanen for psykisk helse er det et sentralt mål å styrke brukermedvirkningen og brukernes egne ressurser.

Svar:

Organisasjonen Blålys har i brev av 25. juni 2006 til Helse- og omsorgsdepartementet sendt klage på vedtaket om avslag fra Fordelingsnemnda. Saken ligger nå til behandling i departementet. Organisasjonen har blitt orientert om saksgangen underveis.

Jeg har avtalt et møte med organisasjonen Blålys den 1. november og ønsker å høre organisasjonens synspunkter før departementet tar en endelig avgjørelse i saken.

SPØRSMÅL NR. 1220**Innlevert 25. september 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 3. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I enkelte bydeler i Bergen, der eldre pleietrengende personer mottar omsorgstjenester fra kommunen og har trygghetsalarm installert, oppbevares nøkkelen til brukerens bolig i en boks på utsiden av inngangsdøren for å gi omsorgspersonell lett adgang til boligen. Det blir selvfølgelig lett kjent i spesielle miljøer at nøkkel finnes i denne boksen, noe som vil kunne friste til misbruk, innbrudd, tyveri og vold. Brukerne opplever uakseptabel utrygghet.

Mener statsråden dette er akseptabel praksis?»

BEGRUNNELSE:

Det må være åpenbart at å plassere nøkkel til en bolig lett tilgjengelig for enhver på kjent sted, på utsiden av boligen, kan bli en for stor fristelse for enkelte og at det må være en ekstremt utrygg situasjon for brukeren, som ofte er skrøpelig, har vanskelig for å bevege seg og allerede føler angst. Det må finnes andre måter å løse dette på slik at helsepersonellet

kan ta seg inn til brukerne når trygghetsalarmen utløses. Man må også kunne stille spørsmål ved om hvordan et forsikringsselskap vil forholde seg til et eventuelt krav om forsikringsutbetaling dersom en slik bruker blir utsatt for innbrudd eller det som verre er, og hvilket ansvar kommunen eventuelt har dersom en slik situasjon oppstår. Jeg håper statsråden vil ta fatt i denne praksisen, og bidra til at Bergen kommune finner andre løsninger på denne situasjonen.

Svar:

Jeg vil først gjøre det klart at den praksis som beskrives, er helt uakseptabel. Bydelsavdelingen for helse og omsorg i Bergen kommune avviser også at dette er en godkjent praksis i kommunen og kjenner heller ikke til bydeler hvor en slik praksis forekommer. Bergen kommune vil imidlertid undersøke saken videre og sørge for at alle ansatte oppbevarer husnøkler til beboere på en trygg og forsvarlig måte.

SPØRSMÅL NR. 1221**Innlevert 25. september 2006 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 3. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Staten har presset opp utnyttelsesgraden med boliger og arbeidsplasser på Fornebu i Bærum og selv forutsatt en baneløsning. Det forplikter staten til å sikre gode samferdselsløsninger. Etter ni års planlegging foreligger ingen løsning. I 2001 lovet daværende samferdselsminister Terje Moe Gustavsen 600 mill. kr til Fornebubanen. Jeg ber statsråden bekrefte at disse midlene blir inflasjonsjustert.

Kan jeg også be statsråden bekrefte at staten aktivt vil bidra til en rask løsning og sikre midler til både investering og drift?»

Svar:

Fornebu ble nedlagt som flyplass i 1998 og et område på nær 3 400 dekar ble frigjort for utvikling. Området blir benyttet til rekreasjon, næringsutvik-

ling og boliger. I Kommunedelplan 2 for Fornebu med rekkefølgebestemmelser, godkjent av Miljøverndepartementet i 2000, er det lagt til grunn at bolig- og næringsområder ikke kan utbygges før banebetjening av dette området er etablert eller sikret.

I St.meld. nr. 46 (1999-2000) Nasjonal transportplan 2002-2011 la daværende regjering opp til statlig finansiering av banebetjening av Fornebu innenfor Jernbaneverkets rammer til dobbeltspor Skøyen - Sandvika i Oslopakke 2. Samferdselsdepartementet besluttet i 2001 trasé for nytt dobbeltspor via Lysaker og ikke via Fornebu. I første omgang skulle det sikres en kollektivtrasé mellom Fornebu og Lysaker som muliggjorde etablering av en framtidig bybane, jf. Samferdselsdepartementets brev av 30. august 2001 til Akershus fylkeskommune, Oslo kommune og Bærum kommune. Ansvar for bygging og drift og statlig bidrag til prosjektet er senere omtalt i de årlige bud-

sjettproposisjonene. Ifølge St.prp. nr. 1 (2004-2005) har Akershus fylkeskommune vedtatt en løsning med automatbane fra Fornebu til Lysaker. Baneløsningen er omforent med Oslo kommune. I St.prp. nr. 1 (2004-2005) står blant annet videre på side 116:

"Med nåværende kostnadsoverslag vil kostnadene for infrastrukturen kunne bli dekket av statlige bidrag over samferdselsbudsjettet og bidrag fra berørte grunneiere (staten v/ Moderniseringsdepartementet v/ Statsbygg og Oslo kommune) med henholdsvis 6/11 og 5/11 av kostnadene. Akershus fylkeskommune vil legge fram et forslag til finansieringsplan basert på denne fordelingen.

Samferdselsdepartementet legger opp til et statlig bidrag med inntil 600 mill. kr begrenset til et gitt kronebeløp over ordningen med alternativ bruk av riksvegmidler, jf. også St.meld. nr. 24 (2003-2004). Etter ovennevnte finansieringsmodell vil Samferdselsdepartementet bidra med 6/11 av infrastrukturkostnadene. Det statlige bidraget vil i utgangspunktet være basert på en endelig styringsramme for prosjektet, og begrenset oppad til 6/11 av en endelig kostnadsramme, men likevel slik at det ikke overstiger 600 mill. kr.

Akershus fylkeskommune påtar seg det totale driftsansvaret for automatbanen, noe som også har vært en forutsetning for statlig bevilgning. Driftsansvaret for banen omfatter både infrastruktur, materiell og tilskudd til drift.

Det er planlagt oppstart av prosjektet i 2007.

Saken vil bli lagt fram for Stortinget når det foreligger godkjente reguleringsplaner med et endelig kostnadsoverslag samt finansieringsplan for prosjektet."

Samferdselsdepartementet er kjent med at det foreligger godkjente reguleringsplaner for en automatbane, men at det fortsatt er en del uklare forhold ved prosjektet. Det er blant annet behov for en mer omfattende kvalitetssikring av kostnadsoverslag, trafikkgrunnlag og driftsopplegg. Saken kan fremmes for Stortinget etter at Akershus fylkeskommune har

lagt fram endelig kostnadsoverslag og finansieringsplan for prosjektet.

Staten har forpliktet seg til å bidra med midler til investering av infrastruktur. Det er derfor innarbeidet inntil 600 mill. kr i handlingsprogrammet for investeringer på øvrig riksvegnett for perioden 2006-2015 under ordningen med alternativ bruk av riksvegmidler, jf. St.meld. nr. 24 (2003-2004). Når det gjelder driftsansvaret, har det ikke på noe tidspunkt vært gitt signaler fra Samferdselsdepartementet om statlig bidrag til dette. Det ble tvert imot av regjeringen Bondevik II poengtert at dette er et fylkeskommunalt ansvar, jf. omtalen ovenfor i St.prp. nr. 1 (2004-2005). Jeg viser også til at Samferdselsdepartementet under den samme regjering i brev av 3. november 2003 til Akershus fylkeskommune skrev følgende:

"Det er en forutsetning for statlige bevilgninger til investeringer i lokal kollektivtrafikk at dette ikke endrer prinsippet om at ansvaret for drift og nødvendige driftsbevilgninger tilligger den aktuelle fylkeskommunen/bykommunen. Samferdselsdepartementet ber om at dette bekreftes også for baneløsning til Fornebu, jf. at Akershus fylkeskommune i juni 2002 vedtok at "Fylkestinget forutsetter at staten stiller til rådighet tilstrekkelige midler til drift av banen". Dette kan ikke påregnes - det vil bryte med ansvarsforholdene for drift av lokal kollektivtrafikk."

Ansvaret for å skaffe midler til drift av en baneløsning til Fornebu ligger dermed i sin helhet på Akershus fylkeskommune.

Når det gjelder prisomregning av Samferdselsdepartementets investeringsbidrag til prosjektet, er jeg kjent med at Akershus fylkeskommune har tatt dette opp med Vegdirektoratet. Dette er også et spørsmål jeg vil komme tilbake til Stortinget med ved et senere framlegg.

SPØRSMÅL NR. 1222

Innlevert 25. september 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 29. september 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Rundskriv G-06/2005 fra departementet sier: "Tilsvarende skal det ikke betales tinglysningsgebyr og dokumentavgift når fast eiendom overføres som ledd i fusjoner og omdanninger i henhold til andre lovregler som bygger på kontinuitetsbetraktninger [...]" Mange omdanner i tillit til disse retningslinjer

og møtes med forskjellig praksis i forhold til innkreving av tinglysningsgebyr og dokumentavgift ved sorenkriverkontorene.

Mener justisministeren at det var lovgivers forutsetning at gebyr og avgift skulle innkreves på nytt i slike tilfelle?»

BEGRUNNELSE:

I tillit til departementets uttalelse i rundskriv G-06/2005 har det blitt foretatt en rekke omdannelser hvor faste eiendommer fra personlig virksomhet og ANS har blitt overført til nystiftet aksjeselskap, til skattemessige verdier (kontinuitet), med hjemmel i skatteloven § 11-20. Eierforholdet har ikke endret seg på annen måte enn at i stedet for å eie bygninger, eier man aksjer. Svært ofte har det vært en eier av den/de faste eiendommene, og det er tilsvarende også ofte en eier av aksjene i det nystiftede aksjeselskap (den samme). Ved registrering av ny hjemmelsinnehaver (aksjeselskapet) i grunnboken har noen soren-skriverkontorer krevd tinglysingsgebyr og dokumentavgift, mens andre ikke har gjort det. Rettstilstanden på området synes derfor svært uklar, særlig ettersom departementet på den ene siden i sitt rundskriv sier at det ikke skal betales nye avgifter, mens det samme departement på forespørsel opplyser at man oppfatter Stortingets forutsetning som at det skal kreves inn avgifter på nytt.

Svar:

For tinglysning, registrering eller anmerkning i grunnboken skal det normalt betales et tinglysingsgebyr, jf. lov 17. desember 1982 nr. 86 om rettsgebyr § 21. Videre skal det som hovedregel betales dokumentavgift ved tinglysning av dokument som overfører hjemmel til fast eiendom, jf. lov 12. desember 1975 nr. 59 om dokumentavgift § 6 og Stortingets vedtak om dokumentavgift § 1.

Justisdepartementets rundskriv G-06/2005 innebærer at det ikke skal betales tinglysingsgebyr og dokumentavgift når fast eiendom overføres som ledd i fisjoner, fusjoner og omdannelser i henhold til lover og forskrifter som bygger på selskapsrettslige kontinuitetsbetraktninger. I disse tilfellene vil det ikke anses å foreligge noen hjemmelsoverføring, og det skal derfor heller ikke betales tinglysingsgebyr og dokumentav-

gift. Grunnen er at det overdragende foretaket anses å fortsette i det overtakende foretaket.

Kontinuitetsprinsippet er en felles betegnelse på en rekke regler som forutsetter at det overtakende foretaket trer inn i det overtakende foretakets rettsforhold. Formålet med slike kontinuitetsbetraktninger er å lette gjennomføringen av fusjoner, fisjoner og omdannelser, noe som anses ønskelig i et samfunnsøkonomisk perspektiv.

Kontinuitet med hensyn til skatterettslige og avgiftsrettslige posisjoner er en viktig side av kontinuitetsprinsippet. I forhold til tinglysning er det imidlertid ikke tilstrekkelig at det i et konkret tilfelle kan konstateres kontinuitet i skattemessig eller regnskapsmessig henseende. Det må dreie seg om selskapsrettslig kontinuitet. Det betyr at man fortsetter i samme selskapsform og at det ligger et selskapsrettslig regelverk til grunn for disposisjonen.

Dersom grunnlaget er basert på et skatterettslig regelverk, slik som eksempelvis skattefri omdanning av personlig eid virksomhet til et nystiftet aksjeselskap, etableres i realiteten en ny selskapsform som rettslig sett ikke er noen fortsettelse av det overdragende foretaket. I slike tilfeller gjelder hovedregelen om at en hjemmelsoverføring av fast eiendom utløser dokumentavgift og tinglysingsgebyr. Det har i denne forbindelse ingen betydning at virksomheten rent faktisk skal fortsette, eller at det foreligger kontinuitet i skatterettslig henseende.

Jeg er opptatt av at alle fusjoner, fisjoner og omdannelser som bygger på selskapsrettslige kontinuitetsbetraktninger, behandles på samme måte i forhold til tinglysingsreglene. Rundskriv G-06/2005 sikrer dette. I disse tilfellene anses det ikke å foreligge noen hjemmelsoverføring. Det skal derfor heller ikke betales tinglysingsgebyr og dokumentavgift. Overdragelse av fast eiendom i forbindelse med selskapsrettslige omorganiseringer som ikke gjennomføres etter et regelsett som bygger på kontinuitetsbetraktninger, anses som en hjemmelsoverføring og utløser plikt til å betale tinglysingsgebyr og dokumentavgift.

SPØRSMÅL NR. 1223**Innlevert 25. september 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 29. september 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Boligeiere i gårdselskap e.l., som har leiet ut all garasjeplass til profesjonelle utleiende som igjen leier ut og fakturerer beboerne direkte, må betale merverdiavgift (mva.) på sin garasjeleie. Denne ulikhet i forhold til andre organisasjonsformer skaper ekstra bokostnader for noen.

Vil finansministeren vurdere endringer i regelverket slik at garasjeplass som leies av beboere i det hus man bor, kan fritas for mva. selv om utleie foretaes av profesjonelle utleiende?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte steder har huseiere overlatt administrasjon og utleie av garasjeplasser i boligkompleks til profesjonelle utleieselskaper. Det betyr at den enkelte leilighetseier må betale mva. på sin garasjeplass.

Dette i motsetning til f.eks. leilighetseiere som bor i boligbyggelag eller andre organisasjonsformer hvor man selv foretar utleien av garasjeplasser.

Dette medfører forskjell i bokostnadene avhengig av hvordan en huseier har organisert administrasjonen av gårdens boligplasser, som regel uten at eierne av boligene har noen innvirkning på organiseringen av dette.

Et unntak for merverdiavgiftsplikt for profesjonelle som leier ut til boligeiere i det gårdskompleks man bor, ville fjernet merkostnaden og forskjellsbehandlingen. Det bør derfor være gode grunner for å vurdere dette nærmere, eventuelt foreslå endringer i regelverket.

Svar:

Representanten Svein Flåtten reiser spørsmål om ikke profesjonelle utleiende av garasjeplasser bør unntas fra merverdiavgiftsplikten når utleien skjer til boligeiere i det gårdskompleks man bor. Dette begrunnes med at merkostnadene og forskjellsbehandlingen vil bli fjernet.

Før jeg ser nærmere på dette spørsmålet vil jeg innledningsvis peke på hva som følger av merverdiavgiftsregelverket på området.

Som kjent ble det fra 1. juli 2001 innført generell merverdiavgiftsplikt på omsetning av tjenester. Generell merverdiavgiftsplikt betyr at alle tjenester i likhet med varer er merverdiavgiftspliktige, med mindre det er gjort et uttrykkelig unntak i merverdiavgiftsloven.

Fra den generelle avgiftsplikten har Stortinget vedtatt flere unntak. Unntak gjelder blant annet for

omsetning av helsetjenester, sosiale tjenester, undervisningstjenester, finansielle tjenester og flere områder innenfor kultur og idrett.

Det er også et unntak for omsetning og utleie av fast eiendom, jf. merverdiavgiftsloven § 5a første ledd. Som fast eiendom anses både ubebygget og bebygget tomt, bygninger og anlegg, samt del av bygning eller anlegg. I § 5a annet ledd gjøres det unntak fra første ledd. Disse unntakene innebærer at omsetningen eller utleien likevel kommer inn under merverdiavgiftslovens virkeområde og skal avgiftsberegnes dersom de alminnelige vilkårene for avgiftsplikt er oppfylt. I § 5a annet ledd nr. 1 unntas utleie av parkeringsplasser i parkeringsvirksomhet. Typisk eksempel på dette er et parkeringsselskap som leier ut plasser i et parkeringshus med oppmerkede plasser og parkeringsautomater.

Utleie av parkeringsareal som ledd i utleie av fast eiendom til annet formål (bolig- eller næringsformål), er ikke avgiftspliktig. Slik utleie omfattes av det generelle unntaket fra avgiftsplikt i § 5a første ledd. Det vises til Ot.prp. nr. 2 (2000-2001) Om lov om endringer i lov 19. juni 1969 nr. 66 om merverdiavgift (Merverdiavgiftsreformen 2001) kapittel 15. Det er et vilkår for dette unntaket at utleien av den faste eiendommen og utleien av parkeringsplassene skjer fra samme eier og at antall parkeringsplasser står i rimelig sammenheng med de aktuelle leieforholdene.

Sverige og Danmark har langt på vei tilsvarende regler som de norske. Utleie av parkeringsplasser er merverdiavgiftspliktig, med mindre utleien skjer i nær tilknytning til utleie av fast eiendom til bolig- eller næringsformål.

Fordi utleie av parkeringsareal som ledd i utleie av fast eiendom til annet formål ikke er avgiftspliktig, vil beboerne i boligkompleks hvor det foretas slik utleie ikke belastes med merverdiavgift på noen del av leievederlaget. Når virksomheten er unntatt fra merverdiavgift, foreligger det imidlertid heller ikke fradragsrett for inngående avgift på kostnader til oppføring, vedlikehold mv. av den faste eiendommen, herunder parkeringsplassene.

Forannevnte medfører at dersom et borettslag overlater driften av parkeringsplasser, som brukes av beboerne, til et parkeringsselskap, vil selskapet drive avgiftspliktig parkeringsvirksomhet og vil måtte beregne merverdiavgift av vederlaget som oppkreves av beboerne. Selskapet vil imidlertid også ha rett til fradrag for inngående merverdiavgift på utgifter til

drift, vedlikehold mv. av parkeringsplassene. Dette innebærer at selskapets kostnader vil være lavere enn borettslagets kostnader dersom borettslaget selv hadde stått for utleien.

Når det gjelder spørsmålet om ikke profesjonelle utleiery av garasjeplasser bør unntas fra merverdiavgiftsplikten når utleien skjer til boligeiere i det gårdskompleks man bor, vil jeg først bemerke at merverdiavgiften er en avgift på forbruk i vid forstand og at den i størst mulig grad bør omfatte alt forbruk av varer og tjenester. Unntak fra avgiftsplikten bør derfor særskilt begrunnes.

En endring av regelverket i tråd med forslaget vil medføre at parkeringsselskapene får delt virksomhet i forhold til merverdiavgiftsregelverket. Utleien av parkeringsplasser i parkeringsvirksomhet (eksempelvis utleie av parkeringsplasser i parkeringshus) vil være avgiftspliktig, mens utleien av parkeringsplasser til boligeiere i gårdskompleks vil være unntatt av-

giftsplikt. Parkeringsselskapet vil kunne kreve fullt fradrag for inngående merverdiavgift på kostnadene til vedlikehold mv. av parkeringsplassene som leies ut uten tilknytning til boligformål, men det ikke vil være fradragsrett for noen del av kostnadene til parkeringsplassene som leies ut til beboerne. For alle felleskostnader (strøm, ev. husleie, kontorrekvisita mv.) vil det måtte foretas en forholdsmessig fordeling av inngående merverdiavgift basert på hver enkelt anskaffelses faktiske bruk.

Erfaringsmessig skaper dette vanskelige grensdragninger og økte administrative kostnader for de næringsdrivende. Også kontrollhensyn taler mot en slik løsning.

På bakgrunn av de forholdene jeg har nevnt ovenfor vil jeg ikke anbefale å innføre et avgiftsunntak også for profesjonelle utleiery av parkeringsplasser til boligeiere i det gårdskompleks man bor.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 25. september 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 3. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å hindre en fortsatt tapping av ressurser fra Sykehuset i Vestfold (SiV), fortsatt ekstreme utslag i sykefraværet ved sykehuset, og for å hindre at sykehusansatte på alle nivå slites fullstendig ut på grunn av økonomiske problemer?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset i Vestfold er for tiden sterkt preget av kraftige nedskjæringer, store slitasjer på ansatte og en uoverkommelig dårlig økonomi. Sykehuset er sterkt underfinansiert, og statens manglende ansvar for 6. byggetrinn koster sykehuset årlig et beløp omkring 30 mill. kr. Statlige myndigheter har lovet gjentatte ganger å rette opp i denne feilen, men intet er skjedd. På grunn av de dårlige rammevilkårene for sykehuset slites ansatte sterkt. Omstillingsprosjekter og inntjeningsutfordringer har ført til at sykefraværet på enkelte sengeposter er ca. 18 pst. Sykehusets direktør sa forrige uke opp jobben.

Det er ganske forstemmende at SiV opplever enorme problemer forårsaket av at statlige myndigheter/statsråden ikke foretar seg noe for å rydde opp i tidligere og vedvarende synder hva gjelder finan-

sieringsopplegget på SiV. Jeg er naturligvis kjent med at nær sagt alle sykehus sliter med dårlig økonomi på grunn av de rammevilkår flertallsregjeringens stortingsgrupper gir dem, men at enkelte sykehus påføres tilleggsbyrder som eksempelvis mangelfull finansiering av utbyggingsprosjekt vedtatt av fylkeskommunen med en finansieringsplan som ikke berørte sykehusdriften, er uakseptabelt.

Det er ikke tilstrekkelig å skyldre på helseforetakene.

Dette er et nasjonalt politisk ansvar, og flere personer som i dag er medlemmer av Regjeringen har lovet å få dette på plass. Når Regjeringen ikke følger opp, går dette utover pasienter og tilsatte på en uakseptabel måte. Dette handler ikke bare om økonomi og balanse, men om konsekvensene for enkeltpersoner som kan være ganske dramatiske. For ikke å snakke om hva slik unnfallenhet gjør med folks oppfatning av sine tillitsvalgte i storting og regjering.

Svar:

Helseforetaksmodellen tilsier at de regionale helseforetakene har et helhetlig ansvar for investeringer og drift innenfor vedtatte budsjetttrammer i sin regi-

on. Inkludert i dette helhetlige ansvaret ligger styring og finansiering av underliggende helseforetak. Regjeringens og mitt ansvar er å legge til rette gode rammevilkår for de regionale helseforetakene. Dette har denne regjeringen fulgt opp, blant annet ved en økning av overføringene til sykehusene på 500 mill. kr i inneværende års statsbudsjett.

I begrunnelsen for spørsmålet uttaler representanten Anundsen: "Sykehuset er sterkt underfinansiert og statens manglende ansvar for 6. byggetrinn koster sykehuset årlig et beløp omkring 30 mill. kr." "Det er ganske forstemmende at SiV opplever enorme problemer forårsaket av at statlige myndigheter/statsråden ikke foretar seg noe for å rydde opp i tidligere og vedvarende synder hva gjelder finansieringsopplegget på SiV."

Til dette vil jeg anføre at finansieringsopplegg for 6. byggetrinn er blitt håndtert. I desember 2005 ble det avholdt et møte i mitt departement for å belyse situasjonen for Sykehuset i Vestfold HF. I møtet var både Helse Sør RHF og Sykehuset i Vestfold HF representert. I etterkant av dette møtet ble det foretatt analyser for å kartlegge inntekter og kostnader som direkte kunne henføres til 6. byggetrinn. Fra Helse Sør RHF er jeg orientert om at Sykehuset i Vestfold HF fikk tilført midler fra Helse Sør for å dekke

innflyttingskostnader til nytt sykehus i 2005, og at basisrammen i 2006 til sykehuset er økt med 40 mill. kr. De omstillingsutfordringer som Sykehuset i Vestfold HF står overfor, kan dermed ikke lenger relateres til manglende finansiering av utbyggingsprosjektet.

Stortinget har satt et balansekrav for de regionale helseforetakene i 2006. Dette gjelder også for Helse Sør RHF. Sykehuset i Vestfold RHF må ta sin del av de omstillinger som er nødvendig for å oppnå balanse i regionene. I min dialog med Helse Sør RHF er jeg blitt forsikret om at Helse Sør RHF vil sørge for at det ikke vil bli iverksatt tiltak i Vestfold som på en vesentlig måte vil gå utover pasientbehandlingen. Styring med bruken av ressursene er helt avgjørende for at man kan foreta de riktige faglige prioriteringene og sikre høyest mulig kvalitet på pasientbehandlingen, samt å gi de ansatte gode arbeidsforhold.

Når det gjelder sykefravær, viser de siste oppdaterte tall fra Helse Sør RHF et sykefravær på 6,4 pst. i Sykehuset Vestfold HF. Dette er høyt, men ikke ekstremt høyt, som representanten Anundsen uttaler. Jeg vet at Helse Sør og de underliggende helseforetak gjennom ulike tiltak og prosjekter arbeider bevisst for å redusere sykefravær og med å innfri målsettingen i IA-avtalen.

SPØRSMÅL NR. 1225

Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 4. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Mener samferdselsministeren at bruk av bompenger til vern av Sokn bomstasjon er i samsvar med Stortingets intensjoner med denne type inntekter, eller vil samferdselsministeren gripe inn overfor Vegdirektoratet i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Staten har bestemt at Sokn bomstasjon i Rennesøy kommune skal vernes. Dette fører til krav om ombygging for å ivareta sikkerheten ved gjennomkjøring i bommen. Kostnadene ved denne ombyggingen som er blitt utløst av vernevedtaket er på 4,5 mill. kr. Denne regningen er sendt til bomselskapet Tungenes Ferjeterminal AS og forventes av Vegdirektoratet dermed å bli dekket av bompenginntekter fra bilis-

tene. Tungenes Ferjeterminal AS har avvist kravet i første runde, men har ifølge uttalelser i Stavanger Aftenblad 21. september gitt opp overfor direktoratet. Selskapet ønsker ikke å forlenge aktiviteten på grunn av en rettsak mot staten.

Stortinget har vedtatt klare retningslinjer for bruk av bompengefinansiering og gjør også konkrete vedtak om bruken ved behandlingen av enkeltsakene. Det er grunn til å stille spørsmål ved om Vegdirektoratets pålegg om å dekke kostnader som oppstår som konsekvens av et vernevedtak på en nedlagt bomstasjon, er i samsvar både med de generelle retningslinjene og vedtakene i denne konkrete saken.

Et annet aspekt i denne saken er at denne type vedtak undergraver tilliten til bompengefinansiering av konkrete veiprosjekter fordi billistene til opplever at pengene blir brukt til andre forhold.

Svar:

Jeg vil presisere at det ikke skal benyttes bompenger til kostnader som er forbundet med vern av Rennfast-anlegget, herunder bomstasjonen. Når det gjelder sammenhengen mellom bompenger og kostnadene ved omarbeiding av bomstasjonsområdet ellers, viser jeg til mitt svar 27. september 2006 på spørsmål nr. 1211 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Arne Sortevik. Brevet følger vedlagt.

Rennfastanlegget på Rennesøy, herunder Sogn bomstasjon, inngår i Nasjonal verneplan for veger, bru og vegrelaterte kulturminner som ble utarbeidet av Statens vegvesen i 2002. Statens vegvesen har således lagt til grunn at anlegget skal vernes når an-

bud for omarbeiding av området og etablering av kontrollområde ble gjennomført. Det ligger i den inngåtte kontrakten ikke inne tiltak på selve bomstasjonen. Vegdirektoratet har beregnet at det vil påløpe en tilleggskostnad på 1-2 mill kr dersom bomstasjonen skulle fjernes. Praksis fra andre bompengesaker tilsier at disse midlene ville ha måttet hentes fra bompengeselskapet.

Endelig vedtak om vern er formelt sett ikke fattet. Riksantikvaren har lagt opp til at Vern av Rennfast-anlegget vil skje gjennom forskrift etter kulturminneloven. Riksantikvaren er ansvarlig myndighet for fastsettelsen av forskriften, etter en formell høring av forskriftsutkastet.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 3. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Et EU-direktiv vil kunne medføre samordning av alle bomstasjoner i EU og i Norge. Sammen med en avtale Regjeringen har inngått med EU om satellittstyr i alle nye biler fra 2009, gir dette grunnlag for totalovervåking av alle sjåførere og alle biler også i Norge. Datatilsynet i Norge har bedt om at Stortinget får samlet informasjon om overvåkingssystemer i trafikken.

Vil statsråden, ev. i samarbeid med justisministeren, snarlig gi Stortinget en slik samlet fremstilling av bruk av elektronisk overvåking i veitrafikken?»

BEGRUNNELSE:

Enkeltvis tiltak som medfører bruk av ulike former for elektronisk overvåking av trafikk på norske veier kan være godt begrunnet og gi åpenbare gevinster. I sammenheng og samlet kan imidlertid enkelttiltak innefor dette feltet føre til en fullstendig og detaljert overvåking av bevegelsene til alle sjåførere og alle kjøretøy på veiene så vel i EU som i Norge. Det er derfor grunn til både å få belyst problemstillingen grundig og foreta en politisk avklaring av prinsipper som skal/bør gjelde for slik trafikkovervåking, hvilket rammeverk (lover/forskrifter) som skal gjelde for enkeltvis bruk av satellitt- og overvåkingsteknologi innenfor veitrafikken samt hvordan slik bruk skal

kontrolleres. Etter mitt syn bør Stortinget på en egnet måte ta stilling til dette. En snarlig fremlagt stortingsmelding utarbeidet i fellesskap av Samferdselsdepartementet og Justisdepartementet bør etter mitt syn være en god måte. En slik melding bør også behandle spørsmål om behov for endring av norsk lov/regelverk for å beskytte norske borgere mot elektronisk overvåking.

Stortinget bør også snarest informeres bedre av konsekvensene av EU-direktiv som Norge har akseptert og nye avtaler innenfor dette feltet som Regjeringen på vegne av Norge har inngått (Memorandum om Understanding - MoU) med EU.

Gjennom media er det kjent at Datatilsynet også ønsker at Stortinget får seg forelagt de konsekvenser og muligheter som systemene for trafikkovervåking åpner for.

Jeg har for øvrig merket meg at Vegdirektoratet fra Samferdselsdepartementet skal være pålagt samarbeid med Datatilsynet om regelverk knyttet til slike ordninger, men at dette samarbeidet ser ut til å trenge bistand fra overordnet myndighet for å gi betryggende resultater i tråd med de tilsynsoppgaver som Datatilsynet faktisk er pålagt. Dette går jeg også ut fra at statsråden vil se nærmere på.

Jeg håper statsråden vil ta snarlig initiativ for å sikre at Stortinget får drøfte disse spørsmålene.

Svar:

EØS-komiteen besluttet i møte 7. juli 2006 at EFC-direktivet (europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/52/EF) skal innlemmes i EØS-avtalen med forbehold om Stortingets samtykke. Samferdselsdepartementet er i gang med å lage et utkast til en samtykkeproposisjon. Et utkast til proposisjon vil bli utar-

beidet i samråd med berørte departementer. Det tas sikte på at en proposisjon blir lagt frem innen utgangen av 2006. Proposisjonen vil bli lagt frem av utenriksministeren.

Problemstillinger rundt personvern vil bli omhandlet i proposisjonen.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 3. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva er provenyet av å unnta de som tjener under 95 000 kr fra skatt og trygdeavgift?»

BEGRUNNELSE:

For de som tjener mer enn dette beholdes dagens struktur i skattesystemet uendret. Dersom man på skattekortet har lagt til grunn at man ikke skal tjene mer enn 95 000 kr, og likevel tjener mer enn dette, trappes skatten opp til nivå for vanlige lønnstakere i dag, gjerne med en like bratt kurve som for skattebegrensningsregelen.

Poenget med spørsmålet er at de som tjener mindre i løpet av et år enn 95 000 kr, ikke skal betale skatt eller trygdeavgift. Alt annet er uendret. Jeg har tidligere forsøkt å få svar på dette gjennom skriftlig spørsmål nr. 1126 og 1183, men konstaterer at svarene er på siden av det jeg spør om. Jeg nevner kun skattebegrensningsregelen for pensjonister som en illustrasjon, ikke fordi jeg vil ha svar på provenyet av å gjøre disse satsene gjeldende for alle. Spørsmålet tar altså ikke sikte på en beregning som gir generell skattelette til alle, kun de som tjener under, eller akkurat tilstrekkelig til å livnære seg, dvs. 95 000 kr eller mindre. En slik modell vil likevel gi noe skattelette til de som tjener litt over kroner 95 000 kr inntil inntekten er så høy at opptrappingssatsen har "tatt igjen" differansen slik at skatten kan utregnes på vanlig måte.

Svar:

Representanten Hagesæter etterlyser svar på hva det koster å innføre et skattefritak for alle med inntekt under 95 000 kr.

Jeg viser til våre svar av 7. og 22. september d.å. der vi omtalte hvordan hhv. personfradraget kombinert med økt "frikortgrense", og skattebegrensningsregelen kan benyttes for å oppnå et slikt skattefritak. Jeg vil nok en gang understreke at det å unnta alle som tjener under 95 000 kr fra å betale inntektsskatt og trygdeavgift, innebærer en stor endring i forhold til dagens skattesystem. En slik omlegging vil kreve en nærmere gjennomgang av strukturen i inntektsbeskatningen.

Hagesæter understreker i sitt siste spørsmål at målet ikke er å gi en generell skattelette til alle, men kun til dem som tjener 95 000 kr eller mindre. Hagesæter påpeker imidlertid at en slik modell vil gi noe skattelette til de som tjener litt over 95 000 kr, inntil inntekten er så høy at opptrappingssatsen har "tatt igjen" differansen slik at skatten kan utregnes på vanlig måte.

Skattebegrensningsregelen virker nettopp på den måten som Hagesæter etterlyser. Regelen innebærer at personer med nettoinntekt under en viss grense er fritatt fra å betale inntektsskatt og trygdeavgift. Med 2006-regler er den skattefrie nettoinntektsgrensen 95 300 kr. Personer med høyere nettoinntekter betaler skatt etter opptrappingssats (55 pst.) av det beløpet som overstiger den skattefrie nettoinntektsgrensen, inntil dette er lik skatt med ordinære regler. Det å utvide skattebegrensningsregelen til å gjelde for alle personer, vil altså ikke innebære generelle skatteletter for alle, men kun for dem med inntekt under et visst nivå.

I spørsmålet presiseres ikke hva slags inntektsbegrep som skal legges til grunn ved fastsettelse av en slik inntektsgrense. Ut fra hensikten med den skisserte endringen er det imidlertid naturlig å ta utgangs-

punkt i nettoinntekten slik det er gjort i skattebegrensingsreglen. Nettoinntekten beregnes her som samlet bruttoinntekt fratrukket minstefradrag for

lønnstakere og pensjonister og fradragsberettigede utgifter som gjeldsrenter mv., jf. tabell 1.

Tabell 1 Illustrasjon av beregning av nettoinntekt

Lønnsinntekt	+	Pensjonsinntekt	+	Næringsinntekt	+	Kapitalinntekt
- Minstefradrag for lønnsinntekt		- Minstefradrag for pensjonsinntekt		- Særskilte fradrag i næringsinntekt		
				- Fradrag for kapitalkostnader		
				= Nettoinntekt		

Hvor høy bruttoinntekt man kan ha før man begynner å betale skatt og før man blir skattlagt etter ordinære regler, vil avhenge av inntektssammensetningen og hvilke fradrag man har. En enslig lønnstaker som ikke har andre fradrag enn standardfradrag, vil begynne å betale inntektsskatt først når brutto lønnsinntekt overstiger om lag 144 400 kr (144 400 kr - 34 pst. minstefradrag = 95 300 kr). Dette kan tilsynelatende virke som en mer omfattende skattelettelse enn det representanten Hagesæter etterspør. En selvstendig næringsdrivende uten noen særskilte fradrag vil imidlertid begynne å betale inntektsskatt allerede når brutto næringsinntekt overstiger 95 300 kr. Dersom det skal være en felles skattefri nettoinntektsgrense

for alle inntektsarter, kan altså ikke grensen settes lavere. En lavere grense vil for det første føre til at noen må begynne å betale skatt selv med en lavere inntekt enn 95 000 kr. For det andre vil det gi en innstramning for pensjonister som i dag skattlegges etter skattebegrensingsregelen.

En utvidelse av dagens skattebegrensingsregel til å gjelde alle personer, anses derfor som det beste eksempelet på hvordan man innen dagens skattesystem kan fritta alle med inntekt under 95 000 kr for å betale skatt. En nærmere gjennomgang av alternative løsninger utenfor dagens skattesystem ville innebære et relativt omfattende utredningsarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1228

Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 3. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Eiendomsskatteloven § 11 annet ledd gir kommunestyret adgang til å fastsette et bunnfradrag i eiendomsskatten.

Må dette være et fast beløp som gjelder for alle boligeneheter, eller kan det fastsettes som en prosent-sats av boligenehetens verdi?»

Svar:

Etter eiendomsskatteloven § 11 annet ledd kan kommunestyret fastsette bunnfradrag i eiendomsskatten for alle selvstendige boenheter i faste eiendommer som ikke blir benyttet i næringsvirksomhet. Det framgår ikke uttrykkelig av loven om bunnfra-

draget skal settes til et fast beløp eller om det alternativt kan settes til en prosentsats av boligenehetens verdi. Imidlertid vil en lovtekst om et standardfradrag per eiendom normalt måtte oppfattes som et likt fradrag per eiendom. Gradering etter verdikriterier ville kreve særskilt lovregulering. Departementet har også tidligere uttalt at fradraget skal utgjøre et fast beløp som fradras i taksten. Det vil si at eiendomsskatteloven inneholder et progressivt element ved at kommunen kan velge å innføre et fradrag i taksten på bolig- og fritidseiendommer med et fast beløp (bunnfradrag). Loven gir ingen begrensning i fradragets størrelse, men fradraget kan ikke settes så høyt at det reelt vil innebære et generelt eiendomsskattefritak for det store flertall av boligeiendommer i kommunen.

SPØRSMÅL NR. 1229**Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Per Ove Width****Besvart 4. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden bidra med for å redusere det sterkt økende sykefraværet ved Sykehuset i Vestfold (SiV), og hvordan kan de langsiktige utfordringene løses slik at de ansatte ikke slites i stykker på grunn av for dårlige rammevilkår fra statens side?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset i Vestfold er preget av kraftige nedskjæringer, stor slitasje på ansatte og en uoverkommelig dårlig økonomi. Sykehuset er sterkt underfinansiert, og løfter om fullfinansiering av 6. byggetrinn fra flere av dagens statsråder under valgkampen er ikke oppfylt. Det alene koster sykehuset årlig ca. 30 mill. kr.

På grunn av de dårlige rammevilkårene sliter de ansatte sterkt. Omstillingsprosjekter og inntjeningsutfordringer har ført til at sykefraværet på enkelte sengeposter er ca. 18 pst. Sykehusets direktør sa i forrige uke opp jobben.

Situasjonen skyldes manglende oppfølging fra statlige myndigheters side og handler ikke først og fremst om økonomisk balanse, men om konsekvensene for enkeltpersoner som kan være ganske dramatiske.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

Helseforetaksmodellen tilsier at de regionale helseforetakene, i dette tilfellet Helse Sør RHF, har et helhetlig ansvar for investeringer og drift innenfor vedtatte budsjettammer i sin region. Inkludert i dette helhetlige ansvaret ligger styring og finansiering av underliggende helseforetak. Regjeringens og mitt ansvar er å legge til rette gode rammevilkår for de regionale helseforetakene. Dette har denne Regjeringen fulgt opp, blant annet ved en økning av overføringene til sykehusene på 500 mill. kr i inneværende års statsbudsjett.

I begrunnelsen for spørsmålet uttaler representanten Width:

"Sykehuset er sterkt underfinansiert og løfter om fullfinansiering av 6. byggetrinn fra flere av dagens statsråder under valgkampen er ikke oppfylt. Det alene koster sykehuset årlig ca. 30 mill. kr."

Til dette vil jeg anføre at finansieringsopplegg for 6. byggetrinn er blitt håndtert. I desember 2005 ble det avholdt et møte i mitt departement for å belyse situasjonen for Sykehuset i Vestfold HF. I møtet var både Helse Sør RHF og Sykehuset i Vestfold HF representert. I etterkant av dette møtet ble det foretatt analyser for å kartlegge inntekter og kostnader som direkte kunne henføres til 6. byggetrinn. Fra Helse Sør RHF er jeg orientert om at Sykehuset i Vestfold HF fikk tilført midler fra Helse Sør for å dekke innflyttingskostnader til nytt sykehus i 2005, og at basisrammen i 2006 til sykehuset er økt med 40 mill. kr. De omstillingsutfordringer som Sykehuset i Vestfold HF står overfor, kan dermed ikke lenger relateres til manglende finansiering av utbyggingsprosjektet.

Stortinget har satt et balansekrav for de regionale helseforetakene i 2006. Dette gjelder også for Helse Sør RHF. Sykehuset i Vestfold RHF må ta sin del av de omstillinger som er nødvendig for å oppnå balanse i regionene. I min dialog med Helse Sør RHF er jeg blitt forsikret om at Helse Sør RHF vil sørge for at det ikke vil bli iverksatt tiltak i Vestfold som på en vesentlig måte vil gå utover pasientbehandlingen. Styring med bruken av ressursene er helt avgjørende for at man kan foreta de riktige faglige prioriteringene og sikre høyest mulig kvalitet på pasientbehandlingen, samt å gi de ansatte gode arbeidsforhold.

De ansatte i sykehusene er en viktig ressurs, og det er viktig at de omstillinger som gjennomføres skjer i dialog med de ansatte. Det er også stilt klare krav til helseforetakene om et lavt sykefravær. Jeg vet at Helse Sør og de underliggende helseforetak gjennom ulike tiltak og prosjekter arbeider bevisst for å redusere sykefravær og med å innfri målsettingen i IA-avtalen. Når det gjelder sykefravær ved Sykehuset Vestfold HF har det faktisk vært en positiv utvikling siden nyttår. Gjennomsnittlig er sykefraværet redusert fra om lag 8 pst. i januar til 6,4 pst. i august. Dette er fremdeles høyt, men ikke ekstremt høyt, som representanten Width uttaler.

SPØRSMÅL NR. 1230**Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 6. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I strategi og prioritering ved utbygging av infrastruktur for nasjonal transport av henholdsvis gods og passasjerer fremkommer ulik informasjon om miljøforhold (energibruk og utslipp) ved bruk av ulike transportmidler. Det tyder på at begrepsbruk/statistikk ikke er entydig og klart definert. Særlig er det ulik informasjon om henholdsvis persontransport med jernbane og buss og godstransport med jernbane og bil.

Kan statsråden oppgi entydig definisjon på energibruk og utslipp for slike transportformer eller sørge for avklaring?»

BEGRUNNELSE:

Konkurransesflatene i transportmarkedet er små. Vei- og banetransport har i stor grad hver sine oppgaver. Veitransporten er dominerende, og det meste av denne har intet alternativ. På den annen side er jernbane viktig for godstransport på en del hovedstrekninger mellom større byområder, og persontransport i byenes nærområder.

I den grad bruk av jernbane og vei for henholdsvis transport av personer og gods likevel holdes opp mot hverandre, er det viktig å sikre en nasjonalt riktig strategi og en nasjonal god prioritering slik at begrepene som brukes for å foreta prioritering er klart og entydig definert. Bare slik kan vi sikre at en slik sammenligning faktisk gjennomføres på en saklig korrekt måte og sikre at nasjonale samferdselsmessige prioriteringer blir best mulig og ikke basert på antagelser, påstander og "synsing".

Miljømessig vurdering knyttet til henholdsvis energibruk og utslipp av gasser/støv tillegges økende

betydning i nasjonale prioriteringer, også inn i samferdselssektoren.

Svar:

Jeg er ikke sikker på hva det siktes til når det hevdes at det "[...] fremkommer ulik informasjon om miljøforhold (energibruk og utslipp) ved bruk av ulike transportmidler". Det er et grunnleggende problem at begreper som "transportmidler" og "bruk av transportmidler" ikke har noen entydig definisjon, som må være til stede for å kunne gi en entydig verdi for energibruk og utslipp. Selv for én type transportmiddel, for eksempel personbil, vil energibruk og utslipp variere. Modell, alder, vedlikehold, hvordan og hvor den brukes (by/landeveg og kø/ikke-kø) vil ha stor betydning for energibruk og utslipp. Det går an å lage gjennomsnittsverdier, men disse forutsetter en viss bilbestand og en viss type bruk. Disse underliggende forholdene vil endre seg over tid. Etter hvert som bilbestanden og bruken endres, bør også en gjennomsnittsverdi endres. Tilsvarende vil det være for andre transportmidler.

Hva som er riktig verdi vil også være avhengig av bruken. I tilknytning til eksempelet over vil det ikke være riktig å bruke gjennomsnittsverdier for hele landet, hvis problemstillingen gjelder en storby. Bruk av offisielle verdier i transportplanleggingen må ikke være en tvangstrøye. For meg er det viktigst at vi bruker anslag på energibruk og utslipp som er tilpasset problemstillingen.

Jeg vil også legge til at uavhengige forskere og utredere kan velge å bruke verdier etter sitt beste skjønn og tilpasset problemstillingen, uten at dette er noe som jeg eller andre medlemmer av Regjeringen kan eller bør blande oss bort i.

SPØRSMÅL NR. 1231**Innlevert 26. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 4. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Fylkesmannen i Vestfold har stoppet hotellplanene i Larvik. Utbyggingen er godkjent av lokale myndigheter, men ble påklaget til fylkesmannen pga. saksbehandlingsfeil.

Mener statsråden det er riktig av fylkesmannen å foreta en slik skjønnsvurdering og retur til kommunen i stedet for å vurdere det egentlige spørsmålet om det forelå en saksbehandlingsfeil, samt hvordan vurderer statsråden det forhold at sier en nei til de reviderte planene, kan utbygger foreta en utbygging som er mindre skånsom i tråd med plan av 2000?»

BEGRUNNELSE:

Reguleringsendringene for hotellprosjektet på Batteristranda i Larvik ble godkjent i Larvik kommunestyre 23. mars i år med 31 mot 4 stemmer. Vedtaket ble påklaget med henvisning til saksbehandlingsfeil. Marsvedtaket inneholdt kun begrensede endringer i forhold til en godkjent plan fra 2000. Blant annet inneholdt endringen en bedre adgang for allmennheten. Endringene var derfor utvilsomt på et nivå hvor det var adgang for kommunestyret til å justere uten ny 1. gangs behandling.

I stedet for å behandle anken har fylkesmannen sendt saken tilbake til kommunen med beskjed om at utbyggingen strider mot "regjeringens politikk på området". Dette er en meget forunderlig saksbehandling, da fylkesmannen skulle ha vurdert om det forelå en saksbehandlingsfeil, men har ifølge ulike kilder, etter påtrykk fra Miljøverndepartementet, i stedet valgt å foreta en skjønsmessig vurdering av hele reguleringsplanen. Skal man overprøve kommunestyret i denne saken, tilligger det i så fall departementet. Jeg vil på det sterkeste advare departementet mot dette. Her dreier det seg om et bynært område som allerede gjennom godkjent reguleringsplan i 2000 åpner for hotellutbygging.

Det en skal ta stilling til nå er endringer i vedtatt plan som gir økt tileggelighet for allmennheten og en bedre plan- og arronderingsmessig løsning.

Håndteringen av denne saken skaper stor usikkerhet hos lokalpolitikere, næringsliv og grunneiere om hvorvidt godkjenninger til byggeprosjekter og reguleringer vil bli gitt på bakgrunn av eksisterende lover og retningslinjer eller på bakgrunn av mer diffuse begrep som "regjeringens politikk på området". Det siste vil utvilsomt by på tolkningsproblemer for landets kommunestyre.

Svar:

Fylkesmannen i Vestfold har i brev datert 21. september 2006 behandlet klage over reguleringsendring for Batteritomta i Larvik kommune. Fylkesmannen finner at reguleringsendringen er i strid med nasjonale interesser knyttet til vern av strandsonen. Saken er derfor returnert Larvik kommune med anmodning om at kommunen revurderer sitt standpunkt i saken, samt vurderer hvorvidt det bør nedlegges midlertidig bygge- og deleforbud i medhold av plan- og bygningsloven § 33.

Fylkesmannens klagebehandling innebærer full prøving av alle sider av reguleringsvedtaket, jf. plan- og bygningsloven § 27-3 og rundskriv T-8/86 Overføring til fylkesmannen av myndighet etter plan- og bygningsloven.

Jeg viser til at saken nå er til behandling i Larvik kommune.

Dersom fylkesmannen ikke blir enig med kommunen om eventuell endring av reguleringsplanen eller om at den må undergis ny behandling, må fylkesmannen sende klagesaken med sin uttalelse til Miljøverndepartementet for avgjørelse. Jeg ønsker derfor ikke å gå nærmere inn på realitetene i saken på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1232**Innlevert 27. september 2006 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 3. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Personer som er født uføre eller som blir minst 50 pst. uføre før fylte 26 år, ansees som "ung ufør" og får tilleggspensjon til uførepensjonen. Det er et krav at vedkommende har en alvorlig og klart dokumentert sykdom. Dersom en person som regnes som "ung ufør" velger å flytte til utlandet for en kortere eller lengre periode, mister vedkommende tilleggspensjonen og blir minstepensjonist. Dette oppleves som lite rimelig.

Hva er bakgrunnen for dette, og i hvilken grad mener statsråden at regelverket på dette punktet bør endres?»

Svar:

Regelen om at den garanterte tilleggspensjonen til unge uføre ikke betales etter flytting fra Norge, ble etablert etter forslag i Ot.prp. nr. 99 (1991-92). I proposisjonen anførte departementet blant annet:

"Garantert tilleggspensjon til personer som er født uføre eller som er blitt uføre i ung alder, er innført på bakgrunn av norske forhold og med tanke på personer som oppholder seg her hele sitt liv. Det kan derimot reises spørsmål om hensiktsmessigheten av at denne og andre ytelser som ikke bygger på avgiftsinnbetaling, uten videre utbetales i utlandet i lengre perioder, f.eks. når stønadmottakeren flytter til utlandet for godt. Det må videre tas i betraktning at man kan få rett til denne pensjonen også på grunnlag av kortere opphold i Norge. Et eksempel kan belyse dette forholdet:

En familie med en "født ufør" flytter til Norge i forbindelse med familieforsørgerens arbeid. Den uføre er 25 år ved ankomsten til Norge, og oppholdet her blir av 4 års varighet. Det gis ingen utenlandsk ytelse. Norsk uførepensjon kan her tilstås etter ett år i Norge, jf. folketryktdloven § 8-1 nr. 3 bokstav b. Det tilstås i dette tilfellet 33/40 av full pensjon, som tilsvarer kr 71.850 pr. år (G = kr 36.500). Denne pensjonen utbetales også etter flytting til utlandet og ut vedkommendes liv. Til sammenligning utgjør full minstepensjon for enslig kr 58.583 pr. år, og utbetales utenlands bare dersom vedkommende har 20 års botid i yrkesaktiv alder.

Sett i et internasjonalt perspektiv, innebærer nåværende regler om tilleggspensjon til unge uføre at folketrygden påføres store forpliktelser sammenliknet med utenlandske ordninger, der tilsvarende pensjonsopptjening vanligvis ikke forekommer. Dette innebærer igjen at en større grad av gjensidighet ikke kan oppnås gjennom trygdeavtaler, men må etableres gjennom interne regler.

Sosialdepartementet finner det i den forbindelse lite aktuelt å foreslå innstramminger i adgangen til å få tilleggspensjon for unge uføre under opphold i Norge. Dette gjelder også i "innflyttertillfellene", der det i stor utstrekning bare blir aktuelt med større eller mindre

delpensjoner fastsatt etter de generelle reglene om avkorting på grunn av utenlandsopphold i yrkesaktiv alder (jf. eksemplet ovenfor).

Departementet har derimot kommet til at tilleggspensjon til unge uføre ikke bør gis etter flytting. Som nevnt er ordningen nært knyttet til Norge og norske samfunnsforhold og gir uttrykk for et samfunnsansvar overfor dem som har hatt lifen eller ingen mulighet til å opptjene rettigheter på vanlig måte. Ved utflytting forsvinner den direkte tilknytningen til Norge og norsk samfunnsnivå, og de forpliktelser overfor samfunnet som knytter seg til opphold her, opphører. Blant annet gjelder dette plikten til å betale skatt og trygdeavgift av inntekt.

For ordens skyld bemerkes at forslaget ikke vil hindre enhver utbetaling av denne tilleggspensjonen i utlandet. En rekke utenlandsopphold er likestilt med opphold i riket. Dette er tilfelle hvor vedkommende opprettholder sitt fulle medlemskap i folketrygden, enten som direkte følge av bestemmelsene i folketryktdloven § 1-2 eller etter søknad om frivillig medlemskap etter loven § 1-4. En annen viktig gruppe hvor ytelser fortsatt vil bli gitt, er tilfellene hvor pensjonisten oppholder seg i Norge i en så stor del av året at vedkommende er å anse som bosatt."

I Innst. O. nr. 9 (1992-93) fikk forslaget tilslutning i sosialkomiteen, med unntak av Senterpartiets og Sosialistisk Venstrepartis medlemmer. Til nærmere belysning av bakgrunnen for eksportforbudet vedlegges kopi av de aktuelle avsnittene i proposisjonen og innstillingen.

Som det vil gå fram, la man avgjørende vekt på at den garanterte tilleggspensjonen ble innført med sikte på Norge og norske forhold og gis uten krav om opptjening i form av arbeidsinntekt. Tilgangen til ytelsen er enkel, i den forstand at det ikke stilles strenge krav om botid mv. for å få den. Ett års medlemskap i folketrygden er nok, dette selv om man er ufør ved ankomsten til Norge. Kravet om tre års medlemskap i folketrygden fram til uførheten gjelder ikke i disse tilfellene. Det er derfor ikke vanskelig å se at man vil skape en svært gunstig ordning dersom man skulle få med seg denne ytelsen etter flytting til utlandet. På grunn av likebehandlingskrav og regler om likestilling av trygdeperioder i avtaleland etter internasjonale trygdeavtaler og konvensjoner, vil det ikke være mulig å forbeholde den garanterte tilleggspensjonen for "norske" tilfeller gjennom krav om botid av en viss lengde e.l.

Til ytterligere belysning av spørsmålet nevner jeg at den garanterte tilleggspensjonen er unntatt fra eksport også etter våre trygdeavtaler, som ellers inneholder krav om at avtalelandenes territorier skal være likestilt når det gjelder utbetaling av ytelser. Ingen av

avtalelandene har funnet grunn til å motsette seg et eksportforbud. Heller ikke EØS-avtalen gir grunnlag for eksport av den garanterte tilleggspensjonen, som er inntatt i det såkalte vedlegg IIa som en ytelse i grenselandet mellom trygd og sosialhjelp.

Etter min oppfatning kan det anføres gode grunner for å beholde den ordning som ble etablert etter forslaget i Ot.prp. nr. 99 (1991-92), dvs. at man har en enkel tilgang til den garanterte tilleggspensjonen

for personer som er bosatt i Norge, men at man stopper ytelsen når den unge uføre flytter til utlandet. Alle forhold tatt i betraktning, synes dette å gi de mest balanserte resultatene. Jeg kan imidlertid forstå at det oppleves som urimelig å miste en ytelse man har hatt når man flytter fra Norge, og på denne bakgrunn vil jeg be Arbeids- og velferdsetaten om en oversikt over hvor mange tilfeller dette kan gjelde, og om de har registrert dette som et omfattende problem.

SPØRSMÅL NR. 1233

Innlevert 27. september 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 4. oktober 2006 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Narvik-miljøet er det oppstått bekymring etter spekulasjoner om at det internt i Forsvaret foreligger planer om å fremme forslag om flytting av HV 16s distriktsstab bort fra Bjerkvik.

Kan forsvarsministeren forsikre om at hun ikke vil foreslå en slik flytting, og kan statsråden bekrefte at hun står bak Stortingets vedtak fra juni 2004, hvor det ble besluttet at distriktsstaben for HV 16 skulle lokaliseres til Bjerkvik i Nordland?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. S. nr. 234 (2003-2004) besluttet Stortinget våren 2004 å etablere 13 nye HV-distrikter og nye geografiske grenser, som erstatning for de tidligere 18 distriktene. Stortinget bestemte at ett distrikt omfattende Troms fylke og nordre del av Nordland skulle etableres med distriktsstab på Bjerkvik i Nordland. Stortinget fattet sitt vedtak for vel to år siden. Etter min oppfatning foreligger det ikke nå nye opplysninger eller andre argumenter som skulle tilsi at dette vedtaket har behov for noen ny vurdering.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 28. september 2006 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen vedrørende lokaliseringen av staben i Nord-Hålogaland Heimevernsdistrikt 16 i Bjerkvik.

Ved behandlingen av Innst. S. nr. 234 (2003-2004), jf. St.prp. nr. 42 (2003-2004), besluttet Stortinget bl.a. å etablere 13 nye HV-distrikter med distriktsstaber og nye geografiske grenser. Et distrikt omfattende Troms fylke og nordre del av Nordland

fylke ble besluttet opprettet med distriktsstaben lokalisert til Bjerkvik i Narvik kommune. I St.prp. nr. 1 (2004-2005) ble Stortinget orientert om at det nye distriktet skulle hete Nord-Hålogaland Heimevernsdistrikt 16.

Gjennom den omfattende omleggingen av Forsvaret de senere år, som ble startet opp under Stoltenberg I-regjeringen, er det gjennomført en rekke viktige tiltak som har bidratt til å skape et bedre norsk forsvar. En større andel av Forsvarets ressurser har blitt rettet inn mot den operative virksomheten. Den nasjonale operative beredskap er styrket, og norske styrkebidrag til operasjoner i utlandet er relevante og av høy kvalitet.

Like viktig som de konkrete tiltak som Stortinget har vedtatt, er den retning som er pekt ut for Forsvaret og dets fremtidige utvikling. Regjeringen vil derfor videreføre hovedtrekkene i den omstillingsprosessen som ble startet opp under Stoltenberg I-regjeringen, og som er bredt forankret i Stortinget. Dette betyr at lokaliseringen av staben i HV 16 ligger fast i inneværende periode.

Det er på det nåværende tidspunkt for tidlig å si noe konkret om hvilke baser og leire som det eventuelt kan bli aktuelt å foreslå lagt ned eller flyttet etter at inneværende langtidperiode er over, dvs. fra 2009. Det er ikke foretatt noen politisk vurdering eller behandling av Forsvarets basestruktur og geografiske lokalisering utover inneværende langtidperiode. Slike vurderinger vil inngå som en naturlig og viktig del av grunnlagsarbeidet for neste langtidplan. Som et ledd i denne prosessen har Regjeringen oppnevnt Forsvarspolitisk utvalg, og forsvarssjefen har startet opp sine militærfaglige vurderinger om Forsvarets langsiktige utvikling. Anbefalingene

planlegges ferdigstilt høsten 2007, og vil deretter bli vurdert nærmere i departementet som et viktig ledd i forberedelsen av kommende langtidsplan.

I arbeidet med den nye langtidsplanen vil Regjeringen legge til grunn en helhetlig tilnærming og til-

strebe løsninger som i størst mulig grad dekker Forsvarets behov. Dette gjelder både hensynet til å sikre robuste og bærekraftige fagmiljøer og evnen til raskt å kunne være til stede med relevante kapasiteter der det er behov.

SPØRSMÅL NR. 1234

Innlevert 27. september 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 3. oktober 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Ifølge Avisa Nordlys 27. september 2006 søkte Norges Fiskarlag den 21. august skriftlig om 3 dagers utsettelse på høringsfristen til strukturmeldingen. Fiskarlaget fikk avslag på sin søknad, grunnet den videre behandling av saken. Mandag 25. september ringte LO og ba om å få utsettelse fra 2. til 10. oktober, noe som ble innvilget straks.

Hvorfor forskjellsbehandler statsråden Norges Fiskarlag og LO i denne saken, og hvorfor ble ikke Norges Fiskarlag orientert om at LO hadde fått utsatt høringsfristen fra 2. til 10. oktober?»

Svar:

Strukturutvalget overleverte sin utredning den 19. august 2006, og NOU 2006:16 Strukturvirkemidler i fiskeflåten ble sendt på høring den 21. august med høringsfrist 2. oktober. I brev til fiskeri- og kystdepartementet, datert 21. august, søkte Norges Fiskarlag om utsatt høringsfrist. Av hensyn til den vide-

re behandlingen av saken valgte jeg på dette tidspunktet å ikke innfri dette ønsket.

I løpet av høringsperioden har det imidlertid kommet flere henvendelser om utsettelse av høringsfristen. Da også LO ba om forlenget høring, valgte jeg etter en helhetsvurdering å utsette høringsfristen for samtlige høringsinstanser til den 10. oktober 2006. Bakgrunnen for denne beslutningen var altså at flere sentrale organisasjoner i løpet av høringsperioden gav uttrykk for at de trengte noe lengre tid til å behandle de relativt omfattende og komplekse spørsmål og forslag som ligger i NOU 2006:16 Strukturvirkemidler i fiskeflåten. Således var henvendelsen fra Norges Fiskarlag alene ikke tilstrekkelig grunn til å utsette høringsfristen, men bildet endret seg som følge av at flere organisasjoner viste seg å være i samme situasjon.

Mandag 25. september 2006, samme dag som beslutningen om å utsette høringsfristen ble fattet, ble Norges Fiskarlag orientert om dette.

SPØRSMÅL NR. 1235**Innlevert 27. september 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 5. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Innst. S. nr. 205 (2005-2006) fremmet Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Venstre bl.a. følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen foreta en ny og utvidet avgrensning for mva. på hytteutleie og fremlegge dette for Stortinget i budsjettet for 2007."

Vil statsråden ta initiativ til å fjerne den konkurranseulempe som mva.-systemet påfører hytteutleie næringen, og når tar ev. statsråden sikte på å kunne fremme slikt forslag overfor Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Økt satsing på reiselivsnæringen er et omforent politisk mål i Norge. I flere deler av landet er det behov for økte investeringer innen næringen. Siden reiselivsnæringen er mangesidig, vil behovene for satsing, utvikling og investeringer være ulike. I dag påpeker flere i næringen at ordningen med to momssatser på nær samme produkt (hotell, camping og hytte/rorbu) oppleves som konkurransevridende. Vi finner flere eksempler på selskaper som ønsker å bygge rorbuer/utleiehytter i distriktsnorge, men som kvier seg med å investere pga. dagens to momssatser, som virker diskriminerende og investeringshemmende. Flere i reiselivsnæringen hevder at vi i dag har to forskjellige momssatser på ett og samme produkt (overnatting) og at ordningen demper behovet for økte investeringer i deler av landet.

Svar:

I Ot.prp. nr. 77 (2005-2006) Om lov om endringer i skatte- og avgiftslovgivinga mv. som Innst. S. nr. 205 (2005-2006) omhandler, fremgår det at plikten til å betale merverdiavgift ved utleie av hytter, fe-

rieteiligheter og/eller annen fritidseiendom først vil oppstå når virksomheten også driver hotellvirksomhet og lignende virksomhet og/eller utleie av fast eiendom til camping. Hovedregelen er altså at all utleie av fritidseiendom faller utenfor merverdiavgiftsområdet, men at det likevel kan komme innenfor så lenge det drives i tilknytning til hotelldrift e.l.

Som det fremgår av ovennevnte proposisjon er bakgrunnen for innstramningen avgrensingsproblemer, herunder små kontrollmuligheter, og ikke gode nok uttaksbestemmelser/justeringsbestemmelser i merverdiavgiftsregelverket. Det ble under arbeidet med innstramningen sett på muligheten for å likebehandle all utleie av fritidseiendom. For å ikke gjeninnføre en del av avgrensingsproblemene hotelene mv. ble kvitt ved at overnatting kommer inn i merverdiavgiftsområdet, ble imidlertid grensen for når utleie av fritidseiendommer skal merverdiavgiftsbelegges satt som beskrevet ovenfor. Dette er ikke en optimal løsning, og som du ser av forarbeidene til lovendringen, vil departementet vurdere å foreslå en utvidelse av merverdiavgiftsområdet når egnede uttaks- justeringsbestemmelser er på plass. Det siktes blant annet til endrete uttaks- og justeringsbestemmelser.

Finansdepartementet har tidligere varslet at det jobbes med sikte på at forslag om endrete uttaks-/justeringsbestemmelser i merverdiavgiftssystemet vil bli fremmet for Stortinget i løpet av vinteren 2006/2007. Arbeidet med å se nærmere på om det er mulig å oppnå en merverdiavgiftsmessig likebehandling av utleie av fritidseiendommer vil gjøres når endrete uttaks-/justeringsbestemmelser er vedtatt. Det er for tidlig å si noe sikkert om når et slikt arbeid eventuelt vil fremmes overfor Stortinget, men arbeidet vil ha høy prioritet.

SPØRSMÅL NR. 1236**Innlevert 27. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 5. oktober 2006 av fungerende nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«Hvalsafarinæringen i kommunen Andøy og Øksnes representerer en viktig attraksjon og er en nøkkelvirkosomhet for turismen i de to kommunene. Virksomheten står imidlertid nå i fare for å forsvinne på grunn av strenge sikkerhetskrav. Kravene tar ikke hensyn til at virksomheten utelukkende pågår i kystnære strøk, er væravhengig og foregår i fullt dagslys.

Vil statsråden gripe inn og bidra til at det kan drives hvalsafari også neste år i Vesterålen?»

BEGRUNNELSE:

Hvalsafari må være helt i tråd med det Regjeringen peker på under St.meld. nr. 8. (2005-2006), hvor turisme skal være et satsningsområde for nordområdene. Virksomheten foregår også praktisk talt i det som i petroleumssammenheng kalles Nordland VII. Skulle denne virksomheten bli lagt ned på grunn av strenge krav fra Regjeringen, ville det virke litt merkelig bare måneder etter at Regjeringen vernet Nordland VII fra petroleumsvirksomhet og proklamerte at regionen skulle kunne leve av fiskeri og turisme. Skulle næringen forsvinne, ville det påføre turistnæringen i området en alvorlig knekk som ville ramme langt flere arbeidsplasser enn de som er direkte involvert i hvalsafari i de to kommunene. Jeg gjør oppmerksom på at begge kommunene er netto fraflyt-

tingskommuner og trenger den back-up de kan få fra Regjeringens side.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å videreutvikle norsk turisme og reiseliv, da dette er en viktig næring for distriktene og en viktig eksportartikkel for Norge.

Etter min mening er ikke det eksisterende sikkerhetsregelverket til hinder for at man kan utvikle kystnære reiselivsprodukter og fremme positiv næringsutvikling i Nord-Norge. Som ellers i Norge er det imidlertid et krav at passasjertransport skal skje på en sikkerhetsmessig forsvarlig måte, med fartøy som tilfredsstiller sikkerhetskravene som gjelder for passasjerskip. Sikkerhetskravene for passasjertransport vil blant annet avhenge av et skips størrelse, byggeår, antall passasjerer og fartsområde.

Det norske sikkerhetsregelverket bygger på internasjonale bestemmelser som vi har forpliktet oss til å følge. Et nasjonalt fravik fra regelverket vil innebære en reduksjon av den styrkede sikkerhetsstandarden som EU innførte ved minimumskravene i direktiv 98/18/EF.

Sikkerheten for passasjerer og besetning er etter min mening det viktigste i denne saken. Det vil innebære en uthuling av sikkerhetsregelverket hvis man skal tillate at for eksempel fiskefartøy som konverterer til passasjerskip ikke skal tilfredsstille kravene som gjelder for andre passasjerskip.

SPØRSMÅL NR. 1237**Innlevert 28. september 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 5. oktober 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«På mitt skriftlige spørsmål nr. 220 (2005-2006) om videreføring av forvaltningsprosjektet, kalt Trøndelagsmodellen, svarte statsråden sist år at hun "hadde fått positive tilbakemeldinger på Trøndelagsmodellen og er derfor innstilt på å videreføre prosjektet inntil en eventuell bedre ordning foreligger." Ny ordning vil etter representantens oppfatning neppe kunne foreligge før 1. januar 2007.

Vil dette medføre at Trøndelagsmodellen blir videreført også etter 1. januar 2007?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser i det øvrige til min begrunnelse fra skriftlig spørsmål nr. 220 om videreføring av forvaltningsprosjektet, kalt Trøndelagsmodellen.

Svar:

Jeg er, som tidligere meddelt, innstilt på å videreføre prøveprosjektet Trøndelags-modellen inntil en eventuell ny ordning foreligger. Jeg vil i denne forbindelse vise til lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) som gir hjemmel til at departementet i forskrift kan gi nærmere bestemmelser om

samordning av søknadsbehandlingen, herunder fastsette tidsfrister for behandling av søknader. Dette arbeider vi nå med å følge opp som ledd i gjennomgangen av havbruksnæringens konkurransesituasjon, og jeg kan bekrefte at prøveprosjektet Trøndelags-modellen vil bli videreført i 2007.

SPØRSMÅL NR. 1238

Innlevert 28. september 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 5. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det nevrokirurgiske tilbudet ved Stavanger Universitetssjukehus står i fare for å bli nedlagt. Tilbudet er en svært viktig del av det samlede akuttmedisinske tilbudet i Rogaland.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at dette tilbudet ikke blir svekket?»

Svar:

Nevrokirurgi er en høyspesialisert funksjon som krever spisskompetanse og et visst behandlingsvolum for å sikre en god kvalitet i behandlingen. I prinsippet bør denne type behandling utøves ett sted i en helseregion. Jeg legger vekt på at det er pasientenes behov for god behandlingskvalitet som skal være førende i saker som gjelder arbeidsfordeling og samarbeid mellom sykehus. Særlig viktig er dette for de høyspesialiserte funksjonene i et land med en relativt sett liten befolkning, som i Norge. Organisatoriske tilpasninger kan gjøres for å få til desentraliserte løsninger også innen de høyspesialiserte tjenestene, men de må ikke gå på bekostning av behandlingskvaliteten og behovet for å opprettholde robuste fagmiljøer på disse sårbare områdene.

I Helse Vest er nevrokirurgi etablert som en regionsfunksjon ved Helse Bergen HF. I 2002 vedtok imidlertid Helse Vest RHF en oppgavefordeling innen nevrokirurgi, der virksomheten skulle organiseres i en samarbeidsmodell mellom Helse Bergen, som er tillagt regionfunksjonen, og Helse Stavanger, som skulle ivareta akuttfunksjonen og enkelte andre funksjoner. Det har vært omfattende prosesser i Helse Vest knyttet til arbeidsdelingen og samarbeidet mellom de to nevrokirurgiske avdelingene ved Helse Stavanger og Helse Bergen.

Styret i Helse Vest RHF vedtok i mars 2005 på ny en funksjonsfordeling mellom de to sykehusene. Styrevedtaket legger til grunn at de nevrokirurgiske avdelingene skal samarbeide tett, og at Haukeland Universitetssjukehus (HUS), som har regionsfunksjonsansvaret, har et systemansvar for den nevrokirurgiske virksomheten i regionen. Styrevedtaket innebærer en sterk integrering av de to avdelingene.

På bakgrunn av styrevedtaket utarbeidet de to helseforetakene i samarbeid en samarbeidsavtale. Samarbeidsavtalen inneholder 3 hovedkomponenter:

1. En intensjonsdel der de to avtalepartene gir uttrykk for fordelene med en avtale, og forplikter seg til samarbeid til beste for befolkningen på Vestlandet.
2. En faglig del som omtaler oppgavefordeling, peker på systemansvaret (hvem som har ansvar for det faglige samarbeidet), og som omtaler det faglige samarbeidet med hospitering, deltaking i hverandres aktiviteter etc.
3. En administrativ del som omhandler rekrutteringsansvar, tilsetting og vakt samarbeid.

Ifølge avtalen har Helse Bergen HF et systemansvar for begge avdelingene og ansvar for vaktberedskap i Helse Stavanger HF. Samarbeidsavtalen skal sikre et nevrokirurgisk akutttilbud både til voksne og barn ved Helse Stavanger HF. I tillegg legger den grunnlaget for annen nevrokirurgisk virksomhet i Stavanger, spesielt innen rygg- og nakkeoperasjoner, samt et poliklinisk nevrokirurgisk tilbud.

Det er nå vansker knyttet til oppfølging av samarbeidsavtalen. Helse Bergen HF har ikke maktet å oppfylle sin del av avtalen om å dekke deler av vaktberedskapen og dagtjenesten i Stavanger, og det har

vært problemer knyttet til etterlevelse av henvisning av barn med nevrokirurgiske sykdommer til Helse Bergen HF. Det største problemet er knyttet til bemanningen ved Helse Stavanger HF. Dette skyldes en vanskelig rekrutteringssituasjon for den nevrokirurgiske virksomheten både i Bergen og Stavanger. De administrerende direktørene i Helse Bergen HF og Helse Stavanger HF har, på tross av omfattende dialog, ikke klart å finne en løsning på bemanningsproblemet. Helse Vest RHF har tatt problemet opp med Helse Bergen HF, og det har nå delvis lyktes Helse Bergen HF å få til en løsning der nevrokirurger fra Universitetssykehuset i Nord-Norge tar vakter ved avdelingen i Stavanger.

Jeg legger til grunn at det er en målrettet og tett oppfølging av denne saken, for å få den gjeldende samarbeidsavtalen mellom helseforetakene til å fungere tilfredsstillende. Helse Vest framholder at den beste løsningen er å løse bemanningsproblemet med vikarordning på kort sikt, og fast ansatte på lengre sikt. Det er også meldt at det vil bli vurdert å engasjere internasjonale fagfolk for å gjennomføre en ny bred faglig vurdering, med brukerutvalgene inkludert i prosessen, som grunnlag for oppfølging av funksjonsfordelingen mellom sykehusene. Jeg har tillit til at Helse Vest arbeider videre med denne saken for å sikre pasientene i regionen en optimal løsning.

SPØRSMÅL NR. 1239

Innlevert 28. september 2006 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 4. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En student med dokumentert dysleksi gjennomfører tiltak under yrkesrettet attføring og er helt avhengig av hjelpemidler for å kunne gjennomføre studiet. Søknad om hjelpemidler er sendt Hjelpemiddelcentralen, og NAV har bekreftet behovet i brev til dem i juli. På tross av gjentatte purringer gir de ikke svar. Dette er helt uholdbart for en student som mer enn andre trenger å følge undervisningen fra første stund.

Hva vil statsråden gjøre for at denne og andre slike saker løses raskt?»

Svar:

Personer under yrkesrettet attføring kan få stønad til hjelpemidler under utdanning fra folketrygden. Det er hjelpemiddelcentralene som gjør vedtak og låner ut utstyr.

Støtten er avgrenset til praktisk tilrettelegging, og gjelder ikke pedagogiske tiltak. Man kan heller ikke få støtte til hjelpemidler som er av en slik art at de er

å anse som ordinært utstyr for alle studenter ved det aktuelle lærestedet. Hjelpemidlet må ha en klar sammenheng med funksjonsnedsettelsen, og det må gjøres en individuell vurdering av om det er nødvendig og hensiktsmessig for å kunne gjennomføre utdanningen.

I henhold til Mål og prioriteringer i den tidligere trygdeetaten, nå arbeids- og velferdsetaten, skal 80 pst. av søknadene om hjelpemidler avgjøres innen én måned. Noen av søknadene krever imidlertid en mer omfattende saksbehandling, for eksempel utredning fra fagpersonell. Saksbehandlingstiden for disse sakene er i Mål og prioriteringer satt til maksimum seks måneder. Hjelpemidler for dyslektikere er ikke antatt å være av en slik karakter.

Selv om jeg har forståelse for at dette kan synes som en lang ventetid når man som student har behov for et hjelpemiddel, er det dessverre i praksis ikke mulig å ha en så stor saksbehandlingskapasitet i etaten at en kan unngå at det noen ganger blir noe ventetid. Det er derfor viktig at man søker så snart man har fått tilsagn om studieplass.

SPØRSMÅL NR. 1240**Innlevert 28. september 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 6. oktober 2006 av fungerende nærings- og handelsminister Odd Eriksen****Spørsmål:**

«I 2002 innførte Sjøfartsdirektoratet et direktiv om maks Body Mass Index (BMI) for sjøfolk.

Hvor mange fiskere og sjøfolk har fått yrkesforbud som følge av dette direktivet?»

Svar:

Forskrift av 19. oktober 2001 nr. 1309 om helseundersøkelse av arbeidstakere på skip er fastsatt av Sjøfartsdirektoratet og trådte i kraft 1. januar 2002. Forskriften er en videreføring av intensjonen i tidligere forskrift, men er mer presis, og klagesaker behandles av en fagnemnd. I medhold av gjeldende forskrift skal bl.a. alvorlig adipositas (fedme), dvs. Body Mass Index (BMI) - kroppsmasseindeks - over 35, føre til hyrenektelse, mens BMI over 30 kan føre til hyrenektelse. BMI utregnes som et forhold mellom vekt og høyde.

Ved søknad til Datatilsynet om opprettelse av et register over hyrenektede sjøfolk og fiskere ble det understreket at registeret ikke skulle inneholde medisinske opplysninger. Sjøfartsdirektoratet har således ikke oversikt over hvilke medisinske forhold som ligger til grunn for hyrenektelse av den enkelte sjømann eller fisker. Følgelig har det derfor heller ikke over-

sikt over hvor mange som er hyrenekttet på grunn av BMI.

Direktoratet har imidlertid oversikt over hvor mange sjøfolk og fiskere som har klaget på sjømannslegenes vedtak om forhyringsnektelse på grunn av høy BMI. Slike klager behandles av en egen fagnemnd sammensatt av 1 lege og 1 representant fra henholdsvis et fagforbund og Sjøfartsdirektoratet. Oversikten for årene 2002 til 2005 viser følgende:

I 2002 ble det framlagt 74 saker i fagnemnda. 2 personer fikk avslag. 12 personer trakk sine saker tilbake. Resten fikk helseerklæring, hvorav 7 med begrensninger. 5 personer fikk begrensningen "ikke brovakt eller sikkerhetsfunksjon" og 2 personer fikk helseerklæring med begrenset fartsområde.

I 2003 ble det framlagt 48 saker i fagnemnda. 1 person fikk avslag. 4 personer trakk sine saker tilbake. Resten fikk helseerklæring, hvorav 9 med begrensningen "ikke brovakt eller sikkerhetsfunksjon".

I 2004 ble det framlagt 60 saker i fagnemnda. Alle fikk helseerklæring, hvorav 10 med begrensningen "ikke brovakt eller sikkerhetsfunksjon".

I 2005 ble det framlagt 24 saker i fagnemnda. Alle fikk helseerklæring, hvorav 4 med begrensningen "ikke brovakt eller sikkerhetsfunksjon".

SPØRSMÅL NR. 1241**Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik****Besvart 10. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at båtruta mellom Ålesund og Valderøy kan ta med passasjerar mellom desse to stadane i perioden med opprusting av Ålesundtunnelane?»

GRUNNGJEVING:

Det er svært gledeleg at det nå vert sett i gang arbeid med opprusting av Ålesundtunnelane. Men arbeidet vil kunne skape svært store problem for gjen-

nomføring av trafikken i store deler av perioden. Dei som bur i Giske kommune vil få langt dårlegare samband mot fastlandet, og flyplassen på Vigra vil bli mykje mindre tilgjengeleg for store passasjergrupper.

Etter vilkåra som vart sette då Ålesundtunnelane vart bygde, kan hurtigbåten ikkje ta med passasjerar mellom Ålesund og Valderøy i bompengerperioden. Når vi får omfattande stenging av tunnelane, vil ikkje desse kunne gi det tilbodet som var føresett i vilkåra.

Svar:

Rehabiliteringa av dei to tunnelane frå Ålesund til Vigra startar opp no i oktober.

Arbeidet skal vere ferdig i juli 2008. Dette er eit arbeid som er heilt nødvendig både på grunn av brannsikring og generell oppgradering av lys, ventilasjon og tryggleik.

Det er ikkje mogeleg å gjennomføre dette arbeidet utan omfattande restriksjonar av trafikken. I 2005 blei gjennomføringa av prosjektet handsama av både Ålesund og Giske kommunar som uttalte at dei ikkje ønskte full stenging av tunnelane, og bruk av ferje i anleggsperioden.

For Ellingsøytunnelen er det omkøyning via Ellingsøya på ca. 45 minuttar frå Ålesund. For Valderøytunnelen er det ikkje mogelegheiter for omkøyning.

På bakgrunn av høyringsfråsegnene er i utgangspunktet følgjande trafikkavvikling planlagt i anleggsperioden:

- 2 køyrefelt opne i rushtrafikken, mellom kl. 07.00-09.00 og kl. 15.00-17.00 frå måndag til fredag.

- Berre eitt køyrefelt opne mellom kl. 09.00-15.00 og mellom kl. 17.00 og kl. 22.20. Trafikken blir då leia gjennom tunnelen i kolonnar med følgjebil.
- Det skal gjerast ein del arbeid som vil krevje nat-testenging, t.d. sprenging og sprøyting av betong. I desse periodane vil tunnelen bli stengd for trafikk frå kl. 22.20 til 06.00. I samarbeid med entreprenøren vurderer prosjektet framleis om det kan la seg gjere å sleppe gjennom ein kolonne frå siste fly som landar på Ålesund lufthamn, Vigra kl. 23.55. Dette vil likevel hindre arbeidet og prosjektet vil bli seinka.

Det pågår for tida forhandlingar med entreprenøren om m.a. trafikkavvikling og opningstid i tunnelane. Resultatet av forhandlingane vil påverke kva for trafikale løysingar som vil bli valde.

Når forhandlingane med entreprenøren er slutførte, og føresett at ein finn ei løysing i forhold til bompengeselskapet, er Statens vegvesen innstilt på at det kan gjevast unnatak frå løyvevilkåra for hurtigbåtruta slik at den i naudsynt grad kan ta med passasjerar. Statens vegvesen vil i tilfelle ta saka opp med fylkeskommunen som er løyvestyresmakt.

SPØRSMÅL NR. 1242

Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 6. oktober 2006 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Fleire grunnstøytingar med bil- og passasjerferjer siste åra har skapt uro blant mange langs kysten.

Vil statsråden vurdere regelverket og praktiseringa av dette for å få redusert talet på desse alvorlege hendingane?»

GRUNNGJEVING:

Også denne veka har det skjedd grunnstøyting med bil- og passasjerferjer på Vestlandet. Siste åra har det vore mange slike, men hittil har ein unngått dei store katastrofane. Det er ingen grunn til å leggje skjul på at såpass mange uhell, til dels i svartestille og klarvær, skaper uro blant ferjebrukarane. Det blir også stilt spørsmål ved om det er slurv og umerksemde eller manglande regelverk som skaper problema. Eg vonar at statsråden vil gripe fatt i dette og få vurdert korleis ein kan få ned talet på uhell i denne viktige trafikken.

Svar:

Spørsmålet vert overført frå samferdselsministeren.

Regelverket for passasjerferjer i innanriks- og utanriksfart er i stadig utvikling. Norske styresmakter deltek aktivt i den internasjonale sjøfartsorganisasjonen IMO, som handsamar framlegg om endring av regelverk som skal betre tryggleiken til sjøs, og i EU sine møte på dette området.

Frå november 1999 har reiarlag som driv riks- og kommunalferjestrekningar vore forplikta til å gjennomføre årlege risikoanalysar av kvar ferje og ferjestrekning. På grunn av desse analysane er det gjort investeringar som viser seg å ha minska risikoen.

Ulykkesstatistikken for passasjertrafikk viser to tendensar. I dei siste åra har omfanget av personskadar vore uendra, samstundes som talet på uhell på grunn av teknisk svikt har gått ned. Sjøfartsdirektoratet har undersøkt fleire ulykker der primærårsaka til-

synelatande har vore teknisk feil, men der det har vist seg at ulykka skjedde på grunn av menneskeleg svikt.

Sjøfartsdirektoratet har difor prioritert å skaffa seg meir kunnskap om den menneskelege faktoren, og det er lagt opp til betre ulykkesrapportering. På den måten kan ein enklare slå fast den faktiske årsaka til ulykker. Med betre kunnskap om kvifor ulykker

skjer, vil Sjøfartsdirektoratet setje i verk tiltak som har som mål å få ned talet på ulykker. Tryggleiken til sjøs, både for passasjerar og dei som arbeider om bord, kjem i første rekkje. Både departementet og direktoratet arbeider kontinuerleg for å betre tryggleiken til sjøs.

SPØRSMÅL NR. 1243

Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 13. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Sosialistisk Venstreparti fikk mange lovord fra fagbevegelsen, Arbeiderpartiet og Senterpartiet etter Landsstyremøtets uttalelse om gasskraftverk nylig. Situasjonen for Statoil Mongstad er likevel like uklar vedrørende hvilke rammebetingelser de får for sitt gasskraftverk. Tatt i betraktning Regjeringens egen fremdriftsplan for CO₂-rensing på Kårstø, så vil et krav om parallell utbygging av gasskraft og CO₂-rensing på Mongstad trolig utsette prosjektet med minst 5 år.

Kan statsråden forsikre om at særnorske CO₂-krav ikke stopper Mongstad-prosjektet fra realisasjon?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringspartiet Sosialistisk Venstreparti krever at Statoil skal forplikte seg økonomisk og juridisk til å bygge CO₂-renseanlegg parallelt med et gasskraftverk på Mongstad. Sosialistisk Venstrepartis Audun Lysbakken bekrefter i Dagsavisen 26. september at dette må tolkes som at utbyggingen av gasskraftverket bør utsettes til rensing kan bygges samtidig. På Kårstø jobber Regjeringen med å bygge et testanlegg for CO₂-rensing for gasskraftverket. Regjeringen har som mål at renseanlegget skal ferdigstilles i løpet av 2009.

Når Regjeringen selv omtaler anlegget som et testanlegg, så må det tolkes som en innrømmelse at teknologien ikke er ferdig til bruk. Statsråden påpeker da også i svar på skriftlig spørsmål nr. 1143 at "Teknologien som brukes i slike absorpsjons anlegg

må oppskaleres, utvikles og tilpasses for å tilfredsstille forholdene på Kårstø".

Jeg vil anta at det er liten grunn til å bygge en tro kopi av et testanlegg før testanlegget har vært i drift og blitt evaluert. Først når vi vet om testanlegget har vært en suksess, vil det være grunnlag for å beslutte om det skal "kommersialiseres". Jeg vil anta at en slik evaluering av Kårstø tidligst vil være gjort i 2011.

Ergo - i beste fall vil man med Regjeringens eget CO₂-renseprosjekt kunne ta en ny investeringsbeslutning for CO₂-rensing på andre gasskraftverk i 2011. Det er 2 år etter at gasskraftverket på Mongstad er planlagt ferdigstilt. Gitt ca. 3 års byggetid for renseanlegget, så innebærer det at CO₂-rensing på Mongstad vil være realistisk tidligst i 2014. Det gir et tids-gap på 5 år.

Basert på Lysbakkens egen presisering av SVs politikk, så vil Mongstad altså utsettes 5 år for å tilfredsstille Sosialistisk Venstreparti.

Svar:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 1243 fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen rettet til olje- og energiminister Odd Roger Enoksen. Spørsmålet er oversendt Miljøverndepartementet som ansvarlig myndighet for utslippstillatelsen til Statoil for Energiverk Mongstad.

Jeg viser til spørsmål nr. 1140 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen og mitt svar av 11. september 2006 knyttet til utslippstillatelsen.

Søknaden om utslippstillatelse er fortsatt under behandling, men jeg kan opplyse om at saken nå er inne i en slutfase.

SPØRSMÅL NR. 1244**Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 10. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Regjeringen har selv nevnt mobile gasskraftverk som et viktig virkemiddel for å unngå kraftutkobling ved en kraftkrise i landet. Antallet slike mobile anlegg i verden er dog begrenset.

Hvor mange slike anlegg er nå tilgjengelig på markedet for Statnett til å leie inn, hvor lang tid i forveien må en inngå kontrakter før de kan tas i bruk i Norge, og har Statnett nødvendige økonomiske ressurser til å inngå leiekontrakter når de selv mener det er nødvendig?»

Svar:

Statnett SF fikk gjennom behandlingen av St.meld. nr. 18 (2003-2004) Om forsyningssikkerheten for strøm mv. ansvar for å utrede og utvikle nødvendige virkemidler for å håndtere eventuelle perioder med en svært anstrengt kraftsituasjon. Formålet er å unngå rasjoneringsinngrep fra myndighetene. Statnett har i høst inngått avtaler om energiopsjoner med kraftintensiv industri og har blant annet arbeidet med muligheter for reservekraft eller mobile kraftverk.

Statnetts fokus har vært å fremskaffe løsninger for reservekraft for både kommende vinter og mer permanente løsninger på sikt. Det har vært leiemarkedet som har vært ansett som det reelle alternativet

kommende vinter. Antallet tilgjengelige mobile kraftverk i markedet endrer seg over tid, og Statnett har så langt erfart at markedet for reservekraftanlegg denne vinteren har en svært begrenset tilgang på leieanlegg. Statnett opplyste departementet i dag om at det ikke har lyktes å fremskaffe reservekraftanlegg for kommende vinter.

Det vil uansett måtte ta tid fra eventuell avtale inngås til anleggene er driftsklare. I vurderingen av reservekraft må det også medregnes tid til nødvendig tilrettelegging av infrastruktur (tomt, brensel, vann, strøm), og at det må søkes anleggskonsesjon og utslippstillatelse for eventuelle anlegg. Slik Statnett vurderer situasjonen i dag, er dette ikke en aktuell problemstilling for kommende vinter.

Når det gjelder Statnetts økonomiske ressurser til å gjennomføre reservekrafttiltak og andre tiltak til bruk i svært anstrengte kraftsituasjoner, er det i St.meld. nr. 18 (2003-2004) lagt til grunn at kostnadene for den systemansvarliges virkemidler skal dekkes innenfor sentralnettets inntektsramme.

Per dags dato er det for tidlig å si om kraftsituasjonen til vinteren vil bli anstrengt, og hvorvidt det vil bli behov for å ta i bruk slike virkemidler i kraftmarkedet. Jeg legger imidlertid til grunn at Statnett fortsatt er godt forberedt før vinteren når det gjelder tiltak, og utfører nødvendige disposisjoner i tråd med dette.

SPØRSMÅL NR. 1245**Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 10. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Det vises til skriftlig spørsmål nr. 1143 fra representanten Ketil Solvik-Olsen. Statsråden gir en grei beskrivelse av utfordringer som foreligger i prosjektet, men unnlater ved en inkurie å besvare essensen i spørsmålet, nemlig hvordan prosessen med CO₂-rensing på Kårstø ligger an i forhold til målsettingen om å ha alt ferdig i løpet av 2009. Jeg ber derfor statsråden gi et konkret svar.

Er fremdriften i prosjektet "on track" til å nå Regjeringens målsetting om CO₂-rensing på Kårstø i løpet av 2009?»

Svar:

Regjeringen varslet i Soria Moria at arbeidet med et renseanlegg på Kårstø skulle starte snarest, og at staten ville bidra økonomisk til dette. Naturkraft har i dag alle nødvendige tillatelser til bygging av gass-

kraftverket på Kårstø, og arbeidet med kraftverket er allerede godt i gang.

Regjeringen har startet forarbeidet til realiseringen av et anlegg for CO₂-fangst på Kårstø. Blant annet er det behov for større sikkerhet i forhold til kostnader og tidsløp for konkret prosjektering, utbygging og drift av et renseanlegg. På bakgrunn av dette ble NVE tidlig i 2006 bedt om å innlede en prosess med aktuelle leverandører for å kartlegge hvilke betingelser som kan gis for et renseanlegg tilpasset Naturkrafts gasskraftverk på Kårstø. NVEs arbeid er nå godt i gang, og leverandørene arbeider i disse dager

med konseptstudier. En rapport fra NVE ventes ferdig i løpet av 2006.

I statsbudsjettet for 2007 foreslår Regjeringen å bevilge 720 mill. kr til CO₂-håndtering. Av den foreslåtte bevilgningen er anslagsvis 680 mill. kr knyttet til arbeidet med etableringen av renseanlegget på Kårstø. Midlene vil gå til å videreføre NVEs arbeid og bringe prosjektet inn i en ny fase med detaljert prosjektering med sikte på å ha anlegget ferdig i 2009.

Det arbeides også med etableringen av en juridisk ansvarlig enhet som kan stå ansvarlig for anbud og innkjøp, bygging, drift og eierskap av anlegget.

SPØRSMÅL NR. 1246

Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 10. oktober 2006 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Anser nærings- og handelsministeren at avtalen av 13. september 1988 mellom staten og Norsk Hydro AS angående omstillingsplaner ved Hydro Rjukan er oppfylt av partene, eller mener statsråden at de forhold som Tinn kommunestyre gjennom ordføreren har formidlet om brudd på avtalen, er reelle?»

BEGRUNNELSE:

Tinn kommune, ved ordfører Erik Haatvedt, har i media og gjennom korrespondanse med Norsk Hydro AS og Næringsdepartementet gitt uttrykk for at de mener at forpliktelsene som ligger i konsesjonsavtalen av 1988, ikke er oppfylt.

Det har det siste året vært møter mellom partene, uten at man kan si at det er en felles forståelse av om avtalens punkter er oppfylt. Det er derfor av betydning å få vite hva som er statsrådets vurdering av dette.

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet har siden saken ble tatt opp av Tinn kommune i 2004 gjort juridiske vurderinger av om Hydro har oppfylt avtalen fra 1988 mellom den norske stat ved Næringsdepartementet og Norsk Hydro AS om omlegging av virksomheten ved Hydro Rjukan. Departementet sendte 20. september 2004 et brev til Tinn kommune med juridiske vurderinger av forpliktelsene i avtalen.

Tinn kommune har hatt innsigelser mot departementets vurderinger i brevet fra september 2004, og har redegjort nærmere for sine synspunkter på avtalen i møter med politisk ledelse i Nærings- og handelsdepartementet den 19. januar 2006 og 8. mai 2006.

Dette er en sak som krever grundige vurderinger.

Jeg ser det som positivt at det er konstruktiv kontakt mellom Tinn kommune og Hydro om framtidig næringsutvikling i kommunen. Jeg vet at Tinn kommune blant annet har besøkt Høyanger for å bli nærmere orientert om de løsningene som er valgt der. Jeg håper Tinn kommune og Hydro på dette grunnlaget finner fram til mulige modeller for framtidig næringsutvikling i Tinn kommune.

SPØRSMÅL NR. 1247**Innlevert 29. september 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 9. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I Adresseavisen 29. september slår klinikkssjef Geirmund Unsgard ved Nevroklinikken ved St. Olavs Hospital fast at bare de aller sykeste får hjelp. De som får operasjon i år, er kreftsyke og blødende med behov for akutt hjelp. Vi må skyve på de pasientene som kan overleve uten behandling. Situasjonen ved St. Olavs Hospital er nå ute av kontroll og skaper engstelse i en hel region.

Vil statsråden ta aktive skritt for at det ryddes opp og be fylkeslegen gå gjennom denne saken og vurdere krisen i sin helhet og om en nå skjærer ned slik at helseloven brytes?»

Svar:

De regionale helseforetakene skal sørge for nødvendige spesialisthelsetjenester til befolkningen i egen region. For å oppnå dette må tjenestene være tilgjengelige, ha tilstrekkelig kapasitet og holde god kvalitet. Statens helsetilsyn fører kontinuerlig tilsyn med at pasientene tilbys slike tjenester.

Helse Midt-Norge RHF har orientert meg om at sykehusledelsen ved St. Olavs Hospital HF legger til grunn at det medisinske forsvarlighetskravet ivaretas i de pågående omstillingsprosessene. Dette gjelder også de pasientene som avisartikkelen omfatter. Det understrekes fra Helse Midt-Norge RHF's side at pasienter som ikke kan vente på behandling, også i framtida vil få behandling innen forsvarlig tid.

Tiltakene ved Nevroklinikken ved St. Olavs Hospital HF anses for å være innenfor helseforetakets beslutningsmyndighet og er derfor behandlet av styret. Jeg har tillit til at styrene både ved helseforetaket og det regionale helseforetaket innretter virksomheten slik at kravene som stilles om forsvarlig virksomhet, riktig prioritering og god styring med bruken av ressursene blir ivaretatt.

Dette ansvaret krever riktige faglige prioriteringer og god styring med ressursbruken. I prioriteringsforskriften slås det fast at pasienten har rett til nødvendig helsehjelp når vedkommende har et visst prognosetap med hensyn til livslengde eller ikke ubetydelig nedsatt livskvalitet dersom helsehjelpen utsettes, når pasienten kan ha forventet nytte av helsehjelpen, og de forventede kostnadene står i rimelig forhold til tiltakets effekt. For å oppnå de økonomiske resultatkravene som er stilt til St. Olavs Hospital HF i år og neste år, må helseforetaket ha god styring med tiltak som kan gi resultatforbedring. Forpliktelsene i pasientrettighetsloven ligger fast, likeså at de regionale helseforetakene skal sørge for at pasientene tilbys behandling. Samtidig er det ikke akseptabelt at helseforetakene bruker mer ressurser enn det som bevilges av Stortinget.

Jeg mener denne regjeringen har tatt tak i de finansielle utfordringene i spesialisthelsetjenesten på en skikkelig måte. Det ble bevilget 500 mill. kr mer til sykehusene gjennom St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006), og 100 mill. kr i revidert nasjonalbudsjett, hvor Helse Midt-Norge RHF fikk 40 mill. kr. Det ble også utbetalt 2,9 mrd. kr til utbyggingen ved St. Olavs Hospital HF i desember 2005. I tillegg fikk Helse Midt-Norge RHF utsatt kravet om å komme i økonomisk balanse til 2007, jf. foretaksmøte 1. juni 2006.

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) foreslår regjeringen å bevilge 558,4 mill. kr mer i 2007 til byggeprosjektene Nye Ahus HF, nytt St. Olavs Hospital HF og nytt forskningsbygg ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF. Videre foreslås det å bevilge 256 mill. kr mer sammenliknet med saldert budsjett 2006 til å rette opp skjevfordelingene mellom de regionale helseforetakene. Av disse midlene tildeles Helse Midt-Norge HF 88 mill. kr.

